५८ आचारेन्दुः—माटेइत्युपाह्वत्र्यम्बकविरचितः ।	४	०
५९ श्राद्धमञ्जरी—केळकरोपाह्वबापूभट्टविरचिता ।	२	०
६० यतिधर्मसंग्रहः—विश्वेश्वरसरस्वतीकृतः ।	१	१२
६१ गौतमप्रणीतधर्मसूत्रम्—हरदत्तकृतटीकासमेतम् ।	२	८
६२ ईशकेनकठप्रश्नमुण्डमाण्डूक्यानन्दवल्लीभृग्वुपनिषदः—सटीकाः ।	२	८
६३ छान्दोग्योपनिषत्—रङ्गरामानुजविरचितप्रकाशिकोपेता ।	३	१२
६४ बृहदारण्यकोपनिषत्—रङ्गरामानुजविरचितप्रकाशिकोपेता ।	३	४
६५ शाङ्खायनब्राह्मणम्—ऋग्वेदान्तर्गतबाष्कलशाखीयम् ।	१	४
६६ काव्यप्रकाशः—उद्द्योतयुतप्रदीपसहितः ।	६	४
६७ ब्रह्मसूत्राणि—दीपिकासमेतानि ।	४	८
६८ बृहद्ब्रह्मसंहिता—नारदपञ्चरात्रान्तर्गता ।	१	१२
६९ ज्ञानार्णवतन्त्रम्—ईश्वरप्रोक्तम् । तन्त्रशास्त्रग्रन्थः ।	१	४
७० स्मृत्यर्थसारः—श्रीधराचार्यविरचितः ।	१	१०
७१ बृहद्योगतरङ्गिणी—त्रिमल्लभट्टविरचिता भागद्वयोपेता ।	१०	१२
७२ परिभाषेन्दुशेखरः—वैद्यनाथकृतगदाख्यटीकायुतः ।	२	६
७३ गायत्रीपुरश्चरणपद्धतिः—श्रीमच्छंकराचार्यविरचिता ।	१	८
७४ द्राह्यायणगृह्यसूत्रवृत्तिः—रुद्रस्कन्दप्रणीता ।	१	०
७५ ब्रह्मसूत्रभाष्यार्थरत्नमाला—सुब्रह्मण्यविरचिता ।	४	४
७६ ईशकेनकठोपनिषदः—दिगम्बरानुचरकृतव्याख्यासमेताः ।	१	०
७७ वेदान्तसूत्रमुक्तावलिः—ब्रह्मानन्दसरस्वतीविरचिता ।	२	६
७८ त्रिस्थलीसेतुः—नारायणभट्टविरचितः ।	३	१२
७९ छान्दोग्योपनिषत्—मिताक्षराव्याख्यासमेता ।	२	०
८० वाक्यवृत्तिः—श्रीमच्छंकराचार्यकृता सटीका ।	०	८
८१ आश्वलायनश्रौतसूत्रम्—नारायणकृतवृत्तिसमेतम् ।	४	११
८२ ब्रह्मसूत्रवृत्तिः—हरिदीक्षितविरचिता ।	२	७
८३ संक्षेपशारीरकम्—व्याख्यासहितं भागद्वयोपेतम् ।	९	१
८४ अद्वैतामोदः—अभ्यंकरोपाह्ववासुदेवशास्त्रिप्रणीतः ।	२	०
८५ ज्योतिर्निबन्धः—शूरमहाराष्ट्रश्रीशिवराजविरचितः ।	३	१५
८६ ध्यानमाला—श्रीनृसिंहभट्टविरचिता ।	४	४
८७ अग्निहोत्रचन्द्रिका—किञ्जवडेकरोपाह्ववामनशास्त्रिभिः कृता ।	२	१४
८८ निरुक्तम्—दुर्गाचार्यकृतवृत्तिसमेतम् । भागद्वयात्मकम् । ..	१६	४

आनन्दाश्रमसंस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ९७

श्रीमज्जैमिनिप्रणीते मीमांसादर्शने

दशमाध्यायस्य पञ्चमपादमारभ्य द्वादशाध्यायान्तः षष्ठो भागः ।

श्रीकुमारिलभट्टविरचिततुप्टीकाख्यव्याख्यासहितशाबरभाष्यसमेतः ।

सोऽयं पुण्यपत्तनीयमीमांसाविद्यालयाध्यापकपदाधिष्ठितैः
'मीमांसाविद्वान्' पदभाग्भिर्गुरुवर्यवैद्यनाथशास्त्रिचर-
णान्तेवासिभिस्तीर्थहल्लीग्रामाभिजनसुब्रह्मण्यशास्त्रिभिः
संशोधितटिप्पण्यादिना समलंकृतश्च ।

एतत्पुस्तकं
बी. ए. इत्युपपदधारिभिः
विनायक गणेश आपटे
इत्येतैः
पुण्याख्यपत्तने
श्रीमत् 'महादेव चिमणाजी आपटे' इत्यभिधेय-
महाभागप्रतिष्ठापिते
आनन्दाश्रममुद्रणालये
आयसाक्षरैर्मुद्रयित्वा
प्रकाशितम् ।
शालिवाहनशकाब्दाः १८५६ ।
खिस्ताब्दाः १९३४ ।

मूल्यं रूपकचतुष्टयम् (४) ।

मीमांसादर्शने पञ्चम–षष्ठभागस्थाधिकरणानां वर्णानुक्रमसूचीपत्रम् ।

अधिकरणम् ।	पृष्ठसंख्या ।

अधिकरणम् । पृष्ठसंख्या ।

अधिकरणम् ।	पृष्टसंख्या ।
आग्रयणे वासोवत्सयोः प्राकृतान्वाहार्यधर्मानुष्ठानाधिकरणम् ।	१८७९
आग्रयणे वासोवत्सयोरभिधारणाननुष्ठानाधिकरणम् ।	१८८१
आग्निमारुतादूर्ध्वमनुयाजोत्कर्षेणोत्कृष्यमाणे सूक्तवाके सवनीयपुरोडाशदेवतापदानामप्युत्कर्षाधिकरणम् ।	२१८८
आग्नेयद्वयस्याऽऽवृत्त्या प्रदानानुष्ठानाधिकरणम् ।	२१९१
आग्नेयाज्यभागस्याऽऽरादुपकारकत्वाधिकरणम् ।	१८११
आग्नेयादिप्रधानानामेकदेशकालकर्तृकत्वाधिकरणम् ।	२१९२
आज्येन शेषं संस्थापयतीति वाक्ये कर्मान्तरविधानाधिकरणम् ।	१७९१
आतिथ्याबर्हिःप्रोक्षणादेरुपसदग्नीषोमीययोः प्रसङ्गाधिकरणम् ।	२२३६
आतिथ्याबर्हिषोऽग्नीषोमीयार्थे स्तरणकाले स्तरणमन्त्रावृत्त्यधिकरणम् ।	२२३७
आतिथ्याबर्हिष्यग्नीषोमीयदेशे स्तरणार्थं संनह्याऽऽह्रियमाणे संनहनाहरणमन्त्रयोरनावृत्त्यधिकरणम् ।	२२३८
आधानस्य तन्त्रताधिकरणम् ।	२११७
आधाने निन्दावादेन विहितसामगानप्रतिषेधात्सामविकल्पाधिकरणम् ।	२०१७
आघारे मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपाताधिकरणम् ।	२२६१
आनुबन्ध्य–वनस्पतियागयोर्निगमेषु विधिगतोस्रावनस्पतिशब्दाभ्यामेव द्रव्यदेवतयोरभिधानाधिकरणम् ।	१९३३
आमिक्षायागे पयोयागधर्मातिदेशाधिकरणम् ।	११०८
आरम्भणीयायामारम्भणीयाया अननुष्ठानाधिकरणम् ।	१८०१
इ.	
इडानिगदे पशुपतिशब्दस्यासमवेतार्थकस्य विकृतावनूहाधिकरणम् ।	१९८९
उ.	
उक्थ्यादिक्रतौ बहुव्रीहिपदनिर्दिष्टानां मैत्रावरुणादिसाम्नां होतुः पृष्ठ एव निवेशाधिकरणम् ।	१९९४
उत्तमप्रयाजस्य संस्कारकर्मत्वाधिकरणम् ।	१८०९
उत्तरयोः स्तोमातिदेशाधिकरणम् ।	१७२७
उत्तरागोदोहाधिकरणम् ।	२११४

अधिकरणम् । पृष्ठसंख्या ।

अधिकरणम् । पृष्टसंख्या ।

अधिकरणम् । पृष्ठसंख्या ।

अधिकरणम् । पृष्ठसंख्या ।

ध.

पञ्चम—षष्ठभागस्याधिकरणानां वर्णानुक्रमसूचीपत्रं संपूर्णम् ।

ॐ तत्सद्ब्रह्मणे नमः।

टुप्टीकासहितशाबरभाष्यसमेतं

श्रीमज्जैमिनिप्रणीतं मीमांसादर्शनम्।

अथ दशमाध्यायस्य पञ्चमः पादः।

(विकृतावेकदेशग्रहणे यावत्संख्यमाद्यानामेव ग्रहणाधिकरणम् ॥ १ ॥)

[१] आनुपूर्व्यवतामेकदेशग्रहणेष्वागमवदन्त्यलोपः स्यात् ॥ १ ॥ सि०

द्यावापृथिव्यमेककपालम्, आश्विनं द्विकपालं, वैष्णवं त्रिकपालमित्याद्येकदेशवचनम्। समस्तवचनमपि भवति। आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेदिति। तथा, द्विरात्रेण यजेत, त्रिरात्रेण यजेत, चतूरात्रेण यजेत, पञ्चरात्रेण यजेत, षड्रात्रेण यजेत, सप्तरात्रेण यजेत, अष्टरात्रेण यजेत, नवरात्रेण यजेत, दशरात्रेण यजेत, एकादशरात्रेण यजेतेत्येकदेशग्रहणम्। समस्तग्रहणमपि भवति, द्वादशाहेन प्रजाकामं याजयेत्। तथा, एकां सामिधेनीमन्वाह, तिस्रः सामिधेनीरन्वाह, इत्येकदेशग्रहणम्। समस्तग्रहणमपि भवति, पञ्चदश सामिधेनीरन्वाहेति। तदत्र संशयः। किं सर्वेष्वेवाऽऽद्योपादानम्, अन्त्यलोपश्च, उत विकल्प इति। किं प्राप्तम्। आनुपूर्व्यवतां—क्रमवतामेकदेशग्रहणं श्रुतम्। अन्त्यलोप आद्योपादानं चेति। किं कारणम्। मुख्यत्वाद्यं, जघन्यमन्त्यम्। मुख्यजघन्ययोरन्यतरस्मिन् लोप्तव्ये जघन्यो लुप्येत। मुख्यो प्रतिग्रहीतव्यः। तदुक्तं, मुख्यं वा पूर्वचोदनाल्लोकवदिति। आगमवत्। यथा, सत्राजेषु समासेषु च य आगन्तवो भवन्ति, ते पूर्वोपविष्टानुपसृत्यैव निविशन्ते, एवमिहापि द्रष्टव्यम् ॥ १ ॥

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २ ॥

इत्थमाऽऽद्योपादानमन्त्यलोपश्चेति। कुतः। लिङ्गमप्येवं भवति। छ-

---

[१]

---

१ दाशपितीयम् क. प्र. १२ (अ० १२ पा० २ अ० ८ सू० २१)।

प्येत वा एतत्षष्ठमहो यत्पञ्चाहानुपयन्ति, लुप्येत वा एतत्षष्ठं कपालं यत्पञ्चकपालं निर्वपन्तीति षष्ठस्य लोपं दर्शयति, न प्रथमस्य ॥ २ ॥

विकल्पो वा समत्वात् ॥ ३ ॥

नैतदस्ति, आद्योपादानमिति । किं तर्हि । विकल्पः । आद्यमन्त्यं वोपादातव्यमिति । कुतः । समत्वात् । समो ह्यन्त्यलोप आद्यलोपेन । न ह्यादिलोपे श्रुतिः, नो खल्वप्यन्त्यलोपे । मुख्ये जघन्ये वोपादीयमाने प्राकृतमुपात्तं भवति । न हि विशेषश्रुतिरस्ति, मुख्यमुपादातव्यमिति । तस्मादनियम इति ॥ ३ ॥

क्रमादुपजनोऽन्ते स्यात् ॥ ४ ॥

अथ यदुक्तं, समाजेषु समासेषु चाऽऽगन्तुर्जनो यथा वास्तव्याननुपमृद्यैव निविशते, एवमिहापीति । युक्तं यद्वास्तव्यैराक्रान्ते देश आगन्तुर्जनोऽसंभवादन्ते निविशते । इह त्वनाक्रान्ते चिन्त्यते, के प्रथममाक्रमेयुरिति । तेनात्र न केषांचित्क्रमो विरुद्ध इति ॥ ४ ॥

लिङ्गमविशिष्टं संख्याया हि तद्वचनम् ॥ ५ ॥

अथ यल्लिङ्गमुक्तं, लुप्येत वा एतत्षष्ठमहः, इति षष्ठस्य लोपं दर्शयति, नाऽऽद्यस्येति । तदविशिष्टं विकल्पेऽपि । संख्याया हि, षष्ठमिति पूरणवचनं भवति । यस्मिन् कस्मिंश्चिदपगते येन प्रथमेन मध्येनान्त्येन वा संख्या पूर्यते, तत्षष्ठम् । यथा षष्ठो भ्रातॄणां न दृश्यत इति, कनीयसि ज्येष्ठे मध्ये वाऽदृश्यमाने भवति । एवमिहापि द्रष्टव्यम् ॥ ५ ॥

आदितो वा प्रवृत्तिः स्यादारम्भस्य तदादित्वाद्वचनादन्त्यविधिः स्यात् ॥ ६ ॥

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । आदितः प्रवृत्तिर्भवितुमर्हति । कुतः । आरम्भस्य तदादित्वात् । आरम्भो हि तेषामाक्रमः पूर्वेषामादितो न्याय्यः । पूर्वेण ह्युपक्रान्तो द्वितीयादिः कर्तव्यः । स इह प्रथममेव क्रियमाणोऽनुपक्रान्तः केनचित्क्रियेत । पूर्वो हि पदार्थः क्रियमाण उत्तरं पदार्थमभिनियच्छति । यः पुनराद्यः पदार्थः सोऽनुपक्रान्त एवान्येन कर्तव्यः । तस्मिन्नेव प्रथममुपादीयमाने नानुपक्रमदोषो

२ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥

१ चाऽऽगन्तु-क ।

भविष्यति । तस्मात्सर्वत्रैवं, ये क्रमवन्त आरब्धव्याः, ते प्रथमादुपक्रमितव्या इति ।

अपि च, प्रथमस्य निमित्तमुपसंप्राप्तम् । न च विरोधोऽस्ति तदादिषु तृचेषु । अन्त्यानां निमित्तेऽपि प्राप्ते, परिपूर्णत्वात्पदार्थानां लोपो न विरुद्धः । तस्मादाद्योपादानमन्त्यलोपश्चेति । अथैवं न्यायेन प्राप्ते यत्र वचनं भवति, तत्रापनीय मध्यममपि विधिर्भवति । यथा, उपबर्हिषः प्रयाजान् यजति । उपबर्हिषावनुयाजौ यजतीति । विना वचनेनान्त्यलोप एव न्याय्य इति ॥ ६ ॥

(एकत्रिके क्रतौ माध्यंदिनपवमानस्तोत्रे, आद्य एव तृचे गानाधिकरणम् ॥ २ ॥)

[२] एकत्रिके तृचादिषु माध्यंदिने छन्दसां श्रुतिभूतत्वात् ॥ ७ ॥ पू०

अस्त्येकत्रिकः क्रतुः, अथैष एकत्रिकः । तस्यैकस्यां बहिष्पवमाने, तिसृषु होतुराज्यम्, एकस्यां मैत्रावरुणस्य, तिसृषु ब्राह्मणाच्छंसिनः, एकस्यामच्छावाकस्य, तिसृषु माध्यंदिनः पवमान इति । तदत्र माध्यंदिने पवमाने संशयः । किं तृचाद्यासु गानं कर्तव्यमुताऽऽद्य तृच इति । किं प्राप्तम् । एकत्रिके क्रतौ माध्यंदिने पवमाने तृचाद्यासु स्तोत्रियासु गानं स्यात् । कुतः । छन्दसां श्रुतिभूतत्वात् । श्रुतिभूतानि हि त्रीणि छन्दांसि प्रकृतौ, त्रिच्छन्दा आवापो माध्यंदिनः पवमानः पञ्चसामेति । तानीह चोदकेनैव प्राप्तानि । तान्येवमुपसंहर्तुं शक्यन्ते, यदि तृचाद्यासु गानम् । तस्मात्तृचाद्यास्विति ॥ ७ ॥

आदितो वा तन्न्यायत्वादितरस्याऽनुमानिकत्वात् ॥ ८ ॥ सि०

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । आद्ये तृचे गानं कर्तव्यम् । एष हि न्याय्यः, क्रम एवमनुगृहीतो भवति । इतरस्य छन्दोनुग्रहस्य प्राकृत-

१ ॥ ७ ॥]

ननु प्रकृतौ क्रम आनुमानिकः । त्रिच्छन्दस्त्वं तु 'त्रिच्छन्दा आवापो माध्यंदिनः

१ निमित्तेऽपरिपूर्णे—ख० ।

त्वादिहाऽऽनुमानिकत्वं भवति । आह । ननु क्रमोऽपि प्राकृतत्वादानुमानिकः । उच्यते । उभयोरानुमानिकयोः क्रमानुग्रहो ज्यायान् भवति । कथम् । तत्र हि प्रथमे गायत्रे छन्दस्यभिनिर्वृत्ते द्वितीया स्तोत्रीया प्रारब्धा । प्रथमारम्भेण हि पदार्थः क्रियमाण उत्तरं पदार्थमभिनियच्छति । अप्रवृत्ते कस्मिंश्चित्पदार्थे सर्वं वैकल्पिकं प्राप्नोति न प्रवृत्ते । प्रवृत्ते हि ततोऽन्यदनवकाशत्वादप्राप्तम् । प्रारब्धस्य च क्रिया प्राप्ता । तस्यामपरस्यामनुभयप्राप्त्यभावादविकल्पः । अथ किं तदेव प्रारब्धं परिसमाप्यतामथान्यदप्राप्तमारभ्यतामिति । तत्परिसमापयञ्छ्रुतं करोति, परित्यजञ्छ्रुतं जहातीति प्रारब्धं परिसमापनीयं गम्यते । अथेदानीं तस्मिन्निर्वृत्ते वैकल्पिकं कृतार्थत्वादप्राप्तम् । तस्मात्क्रमानुग्रहो ज्यायो न छन्दोनुग्रह इति ।

तत्राऽऽह । ननु गायत्रेण छन्दसा पूर्वे क्रियमाणे नोत्तरकालं त्रैष्टुभमप्युपक्रान्तं भवति । उच्यते । सत्यमुपक्रान्तं भवति, न तु द्वितीयां तृतीयामकृत्वा । अथ तयोः कृतयोः पूर्णे तृचे नैव छन्दसा प्रयोजनम् । तस्मात्प्रत्यक्षत्वात्पूर्वया स्तोत्रीययोत्तरयोः स्तोत्रीययोः

पवमानः' इति वचनेन प्रतीयते । चोदकेन प्राप्नोति । तस्मादानुमानिकत्वात्क्रमबाधश्छन्दसामनुग्रह इति । उच्यते । युक्तं प्रकृतौ बलाबलम् । तत्र प्रत्यक्षाणि शास्त्राणि । इह पुनरुपकारा अतिदिश्यन्ते, न शास्त्राणि । तेन विकृतौ श्रुतिप्राप्तस्य समाख्याप्राप्तस्य च बलाबलशङ्कैव नास्ति । अनाम्नानात् । अगत्या बलाबलशङ्कायामुभयं कर्तव्यं, यदि विरोधो नास्ति । इह तु विरोधः । तत्र च्छन्दसामनुग्रहः किमुत क्रमस्येति । क्रमस्येति ब्रूमः ।

अत्र ग्रन्थः । अप्रवृत्ते कस्मिंश्चित्पदार्थे सर्वं वैकल्पिकं प्राप्नोति, न प्रवृत्ते । वैकल्पिकानां हि सर्वेषां युगपत्प्राप्तिः । यावदन्यतमाध्यवसायो न भवति तावत्तुल्यप्राप्तिः । अध्यवसाने कृते तदेवानुष्ठेयमितरेषां निवृत्तिः । तदुक्तं, 'निर्देशात्तु विकल्पे यत्प्रवृत्तम्' इति । प्रवृत्ते च ततोऽन्यत्र भवति । अशक्यत्वात् । अत्र च पूर्वेण मन्त्रेण गायत्री प्राप्यत इत्युभयसिद्धम् । सा च गायत्री द्वितीया

---

१ छन्दसा—क० पु० । २ अनाम्नानादिति—इह विकृतौ प्रमाणयोरिति शेषः । ३ क्रमस्येति-चिन्तायामिति शेषः । ४ (अ० ६ पा० २ अ० १२ सू० २८) । ५ अनुक्तत्वात्—ग० पु० ।

क्रमस्य, क्रमानुग्रहो ज्यायान्न छन्दोनुग्रह इति ॥ ८ ॥

यथानिवेशं च प्रकृतिवत्संख्यामात्रविकारत्वात् ॥ ९ ॥

इतश्चाऽऽद्ये तृचे गेयमिति । कुतः । यथानिवेशं प्रकृतिवच्छन्देन गायत्रीषु स्तोत्रीयासु, तिसृषु माध्यंदिन इति संख्यामात्रस्य प्रत्याम्नायो न क्रमस्य । आह । ननु यथा क्रमस्य न प्रत्याम्नाय एवं छन्दसामपि । उच्यते । सत्यमेवमेतत् । मुख्यस्तु क्रमानुग्रहः, जघन्यश्छन्दसाम् । तस्मादाद्ये तृचे गातव्यमिति ॥ ९ ॥

(एकत्रिके क्रतावेकस्या एव ऋचस्त्रिरभ्यासेन त्रिकस्तोमकधुर्योनानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ३ ॥)

[३] त्रिकस्तृचे धुर्ये स्यात् ॥ १० ॥ पू०

अस्त्येकत्रिकः क्रतुः, अथैष एकत्रिकः । तस्यैकस्यां बहिष्पवमानं, तिसृषु होतुराज्यम् । एकस्यां मैत्रावरुणस्य, तिसृषु ब्राह्मणाच्छंसिनः, एकस्यामच्छावाकस्य, तिसृषु माध्यंदिनः पवमान इति । सन्ति तु धुरि सामानि । तेषु संशयः । किं तृचे गेयानि, उतैकस्यामृचीति । किं प्राप्तम् । त्रिकः स्तोमस्तृचे स्याद् धुरि सामसु । एवं तृचमापद्यचोदकोऽनुग्रहीष्यते । तस्मात्तृचे गेयमिति ॥ १० ॥

एकस्यां वा स्तोमस्याऽऽवृत्तिधर्मत्वात् ॥ ११ ॥ सि०

एकस्यां वा ऋचि गेयं, स्तोमस्य हि तथाऽऽवृत्तिधर्मता भवति । वचनप्रामाण्यात् । इदं भवति वचनम्, आवृत्तं धूर्षु स्तुवते, पुनराभूतं पृष्ठैरुपतिष्ठत इति । किमिव वचनं न कुर्यात् । तस्माद् धुरि सामस्वेकस्यामृचि गेयमिति ॥ ११ ॥

(द्विरात्राद्यहर्गणेषु द्वादशाहिकदशाहधर्माणामनुष्ठानाधिकरणम् ॥ ४ ॥)

[४] चोदनासु त्वपूर्वत्वाल्लिङ्गेन धर्मनियमः स्यात् ॥ १२ ॥ सि०

सन्ति द्विरात्रादयोऽहर्गणाः, द्विरात्रेण यजेतेत्येवमादयः । तेषु किं कृत्स्नस्य द्वादशाहस्य विध्यन्तः प्रवर्तत उत प्रायणीयोदयनीयौ

गायत्रीमेव पर्युपस्थापयति, न द्वितीयं च्छन्दः । पर्युपस्थापकाभावात् । तस्मात्क्रमानुग्रह इति ॥ ८ ॥ [९ ॥ १० ॥ ११ ॥

वर्जयित्वा दशरात्रस्येति। किं प्राप्तम्। अविशेषात्कृत्स्नस्यैवेति। एवं प्राप्ते, ब्रूमः।

चोदनासु तासु प्रायणीयोदयनीययोः पूर्वत्वेनासंभवाद्दशरात्रस्य विध्यन्त प्रवर्तते। केन हेतुना। लिङ्गेन विध्यन्तो नियम्यते। किं लिङ्गं भवति। एवमाह— यत्प्रथमं तद्द्वितीयं, यद्द्वितीयं तत्तृतीयं, जगतीमन्तर्गच्छतीति। एवं ज्ञापयति, यत्प्रथमं द्विरात्रस्य, तद्द्वितीयं द्वादशाहस्य गायत्रम्। यद् द्वितीयं द्विरात्रस्य, तत्तृतीयं त्रैष्टुभम्। जगतीमन्तर्गच्छतीति यदहस्तृतीयं जागतमहरन्तरीयमाणं दर्शयत् दशरात्रस्य प्रवृत्तिं दर्शयति। यत्प्रथममिति द्विरात्रस्य तावत्, प्रकरणात्। तत्तृतीयमिति द्वादशाहस्य, द्विरात्रे तृतीयाभावात्। अपि चेदमपरं लिङ्गं, गायत्रं प्रथममहस्त्रैष्टुभं द्वितीयं जगतीमन्तर्गच्छतीति, अन्तराये यदहस्तृतीयं जागतं दर्शयति। तस्माद्दशरात्रस्य प्रवृत्तिः ॥ १२ ॥

प्राप्तिस्तु रात्रिशब्दसंबन्धात् ॥ १३ ॥

द्विरात्रेण यजेतेति रात्रिशब्दः। इहापि दशरात्र इति स एव। तदेवमस्मात्प्रकृतिलिङ्गाद्दशरात्रस्य विध्यन्त इति प्राप्ते लिङ्गदर्शनम् ॥ १३ ॥

(चयनप्रकरणे पठ्यमानानां वपनार्थानामाधूननार्थानां च मन्त्राणां श्रुतसंख्यासंपत्तयेऽनियमेनोपादानाधिकरणम् ॥ ४ ॥)

[५] अपूर्वासु तु संख्यासु विकल्पः स्यात्सर्वासामर्थवत्त्वात् ॥ १४ ॥ सि०

अग्नौ त्वाधूननार्था मन्त्राः, वेशीनां त्वा पत्मन्नाधूनोमीत्येवमादयः। तान् प्रकृत्य श्रूयते, सप्तभिराधूनोतीति। तथा, अग्नौ वपनार्था मन्त्राः। यां ओषधीरित्येवमादयः। तानपि प्रकृत्य श्रूयते, चतुर्दशभिर्वपतीति। तत्र संशयः। किमाद्योपादानमुतानियम इति। किं प्राप्तम्। आद्योपादानम्। आदितो वा तन्न्यायत्वादिति।

१२ ॥ १३ ॥]

प्रकरणे मन्त्रा आम्नायन्ते। ते च प्रकरणात्सर्वे प्रयोक्तव्या इति। श्रूयते चतुर्द-

१ त्रैष्टुभं जगती-मु०। २ 'या जाता ओषधय' इति प्रा० पूर्वी ... दृश्यते। ३ (अ० १० पा० ५ अ० २ सू० ८)। ४ अयं टि— 'चतुर्दशभिर्वपति' इति दशा-मारभ्यमुपलेभे।

एवं प्राप्ते; ब्रूमः । अपूर्वासु तु संख्यास्वप्रकृतिपूर्विकासु श्रूयमाणासु ब्रूमः । विकल्पः स्यात् । एवं सर्वासां संख्यानामर्थवत्त्वं भविष्यति । आद्योपादाने हि केषांचिन्मन्त्राणामुत्पत्तिरनर्थिकैव स्यात् । गम्यते च ताभिर्वपनम् । प्रकरणात् । या हि प्रकृतिपूर्विका भवन्ति, तासां प्राकृतप्रयोगेणार्थवत्ता । आनर्थक्येन च कारणेन मुख्यातिक्रमः संख्यायाः ॥ १४ ॥

(विवृद्धस्तोमके क्रतौ श्रुतसंख्यासंपत्तये सामान्तरागमाधिकरणम् ॥ ६ ॥)

[६] स्तोमविवृद्धौ प्राकृतानामभ्यासेन संख्यापूरणमविकारात्संख्यायां गुणशब्दत्वादन्यस्य चाश्रुतित्वात् ॥ १५ ॥ पू०

इह विवृद्धस्तोमकाः क्रतव उदाहरणम् । एकविंशेनातिरात्रेण प्रजाकामं याजयेत्, त्रिणवेनौजस्कामं, त्रयस्त्रिंशेन प्रतिष्ठाकाममिति । तत्रायं संशयः । किं प्राकृतानां साम्नामभ्यासेन संख्या पूरयितव्या, उताप्राकृतानामागमेनेति । किं प्राप्तम् । अनियमः । अविशेषादिति प्राप्ते, ब्रूमः । स्तोमविवृद्धावभ्यासेन संख्या पूर्यते । एवं हि प्रकृतग्रहणम् । इतरथाऽप्रकृतक्रियेति । संख्या हि प्राकृतानां प्रधानभूतानां साम्नां गुणभावेनोच्यते, न प्राधान्येन । न चान्यत्सामद्रव्यं श्रुत्या विधीयते । याचाश्च श्रुतस्यार्थस्योत्सर्गे दोषस्तथाऽनुश्रुतकल्पनायाम् । तस्मादभ्यसितव्यानि प्राकृतानि सामानि । यथा धुरि सामानीति ॥ १५ ॥

त्मा प्रयोग उच्यते । स चानियमेनापि घटते । क्रमस्तु नियतक्रमानेव प्रापयति । प्रकरणे तु सर्वे प्रयोक्तव्याः । ननु क्रमोऽपि प्रकरणं नैवं बाधते । प्रकृतग्रहणात् । उच्यते । सर्वविषयतां प्रकरणेनावगतां बाधते । सा च क्रमानुग्रहे सर्वविषयता न घटते । तस्मात्प्रकरणानुग्रहः । अतो विकल्पः ॥ १४ ॥

पूर्वपक्षस्तु—प्राकृतस्य संख्याविधानं, संख्येयस्याबाधित्वात् । तस्मात्तेषामभ्यासः । यथा प्रयाजानां संख्याविधानम् । संख्येयास्तु त एव ॥ १५ ॥

---

१ पूर्वत — ख० । २ नैव बाधत इति—क्रमप्रकरणयोर्विरोधो नास्तीत्यभिप्रायः । ३ यथेति—यथा पशौ 'एकादश प्रयाजान् यजति' इत्यनेन प्राकृतप्रयाजानां संख्याविधाने तेषामभ्यासः, तद्वत्प्रकृतेऽपीत्यर्थः ।

आगमेन वाऽभ्यासस्याश्रुतित्वात् ॥ १६ ॥ सि०

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । अप्राकृतानां साम्नामागमेन संख्या पूरयितव्येति । कुतः । अभ्यासो न हि श्रूयते । एतावच्छ्रूयते, एकविंशेनातिरात्रेण प्रजाकामं याजयेदिति । यावांश्च श्रुतस्योत्सर्गे दोषस्तावानश्रुतस्य कल्पनायाम् । नन्वागमोऽपि न श्रूयते । उच्यते । उभयस्मिन्नश्रूयमाण आगमो न्याय्यः । एवमागमपूरिता संख्या समञ्जसा भविष्यति । इतरथाऽभ्यासपूरिताऽसमञ्जसा स्यात् । तस्मादागमेन पूरयितव्येति ॥ १६ ॥

संख्यायाश्च पृथक्त्वनिवेशात् ॥ १७ ॥

इतश्चाऽऽगमेनेति । कुतः । पृथक्त्वनिवेशिनी हि संख्या । यथा, अष्टौ घटा इति । अभ्यासेनापृथक् स्यात् । तस्मादागमेन पूरयितव्येति ॥ १७ ॥

पराक्शब्दत्वात् ॥ १८ ॥

इतश्चाऽऽगमेनेति । कुतः । पराक्शब्दो हि भवति । पराग् बहिष्पवमानेन स्तुवन्तीति । स चानभ्यासस्य वाचकः । यथा, पराचीः सामिधेनीरन्वाहेति, अनभ्यस्ता इति गम्यते । तस्मादप्यागमः ॥१८॥

उक्ताविकाराच्च ॥ १९ ॥

इतश्चाऽऽगमः । एवमुक्तस्याविकारो भवति । किंचिदप्यविकार इति । अपुनर्वचनम् । तत्र जामितादोषो न भविष्यति । अभ्यासे हि स स्यात् । जामि वा एतद्यज्ञस्य क्रियते यदेकं भूयः क्रियेतेति ॥ १९ ॥

अश्रुतित्वान्नेति चेत् ॥ २० ॥

सिद्धान्तस्तु—पृथक्त्वनिवेशः संख्याया न्याय्यः । यत्र वचनं नास्ति । वचनेन तु बाध्यते । यत्र संख्येयानुवादेन संख्याविधानं, यथा 'एकादश प्रयाजान्' इति । तत्र हि प्रयाजा वाक्येनोपात्ताः । तत्र संख्याऽभ्यस्यते । उपात्तत्वात्संख्येयस्य । इह तु नोपात्तं संख्येयं वाक्येन, यथा प्रयाजेषु । तस्मादत्र पृथक्त्वनिवेश एव, नाभ्यास ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥

---

१ अभ्यासे ह पृथक्त्व—क । २ यत्र वचनं नास्तीति—यत्र विशिष्याभ्यासस्य वचनं—उपादानं नास्तीत्यर्थः । ३ बाध्यत इति—यथा 'अभ्यस्तं पृष्ठं स्तुवते' इति शेषः । ४ अभ्यस्यते—अभ्यासेन पूर्यत इत्यर्थः ।

इति चेत्, इति पुनर्यदुक्तमागमोऽपि नैव श्रूयत इति । तत्परिहर्तव्यम् ॥ २० ॥

स्यादर्थचोदितानां परिमाणशास्त्रम् ॥ २१ ॥

अर्थेन सामानि चोद्यन्ते । कतमेनार्थेन । एकविंशेनातिरात्रेण प्रजाकामं याजयेदित्येवमादीनां वाक्यानामर्थेनेति । न ह्यनागम्यमानेषु सामस्वेताः संख्याः स्तोमरूपेण संभवन्ति । तस्मादर्थचोदितानामिदं परिमाणशासनं कृत्वा कृतार्थः शब्दः एकविंशेनातिरात्रेण प्रजाकामं याजयेदिति, अर्थमागमं न शक्नोति वारयितुम् । तस्मादागमेन पूरणमिति ॥ २१ ॥

आवापवचनं चाभ्यासे नोपपद्यते ॥ २२ ॥

इतश्चाऽऽगम इति पश्यामः । आवापवचनं हि भवति । त्रीणि ह वै यज्ञस्योदराणि गायत्री बृहत्यनुष्टुप् । अत्र ह्येवाऽऽवपन्ति, अत एवोद्वपन्तीति । एतदभ्यासे नावकल्पते । तस्मादप्यागम इति ॥ २२ ॥

साम्नां चोत्पत्तिसामर्थ्यात् ॥ २३ ॥

इतश्चाऽऽगमः । कुतः । साम्नां ह्येवमुत्पत्तिरर्थवती भवति—

दश सामसहस्राणि शतानि च चतुर्दश ।
साङ्गानि सरहस्यानि यानि गायन्ति सामगाः ॥
अशीतिशतमाग्नेयं पावमानं चतुःशतम् ।
ऐन्द्रं स्यात्सप्तविंशानि[1] यानि गायन्ति सामगाः ॥ इति ।

इतरथैषां साम्नामुत्पत्तिरनर्थिका स्यात् । तस्मादप्यागम इति ॥ २३ ॥

धुर्ष्वपीति चेत् ॥ २४ ॥

अथ यदुपवर्णितं, यथा धुरि सामास्विति । तत्परिहर्तव्यम् ॥ २४ ॥

नाऽऽवृत्तिधर्मत्वात् ॥ २५ ॥

नैतदेवं युक्तम् । धुरि सामान्यावृत्तिधर्मकाणि हि तानि । वचनप्रामाण्यात् । इदं तत्र वचनम् । आद्यं धूर्षु स्तुवते, पुनरावृत्तं पृष्ठे[illegible] । वचनात्तत्र क्रियते । तद्वदिह वचनं नास्ति ।

---

२० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ ॥ २४ ॥

---

१ षड्विंशानि-क० ।

तस्माद्विपमपेक्षदुपवर्णनम् । अत्राऽऽगमेन संख्या पूरयितव्येति सम्बन्धेनेति ॥ २५ ॥

(त्रिवृदस्तोमके क्रतौ बहिष्पवमाने साम्नामभ्यासाधिकरणम् ॥ ७॥)

[७] बहिष्पवमाने तु ऋगागमः सामैकत्वात् ॥ २६ ॥ सि

त्रिवृद्स्तोमकेषु क्रतुषु संशयः । बहिष्पवमाने किं साम्नामावमोऽभ्यास इति । पूर्वेण न्यायेनाऽऽगम इति । एवं प्राप्ते, ब्रूमः । बहिष्पवमाने तु नैवम् । ऋगागमस्तत्रेति । कुतः । सामैकत्वात् । कथम् । यदुत्तरयोः पवमानयोस्तृचाय तृचाय हिंकरोति । अथ कस्माद्बहिष्पवमाने सकृदेव हिंकरोतीति । एकं हि तत्र सामेति ब्रूयात् । स्वर्गमेव गायत्रमिति वचनात्सामैकत्वे ज्ञाते ऋगागमेन संख्या पूरयितव्येति । सामाभ्यसितव्यमिति ॥ २६ ॥

(सामिधेनीविवृद्धौ प्रथमोत्तमे त्रिरभ्यस्यावशिष्टानामागमेन संख्यापूरणाधिकरणम् ॥ ८ ॥)

[८] अभ्यासेन तु संख्यापूरणं सामिधेनीष्वभ्यासप्रकृतित्वात् ॥ २७ ॥ पू०

स्तो दर्शपूर्णमासौ । तत्र काम्याः सामिधेनीकल्पाः । एकविंशतिमनुब्रूयात्प्रतिष्ठाकामस्य । चतुर्विंशतिमनुब्रूयाद्ब्रह्मवर्चसकामस्य । एकविंशतिं चानुब्रूयादन्नकामस्य, द्वाविंशतिमनुब्रूयात्प्रतिष्ठाकामस्य । षड्विंशतिमनुब्रूयात्पशुकामस्येत्येवमादयः । तत्रायमर्थः सांशयिकः । किं सामिधेनीष्वागमेन संख्या पूरयितव्या, उताभ्यासेन, उत यावदुक्तमन्यस्य शेषमागमेनेति । किं प्राप्तम् । पूर्वेण न्यायेनाऽऽगम इति । अविशेषाविशेषोऽर्थः । अभ्यासेन हि पूर्यमाणा न सामञ्जस्येन दृश्यते । तस्मादागम इति । एवं प्राप्ते ब्रूमः ।

अभ्यासेन तु संख्यापूरणमिति । तुशब्दः पक्षव्यावर्तकः । नाऽऽगमः । किं तर्हि । अभ्यासः । कुतः । अभ्यासप्रकृतित्वात् । प्रकृतावभ्यासेन संख्या पूरिता, त्रिः प्रथमामन्वाह त्रिरुत्तमामिति । कथम् । पञ्चदश सामिधेन्य इति श्रुतिः । एकादश च समाम्नाताः । तत्राभ्यासेनाऽऽगमेन वा संख्यायां पूरयितव्यायामभ्यास उक्तः ।

२५ ॥ २६ ॥

१ 'स्वरमेव गायति' इत्येवं मातृकापितादिपुस्त. पाठः । २ सामाभ्यस्याऽपि–ग. ।

त्रिः प्रथमामन्वाह, त्रिरुत्तमामिति । अनेन नियमेन प्रथमोत्तमयोरभ्यासः कर्तव्य इति । यावत्कृत्वस्तयोरभ्यासे क्रियमाणे पञ्चदशसंख्या पूर्यते तावत्कृत्वोऽभ्यसितव्यामित्येतदभिप्राय त्रिस्त्वम् । तथा हि दृष्टार्थता । त्रिसंख्याभिप्रायेऽदृष्टं कल्प्यं स्यात् । तस्मादिहापि तत्प्रकृतित्वाद्यावत्कृत्वोऽभ्यस्यमानयोर्यथोदिता संख्या पूर्यते तावत्कृत्वोऽभ्यसितव्यामिति ॥ २७ ॥

अविशेषान्नेति चेत् ॥ २८ ॥

इति यदुक्तं तत्परिहर्तव्यम् ॥ २८ ॥

स्याद्धर्मत्वात्प्रकृतिवदभ्यस्येताऽऽसंख्यापूरणात् ॥ २९ ॥

स्यादभ्यासः । कुतः । प्रकृतिधर्मत्वं हि विकृते । तस्मादासंख्यापूरणादभ्यसितव्यम् । एवं प्रकृतिवत्कृतं भविष्यति । चोदकानुरोधे नाभ्यासस्याप्रकरणस्याभ्युपगन्तव्यम् । तस्मादभ्यास इति ॥ २९ ॥

यावदुक्तं वा कृतपरिमाणत्वात् ॥ ३० ॥ सि०

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैवमासंख्यापूरणात्प्रथमोत्तमे अभ्यसितव्ये इति । यावदुक्तमभ्यस्यावशिष्टानामागमेन पूरयितव्या संख्येति । कुतः । कृतपरिमाणत्वादभ्यासस्य । कृतं ह्यभ्यासस्य परिमाणम् । त्रिः प्रथमामन्वाह, त्रिरुत्तमामिति । त्रिसंख्या चाभ्यासेन विवक्षिता, न पूरणी संख्या । तथा श्रुतिः परिगृहीता स्यात् । इतरथा लक्षणा ।

अथ यदुक्तं दृष्टार्थता चैवं भवतीति । नैतदेवम् । आदर्तव्यो हि नियमानुरोधः । द्विचतुष्केणापि हि संख्या पूर्यते । तथाऽपि प्रथमोत्तमयोस्त्रिरभ्यासोऽनुष्ठेयः । तेन संख्या पूरयितव्येति । इहापि तेनैवाभ्यासेन संख्या पूर्यते । भवति हि सोऽप्यत्र संख्यापूरणः । प्रकृतौ प्रथमोत्तमे च त्रिरभ्यस्येते । संख्या च पूरिता । इहापि तद्वदेव कर्तव्यम् । प्रथमोत्तमे च त्रिरभ्यसितव्ये । संख्या च पूरयितव्या । न प्रकृतावेष शब्दार्थो गम्यते, अनेनाभ्यासेन संख्या पूरयितव्येति । अभ्यासः कर्तव्य इति वचनादवगम्यते । संख्या पूरयितव्येति सामर्थ्यात् । सा च प्रकृतावर्थादनेन पूरिता । यथार्थात्कृतो न स चोद-

---

२७ ॥ २८ ॥ २९ ॥

नार्थः । तस्मात्तानेनाभ्यासेन संख्या पूरयितव्येति चोदक आह । सर्वं चेद्यावदुक्तमभ्यस्यावशिष्टानामागम इति ॥ ३० ॥

अधिकानां च दर्शनात् ॥ ३१ ॥

इतश्चाऽऽगम इति । अधिकदर्शनं हि भवति । न जगत्या परिदध्यात् । यज्जगत्या परिदध्यात्, सच्छन्दांसि गमयेत् । त्रिष्टुभा परिदधातीति । अभ्यासे च जगतीपरिधानाशङ्का नावकल्पते । तस्मादागम इति ॥ ३१ ॥

कर्मस्वपीति चेत् ॥ ३२ ॥

इति चेत्पश्यसि, यावदुक्तमभ्यस्याधिका आगमयेदिति, धुरि सामकर्मस्वप्येवमेव स्यादिति ॥ ३२ ॥

न चोदितत्वात् ॥ ३३ ॥

नैतदेवं, धुरि सामकर्मसु युक्तम् । चोदितस्तत्राभ्यासः । आद्यं धुर्यं स्तुवते, पुनराद्यं पृष्ठेष्वपतिष्ठत इति । इह तद्वचनं नास्ति । तस्माद्यावदुक्तमभ्यस्यावशिष्टानामागमेन संख्या पूरयितव्येति ॥ ३३ ॥

(षोडशिनो ज्योतिष्टोमाङ्गत्वाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[९] षोडशिनो वैकृतत्वं तत्र कृत्स्नविधानात् ॥ ३४ ॥ पू०

अस्ति षोडशी ज्योतिष्टोमे प्रकृत्याऽऽम्नातः—य एवं विद्वानेतं षोडशिनं गृह्णाति, सवर्यात्मना पराऽस्य भ्रातृव्यो भवतीति । तत्र संशयः । किमेष प्राकृतो वैकृत इति ? कथं प्राकृतः ? ज्योतिष्टोमे प्रकृत्याऽऽम्नानात् । वैकृतो विकृतौ वचनात्, मध्यमेऽतिरात्रस्य गृह्णत इति । प्रकृतावपि वचनवत्त्वेनैवेत्याशङ्क्य, अग्निष्टोमे राजन्यस्य गृह्णीयादतिरात्रे ब्राह्मणस्येति, विकृतावपि वचनसामर्थ्यात्, विकृतावतिरात्रे स्यादित्याशङ्क्यते । प्रकृतावाम्नानादप्रकृतो वातिरात्रस्य भावात्प्राकृत इत्याशङ्का । तस्मात्संशयः ।

किं प्राप्तम् । षोडशिनो वैकृतत्वं स्यात् । कुतः । तत्र कृत्स्नविधानात् । विकृतावसौ कृत्स्नो विधीयते । कथम् । य एवं विद्वानेतं षोडशिनं गृह्णाति, इत्यभिधाय मध्यमेऽतिरात्रस्य गृह्णत

३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥]

१ कथम्—मु० ।

इति विधीयते । प्रकरणाच्च वाक्यं बलीयः । एवं वाक्येन प्रकरणे बाधिते, अतिरात्रे ग्रहणस्येति वचनं वैकृतेऽतिरात्र इति गम्यते । तेन यद्यपि ज्योतिष्टोमं प्रकृत्य विधानाद्विकृतावसौ न कृत्स्न आम्नातः, तथाऽपि कृत्स्न एव विकृतौ विहितो भवति । तस्माद्विकृतिषु परिगणितासु षोडशी ग्रहीतव्यो न प्रकृताविति ॥ ३४ ॥

प्रकृतौ चाभावदर्शनात् ॥ ३५ ॥

इतश्च वैकृत इति । कुतः । प्रकृतावभावो दृश्यते । कथम् । द्वे संस्तुतानां विराजमतिरिच्येते इति, अभावे षोडशिनो द्वे स्तोत्रीये विराजमतिरिच्येते इति वर्णितं द्वितीयेऽध्याये । तस्मादपि वैकृतः षोडशीति ॥ ३५ ॥

अयज्ञवचनाच्च ॥ ३६ ॥

इतश्च वैकृतः स्यात् । एवं हि भवति वचनम् । न षोडशी नाम यज्ञोऽस्तीत्याहुरिति । न तावदस्ति षोडशी । ज्योतिष्टोमे प्रकृताविदं भवति वचनम् । यदि ज्योतिष्टोमे नास्ति, एवमुपपद्यते । तस्मादपि वैकृत इति गम्यते ॥ ३६ ॥

प्रकृतौ वा शिष्टत्वात् ॥ ३७ ॥ सि०

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदस्ति वैकृतः षोडशीति । प्राकृतः स्यात् । कुतः । प्रकृतौ हि ज्योतिष्टोम आम्नातः । प्रकरणाच्च ज्योतिष्टोमेनैकवाक्यता स्यात् । सा विकृतावप्युच्यमानस्य प्राप्नोति । न हीदं वचनं प्रकृतौ प्रतिषेधकम् । किं तर्हि । विकृतावुपदेशकम् । तस्मात्प्रकृतौ शिष्टाप्रतिषिद्धत्वात्षोडशी भवितुमर्हतीति ।

---

१ 'य एवं विद्वान्षोडशिनं गृह्णाति ' इति । अत्र पूर्वः पक्षः । 'प्रत्यक्षेऽहंस्त्रिरात्रस्य गृह्यते ' इति प्रत्यक्षेण वाक्येन विकृतिसंबन्धः । प्रकृतौ प्रकरणाम्नानानुमितेन वाक्येन संबन्धः स्यात् । तच्च प्रत्यक्षे सति वाक्ये दुर्बलमिति ॥ ३४ ॥

[॥ ३५ ॥ ३६ ॥]

नहीदं वचनं प्रकृतौ प्रतिषेधकम् । किं तर्हि । विकृतावुपदेशकमिति । अयुक्तम् । 'ऐन्द्र्या गार्हपत्यमुपतिष्ठते ' इत्यत्रापि शक्यं वक्तुम् । गार्हपत्यप्रकरणं श्रुतिर्बाधते, नेन्द्राभिधाने निवर्तयतीति ।

---

१ (अ० ३ पा० ४ अ० २ सू० २७) इत्यत्रेति शेषः ।

अपि च न केवलं प्रकरणमस्य साधकम्। किं तर्हि। वाक्यमपि तथा, अग्निष्टोमे राजन्यस्य गृह्णीयात्, अतिरात्रे ब्राह्मणस्येति। न चेदं प्रकृतौ संभवद्वैकृतेऽतिरात्रे शक्यते कल्पयितुम्। तस्मात्प्राकृतः षोडशीति ॥ ३७ ॥

प्रकृतिदर्शनाच्च ॥ ३८ ॥

प्रकृतौ भवति दर्शनमस्य षोडशिनः। तिस्रः संस्तुतानां विराजमतिरिच्यन्त इति। उक्तमेतत्। षोडशिनि गृह्यमाणे तिसृणां स्तोत्रीयाणां दर्शनमवकल्पत इति। तस्मात्प्राकृतः षोडशीति ॥ ३८ ॥

आम्नातं परिसंख्यार्थम् ॥ ३९ ॥

अथ यदुक्तं, वैकृतस्तत्र कृत्स्नविधानादिति। तदुच्यते। प्रकृतावप्रतिषेधकं तद्वचनमिति। अथ चोदकेन प्राप्तौ किमर्थं पुनरुच्यत इति। अविशेषेण हि तद्वचनं प्रकृतावविधाय, अग्निष्टोमे राजन्यस्य, ब्राह्मणस्य चातिरात्रे, इति वाक्येनोक्तम्। तद्विकारार्थमेवं प्राप्तो-

---

मेवंत्रैवेदमुत्तरं घटते। अत इदमुत्तरं न्यायेन विरुद्धम्। तस्मादसमञ्जसम्। कथं तर्ह्ययं ग्रन्थः। उपचयपक्षेन।

यदुक्तं वाक्येनोत्कर्षः षोडशिन इति। तत्र। कथम्। प्रकृतौ षोडशी विधीयते, 'षोडशिनं गृह्णाति' इति। तत्र विधीयमानस्य त्र्यंशा भावना, किं केन कथमिति। तत्र किमंशं करणोपकारो विपरिवर्तमानो निराकाङ्क्षं करोति। केनेत्यंशं षोडशी। कथमंशं षोडशिन इतिकर्तव्यता याऽऽम्नायते सा निराकाङ्क्षं करोति। तेन वाक्यं परिसमाप्तं, न केनाप्यंशेनापरिपूर्णम्। परिपूर्णत्वात् वाक्यस्य प्रकृतावेव निवेशः। यत्र स्ववाक्य एव विधीयमानस्यैव किमंशपूरणं पदान्तरेणोपनीयते, यथा 'युवं हि स्थः स्वर्पती' इति प्रतिपद्विधीयमानैव वाक्येन क्रियमाणेन क्रतुना संबध्यते, तत्र प्रकरणबाधो युक्तः। यथा च द्वादशोपसत्त्वस्य विधीयमानस्यैव किमंशपूरणमहीनशब्दः करोति। एवं नात्र किमंशस्य पूरणं वाक्येन, येन प्रकरणादुत्कर्षः स्यात्। तस्मात्प्रकरण एव निवेशः ॥ ३७ ॥ [३८ ॥

---

१ (अ० २ पा० ४ अ० २ सू० २७) इत्यत्रेति शेषः। २ सर्वत्रेति—प्रबलदुर्बलप्रमाणसद्भावे सर्वत्रेत्यर्थः। ३ न्यायेनेति—बलाबलाधिकरणन्यायेनेत्यर्थः। ४ उपचयपक्षेनेति—मूलयुक्तिस्वन्यैवेत्यभिप्रायः। तामेव दर्शयति यदुक्तमित्यादिना। ५ तत्रेति—प्रकृतावेव षोडशिवाक्यं परिपूर्णमित्यर्थः। ६ 'इति द्वयोर्यजमानयोः प्रतिपदं कुर्यात्' इति वाक्यपूरणम्।

ति परिसंख्यानम् । तदर्थमुच्यते । अनतिरात्रेऽप्यनग्निष्टोमेऽपि कथं गृह्येत । मध्यमेऽहंस्त्रिरात्रस्य गृह्येत इति ॥ ३९ ॥

उत्क्रमभावदर्शनम् ॥ ४० ॥

अथ यदुक्तं, प्रकृतौ षोडशी न दृश्यते, द्वे संस्तुतानां विराजमतिरिच्येते इति । तदुक्तम् । अभावदर्शनाद्वैकल्पिकः षोडशी, विहितप्रतिषेधात्पक्षेऽतिरेक इति ॥ ४० ॥

गुणादयज्ञत्वम् ॥ ४१ ॥

अथ यदुक्तम्, अयज्ञवचनाम प्रकृतौ षोडशीति । तदुक्तम् । शिष्टत्वात्प्रकृतौ गृह्यत इति । कथं त्वयज्ञवचनम् । वैकल्पिकत्वात् । पक्षे स यज्ञो नास्तीति भक्त्याऽयज्ञ इत्युच्यते । तस्मात्प्राकृतः षोडशीति । प्रयोजनं, पूर्वपक्षे प्रकृतौ न गृह्यते, गृह्यते सिद्धान्ते ॥ ४१ ॥

(आग्रयणादेव षोडशिग्रहणाधिकरणम् ॥ १० ॥)

[१०] तस्याऽऽग्रयणाद्ग्रहणम् ॥ ४२ ॥ सि०

अस्ति षोडशी । य एवं विद्वानेतं षोडशिनं गृह्णाति, प्रवस्यात्मना पराऽस्य भ्रातृव्यो भवतीति । तत्रायमर्थः समधिगतः । प्राकृतः षोडशीति । अथेदानीमिदं संदिह्यते । किमसावाग्रयणादुक्थ्याच्च ग्रहीतव्य इति, उताऽऽग्रयणादेवेति । किं प्राप्तम् । तस्याऽऽग्रयणाद् ग्रहणम् । कुतः । वचनात् । आग्रयणाद् गृह्णाति षोडशिनमिति ॥ ४२ ॥

उक्थ्याच्च वचनात् ॥ ४३ ॥ पू०

गृह्येत एतत्, आग्रयणाद्ग्रहीतव्यः षोडशीति । किंतूक्थ्याच्च ग्रहीतव्यः । कुतः । वचनात् । वचनमिदं भवति । उक्थ्याद्गृह्णाति षोडशिनमिति । किमिदं वचनं न कुर्यात् । तस्मादुक्थ्याग्रयणाभ्यां ग्रहीतव्य इति ॥ ४३ ॥

(तृतीयसवन एव षोडशिग्रहणाधिकरणम् ॥ ११ ॥)

तदेतदपर्यवसितं तिष्ठतु तावत् । अथेदानीमेतच्चिन्त्यते—

[११] तृतीयसवने वचनात्स्यात् ॥ ४४ ॥ सि०

अस्ति ज्योतिष्टोमः । तत्र श्रूयते । यः षोडशी गृह्यत इन्द्रियमेव वीर्यमात्मन्धत्त इति । तत्र संशयः । किं सवने सवने ग्रहीतव्य

३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥

उत तृतीयसवन इति । किं प्राप्तम् । सवने सवन इति । कुतः । प्रति-
सवनं हि श्रूयते, गृह्णाति षोडशिनमिति । शब्दलक्षणे च कर्मणि
शब्दो नः प्रमाणम् । तस्मात्सवने सवने षोडशी गृह्यत इति ।

एवं प्राप्ते ब्रूमः । तृतीयसवने स्यादस्य ग्रहणमिति । कुतः । वच-
नात् । भवति हि वचनम् । तृतीयसवने आग्रयणाद्गृह्णाति षोडशिन-
मिति । वचनं नः प्रमाणम् । तस्मात्तृतीयसवने ग्रहीतव्य इति । अथ
यदुक्तं, प्रतिसवनं षोडशिग्रहणमिति । तृतीयसवनग्रहणस्तुत्यर्थं तत् ।
कथम् । प्रातःसवने ग्राह्यः । तेजो वै प्रातःसवनम् । तेजस एव वज्रं
निर्मिमीते । माध्यंदिने सवने ग्राह्यः । ओजो वै माध्यंदिनं सवनम् ।
ओजस एव वज्रं निर्मिमीते । तृतीयसवने ग्राह्यः । पशवो वै तृतीयस-
वनम् । पशुभ्य एव वज्रं निर्मिमीते । यत्प्रातःसवने गृह्णीयाद्वज्र उत्तरे
सवने व्यतिरिच्येत । यन्माध्यंदिने मध्यतो वज्रं निहन्यात् । तृतीय-
सवने ग्राह्यः । तत्सर्वेषु सवनेषु गृह्णाति, न पूर्वे सवन आर्तिं नीत
इति ॥ ४४ ॥

(अपर्यवसितस्य दशमाधिकरणस्य पुनरारम्भः ॥)

अनभ्यासे पराक्शब्दस्य तादर्थ्यात् ॥ ४५ ॥

स्थितादुच्यते । इतश्च पश्यामः । उक्थ्याच्च ग्रहीतव्य इति । कुतः ।
यत्पराञ्चमुक्थ्यान्निगृह्णाति षोडशिनमिति । उक्थ्यान्निगृह्णातीति
संबन्धो नोक्थ्यात्पराञ्चमिति । कुतः । अनभ्यासे पराक्शब्दो वर्तते ।
कुतः । तादर्थ्यात् । तादर्थ्यं ह्यस्यावगम्यते । पराचीः सामिधेनीर
न्वाह । अनभ्यस्ताः सामिधेनीरन्वाहेति । तथा अनभ्यासवचनः सन्
नोक्थ्येन संबध्यते । न हि भवति संबन्धः, उक्थ्यादनभ्यस्तमिति ।
कथं तर्हि । उक्थ्यान्निगृह्णाति, तमनभ्यस्तमिति । तस्मादप्युक्थ्याग्र-
यणाभ्यां ग्रहीतव्य इति ॥ ४५ ॥

उक्थ्याविच्छेदवचनत्वात् ॥ ४६ ॥

इतश्चोक्थ्यादपि ग्रहीतव्य इति । कुतः । उक्थ्याविच्छेदवचनं
भवति । विच्छिन्दन्ति ह वा एतदुक्थ्यं यदुक्थ्यात् षोडशिनं च ततः
प्रणयन्तीति । प्रणयतिना संबन्धाद्विस्पष्टमपादानं दर्शयति । तस्मादप्यु-
भाभ्यां ग्रहीतव्य इति ॥ ४६ ॥

४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥

आग्रयणाद्वा पराक्शब्दस्य देशवाचित्वा-
त्पुनराधेयवत् ॥ ४७ ॥ सि०

आग्रयणादेव वा ग्रहीतव्यः। नोक्थ्यात्। कुतः। यदाग्रयणाद् गृह्णाति षोडशिनमिति वचनात्। न शक्य आग्रयणात्कृत्स्नो गृह्यमाण उक्थ्याद्ग्रहीतुमिति। अगतिका ह्येषा गतिः। यत्कृत्स्नसंयोगे सति विकल्पसमुच्चयौ स्याताम्। सत्यां हि गतौ न तावाश्रयणीयौ स्तः। अस्ति चात्र गतिः। कथम्। पराक्शब्दस्य देशवाचित्वात्। दिग्देशकालवचनो हि पराक्शब्दो भवति। तथा सति, उक्थ्यात्पराञ्चमिति संबन्धो भविष्यति, न कृत्स्नसंयोगो विरोत्स्यते। यथा, पराञ्चमन्वाधेयात्पुनरादधातीति कालसंयोगे पञ्चमी, नापादाने। एवमिहापि द्रष्टव्यम्। तस्मादप्याग्रयणादेव ग्रहीतव्यं इति ॥ ४७ ॥

विच्छेदः स्तोमसामान्यात् ॥ ४८ ॥

अथ यदुक्तं, विच्छेदवचनादपादानदर्शनमिति। नैतदेवम्। विच्छेदः स्तोमसामान्याद्भवति। विच्छिन्दन्ति वा एतदुक्थ्यं यदुक्थ्यानि षोडशिनं च सहः प्रणयन्तीति। एकविंशस्तोमत्वादुक्थ्यग्रह इव षोडशीति। तत्र पूर्वयोर्विच्छिन्न एवोच्यते, ततः प्रणयन्तीति। इयमपि कालसंबन्ध एव पञ्चमी, नापादाने। तस्मादाग्रयणादेव ग्रहीतव्यः षोडशी ॥ ४८ ॥

(षोडशिनः सस्तुतशस्त्रताधिकरणम् ॥ १२ ॥)

[१२] उक्थ्याग्निष्टोमसंयोगादस्तुतशस्त्रः स्यात्सति
हि संस्थान्यत्वम् ॥ ४९ ॥ पू०

षोडशिनि प्रकृत इदमाम्नायते, अग्निष्टोमे राजन्यस्य गृह्णीयादप्युक्थ्ये ग्र ग्र इति। तत्रायमर्थः सांशयिकः। किमस्तुतशस्त्रः षोडशी, उत सस्तोत्रशस्त्र इति। किं प्राप्तम्। अस्तोत्रशस्त्रः स्यात्। कुतः।

४७ ॥ ४८ ॥]
'अग्निष्टोमे राजन्यस्य गृह्णीयात्' इति सत्यग्निष्टोमे षोडशिग्रहणम्। यदि

१ विप्र—क ॥ २ अग्निष्टोमे—इत आरभ्य ... पाठः।

उक्थ्याग्निष्टोमसंयोगात् । उक्थ्याग्निष्टोमसंयोगो भवति । अग्निष्टोमे राजन्यस्य गृह्णीयादुक्थ्ये ग्राह्य इति । अग्निष्टोमसंस्थे उक्थसंस्थे च षोडशी ग्रहीतव्य इत्युच्यते । एवमग्निष्टोमसंस्थोऽसौ क्रतुर्भवति । यद्यत्र स ग्रहो गृह्यते, यदि च न तत्र स्तोत्रं शस्त्रं वा क्रियते । सति हि स्तोत्रे शस्त्रे वा षोडशिना स्तोत्रेण संतिष्ठेत[1] । तत्राग्निष्टोमसंस्थो न स्यात् । उक्थ्यसंस्थश्च । तत्रेदं वचनमुपरुध्येत, अग्निष्टोमे राजन्यस्य गृह्णीयादुक्थ्ये ग्राह्य इति । अग्निष्टोमविशिष्टे ज्योतिष्टोमे स उच्यते नाग्निष्टोमस्यैवाङ्गम्[2] । न हि यागः स्तुतशस्त्रयोरङ्गं भवति । फलवत्त्वाद्यागस्य[3] । अफलत्वाच्चेतरयोः । अग्निष्टोमश्चासौ ज्योतिष्टोमसंस्थोऽनेन भवति, नान्यथा । तस्मादस्तोत्रशस्त्रः स्यादिति ॥ ४९ ॥

सस्तुतशस्त्रो वा तदङ्गत्वात् ॥ ५० ॥ सि०

सस्तुतशस्त्रो वा षोडशी । कुतः । तदङ्गत्वात् । यागस्य हि स्तोत्रशस्त्रे अङ्गभूते ग्रहग्रहणनिमित्ते । कथम् । ग्रहं वा गृहीत्वा चमसं वोन्नीय स्तोत्रमुपाकरोतीत्युपसंप्राप्ते निमित्ते भवितव्यं नैमित्तिकेन । तस्मात्सस्तुतशस्त्रः षोडशी स्यात् ॥ ५० ॥

सस्तोत्रशस्त्रः क्रियेत, अग्निष्टोमसंस्था न स्यात् । असत्या चाग्निष्टोमसंस्थायां षोडशिग्रहणमेव न प्राप्नोति । तस्मात्स्तोत्रशस्त्रं यत्र निमित्तविघातो न तद्विषयम् । इह तु निमित्तविघाताय स्यादिति । कथं च सस्तोत्रशस्त्रो भवेत्, यत्राग्निष्टोमस्तोत्रस्य षोडश्यङ्गत्वेन विधीयते । तथा सति प्रधानस्याङ्गेनाऽववाय नातिक्रमेत स्तोत्रशस्त्रम् । न चाप्यग्निष्टोमस्तोत्रस्याङ्गत्वेन विधीयते । षोडशियागस्य यागस्य फलवत्त्वात् । न च निष्फलस्याङ्गि । स्तोत्रशस्त्रे भवति ॥ ४९ ॥

कर्तव्ये स्तोत्रशस्त्रे, तदङ्गत्वात् । षोडशियागः फलवान् । फलवत्त्वादङ्गान्यपेक्षते । यद्यङ्गानि न क्रियेरंस्तथा सति षोडशी स्वकार्यं नैव साधयेत् । तस्मात्क्रियेत स्तोत्रशस्त्रम् । क्रियमाणे त्वग्निष्टोमसंस्था न स्यात् । असत्यां चाग्निष्टोमसंस्थायाम् । तस्मात्सस्तोत्रशस्त्रः ॥ ५० ॥

---

१ षोडशिस्तोत्रेण—ख° । २ 'अग्निष्टोमविशिष्टे ज्योतिष्टोमे स उच्यते, नाग्निष्टोमस्यैवाङ्गम्' इति भाष्यार्थमाह—कथं चेत्यादिना । ३ फलवत्त्वादिति—फलवज्ज्योतिष्टोमाङ्गत्वेन फलवत्त्वोपित्स्यर्थः । ४ अत्र चोदयति—क्रियमाणे त्वित्यादिना । ५ संस्थायामिति—क्रियेतैवेति शेषः ।

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ५१ ॥

लिङ्गमप्येतमर्थं दर्शयति, सस्तुतशस्त्रः षोडशीति । कथम् । ऊर्ध्वा वा अन्ये यज्ञक्रतवः संतिष्ठन्ते, तिर्यञ्चोऽन्ये । ये होतारमभिसंतिष्ठन्ते, त ऊर्ध्वाः । ये वाऽच्छावाकं, ते तिर्यञ्चः । कथं कृत्वैतल्लिङ्गम् । एवमुक्तं भवति । द्वये एव यज्ञक्रतवो भवन्ति, ये होतारमभिसंतिष्ठन्ते ये चाच्छावाकम् । यदि सस्तोत्रशस्त्रः षोडशीति तत एवम् । अन्यथाऽयं षोडश्यध्वर्युमभिसंतिष्ठेत । तस्मादपि सस्तोत्रशस्त्रः षोडशी ॥ ५१ ॥

वचनात्संस्थान्यत्वम् ॥ ५२ ॥

अथ यदुक्तं, सति हि संस्थान्यत्वमिति । वचनादेवं भविष्यति । अग्निष्टोमान्तं यदुक्तं तस्य वचनादयमन्योऽन्तो विधीयते । किमिव वचनं न कुर्यात् । तस्मादपि सस्तोत्रशस्त्र इति ॥ ५२ ॥

(अङ्गिरसां द्विरात्रे षोडशिग्रहणोपसंहाराधिकरणम् ॥ १२ ॥)

[१३] अभावादतिरात्रेषु गृह्यते ॥ ५३ ॥ पू०

अस्ति, आङ्गिरसो द्विरात्रः । तत्रेदमाम्नायते, वैखानसं पूर्वेद्युः साम भवति षोडश्युत्तरे, इति । तत्रायमर्थः सांशयिकः । किमत्र षोडशिनो विधानमुत प्राप्तस्य परिसंख्यानमिति । किं प्राप्तम् । अप्राप्तस्य विधानम् । आनुमानिकश्चोदकः । स विहिते न प्रापयति । विहितश्च, उत्तरेऽहन् द्विरात्रस्य गृह्यत इत्यनेन वचनेन । तस्माच्चोदको न प्रापयतीत्यप्राप्तस्य विधानमिति गम्यते ॥ ५३ ॥

अन्वयो वाऽनारभ्यविधानात् ॥ ५४ ॥ सि०

[५१ ॥ ५२ ॥]

ननु ' उत्तरेऽहन् द्विरात्रस्य गृह्यते ' इत्यनेन वचनेन प्राप्नोति । तस्मात्किमनेन ' षोडश्युत्तरे ' इति ।

उच्यते । द्विरात्रमात्रं वर्णोपदेशम्[1] । द्विरात्रविशेषो नोपात्तः । द्विरात्रविशेषो यद्युच्यते । तस्मादेतद्विधानम् । सामान्यवचनेनापि लभ्यत एव तत् । सत्यं लभ्यते । किं तर्हि । प्रमाणवेलाया येन शीघ्रं प्रतीयत इति प्रमाणशक्तिं निरूपयामो न विधीयमानमर्थम् ॥ ५३ ॥

---

१ वर्णोपदेशमिति—[illegible] । २ द्विरात्रविशेषो—अङ्गिरसां द्विरात्र इत्यर्थः ।

अन्वयो वा षोडशिनोऽस्मिन् क्रतौ । परिसंख्यार्थमिदं श्रवणं, वैखानसं साम पूर्वेद्युर्भवति षोडश्युत्तरे, इति । कथमन्वयः । अनारभ्यविधानात् । कतमोऽनारभ्यविधिः । उत्तरेऽहन् द्विरात्रस्य गृह्यत इति । तेन मात्र उपसंहारः क्रियते । यदेतद्द्विरात्रस्योत्तरे गृह्यत इति, एतदाङ्गिरसां द्विरात्रस्य गृह्यते, नान्यत्रेति ॥ ५४ ॥

(अथवा— षोडश्युत्तर इत्यस्य वैखानससामविध्यर्थवादत्वाधिकरणम् ॥ १२ ॥)

[१३] अभावादतिरात्रेषु गृह्यते ॥ ५३ ॥ पू०

अथवैवं भाष्यम् । अभावादतिरात्रेषु गृह्यत इति । यदेतत्त्वाकृतमतिरात्रेषु षोडशिग्रहणं वैकल्पिकं तद्विकल्पेनैव सर्वद्विरात्रेषु प्राप्तं निवृत्तेत, उत्तरेऽहन् द्विरात्रस्य गृह्यत इति ।, तस्योपसंहारे कृतेऽन्यद्द्विरात्रेष्वभावः । अभावात्, आङ्गिरसां द्विरात्रे नियतो गृह्यते, षोडश्युत्तर इति ॥ ५३ ॥

अन्वयो वाऽनारभ्यविधानात् ॥ ५४ ॥ सि०

अन्वितानि षोडशिना सर्वद्विरात्रेपूत्तराण्यहानि । प्रत्यक्षश्रवणात्, उत्तरेऽहन् द्विरात्रस्य गृह्यत इत्यनारभ्यविधानेन । ननूपसंहारः परिसंख्या वा, षोडश्युत्तर इति । उच्यते । न शक्यं प्रत्यक्षश्रवणं परिसंख्यातुं विशेषवचनेन । त्रयो हि दोषाः प्रादुःष्युः—अन्यार्थग्रहणं, परार्थकल्पना, प्राप्तबाधश्च । न चोपसंहारः । भिन्नत्वाद्वाक्ययोः । किमर्थं तर्हीदं, षोडश्युत्तर इति । नैतेनाद्विधानं षोडशिनः । किं तर्हि । वैखानसस्य साम्नः । वैखानसं तत् साम पूर्वेद्युर्भवतीति विधीयते ।

' षोडश्युत्तरे ' इति प्रकरणादस्मिन्द्विरात्र इति गम्यते । द्विरात्रमात्रे श्रुत्यैवं विधानम् । तस्मादाङ्गिरसां द्विरात्रेऽस्य प्रथमप्राप्तिः, पश्चात्तु प्रकरणात् । किमर्थं तर्हि प्रकरणाम्नानम् । परिसंख्यार्थम् । साऽत्र परिभाष्या । आङ्गिरसां द्विरात्र एव षोडशी, नान्येषु द्विरात्रेषु । न पदार्थपरिसंख्या । यदि बहवः पदार्था द्विरात्रेषु श्रूयेरन्...

---

१ श्रुत्यैवेति—अन रभ्यविधिनेति शेषः । २ प्रकरणादिना—मु० । ३ पदार्थपरिसंख्येति—षोडश्येवास्मिन् द्विरात्रे, नान्ये पदार्था इत्येवं रूपा पदार्थपरिसंख्या न भवतीत्यर्थः । ४ श्रूयेरन्निति—अनारभ्यविधाविति शेषः । यदनारभ्यविधौ बहवः पदार्थाः श्रूयेरंस्तदा षोडशिनः पुनः श्रवणं पदार्थान्तरपरिसंख्या स्यात् । न तु तथा श्रूयन्ते । किंत्वेक एव षोडशी । स च द्विरात्रविषय एव श्रूयत इत्याशयः ।

उत्तरे षोडशीत्यनूद्यते । अनारभ्याविधानेन प्राप्तत्वात्, तस्मादमोत्तरस्य षोडशिनो ग्रहणमिति ॥ ५४ ॥

(नानाहीनेषु चतुर्थे दिवसे षोडशिग्रहणाधिकरणम् ॥ १४ ॥)

[१४] चतुर्थे चतुर्थेऽहन्यहीनस्य गृह्यत इत्यभ्यासेन प्रतीयेत भोजनवत् ॥ ५५ ॥ पू०

षोडशिनं प्रकृत्याऽऽम्नन्ति, चतुर्थे चतुर्थेऽहन्यहीनस्य गृह्यत इति । अत्रैषोऽर्थः सांशयिकः । किमेकस्मिन्नहीने चतुर्थे दिवसे षोडश्यभ्यसितव्य उतैकस्मादहीनादहीनान्तरे चतुर्थेऽहनि गृह्यत इत्येवमभ्यसितव्य इति । किं प्राप्तम्? एकस्मिन्नभ्यसितव्य इति । कुतः? अहीनस्यैकस्येत्युच्यते । नानाहीनेषु चेदिष्यते, सा लक्षणा भवति । अस्मिन् पक्षे श्रुतिः । अपि च वीप्सानर्थक्यं नानाहीनेषु चेत्स्यात् । चतुर्थेऽहन्यहीनस्येत्यावतैव तत्सिध्यति । एकस्मिंस्तु वीप्साऽर्थवती भवति । तस्मादेकस्मिन्नहीनेऽभ्यसितव्यः । भोजनवत् । यथा चतुर्थे चतुर्थेऽहनि देवदत्तो भुङ्क्त इति चतुर्थे भुक्त्वा ततश्चतुर्थे गम्यत एकस्मिन् पक्ष इति । एवमिहापि द्रष्टव्यम् । तस्मादेकस्मिन्नहीन इति ॥ ५५ ॥

अपि वा संख्यावत्त्वान्नानाहीनेषु गृह्यते पक्षवदेकस्मिन् संख्यार्थभावात् ॥ ५६ ॥ सि०

नानाहीनेषु वा चतुर्थेऽहनि गृह्यते, एवं संख्यावद्ग्रहणं भवति, चतुर्थेऽहनि, इति । एकस्मिन्नहीन एकं चतुर्थमहः, अन्यदहर्प्रथमं भवति । यदुक्तं श्रुतिशब्दो भविष्यतीति, अहीन इति । भवति सा हि श्रुतिः । न च तया श्रुत्या किंचित्सिध्यति । चतुर्थस्याभावात् । अस्मत्पक्षे लक्षणा । तया तु सिध्यति । अपि च, न लक्षणा । सामान्याभिप्रायमेकवचनम् । यदुक्तं, वीप्सानर्थक्यमिति । नाऽऽनर्थक्यमापततीत्यत्र शब्दार्थः कल्पनीयः । तस्मान्नानाहीनेषु ग्रहीतव्य इति । पक्षवत् । यथा, पञ्चम्यां पञ्चम्यां भुङ्क्त इति पक्षान्तरं गम्यते । एवमिहापि द्रष्टव्यः । तस्मान्नानाहीनेषु ग्रहीतव्य इति ॥ ५६ ॥

रंततया सत्येतद्वचनं पदार्थपरिसंख्यां कुर्यात् । न च पदार्थाः श्रूयन्ते । तस्मात्क्रतुपरिसंख्या ॥ ९४ ॥ [९९ ॥ ९९ ॥

भोजने तत्संख्यं स्यात् ॥ ५७ ॥

यत्तु भोजनवदित्युक्तम् । अर्थात्तत् । तस्माच्चतुर्थादिष्वन्यच्चतुर्थं तत्र कल्प्यते । चतुर्थादारभ्य यान्यहानि तेषां चतुर्थमहीनस्य तदष्टमम् । शब्दलक्षणे कर्मणि शब्दाभिहितं गम्यते, न लोकाभिप्रायः । तस्मा- द्युक्तं भोजने लोकाभिप्रायानुष्ठानम् । अहीने तु शब्दाभिहितं गम्यते ॥ ५७ ॥

(विषुवत्संज्ञिकाया विकृतावाग्रयणाग्रताया निवेशाधिकरणम् ॥१९॥)

[१५] जगत्साम्नि सामाभावादृक्तः साम तदाख्यं स्यात् ॥ ५८ ॥ सि०

ज्योतिष्टोमे श्रूयते, यदि रथंतरसामा सोमः स्यादैन्द्रवायवाग्रान् ग्रहान् गृह्णीयात्, यदि बृहत्सामा शुक्राग्रान्, यदि जगत्सामाऽऽग्रय- णाग्रानिति । आग्रयणाग्रानित्येतदुदाहरणम् । तत्र संशयः । किमाग्रय- णाग्रतायाः प्रकृतौ निवेश उत विकृताविति । किं प्राप्तम् । प्रकरणानुग्र हात्प्रकृताविति । यदि जगत्सामेति ज्योतिष्टोम एवोच्यते, येन केन- चिदभिसंबन्धेन गुणेन क्रियया वा ।

एवं प्राप्ते, ब्रूमः । जगत्साम्नि श्रूयमाणेऽपि ऋक्तः साम तदाख्य- मित्यध्यवसीयते । कुतः । सामाभावात् । न हि कृत्स्नेऽपि सामवेदे जगन्नाम सामास्ति । तस्माद्यत्र जगत्यामुत्पन्नं साम स जगत्सामा । स विषुवान् । ननु शुक्राग्रो विषुवानित्युच्यते । नैष दोषः । स कामाय भविष्यति । तस्माद्विकृतौ विषुवति निवेश इति ॥ ५८ ॥

(अथवा—जगत्सामशब्दार्थनिर्वचनाधिकरणम् ॥ १९ ॥)

एवं वा—

[१५] जगत्साम्नि सामाभावादृक्तः साम तदाख्यं स्यात् ॥ ५८ ॥ सि०

[1]यदि जगत्सामाऽऽग्रयणाग्रानित्येतदेवोदाहरणम् । तत्र संशयः । किमन्यतरसामा जगत्सामा, रथंतरसामा बृहत्सामा वा, किमुभ- यसामा जगत्सामा, किं रथंतरसामा जगत्सामा, किं यत्र जग-

१७ ॥

[1] यदि जगत्सामाऽऽग्रयणाग्रान् ग्रहान् गृह्णीयात्—इ० ।

स्यामुत्पन्नं साम स जगत्सामेति । किं प्राप्तम् । अन्यतरसामेति । कुतः । विशेषानवगमात् । ज्योतिष्टोमस्य प्रकृतत्वात् । तस्य चान्यतरसामत्वात् । एवं प्राप्तम् । अथवा, उभयसामा जगत्सामा । जगच्छब्दः कृत्स्नवाची । कृत्स्नपृष्ठता च ज्योतिष्टोम-उभयसामत्वे । अन्यतरसामत्वे जगच्छब्दस्याविशेषणत्वादविवक्षा प्रसज्येत । तस्मादुभयसामा । अथवा रथंतरसामा जगत्सामा । तत्र हि ऋचि जगच्छब्दो विद्यते । ईशानमस्य जगतः स्वर्दृशामिति । यदि चोभयसामा जगत्सामा भवेत्, कृतकरो विधिरनर्थकः स्यात् । तेन नैतयोः समुच्चयः प्रकृतो । तस्माद्रथंतरसामैव जगत्सामेति ।

एवं प्राप्ते ब्रूमः । यत्र जगत्यामुत्पन्नं साम स जगत्सामेति । तथा हि श्रुतिः । इतरथा रथंतरसामन्यध्यवसीयमाने ऋचा पदं लक्ष्यते, पदेन साम, सैषा लक्षितलक्षणा स्यात् । तस्माज्जगत्यां यत्र साम, स जगत्सामा । ऋक्तो जगदाख्यं साम स्याद्विषुवति । ननु शुक्राग्रो विषुवानित्युच्यते । नैष दोषः । स कामाय भविष्यति । तस्माद्विषुवति विकृतौ निवेश इति ॥ ५८ ॥

(संसवादिविकृतौ प्राकृतयोर्नैमित्तिकयोरुपवत्याग्रियवत्योरननुष्ठानाधिकरणम् ॥ १९ ॥)

[१९] उभयसाम्नि नैमित्तिकं विकल्पेन समत्वात्स्यात् ॥ ५९ ॥ पू०

कृतकरो विधिरनर्थकः स्यादिति । कोऽर्थः । रथंतरसामत्व ऐन्द्रवायवाग्रता विहिता । बृहत्सामत्वे शुक्राग्रता । उभयसामत्व आग्रयणाग्रैव विधातव्या । जगत्सामशब्देऽनुच्यमानेऽपि लभ्यते ॥ ५८ ॥

१ इत्यक्र १३—भवनाद्ययः । ' आग्रयणाग्रान् गृह्णीयात् ' इत्येतावतैवोभयसामत्वे आग्रयणाग्रतानिवेशसिद्धे ' यदि जग सामा ' इत्यन्यो विधिरनर्थकः स्यात् । अन्यतरसामत्वपक्षेऽन्यतरसामत्वाद्भवायोगादुभयसामत्वेऽनु एवऽन्यतरसामत्वे निविशेत । कथं ज्योतिष्टोमस्योभयसामत्वमिति चेद् । उच्यते । यदपि ' रथंतरं पूर्वं भवति ' ' बृहत्पृष्ठं भवति ' इति विहितयोः पृष्ठयोः समर्थत्वात्समुच्चयो भवतः । विकल्पत्वेन काऽपि विकल्पत्वं तत्कार्येण यत्रैव विकल्पं बोधयतः । तथा च समुच्चयोऽपि ज्योतिष्टोमे भवति इति पूर्वपक्षी मन्यत इति वेदितव्यमिति ।

सन्त्युभयसामानः क्रतवः, तत्र उभे कुर्यात् । अपि चित्रायामप्येकाहे श्रूयते, उभे बृहद्रथंतरे कुर्यादिति । तत्रास्ति रथंतरनिमित्तकं बृहन्निमित्तकं च, उपवतीं रथंतरपृष्ठस्य प्रतिपदं कुर्यादग्निवतीं बृहत्पृष्ठस्येति । तत्रैषोऽर्थः सांशयिकः । किं रथंतरनिमित्तकं बृहन्निमित्तकं वा कार्यं, विकल्पः, अथवा रथंतरनिमित्तकं कर्तव्यम्, अथवाऽन्यनिमित्तकमेव कर्तव्यम् । किं प्राप्तम् । अन्यतरनिमित्तकं कर्तव्यं, विकल्प इति । कुतः । समा प्राप्तिः । विरुद्धश्च समुच्चयः । न हि विनिगमनायां हेतुरस्ति, एवंनिमित्तकं कर्तव्यं, नैवंनिमित्तकमिति । न च द्वे प्रतिपदौ शक्येते कर्तुम् । तस्माद्विकल्पः ॥ ५९ ॥

मुख्येन वा नियम्येत ॥ ६० ॥

यदुक्तं—समा प्राप्तिः । नास्ति विनिगमनायां हेतुरिति । अस्तीति ब्रूमः । मुख्यत्वं नाम रथंतरस्य प्रथमाम्नातत्वम् । तदुक्तं, मुख्यं वा पूर्वचोदनाल्लोकवदिति ॥ ६० ॥

निमित्तविघाताद्वा क्रतुयुक्तस्य कर्म स्यात् ॥ ६१ ॥ सि०

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । द्वयोरपि निमित्तयोर्विघातः स्यात् । क्रतुनिमित्तमेवाऽऽश्रीयते । तथा सति नैव रथंतरपृष्ठं, न बृहत्पृष्ठम् । बृहद्रथंतराभ्यामुभाभ्यां तत्र पृष्ठनिर्वृत्तिः । तस्मान्नोपवती प्रतिपत्, नाग्निवती । अन्यैव क्रतुनिमित्ता भवितुमर्हतीति ॥ ६१ ॥

(ऐन्द्रवायवस्य मैत्रावरुणादिग्रहापेक्षया प्रथमानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १७ ॥)

[१७] ऐन्द्रवायवस्याग्रवचनादादितः प्रतिकर्षः स्यात् ॥ ६२ ॥ पू०

ज्योतिष्टोमे श्रूयते, वाग् वा ऐन्द्रवायवो यदैन्द्रवायवाग्रा ग्रहा गृह्यन्ते वाचमेवावरुन्ध इति । तत्र संशयः । किमैन्द्रवायवस्य सर्वादितः प्रतिकर्षः स्यात्, उपांश्वन्तर्यामयोरपि पूर्वं ग्रहीतव्य उत शुक्रामन्थिनोः पूर्वं ग्रहणमिति । किं प्राप्तम् । ऐन्द्रवायवस्य सर्वादितः प्रतिकर्ष इति । कुतः । अग्रवचनात् । अग्रताऽस्य विधीयते, ऐन्द्रवायवाग्रान् गृह्णातीति, ऐन्द्रवायवमग्रे कुर्यादेवामिति । अविशेषात्सर्व ऐन्द्रवायवाग्राः कर्तव्याः ।

---

३ ५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥

---

१ अपचिता—ख० । २ (अ० १२ पा० २ अ० ९ सू० २५)।

यद्यादितः प्रतिकर्षो न क्रियेत, उपांश्वन्तर्यामावैन्द्रवायवाग्रौ न स्याताम्। आदितस्तु प्रतिकर्षे क्रियमाणे सर्वे ऐन्द्रवायवाग्राः कृता भवन्ति। न चात्रैन्द्रवायवस्याग्रता विधीयते। यदि विधीयेत, यान् कांश्चित्प्रत्यै-न्द्रवायवस्याग्रतायां कृतं कर्तव्यं स्यात्। अथ पुनरन्येषां ग्रहाणामैन्द्र-वायवाग्रता धर्म उच्यते। तस्मात्सर्वेषां धर्मः कर्तव्य इत्यादितः प्रति-कर्षः स्यात्। कथं पुनरवगम्यते, सर्वेषामेवायं धर्म इति। ऐन्द्रवाय-वाग्रान् कुर्यादिति निर्देशात्। नात्र ग्रहस्य कर्तव्यतोच्यते। तदग्राः कर्तव्या इति श्रूयते। अग्रता परार्था, न स्वार्था विज्ञायते। तस्मात्स-र्वादितः प्रतिकर्षः स्यात्॥ ६२॥

अपि वा धर्मविशेषात्तद्धर्माणां स्वस्थाने प्रकरणा-द्ग्रत्वमुच्यते॥ ६३॥ सि०

अपि वेति पक्षव्यावृत्तिः। न सर्वादितः प्रतिकर्षः स्यात्। किं तर्हि? स्वस्थानस्य ग्रहणम्। कुतः। नात्र तदग्रता विधीयते। वाक्यं हि तदाऽनुपपद्यते। किं तर्हि? तदग्राणां ग्रहणं विधीयते। तथा हि श्रुतिरनुगृहीता भवति। यदि रथंतरसामा सोमः स्यात्, य ऐन्द्रवाय-वाग्रा ग्रहाः समाम्नातास्तेषामनेनानुऽऽपूर्व्येणैन्द्रवायवादितया धर्मविशे-षेण तद्धर्माणां प्रकृतानां ग्रहणं विधीयते। स्वे स्थाने ये ग्रहा ऐन्द्र-वायवाग्राः, तान् प्रकृत्य ग्रहणविधिरिति न सर्वादितः प्रतिकर्ष इति॥ ६३॥

धारासंयोगाच्च॥ ६४॥

अपि च धारासंयोगो भवत्यैन्द्रवायवादिवाक्ये, अच्छयाऽव्यव-च्छिन्नया धारया गृह्णातीति। तस्माद्धाराग्रहास्ते। तदग्रानधिकृत्य ग्रहणं विधीयत इति॥ ६४॥

(कामसंयोगेऽप्यैन्द्रवायवस्य पाठप्राप्तस्थान एवानुष्ठानाधि-करणम्॥ १८॥)

[१८] कामसंयोगे तु वचनादादितः प्रतिकर्षः स्यात्॥ ६५॥ पू०

१९॥ १२॥ २४॥

अथ यत्र कामसंयोगे वचनमैन्द्रवायवस्य, ऐन्द्रवायवाग्रान् ग्रहान् गृह्णीयाद्यः कामयेत यथापूर्वं प्रजाः कल्पेरन्निति । तत्र किं सर्वादितः प्रतिकर्षं उत तत्रापि स्वक्रमस्थस्य ग्रहणमिति । किं प्राप्तम् । पूर्वेणाधिकरणेन स्वक्रमस्थस्येति । तथा प्राप्ते, ब्रूमः । कामसंयोगे तु सर्वादितः प्रतिकर्षः स्यात् । कुतः । वचनात् । वचनं हि भवति, ऐन्द्रवायवाग्रान् ग्रहान् गृह्णीयाद्यः कामयेत यथापूर्वं प्रजाः कल्पेरन्निति । तत्सर्वादितः प्रतिकर्षेऽर्थवदग्रताया विधीयमानायाम् । प्रमवृत्तिविशेषकरं तदग्राणां ग्रहणे विधीयमाने । तस्मात्सर्वादितः प्रतिकर्ष इति ॥ ६५ ॥

तद्देशानां वाऽग्रसंयोगात्तद्युक्तं कामशास्त्रं स्यान्नित्यसंयोगात् ॥ ६६ ॥ सि०

न चैतदस्ति, यदुक्तं सर्वादितः प्रतिकर्ष इति । स्वक्रमपरस्य ग्रहणे क्रमानुग्रहो भविष्यति । तस्मात्स्वक्रमस्थस्येति । यदुक्तम्, अग्रताभिधानादादितः प्रतिकर्ष इति । तन्न । तद्देशानां धारादेशानामैन्द्रवायवाग्राणामयमुपदेशः । तद्युक्तानां तदग्राणां ग्रहणेन कामः साध्येत । श्रुतिरेवमनुगृह्यते । इतरपक्षे बाध्यम् । श्रुतिश्च वाक्याद्बलीयसी । अथ यदुक्तम्, प्रमवृत्तिविशेषकरं ग्रहणविधाविति । तन्न । संयोगपृथक्त्वात् । एकोऽत्र नित्यस्य कामसंयोगः । ग्रहणेन कामं साधयेत् । अपरो नित्यसंयोगः । य ऐन्द्रवायवाग्रा ग्रहास्तान् गृह्णीयादिति । तस्मादस्ति प्रवृत्तिविशेषः । अतस्तद्देशसंयुक्ते कामसाधनमेवत् । तस्मात्स्वक्रमपरस्य ग्रहणमिति ॥ ६६ ॥

(काम्यासतायिभौ शुक्रादिग्रहस्य सर्वादितः प्रतिकर्षाधिकरणम् ॥ १९ ॥)

[१९] परेषु चाग्रशब्दः पूर्ववत्स्यात्तदादिषु ॥ ६७ ॥ पू०

अस्ति ज्योतिष्टोमः । तत्रैन्द्रवायवात्परे ग्रहाः कामाय श्रूयन्ते— आश्विनाग्रान् गृह्णीयादामयाविनः, शुक्राग्रान् गृह्णीयादभिचरतः, मन्थ्यग्रान् गृह्णीयादभिचर्यमाणस्येति । तत्र संशयः । किमेतेष्वपि स्व-

१९ ॥ ६६ ॥

१ प्रकल्पेरन्—क. । २ स प्रतिकर्ष—क । ३ प्रकल्पेरन्—क. ख. । ४ तत्र सर्वा—ख.

क्रमस्थानां ग्रहणमुत सर्वादितः प्रतिकर्षः कर्तव्य इति। किं प्राप्तम्। परेषु चैन्द्रवायवात्परेष्वेवमादिषु ग्रहणेषु, अग्रशब्दः पूर्ववत्स्यात्स्वक्रमस्थग्रहणमिति। यस्य यस्याग्रता श्रूयते, तदग्राणां कामसंयोग इति ॥६७॥

प्रतिकर्षो वा नित्यार्थेनाग्रस्य तदसंयोगात् ॥ ६८ ॥ सि०

प्रागैन्द्रवायवात्प्रतिकर्षः स्यात्। कुतः। न ह्यत्र नित्यार्थेन कामस्य संयोगो भवति। यदि हि नित्ये कामो भवेत्, आश्विनाग्रान् मन्थ्यग्रानित्यग्रशब्दोऽस्य नोपपद्येत। न हि तस्मिन् वचने सति प्रवृत्तेः कश्चिद्विशेष उपलभ्यते, प्रागैन्द्रवायवात्पुनः प्रतिकर्षे वचनमर्थवद्भवति। अपि च प्रकृतास्ते ग्रहाः। तेषामाश्विनाग्रता शुक्राग्रता विधीयते। तस्मात्सर्वादितः प्रतिकर्ष इति ॥ ६८ ॥

प्रतिकर्षं च दर्शयति ॥ ६९ ॥

धारयेयुस्तं यं कामाय गृह्णीयुः, ऐन्द्रवायवं गृहीत्वा सादयेत्, अथ तं सादयेत्, यं कामाय गृह्णीयुरिति कामाय गृहीते धार्यमाण ऐन्द्रवायवस्य ग्रहणं दर्शयति। तस्मात्सर्वादितः प्रतिकर्तव्य इति ॥ ६९ ॥

(काम्याग्रताविधौ शुक्रादिग्रहस्यैन्द्रवायवग्रहापेक्षया पूर्वं प्रतिकर्षाधिकरणम् ॥ २० ॥)

[२०] पुरस्तादैन्द्रवायवस्याग्रस्य कृतदेशत्वात् ॥ ७० ॥ सि०

अस्ति ज्योतिष्टोमः। तत्रैन्द्रवायवात्परे ग्रहाः कामाय श्रूयन्ते, आश्विनाग्रान् गृह्णीयादामयाविनः, शुक्राग्रानभिचरतः, मन्थ्यग्रानभिचर्यमाणस्येति। तेषां स्वक्रमस्थानां ग्रहणं, प्रतिकर्ष इति समधिगतमेतत्। अथेदानीमिदं संदिह्यते। किं सर्वादितः प्रतिकर्षः, यतः कुतश्चिद्वा, उतैन्द्रवायवस्य पुरस्तात्प्रतिकर्ष इति। किं प्राप्तम्। नियमकारिणः शास्त्रस्याभावादनियम इति।

एवं प्राप्ते, ब्रूमः। पुरस्तादैन्द्रवायवस्य प्रतिकर्ष इति। कुतः। अग्रस्य कृतदेशत्वात्। एषोऽग्रस्य देशो विज्ञातो यदुपांश्वन्तर्यामाभ्यामूर्ध्वं, पुरस्ताच्चैन्द्रवायवस्य। कथमिव कृत्वा। पूर्वेण वचनेनैन्द्रवायवाग्रा ग्रहाः प्रकृताः, यदि रथंतरसामा सोमः स्यादैन्द्रवायवाग्रान् ग्रहान् गृह्णीया-

६७ ॥ ६८ ॥ ६९ ॥

१ सादयेत, तं यं कामाय—क. ख.।

दिति । तत्रैन्द्रवायवाग्राननुद्दिश्य तेषां ग्रहणं विहितम् । तेनैव, विहितत्वाच्च पुनराश्विनाग्रेषु शुक्राग्रेषु मन्थ्यग्रेषु च ग्रहणं विधीयते । अतो वाक्येन तदग्रता विधीयते । सा पुनरैन्द्रवायवाग्राणां प्रकृतत्वात् । अभिचरतः शुक्राग्रान्, किं कुर्यात्, गृह्णीयादिति प्रकृतेनाभिसंबध्यते । शुक्राग्रान् ग्रहानिति नास्ति संबन्धः, ग्रहशब्दाभावात् । केन तर्हि संबन्धः । प्रकृतेनैन्द्रवायवाग्रशब्देन, शुक्राग्रान् गृह्णीयात्, ऐन्द्रवायवाग्रानिति । के ते ग्रहा इति, यथोक्तम् । तस्मादैन्द्रवायवस्य पुरस्तात्प्रतिकर्ष इति ॥ ७० ॥

तुल्यधर्मत्वाच्च ॥ ७१ ॥

तुल्यधर्माश्च ऐन्द्रवायवाग्रैः । तत्र धारासंयोगो दृश्यते । तस्माद्धाराग्रहानुद्दिश्यैतदग्रता विधीयते ॥ ७१ ॥

तथा च लिङ्गदर्शनम् ॥ ७२ ॥

धारयेयुस्तं यं कामाय गृह्णीयुः । ऐन्द्रवायवं गृहीत्वा सादयेत् । अथ तं सादयेत्, यं कामाय गृह्णीयुरिति काम्यस्य धारणानन्तरमैन्द्रवायवस्य ग्रहणं दर्शयति । तस्मादैन्द्रवायवस्य पुरस्तात्प्रतिकर्ष इति ॥ ७२ ॥

(ग्रहणप्रतिकर्षेण सादनस्यापि प्रतिकर्षाधिकरणम् ॥ २१ ॥)

[२१] सादनं चापि शेषत्वात् ॥ ७३ ॥ सि०

इदमाम्नायते—आश्विनाग्रान् गृह्णीयादामयाविनः, शुक्राग्रान् गृह्णीयादभिचरतः, मन्थ्यग्रान् गृह्णीयादभिचर्यमाणस्येति । पुरस्तादैन्द्रवायवस्य प्रतिकर्ष इत्युक्तम् । तत्रायमर्थः सांशयिकः । किं सादनमपि प्रतिकृष्यते नेति । अवचनान्नेति ब्रूमः । शब्दप्रमाणका वयम् । शब्दश्च ग्रहणस्य प्रतिकर्षमाह, न सादनस्य । तस्मान्न सादनं प्रतिकृष्यत इति ।

एवं प्राप्ते, ब्रूमः । सादनमपि प्रतिकृष्यत इति । कुतः । ग्रहणशेषो हि सादनम् । ग्रहणं हि प्रदानार्थम् । तदनेकस्य द्रव्यस्य युगपत्प्रदातुम-

---

७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥

---

१ ग्रहणशब्द—ख, ।

सादयित्वा न शक्यं युगपद्धोयार्थं कर्तुम्। सादनेन ग्रहणं होमयोग्यं भवति। तस्माद्ग्रहणक्षेपः सादनमिति ग्रहणे प्रतिकृष्यमाणेऽवश्यं प्रतिकृष्टव्यमिति ॥ ७३ ॥

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ७४ ॥

लिङ्गमपि दृश्यते, यथा सादनं प्रतिकृष्यत इति। किं लिङ्गम्। धारयेयुस्तं यं कामाय गृह्णीयुः। ऐन्द्रवायवं गृहीत्वा सादयेत्, अथ तं सादयेत्, यं कामाय गृह्णीयुरिति, सादनस्यापि प्रतिकर्षं दर्शयति॥७४॥

(ग्रहणप्रतिकर्षेऽपि प्रदानानपकर्षाधिकरणम् ॥ २१ ॥)

[२२] प्रदानं चापि सादनवत् ॥ ७५ ॥ पू०

इदमाम्नायते—आश्विनाग्रान् गृह्णीयादामयाविनः, शुक्राग्रानभिचरतः, मन्थ्यग्रानभिचर्यमाणस्येति। तत्र ग्रहणे प्रतिकृष्यमाणे सादनं प्रतिकृष्यत इत्युक्तम्। अथेदानीमिदं संदिह्यते, ग्रहणे प्रतिकृष्यमाणे प्रदानं प्रतिकृष्यते नेति। किं प्राप्तम्। प्रतिकृष्यत इति। कुतः। संबन्धात्। संबद्धं हि ग्रहणं प्रदानेन च। प्रदातुं हि तद्गृह्यते। तथा हि दृष्टार्थं तद्भवति। इतरथा यत्सादनादूर्ध्वं तददृष्टार्थं भवेत्। न चेदमदृष्टार्थम्। तस्माद्यत्तरस्मिन् काले प्रदानं क्रियते, तत्र ग्रहणं कर्तव्यम्। एवं चेयत्र ग्रहणं तत्र प्रदानमपि भवितुमर्हतीति, संबन्धात्। सादनवत्। यथा ग्रहणे प्रतिकृष्यमाणे सादनं प्रतिकृष्यते, एवं प्रदानमपीति ॥७५॥

न वा प्रधानत्वाच्छेपत्वात्सादनं तथा ॥ ७६ ॥ सि०

न चैतदस्ति, प्रदानं प्रतिकृष्यत इति। प्रधानं हि तत्। न हि तद् ग्रहणस्योपकारकम्। तस्मान्न प्रतिकृष्यते। यदुक्तं सादनवदिति। शेषो हि सादनम्। तस्मात्प्रतिकृष्यते ॥ ७६ ॥

(त्र्यनीकायां प्रथमद्वितीययोरह्नोरैन्द्रवायवाग्रत्वशुक्राग्रत्वयोः पुनःश्रवणस्यानैमित्तिकत्वार्थताधिकरणम् ॥ २३ ॥)

[२३] त्र्यनीकायां न्यायोक्तेष्वाम्नानं गुणार्थं स्यात् ॥ ७७ ॥ पू०

अस्ति द्वादशाहे त्र्यनीका, ऐन्द्रवायवाग्रौ प्रायणीयोदयनीयौ, दशमं

चाहः, अथेतरेषां नवानामह्नामैन्द्रवायवाग्रं प्रथममहः, अथ शुक्राग्रम्, अथाऽऽग्रयणाग्रम्, अथैन्द्रवायवाग्रम्, अथ शुक्राग्रम्, अथाऽऽग्रयणाग्रम्, अथैन्द्रवायवाग्रम्, अथ शुक्राग्रम्, अथाऽऽग्रयणाग्रमिति। तत्र प्रथमद्वितीययोरह्नोरैन्द्रवायवाग्रता शुक्राग्रता च श्रूयते। सा चोदकेनैव तयोः प्राप्ता, रथंतरसामत्वात्, बृहत्सामत्वाच्च। तत्र संदेहः। किमुदितमनुवदितुं पुनः श्रूयते, किमन्यस्याः परिसंख्यातुम्, उताऽर्थवादार्थम्, अथवा समानविध्यर्थम्। किं प्राप्तम्। अर्थवादायेति। कुतः। उदितमनुवदितुं श्रूयमाणे प्रवृत्तिविशेषक्रिया नास्ति। त्रिदोषा परिसंख्या। तस्मादर्थवादायेति। कः पुनरत्र गुणवादः। औचित्यम्। आग्रयणाग्रत्वं हि तृतीयेऽहनि न्याय्यम्। कथमिव। प्रथमद्वितीययोरह्नोरैन्द्रवायवाग्रता च चोदिता, न तृतीयेऽहनि। तत्र स्यादाग्रयणाग्रता न्याय्येति॥ ७७॥

अपि वाऽहर्गणेष्वग्निवत्समानविधानं स्यात्॥ ७८॥ सि०

अपि वेति पक्षव्यावृत्तिः। न गुणार्थं श्रवणं समानविध्यर्थमिति। न ह्यर्थं वादितुं चोदकेन प्राप्तम्। तत्र पुनर्वचनमनर्थकम्। तस्मात्तदन्यार्थमिति। कथं तर्हि श्रवणम्। वाक्येनेद ज्योतिष्टोमे रथंतरसाम्नि प्रवृत्तं चोदकेन प्राप्यते। तस्मात्समानविधिं करिष्यामीति पुनरुच्यते। अग्निवत्। यथा, अथातोऽग्निमग्निष्टोमेनैवानुयजति, तमुक्थ्येन, तमतिरात्रेण, तं चतूरात्रेण, तं पञ्चरात्रेण, तं सप्तरात्रेण, तमष्टरात्रेण, तं नवरात्रेण, तं दशरात्रेण, तमेकादशरात्रेणेति। प्रयोजनं यथोक्तं, न परिसंख्या भवतीति॥ ७८॥

(व्यूढस्य समूढविद्व त्वाधिकरणम्॥ २४॥)

[२४] द्वादशाहस्य व्यूढसमूढत्वं पृष्ठवत्समानविधानं स्यात्॥ ७९॥ पू०

द्विविधो द्वादशाहः, व्यूढः समूढश्च। समूढस्तावत्, ऐन्द्रवायवाग्रौ प्रायणीयोदयनीयौ, दशमं चाहः, अथेतरेषां नवानामह्नामैन्द्रवायवाग्रं प्रथममहः, अथ शुक्राग्रम्, अथाऽऽग्रयणाग्रम्, अथैन्द्रवायवाग्रम्, अथ

७७॥ ७८॥

---

१ उदिता—मु०। २ अथातोऽग्निष्टोमेन—मु०।

शुक्राग्रम्, अथाऽऽग्रयणाग्रम्, अथैन्द्रवायवाग्रम्, अथ शुक्राग्रम्, अथाऽऽग्रयणाग्रमिति । अथ व्यूढः, ऐन्द्रवायवाग्रौ प्रायणीयोदयनीयौ, अथैतेषां दशानामह्नामैन्द्रवायवाग्रं प्रथममहः, अथ शुक्राग्रम्, अथ द्वे आग्रयणाग्रे, अथैन्द्रवायवाग्रम्, अथ द्वे शुक्राग्रे, अथाऽऽग्रयणाग्रम्, अथ द्वे ऐन्द्रवायवाग्रे इति । तत्र संदेहः । किमुभयप्रकारमपि द्वादशाहं प्रकृत्य धर्मा आम्नाता उत समूढं प्रकृत्याऽऽम्नाताः । तद्विकारो व्यूढ इति । किं प्राप्तम् । द्वादशाहस्य व्यूढसमूढस्य समानविधानं स्यात् । कुतः । उभयप्रकारस्य प्रकृतत्वान्न गम्यते विशेषः, कस्य धर्माः कस्य नेति । तस्मात्समानविधानौ । पृष्ठवत् । यथा, बृहद्रथंतरे पृष्ठे प्रकरणस्य तुल्यत्वात्समानधर्मणी, एवं व्यूढसमूढे स्यातामिति ॥ ७९ ॥

व्यूढो वा लिङ्गदर्शनात्समूढविकारः ॥ ८० ॥ सि०

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । न व्यूढसमूढौ समानविधानौ किंतु व्यूढः समूढविकारः स्यात् । कुतः । लिङ्गदर्शनात् । लिङ्गमिदं भवति, ऐन्द्रवायवस्य वा एतदायतनं यच्चतुर्थमहरिति व्यूढे श्रूयते । न च व्यूढे चतुर्थेऽहन्यैन्द्रवायवाग्रता । का तर्हि । आग्रयणाग्रता । तत्र, ऐन्द्रवायवस्य वा एतदायतनमिति वचनं नावकल्पते । यदि व्यूढः समूढविकारस्ततः प्रकृतिमपेक्ष्योपपद्यते वादः । ऐन्द्रवायवस्यैतदायतनं प्राप्तम् । तत्राऽऽग्रयणस्योच्यत इति । तस्माल्लिङ्गदर्शनाद्व्यूढः समूढविकार इति ॥ ८० ॥

कामसंयोगात् ॥ ८१ ॥

य कामयेत बहु स्यां प्रजायेयेति । काम्यो वा नैमित्तिको वा नित्यमर्थं विकृत्य निविशते । यथाऽऽत्यामये मुद्गौदनभोजनं निवात शय्या चेति ॥ ८१ ॥

तस्योभयथा प्रवृत्तिरैककर्म्यात् ॥ ८२ ॥

इदं प्रयोजनसूत्रम् । तस्योभयप्रकारस्याहर्गणेषु प्रवृत्तिरविशेषेण । ऐककर्म्यात् । यथा पूर्वः पक्षः । यथा तर्हि सिद्धान्ते, यत्र

वचनं लिङ्गं च तत्र व्यूढः प्रवर्तते,। अन्यत्राविशेषेण समूढ इति ॥८२॥

(गवामयने ऽपनीकायाः स्वस्थानविवृद्ध्याऽभ्यासाधिकरणम् ॥ २५ ॥)

[२५] ऐकादशिनवत्त्पनीकापरिवृत्तिः स्यात् ॥ ८३ ॥ पू०

द्वादशाहे समाम्नायते–ऐन्द्रवायवाग्रौ प्रायणीयोदयनीयौ, दशमं चाहः, अथेतरेषां नवानामह्नामैन्द्रवायवाग्रं प्रथममहः, अथ शुक्राग्रम्, अथाऽऽग्रयणाग्रम्, अथैन्द्रवायवाग्रम्, अथ शुक्राग्रम्, अथाऽऽग्रयणाग्रम्, अथैन्द्रवायवाग्रम्, अथ शुक्राग्रम्, अथाऽऽग्रयणाग्रमिति । तद्गवामयने चोदकेन प्राप्तम् । तत्र बहूनि ऽपनीकानि परिवर्तयितव्यानि । तत्रार्थप्राप्तोऽभ्यासः । अथेदानीमभ्यासे संदेहः, किं दण्डकलितवदभ्यासः कर्तव्य उत स्वस्थानविवृद्धिरिति ।

कथं दण्डकलितवत्स्यात्, कथं वा स्वस्थानविवृद्धिरिति । यद्यह्नामधिकारस्ततः आद्येषु नवस्वहःसु परिसमाप्तेषु विवृद्धेष्वपि ऽपनीका चोदकः प्रापयतीत्युपस्थितमिदं भवति, ऐन्द्रवायवाग्रं प्रथममहः, अथ शुक्राग्रमिति । तेष्वपि नवसु परिसमाप्तेषु पुनरिदमेवोपतिष्ठते, ऐन्द्रवायवाग्रं प्रथममहरिति । एवं दण्डकलितवदावृत्तिः । अथाहरधिकारो नास्ति, ततः प्रायणीयोदयनीययोरन्तरं नवभिरनीकैः पूरितमिति गवामयनेऽपि नवभिरनीकैः पूरयितव्यं स्यात् । तत्र पूर्णे पुनराद्यचिनोत्वीति दण्डकलितवन्न स्यात् । न च वृद्ध्या विना तदन्तरं पूर्यत इति स्वस्थानविवृद्धिरागतेति ।

किं पुनः प्राप्तम् । दण्डकलितवदावृत्तिरिति । यद्येतद्गम्यतेऽहरधिकारोऽत्रेति । एवं ह्याम्नायते–ऐन्द्रवायवाग्रं प्रथममहः, अथ शुक्राग्रम् । प्रकृतत्वादहरिति गम्यते । तस्मादहरधिकारः । अतोऽवगच्छामो दण्डकलितवदावृत्तिरिति । आवृत्तिन्यायानां दण्डकलितं न्याय्यम् । तथा क्रमानुग्रहो भवति । तद्यथा, कश्चिदुच्यते—अनुवाकाश्रिः पठ्यन्तामिति । दण्डकलितवदसौ पठ्यते, क्रमानुग्रहाय । एवमिहापि द्रष्टव्यम् । यथाऽस्मिन्नेव गवामयन एकादशिन्यभ्यस्यमाना दण्डकलितवदभ्यस्यते, न स्वस्थानविवृद्ध्येति ॥ ८३ ॥

॥ ८२ ॥ ८१ ॥]

स्वस्थानविवृद्धिर्वाऽह्नामप्रत्यक्षसंख्यत्वात् ॥ ८४ ॥ सि०

स्वस्थानविवृद्धिर्वा, न दण्डकलितवदावृत्तिः। तत्रेदं वर्ण्यते, नाहरधिकार इति। कुतः। अह्नामप्रत्यक्षसंख्यत्वात्। अप्रत्यक्षाऽह्नां संख्या नवानामह्नामिति। ऐन्द्रवायवाग्रमिति च विधीयमानमिति। कथमहानि विधीयन्त इति। वाक्यभेदप्रसङ्गात्। ऐन्द्रवायवाग्रं प्रथमं भवति, तथाहः, नाहःसंघात इति वाक्यं भिद्येत। तस्मादनुवादमात्रमहर्ग्रहणम्। एवं चेत्क्रमानुग्रहाय स्वस्थानविवृद्धिराश्रयणीया। आग्रयणाग्रान् कृत्वैन्द्रवायवाग्राः कर्तव्या इति ॥ ८४ ॥

पृष्ठ्यावृत्तौ चाऽऽग्रयणस्य दर्शनात्त्रयस्त्रिंशे परिवृत्तौ पुनरैन्द्रवायवः स्यात् ॥ ८५ ॥

इतश्च पश्यामः, स्वस्थानविवृद्धिरिति। कुतः। उत्तरस्मिन् पक्षसि पृष्ठ्यावृत्तावाग्रयणाग्रताया दर्शनं भवति त्रयस्त्रिंशेऽहनि। कथम्। जगतीं वै छन्दांसि प्रत्यवरोहन्ति, आग्रयणं वै ग्रहाः, बृहत्पृष्ठानि, त्रयस्त्रिंशं स्तोमा इति। तदेतत्स्वस्थानविवृद्धाववकल्पते, न दण्डकलितवद् वृत्तौ। कथम्। पूर्वस्मिन् पक्षसि स्तनीका त्रिः परिवर्तते। तस्मिन्नाह्न्येव साऽऽग्रयणाग्रेषु परिसमाप्यते। उत्तरमपि पक्षो स्वाग्रत्वमिति

अतः परं स्तनीकाधिकरणं व्याख्यायते।

प्रथमस्य षडहमागस्यैन्द्रवायवाग्रता विधीयते। कुतः। षडहस्य फले चोदितत्वात्। अहीनीस्यधर्मो लभ्यत एव[1]। यदि चाहरिति विवक्ष्येत, वाक्यं भिद्येत। निष्फलानि च तानि ॥ ८४ ॥

यस्य दण्डकलितवदावृत्तिः, तस्यैतद्दर्शनं नोपपद्यते। कथम्। अस्मिन् गवामयने, अशीतिशतं पूर्वः पक्षः, एवमुत्तरः[2]। तत्र पूर्वपक्षसि स्तनीका निविशते। सा निविशमानाऽऽद्ये द्वे अहनी वर्जयित्वा भवति। तयोरैन्द्रवायवाग्रतायाः प्रत्यक्षाम्नानात्। शिष्टेष्वहःसु निविशमानायाः[3] सप्ताहानि परिशिष्यन्ते। तत्र सप्तम ऐन्द्रवायवाग्रता। तस्मिंश्च[4] पूर्वः पक्षः समाप्तः, स्तनीका स्वपरिसमाप्ता। सा च परिसमापयितव्या। ततो विषुवान् शुक्राग्रः। ततः प्रथमः स्वरसामाऽऽग्रयणाग्रः, द्वितीयः स्वरसा-

---

१ लभ्यत एवेति—षडहभागस्याहरात्मकत्वादिति शेषः। २ एवमिति—मध्ये विषुवत्संज्ञक एकाह, इति शेषः। तथा च—एकाशीत्यधिकशतत्रयसुत्या वर्षं गवामयनमिति ज्ञेयम्। ३ निविशमानाया इति—एकोनविंशतिरहःसु तस्या इति शेषः। ४ तस्मिंश्च—सप्तमेऽहनि।

तथैतद्दर्शनं विरुध्यते । तस्मात्स्वस्थानविवृद्धिरिति ॥ ८५ ॥

तुल्या गणना कर्तव्या । तुल्यायां च गणनायां लिङ्गदर्शनानुपपत्तिरेव । अयं च विशेषो दर्शितः । एकस्य कृत्स्नं गवामयनमधिकृत्य गणना, अपरस्य पूर्वस्मिन्नेव पक्षसि गणना ।

अत्रोच्यते । यदि चोदकेन त्र्यनीका प्राप्यते तथा सत्येते दोषा भवेयुः । एषा तु गवामयने प्रत्यक्षेण वाक्येन विधीयते । गवामयने च धर्मा विधीयमाना अवान्तरप्रकरणेन पूर्वस्मिन्पक्षसि निविशन्ते, न कृत्स्ने गवामयने । असंभवात्कृत्स्ने गवामयने भवेयुः । संभवति चावान्तरप्रकरणेन निवेशः । पूर्वपक्षवादिनस्तु दण्डकलितवदावृत्तिः पूर्वस्मिन्पक्षसि न समाप्यते । तस्य त्रिवृत आरभ्य गणना प्रवर्तते । आद्ययोरैन्द्रवायवाग्रतायाः प्रत्यक्षाम्नानात् । आदौ चाऽऽरभमाणस्य द्वितीयेऽहनि शुक्राग्रता स्यात् । तस्मात्प्रत्यक्षेणैन्द्रवायवाग्रत्वेन विरोधः स्यात् ।

ननु शुक्राग्रताऽपि प्रत्यक्षैव । उच्यते । सामान्येन शुक्राग्रता विशेषेणैन्द्रवायवाग्रता । सामान्याच्च विशेषो बलवान् । तस्मात्तृतीयादारभ्य तस्य गणना । सिद्धान्ते त्वविरोधात्प्रथमादेवाऽऽरभ्य गणना घटते ।

अत्र चोद्यते । ज्योतिरादय उत्पद्यमाना विशेषनामधेयेन धर्मान्गृह्णन्त एवोत्पद्यन्ते । यथा कुण्डपायिनामयनेऽग्निहोत्रम् । त्र्यनीका तु संघातधर्मत्वेन प्राप्नोति । सा च पश्चात्कालीनत्वाद्दुर्बला, उत्पन्नसंयोगित्वेन ।

उच्यते । अत्र पौर्वापर्यबाधो भवति । यथा विकृतौ दक्षिणाम्नानं चोदकेन प्राप्तं बाधित्वा निविशते, विरोधात् । एवमिहापि त्र्यनीका नामधेयप्राप्तं बाधित्वैव निविशते । यथाऽपच्छेदे पूर्वं नैमित्तिकमुत्तरेण विरोधे बाध्यते ।

अथवा, यदा यागः फले चोदितो भवति तदा धर्मानाकाङ्क्षति । एतस्यामवस्थायां किं चोदकेन धर्मा उत नामधेयेनेति चिन्तायां, नामधेयेन धर्मप्राप्तिः । तच्च लक्षणया धर्मप्राप्तिं करोति । त्र्यनीका तु गृह्णन् न लक्षणया धर्मप्राप्तिं करोति । उपदेशेनैव गृह्णाति । अतिदेशाच्चोपदेशो बलवान् ॥ ८६ ॥

---

१ तस्येति—पूर्वं पक्षवादिन आद्यमहर्द्वयं विहाय पृष्ठ्यषडहावयवस्य त्रिवृत आरभ्य त्र्यनीकाया गणना प्रवर्तत इत्यर्थः । २ कुण्डपायिनामयनाग्निहोत्रम्—क. पु. । ३ बाध्यत इति—तथा चोक्तं 'पौर्वापर्ये पूर्वदौर्बल्यं प्रकृतिवत्' (अ० ६ पा० ५ अ० ११ सू० ५४) इत्यनेनेति शेषः । ४ तच्च—नामधेयम् ।

वचनात्परिवृत्तिरैकादशिनेषु ॥ ८६ ॥

अथ यदुक्तम्, ऐकादशिनवदिति । युक्तं यदैकादशिनेषु दण्डकलितवदावृत्तिरिति । वचनं हि तद्भवति । वारुणमन्त्यम्, पुनः पर्यावृत्तेष्वाग्नेयमेव प्रथमेऽहन्यालभेतेति । वचनाद्दण्डकलितवदावृत्तिः पुनःपर्यावृत्तेष्विति । सा द्वादशाहेऽसंभवन्ती गवामयनं विशति । किमिव वचनं न कुर्यात् । न हि वचनस्यातिभारोऽस्ति ॥ ८६ ॥

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ८७ ॥

लिङ्गं खल्वप्येवमर्थं दर्शयति, यथा दण्डकलितवदैकादशिना आवर्तेन्त इति । प्राणा वा ऐकादशिनाः, यदैकादशिनीभिरीयुरहान्यविरिच्यन्ते पशवो वेति । स्वस्थानविरुद्धो नास्त्यतिरेकः, दण्डकलितवदावृत्तौ न्यूनताऽतिरिक्तता वा भवति । तस्मादपि पश्याम ऐकादशिनेषु दण्डकलितवदावृत्तिरिति ॥ ८७ ॥

(व्यूढाख्यद्वादशाहे मन्त्राणामेव छन्दोव्यतिक्रमाधिकरणम् ॥ २६ ॥)

[२६] छन्दोव्यतिक्रमाद्व्यूढे भक्षपवमानपरिधिकपालस्य मन्त्राणां यथोत्पत्तिवचनमूहवत्स्यात् ॥ ८८ ॥ सि०

अस्ति द्वादशाहः, समूढो व्यूढश्च । तत्र व्यूढः, ऐन्द्रवायवाग्रौ प्रायणीयोदयनीयौ, अथेतरेषां दशानामह्नामैन्द्रवायवाग्रं प्रथममहः, अथ शुक्राग्रम्, अथ द्वे आग्रयणाग्रे, अथैन्द्रवायवाग्रम्, अथ द्वे शुक्राग्रे, अथाऽऽग्रयणाग्रम्, अथ द्वे ऐन्द्रवायवाग्रे इति । तत्र व्यूढे, इदं समामनन्ति, छन्दांसि वाऽन्योन्यस्य लोकमभिध्यायन्ति, गायत्री त्रिष्टुभः, त्रिष्टुब् जगत्याः, जगती गायत्र्या इति । तत्र सन्ति भक्षपवमानपरिधिकपालानि । भक्षास्तावत्, भक्षेहि मा विश दीर्घायुत्वाय शंतनुत्वाय एहि वसो पुरोवसो प्रियो मे हृदो[1]ऽस्यश्विनोस्त्वा बाहुभ्यां सघ्यासं ब-

[८६ ॥ ८७ ॥

१ हृदये भक्षाश्विनोर्बाहुभ्यां — क. ख. । २ (अ० ३ पा० २ अ० ३ सू० २५) इत्यत्र भाष्यकृता भक्षमन्त्र आनुपूर्व्या कृत्स्नोऽपि लिखित इति अत्रत्ये किंचिदर्थपरित्यागेन लेखनेऽपि न बाधकमिति ज्ञेयम् ।

सुश्लूकस्य रुद्रवद्गणस्याऽऽदित्यवद्गणस्य सोमदेव ते मतिविदः प्रातःसवनस्य माध्यंदिनस्य सवनस्य तृतीयसवनस्य गायत्रच्छन्दसस्त्रिष्टुप्छन्दसो जगतीच्छन्दसोऽभिष्टुत इन्द्रपीतस्य–मधुमत उपहूतस्योपहूतो भक्षयामीति । तथा पवमानः, श्येनोऽसि गायत्रच्छन्दाः, सुपर्णोऽसि त्रिष्टुप्छन्दाः, सघ ऽसि जगतीच्छन्दाः, अनु त्वारभे स्वस्ति मा संपारय, इति च । तथा परिधयः, गायत्रो मध्यमः परिधिः, त्रैष्टुभो दक्षिणः, जागत उत्तर इति । तथा कपालानि, अष्टाकपालः प्रातःसवने, एकादशकपालो माध्यंदिनीयः, द्वादशकपालस्तार्तीयसवनिक इति ।

अत्र संदेहः । किं छन्दोव्यतिक्रमे व्यतिक्रमो भक्षमन्त्राणां, भक्षणस्य च, पवमानमन्त्राणां पवमानस्य च, तथा परिधीनां कपालानां च, अथवा मन्त्राणां छन्दोव्यतिक्रम इति । किं प्राप्तम् । मन्त्राणां मन्त्रार्थानां च । कुतः । अविशेषवचनात् । अविशेषेण भवति वचनम् । छन्दांसि वा अन्योन्यस्य लोकमभिध्यायन्ति, गायत्री त्रिष्टुभः, त्रिष्टुब् जगत्याः, जगती गायत्र्या इति । न विशेषः श्रूयते मन्त्राणां व्यतिक्रम इति । तस्मान्मन्त्राणामर्थानां चेति । अतो मध्यमः परिधिर्दक्षिणस्थाने स्थापयितव्यः, दक्षिण उत्तरस्य, उत्तरो मध्यमस्येति । अष्टाकपालो माध्यंदिनीयः कार्यः, एकादशकपालस्तार्तीयसवनिकः, द्वादशकपालः प्रातःसवनीय इति । तथा, प्रातःसवनीयो भक्षो माध्यंदिनस्य भक्षणस्य स्थाने भक्षयितव्यः, माध्यंदिनस्तार्तीयसवनिकस्य, तार्तीयसवनः प्रातःसवनीयस्येति । तथा, बहिष्पवमानो माध्यंदिनस्य पवमानस्य लोके, माध्यंदिन आर्भवस्य, आर्भवो बहिष्पवमानस्येति ।

एवं प्राप्ते, ब्रूमः । नाविशेषेण छन्दसां व्यतिक्रमः स्याद् । मन्त्रगतो ह्येष व्यतिक्रमः । मन्त्रगतान्येव व्यतिक्रमेयुः । किं कारणम् । शक्यन्ते मन्त्रगतानि विपर्यसितुम् । भक्षादयः पुनर्विपर्यस्ता अपि त एवेति । माध्यंदिनस्य भक्षस्य कालेऽपि प्रातःसवनीयो भक्षो भक्ष्यमाणो नैव त्रैष्टुभः कृतः स्यात् । एवं सर्वत्र । कथम् । स्वकालेऽपि ह्यसौ न गायत्रः । गायत्री हि त्रिष्टुभः स्थानमभ्येति, नागायत्री । न भक्षादयो गायत्रादयः । तस्मादसंभवो भक्षादीनां व्यतिक्रमणस्य । मन्त्र-

---

१ क्षत्रापि — क. ख. । २ अत्र स्तवनीयस्येति पर्यन्तं पाठ उपलभ्यते • ३ लोके — क. ख. ।

गतानि तु छन्दांसि शक्नुवन्त्यन्योन्यस्य लोकं व्यतिक्रमयितुम्। तस्मान्नान्यगतानां छन्दसां व्यतिक्रम इति ॥ ८८ ॥

इति श्रीशबरस्वामिविरचिते मीमांसाभाष्ये दशमाध्यायस्य पञ्चमः पादः ॥

अथ दशमाध्याये षष्ठः पादः ॥

(यज्ञे रथंतरादिसाम्नां तृचे गानाधिकरणम् ॥ १ ॥)

[१] एकर्चस्थानि यज्ञे स्युः स्वाध्यायवत् ॥ १ ॥ पू०

सामान्युदाहरणं, रथंतरं बृहद् वैरूपं वैराजं शाक्वरं रैवतमिति। तत्र संशयः। किमेकस्यामृचि गानं कर्तव्यमुत तृच इति। किं प्राप्तम्। एकर्चस्थानि यज्ञे स्युः। एकस्यामृचि गातव्यानि। एवं स्वाध्याये गीतानि। यथा स्वाध्याये गीतानि, तथा कर्मणि गातव्यानि। कर्मणि स्वाध्याये चावैलक्षण्यं न्याय्यम्। कर्माणि कर्तुं स्वाध्यायमभ्यस्यन्ति। अतो यथाऽभ्यस्तं तत्र प्रयोक्तव्यम्। तस्मादेकस्यामृचि गीयेरन्। एकर्चोत्पत्तीन्युदाहरणं, न तृचोत्पत्तीनि। यथाऽऽह, सिमा-संतनि-पतय-एवागात्य-शाक्वरवर्णमिति ॥ १ ॥

तृचे वा लिङ्गदर्शनात् ॥ २ ॥ सि०

न चैतदेवम्, एकस्यामेव गातव्यानीति। कुतः। लिङ्गदर्शनात्। लिङ्गं भवति। एवमाह, अष्टाक्षरेण प्रथमाया ऋचः प्रस्तौति, द्व्यक्षरेणोत्तरयोरिति। न ह्येकस्यामृचि प्रथमोत्तरासंबन्धो भवति। तस्मात्तृचे गातव्यानीति। अथेदमपरं लिङ्गम्। ऋक् सामोवाच, मिथुनं संभवावेति। सोऽब्रवीत्, न वै त्वं ममालमसि जायात्वे वेदो मे महिमेति। ते द्वे भूत्वोचतुः, सोऽब्रवीन्नैव वां ममालं स्थो जायात्वे वेदो मे महि-

---

॥ ८८ ॥]

इति श्रीमद्भट्टकुमारिलविरचितायां मीमांसाभाष्यव्याख्यायां टुप्टीकायां दशमाध्यायस्य पञ्चमः पादः ॥

[॥ १ ॥

मेति । तास्तिस्रो भूत्वोचुः, सोऽब्रवीत्संभवामेति । तस्मादेकं साम तृचे क्रियते स्तोत्रीयमिति ।

आह । लिङ्गमिदं, प्राप्तिरुच्यतामिति । तदभिधीयते । कृत्स्नेऽपि ऋग्वेदे न प्रथमा नाम काचिदस्ति, तथा उत्तरे इति । व्यवस्थाकृतं प्रथमात्वम्, उत्तरात्वमिति प्रथमाया ऋचोऽष्टाक्षरेण प्रस्तोतव्यं, द्व्यक्षरेण चोत्तरयोरिति । तस्मिन् वचने सति ऋचास्त्रित्वमापद्यते । तथा, यद्यप्यनुवादस्वरूपोऽयं शब्दः, तस्मादेकं साम तृचे क्रियते स्तोत्रीयमिति, तथाऽपि ऋक् सामोवाच–इति पुरस्तादर्थवादप्ररोचनया विदधातीति गम्यते । तदुक्तं, वचनानि त्वपूर्वत्वादिति ॥ २ ॥

(वीक्षणे स्वर्दृशपदपाठकालविधानाधिकरणम् ॥ २ ॥)

[२] स्वर्दृशं प्रति वीक्षणं कालमात्रं परार्थत्वात् ॥ ३ ॥ सि०

ईश्वरं वै रथंतरमुद्गातुश्चक्षुः । प्रमापयिता रथंतरे प्रस्तूयमाने संमीलेत्, स्वर्दृशं प्रति वीक्षेत । अत्र संशयः । किं स्वर्दृशं प्रति वीक्षणस्याङ्गप्रयोजनसंबन्ध उत कालार्थः संयोग इति । तत एतावत्तावत्परीक्ष्यं, किं रथंतरे प्रस्तूयमाने संमीलेदित्यस्य शेषः स्वर्दृशं प्रति वीक्षेतेति, उत स्वर्दृशमित्येवमादि पृथग्वाक्यमिति । किं प्राप्तम् । अङ्गप्रयोजनसंबन्ध इति पृथग्वाक्यमिति । कुतः । भेदेनावगमात् । भिन्नमिदमुपलभ्यते, स्वर्दृशं प्रति वीक्षेतेति । नन्वभिन्नमपि लक्ष्यते, रथंतरे प्रस्तूयमाने संमीलेदिति विधाय, स्वर्दृशं प्रति वीक्षेतेत्यनुवदतीति । उच्यते । उभयथावगतो भेदो ग्रहीतव्यः । स भेदो गृह्यमाणो न तेन विरुध्यते । अन्यतरगतिस्तु विध्यनुवादयोर्विरोधात् । तत्र विधिर्न्याय्योऽपूर्वत्वात् । वादमात्रं ह्यनर्थकम् । विध्यवगमाच्च । विधिश्चावगम्यते, वीक्षेतेति । श्रुतिश्चैवमनुगृह्यते । स्वर्दृशं प्रति वीक्षेतेति स्वर्दृक्शब्दं प्रति वीक्षणार्थो विधीयते । स्वर्दृक्शब्देन सह वीक्षणस्य साक्षात्संबन्धः । इतरथा स्वर्दृक्शब्दः कालं लक्षयेत् । श्रुतिलक्षणाविशये च श्रुतिर्न्याय्या । तस्मादङ्गप्रयोजनसंबन्धः ।

॥ १ ॥

---

१ (अ० ३ पा० ५ अ० ६ सू० २१)। २ संमीलयेदिति आदर्शपुस्तकादिषु पाठः)।
१ पृष्ठपार्श्वे—सू० १

अथवा, स्वर्दृशं प्रति वीक्षेतेत्येषमङ्गप्रयोजनसंबन्धः । स्वर्दृक्शब्दो वीक्षणस्य साधनमिति । तथा लिङ्गमप्यनुगृहीतं भवति । स्वर्दृशब्दश्रवणाद्वाक्यमपि । तस्मादङ्गप्रयोजनसंबन्ध एवेति ।

एवं प्राप्ते, ब्रूमः । स्वर्दृशं प्रति वीक्षणं कालमात्रं स्यात्परार्थत्वात् । नैतदेवम्, अङ्गप्रयोजनसंबन्ध इति । किं तर्हि । स्वर्दृक्शब्देन वीक्षणस्य कालार्थः संबन्धः स्यात् । कुतः । परार्थत्वात्साम्नः । रथंतरं पृष्ठं भवतीति पृष्ठस्तुतौ हि साम विनियुज्यते । तच्च साम पदानां स्तुतिं निर्वर्तयत् संश्लेषादिभिर्विशेषैः स्तुतिपदाक्षराण्युपदर्शयत्स्तुतिमभिनिर्वर्तयतीत्युच्यते । एवं चेत्साम्नि स्तुतौ विनियुज्यमाने यानि तानि परस्परसव्यपेक्षाणि ऋक्पदानि स्तुतौ विनियुक्तानि भवन्ति । अतः स्वर्दृक्शब्दस्य तन्मध्यपाठात्स्तुतौ विनियोग उक्तो भवतीति । अतः परार्थत्वादिह कालार्थः संयोग इत्यध्यवसीयते ।

ननु मन्त्रे समाम्नानमात्रं, रथंतरोपदेशाच्च पदोपदेशमानुमानिकं पाधिरेतद्वाक्यं प्रत्यक्षमङ्गप्रयोजनसंबन्धमेव प्रकल्पयेदिति । उच्यते । तद्धि बाधकं भवति । यदबाध्यमानमप्रयोजनं भवति । न चैतदबाध्यमानमनर्थकं, क्रियासु कालपरिच्छेदेनार्थवत्त्वात् । मन्त्रे समाम्नानसादृष्टार्थसामोपदेशाच्च स्तुतिसंबन्धः साक्षात् । वाक्यात्क्रियाकारकसंबन्धः । उभयोः प्रमाणागतत्वादुभयसंबन्धो न विरुध्यत इति यद्युच्येत । तन्न । यो हि मन्त्रपाठाद्व्यवच्छिन्नस्य क्रियाकारकसंबन्धमवगच्छति, नासौ सकृदुच्चरितस्य स्तुतिसंबन्धमप्यवगच्छति । यद्यवगच्छेत्, पुनरुच्चारयेत्, नान्यथा । तस्मात्तस्यामेव श्रुतौ क्रियासंबन्धे कारकसंबन्धो न स्तुतिसंबन्धे । कारकविशेषणाभावात् । तदेवं मन्त्राम्नानस्य सामोपदेशवत्त्वस्य स्वर्दृशं प्रति वीक्षेतेत्यस्याविरोधे साधिते कालार्थः संयोग इति । अत उच्यते—कालार्थः संयोग इति ।

अथ यदुक्तं, भेदाभेदयोर्भेदो ग्रहीतव्यः । विध्यनुवादयोर्विधिर्ज्यायान् । विधिप्रत्ययदर्शनाच्चैवमेवावगम्यत इति । अत्र ब्रूमः । सत्यं, विध्यनुवादयोर्विधिर्ज्यायान्, अपूर्वार्थप्रकाशकत्वादिति । यदि तु प्रमा-

---

१ ऐतान्नित्य —क. । २ तस्मात्—क ग. । ३ स्तुतौ—ख. ।

णान्तरप्राप्तिर्नावगम्यते । यत्र तु पदान्तरादर्थाद्वा प्राप्तिरवगम्यतेऽर्थस्य तत्र प्रमाणान्तरप्रतीतत्वाच्छब्द उच्चरन्ननुवाद इत्यवगम्यते । अत्र च स्वार्थप्रवृत्त्या पुरुषस्य दर्शनमस्ति । नापश्यन् पुरुषः क्रियासु व्यापारमुपगन्तुमुत्सहत इत्यर्थप्राप्ते विधिप्रत्ययोऽप्यनुवाद इत्यवगम्यते । ननु रथंतरे प्रस्तूयमाने संमीलेदिति प्रत्यक्षवाक्यमर्थप्राप्तं पुरुषस्य दर्शनं बाधेत । यथा प्रजापतिव्रतानि पौरुषेयीं स्वेच्छाप्रवृत्तिं वचनसामर्थ्यान्निरुन्धन्ति, तद्वदिति । नेत्यवगम्यते । कथम् । क्रियाप्रारम्भसंबन्धात् । रथंतरे प्रस्तूयमाने, इत्युच्यते । तदतीते प्रस्तावे वचनार्थस्य कृतार्थत्वादर्थप्राप्तं न बाधितुमर्हति ।

अथ यदुक्तं, स्वर्दृक्शब्दवीक्षणयोर्वाक्येन संबन्ध इति । वाक्यार्थत्वाद् दृशिप्रयोगाच्च लिङ्गाद्दर्शनक्रियासामर्थ्यमस्तीति । अत्र ब्रूमः । प्रतिशब्दः कर्मप्रवचनीयत्वात्स्वर्दृक्शब्दस्य लक्षणतामाचष्टे श्रुत्यैव । श्रुतिश्च लिङ्गवाक्ययोर्बाधिका समधिगतैव । अथवा, नात्र वाक्यं बाध्येत । वाक्यं हि संबन्धमात्रस्य वाचकम् । यथासंभवमनेकविधः संबन्धो वाक्यादवगम्यते । क्वचित्क्रियाकारकसंबन्धः, क्वचिद्विशेषणविशेष्यसंबन्धः, क्वचिल्लक्ष्यलक्षणसंबन्ध इत्येवंप्रकाराः संबन्धविशेषा इति । तत्रेह लक्ष्यलक्षणसंबन्धः प्रयोजनप्रयुक्त इति गृह्यत एव संबन्धविशेष इति न वाक्यं बाध्यते । यथा लोके, वृक्षं प्रति विद्योतत इति न विद्योतनस्य वृक्षस्य च साध्यसाधनभावो गम्यत इति । अन्यतः प्रवृत्तस्य विद्योतनस्य वृक्षश्चिह्नभावायोपादीयत इति । तद्वदिहापि पुरुषार्थतया प्रवृत्तस्य दर्शनस्य स्वर्दृक्शब्दो लक्षणत्वायोपादीयत इति न वाक्यानर्थक्यम् । न हि लक्ष्यलक्षणयोरनुच्चार्यमाणयोः संबन्धोऽवगम्यत इति ।

यदपि दृशिप्रयोगाल्लिङ्गानुग्रह इति । तदपि न समर्थमभिप्रेतस्यार्थस्य पश्यामः । स्वार्थो हि दृशिः प्रयुज्यमानो दर्शनमवगमयेत्, न परार्थः । स्वर्दृक्शब्दे तु सोपपदो दृशिः कर्तृत्वे गुणभूतोऽवगम्यते । कर्ता तु प्रधानभूतः । न च कर्ता प्रत्याय्यमानो वीक्षणलिङ्गत्वेन कल्प्यते, दृशेरत्यन्तपारतन्त्र्यात् । कर्त्रभिधानश्च सन्नयं नैव वीक्षितिना सामञ्जस्येन संबन्धमुपैति । यदि तावदयमर्थ उपदिश्यते, स्वर्दृशं वीक्षेतेति । कोऽसौ स्वर्दृक्, यं प्रति वीक्षणमुपदिष्टमित्यविजानन्तो नैव

क्रियामध्यवस्येव । अथायमर्थः, स्वर्दृशा वीक्षणं निर्वर्तयेदिति । तथाऽप्यज्ञानात्स एव दोषः । तदेवंप्रकारे संबन्ध आश्रयेणाभ्युपगम्यमाने न लिङ्गं न च वाक्यमनुगृह्यते । लक्षणसंबन्धे तु वीक्षणस्य, एतदुच्चारणकाले वीक्षेतेति भवति कयाचिद्युक्त्या संबन्धः । स्तुतिसंबन्धश्च कर्त्रभिधानस्यापि सतो न विरुध्यते । सामानाधिकरण्यादीशानेन विशेषणविशेष्यभावसंबन्धमभ्युपैति, ईशानं स्वर्दृशं तस्थुष इति । अतो वदामः, स्तुत्यर्थस्य सतः, स्वर्दृशं प्रति वीक्षेतेत्यत्र कालार्थः संबन्ध इति ।

किं भवति प्रयोजनम् । अङ्गाङ्गिसंबन्धे सति यदा, रथंतरमुत्तरयोर्गायतीत्यतिदेशः, तदैतदुपतिष्ठते, रथंतरे प्रस्तूयमाने संमीलेदिति । उत्तरयोस्तु स्वर्दृक्शब्दाभावाद्दर्शनानियमः पूर्वपक्षे । सिद्धान्ते तु लक्षणसंबन्धे सति तावति प्रागे कालाद्दानात्, स्वर्दृशं प्रति वीक्षेतेति नियमः सिद्धो भवति ॥ २ ॥

(गवामयनिके पृष्ठ्यषडहे बृहद्रथंतरयोः प्रत्यहमेकैकस्यैवानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १ ॥)

[३] पृष्ठ्यस्य युगपद्विधेरेकाहवद्द्विसामत्वम् ॥ ४ ॥ सू०

गवामयने, पृष्ठ्यः षडहो बृहद्रथंतरसामा, इति । तत्रायमर्थः सांशयिकः । किमहरहर्द्विसामकं कर्तव्यमुत केषुचिदहःसु रथंतरं केषुचिद्बृहदिति । कुतः संशयः । यद्येते समस्ते सामनी, यदि विभक्ते, उभयथा, पृष्ठ्यः षडहो बृहद्रथंतरसामा, इति शब्दोऽवकल्पते । तत्रैष विचारः । किं द्वंद्वगर्भो बहुव्रीहिरयं, बृहद्रथंतरे सामनी यस्येति, उतानेकपदो बहुव्रीहिः, बृहतश्च, रथंतरस्य चेति । यदि द्वंद्वगर्भो बहुव्रीहिः, प्रत्यहं समस्ते सामनी । अनेकपदे बहुव्रीहौ विभक्ते इति ।

॥ २ ॥]

द्वंद्वगर्भो बहुव्रीहिरयम् । अथवाऽनेकपदविशिष्ट इति । द्वंद्वगर्भे प्रथमं तावत्, बृहच्च रथंतरं चेति द्वंद्वः, पश्चादन्यपदार्थसंबन्धः । अनेकपदविशिष्टे, बृहदस्य रथंतरमस्य सामेति पूर्वोत्तरपदाभ्यां संबध्यन्ते निरपेक्षाणि ।

---

१ दर्शनानियम इति—पूर्वपक्षे यद्यप्युत्तरयोरपि स्वर्दृशमेव वाक्येनाधिकारः, सिद्धान्ते तु स्वर्दृशनिरपेक्षरथंतरप्रस्तावकालनियमेन दर्शननियम इति ।

किं तावत्प्राप्तम् । समस्ते इति । तत्र एतद्वर्ण्यते । द्वंद्वगर्भो बहुव्रीहिरिति । कुतः । बृहद्रथंतरशब्दयोरानन्तर्याद्वृत्तिपक्षस्याऽऽश्रितत्वात्, वृत्तिपक्षे च समासस्य नित्यत्वात् । द्वंद्वे च स्वार्थाभिधानाच्छ्रुत्यनुग्रहोऽन्तरङ्गता च । इतरथा चोभयमपि बाध्येत । अतो द्वंद्वगर्भो बहुव्रीहिः । एवं चेत्त्र्यहं समस्ते सामनी भवेताम् । कुतः । इतरेतरयोगद्वंद्वस्य भावात्, यत्र रथंतरं तत्र बृहत्साहितम् । स एव युगपद्विधिर्यदितरेतरयोगः । तस्मात्त्र्यहं समस्ते इति । एकाहवत् । यथा, ज्योगामयाविन उभे कुर्यात्, संसवे उभे कुर्यात्, अपचितावप्येकाहे बृहद्रथंतरे कुर्यादिति ॥ ४ ॥

विभक्ते वाऽसमस्तविधानात्तद्विभागेऽविप्रतिषिद्धम् ॥ ५ ॥ सि०

न चैतदस्ति, अहरहर्द्विसामकमिति । केषुचिदहःसु रथंतरं, केषु-

तत्र पूर्वः पक्षः । बृहच्छब्द उच्चरितः संबन्धिनमपेक्षते । रथंतरशब्दोऽपि । द्वयोरानन्तर्येणोच्चरितत्वात्प्रथमं तावदानन्तर्येण संबन्धः पश्चादह्यशब्देन । वृत्तिपक्षस्याऽऽश्रितत्वादिति वृत्तिशब्देन समासं ब्रवीति । स प्राक्चान्यपदार्थसंबन्धाद्द्वंद्वसमासो भवति, पश्चादन्यपदार्थसंबन्धः । ननु 'विभाषा' इत्यनेन वैकल्पिकः समासः स्यात्, न नित्यः, तत्र । यदा वाक्यं तदाऽन्यपदार्थसंबन्ध एव भवति, नावान्तरसंबन्धः । यदा समासस्तदाऽवान्तरसंबन्धो लभ्यते । एतस्मिन्द्वैते चोदकसामर्थ्याद्वाक्यमेवाऽऽश्रयामो न समासमित्याशङ्कां निराकर्तुं वृत्तिपक्षे च समासस्य नित्यत्वादित्यनेन ग्रन्थेन नित्यं समासं प्रतिपादयतीत्येषु । कथम् । एवमाह—'द्वंद्वतत्पुरुषयोरुत्तरपदे नित्यसमासवचनम्'। वाक्त्वचप्रिय. पर्वगवघनो दशगवधन इति । यदि पूर्वं समासो न क्रियेत तथा सत्यप्रयोगः प्राप्नोति । तस्माद्द्वंद्वभाविनोः पूर्वपदयोरवान्तरसमासो नित्य इति ॥ ४ ॥

१ अपचितौ—क. । २ 'विभक्ते वा समस्तविधानात्तद्विभागे विप्रतिषिद्धम्' इत्येव प्रायः सर्वत्र पाठो दृश्यते । ३ तयोः—मु । ४ पा० सू० (४–१–११)। ५ स्यात्, न । तत्र यदा–प० मु०। ६ पा० सू० (२–१–५१) अन्तर्गत वार्तिकम् । ७ वाक्त्वचप्रिय इति–द्वंद्वपक्ष इति शेषः । ८ पञ्चगवधन इति—तत्पुरुषपक्ष इति शेषः । ९ प्राप्नोतीति—ततश्च 'वाक्त्वक्प्रियः' इत्यपि प्रयोगः स्यादित्यर्थः ।

चिद् बृहत्, न समस्ते सामनी विधीयेते। कुतः। यद्युभयोरपि पक्षयोः, बृहद्रथंतरसामेतिशब्दोऽवकल्पते, विभक्ते सामनी इति न्याय्यम्। कुतः। प्रकृतावेकेन साम्ना पृष्ठं साधितम्। विकृतावप्येकेन साधितव्यं, चोदकानुग्रहाय। तथा च सति बृहन्निमित्तं रथंतरनिमित्तं च सकलमभिनिर्वर्तयिष्यते।

अथ बृहद्रथंतरसमुदायः पृष्ठं साधयति, न बृहत्साधनं, न रथंतरं साधनमिति तन्निमित्तं न प्रकल्पेत। तत्र चोदकोपरोधः स्यात्। न केवलं तन्निमित्तं न प्रकल्पते, बृहत्पृष्ठताऽपि न प्रकल्पते, रथंतरपृष्ठताऽपि। तत्र वैषम्यात्स्यादन्यदेव प्रयोगान्तरम्। अपि च समस्तं पृष्ठमित्युपवर्ण्यमाने लिङ्गं, बृहत्पृष्ठं भवति, रथंतरं पृष्ठं भवतीति, तदसमुदायाभिधाने लिङ्गम्। अपि च बृहच्छब्दः सामशब्देन संबन्धमपेक्षमाणो न रथंतरशब्देन संबद्धः स्यात्। आनन्तर्यं च तुल्यं रथंतरशब्दस्य सामशब्देन। अपि च वृत्तिपक्षाश्रये सुतरां द्वंद्वपदेनासामर्थ्यम्। न चैष नियोगो वृत्तिपक्षे नित्यः समास इति। विभाषां हि स्म भगवान् पाणिनिरधीते। सामशब्दश्रुतिश्च बृहद्रथंतरयोर्लक्षणतामाचष्टे। तस्मादसमस्ते सामनी स्यातामिति। एवमुक्तमेव विभागेऽपि साम्नोरविप्रतिषिद्धो बृहद्रथंतरसामशब्द इति। यथा, मासं घृततैलाभ्यां देवदत्तो भोजयितव्य इत्युक्तेऽर्धमासं घृतेनार्धमासं तैलेन, एवमपि शब्दोऽवकल्पते। एकाहे त्वेकत्वादेव विभागासंभवात्समस्ते, प्रयोगाभ्यामिव उभे कुर्यादिति ॥ ५ ॥

(प्रायणीयोदयनीययोरेकादशिनानां विभज्यानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ४ ॥)

[४] समासस्त्वेकादशिनेषु तत्प्रकृतित्वात् ॥ ६ ॥ पू०

इदमाम्नायते, ऐकादशिनान् प्रायणीयोदयनीययोरतिरात्रयोरालभेतेति। तत्र संशयः। किमेकादश प्रायणीये, पुनस्त एवैकादशोदयनीये, आहोस्वित्केचित्पशवः प्रायणीये केचिदुदयनीय इति। समासत्वान्निर्देशस्य, संशयः। किं प्राप्तम्। तुशब्दः संशयनिवृत्त्यर्थः। समास एवैकादशिनेषु, सर्वे प्रायणीये, सर्वे पुनरुदयनीये भवितुमर्हन्ति। कुतः।

[१ ॥

त्प्रकृतित्वात्। प्रकृतौ ज्योतिष्टोमे समस्तानामेकादशिनानामालम्भः, इहापि समासं चोदकः प्रापयति। अपि च लक्षणत्वेन प्रायणीयमुदयनीयं चाहः श्रूयते। तत्र प्रायणीये सर्वे विहिता भवन्ति। न गम्यते विशेषः, क इहैकादशिना न विहिता इति। तथोदयनीये। तस्मात्समासस्तत्र॥६॥

विहारप्रतिषेधाच्च ॥ ७ ॥

विहारप्रतिषेधश्चाप्यस्, ऐकादशिनान् प्रायणीयोदयनीययोरतिरात्रयोरालभेरन्निति। अन्वहमेकैकपालमेतेति विहारः प्राप्तः। तत्रैकः पशुः प्रायणीये प्राप्त एव। अन्येऽन्वहन्तु। ततोऽनेन किं क्रियते, येऽन्येऽन्वह न्तु, ते प्रतिषिध्यन्ते, प्रायणीये च ते सर्वे भवन्तीति। तथो दयनीये। तस्मात्सर्वे प्रायणीये भवितुमर्हन्तीति॥७॥

श्रुतितो वा लोकवद्विभागः स्यात् ॥ ८ ॥ सि०

वाशब्देन पक्षं व्यावर्तयति, नैतदस्ति समास इति। विभागः स्यात्। कुतः। द्वित्वश्रुतितः। द्वित्वश्रुतिर्हि भवति, प्रायणीयोदयनीययोरिति। सा चेदानीमुपादेयत्वेन, न लक्षणतया। कुतः। एकादशिनीविधौ संनिहिते वचनादेकादशिनीं विधाय पुनः श्रुत्वा तां लक्षयित्वा प्रयोजनविधित्सयैतदभिधीयते, प्रायणीयोदयनीययोरिति। तत्र द्वंद्वभाविनोः प्राधान्यात्सत्यामपेक्षायां भवति समासः। समासे चेतरेतरयोगादेकादशिनी केवले प्रायणीये। सोदयनीययुक्ते भवितुमर्हति। तद्वदुदयनीयेऽपि। तस्मात्समुदाये वाक्यपरिसमाप्तिः। यदि पुनर्नोपादे-

६॥ ७॥]

एकादशिनी विहिता। तस्मिन्प्रकरणे 'प्रायणीयोदयनीययोरालभेरन्' इति। तत्रैकादशिनी, इतिकर्तव्यता कालं देशं चापेक्षते। अपेक्षमाणायाश्च देशविशेषत्वेन प्रायणीयोदयनीयौ विधीयेते। द्विवचनमितरेतरयोगश्च सर्वं विवक्षितम्, उपादीयमानत्वात्।

अत्र ग्रन्थः। तत्र द्वंद्वभाविनोः प्राधान्यात्सत्यामपेक्षायां भवति समासः। समासे चेतरेतरयोगादिति। प्रायणीयोदयनीये विधीयमानौ शब्दवृत्तेन प्रधान-

१ चाह श्रूयते—मु०। २ इतिकर्तव्यतामपेक्षते—मु०। ३ देशविशेषणत्वेन—ध०। ४ सत्यामप्यपेक्षाय—ध० मु०। ५ शब्दवृत्तेन प्रधानभूताविति—शब्दस्य विधेये तात्पर्यादिति सूमानौ प्रधानभूताविज्ञायत।

पत्वेनाम्नोप्येतौ, तत्र द्वंद्वभाविनोरप्राधान्यम् । अप्राधान्येऽसत्यामाका-
ङ्क्षायां न समासो भविष्यति । तत्र प्रत्येकं वाक्यपरिसमाप्तिः स्यात् ।
उपादेयत्वेन ह्येतच्छ्रूयते । तस्माद्विभाग इति । लोकवत् । यथा लोके
शतं देवदत्तयज्ञदत्तयोर्दीयतामित्युक्ते समासार्थो विधीयते, यदेतच्छतं,
तदेतयोर्दीयतामिति । द्वंद्वश्रुतिविधानसामर्थ्याच्छतं विभज्यते, एवमे-
कादशिभ्यापि विभज्येतेति ॥ ८ ॥

विहारप्रकृतित्वाच्च ॥ ९ ॥

इतश्च विभागः । कुतः । विहारः प्रकृतः । एकादशिन्यामन्वहमेकैक-
[illegible] । तस्यैव विकारः, ऐकादशिनान् प्रायणीयोदयनीययोरवि-
[illegible] । यावद्रूपं तावद्विहारस्यानुग्रहीतव्यम् ॥ ९ ॥

विशये च तदासत्तेः ॥ १० ॥

[illegible] आह । यदि विहारोऽभिधीयते, तत्रैकत्र पञ्चाऽऽ-
[illegible], [illegible] । तस्यैकदेशो न निर्णीयते, किं प्रायणीये किमु-
[illegible] इति । अनिर्णयेनानध्यवसानम् । अनध्यवस्यतोऽप्रवृत्तिः ।
[illegible] स्यादिति । अथोच्यते । विशये—एतस्मिन् संशये,
[illegible] । तत्र प्रायणीये पञ्चाऽऽलभ्यन्ते, षडुदयनीय
[illegible] ॥ १० ॥

समस्तथेति चेत् ॥ ११ ॥

[illegible] तस्मात्प्रय एव
[illegible], [illegible] प्रतीति, [illegible]
[illegible] ॥ ११ ॥

[illegible] ॥ १२ ॥

नैतदेवम्। कुतः। समत्वात्। यदा प्रायणीयोदयनीययोरिवरेतरापेक्षयोरेकादशिता विधीयन्ते, न सर्वेऽन्यतरस्मिन् केवले कर्तव्याः, तदपेक्षया कात्स्न्यं बाधितं भवति। तत्र यावद्भिरन्यतरत्र भवद्भिरवश्यं बाधितव्यं तावद्भिरनुज्ञातो बाधः। अत एव साम्येनैव विभागः भयाजानामिव। यथा, पञ्चानवः भयाजाः प्रयणोत्तमयोर्विकारभूताः साम्येन प्रविभज्यन्ते, एवमिहापि यावत्तु साम्यं भवति, तावतः साम्येन विभज्य, अभ्यधिक उदयनीय आलभ्यते, भत्यासत्तिर्मुख्येनानुग्रहीष्यत इति। तस्माददोषः ॥ १२ ॥

(विश्वजिति पाडहिकत्रयंतरादिसाम्नां मध्ये वैरूपस्यैव होतुः पृष्ठस्तोत्रे निवेशाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[५] सर्वपृष्ठे पृष्ठशब्दात्तेषां स्यादेकदेशत्वं पृष्ठस्य कृतदेशत्वात् ॥ १३ ॥ पू०

इदमाम्नायते, विश्वजित्सर्वपृष्ठ इति। तत्रायमर्थः सांशयिकः। किं सर्वेषां पृष्ठदेशे निवेश उतैकस्य पृष्ठदेशेऽन्येषामन्यत्रेति। किं प्राप्तम्। सर्वपृष्ठ एतस्मिन् सर्वेषां साम्नां पृष्ठदेशे निवेशः। कः पुनः पृष्ठदेशः। ऊर्ध्वं माध्यंदिनपवमानात्, प्राङ् मैत्रावरुणसाम्नः, इदमन्तरालं पृष्ठदेशः। स एवैको देशः स्यात्सर्वेषां साम्नाम्। कुतः। पृष्ठशब्दात्। पृष्ठकार्ये वर्तमानस्य चायं कृतो देशः। तस्मात्सर्वेषां पृष्ठदेशे निवेशः ॥ १३ ॥

विधेस्तु विप्रकर्षः स्यात् ॥ १४ ॥ सि०

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति। एवं न्यायेन प्राप्तं, वचनादन्यथा भवितुमर्हति। एकस्य पृष्ठकार्ये निवेशः इतरेषां परिसामकार्ये। कथम्। पवमाने रथंतरं करोति, आर्भवे बृहत्, अग्य इतराणि-वैरूपं होतुः पृष्ठं, वैराजं ब्रह्मसाम, शाकरं मैत्रावरुणसाम, रैवतमच्छावाकसाम, इति। एवमेकस्य पृष्ठकार्ये विधानमर्थवद्भविष्यति। यदीतरेषां परिसामकार्ये निवेशः। इतरथा, एकस्य पृष्ठकार्ये विधानं नोपपद्यते, तस्मा भूदिति। अतः पश्याम एकस्य पृष्ठकार्ये निवेशः, अन्येषां परिसामकार्ये इति ॥१४॥

---

१२ ॥ १३ ॥ १४ ॥

---

१ साम्यं क०। २ सामकार्ये-गु०।

(उक्थ्यादिक्रतौ बहुव्रीहिपदनिर्दिष्टानां वैरूप्यादिसाम्नां होतुः पृष्ठ एव निवेशाधिकरणम् ॥ ६ ॥)

[६] वैरूपसामा क्रतुसंयोगात्त्रिवृद्वदेकसामा स्यात् ॥ १५ ॥ पू०

अस्ति ज्योतिष्टोमः, तस्योक्थ्यः षोडशी च संस्थाविशेषः । तत्र श्रूयते । उक्थ्यो वैरूपसामा, एकविंशः षोडशी वैराजसामा, इति । तत्रायमर्थः सांशयिकः । किं वैरूपं वैराजं च कृत्स्ने क्रतौ निविशेते, उत पृष्ठकार्ये इति । किं प्राप्तम् । कृत्स्ने क्रतौ वैरूपमेकं साम स्यात्, षोडशिनि वैराजम् । कुतः । कृत्स्नक्रतुसंयोगात् । अविशेषेण कृत्स्ने क्रतौ वैरूपसाम विधीयते, वैराजं च । तत्र विशेषेऽवस्थातुमर्हति पृष्ठकार्ये । त्रिवृद्वत् । यथा त्रिवृदग्निष्टोमः, त्रिवृत्स्तोमः कृत्स्ने क्रतौ भवति, एवमिमे अपि सामनी कृत्स्नयोः क्रत्वोर्भवेताम् । यथा वा धेनुः, अथैष ध्रुवैस्त्वदेवः, त्रिवृदेव सर्वस्तस्य विश्वत्स्यः स्तोत्रिया धेनुर्दक्षिणा, इति कृत्स्नस्य क्रतुदक्षिणायाः कार्ये धेनुः, संयोगात् । एवमिमे अपि सामनी भवितुमर्हतः ॥ १५ ॥

पृष्ठार्थे वा प्रकृतिलिङ्गसंयोगात् ॥ १६ ॥ सि०

पृष्ठकार्ये वा सामनी विधीयेते । कथम् । वैरूपसामा वैराजसामेति सामशब्देन प्रकृतिलिङ्गेन बहुव्रीहिरवगम्यते । न वैरूपं साम विधीयते वैराजं च । किं तर्हि । वैरूपसामता वैराजसामता च क्रत्वोः । क्रतुसंयोगो हि भवति न स्तोत्रसंयोगः । एकस्मिन्नपि च स्तोत्रे वैरूपे वैराजे च, भवति वैरूपसामता वैराजसामता च क्रत्वोः । कुतः । यदि हि स्तोत्रे साम विधीयते, स्तोत्राविशेषात्सर्वस्तोत्रेषु भवेत् । न त्वेतदेवम् । तस्मादेकस्मिन् स्तोत्रे वैरूपे वैराजे च, भवति वैरूपसामता वैराजसामता चेति । यदेकस्मिंस्तदा पृष्ठकार्ये स्याताम् । वैरूपसामता हि गुणो विधीयमानो वैराजसामता चैवंजातीय-

---

१५ ॥

---

१ सामधर्ये—मु ।

कस्य गुणस्य कार्ये भवितुमर्हति । प्रकृतौ च बृहत्सामता रथंतरसामता चैवंजातीयका । तदिह प्रकृतिलिङ्गसंयोगेन वैरूपसामतया वैराजसामतया च पृष्ठकार्ये प्रचिरवगम्यते, यत्थं लिङ्गमर्थसंयोगादभिधानवदित्यनेन न्यायेन । तस्मादिमे सामनी पृष्ठकार्ये निविशेयातामिति ॥ १६ ॥

त्रिवृद्वदिति चेत् ॥ १७ ॥

इति चेत्, इति यदुक्तं यथा त्रिवृदग्निष्टोम इति त्रिवृत्त्वं कृत्स्ने क्रतौ निविशते, एवमिहापीति । तत्परिहरणीयम् ॥ १७ ॥

न प्रकृतावकृत्स्नसंयोगात् ॥ १८ ॥

नैतदेवम् । इह वैरूपवैराजयोः प्रकृतिलिङ्गेनाकृत्स्नसंयोगो गम्यते । नैवं त्रिवृति कश्चित्प्रकृतिलिङ्गेन संयोगोऽस्ति, येनाकृत्स्नताऽवगम्येत । ततो विशेषस्त्रिवृतः सामभ्याम् ॥ १८ ॥

विधित्वान्नेति चेत् ॥ १९ ॥

इति चेत्, इति यदुक्तं, यथा धेनुर्विधिर्भुवि कृत्स्नस्य क्रतुदाक्षिण्यस्य कार्ये भवति, एवं सामनी अपीति ॥ १९ ॥

स्याद्विशये तन्न्यायत्वात्कर्माविभागात् ॥ २० ॥

स्याद् धेनुर्भुवि कृत्स्नस्य क्रतुदाक्षिण्यस्य निवर्तयित्री । सा हि कृत्स्नं क्रतुदाक्षिण्यं निवर्तयेत्, किंवा नेत्येतस्मिन् संशये, एवं न्याय्यं कृत्स्नं निवर्तयेत् । कुतः । कर्माविभागात् । अविभक्तं हि दक्षिणाकार्यं कात्स्न्येन वा दाक्षिण्येन क्रियेत धेन्वा वेति । दक्षिणाकार्ये हि धेनुः श्रूयते, धेनुर्दक्षिणा, इति । अतस्तत्र युक्तम् । इह प्रकृतिलिङ्गसंयोग इत्यपदिष्टो हेतुः । तस्मादेतदपि विषमम् ॥ २० ॥

प्रकृतेश्चाविकारात् ॥ २१ ॥

इतश्च न कृत्स्नक्रतुसंयोगः । कुतः । प्रकृतेरविकारात् । एवं बहु प्राकृतमविकृतं भविष्यति । तत्र चोदकोऽनुग्रहीष्यते । अतोऽपि न कृत्स्नक्रतुसंयोगः साम्नोरिति ॥ २१ ॥

१ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥

१ तन्त्रेह-ख. । २ (अ० ८ पा० १ अ० १ सू० २) ।

(अग्निष्टुति श्रुतस्य त्रिवृत्त्वस्य स्तोत्रीयानवकरूपस्य स्तोत्रान्तरगतस्तोमम्मात्र-बाधकत्वाधिकरणम् ॥ ७ ॥)

[७] त्रिवृति संख्यात्वेन सर्वसंख्याविकारः स्यात् ॥ २२ ॥ पू०

एवं श्रूयते, त्रिवृदग्निष्टोम इति । तत्र संशयः । किं त्रिवृत्संख्याऽग्निष्टोमस्य साधनमात्रे, उत स्तोमविषया नियम्यत इति । किं प्राप्तम् । त्रिवृद्भवतीति श्रूयमाणे संख्यामात्रविकारः स्यात् । कुतः । त्रिवृच्छब्दो लोके त्रित्वसंबद्धे प्रयुक्तः । यथा त्रिवृद्रज्जुस्त्रिवृन्मणिरिति । इहापि, त्रिवृदग्निष्टोम इति त्रित्वसंबद्धोऽग्निष्टोमः कार्य इत्युच्यते । तत्र त्रित्वमग्निष्टोमसाधनपरिच्छेदद्वारेण तत्संबद्धमित्युक्तं भवति न साक्षात् । गुणत्वात्संख्यायाः । न चेह संख्येयविशेषः कश्चिदुपादीयते । तदविशेषादर्थात् कश्चिदग्निष्टोमसंबद्धः संख्यया परिच्छेत्तव्यः सर्वं परिसंचक्षीत । संख्यात्वेन सामान्येन तत्संख्यां विकुर्यात् । यथा दधिघृततैलैर्भिदेवदत्तो भोजयितव्यः । देवदत्तयज्ञदत्ततैलेनेत्युक्ते स्नेहनसामान्याच्चैव स्नेहनकार्य एव विनियुज्यते, नौदनकार्य इति । एवं संख्याऽपि संख्याकार्य एव विनियुज्यते ॥२२॥

स्तोमस्य वा तल्लिङ्गत्वात् ॥ २३ ॥ सि०

न चैतदस्ति, सर्वसंख्याविकार इति । किं तर्हि । स्तोमगतामेव संख्यां विकुर्यात् । कथम् । स्तोमविषये त्रिवृच्छब्दस्यान्यत्र दर्शनात् । यथा, त्रिवृद्बहिष्पवमान इत्यत्र स्तोमविषयता परिच्छिन्ना । एवं, त्रिवृदग्निष्टोम इत्यत्रापि स एव शब्द उच्चरितस्तमेव संबन्धिनमनुमानाद्बुद्धौ संनिधापयेत् । अतः स्तोमलिङ्गत्वात्तद्गतामेव संख्यां विकुर्यात् ।

अत्राभिधीयते । नैतद्युक्तम् । संख्याशब्दा ह्यनियतवृत्तयो भवन्ति । ते हि येन येन संबध्यन्ते संख्येयेन तं तं परिसंचक्षते । तथा चोपदर्शितमेव त्रिवृद्रज्जुस्त्रिवृन्मणिरिति । तस्माद्बहिष्पवमानेन सामानाधिकरण्यात्स्तोमं परिसंचष्टे, अन्यत्रापि यो यः परिसंख्यातव्यो भवि

ष्याति, तं तं परिसंख्यास्यतीति । अतः स्तोमलिङ्गत्वमपहेतुर्नियमस्येति ।

अत्राभिधीयते । अयमिह त्रिवृच्छब्दोऽतीत्य लौकिकमर्थं विशिष्टसंख्येय आचरितः । यथा, त्रिवृद्बहिष्पवमान इति स्तोमविषयिण्यां नवसंख्यायाम् । त्रिवृद्बहिष्पवमान इत्यभिधाय नव स्तोत्रीया उच्यन्ते । तेन तासु वर्तत इति गम्यते । तथा परस्मिन्नपि दृश्यते । नवकपालास्त्रिवृता स्तोमेन संमिता, न च प्रकृतिरग्निष्टोमस्येति, नवानां कपालानां त्रिवृता स्तोमेन संबन्धं वदन् त्रिवृच्छब्दस्य तत्र प्रसिद्धिं दर्शयतीति । अतः प्रसिद्धवदाचारात्, सामानाधिकरण्यदर्शनाच्चायमस्यार्थ इति निश्चीयते । लोकेऽपि सामानाधिकरण्यप्रयोगादाचाराच्चार्थाध्यवसानं भवति, यथाऽयं देवदत्त इति । तस्मादयं त्रिवृच्छब्दो विशिष्टसंख्यासंख्येयविषयोऽन्यत्र दृष्ट इहापि प्रयुज्यमानो यत्र दृष्टस्तमेव लिङ्गादबुद्धो संनिधापयतीत्यतः स्तोमविषयो नियम्येत । यदुक्तं, संख्या ह्यनियतविषया सर्वत्र संबन्धमुपयाति । एतत्, अवयवार्थनिराकरणात्समुदायाङ्गीकरणाच्च परिहृतमेवेति । एवं चान्यगतानां संख्यानामनिवृत्तौ चोदकानुग्रहो भविष्यतीति ॥२३॥

(उभयसामके रंसवादिक्रतौ बृहद्रथंतरयोः पृष्ठस्तोत्र एव समुच्चित्य निवेशाधिकरणम् ॥ ८ ॥)

[८] उभयसाम्नि विश्वजिद्वद्विभागः स्यात् ॥ २४ ॥ पू०

सन्त्युभयसामानः क्रतवः । संसव उभे कुर्यात्, अपचितावप्येकाह उभे कुर्यादिति । तत्र संशयः । किं बृहद्रथंतरे विभक्ते भवतः, उत समस्ते इति । कुतः समस्तताऽवगम्यते, कुतो वा व्यस्ततेति । उच्यते । एतदेव वचनमुभयमर्थमुद्भासयति । कथम् । उभाभ्यां क्रतुः संबन्धयितव्यः । ते यदि समस्ते, अथवा व्यस्ते भवतः, उभयथाऽपि क्रतुस्ताभ्यां संबद्धो भवति । तत्रोभयथा प्रतिभाति वचने । किं युक्तम् । व्यस्ते इति । कुतः । प्रकृतौ हि बृहद्रथंतराभ्यामन्यतरेण पृष्ठं साधितम्, इहापि प्रकृतिवच्चोदकानुग्रहायान्यतरेण साधयितव्यमवगम्यते ।

---

२१ ॥

---

१ नव—क०।

एवं च पृष्ठसंबद्धानां कर्मणां कार्त्स्न्येन क्लृप्तौ चोदकोऽनुग्रहीष्यते, उभयोश्च पृष्ठं साधयतोरन्योन्येन विहतत्वात्प्रयोगान्तरमापद्येत, न रथंतरं पृष्ठं, न बृहत्पृष्ठमिति। उभयथाऽपि वचनार्थोपपत्तौ न चोदकबाधायां कारणमस्ति। तस्माद्यथा, न विश्वजिति बृहदादीनां सर्वेषामेकत्र निवेशः, एवमिहापीति ॥ २४ ॥

पृष्ठार्थे वाऽतदर्थत्वात् ॥ २५ ॥ सि०

नैतदस्ति, विभक्ते इति। किं तर्हि। समस्ते सामनी स्यातात्। कुतः। प्रकृतौ हि बृहद्रथंतराभ्यां विकल्पमानाभ्यां पृष्ठं साधितम्। इहेदानीं विकृतौ तयोरविगतदेशयोर्विकल्परूपेणैव प्राप्तयोः केवलमेतद्वचनं सामस्त्यविधानार्थम्, उभे बृहद्रथंतरे कुर्यादिति। एवं च सामस्त्यं भवति, यदि ते सामनी परस्परं न जहीतः। उपादेयत्वेन चानयोः श्रुतत्वाद्द्वित्वश्रुतिः समासश्रुतिश्च विवक्षितैव। तेन यत्र बृहत्, तत्र रथंतरसहितं, न केवलमिति।

तथैतरस्यात्। प्रधानक्रियापेक्षमनयोः साहित्यम्। तत्र व्यस्तयोरपि क्रियमाणयोः साहित्यं न विरुध्यते। यथा देवदत्तयज्ञदत्तयोः पाकेन समस्तयोरपि संयोग उच्यमाने, एकः किंचित्करोति, अपरोऽपि किंचित्। न यदेकेन कृतं तदेवापरः करोति। तद्वदेकं साम किंचित्स्तोत्रमभिनिर्वर्तयिष्यति, द्वितीयमप्यपरम्। प्रधानोपकारापेक्षं साहित्यमिति समस्तसंयोगो न विरोत्स्यत इति।

तत्राभिधीयते। यत्र परस्परसव्यपेक्षयोर्योगो भवति, तत्रैतदेवं स्यात्पत्रम्। येन क्रियावयवेनाऽऽरम्भेण मध्येनावसानेन वा योगः, तेन सहितयोर्न पृथक्त्वम्। कुतः। यथैवानेनोपकर्तव्यमित्यवगम्यते, एवमितरसहितेनेति। यत्तु, लोके कारकसामस्त्येऽप्यभिहिते भेदेन व्यापारदर्शनमिति। अर्थासंभवादसौ। न ह्युखायामधिश्रीयमाणायां भूयोऽधिश्रयणं शक्यते कर्तुमित्यर्थविरोधान्न करोति, न [illegible] शब्देनासौ तत्र न चोदितः। यत्कर्तव्यं तत्सहिताभ्यामेव, नान्यथा। [illegible] तु नासंभवः। बृहद्रथंतरयोर्हि ऋक्संस्कारत्वेन विनियोगः। ते च स्तनुतः

२४ ॥

सहिते पृष्ठं संस्कर्तुमिति । अतस्तयोः साहित्यमेव युक्तम् । यदुक्तम्, उभयथा संभवे चोदकानुग्रहो न्याय्य इति । धर्मकार्त्स्न्ये निमित्तविघातश्च न भविष्यति । तत्र प्रत्यक्षात्समस्तविधानाच्चोदके बाध्यमाने न दोषो भवति ॥ २५ ॥

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २६ ॥

लिङ्गं च दर्शयति, यथा समस्तयोः प्रयोगो न व्यस्तयोरिति । किं लिङ्गम् । एवमाह, महाहृस्रौ वै बृहद्रथंतरे निधनेन समाप्येते, यन्महावृक्षौ समृच्छ्येते । न ह्यत्र विभयं प्रभयमिति, निधनभेदवचनादेकस्थानताऽवगम्यते । यदि भिन्नदेशे स्याताम्, अर्थादेव तत्र निधनभेदः सिद्धः । अथ तु सहिते भवतस्ततो निधनभेदवचनमर्थवद्भवति । तस्मादप्यभेदः । तथाऽपरं लिङ्गं, पूर्वाह्णो वै रथंतरम्, अपराह्णो बृहदिति, एकेनाह्नाऽभिसंबन्धादेकस्थानतां दर्शयति । तस्मात्समस्तयोः पृष्ठदेशे निवेश इति ॥ २६ ॥

(वैकल्पिकमध्वशनघृताशनयोर्गवामयने षडहान्तेऽनुष्ठानाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[९]पृष्ठे रसभोजनमावृत्ते संस्थिते त्रयस्त्रिंशेऽहनि स्यात्तदानन्तर्यात्प्रकृतिवत् ॥ २७ ॥ पू०

कचित्कर्मविशेषे श्रूयते, पृष्ठ्यः षडहस्त्रयस्त्रिंशारम्भण इति । द्वादशाहे वचनं, संस्थिते पृष्ठ्ये षडहे मध्वाशयेद् घृतं वा, इति । तदिदं मध्वशनं घृताशनं च चोदकप्राप्तं सत्संदिह्यते । किं त्रयस्त्रिंशान्ते कर्तव्यमुत षडहान्त इति । किं प्राप्तम् । ततः सूत्रेणैवोपक्रमः, पृष्ठे रसभोजनमावृत्ते षडहे त्रयस्त्रिंशेऽहनि संस्थिते कार्यम् । कुतः । तदानन्तर्यात् । प्रकृतौ त्रयस्त्रिंशानन्तरं रसभोजनं दृष्टं, प्रकृतिवदिहापि कुर्वाणो यदि त्रयस्त्रिंशानन्तरं करोति, चोदकमनुगृह्णाति । अथ त्वन्यस्याह्नोऽनन्तरं कुर्याच्चोदकं बाधेत । आनन्तर्यं हि क्रमः । स च विशेषसंबन्धे कारणमिति समधिगतम् । एतदानन्तर्यं च रसभोजनस्य त्रयस्त्रिंशेन सह दृष्टमिति । अतस्त्रयस्त्रिंशानन्तरं क्रियत इति ॥ २७ ॥

अन्ते वा कृतकालत्वात् ॥ २८ ॥ सि०

---

२५ ॥ २६ ॥ २७ ॥

न चैतदस्ति, त्रयस्त्रिंशानन्तरं रसभोजनमिति । किं तर्हि । षडहान्ते स्यात् । कुतः । संस्थिते षडह इत्युच्यते, न संस्थिते त्रयस्त्रिंश इति । षडहाभिगमलक्षिते पर्यवसाने, न त्रयस्त्रिंशाद्युपलक्षिते । षड् इह षट्स्वहःसु पर्यवसितो भवति, नैकस्मिंस्त्रयस्त्रिंशेऽहनि । यदुक्तं त्रयस्त्रिंशानन्तर्यदर्शनात्स्मृतिवदिहापि तदानन्तर्य एव भोजनेन भवितव्यमिति । नैतदुक्तम् । तत्र ह्यार्यस्त्रयस्त्रिंशानन्तर्यं दृष्टम् । कुतः । तस्मिन्नहनि तत्र द्वादशाहे षडहः पर्यवसित इति । इहापि यत्र पर्यवस्यति तत्र भोजनं भविष्यति । ततः षडहावसानलक्षितेन भोजनस्य संबन्धः, संस्थिते षडह इति, न त्रयस्त्रिंशावसानलक्षितेनेति । ननु क्रमः कारणं विशेषसंबन्ध इति । सत्यं कारणं, न तु बलीयसा प्रमाणेन यत्र विरुध्यते । इह तु वाक्येन षडहावसाने विधीयत इत्युक्तम् । तस्माद्वाक्येन विशेषसंबन्धे सति नाऽऽनन्तर्यमात्रं कारणम् । अतः षडहान्ते भोजनं स्यादिति ॥ २८ ॥

(षडहावृत्तौ सर्वषडहान्ते मध्वशनादेः सकृदेवानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १० ॥)

[१०] अभ्यासे च तदभ्यासः क्रमेण पुनः प्रयोगात् ॥२९॥ पू०

आवृत्तं पृष्ठ्यं षडहमुपयन्तीति श्रूयते । तत्रैतच्चोदकेन प्राप्यते, संस्थिते पृष्ठ्ये षडहे मध्वाश्नीयाद् घृतं वेति । तत्संदिह्यते । किं षडहावृत्त्याऽऽवर्तेत भोजनमुत षडहान्ते सकृदेव क्रियेतेति । किं प्राप्तम् । षडहावृत्तौ सत्यामावर्तेत भोजनम् । कुतः । कर्मणः पुनः पुनः प्रयोगात् । तद्धि कर्म पुनरावर्तते । तदावृत्त्या यदपि तत्संबद्धं तदप्यावर्तेत । यथा स्तोत्रशस्त्रादि षडहसंबद्धमावर्तते, एवं षडहान्तेऽपि भोजनमप्यावर्तेतेति ॥ २९ ॥

अन्ते वा कृतकालत्वात् ॥ ३० ॥ सि०

न चैतदस्ति, यदुक्तं षडहावृत्त्या भोजनमप्यावर्तेतेति । किं तर्हि । षडहान्ते सकृदेवानुष्ठीयेत । कुतः । कृतकालत्वात् । कृतो हि भोजनस्य कालः, संस्थिते षडह इति । संस्थानं पर्यवसानं, षडहगतस्य व्यापारस्योपरमः । न च पुनः षडहं कुर्वाणः षडहगताद्व्यापारादुपरत इत्युच्यते । न चानुपरतो कर्तुः षडहः संतिष्ठते । संस्था हि क्रिया

२८ ॥ २९ ॥

मत्यौदासीन्यं, व्यापारान्तरकरणं वा पूर्वस्मात्कर्मणः। न च पुनः पडहं कुर्वाण औदासीन्यं भजते। न वा व्यापारान्तरं करोति। तस्यैव कर्मण आवृत्तिं करोति। अतोऽपर्यवसितः। अपर्यवसिते च संस्थाभावादश्रुतमेव भाशनमिति न क्रियते।

यदुक्तं, यथाऽन्ये पडहधर्माः स्तोत्रशस्त्रादय आवर्तन्ते, तद्वदशन-मप्यावर्तेतेति। नैतद्युक्तम्। ते ह्यहःसंबद्धाः। तेषामह्नामावृत्तिरिति स्तोत्रादीनामावृत्तिरिति युक्तम्। न हि तेऽहःस्ववसानसंयोगेन चोद्यन्ते। इह त्ववसानसंयोगेन भोजनस्य चोदनेत्युक्तो हेतुः। तस्मान्न भोजनस्याऽऽवृत्तिर्युक्तेति।

अपि च यद्येतद्भोजनं पडहाङ्गं भवेत्, ततः प्रधानावृत्त्याऽऽवर्तेत। न चैतदङ्गम्। कुतः। अङ्गत्वमस्यापकस्य कारणस्याभावात्। प्रक-रणादङ्गता स्यात्, वाक्यसंयोगाद्वा, प्रत्यक्षोपकारदर्शनाद्वा। एतेषां चेह न किंचित्कारणं पश्यामः। प्रकरणं तावद्द्वादशाहस्य, न पड-हस्य। वाक्यसंयोगोऽपि, संस्थिते पडह इति पडहस्य संस्थायां भो-जनमाचष्टे। संस्थितश्चैवं पडहो भवति, यद्यस्य न किंचिदपरमङ्ग-जातं परिशिष्यते। न च मध्वशनघृताशने प्रत्यक्षेणोपकुरुतः पड-हस्य। कुतः। निवृत्ते करणात्। कालं यया च यावत्या च तर्पण-मात्रया कर्तृ० यानि परस्तात्कर्माणि वर्तन्ते, तेषां तावदुपप-जनेनोपकुर्यात्। नातिवृत्तस्य पडहस्येति। यान्यपि क्रमादीनि कार-णानि, तान्यपि प्रमाणान्तरसंबन्धमुपादाय विशेषसंबन्धे कारणानि भवन्ति, न केवलानि। तस्मात्पडहावसानलक्षिते काले पुरुषाणां भोज-नक्रिया विधीयत इति। अतो नाऽऽवर्तेत भोजनमिति ॥ ३० ॥

(गवामयनेऽहरन्तरस्थघानेन पृष्ठ्यषडहावृ ॥ मध्वशनादेरप्यावृत्त्यधिकरणम् ॥ ११ ॥)

[११] आवृत्तिस्तु व्यवाये कालभेदात्स्यात् ॥ ३१ ॥ सि०

गवामयने श्रूयते, चत्वारोऽभिप्लवाः षडहाः, पृष्ठ्यः षडहः, स मासः। स द्वितीयः स तृतीयः स चतुर्थः स पञ्चमः। तत्रैतस्योदकेन प्राप्यम्, संस्थिते पृष्ठ्ये षडहे मध्वाश्नीयेद् घृतं वेति। तत्र संदिह्यते।

१० ॥ -

किं प्रतिमासमावर्तेत रसभोजनमुत सर्वान्ते सकृदेव कार्यमिति । किं पुनर्युक्तम् । उक्तेन न्यायेन सकृदिति । सर्वान्ते ह्यसौ षडहगताद्व्यापारादुपरमते, न प्राक् । अर्वागसौ कृत्वाऽपि षडहं पुनः षडहाय प्रयतत एव । न चासौ षडहः संस्थितो भवति, यदि पुनस्तदर्थं प्रयतत एव । सर्वान्ते तु न पुनः प्रयतते, इति । अतः सर्वान्ते कुर्यादित्येवं प्राप्तम् ।

एवं प्राप्ते ब्रूमः । आवृत्तिस्तु व्यवाये कालभेदात्स्यात् । आवृत्तीः रसभोजनस्य स्यात्, न सकृत्क्रिया । कुतः । निमित्तावृत्तेः, षडहसंस्था निमित्तम् । स च षडहः पुनरावर्तते । तस्मिन्नावर्तमाने संस्था निमित्तमावर्तेत इत्यत आवर्तेत । यदुक्तं सर्वान्ते ह्यसौ षडहादुपरतो भवति, न प्राक् । कृत्वाऽप्यसौ पुनस्तदर्थं प्रयतत एवेति ।

अत्राभिधीयते । यद्यप्यसौ पुनः प्रवर्तते, तथाऽपि तं परिसमाप्य पुनरारभते । पुनश्च परिसमापयति, न यथाऽऽद्यन्ते षडहे । तत्र ह्युपरतस्य पृथक्त्वस्याऽऽवृत्तिः । इह चतुर्भिरभिप्लवैर्व्यवधीयते । तेनोत्तरक्रियान्तरव्यवधानात्पृथक्त्वतो व्यापारः पर्यवसित इति गृह्यते विशेषः । न च तस्मिन्नपर्यवसिते क्रियान्तरं शक्यं कर्तुम् । उभयप्रकारश्चान्त्यक्रियायाः, (कृत्स्ना) औदासीन्यं, क्रियान्तरव्यवधानं चेत्युक्तमेव । तस्मात्प्रतिमासं सव्यवधानः पृथक् आवर्तते । तस्मिन्नावर्तमाने संस्थानिमित्तं भोजनमप्यावर्तेत इति । अतः प्रतिमासमावर्तेत इति ॥ ३१ ॥

(सत्रात्मकद्वादशाहेऽपि सत्रिभिर्मधुभक्षणकर्तव्यताधिकरणम् ॥ १२ ॥)

[१२] मधु न दीक्षिता ब्रह्मचारित्वात् ॥ ३२ ॥ पू०

द्वादशाहे श्रूयते, संस्थिते पृष्ठ्ये षडहे मध्वाशयेद्घृतं वेति । तत्र संशयः । किं सत्रिभिर्मधु भक्षयितव्यं, नेति । किं प्राप्तम् । नेति । कुतः । दीक्षिता हि ते ब्रह्मचारिणः । ब्रह्मचारिणा च मधु प्रतिषिध्यते, मधु मांसं च वर्जयेदिति । तस्मान्न प्राश्नीयुरिति । नन्वेतद्वचनं सामान्यं प्रतिषेधं बाधेत । न बाधत इति ब्रूमः । कथम् । यद्यप्याशनमेतद्द्वादशाहेऽनर्थकं भवेत्, ततो बाधेत । न त्वनर्थकम् । कथम् । उभयविधं द्वादशाहमङ्गीकृत्योभयथाशितव्यं घृतं मधु वा । तत्र सत्रिणा

२१ ॥

घृतप्राशनं भविष्यति, अहीने मधुनः प्राशनमृत्विजाम् । एवमुभयं द्वादशाहसंबद्धं भविष्यति विषयभेदेन । न च विरुद्धस्याऽऽचारो भविष्यतीति । तस्मान्न प्राश्नीयुरिति ॥ ३२ ॥

प्राश्येत वा यज्ञार्थत्वात् ॥ ३३ ॥ सि०

न चैतदस्ति, सत्रिभिर्मधु न भक्षयितव्यमिति । किं तर्हि । भक्षयितव्यम् । कथम् । अविशेषेणोच्यते कर्तृमात्रस्योभयप्रकारमङ्गीकृत्य द्वादशाहं, संस्थिते पृष्ठ्ये षडहे मध्वाश्नीयेद्घृतं वेति । उभयं विकल्पेन, न कर्तृव्यवस्थया । तस्मात्सत्रिणोऽपि मधु भक्षयेयुः । यत्तूक्तं, विषयभेदेनार्थवत्त्वान्न बाधो न्याय्यः, द्वादशाहाङ्गभावश्चैवं सति न विरोत्स्यत इति ।

अत्रोच्यते । षडहेऽविवृत्ते सत्रसंबद्धेऽहीनसंबद्धे वाऽविशेषेण मध्वशने घृताशने चोद्यमाने केन व्यवस्थां ब्रूयाः । विरोधेनेति चेत् । न । विषयभेदेन विधिप्रतिषेधयोः समाम्नानात् । पुरुषार्थेन प्रतिषेधः कर्माङ्गत्वेन विधानम् । यदि च प्रतिषेधबलीयस्त्वमिहाङ्गी क्रियते, वचनमनर्थकमेव स्यात् । पक्षेऽर्थवदिति चेत् । न । नानाविषयत्वात् । तुल्यार्थयोर्हि तुल्यविषययोर्विकल्पो भवति, न नानार्थयोः । नानार्थता चेहाधिगम्यते । कुतः । विधेः कर्मसाद्गुण्यप्रयोजनत्वात् । प्रतिषेधस्यापि नियमानुष्ठानात्पुरुषस्याऽदृष्टसिद्धिरिति । तस्मात्प्राश्नीयुरिति ॥ ३३ ॥

(मानससंज्ञकस्य ग्रहस्य दशमाहाङ्गत्वाधिकरणम् ॥ १३ ॥)

[१३] मानसमहरन्तरं स्याद्भेदव्यपदेशात् ॥ ३४ ॥ पू०

द्वादशाहे श्रूयते, अनेया त्वा पात्रेण समुद्ररसया प्रजापतये जुष्टं गृह्णामीति, प्राजापत्यं मनोग्रहं गृह्णातीति । तत्र संशयः । किं मानसमहर्द्वादशाहादहरन्तरमुताहरङ्गमिति । तत्रेह कानिचिद्भेदकारणानि प्रतिभान्ति । तानि निराचिकीर्षन् आचार्य उपन्यस्यति, मानसमहरन्तरं स्यादिति । कुतः । भेदेन व्यपदेशात् । द्वादशाहाद्भेदेन व्यपदिश्यते । कथम् । वाग्वै द्वादशाहो मनो मानसमिति द्वादशाहादन्यद्भूतं मानसं व्यपदिशति । वाग्वै द्वादशाह इति वाक्संस्तवात्,

---

२ ॥ ११ ॥

---

१ अश्यमानेऽन—क० । २ अनया त्वा पात्रेण—ग० ।

मनो मानसमिति च मनःसंस्तवात् । यथा वाङ्मनसयोर्भेदो वस्तुतोऽ-
वगम्यते, एवमेतयोरपि द्वादशाहमानसयोः । यतः पृथक्त्वे सति
भेदेन व्यपदेशो भवति, नान्यथा । अतो भिन्नत एतदहरिति व्यपदे-
देशाद्गम्यते ॥ ३४ ॥

तेन च संस्तवात् ॥ ३५ ॥

इतश्चाहरन्तरमिति । कुतः । तेन च मानसेनाह्ना द्वादशाहः संस्तू-
यते । कथम् । विघूतानि ह वै द्वादशाहस्य गतरसानि छन्दांसि,
तानि मानसेनैवाऽऽप्याययन्तीति । द्वादशाहस्य यानि गतरसानि
छन्दांसि, तानि मानसेनाऽऽप्याययन्तीति ब्रुवन् भिन्नं द्वादशाहा-
द्दर्शयति । कथम् । संस्तवात् । न हि तेनैवाऽऽत्मना तस्य संस्तुति-
र्भवति । कुतः । अत्यन्तभेदात्स्तुतिस्तुत्ययोः । न हि देवदत्तो देव-
दत्तेन स्तूयते । भिन्नैः शिरःपाण्यादिभिः संस्तूयते । तद्वदिहापि द्वाद-
शाहो मानसेन स्तूयत इति संस्तवाद्भेदोऽवगम्यत इति ॥ ३५ ॥

अहरन्ताच्च परेण चोदना ॥ ३६ ॥

इतश्चाहरन्तरमेवेति गम्यते । कुतः । द्वादशाहिकादहरन्तात्परेण
चोद्यते, पत्नीः संयाज्य प्राञ्च उदेत्य मानसाय प्रसर्पन्तीति । यदि
द्वादशाहिकस्याह्नो गुणविधिर्भवेद्द्वादशाहिकी पत्नीसंयाजान्तता
स्यात् । अथ त्वहरन्तरं भवति, ततो द्वादशाहिकानामयं धर्मो, नान्य-
स्येति न दोषो भविष्यति । अतोऽपि वैलक्षण्यादहरन्तरसिद्धिरिति
गम्यते ॥ ३६ ॥

अहरङ्गं वांऽशुवच्चोदनाभावात् ॥ ३८ ॥ सि०

दशमस्याह्नो गुणस्य विधिः स्यात्, नाहरन्तरचोदना। कुतः। अहरन्तरप्रकल्पकस्य वचनस्याभावात्। कथम्। एवं तावच्छ्रूयते। अनया त्वा पात्रेण समुद्रस्यया प्रजापतये जुष्टं गृह्णामीति प्राजापत्यं मनोग्रहं गृह्णातीति। दशममहरङ्गीकृत्य ग्रहचोदनैषा। गृह्णातीति संस्कारविधानात्। न च संस्कारभेदे कर्मभेदो भवति। अंशोदकाश्च संस्कारा इत्युक्तम्। यैस्तु द्रव्यं विकीर्यते गुणस्तत्र कर्म न प्रधानमिति। यथा, अंश्वदाभ्यौ विधीयमानौ न कर्म भिन्तः। यस्मिन् कर्मणि भवतस्तत्रापरौ ग्रहाभ्यासाविति विज्ञायेते, न कर्मान्तरे इति। यदि चाहरङ्गमेतद्भवति, न कर्मान्तरम्, एवमस्यापीयस्येवाहरनुमानमसङ्कल्पना भविष्यति। प्रकृतसंबन्धश्च, नाप्रकृतप्रक्रिया क्रियान्तरस्य। अतो नाहरन्तरम्। दशम एवाहनि गुणविधिरिति ॥ ३८ ॥

दशमविसर्गवचनाच्च ॥ ३९ ॥

इतश्च नाहरन्तरं, तत्रैव गुणविधिः। कुतः। दशमविसर्गवचनात्। दशमविसर्गवचनं हि भवति। एष वै दशमस्याह्नो विसर्गो यन्मानसमिति। एष दशमस्य विसर्गः—अन्तः, यन्मानसमिति ब्रुवन्, अन्योऽयमन्तवतो दशमस्य, न स्वतन्त्रमेतत्कर्मेति दर्शयति। तस्मादपि दशमस्याङ्गं, नार्थान्तरमिति गम्यते ॥ ३९ ॥

दशमेऽहन्निति च तद्गुणशास्त्रात् ॥ ४० ॥

इतश्चाङ्गम्। कथम्। एवं गुणशास्त्रं युक्तं भविष्यति, दशमेऽहनि मानसाय प्रसर्पन्तीति। दशमेऽहनि सार्पराज्ञीभिर्ऋग्भिः स्तुवन्तीति दशमस्याह्नः प्रधानभावेन निर्देशात्, अहस्याऽऽश्रेयभावेन। ततस्तोमस्य गुणोऽयं दशमस्य, नार्थान्तरमिति गम्यते ॥ ४० ॥

संख्यासामञ्जस्यात् ॥ ४१ ॥

---

३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥

---

१ चांशु—ख.। २ एतावच्छ्रूयते—ख। ३, अ० २ पा० २ अ० ६ सू० ४ (अ० २ पा० १ अ० ३ सू० ८)। ५ यदि चा—क। ६ प्रसर्पंति—क।

यदि च गुणोऽयम्, एवं संख्या समञ्जसा भविष्यति, द्वादशाह इति। इतरथा त्रयोदशसु द्वादशाह इत्यसमञ्जसं संख्यावचनं स्यात्। अवाच्यत्वात्। यदुक्तं, गुणवृत्त्या सहस्रसाध्यवद्भविष्यतीति। तदनुपपन्नम्। कुतः। तत्र हि प्रमाणान्तरेण संख्येयावगमादधिके सहस्रशब्दो गौण्या वृत्त्या प्रयुक्त इति निर्धीयते। न त्विह संख्येयातिरिक्ते प्रमाणमस्ति, येन गौणीयं वृत्तिराश्रीयेत। यदप्येतत्, अनया त्वा पात्रेणेति वचनं, तदपि ग्रहसंस्कारविधानाद्दशमेऽहनि पात्राभ्यासं विधत्ते, न कर्मान्तरमिति समधिगतम्। एवं चेत्, नैतत्सत्यक्षवचनमहरन्तरप्रकल्पकं, नान्यत्प्रमाणान्तरं प्रापकं, येन संख्येयेऽतिरिक्ते शब्दप्रयोग इत्यध्यवस्यामः। तस्मान्नेह गौण्या वृत्त्या प्रयोग इति।

यदपि कर्मगणनामधेयत्वात्प्रकरणवशेन तावतामङ्गीकरणात्, नामधेयरूपेण वा वृत्तिर्भविष्यतीति। तदपि न युक्तम्। सत्यं कर्मगणनामधेयमेतत्, न त्वयथार्थसमन्वयेन। द्वादशैवानि कर्माण्यहोभिः परिमितान्येकत्र समाहृतानीत्यनेन रूपेण तत्कर्मगणस्य नामधेयं[1], न वर्णानुपूर्व्यमात्रेणेति। तथा हि सर्वेष्वेव कर्मनामधेयेष्वर्थसमन्वयेनानुवादभूतो नामशब्दो वर्तते, न लौकिकार्थतिरस्कारेण परिभाषामात्रेण, वृद्धिगुणवत्। यथा, अग्निहोत्रं, श्येनः, ज्योतिष्टोम इति। एवं, द्वादशाह इत्यर्थान्वयेन नामधेयं, नार्थाभावेनेति। तस्मादपरिचोदनेषा॥४१॥

पश्वतिरेके चैकस्य भावात् ॥ ४२ ॥

इतश्चाहरङ्गमिति विज्ञायते। कुतः। पश्वतिरेकेणैकस्यातिरेकं दर्शयति, न द्वयोः। कथम्। यः पशुरतिरिच्येत स ऐन्द्राग्नः कार्य इति, एकादशिनीं द्वादशाहे विधाय विहृतायामेकस्यातिरेकं दर्शयति। तत्र तावदतिरिच्यते, एको न भवति। कथम्। एकादश पशवः, द्वादशाहानि। एकस्यातिरेकं ब्रुवन् द्वादशैवान्यहानीति गमयति। यदि त्रयोदशाहानि स्युर्द्वयोरभावः स्यात्, नैकस्येति। तस्मादप्यहरङ्गं न कर्मान्तरमिति ॥ ४२ ॥

४१ ॥ ४२ ॥

[1] नन्विह—क. ख.। २ पात्राणि—ग.। ३ तम तावत्—क. ख.।

स्तुतिव्यपदेशमङ्गेनाविप्रतिषिद्धं व्रतवत् ॥ ४३ ॥

अस्मिन् सूत्रे द्वयोः सूत्रयोः परिहार उच्यते। यदुक्तं, मानसमहरन्तरं, भेदेन व्यपदेशात्। तेन च मानसेन संस्तवाद्भेदः। न ह्यात्मनैवाऽऽत्मा संस्तूयत इति। अत्राभिधीयते। नैतद्विप्रतिषिद्धम्। अङ्गेनापि समुदायस्य स्तुतिर्दृष्टा। यथा महाव्रतधर्मेण संवत्सरसत्रस्य। यन्ति वा एते मिथुनाद्ये संवत्सरमुपयन्ति। अन्तर्वेदि मिथुनौ संभवतस्तेनैव मिथुना न यन्तीति समुदायदोषमभिधाय तदवयवभूतस्य महाव्रतस्य धर्मेणानुजिघृक्षन् समुदायस्यावयवधर्मेण स्तुतिं दर्शयति। लोकेऽप्यवयवधर्मेणावयवी संस्तूयत एवेति। यथा दीर्घैः केशैः शोभनो देवदत्त इति। तद्वदिहापि द्वादशाहः संस्ताविष्यत इति न दोषः ॥ ४३ ॥

वचनादतदन्तत्वम् ॥ ४४ ॥

यदुक्तं, यद्यहरन्तरमेतत्, एवं द्वादशाहधर्मवैलक्षण्यं मानसान्तता युक्ता भविष्यति, न तदङ्गत्वे। पत्नीसंयाजान्तता भवेदिति। अत्र वदामः। वचनादतदन्तत्वं भविष्यति। द्वादशाहिकानामह्नां सामान्येन पत्नीसंयाजान्तता। विशेषेण तु दशमस्याह्नो मानसान्ततोच्यते, पत्नीः संयाज्य प्राञ्च उदेत्य मानसाय प्रसर्पन्तीति। नास्ति वचनस्यातिभारः। तस्मादप्यदोषः। अतो दशमस्याह्नो मानसमङ्गं न स्वतन्त्रमिति ॥ ४४ ॥

(सत्रस्य बहुकर्तृकत्वाधिकरणम् ॥ १४ ॥)

[१४] सत्रमेकः प्रकृतिवत् ॥ ४५ ॥ पू०

इह द्वादशाहप्रभृतीनि सत्राण्युदाहरणम्। तत्र संशयः। किं सत्रमेकः प्रयुञ्जीत, उत बहवः। किं प्राप्तम्। एकः। कुतः। प्रकृतिवत्। ज्योतिष्टोमे एकः कर्ता। तत्प्रकृतित्वाच्चोदकानुग्रहाय सत्रमेक एव प्रयुञ्जीतेति। ननु बहवः श्रूयन्ते, य एवंविद्वांसः सत्रमासते। य एवंविद्वांसः सत्रमुपयन्तीति। उच्यते। कामिनां सत्रं विधीयते। ते च परस्परानिरपेक्षा बहव एव। ते यथैकैकत्वेनापि

४३ ॥ ४४ ॥

१ विप्रतिषिद्धं—क. ख.। २ न मुद्रा भवेन्नति। तदन्ते पत्नीसंयाजान्तता भवेद्-ख०।

कुर्वन्ति तथाऽपि सत्रक्रियामभिसमीक्ष्य बहव एव कुर्वन्तीति बहुवचनं भविष्यति। यथा लोके पृथक्त्वेनापि कुर्वाणानां बहुवचनं दृश्यते, देवश्चेद्वर्षेद्बहवः कृषिं कुर्युः, सस्यं चेन्संपद्येत बहवो ब्राह्मणा यजेरन्निति। तथा वेदेऽपि प्रयोगदर्शनं, सत्रादुदवसाय पृष्ठशमनीयेन यजेरन्निति। एवमत्रापि, आसीरन्, उपेयुरिति बहुवचनं भविष्यतीति॥४५॥

वचनात्तु बहूनां स्यात् ॥ ४६ ॥ सि०

नैतदस्ति, एको यजेत, न बहव इति। किं तर्हि। बहवो यजेरन्। कुतः। वचनात्। वचनमिदं भवति। आसीरन्, उपेयुरिति। बहुत्वमेवद्धः प्रयोगो विधीयते। स प्रत्यक्षवचनाच्चेदकमात्रामेककर्तृकतां बाधतेति ॥ ४६ ॥

अपदेशः स्यादिति चेत् ॥ ४७ ॥

यदुक्तं, सामान्यक्रियासंबन्धमभिसमीक्ष्य लोकवद्बहुवचनशब्दप्रयोगो भविष्यति। यथा, कृषिं कुर्युरिति। वेदेऽपि दर्शनं, पृष्ठशमनीयेन यजेरन्निति बहुवचनं भवति, एवमत्रापीति। तत्परिहर्तव्यम् ॥ ४७ ॥

नैकव्यपदेशात् ॥ ४८ ॥

नैतदत्र उपपद्यते, एककर्तृकमिति। कुतः। एकव्यपदेशात्। कथम्। एवमाह। एष वै कुणपमत्ति यः सत्रे प्रतिगृह्णाति, एक एव यजेतेति, सत्रप्रयोगान्यस्यैककर्तृकतां विदधतस्य बहुकर्तृकतां गमयति। यत्तु लोकवदिति। तत्र युक्तम्। लोकेऽन्यतः प्रवृत्तस्यार्थस्यानुवादभूतः शब्द उच्चार्यमाणः सामान्यक्रियासंबन्धाभिसमीक्षयोच्चरित इति गम्यते। यदपि, उदवसानीयवदिति। तदप्युदवसानीये युक्तम्। तत्र हि भिन्नान्युदवसानान्युपलक्ष्य क्रियामात्रं विधीयते, तद्द्वारं च समानकर्तृकत्वादेव प्राप्तमनूद्यत इत्युक्तमेव। इह तु शब्दपूर्विका क्रियाप्रवृत्तिः। शब्दश्च बहुत्वविशिष्टं प्रयोगं भविभिरभिसंबध्यति। अतः शब्दप्रामाण्यादुपादेयत्वात्तायां क्रियायां बहुत्वं विवक्षितमिति बहवः प्रयुञ्जीरन्निति ॥ ४८ ॥

संनिवाप च दर्शयति ॥ ४९ ॥

---

४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥

---

१ संनिवापं च—प्री०।

इतश्च बहव एव यजेरन्निति । कुतः । संनिवापदर्शनात् । बहूनामग्नीनामेकश्च संनिवापमाह । पञ्चभिः पशुभिर्यक्ष्यमाणाः संनिवपेरन्, सावित्राणि होष्यन्तः संनिवपेरन्निति । यदि संहत्य कुर्वन्ति, एवमग्नीनां संनिवाप उपपद्यते । अथ त्वेकैकश्येन कुर्युः, संनिवापदर्शनं नोपपद्यते । तस्मादपि गम्यते बहूनां सत्रमिति ॥ ४९ ॥

बहूनामिति चैकस्मिन् विशेषवचनं व्यर्थम् ॥५०॥

इतश्च पश्यामः संभूय प्रयोग इति । कुतः । एवं श्रूयते । यो वै बहूनां यजमानानां गृहपतिः, स सत्रस्य प्रत्येता, स हि भूयिष्ठामृद्धिमाप्नोतीति । एकस्मिन् गृहपतौ बहुभिर्यजमानैः सह प्रवृत्ते फलविशेषं ब्रुवन् बहूनां सह प्रयोगं दर्शयति । इतरथा, एकस्मिन् यजमाने कर्तुरेकत्वात्फलैकत्वाच्च सामान्यविशेषभावानुपपत्तेः फलविशेषवचनं व्यर्थं स्यात् । अस्ति तु फलविशेषवचनम् । तस्मादपि गम्यते बहव एव यजेरन्निति ॥ ५० ॥

(सत्रे यजमानानामेव ऋत्विक्त्वाधिकरणम् ॥ १९ ॥)

[१५] अन्ये स्युर्ऋत्विजः प्रकृतिवत् ॥ ५१ ॥ पू०

इह सत्राण्येवोदाहरणम् । तेषु बहवः कर्तार इत्युक्तम् । इदमिदानीं संदिह्यते । किं त एव सत्रिण ऋत्विजः, उतान्य उपादातव्या इति । किं प्राप्तम् । अन्य उपादातव्या ऋत्विजः । कुतः । ज्योतिष्टोमे हि प्रकृतावन्ये कर्तार उपादेयाः समाम्नाताः । तद्वदिहापि सत्रिभिः प्रकृतिवत्कुर्वाणैश्चोदकानुग्रहायान्य एवोपादेया इति । एवं प्रकृतिवत्कृतं भविष्यतीति ॥ ५१ ॥

अपि वा यजमानाः स्युर्ऋत्विजामभिधानसंयोगा-
त्तेषां स्याद्यजमानत्वम् ॥ ५२ ॥ सि०

[illegible], अन्य ऋत्विज इति । यजमाना एव ऋत्विजः स्युः । [illegible] ऋत्विजामभिधानसंयोगात् । यजमानसंस्कारो हि दीक्ष[illegible] [illegible]ऋत्विक्त्वसंयोगेन कर्मनिमित्तेन प्रसिद्धिरूपेणाभिधाय विधी-

---

४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥

---

१ अभिधानसंयोग[illegible]—धा. १

यमानो यजमानानां तेषामाध्वर्यवादिसंबन्धमवबोधयति । कथम् । यदि ते तान् पदार्थान् कुर्वन्ति, एवं ते नैमित्तिकीभिराख्याभिर्युज्यन्ते, नान्यथेति । अतोऽवगम्यते, अस्ति तैः पदार्थैरभिसंबन्ध इति । किं तद्वचनम् । अध्वर्युर्गृहपतिं दीक्षयित्वा ब्रह्माणं दीक्षयति, ततो होतारं तत उद्गातारमित्युपक्रम्य सर्वानृत्विज उपक्रान्ता दीक्षासंबन्धेन । तस्माद्गम्यते यजमाना एवाऽऽर्त्विज्ये स्युर्नान्य इति ॥ ५२ ॥

कर्तृसंस्कारो वचनादाधातृवदिति चेत् ॥ ५३ ॥

इति चेन्मन्यसे यजमाना एव ऋत्विजः स्युरिति । तत्र युक्तम् । प्रकृतौ हि यजमानादन्ये श्रूयन्ते । प्रकृतिवदिहापि यजमानेभ्योऽन्यैरेव भवितव्यमिति पूर्व एव पक्षो व्यपदिश्यते । केवलं तु पूर्वोक्तस्य परिहारो वक्तव्यः । स उच्यते । कर्तृसंस्कारो वचनादाधातृवद्भविष्यति । कथम् । एतावदेव श्रूयते, अध्वर्युर्गृहपतिं दीक्षयित्वा ब्रह्माणं दीक्षयतीति । यद्यपि भिन्ना अपि कर्तारो भवन्ति, तानाख्याभिः संज्ञाभिरुपलक्ष्य वचनसामर्थ्याद्दीक्षासंस्कारस्तेषां विधीयत इति नानुपपन्नम् । आधातृवत् । यथाऽन्यत्राप्यृत्विजां संस्कारो विधीयत आधाने, यदतं श्वोऽग्निमाधास्यमानः स्यात्स एतां रात्रिं व्रतं चरेदिति । न मांसमश्नीयान्न स्त्रियमुपेयादिति वचनादध्वर्योर्नियमो विधीयते । यथा ज्योतिष्टोमे, सर्वानृत्विज उपवसन्तीति, ऋत्विजामुपवासो विधीयते । तद्वदिहापि ऋत्विजामेव संस्कारो भविष्यति ॥ ५३ ॥

स्याद्विशये तन्न्यायत्वात्प्रकृतिवत् ॥ ५४ ॥

नैतदस्ति, अन्य ऋत्विज इति । किं तर्हि । यजमाना एव ऋत्विजः स्युः । कुतः । एतस्मिन् संशये, त एव वा यजमाना ऋत्विजः, अन्ये वा भिन्ना इति । त एवेति न्याय्यम् । उक्तोऽत्र न्यायः । अपि वा यजमानाः स्युर्ऋत्विजामभिधानसंयोगादिति । अनेन न्यायेन वदायमस्त एवेति । यदुक्तम्, आधानवत्संस्कार ऋत्विजां भविष्यतीति । तदनुपपन्नम् । कथम् । अप्राकृतप्रयोजना या दीक्षा ऋत्विजां विधीयते । प्रकृतिवद्धा प्राकृतकार्यका सती यजमानबहुत्वात्क्रयपरतया

१२ ॥ ११ ॥

१ यजमानादन्ये प्रकृतिवत्—मु. । २ आधानवत्संस्कारः—मु. ।

संकीर्त्येत । प्राप्तायाः संकीर्तनं लघीयः । क्रममात्रविधानात् । ऋत्विक्संस्कारे सत्यदृष्टकल्पना, अधिकार्थविधानं च । तस्मात्प्राप्तायाश्चोदकेन संकीर्तनं, नाप्राप्तविधानमिति । यत्तु, यथा ऋत्विजामुपवासविधानम्, आधातुश्च व्रतविधानं तद्वदिहापीति । तत्र युक्तम् । विस्पष्टं वचनम् । ऋत्विज उपवसन्ति, स तां रात्रिं व्रतं चरेदिति । न च तत्रापूर्वत्वात्प्राप्त्याशङ्का । तस्मात्तत्र विधानम् ॥ ५४ ॥

स्वाम्याख्याः स्युर्गृहपतिवदिति चेत् ॥ ५५ ॥

परिचोदनासूत्रमेतत् । अथ कस्मान्न स्वाम्याख्या एता अध्वर्य्वाद्या भवन्ति गृहपतिवदिति । किमेवं भविष्यति । एवं चोदकप्राप्ताऽन्यकर्तृकता न बाधिता भविष्यति । अध्वर्य्वाद्याश्च समाख्या गृहपतिवद्यजमानाभिधानतयाऽर्थवत्यो भविष्यन्तीति, स्थितेऽर्थे सूत्रेण परिचोदयति ॥ ५५ ॥

न प्रसिद्धग्रहणत्वादसंयुक्तस्य तद्धर्मेण ॥ ५६ ॥

नैतद्युक्तं, स्वाम्याख्या एता गृहपतिवदिति । कुतः । प्रसिद्धग्रहणत्वात् । आध्वर्यवादिकर्म कुर्वाणेषु हि कर्तृषु कर्मनिमित्ता एता आख्याः प्रसिद्धाः, न याजमानं कुर्वाणेषु । यजमानानामाभिः क्रियाभिरसंयुक्तानां भविष्यन्तीत्यनुपपन्नम् । कथं गृहपतिरित्याख्या । उच्यते । असंयुक्तस्य ऋत्विग्धर्मेण स्वामिन एवाऽऽख्या गृहपतिरिति । अपि चावयवप्रसिद्ध्याऽपि गृहपतिशब्दस्य पतिवाच्य इति यजमानाभिधेयतोपपत्स्यते । प्रकृतावपि स्वामिनि चायं प्रयुक्तः, गृहपतिर्यजेतेति । न त्वध्वर्य्वाद्याः स्वामिनि केनचिदपि प्रकारेण तत्क्रियासंयुक्ता उपपद्यन्त इत्यन्यक्रियासंबन्धाच्चाभिधीयन्त इति ॥ ५६ ॥

बहूनामिति च तुल्येषु विशेषवचनं नोपपद्यते ॥ ५७ ॥

इतश्चाऽऽर्त्विजेषु यजमाना एव । कुतः । एवमाह । यो वै बहूनां यजमानानां गृहपतिः सत्त्रस्य मन्येत स हि भूयिष्ठामृद्धिमाप्नोतीति,

---

५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥

---

१ इदं च सूत्रं बालदीपिकादिमुद्रितपुस्तकेषु कुत्रापि नोपलभ्यते । आनन्दाश्रममुद्रितभाष्यपुस्तके भाष्यग्रन्थत्वतया प्रकाशनं यद्यपि दृश्यते, तथाऽपि प्राचीनलिखितकेवलसूत्रपाठे धृतत्वादस्य सूत्रत्वोपलम्भात्सूत्रत्वेनाऽत्र संयोजनं प्रकाशितमिति ज्ञेयम् ।

एकस्मिन् गृहपतिरिति विशेषवचनमपमानत्वे सत्युपपद्यते, नान्यथा। यदि सर्वे गृहपतिकर्म कुर्युर्न कर्माऽन्तरं, ततो विशेषाभावाद्गृहपतौ विशेषवचनानुपपत्तिः स्यात्। अथ त्विनर स्वमर्थं कुर्वन्ति, गृहपतिर्यजमानमेव, ततो विशेषवचनं युक्तं भवति। तस्माद्विशेषवचनाच्च एव ऋत्विज इति गम्यते ॥ ५७ ॥

दीक्षितादीक्षितव्यपदेशश्च नोपपद्यतेऽर्थयोर्नित्यत्वात् ॥ ५८ ॥

इतश्च स्वयंकर्तृकाणि सत्राणीत्यवगम्यते। कुतः? दीक्षितादीक्षितव्यपदेशात्। एवमाह। दीक्षिताः सत्रैर्यजन्ते, अदीक्षिता अहीनैर्याजयन्तीति। एतौ च नियतावेवार्थौ। दीक्षिताः स्वार्थे यजन्ते। याजकाश्चाप्यदीक्षिता याजयन्तीति। अहीने सत्रे चैतयोरर्थयोर्विशेषाभावाद्व्यपदेशानुपपत्तिः स्यात्। अथ तु सत्रे यावत्कार्यं तत्सर्वं दीक्षितैरेव क्रियते। अहीने चादीक्षितैः, ततो व्यपदेश उपपद्यते, नान्यथा। अतो व्यपदेशादवगच्छाम, अहीने सत्रे स्वयंकर्तृत्वमिति ॥ ५८ ॥

अदक्षिणत्वाच्च ॥ ५९ ॥

इतश्च स्वयंकर्तृकं सत्रम्। कुतः। अदक्षिणत्वात्। अदक्षिणानि सत्राण्युच्यन्ते। न तत्र गौर्दीयते, न वासो न हिरण्यमिति दक्षिणाभावद् एवं स्वयंकर्तृकत्व उपपद्यते, नान्यथा। परकर्तृकत्वे हि दक्षिणाभावो नोपपद्यते। न हि कश्चिदृते स्वार्थात्परार्थे परः प्रवर्तते। तस्मादपि गम्यते स्वयंकर्तृकाणि सत्राणीति ॥ ५९ ॥

(सत्राहीनयोर्लक्षणनिरूपण ॥ १९ ॥)

[१६] द्वादशाहस्य सत्रत्वमासनोपायिचोदनेन यजमानबहुत्वेन च सत्रशब्दाभिसंयोगात् ॥ ६० ॥

द्वादशाह एवोदाहरणम्। उक्तं च पूर्वं सत्रमहीनं च द्वादशाह इति। तदेवेदानीं द्विप्रकारस्य लक्षणमन्त्र ख्याप्यते, एवंलक्षणको द्वादशाहः सत्रम्, एवंलक्षणकोऽहीन इति। तद्विलक्षणार्थमिदमुच्यते, आसनोपायिचोदनया यजमानबहुत्वेन च सत्रत्वमवगम्यते। एते चोदने,

१७ ॥ १८ ॥ १९ ॥

१ सत्रशब्दाभिसंयोगात्—श्री।

आसते, उपयन्तीति हि नित्यं सत्रसंबद्धे दृष्टे । य एवं विद्वांसः सत्रमासते, य एवं विद्वांसः सत्रमुपयन्तीति । यजमानबहुत्वेन च, चतुर्विंशतिपरमाः सत्रमासीरन्निति । तत्सहचारिलिङ्गदर्शनात्सहचारित्वे प्रत्ययो भवतीति ॥ ६० ॥

यजतिचोदनादहीनत्वं स्वामिनां चास्थित-
परिमाणत्वात् ॥ ६१ ॥

अथ किंलक्षणकोऽहीन इति । तदुच्यते । यत्र यजतिचोदना, अनियतं च कर्तृपरिमाणं सोऽहीन इति निर्दिश्यते । अहीनानां यजतिचोदनया विधानं, द्विरात्रेण यजेतेत्येवमादि । कर्तृपरिमाणं चैषामनियतम् । सत्राणां तु नियतं परिमाणं बहवः । एवंलक्षणस्य च लक्षणे लक्षिते प्रयोजनं नान्यद्रमिति ॥ ६१ ॥

(पौण्डरीकेऽयुताश्वसहस्रयोः सहदानाधिकरणम् ॥ १७ ॥)

[१७] अहीने दक्षिणाशास्त्रं गुणत्वात्प्रत्यहं
कर्मभेदः स्यात् ॥ ६२ ॥ पू०

अस्ति पौण्डरीक एकादशरात्रः, पौण्डरीकेणैकादशरात्रेण स्वाराज्यकामो यजेतेति । तत्र श्रूयते । अयुतं पौण्डरीके दद्यादश्वसहस्रमेकादशमिति । तत्र संदिह्यते । किं प्रत्यहमयुतमश्वसहस्रं च दातव्यमुतैकमेवायुतमश्वसहस्रं च सकृदिति । किं प्राप्तम् । अहीने दक्षिणाशास्त्रं प्रत्यहं निविशेत । कुतः । गुणत्वाद्दक्षिणायाः, प्रधानत्वाच्चाह्नाम् । समुदायशब्देन समुदायिनिर्देशात्प्रत्यहस्य दक्षिणा गुणो विधीयमानः प्रतिप्रधानं निविशेत । यथा ग्रहाणां संमार्जनम्, उपलेपनं वा विधीयमानं गणिनां भवति । एवमत्रापि द्रष्टव्यम् । प्रतिकर्मोपस्थायी च चोदक एवमनुग्रहीष्यते । दक्षिणाभूयस्त्वाच्च फलभूयस्त्वं भविष्यति । अतोऽवगम्यते भेद इति ॥ ६२ ॥

सर्वस्य वैककर्म्यात् ॥ ६३ ॥ सि०

नैतदस्ति, प्रत्यहं दक्षिणाभेद इति । एकमेवायुतं सहस्रं च दीयते ।

---

६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥

---

१ कर्मभेदात्स्यात्—भी. ।

कुतः। ऐककर्म्यात्। एकं हि दक्षिणानां कार्यम्। ऋत्विगानमनम्। आनतिश्च साङ्गक्रतुनिर्वृत्तये क्रियते, अन्तरा न तया प्रयोजनमस्तीति न भूयः क्रियते। यत्तु, अङ्गभूयस्त्वेन फलभूयस्त्वमिति, तदङ्गत्वे प्रज्ञाते भवति, नान्यथा। समुदायाङ्गं च दक्षिणा, नावयवाङ्गमित्युक्तम्। अथ यदुक्तं प्रतिकर्मावसायी चोदकः प्रतिकर्म प्रापयतीति। प्रत्यक्षवचनात्समुदायाङ्गीकरणेन च दक्षिणानां विधानमिति चोदको बाधित इति न दोषः॥ ६३॥

पृषदाज्यवद्वाऽह्नां गुणशास्त्रं स्यात्॥ ६४॥

न चैतत्, सकृदेव दातव्यमिति। किं तर्हि। भेदेन। कुतः। प्रत्यहं दक्षिणानां प्राप्तानामयं विधेय उच्यमानः प्रत्यहमेव भवितुमर्हतीति। पृषदाज्यवत्। यथा, पृषदाज्येनानुयाजान् यजतीति पृषद्गुणो विधीयमानः प्रत्यनुयाजं भिद्यते, एवमत्रापि द्रष्टव्यमिति॥ ६४॥

ज्योतिष्टोम्यस्तु दक्षिणाः सर्वासामेककर्मत्वात्प्रकृतिवत्तस्मात्तासां विकारः स्यात्॥ ६५॥

न चैतदस्ति, भेद इति। किं तर्हि। तन्त्रेण सकृदेव। कथम्। ज्योतिष्टोम्यो हि दक्षिणाः साङ्गं कर्माराधिपङ्गीकृत्य दीयन्ते। तथाभूतानां तासां च समुदायानत्ययानां प्राप्तानामयं विधेय उच्यते। सहस्रमयुतमिति विधेय उच्यमानो या इह दक्षिणा दीयन्ते तासामयं विकार इति गमयति। एकत्ववचनान्तेन भारयति। तस्मात्सकृत्तावद्देयमिति। यत्तु, अनुयाजवदिति। युक्तं, यदनुयाजेषु द्रव्यस्य भेद इति। यागे हि द्रव्यं गुणभूतं चोद्यते। तथा यागानां भेदादन्यस्य क्रियमाणं नान्यस्योपकरोतीति भिद्यते। इह त्वेकाऽऽनतिरित्युक्तम्। तस्माद्विषमो दृष्टान्त इति॥ ६५॥

द्वादशाहे तु वचनात्प्रत्यहं दक्षिणाभेदस्तत्प्रकृतित्वात्परेषु तासां संख्याविकारः स्यात्॥ ६६॥

१३ ॥ १४ ॥ १५ ॥

१ इत्यस्यायं विकार—शो०। २ द्वादशाहे प्रत्यहम्—क० पु०।

न चैतदस्ति, सकृद्दातव्यमिति। प्रत्यहमयं विशेषो भिद्यते। कुतः। द्वादशाहे हि प्रत्यक्षं वचनम्, अन्वहं द्वादशशतं ददातीति। पौण्डरीकश्च द्वादशाहप्रकृतिः। तस्मात्पौण्डरीके प्रत्यहं चोदकप्राप्त्या प्रसक्तानां दक्षिणानामयं विशेष उच्यमानस्तथैव कर्मावयवसंबद्धानां विकार इति गम्यते। ततो भेदेन दक्षिणानां विशेष इति ॥ ६६ ॥

परिक्रयाविभागाद्वा समस्तस्य विकारः स्यात् ॥ ६७ ॥

न चैतदस्ति, दक्षिणाभेद इति। किं तर्हि। सकृदेव दक्षिणा दीयेतेति। कुतः। परिक्रयाविभागात्। समस्ता दक्षिणा विक्रियेरन्। कृत्स्नं हि क्रतुमङ्गीकृत्य दक्षिणा विधीयन्ते। कथम्। तावतः पुरुषार्थत्वात्। यत्फलवत्, तत्पुरुषस्य चिकीर्षितम्। तच्च कुर्वाणस्य सहायानुपाददानस्यायं विशेष उच्यते परिक्रयः। न चावयवः फलवान्। समुदायात्फलनिष्पत्तेः। समुदायं चाङ्गीकृत्य परिक्रयः क्रियमाण आ समुदायनिर्वृत्तेः परिक्रयः कृत इत्यन्तरा न भूयः क्रियते।

अपि च। पौण्डरीकशब्दसंयोगेन परिक्रयविशेष उच्यमानस्तच्छब्दवाच्यस्यैव भवतीति गम्यते। समुदायश्च पौण्डरीकशब्दवाच्यो नावयवः। स हि समुदायशब्देन लक्ष्यते। तत्र लक्षणैव दोषः। असंभवे हि लक्षणाऽऽश्रीयते। न चेहासंभवः। अतः समुदायमङ्गीकृत्य सकृदेव ऋत्विजो व्रियेरन्निति। तस्मात्सकृत्परिक्रय इति। सकृद्दाने च प्रयोगवचनानुग्रहः। प्रयोगवाशुभावाच्च प्रहाविपयता शास्त्रस्येति। तस्मादप्येतदेव न्याय्यमिति ॥ ६७ ॥

भेदस्तु गुणसंयोगात् ॥ ६८ ॥

यदुक्तं द्वादशाहप्रकृतित्वात्पौण्डरीकस्य, तत्र च द्वादशाहे दक्षिणाभेदाच्चप्राप्तायाः एवेह विशेष उच्यत इति। तत्परिहर्तव्यम्। अत्रोच्यते। तत्राप्येकत्वात्क्रतोरेक एव परिक्रयः। भेदस्तु वचनात्सुत्यासंबन्धप्रयोजनो दक्षिणासंस्कारप्रयोजनश्च, न तस्मिन् भिद्यमाने परिक्रयैकत्वं भिद्यत इति ॥ ६८ ॥

· (पौण्डरीके प्रत्यहं विभज्य दक्षिणानयनाधिकरणम् ॥ १८ ॥)

[१८] प्रत्यहं सर्वसंस्कारः प्रकृतिवत्सर्वासां सर्वशेषत्वात् ॥ ६९ ॥ पू०

---

६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥

पौण्डरीक एवोदाहरणम् । तत्रैतत्समधिगतं सकृदेव परिक्रय इति । अस्ति तु प्रकृतौ माध्यंदिने सवने दक्षिणा नीयन्त इति । तत्र संशयः । किं सर्वासां कात्स्न्र्येन प्रत्यहं नयनमुत सकृदुपनयनमथवा प्रविभज्य नयनमिति । किं प्राप्तम् । प्रत्यहं सर्वासां संस्कारः स्यात् । कुतः । प्रकृतिवत् । प्रकृतौ हि सकला दक्षिणास्तस्मिन् काले संस्कृताः । इहापि तद्वदेव सकलाः संस्कर्तव्या इति । कथम् । अह्नां प्राधान्यात् । तद्गुणभावाच्च दक्षिणानाम् । सर्वा एताः सर्वेषामह्नां शेषभूताः । शेषभूतस्य च यस्य यः संस्कारः, स तेन तेनाह्ना प्रयुज्यत इति । तस्मात्प्रत्यहं सर्वसंस्कारः ॥ ६९ ॥

एकार्थत्वान्नेति चेत् ॥ ७० ॥

न चैतदस्ति, प्रत्यहं सर्वसंस्कार इति । किं तर्हि । सकृदेव संस्कारः स्यात् । कुतः । एकार्थत्वाद्दक्षिणानाम् । एकं कार्यमानमनं, तासां च नयनादिसंस्कारसंस्कृतानां प्रत्यर्पणं कार्यम् । एकस्मिन्नपि चाहनि तत्संस्कारसंस्कृतासु दीयमानासु कृतप्रयोजनार्थ इति भूयः संस्कारेण प्रयोजनं नास्ति । तस्मात्सकृत्संस्क्रियेरन्निति ॥ ७० ॥

स्यादुत्पत्तौ कालभेदात् ॥ ७१ ॥

न चैतदस्ति, सकृत्संस्कार इति । किं तर्हि । प्रत्यहम् । कुतः । उत्पत्तौ कालभेदात् । उत्पत्तौ दक्षिणानां विशिष्टकालसंबन्धः श्रूयते । तस्मान्निष्क्रमो लोके माध्यंदिने सवने दक्षिणा नीयन्त इति । सर्वाश्चैताः सर्वेषामह्नां शेषभूताः । तेषां चाह्नां माध्यंदिनानि सवनानि भिद्यन्ते । तत्र चान्यतमानविशेषवाक्यस्य माध्यंदिने सवने न संस्क्रियेरन्, तस्यैव संस्कारलोपः स्यात् । प्रयोगभेदात् । न चान्यत्र संस्क्रियमाणा अन्यत्र संस्कृता भवन्ति । तस्माद्भेदेन संस्क्रियेरन्निति ॥ ७१ ॥

विभज्य तु संस्कारवचनाद्द्वादशाहवत् ॥ ७२ ॥

न चैतदस्ति, सर्वासां प्रत्यहं संस्कार इति । किं तर्हि । विभज्य संस्क्रियेरन् । कुतः । वचनात् । द्वादशाहे प्रत्यहं नयनादिसंस्कारो वचनात्क्रियते । अत्र च द्वादशशतं दक्षिणेति । पौण्डरीकश्च द्वादशाहप्रकृतिः, न ज्योतिष्टोमप्रकृतिः । तस्मात्परिक्रयेऽन्योऽपि सति प्रयोगभेदेन संस्कार इति ॥ ७२ ॥

---

६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥ ७२ ॥

(¹विकृतिविशेषे सामिधेनीकार्यऽपेक्षितानामेव मन्त्रलिङ्गानामृचामेकादशानां दाशतयीभ्यः समानयनाधिकरणम् ॥ १९ ॥)

[११] लिङ्गेन द्रव्यनिर्देशे सर्वत्र प्रत्ययः स्याल्लिङ्गस्य सर्वगामित्वादाग्नेयवत् ॥ ७३ ॥ पू०

कश्चित्कर्मविशेषे श्रूयते, मन्त्रोक्ताः सामिधेन्यो भवन्तीति। तत्र संशयः। किं यावत्यो मन्त्रलिङ्गा ऋचः, ताः सर्वा दाशतयीभ्य आनीय सामिधेनीषु ²विनियोक्तव्या उत काश्चिदेव न सर्वा इति। किं प्राप्तम्। सर्वा एवंलिङ्गा उपादेयाः। कुतः। लिङ्गस्य सर्वगामित्वात्। इहैतावच्छ्रूयते, मन्त्रोक्ताः सामिधेन्यो भवन्तीति। मन्त्रशब्दसंयोगो हि लक्षणमृचामुपादीयमानानाम्। मन्त्रसंबन्धेन च शब्द उपलक्षयन् यावतीषु संभवेत्, तावतीरविशेषाच्छक्नोत्युपलक्षयितुम्। एतच्च वचनं लिङ्गमात्रसंबन्धेन विनियोजकं, नैवंसापरिच्छिन्नानां विशेषकम्। तस्मादविशेषात्सर्वास्तल्लिङ्गवत्य उपादेयाः। आग्नेयवत्। यथा कुमीषाणामाग्नेयेन संवत्सरमुपधाने आसीत सूक्तेन सूक्तस्याविच्छेदायेति, आग्नेयेन सूक्तेनेत्युक्ते यावन्त्याग्नेयानि सूक्तानि दाशतयानि, सर्वैरिष्टका उपधीयन्ते, एवमिहापि मन्त्रलिङ्गाभिः सामिधेनीकार्यं कर्तव्यमिति। यथा वाऽहर्गणे, कुमीषपदसु मारुतीनि, सर्वेषामेकाहानामीयम्, अविशेषात्तावन्ति पाठ्यन्ते। तद्वदिहाप्यविशेषात्तावत्यो मन्त्रवर्णानामिति ॥ ७३ ॥

यावदर्थं वाऽर्थशेषत्वादल्पेन परिमाणं स्यात्तस्मिंश्च लिङ्गसामर्थ्यम् ॥ ७४ ॥ सि०

न चैतदस्ति, सर्वासां मन्त्रलिङ्गानां दाशतयीभ्य आदानमिति। किं तर्हि। यावदर्थमुपादेया इति। कुतः। अर्थशेषत्वात्। कार्यशेषभावेन हि सामिधेनीनामुपादानम्। तच्च कार्यमल्पाभिरपि सिध्यतीति। सिद्धत्वात्कार्यस्य, यद्यपि लक्षिताः सन्त्यपरा ऋचः, तथाऽपि प्रयोजना-

७३ ॥

१ सर्वंतत्सवः स्यात्—सं०। २ अत्र च पाठरीत्यादिपुस्तकेषु "आग्नेये. सूक्ते संवत्सरमुपदधान भवति" इत्येवं पाठ उपलभ्यते।

भावादेवोपादीयन्त इति । ननु कार्यशेषभावः सर्वत्र वाचनिकः, इहापि प्रत्यक्षवचनाल्लिङ्गपरिच्छिन्नाः सामिधेन्यो विधीयन्त इति सर्वासां विधानं भविष्यतीति ।

अत्राभिधीयते । सत्यं सर्वत्र वाचनिकः शेषभावः, न त्विह सामिधेन्यो विधीयन्ते । किं तर्हि । चोदकप्राप्तानामियत्तापरिच्छिन्नानां केवलमनेन विशेष उच्यते, प्रणोऽङ्ग्ले इति । सोऽयं विशेष उच्यमानो यावत्स्य उपन्यस्ताः, ता एव विशेष्य कृतार्थत्वाद् व्यावर्तन्ते, नापरा अपि तल्लिङ्गाः प्रसज्यन्ते । तस्माल्लिङ्गवतीनां नियतानामुपादानं न सर्वासामिति । न च लिङ्गवतीनां भावाद्गुणानुरोधेन प्रधानावृत्तिर्न्याय्या । एवं च लाघवं प्रयोगस्याशुभावश्च भविष्यतीति । अपि चास्मिन् पक्षे लिङ्गमपि समर्थमेव । कथम् । लिङ्गं हि लक्षणत्वेन सामिधेनीनामुच्यते । तत्र यद्यपि न तल्लिङ्गाः सर्वा उपादीयन्ते, यास्त्विह प्रयुज्यन्ते तास्तल्लिङ्गा एव, नान्यलिङ्गाः, तथाऽपि लिङ्गमनुगृहीतमेव, न बाधितमिति । तस्माद्यावदर्थमुपादानं न सर्वासामिति ॥ ७४ ॥

आग्नेये कृत्स्नविधिः ॥ ७५ ॥

यदुक्तं यथा, आग्नेयैः सूक्तैरिष्टका उपदधातीति, इत्युक्ते सर्वाणि लिङ्गविशिष्टान्युपादीयन्ते, न कानिचित् । एवमत्रापि द्रष्टव्यमिति । तत्परिहर्तव्यम् । अत्रोच्यते । युक्तमाग्नेयेषु कृत्स्नविधानम् । कुतः । इष्टकाबहुत्वात् । प्रतिसूक्तमुपदधातीति वचनाद्बह्वीनामुपधेयानां सूक्तैकत्वात्कार्त्स्न्येनोपादानमविरुद्धम् । इह त्वियत्तापरिच्छिन्नानां विशेष उच्यत इत्यपदिष्टो हेतुः । तस्मादयमविदादृष्टान्त इति ॥ ७५ ॥

ऋजीषस्य प्रधानत्वादहर्गणे सर्वस्य प्रतिपत्तिः स्यात् ॥ ७६ ॥

यदप्युक्तमहर्गणे यथा, ऋजीषस्य कृत्स्नस्याप्सु प्रहरणम्, एवमत्राप्यविशेषात्सर्वासामुपादानमिति । तत्परिहर्तव्यम् । अत्रोच्यते । ऋजीषस्य प्रधानत्वादयुक्तम् । ऋजीषस्याविशेषात्प्रतिपत्तिरियमभिधीयते । सा सर्वस्य ऋजीषस्य स्यात् । यस्य न क्रियेत, तस्य संस्कारपरिलोपः स्यात् । इह त्वन्यशेषाणामृचां यद्गौणं, तत्सर्वं प्राप्यते । इह त्वर्थशेषत्वादित्यपदिष्टो हेतुः । तस्मादिदमप्यनहर्गणेनेति ॥ ७६ ॥

---

७४ ॥ ७५ ॥ ७६ ॥

(ज्योतिष्टोमे वाससि सोममानोपावहरणयोरनुज्ञानाधिकरणम् ॥ २० ॥)

[२०] वाससि मानोपावहरणे प्रकृतौ सोमस्य वचनात् ॥ ७७ ॥ सि०

ज्योतिष्टोमे मानोपावहरणे समाम्नाते। तत्र संशयः। किं यत्र क्वचिन्मानं, येन केनचिदुपावहरणं कार्यमुत वाससि मानं, वाससा चोपावहरणमिति। किं प्राप्तम्। अर्थाद्यत्र क्वचिन्मानं, येन केनचिदुपावहरणम्। एवं चानियमे लाघवं प्रयोगस्याशुभावश्च भविष्यतीति। एवं प्राप्ते ब्रूमः। वाससि मानं, वाससा चोपावहरणं कार्यम्। कुतः। वचनात्। वचनमिदं भवति। वाससि मिनोति, वाससा चोपावहरतीति। वचनस्य सामर्थ्यान्नियम्येत।

अथवा, नैवात्र संशयः। वचनाद्वाससि मानं, वाससा चोपावहरणम्। एवं प्राप्तमुत्तरविवक्षया कीर्त्यते विज्ञेयं चिन्तयितुम्। यद्य प्राप्तमुत्तरविवक्षया कीर्त्यते, न तत्र पूर्वोत्तरपक्षाभ्यां प्रयोजनमिति ॥ ७७ ॥

(अहर्गणे, उपावहरणार्थं वासोऽन्तरोत्पादनाधिकरणम् ॥ २१ ॥)

[२१] तत्राहर्गणेऽर्थाद्वासःप्रकृतिः स्यात् ॥ ७८ ॥ सि०

अस्ति द्वादशाहः। तत्र चोदकप्राप्तमुपावहरणं, वाससोपावहरतीति। तत्र संशयः। किमुपावहरणार्थमन्यद्वास उत्पाद्यमुत नेति। किं प्राप्तम्। नोत्पाद्यम्। कुतः। न वचनमस्ति, अन्यद्भेदेनोत्पाद्यमिति। वचनाद्धि न प्रतीमो भेदेनोत्पत्तिम्। तस्मान्नोत्पाद्यमिति। एवं प्राप्ते, ब्रूमः। अहर्गणेऽर्थाद्वास उत्पाद्यम्। कथम्। अहर्धर्मत्वात्। बहून्यहानि। तत्र चोदकेनैकहराप्यते। वाससोपावहरतीति। भेदेन चानुत्पाद्यमाने, उपावहरणार्थ एव न सिध्येत्। तस्मादुत्पादयितव्यमिति ॥ ७८ ॥

(अहर्गणे तदहःसंबन्धिमानोपावहरणक एव वासोऽन्तरोत्पादनाधिकरणम् ॥ २२ ॥)

[२२] मानं प्रत्युत्पादयेत्प्रकृतौ तेन दर्शनादुपावहरणस्य ॥ ७९ ॥ पू०

---

७७ ॥ ७८ ॥

---

१ उपावहरणं च—पु०। २ वास इति स्यात्—पु०।

१५८

तत्रैवाहरणे चिन्त्यते । उक्तमेतत्, अर्थाद्वासस उत्पाद्यमिति । तत्र संशयः । किं पानं प्रत्युत्पाद्यमुतोपावहरणं प्रत्युत्पाद्यमिति । किं प्राप्तम् । पानं प्रत्युत्पाद्येत । कुतः । प्रकृतौ तेन दर्शनादुपावहरणस्य । ज्योतिष्टोमे यस्मिन् पीयते तेनैवोपावहरणं क्रियते । प्रकृतिवच्च विकृतौ । चोदकानुग्रहाय तस्मिन्नेव काले उत्पाद्यमिति ॥ ७९ ॥

हरणे वा श्रुत्यसंयोगादर्थाद्धि प्रकृतौ तेन[1] ॥ ८० ॥

न चैतदस्ति, पानं प्रत्युत्पाद्यमिति । किं तर्हि हरणं प्रत्युत्पाद्यम् । कुतः । श्रुत्यसंयोगात् । न हि श्रूयते, पानं प्रत्युत्पाद्यमिति । श्रुत्यभावाच्च नैकान्ततोऽध्यवसीयते, अनेनेति । यस्य चार्थः प्रयोजकः, स प्रयोजनप्रयुक्तत्वात्तत्काल एव स्याद्यो नान्यकाल इति । हरणकाले चानेन प्रयोजनमिति हरण एव स्यादुत्पादयितुमिति । यदुक्तं, प्रकृतौ पाने यद्वासस्तस्य हरणे दर्शनादिह चोदकानुग्रहाय तत्कालमेवोत्पाद्यमिति । तत्परिहर्तव्यम् । अत्रोच्यते । न श्रूयते, तेनैव वाससोपावहरणं कर्तव्यमिति । किन्त्वर्थात्तेन क्रियते । एकत्वादहतः । न हि तद्वाससोऽन्यत् कर्तव्यमिति तेनैव क्रियते । यथाप्राकृतं, न तच्चोदकः प्रापयति । अप्राचनिकत्वात् । न चेह तदेव वास उपहार्यं संभवति । अहविर्हुत्वात् । तस्माद्धरणकाल एवोत्पाद्यमिति ॥ ८० ॥

इति श्रीशबरस्वामिविरचिते मीमांसाभाष्ये दशमाध्यायस्य षष्ठः पादः ॥

——:*:——

७९ ॥ ८० ॥]

इति श्रीभट्टकुमारिलविरचितायां मीमांसाभाष्यव्याख्यायां टुप्टीकायां दशमाध्यायस्य षष्ठः पादः ॥

———

१ अर्थाद्धितौ तेन—क पु० ।

अथ दशमाध्याये सप्तमः पादः ।

(अग्नीषोमीये पशौ हृदयाद्यङ्गानामेव हविष्ट्वाधिकरणम् ॥ १ ॥)

[१] पशोरेकहविष्ट्वं समस्तचोदितत्वात् ॥ १ ॥ पू०

अस्ति ज्योतिष्टोमे पशुरग्नीषोमीयः, यो दीक्षितो यदग्नीषोमीयं पशुमालभत इति । तत्र संशयः । किं कृत्स्नः पशुरेकं हविरुत प्रत्यङ्गं हविर्भेद इति । किं प्राप्तम् । कृत्स्नः पशुरेकं हविरिति । कुतः । समस्तस्य चोदितत्वात् । समस्तो हि पशुरग्नीषोमौ प्रति चोद्यते, न पृथगङ्गानामग्नीषोमीयता । तस्मात्पश्वाकृतिकाद्द्रव्यादवदायाग्नीषोमाभ्यां दातव्यम् । अङ्गहविष्ट्वे पशुशब्दे लक्षणा स्यात् । तस्मात्कृत्स्नः पशुरेकं हविः । एवं च दर्शयति । अथो खल्वाहुः, कामेगा दक्षिणस्य पूर्वं पदस्यावदेयं, तत्सर्वस्य पशोरवत्तं भवतीति । अथो खल्वाहुः, गोपायना दक्षिणस्य पूर्वं पदस्यावदेयं, तत्सर्वस्य पशोरवत्तं भवतीति कृत्स्नस्य पशोरवदानं दर्शयति । तस्मादपि कृत्स्नः पशुरेकं हविरिति ॥ १ ॥

प्रत्यङ्गं वा ग्रहवदङ्गानां पृथक्कल्पनत्वात् ॥ २ ॥ सि०

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदस्ति, कृत्स्नः पशुरेकं हविरिति । किं तर्हि । प्रत्यङ्गं हविर्भेदः । कुतः । पृथक्पृथक्कल्पनत्वात् । पृथगङ्गानि प्रकल्प्यन्ते । हृदयस्याग्रेऽवद्यति, जिह्वाया अवद्यति, वक्षसोऽवद्यति,

---

द्वितीयेऽध्याये 'हृदयस्याग्रेऽवद्यति' इत्येवमादीनि न यागं चोदयन्तीति स्थितम् । इयं यागचोदना 'अग्नीषोमीयं पशुम्' इति । किं हृदयादीनि हवींषि, उत पश्वाकृतिलक्षिता व्यक्तिर्हविरिति ।

तत्र पूर्वपक्षः । पशोरग्नीषोमसंबन्धः श्रूयते, न हृदयादीनाम् । तेषामग्नीषोमसंबन्धे लक्षितलक्षणा स्यात् । तस्य सान्निध्याद्विध्यन्तः । तेन पश्चात्पूर्वोपाचाराद्दाने प्राप्ते हृदयादिदेशा नियम्यन्ते । तेषां च विकल्प इति ॥ १ ॥

एकस्तावदयमेव दोषो लक्षणया हृदयादिदेशादिति । विकल्पदोषश्च । यस्य पशुव्यक्तिर्हविरिति, तस्य तस्या एव व्यक्तेः सकाशादवदानं प्राप्नोति, न हृदया॰

---

१ पूर्वपदस्य—ग० । २ प्रकल्पनात्वात्—थ० । ३ हृदयस्य वर्चाति—ग० । ४ द्वितीय इति—(अ० २ पा० २ अ० ६ सू० १०) इत्यत्रेति शेषः । ५ पशुमिति—अग्नीषोमीयं पशुमालभेत 'हृदयस्य हिवतेऽपि यागचोदनात्वेऽधी विचार इति पूर्वग्रन्थम् । ६ व्यक्तिरिति—इ० । ७ अग्नीषोमीयात्—मु० ।

दोष्णोरवद्यति, पार्श्वयोरवद्यति, गुदस्यावद्यति। हृदयाद्विकादिभ्योऽवदानं श्रूयते, नैतदविशसिते पशौ संभवति। तस्माद्धृदयाद्यर्थेन विशसितव्यः पशुः। तस्मिंश्च विशस्यमाने पश्वाकृतिर्न भवति। तदेवमापतति। पश्वाकृत्या यागस्य क्रियमाणस्योपकुर्यात्। तां पश्वाकृतिमन्तर्धाय च न शक्यते साक्षाद्यागद्रव्यं परिच्छेत्तुम्। तदग्रहणाद्वा साऽऽकृतिरुपकर्तुमर्हतीति पश्वाकृतिमतस्य द्रव्यस्य हृदयादीनि यानि, तानि हवींषि। तेभ्योऽवदाय प्रदातव्यमिति। ग्रहवत्। यथा सोमे, ऐन्द्रवायवं गृह्णाति, मैत्रावरुणं गृह्णाति, आश्विनं गृह्णातीति पृथक्करणत्वात्सोमरसो हविः, न सोमलता, एवमत्रापि द्रष्टव्यम्। समस्तचोदना स्वङ्गहविष्ट्वेऽपि प्रणाड्याऽवकल्पत एव। अथ यद्दर्शनमुक्तं,

---

दिभ्यः। अथावद्यतिरनुवाद इति। तत्र। यद्यवद्यतिमनूद्य हृदयादीनि विदधीरन्, ततोऽथशब्दाग्रशब्दावनर्थकौ स्याताम्। विधातुं तावन्न शक्यते। वाक्यभेदभयात्[1]। न चानूद्येते। अप्राप्तत्वात्[2]।

यदि[3] च हृदयाद्यवद्यतिविशिष्टः पदार्थो[4] विधीयते, जिह्वाया अवद्यतीत्येवमादयश्च, तथा सत्यथशब्दोऽनुवादः[5] स्यात्। कथम्। अथशब्द आनन्तर्ये वर्तते, यदा च पूर्वोत्तरौ पदार्थावगतौ तदाऽऽनन्तर्यम्[6]। यदा तु तौ न स्तः, कस्याऽऽनन्तर्यं ब्रूयात्। अवगतौ चेत्पाठादेवावगतः[7] क्रमः। तत्राथशब्दोऽनुवादः। न च भवता पदार्थविधानमिष्यते, येनाथशब्दोऽग्रशब्दश्चानुवादौ[8] स्याताम्। तस्माद्धृदयादिविशिष्टोऽवद्यतिर्विधीयते। एवं जिह्वादिष्वपि। एवं च यस्माद्द्रव्यादवदीयते तद्धविरिति। यथा, 'ऐन्द्रवायवं गृह्णाति' इति वाक्यैर्द्रव्यं पृथक् कल्प्यते, तदेव मुख्यं हविः, एवमिहापि। न चैव एकादशावद्यतयोऽदृष्टार्थाः। पशोरेव सकाशाद्द्रव्यादानाद्याग इति।

अस्मिंस्तु पक्षेऽदृष्टार्थत्वमेव दोषः। एतेषु यागार्थेषु न किंचिददृष्टम्। पशुचोदनाऽपि लक्षितलक्षणया हृदयादीनि छागपश्वग्नीषोमाभ्यां सह संबध्यते। एवं

---

१ वाक्यभेदभयादिति—हृदयादिवाक्ये आग्रावदानानुवादेन हृदयादिप्रदेशस्य, अथादिपदवाच्यस्य क्रमस्य च विधाने वाक्यभेदादित्यर्थः। २ अप्राप्तत्वादिति—हृदयादिप्रदेशानां क्रमस्याप्राप्तत्वादित्यर्थः। ३ एवमथे प्राप्तिमाह—यदि चेति। ४ पदार्थ इति—भावनाख्य इति शेषः। ५ अथशब्द—मु.। ६ तदेति—तदा तयोरानन्तर्यमवगमयितुं शक्यत इत्यर्थः। ७ यागदेव—घ. मु.। ८ अथशब्दाग्रशब्दावनुवादौ—ह.।

तत्सुतरामनेकहविष्ट्व उपपद्यते। कथम्। कृत्स्नपशोरवदानमल्पेनानुमि-
घृक्षन् न कृत्स्नस्य पशोरवदीयत इति दर्शयति ॥ २ ॥

(हृदयादीनामेवावदानसंबन्धितया श्रूयमाणानां हविष्ट्वेन तदितरावयवानां हविष्ट्व-
परिसंख्याधिकरणम् ॥ २ ॥)

[२] हविर्भेदात्कर्मणोऽभ्यासस्तस्मात्तेभ्योऽवदानं
स्यात् ॥ ३ ॥ पू०

अस्त्यङ्गं हविर्भेद इत्येतत्समधिगतम्। इदमिदानीं संदिह्यते। किं येन केनचिदङ्गेन हविषा यागो निर्वर्तयितव्य उत सर्वेभ्योऽवदातव्यम्, अथवा परिसंख्यया केनचिदिति। किं प्राप्तम्। सर्वेभ्योऽवदातव्यमिति-अवदानकर्माभ्यसितव्यमिति। कुतः। हविर्भेदात्। भिन्नानि हवींषि हृदयादीनि। यान्यवदाने संकीर्तितानि, अशिष्टानि च पश्वाकृत्या प्रणाड्या परिच्छिन्नानि, तेभ्यः सर्वेभ्योऽवदातव्यम्। पश्वाकृत्या हि न केचिद्विशेषाः परिच्छिद्यन्ते। यद्यदि, एकस्मादङ्गादवदीयेत, न पश्वाकृतिपरिच्छिन्नाः सर्वे विशेषा उपसंगृह्येरन्। तत्र पश्वाकृत्याऽङ्गभावो न कृतः स्यात्। अनेकविशेषणविशिष्टं हि मांसराशिं परिच्छिन्दती, अङ्गभावं नीता भवति, नान्यथा। एकहविष्ट्वे हि पश्वाकृतिपरिच्छिन्नाङ्गराशेः सर्वावदानानभ्यासेनैव यथाश्रुतादेवावचं भवति। पृथक्प्रकल्पितेष्वङ्गेष्वेकस्मादङ्गादवद्यन् कांश्चिद्विशेषाञ्जह्यात्। अभ्यस्यमानास्त्ववदानानि सर्वान् विशेषान् परिगृह्णन्ति। तस्मात्सर्वेभ्योऽवदातव्यमिति।

आह। ननु पश्वाकृतिपरिच्छिन्नानां विशेषाणां यागार्थत्वादल्पतमेन यागः सिध्येत्। उच्यते। सिध्येदेवं, यदि विशेषाणां यागसंबन्धः श्रूयेत। पश्वाकृतेस्तु श्रूयते। तस्माद्विशेषेषु गृह्यमा-

---

च येषामङ्गानामवद्यतिः श्रूयते तान्येव यागसाधनानि, नाङ्गान्तराणि। कुतः। पशुशब्दोऽयं हृदयादीनि वाक्यानि दृष्ट्वा ततो लक्षणावृत्त्या कल्पितः। यानि दृष्ट्वा कल्पितस्तान्येव लक्षयति। अन्येषामश्रूयमाणानां कः प्रसङ्गो, येन तानि हविष्ट्वेन लक्षयेत् ॥ २ ॥

---

१ पश्वाकृत्या हि केचित्—ग. मु.। २ उपसंगृह्येरन्—ग.। ३ सर्वावदानाभ्यासेनैव यथाश्रुतादवत्तं—ग.। ४ सिध्येदेव—क. ५ येनेमानि हवींषि न लक्षयेत्—मु.।

शेष्वङ्गभावः कुतो भवतीति तदर्थं प्रयोगवचनेन विशेषा गृह्यन्ते, नावगम्यते विशेषः, को वा विशेषो गृहीतः को वा नेति । अतः सर्वे गृह्यन्ते प्रयोगवचनानुग्रहाय । यत्र विशेषो न गृहीतः, तेन विनाऽपि यथाश्रुतमेव भवतीति कल्प्यमाने, तस्य पश्चात्क्रियया परिच्छेदे न कश्चिदप्यधिकोऽर्थोऽङ्गीकृतो भवतीत्यनादरस्तं प्रत्याश्रितः स्यात् । तस्मात्सर्वेभ्योऽवदेयं हृदयादिभ्योऽवशिष्टाच्चेति ॥ ३ ॥

आज्यभागवद्वा निर्देशात्परिसंख्या स्यात् ॥ ४ ॥ सि०

हृदयादिभ्योऽवदातव्यं नावशिष्टात् । कुतः । तेषां निर्देशात् । निर्दिश्यन्ते हृदयादीनि, एकादश वैतानि पशोरवदानानीति । तत्र प्राप्तत्वादेवैषामेष विधिर्न संभवति । आनर्थक्यप्रसङ्गानुवादः । निर्गुणं च पुनःश्रवणमितरेषामश्रुतानां परिसंख्यापकं भवति । यथा, न गन्तव्यं न मोक्तव्यमिति च विशिष्टं प्रतिषेधः, एवमेव परिसंख्यायां प्रतिषेधः क्रियते । आज्यभागवत् । यथा, गृहमेधीये पञ्चमे पक्ष आज्यभागग्रहणं परिसंख्यार्थमित्युक्तम् । एवमिहापि प्राप्नोति । तस्मात्परिसंख्येति ॥ ४ ॥

तेषां वा व्यवदानत्वं विवक्षन्नभिनिर्दिशेत्पशोः पश्चा-
वदानत्वात् ॥ ५ ॥

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । न चैतदस्ति, परिसंख्येति । तत्र हि त्रयो दोषाः—स्वार्थप्रहाणं, परार्थकल्पना, प्राप्तबाधश्चेति । यदुक्तं निर्देशादिति । नैतदेवम् । तेषां हृदयादीनां व्यवदानत्वं विवक्षन्नभिनिर्दिशेत् । नैवं वचनव्यक्तिर्भवति, एकादशैव पशोरवदानानि नाभ्यधिकानि । यान्यवदानानि तानि द्विर्द्विरवद्यतीति । कथं तर्हि । एकादश द्विर्द्विरवद्यतीति । कुतः । नात्रावदानमनूद्यते । अप्राप्तत्वात् । कथमप्राप्तिः । पशोः पश्चावदानत्वात् । पश्चावदानत्वं हि पशोः श्रूयते ।

[२ ॥ ४ ॥

१ न च गम्यते—क. । न चावगम्यते—ग. । २ परिच्छेदे कश्चिदपि—क. । ३ संभवतीति—सु० । ४ पुनःश्रवणमिति, इतरेषां—क. । ५ परिसंख्यापक—क । परिसंख्याय—ग. । ६ उक्तमिति—(अ० १० पा० ७ अ० १ सू० २८) इत्यत्र कृतत इत्यर्थः । ७ अभिनिर्दिशात्—श्री. ग. । ८ प्राप्तबाधश्च—क. ।

तस्मान्नानुवादः । एतानि द्विर्द्विरवद्यतीति, एतेषां द्विरवदानं विधाय कृतार्थः शब्दो भवति । अवशिष्टानां त्यागं न वारयति । तस्मात्सर्वेभ्योऽवदेयमिति ॥ ५ ॥

अंसशिरोनूकसक्थिप्रतिषेधश्च तदन्यपरिसंख्यानेऽनर्थकः स्यात्प्रदानत्वाच्चैषां निरवदानप्रतिषेधः स्यात् ॥ ६ ॥

इतश्च न परिसंख्या । कुतः । अंसशिरोनूकसक्थिप्रतिषेधात् । एवमेतेषां प्रतिषेध उपपद्यते, यदि न परिसंख्यानं भवति । भवति च सः । नांसयोरवद्यति, न शिरसो, नानूकस्य, नापरसक्थ्योरिति । परिसंख्याने, अंसशिरोनूकसक्थ्नां प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । अथ तु न परिसंख्या, ततः प्रदानत्वात्, यान्यंसादीनि, तेषां निरवदानं प्रतिषिध्यते । किमिदं निरवदानमिति । निष्कृष्य तस्मादङ्गादवदानं निरवदानं, द्विरवद्यतीति । तन्न प्रतिषिध्यत इति । अतः सर्वैरेवाङ्गैरिज्या क्रियत इति ॥ ६ ॥

अपि वा परिसंख्या स्यादनवदानीयशब्दत्वात् ॥ ७ ॥

अपि वेति पक्षव्यावृत्तिः । परिसंख्यैव स्यात् । नैव सर्वेभ्योऽवदातव्यम् । कुतः । पुनःश्रवणस्यार्थवत्त्वात् । ननु त्रिदोषा परिसंख्येत्युक्तम् । उच्यते । नात्रायं दोषो भवति । कथम् । अवदानं हि चोदकेन होमार्थं प्राप्नोति । इह तस्य हृदयादिभिः संबन्धः क्रियते । तेन हृदयादीनि वाक्येन होमसंबद्धानि भवन्ति, नान्यान्यङ्गानि पश्वाकृतेर्देवतासंबन्धीनि । न चैतस्मिन् प्रत्यक्षे हृदयादिसंबन्धे सति पश्वाकृतेर्देवतासंबन्धोऽन्येषामङ्गानां होमसाधनत्वेनोपपद्यते । हृदयादिष्वप्येवमाकृतिविशिष्टद्रव्यप्रणिध्याकृतेर्देवतासंबन्ध उपपद्यत एव । तस्मादन्यान्यङ्गानि परिसंख्यायन्ते ।

---

१ ॥ १ ॥

---

१ प्रदानत्वाच्चैषां—थी. क ॥ । २ निरवदानम् । द्विरवद्यतीति [illegible] ।
३ वाक्येनैव—ग. ।

अपि च, अनवदानीयशब्दो भवति। धाकृत्यान् अनवदानीयान् सुराग्रहीभ्याऽऽजिसृद्भ्यो हरतीति। यदि परिसंख्या, ततः किंचिदङ्गमनवदानीयं भवति। इतरथा सर्वमवदानीयं स्यात्। अनवदानीयशब्दो नोपपद्येत। तस्मात्परिसंख्येति। ननु शृङ्गखुराभिप्रायमनवदानीयं भविष्यति। नेत्युच्यते। अनदनीयं हि तत्। अनदनीयहरणे, आजिसृद्भ्य इति चतुर्थी नोपपद्यते। न हि शृङ्गखुरेण, आजिसृतोऽभिप्रेयन्ते। स्यादेतत्। परिक्रयार्थं दास्यतीति। उक्तमेतत्। न देवतारूपेण स्वकार्याणि कर्तव्यानीति। तस्माच्च शृङ्गखुराभिप्रायम्॥ ७॥

अब्राह्मणे च दर्शनात्॥ ८॥

इतश्च परिसंख्येति। कुतः। अब्राह्मणे हि भक्षं दर्शयति। कथम्। ककुभो राजपुत्रः प्राश्नाति ध्रुवगोप इति ककुभो भक्षं दर्शयति। इतरथा यागे प्रवृत्तस्यादर्शनं स्यात्। सर्वप्रदानं च भवेत्। निरवदानप्रतिषेधात्। तस्मादपि परिसंख्येति॥ ८॥

शृताशृतोपदेशाच्च तेषामुत्सर्गवदयज्ञशेषत्वम्॥ ९॥

इतश्च परिसंख्येति। कुतः। शृताशृतोपदेशात्। शृताशृतोपदेशो हि भवति, द्वयान्यङ्गानि श्रपयति, शृतान्यशृतानि चेति। यदि न परिसंख्या, सर्वेषां श्रपणं स्यात्, अशृतादर्शनं नोपपद्येत। परिसंख्याने तु सति हृदयादिभ्योऽन्येषाम्, अयज्ञशेषत्वम्। यथा, पर्यग्निकृतं पात्नीवतमुत्सृजन्तीति। तेषां तत्र श्रपणं न स्यात्। अशृतदर्शनं चोपपद्यते। तस्मादपि परिसंख्येति॥ ९॥

(अग्नीषोमीये पश्वाविज्याशेषैस्त्रिभिरङ्गैः स्विष्टकृद्यागानुष्ठानाधिकरणम्॥ २॥)

[२] इज्याशेषात्स्विष्टकृदिज्येत प्रकृतिवत्॥ १०॥ पू०

अस्ति ज्योतिष्टोमे पशुरग्नीषोमीयः, यो दीक्षितो यदग्नीषोमीयं पशुमालभेतेति। अस्ति तत्र चोदकप्राप्तः स्विष्टकृत्। इदं श्रूयते, त्र्यङ्गैः स्विष्टकृतं यजतीति। तत्र संशयः। किमिज्याशेषेभ्यस्त्रिभ्योऽङ्गेभ्यः स्विष्टकृता यष्टव्यमुतानिज्याशेषेभ्यः इति। किं प्राप्तम्।

७॥ ८॥ ९॥

१ नाहं या अनव—ग.। २ आवदानीयं—ग. मु.। ३ अनवदानीयं—ग मु.। ४ सर्वप्रदानं भवेत्—ङ.। ५ अयज्ञशेषत्वं सर्वेषां श्रपणं स्यात्—ङ.। ६ द्वयानि मांसानि—ग.।

इज्याशेषेभ्य इति । कुतः । एवं शक्तितश्छन्दोऽनुग्रहो भविष्यति । त्रीण्यङ्गानि यानीज्याशेषभूतानि, तेभ्य इज्यायां क्रियमाणायां त्रिश-ब्दोऽप्यनुगृहीतो भवति ॥ १० ॥

स्यङ्गैर्वा शरवद्विकारः स्यात् ॥ ११ ॥ सि०

अनिज्याशेषैस्त्र्यङ्गैरिज्येत । एष विकारः स्यात् । न त्रीणि यानि कानिचिदङ्गानि । यदि यैः कैश्चित्त्रिभिरङ्गैरिज्या कर्तव्येत्यभ्युपग-म्येत, त्र्यङ्गैरिति न विधीयेत । प्राप्तत्वादेव । त्रित्वार्थं विधानं स्यात् । त्रिभिरिज्येतेति । तत्र त्रिशब्दोऽङ्गशब्देनासमर्थ एव स्यात्, असामर्थ्ये समासो नोपपद्येत । अपि च, असत्यां त्रयाणामङ्गानामेकस्यां साधा-रण्यां क्रियायामेकस्मिन्वा साधारणे गुणे त्रिशब्दस्याङ्गशब्देन विशे-षणविशेष्यसंबन्धाभावात्सामर्थ्यं न विद्यते । यानि त्रीण्यङ्गानि त्रित्वसंबद्धानि तानि त्र्यङ्गानीति । असति विशेषे व्यवहाराभावात्सा-काङ्क्षं भवति, कतमानि त्र्यङ्गानीति ।

त्वत्पक्षेऽपि कथम् । तदुच्यते । समाहार एष समासः । येषां समा-हार उक्त एकक्रियागुणसंबन्धो वा, तानि त्र्यङ्गानि । एषां च समा-हार उच्यते । यद्दोष्णः पूर्वार्धादग्रे समवद्यति, गुदस्य मध्यतः, श्रोण्या जघनत इति । समवदानं समाहारः, एकेनाग्निना गुणेन संब-न्धः, एकया च समवद्यतिक्रियया । तस्मादेतानि त्र्यङ्गानि, एतानि चानिज्याशेषाणि । अतो वचनप्रामाण्यादनिज्याशेषैस्त्र्यङ्गैः स्विष्टकृ-

१० ॥]

एकादशानां तावन्मध्ये त्रित्वं नास्ति, यद्विवक्ष्यते । संख्या हि केनचिदेकेनाकारेण धर्मसंयोगेन प्रवर्तते । न च केषांचिदेकधर्मयोगोऽस्ति । येनैकादशभ्योऽवच्छिद्येत त्रित्वम् । समासानुपपत्तिश्च स्यात् । अङ्गशब्दो यदि त्रित्वेन संबध्येत ततो न स्विष्टकृता । यदि स्विष्टकृता न त्रित्वेन । दोर्गुदश्रोण्येकया समवद्यतिक्रियया युक्तानि भवन्त्यग्निसंयोगेन । तत्र समासार्थो विशेषणविशेष्यभावश्च घटते तेषु गृह्यमाणेषु ।

१ त्रिशब्दोऽनुगृहीतो भविष्यति–ग. । २ प्राप्तत्वात् । एवं त्रि–ग. । ३ अंसरद एव–ग० । ४ मेद–मु० । ५ स्विष्टकृतेति–इत्यन्तः क्वाचित्कः पाठः । ६ दोषादीनि– घ. ङ. मु० ।

दिड्येवेति । शरवत् । यथा, शरमयं बर्हिरिति वचनप्रामाण्यान्छरैः
कुशा बाध्यन्ते, एवमिहापीड्याशेषता बाधिष्यत इति ।

आह, इडयाशेषाणां प्रतिपत्तिरेषा । न चान्येनेडयायां क्रियमाणाया-
मेतत्प्रतिपादितं भवति । तस्मादिडयाशेषाणां कार्येऽवर्तमानानि नेड्याः-
शेषविकारभूतानि भवितुमर्हन्तीति । अत्रोच्यते । यद्यपि प्रतिपाद्यन्ते
तथाऽपि नान्यथा । तस्यां निर्वृत्तायामिडयाशेषैः कर्तव्यायामनिडयाशे-
षाणि विधीयन्ते । एतानि तत्र प्रतिपादयितव्यानि । एतान्यपि हि
कृतकार्याणि प्रतिपादयितव्यान्येव । यानि तु शेषभूतानि तानीह
प्रतिषिद्धानि यथाकाममन्यत्र प्रतिपादयिष्यन्त इति ॥ ११ ॥

अत्र चोद्यते । प्रकृतौ यागद्रव्यशेषसंस्कारको हृष्टः स्विष्टकृत् । नैतैर्दोरादिभिर्यागः
कृतो येन प्रतिपाद्येरन् । तस्मात्स्विष्टकृत्प्रतिरूपकं यागान्तरमेतदप्राकृतकार्यं विधीयते ।
हृदयादिभिर्धोरूपकप्रा(प्त)ः स्विष्टकृत्केन बाध्यते ।

अत्रोच्यते । यदि स्विष्टकृदनुवादेन ऽङ्गानि विधीयेरन्, ऽयङ्गविशिष्टो वा
स्विष्टकृत्, ततोऽप्राकृतकार्यः स्यात् । इह तु ऽङ्गानि प्रति स्विष्टकृद्विधीयते ।
तान्यपि प्रतिपादनयोग्यानि, तुषकणवत् । या तु तृतीया विभक्तिः, साऽर्थप्राप्तैवानू-
द्यते । हृदयादीनि तु येन केनचिदुपायेन प्रतिपाद्यन्ते, न स्विष्टकृद्यागेन ।

यदि, यदङ्गैः स्विष्टकृतं यजति तत्रिभिरेति, तस्योङ्गशब्दः स्विष्टकृद्विशेषणार्थमु-
च्चार्यते, विशेषणं च न कार्ययोगि, विशेष्यश्च स्विष्टकृत्तस्य त्रिरभ्यासः प्राप्नोति ।
न चैकादशानां मध्ये त्रिसंख्या विद्यते । क्रियायोगगुणयोगाभावात् । यश्चैकादशानां
मध्ये त्रीणि गृह्णीयात्तेनापोद्धारप्रयत्नः कर्तव्यः । योऽप्यविकृतानां त्रयाणां ग्रहणं
करोति तेनापि समाहारयत्नः कर्तव्यः । यस्तु दोर्दीनि गृह्णाति तस्योभयदोषा-
भावः । प्रमाणान्तरेण समाहारापोद्धारयोः कृतत्वात् ।

ननु यागद्रव्यशेषस्याप्रतिपादनादप्राकृतकार्यं आपद्येत । तस्माद्द्विरभ्यासः स्विष्ट-
कृतः प्राप्नोति । एवं वर्ण्यमान उच्यते । स्विष्टकृद्यमन्यत्र विधीयते प्राकृतकार्य-
र्थादाच्छिद्येति ॥ ११ ॥

१ तस्यानिवृत्तायामिड्या–ग० २ दोषादिभिः—ग. ड. मु० । ३ अङ्गानि—ड. । ४ पूर्वो-
क्तमेव सिद्धान्तं संक्षेपेण प्रतिपादयितुं पुनरारम्भे–यदीत्यादिना । ५ तस्येति–एवंवादिन इत्यर्थः ।
६ क्रियेति–क्रियायोगस्य, गुणयोगस्य चाऽभाव दित्यर्थः । ७ दोषादीनि–ग. ड. मु० । ८ अत्र-
निश्चय–ग. मु० ।

(अध्यूध्न्या होतुः प्राकृतकृत्स्नेडाभक्षनिवृत्त्यधिकरणम् ॥ ४ ॥)

[४] अध्यूध्नी तु होतुरन्यङ्गवदिडाभक्षविकारः स्यात् ॥ १२ ॥ सि०

अस्ति ज्योतिष्टोमे पशुरग्नीषोमीयः, यो दीक्षितो यदग्नीषोमीयं पशुमालभत इति। तत्रेदमाम्नायते। अध्यूध्नीं होत्रे हरन्तीति। तत्रायमर्थः सांशयिकः। किमध्यूध्नी होतृभक्षस्य विकार उताविकारो होतुर्नियम्यत इति। कथं विकारः स्यात्। कथं नियम्यत इति। यदि, अध्यूध्नी विधीयते, होत्रे हरन्तीत्येतदनूद्य ततो विकारः। अथ, अध्यूध्नीमुद्दिश्य होत्रे हरन्तीति विधीयते, ततो नियमः। किं प्राप्तम्। होतुर्भक्षस्य विकारः स्यात्। कुतः। अपूर्वाऽध्यूध्न्यदैवतशेषत्वादिडाभक्षे न प्राप्ता। सा न शक्याऽनुवदितुम्। अतो विधीयते, होतृभागहरणे। अध्यूध्नी भवन्ती होतृहरणे प्रत्यक्षा, आनुमानिकामिडाभक्षं निवर्तयतीति। न्यङ्गवत्। यथा, अनिज्याशेषैर्न्यङ्गैरिज्याशेषाणि निवर्त्यन्ते, तद्वत् ॥ १२ ॥

शेषे वा समवैति तस्माद्रथवन्नियमः स्यात् ॥ १३ ॥

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति, इडाभक्षविकार इति। कथम्। स्यादिडाभक्षविकारः, यद्यपूर्वाऽध्यूध्नी स्यात्। सा त्विडायां समवैति। कथम्। अनस्थिभिरिडां वर्धयन्तीति तस्या हरणं प्राप्तम्। होतृसंबन्धो न प्राप्तः। स विधीयते। यामिमामध्यूध्नीं हरन्ति, तां होत्रे, नान्यस्मा इति। होत्रे स्वभक्षं भक्षं कुर्वन्तीति। अपि च, होत्रे हरन्तीत्यानन्तर्यादेकवाक्यता प्रत्यक्षा। इतरस्मिन् पक्षे, अध्यूध्नीं हरन्तीति च होतृसंबन्धविधानात्कल्पयितव्या भवेत्। तस्माद्भागे नियमः। रथवत्। यथा, यजुर्युक्तं रथमध्वर्यवे ददातीति रथस्य वाक्यान्तरेण प्राप्तत्वाद्ध्यवधानाध्वर्युभागे नियमः। एवमिहापि होतृभागे नियम इति ॥ १३ ॥

अशास्त्रत्वात्तु नैवं स्यात् ॥ १४ ॥

[१२ ॥ १२ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । न भागे नियमः । इडाभक्षविकार इति। कुतः। नास्ति शास्त्रं, येनेडाभक्षेऽध्यूध्नी स्यात् । नन्विदमुक्तम्, अनस्थियिरिडां वर्धयन्तीति । उच्यते । अनुवादसरूपत्वादस्य । प्राप्तत्वाधानविधायकानां वचनान्तरेण । अथ यैद्यत्परिशिष्यते तत्समवत्तधान्यामानयति, यद्हृदयं प्राश्यति जिह्वां वक्षस्तनिमत', तस्या वनिष्टुमिति । अनुवाद इति गम्यते । न चात्राध्यूध्नी कीर्त्यते । तस्मादप्राप्ता । अप्राप्ता चेत् । होतृहरणमुद्दिश्य विधीयते । यत्तु रूपवचनादप्राप्तैवैकवाक्यता कल्पयितव्येति। अपूर्वत्वादध्यूध्न्या अनुवादाभावेऽनर्थकत्वपरिहाराय कल्पयिष्यामः । एवं च स्वपदगतं हरणं विहितं भविष्यतीति । इतरथा तु होत्रध्यूध्नीसंबन्धो विधीयेत, न स्वपदगतं हरणम् । तस्मादपि भक्षविकारः ॥ १४ ॥

अपि वा दानमात्रं स्याद्भक्षशब्दानभि-
संबन्धात् ॥१५॥

अपि वेति पक्षव्यावृत्तिः । यद्येवं, न वचनान्तरेणेडाभक्षेऽध्यूध्नी प्राप्ता, साऽपूर्वा हर्तव्या विधीयते । न तर्हि भक्षविकारः । दानमात्रमेतत् । होत्रेऽध्यूध्नीं हरन्तीति । नात्र भक्षशब्देनाभिसंयोगो विधीयते। तस्मान्न भक्षविकार इति ॥ १५ ॥

दातुस्त्वविद्यमानत्वादिडाभक्षविकारः स्याच्छेषं
भत्पाविशिष्टत्वात् ॥ १६ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति, दानमात्रमेतन्न भक्षविकार इति । नैतदानम् । दातुरभावात् । पशुर्हि संकल्पितः । यागं वर्जयित्वा नान्यत्स्वकार्यमनेन कार्यमिति । तेन स्वाम्यभावाद्दानं नास्ति । कथं स्वाम्यभावः । शेषं भत्याविशिष्टत्वात् । शेषं प्रति यथा यजमानस्तथा होता। उभावपि न प्रभवतो द्रव्यस्येति नास्ति दानम् । अथ कथं भक्षशब्दा

---

१४ ॥ १५ ॥

---

१ नियम इति—ग. । २ येनेडाभक्ष्यूध्नी प्राप्नुयात्—ग. । ३ अनुवादस्वरूप—क. ग. । ४ यद्गुपरिशिष्यते–क । ५ होत्रेऽध्यूध्नीसंबन्धो विधीयते । न स्वपदगतहरणम्–मु. । ६ संयोगात्–श्री. प. । ७ यद्येवं–मु । ८ साऽपूर्वा विधीयते–प.

नभिसंयोगे भक्षः । चतुर्थीश्रवणात् । चतुर्थी तादर्थ्ये भवति । होत्रर्थाऽध्यूध्नी । तथा होताऽभिप्रेयते । सो होतुरुपकरोति । सा भक्ष्यमाणा सामर्थ्यजननस्य द्रव्यस्य लाभाय, यया च यावत्या च मात्रयोपकारिणी भवति । तत्र चतुर्थीश्रुतिरनुगृह्यते । इतरथा दृश्यमान उपकारे चतुर्थीश्रुतिर्बाध्यते । तस्मादिडाभक्षविकार इति ॥ १६ ॥

(वनिष्टुगाऽग्नीधः प्राकृतकृत्स्नेडाभक्षनिवृत्त्यधिकरणम् ॥ ५ ॥)

[५] अग्नीधश्च वनिष्टुरध्यूध्नीवत् ॥ १७ ॥ सि०

तत्रैवाग्नीषोमीये पशौ श्रूयते, वनिष्टुमग्नीध इति । तत्राधिकरणमदेशः । तत्र यः संशयः, स इहापि । किं वनिष्टुरग्नीधे विकारो भक्षस्य, उत तस्य भागनियम इति । ततः स एव पूर्वपक्षः । अपूर्वत्वाद्विधीयते । तस्माद्विकार इति । तस्य तदेवोत्तरम् । वचनान्तरेण प्राप्तत्वाद्भागनियम इति । ततस्तदेवोच्यते । अनस्थिमिरिडां वर्धयन्तीत्यनुपात्तत्वादप्राप्तो वनिष्टुर्विधीयत इति ।

अत्राऽऽह । ननु वनिष्टुरपि तत्र संकीर्तनात्प्राप्त एवेति । अत्रोच्यते । वनिष्टुं प्रास्यतीत्येतावत्तत्र । तेनेडायां प्रासनमात्रं तस्य विधीयत इडासंस्कारार्थेन । नासाविडा, न तस्य भक्षशब्दसंयोगः । तस्मात्प्रासनमात्रं, न तस्य भक्षे प्राप्तिः । पूर्वस्मिन् वचने न चतुर्थीसंबन्धः, तस्यैतदग्नीध इति । चतुर्थीसंबन्धेन भक्षणं विधीयते । तस्मात्पूर्वेणाधिकरणेनातुल्याशङ्कायां तुल्यता सूत्रेणातिदिश्यते । सर्वेष्वेवाधिकरणप्रदेशेष्वतुल्याशङ्का निवर्त्यते ॥ १७ ॥

(पशौ मैत्रावरुणस्यापि शेषभक्षप्रतिपादनाधिकरणम् ॥ ६ ॥)

[६] अप्राकृतत्वान्मैत्रावरुणस्याभक्षत्वम् ॥ १८ ॥ पू०

अस्ति ज्योतिष्टोमे पशुरग्नीषोमीयः, यो दीक्षितो यदग्नीषोमीयं पशुमालभत इति । अस्ति तत्र मैत्रावरुण ऋत्विक् । तं प्रति संदेहः । किं तस्य चोदकप्राप्तः शेषभक्षोऽस्ति, नेति । किं प्राप्तम् । अप्राकृतोऽसौ, न तस्य भक्षे क्रियमाणे प्रकृतिवत्कृतं भवति । तस्मादप्राकृतत्वान्मैत्रावरुणस्याभक्षत्वम् ॥ १८ ॥

---

१६ ॥ १७ ॥ १८ ॥

---

१ होत्रे ग-ङ. पु. । २ वनिष्टुः—श्री प. । ३ वनिष्टुरि—प. । ४ वचनेन—ङ. ग. । ५ प्राप्तः शास्त्र—प. ।

स्याद्वा होत्रध्वर्युविकारत्वात्तयोः कर्माभि-
संबन्धात् ॥ १९ ॥ सि०

स्याद्वा मैत्रावरुणस्य भक्षः । प्रैषेषु ह्यसावध्वर्युविकारः । अनुवचनेषु होतुः । तस्मान्मैत्रावरुणः प्रेष्यति चानु चाऽऽह, इति । अतश्च तयोः कर्माभिसंबन्धादर्थापत्त्या भक्षं लभते । तस्मादस्य भक्षः स्यादिति ॥१९॥

(७मौ मैत्रावरुणस्यैकभागत्वाधिकरणम् ॥ ७ ॥)

[७] द्विभागः स्याद्द्विकर्मत्वात् ॥ २० ॥ पू०

अथेदानीं मैत्रावरुणमेव प्रति भवति संदेहः । किं द्विभागो मैत्रावरुण उतैकभाग इति । किं प्राप्तम् । द्विभागः स्यात् । अध्वर्युविकारत्वादध्वर्युभागं प्राप्नोति, होतृविकारत्वाद्धोतृभागं प्राप्नोति । तस्माद्-द्विभागः स्यादिति ॥ २० ॥

एकत्वाद्वैकभागः स्याद्भागस्याश्रुतिभूतत्वात् ॥ २१ ॥ सि०

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । न द्विभागः स्यात् । एकभागो भवेदिति । कुतः । भागस्याश्रुतिभूतत्वादिति । नेहाध्वर्युभागो मैत्रावरुणस्य श्रूयते, नापि होतृभागः । यदि ह्युभौ श्रूयेयाताम्, एकेन भागेन कृतेऽपि संस्कारे द्वितीयोऽपि वचनप्रामाण्यात्स्यात् । चोदकेन तयोः प्राप्तिर्गम्यते । तत्रैकत्वान्मैत्रावरुणस्य, एकेनैव भागेन यावती प्राकृती शक्तिः सा कृतेति द्वितीयभागं चोदको न प्रापयति । तस्मादे-कभागः स्यादिति ॥२१॥

(८मौ प्रतिप्रस्थातुर्भक्षाभावाधिकरणम् ॥ ८ ॥)

[८] प्रतिप्रस्थातुश्च वपाश्रपणात् ॥ २२ ॥ पू०

अग्नीषोमीय एव पशौ प्रतिप्रस्थाता नाम ऋत्विक् श्रूयते । तं प्रति संदेहः । किं तस्य शेषभक्षो भवेत्, नेति । किं प्राप्तम् । भवेदिति । कुतः । यतो हि श्रपयन्नध्वर्युकार्यं करोति, प्रतिप्रस्थाता वपां श्रपयतीति । तस्मात्स्यादस्य भक्ष इति ॥ २२ ॥

---

१९ ॥ २० । २१ । २२ ॥

---

१ मैत्रावरुणभक्ष —मु । २ प्रैषेष्वसौ—मु । ३ अर्थापत्त्या—स्यात्प्रपत्त्यैतयर्थ । ४ संशय — ग. । ५ एकेन च—ग. । ६ [illegible] श्रपयति । अध्वर्यु—ग. ।

अभक्षो वा कर्मभेदात्तस्याः सर्वप्रदानत्वात् ॥ २३ ॥ सि०

अभक्षः स्यात्प्रतिप्रस्थाता । कुतः । यस्मिन् यागेऽसावध्वर्योर्विकारः, तस्य द्रव्यशेषो नास्ति । वपामसौ श्रपयति । तस्याः सर्वप्रदानत्वम् । तत्र शेषाभावात्किं भक्षयेत् । यत्र शेषोऽस्ति हृदयादिष्वङ्गेषु, न तत्रासावध्वर्योर्विकारः । अन्यद्धि वपापूर्वमङ्गापूर्वात् । चोदकेन च यस्यापूर्वस्य शेषः प्रतिपाद्यते, तस्य तत्कर्मकरे भक्षः । एवं हि तस्योपकारको भवतीति । अन्यकर्मकरे भक्षयति तदुपकाराभावादनङ्गं स्यात् । तस्मान्नान्यकर्मणि भक्षणं चोदकः प्रापयतीति ।

नन्वङ्गेष्वपि प्रतिप्रस्थाताऽध्वर्युविकारः । स ह्यवदानं करोति, दक्षिणतो निधाय प्रतिप्रस्थाताऽवद्यतीति । यस्यां शाखायामेतन्नास्ति, तत्रैषा विचारणा । अथवा, अन्यत्कार्यमेतदवदानम्, अन्यत्कार्यं प्राकृतम् । तत्र प्रकृतौ यजतिशब्देन प्रदानारम्भेऽवदाने गृहीते द्विसंख्या केवला श्रूयते, नावद्यत्यर्थः । इह पुनः प्रतिप्रस्थातुरवदानं चोद्यते, नाऽऽरम्भः । यदत्रावदानं भविष्यति, स प्रदानारम्भः । तत्र प्रकृतौ प्रदाने चिकीर्षितेऽर्थादध्वर्युरचोदितोऽवदानं निर्वर्तयति । तेन वाऽन्येन वा तत्कर्तव्यम् । संनिपातादध्वर्युरेव करोति, न नियोगतस्तत्राध्वर्युकर्म । यथार्थीकृतं, न तच्चोदकः प्रापयति । अर्थादेव तदिहाध्वर्युणाऽन्येन वा कर्तव्यं, प्रतिप्रस्थातुर्वचनं नियमार्थम् । तस्मात्तत्रापि प्रतिप्रस्थाताऽध्वर्युकर्मणि वर्तत इति नास्याङ्गेषु भक्षः स्यात् ॥२३॥

(गृहमेधीयस्याऽऽज्यभागपुनःश्रवणेनापूर्वत्वप्रतिपादनाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[९] विकृतौ प्राकृतस्य विधेर्ग्रहणात्पुनःश्रुतिरनर्थिका स्यात् ॥ २४ ॥ पू०

चातुर्मास्येषु श्रूयते, मरुद्भ्यो गृहमेधिभ्यः सर्वासां दुग्धे सायमोदनमिति । तत्रेदं समामनन्ति, आज्यभागौ यजतीति । तत्र संशयः । किं चोदकेन प्राप्तयोराज्यभागयोरनुवादमात्रमेतत्, किंवा चोद-

२३ ॥

१ नाऽध्वर्यो—क. मु । २ हृदयादिष्वङ्गेषु—क मु । ३ अन्यत्कार्यं प्राकृ—ग । ४ प्रदानारम्भ.—ग । ५ आज्यमेतदिति—क. ग. मु । ६ चोदकेनैव ग—ग. ।

केनानेन च द्वाभ्यामेकं कर्म चोद्यते, किमर्थवादार्थं ग्रहणम्, उताधिकयोः कर्मान्तरयोरुत्पत्तिः, अथ परिसंख्यार्थम्, अथवा, आज्यभागौ वर्जयित्वाऽन्यच्चोदकः प्रापयति, अथवा चोदकेनाऽऽज्यभागावेव प्राप्येते, चोदक एव वा नास्ति, अपूर्वो गृहमेधीय इति । किं प्राप्तम् । विकृतावेतस्यां प्राकृतयोराज्यभागयोः प्राप्तयोर्गृह्यमाणयोः पुनःश्रवणमनर्थान्तरं स्यात् । अनुवादमात्रमेव सुहृद्भूत्वाऽऽचार्य उपदिशति स्म, नार्थान्तरशङ्कया खेदितव्यं मनः । ज्ञातमेतदनुवादमात्रमेतदित्य[1]न्वचिन्त्यतामिति । कथम् । तद्धि गम्यते, अन्यच्च नावगम्यत इति । यथाऽस्मिन् गृहे ये ब्राह्मणास्त आनीयन्तां, देवदत्तो यज्ञदत्तो विष्णुमित्र इति, भवन्ति लोकेऽनुवादमात्रस्य वक्तारः । एवमेतदपीति ॥ २४ ॥

अपि वाऽऽग्नेयवद् द्विशब्दत्वं स्यात् ॥ २५ ॥

यदि होतावदेवास्य सामर्थ्यं गम्येत, उदितमनुवदितुं, ततोऽस्य नान्योऽर्थः स्यात् । अथ त्वन्यदपि कर्तुमस्य सामर्थ्यमस्ति, ततः कथमर्थान्तरशङ्का न भवतीति । अस्ति च सामर्थ्यं, चोदकेनानेन च द्वाभ्यां संहत्यैकोऽर्थ उच्यते । गृहमेधीयो हि भवति प्रकृतिवत् । किं तत्सादृश्यम् । आज्यभागौ यजतीति । प्रकृताविदं श्रूयते, आज्यभागौ यजति । एवं प्राकृतेन यागेन स्वकार्यं करोतीति । इह पुनराज्यभागौ यजतीति । स प्रकारोऽतिदिश्यते । एवमनेन प्रकारेण यागः स्वकार्यं करोति । यथा द्वाभ्यां शब्दाभ्यामेकोऽर्थ उच्यते । आग्नेयवत् । आवाहने—अग्निमग्न आवह, इति च एवं संबोध्यते, स एवोच्यते, आत्मानमावहेति । यथा वा, एष दण्डः, दण्डेन प्रहरेति द्वाभ्यामेक एव दण्ड उच्यते । एवमिहापि प्राकृतौ, आज्यभागौ यज-

---

२४ ॥]

अगत्याऽनुवादार्थतां कल्प्येत । अस्ति चात्र गतिः । यथा निर्वपति[2]शब्दः श्रूयमाणो दर्शपूर्णमासविध्यन्तं नियमयति, पुनःश्रवणात् । एवमाज्यभागौ श्रूयमाणावति-

---

१ 'अन्वचिन्त्यताम्'-इत्यारभ्य 'एवमेतदपीति'-इत्यन्तो ग्रन्थः, ग. पुस्तके नास्ति ।
२ निर्वपतिशब्द इति—' धौर्वे चरुं निर्वपेद्ब्रह्मवर्चसकामः ' इत्यत्रेति शेषः ।

तीति विकृताविपरेणाऽऽज्यभागवचनेन तद्वन्तं गृहमेधीयं करोतीति वाक्यं पूर्यते, न यागान्तरं चोद्यते । नापि चोदकप्राप्तस्यानुवादमात्रमिति ॥ २५ ॥

न वा शब्दपृथक्त्वात् ॥ २६ ॥

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदग्नेयावाहनेन तुल्यम् । तत्र हि, अग्ने आवहेत्येतावताऽऽवोढाऽग्निरुक्तः । अग्निमावहेत्येतावता वोढव्योऽग्निरुच्यते । न[1] ताभ्यामेकोऽर्थः क्रियते । इह तु प्रकृतिवदित्येकेनैव वचनेनाऽऽज्यभागवत्ताऽवगम्यते । पुनः, आज्यभागौ यजतीति कृतकरं शास्त्रमनर्थकं स्यात् । तस्मादनुवादमात्रमित्यध्यवसातव्यम् । नन्वनुवादोऽनर्थकः । नेत्युच्यते । अर्थवादार्थेन भविष्यति, आज्यभागौ यजति, यज्ञताया इति । यदेतत्प्रकृतिवत्करोति, तथा कुर्वन् आज्यभागौ यक्ष्यति । तत्र यज्ञता संपत्स्यत इति ॥ २६ ॥

अधिकं वाऽर्थवत्त्वात्स्यादर्थवादगुणाभावे वचनादविकारे तेषु हि तादर्थ्यं स्यादपूर्वत्वात् ॥ २७ ॥

काश्चिद्यन्तं नियमतः । सादृश्येन विद्यन्तो नियम्यते । न चान्यत्सादृश्यकारणमस्ति । तस्माच्चोदकनियम आज्यभागश्रवणात् ॥ २५ ॥

[1] 'अग्न आवह' इत्यावाहनं क्रिया प्रत्यग्नि. कर्म । तस्यां चाऽऽवाहनक्रियायां न ज्ञायते क आवोढव्यः । तत्राग्निमिति निर्दिश्यते किंचिदावोढव्यम् । तत्रैतौ भिन्नार्थौ शब्दौ । एकः कर्ताऽपरः कर्म । इह तु चोदकेनाऽऽज्यभागौ प्राप्येते । प्रत्यक्षेणाप्याज्यभागावेव तत्रैकार्थौ द्वावपि शब्दौ स्याताम् ।

यदप्युच्यते चोदकनियमं करिष्यत्याज्यभागश्रवणं निर्वपतिवदिति । तदपि न युक्तम् । ओदनशब्दस्य श्रुतत्वात्स एव सादृश्यमापाद्य विद्यन्तानियमं करिष्यति । निर्वपतिशब्दे तु नान्यः शब्दो विद्यते, यो विद्यन्तानियमं कुर्यात् । तस्मान्न द्वाभ्यामेकोऽर्थो गम्यत इति युक्तम् । किं तर्हि । प्राकृतविधिस्तुत्यर्थोऽयम् । ईदृशोऽयं दार्शपौर्णमासिको विध्यन्तः शोभनः, यत्राऽऽज्यभागावपि स्तः । तौ च यज्ञसंपत्त्यै । अनेन द्वारेण स्तुतिः ॥ २६ ॥

---

१ तत्र द्वाभ्यां वचनाभ्यां नैकोऽर्थ —ग. । २ अनुवाद —ग । ३ अर्थवाद —ग. । ४ आवाहनक्रिया—पु० । ५ पुनर्वादिनि—'मरुद्भ्यो गृहमेधिभ्यः सर्वासां दुग्धे सायमोदनम्' इत्युत्पत्तिवाक्यम् इति शेषः ।

अथवा—अधिकयोः कर्मान्तरयोरुत्पत्तिः । नानुवाद इति, आज्यभागावत्र क्रियेते एवेति । किं तर्हि । उपदिश्येते यागावत्र कर्तव्याविति । कुतः । अनुवादमात्रं ह्यनर्थकम् । शब्दपृथक्त्वाच्च द्वाभ्यामेकं कर्मोच्यते । अथ कस्मान्नार्थवादार्थता, गुणार्थता, विकारार्थता वा भवतीति । उच्यते । अर्थवादासंकीर्तनान्नात्रार्थवादार्थता । नन्वत्र, यज्ञसाथा इत्यर्थवादः संकीर्त्यते । उच्यते । न वाक्यान्तरेण विहितेऽर्थे वाक्यान्तरेणार्थवादेन किंचित्प्रयोजनमस्ति । तस्माद्यागान्तरविधानार्थमेवायं, नार्थवादः ।

ननु यागान्तरं नास्त्याज्यभागसंज्ञकम् । उच्यते । आज्यभागकर्मैकं भविष्यति । न च गुणसंकीर्तनमस्ति । यथा, अप्सुमन्तावाज्यभागौ यजतीति । नचान्यो वचनप्रकारोऽस्ति । यथा, नान्यामाहुतिं पुरस्ताज्जुहुयादिति प्रतिषिद्धप्रतिप्रसवार्थं; यदन्यामाहुतिं पुरस्ताज्जुहुयादिति निन्दित्वा, स्रुवेणाऽऽघारमाघारयतीति वचनम् । तेषु हि सत्स्वेवमर्थवत्ता स्यात् । तस्मात्कर्मान्तरवचनम् । अपूर्वत्वात् । एवमपूर्वमर्थं करिष्यति । इतरथा न विशिष्टोत्पत्तिः स्यात् । किं पुनरत्र कर्मान्तरे लक्षणमिति । एकस्यैवं पुनःश्रुतिरविशेषादनर्थकं हि स्यादिति । अतः क्रमेण प्रधानयागादुपरिष्टादपरौ यागावाज्यभागधर्मकौ विधीयेते । अज्ञातौ ज्ञाप्येते इत्यर्थः ॥ २७ ॥

प्रतिषेधः स्यादिति चेत् ॥ २८ ॥

इति चेत्पश्यसि, कर्मान्तरचोदनेति । तन्न । यस्याऽऽज्यभागाविति

अर्थवादोऽपि न । भिन्नवाक्यत्वात् । विधीयमानस्य च वाक्यशेषत्वेन स्तावकोऽर्थवादो भवति । न चैव गृहमेधीयस्य वाक्यशेषत्वेन घटते । तस्मात्कर्मान्तरम् । चोदकेनाऽऽज्यभागौ । प्रत्यक्षेणाऽऽज्यभागौ । 'एकस्यैवं पुनः श्रुतिः' इत्यनेन न्यायेन कर्मान्तरम् । यदि गृहमेधीये दार्शपौर्णमासिकौ विध्यन्तो न स्यात्तथा सति 'प्रकरणान्तरे' इत्यनेन न्यायेन कर्मान्तरं स्यात् । २७ ॥

आज्यभागशब्दो लक्षणार्थो भवेत् । अप्राकृतान्तरदृष्टार्थः सन्निधिको भवेत् । तस्मा-

---

१ स्रुवेणाऽऽघारयति—क. । २ कर्मान्तरलक्षणं—ग. । ३ (अ० २ पा० २ अ० २ सू २) । ४ यजत इति—'आज्यभागौ यजति' इत्यस्य वाचनिकगुणविधित्वादिदर्शनेन न गृहमेधीयविध्यैकवाक्यताऽस्य घटत इत्यर्थः । ५ (अ० २ पा० २ अ० २ सू० २) । ६ (अ० २ पा० ३ अ० ११ सू० २४) । ७ लक्षणार्थ इति—कर्मान्तरलक्षणपरो, इति पूर्वे योगः ।

नामसंकीर्तने सति, अनाज्यभागौ न शक्यौ प्रतिषेधयितुम्। तद्धर्मकत्वे सति लक्षणाशब्दः। आज्यभागाविति च विशेषणस्याविवक्षा स्यात्। तस्मान्न कर्मान्तरवचनम्। किंतु परिसंख्यया प्रतिषेधः स्यात्। यथा, पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या इति शशादीनां पञ्चानां कीर्तनादन्येषां भक्षणं प्रतिषिध्यत इत्ययमर्थो वाक्येन गम्यत इति। एवमिहाप्यन्येषामङ्गानां प्रतिषेधो भविष्यतीति ॥ २८ ॥

नाश्रुतत्वात् ॥ २९ ॥

नैवंदेवम्। न ह्यत्र प्रतिषेधवाचि किंचित्पदं श्रूयते। नापीतराङ्गवचनम्। न चासंनिहितपदार्थको वाक्यार्थः प्रमाणं भवति। पदार्थो हि वाक्यार्थस्य मूलं, नास्य पृथक् सिद्धिरस्तीति। तदुक्तं भूतानां क्रियार्थेन समाम्नायोऽर्थस्य तन्निमित्तत्वादिति। तस्मान्न प्रतिषेधः। तत्र हि त्रयो दोषाः—स्वार्थग्रहणं, परार्थकल्पना, प्राप्तबाधश्च। तस्मात्कर्मान्तरवचनमेतदिति ॥ २९ ॥

अग्रहणादिति चेत् ॥ ३० ॥

इति चेत्पश्यसि कर्मान्तरचोदनेति। उक्तस्तत्र दोषः। स एव महान्। तस्मात्किं भवतु। आज्यभागयोः स्वशब्देन ग्रहणम्। अन्येषां

पुनर्वचनं परिसंख्यार्थम्। अन्येषां निवर्तकमित्यर्थः। ननु नात्र निवर्तकः शब्दो नापि निवर्त्यशब्दः। उभयोरभावाद्भ्रान्तिरेषा निवृत्तिरिति।

उच्यते। आज्यभागविधानं तावदेतन्न भवति। चोदकेन प्राप्तत्वात्तयोः। किं तर्हि। एतस्माद्वाक्यादन्यनिवृत्तिरवगम्यते। सा चाप्राप्ता, सैव विधीयते। यथा देवदत्तयज्ञदत्तविष्णुमित्रा भोज्यन्तामित्युक्त्वा पुनः श्रूयते, पञ्चम्यां विष्णुमित्रो भोजयितव्य इति। तत्र न भोजनं विधीयते, प्राप्तत्वात्। अन्येषां च निवृत्तिर्विधीयते। एवमत्रापि ॥ २८ ॥ [२९] ॥

प्रत्यक्षेणाऽऽज्यभागौ गृहमेधीये प्राप्येते। अन्यान्यङ्गानि चोदकेन। नन्वा-

---

१ प्रतिषेद्धुम्—मु। २ इति विशेषस्य—मु०। ३ संकीर्तनात्—ग०। ४ नाश्रुतित्वात्—धी. ग.। ५ नैतदेवम्—क. मु पुस्तकयोर्नास्ति। ६ (अ० १ पा० १ अ० ७ सू० २५)। ७ प्रवचनमेवेति—ग.। ८ निवर्त्यशब्द इति—निवर्त्यानामङ्गान्तराणां वाचक शब्द इत्यर्थः। ९ पुनः श्रूयत इति—पुनर्यदा श्रूयत इत्यर्थः।

प्रायङ्गानां चोदकेन । स्वशब्देनाऽऽज्यभागौ गृहीतौ दृष्ट्वा चोदकस्तौ न प्रापयति । अन्यान्यङ्गान्यगृहीतानि प्रापयिष्यतीति । किमेवं भविष्यतीति । संहत्यकारिता न कल्पयिष्यते । चोदकप्राप्तयोर्वाक्यान्तरेणार्थवादवचनमनर्थकं न प्रतिज्ञातं भविष्यति । विस्पष्टं संज्ञाग्रहणेन पुनःश्रुतिरित्येतच्च कर्मान्तरं कल्पयिष्यते । यथा देवदत्तोऽत्र तिष्ठत्वित्युक्ते, न तिष्ठत्वेष तिष्ठतीत्युक्तः, एतावता देवदत्तादन्योऽयमभिधीयत इति गम्यते । न च परिसंख्या त्रिदोषा सती कल्पिता भविष्यति । तस्माच्चोदकेनागृहीतावाज्यभागौ गृहीताविति ।

आह । कस्मादिदं गौरवमाश्रितम् । यदि हि प्रत्यक्षमाज्यभागौ न गृहीतौ स्यातां, चोदक एव तौ शक्नुयाद्ग्रहीतुम्; प्रत्यक्षवचनेन चोदकग्रहणाशक्तौ गौरवे किं प्रयोजनमिति । उच्यते । न गौरवस्य किंचित्साधु प्रयोजनं, न तु गौरवेण यत्कृतं तन्न कृतं भवति । गौरवस्य तु दोषोऽस्ति, न तु दोषेऽपि सति चोदक आज्यभागौ गृह्णाति । यः परिहारेण यथा ग्रामं गच्छति, परिहारदोषमसौ प्राप्नोति, न तु ग्रामगमनं न भवति । तस्मादग्रहणादाज्यभागयोर्ग्रहणमिति ॥ ३० ॥

न तुल्यत्वात् ॥ ३१ ॥

नैतदेवम् । यदि हि चोदकः पृथक् पृथक् प्राकृतान् पदार्थानपेक्षेत, तथाऽऽज्यभागौ गृहीताविति कृत्वा तौ नापेक्षेत । अन्यांश्च गृह्णीयात् ।

ज्यभागावपि प्राप्नुतः । सत्यम् । प्रत्यक्षेण तु शीघ्रं प्राप्तिः, विलम्बिता चोदकेन । तस्मादाज्यभागमभ्यर्हितत्वाच्चोदक प्रापयति । एवं कर्मान्तरमपि न भविष्यति ॥ १० ॥

यदि विकृतिः शास्त्राण्यपेक्षेत पदार्थान्वा, तत्र आज्यभागौ न प्रापयेत्, प्रत्यक्षाम्नानात् । किं तर्हि । विकृतिः प्रकारमपेक्षते । स चैकः प्रकारः । प्रकारापेक्षायां प्रमाणमस्ति । न शास्त्रापेक्षायाम् । सादृश्येन साधयेत्, तथानित्यपेक्षाया सादृश्येनाऽऽक्षेपे बुद्धिर्भवति । आग्नेयेनापि प्रकारः । तन्न गृह्णाति विकृतिः । ते चापेक्षिताः ।

१ कर्मान्तरमपीति—अपिना त्रिदोषा परिसंख्याऽपि न कल्पिता भविष्यतीति सूच्यते । २ प्रकारमिति—दामभृद्व्यापारविशेषात्मकमित्यर्थः । ३ प्रकार इति—विकृत्याऽपेक्ष्यत इति शेषः । तथा च हविर्धर्मस्मिन् प्रकारे आज्यभागयोरन्तर्गतत्वात्तदर्थं तयोरप्राप्तिरित्याशयः । ४ प्रकार इति—स्वरूपः मुख्य एव प्रथममुपस्थाप्यत इत्यर्थः ।

न त्वसौ पृथक् पृथक् पदार्थानपेक्षते । किंतु प्राकृतमपूर्वमपेक्षते, पदूचेन, सहृदनेनेति । तस्मिन्नपेक्ष्यमाण आज्यभागवत्ताऽप्यपेक्षिता भवति । तत्रैतदेवमागच्छति, कृतकरं शास्त्रमनर्थकं भवतीति । तस्मादन्यैरङ्गैस्तुल्यत्वान्न चोदकेनागृहीतयोराज्यभागयोर्ग्रहणमिति ॥ ३१ ॥

तथा तद्ग्रहणे स्यात् ॥ ३२ ॥

अथ यदुच्येत, आज्यभागावेव चोदकेन गृहीतौ गृहीतवद्गृहमेधीयो भवति । कथम् । आज्यभागौ यजति, पूर्वावेति । यथा, सप्तदश सामिधेन्यो भवन्त्यध्वरकल्पादिष्टिरिति वाक्यशेषात्सामान्यादितरासु साप्तदश्यम् । यथा शिंशपामानय वृक्षमिति नान्योऽपि वृक्ष आनीयते, शिंशपैव वृक्षशब्देन गृहीता भवति, एवमिहापि चोदकेनाऽऽज्यभागावेव गृहीताविति द्रष्टव्यम् । एवं प्राप्ते ब्रूमः । तथा तद्ग्रहणे स्यात् । तुल्यमग्रहणेन तद्ग्रहणम् । पृथक्पदार्थापेक्षिणि चोदके स्यात् । अग्रहणमन्येषामङ्गानाम् । प्राकृतापूर्वापेक्षिणि तु नैतदुपपद्यत इति ॥ ३२ ॥

अपूर्वतां तु दर्शयेद्ग्रहणस्यार्थवत्त्वात् ॥ ३३ ॥ सि०

एवं तर्ह्यपूर्वो गृहमेधीयः । कुतः । ग्रहणस्यार्थवत्त्वात् । एवं ग्रहणम् । आज्यभागौ यजतीत्यर्थवद्भविष्यति । पूर्ववत्त्वे तदनर्थकं स्यात् । आज्यभागाभ्यां प्रत्यक्षभूताभ्यां गृहमेधीयो निराकाङ्क्षो न चोदकेनान्यान्यङ्गानि गृह्णातीति । यस्यां तु विकृतावपूर्वं किंचिदङ्गमुक्तं, तेन

ग्राह्याणि पदार्थास्तानपेक्षितानि, व्यवहितानि च । तस्मात्कृत्स्नं चोदकः प्रापयति । कृत्स्नप्रापितत्वात्तोपसंहार इति । ननु सामान्यश्रुत्यापि विशेषयोरुपसंहारः संभवति । एवं तर्ह्यनर्थकश्चोदकः ॥ ३१ ॥ [३२ ॥]

भावयेत्फलम् । केन । गृहमेधीयेन । कथमित्यपेक्षायां प्रकरणेनाऽऽज्यभागौ

सदेकवाक्यतामगत्वा प्राकृतान्यङ्गानि गृह्णातीति । कुतः । केन प्रकारेण कुर्यादिति सत्याऽऽकाङ्क्षा, न किं कुर्यादिति । प्रकृतौ चाङ्गवत्ता नाम प्रकारो विदितः, प्रयोगवचनेन चाऽऽकाङ्क्ष्यते, न तु विकृताङ्गवत्ता क्लृप्ता । सा कल्पयित्वाऽऽकाङ्क्षिता भवति । न च क्लृप्तामुज्झित्वा कल्पनीयसंबन्धो न्याय्यः । तस्मादत्रापि चोदकेनाङ्गानि गृह्यन्त इति । गृहीतेषु च प्राकृतेषु वैकृतानामङ्गानां विधानमनर्थकं मा भूदिति तेषामङ्गत्वं कल्पयित्वा सर्वाङ्गोपसंहारिणा प्रयोगवचनेन संग्रहः क्रियत एवेति ॥ ३३ ॥

(गृहमेधीये प्राकृताज्यस्विष्टकृदादेरप्यनुष्ठानाधिकरणम् ॥ १० ॥)

[१०] ततोऽपि यावदुक्तं स्यात् ॥ ३४ ॥ सि०

गृहमेधीय एवोदाहरणम् । तस्यैषोऽर्थः समधिगतः । आज्यभागाभ्यामेवैतन्निराकाङ्क्षमन्यान्यङ्गानि न गृह्णातीति । तदुच्यते । किमेष एवोत्सर्गः, सर्वाण्येवान्यान्यङ्गानि न गृह्णातीति । एवं खलु प्राप्ते उच्यते । ततोऽपि यावदुक्तं स्यात् । तत एवमुक्तम्, अङ्गानि नान्यानि गृह्णातीति । अगम्यमाने विशेषे न गृह्णीयात् । गम्यते चात्र विशेषः । प्रापणविहितत्वादाज्यभागयोरिति । अतो येऽस्य यस्य प्रत्यक्ष-

---

गृह्णाति । तौ च क्लृप्तोपकारौ दृष्टौ । तस्मात्तौ गृह्णाति । उपमितप्रापणं यावद्गृहमेधीयकर्मभावो नैव गच्छति तावदनयोराज्यभागाभ्यां गृहमेधीय एकवाक्यतां गतः । तस्मादानुमानिकेन प्रकृतिवच्छब्देन न संबध्यते गृहमेधीयः ।

यदैवं पूर्वमङ्गं तावत्क्लृप्तोपकारं न भवति । अक्लृप्तोपकारत्वात्कर्मभावाकाङ्क्षां न शक्नोति पूरयितुम् । तत्रावश्यं प्रकृतिरपेक्षितव्या । अपेक्षितायां च चोदकेन निराकाङ्क्षी क्रियते ॥ ३३ ॥

---

१ विहित.—ग. । २ आकाङ्क्षितव्या—ग. । ३ तेषामङ्गवत्ता—ग. । ४ आज्यभागाभ्यामेवतद्—क. । ५ अन्याङ्गानि—क. । ६ गृह्णातीति । आह । एवं खलु प्राप्तम् । एवं प्राप्ते, उच्यते—ग. । ७ विशेषे गृह्णीयात्—ग. । ८ प्रत्यक्षगृहीतत्वात्—ग. । ९ यत्रैव प्रत्यक्षवचनं, तत्रैव पुनर्गम्यते विशेषः—ग. । १० उपमितप्रापणमिति—उपमितया प्रकृत्या तत्संगतं विध्यन्तप्रापणमित्यर्थः । ११ नन्वेवं गृहमेधीयादेरपि स्वर्गनिधौ प्रत्यक्षपठितोपहोमादिभिरेव नैराकाङ्क्ष्यादतिदेशो न स्यादिति शङ्कां वैषम्यप्रदर्शनेन परिहरति—यत्रैवमित्यादिना ।

वचने, सर्वेषु तेषु पुनर्गम्यते विशेषः। तस्माद्यावदुक्तं स्यात्। यथा, अग्नये समवद्यतीति, इडामुपह्वयतीति ॥ ३४ ॥

(गृहमेधीये— आज्यभागपुनःश्रवणस्य परिसंख्यार्थमिति पञ्चमे पक्षे स्विष्टकृच्छ्रवणमपि स्वसजातीयप्रतिरस्त्वन्तराणां शेषकार्याणां निवर्तकमिति प्रयोजनप्रतिपादनमधिकरणम् ॥ ११ ॥)

[११] स्विष्टकृति भक्षप्रतिषेधः स्यात्तुल्यकारणत्वात् ॥ ३५ ॥ सि०

अस्ति गृहमेधीयः। तत्रैषोऽर्थः समधिगतः, अपूर्वो गृहमेधीय इति। तत्रेदमामनन्ति, अग्निं स्विष्टकृतं यजतीति। तत्रेदं संदिह्यते। किमन्येषां शेषकार्याणां भक्षणस्य च परिसंख्यापकः स्विष्टकृच्छब्दः, उत नेति। आह। नन्वपूर्वत्वाद्गृहमेधीयस्य नैव शेषभक्षा विद्यन्ते। अत्रोच्यते। पूर्ववान् गृहमेधीय इति कृत्वा चिन्तेयम्। पूर्वस्याधिकरणस्य प्रयोजनं चिन्त्यते। यदि परिसंख्या भवेत्, आज्यभागाख्यौ यागौ परिसंख्यायेरन्, नान्य इति। इदमपि प्रयोजनं भवति। स्विष्टकृच्छ्रवणेन शेषभक्षाः किं परिसंख्यायन्ते, नेति। किं प्राप्तम्। स्विष्टकृति श्रूयमाणे परिसंख्या स्याद्भक्षाणाम्। कुतः। तुल्यकारणत्वात्। तुल्यं हि कारणं स्विष्टकृतो भक्षाणां च। उभयमपि शेषसंस्कारार्थम्। तत्र वचनादयं शेषसंस्कारो भवति, नान्य इति प्रतिषिध्येरन् भक्षाः ॥ ३५ ॥

अप्रतिषेधो वा दर्शनादिडायां स्यात् ॥ ३६ ॥

यथैव स्विष्टकृच्छ्रवणेऽन्येषां शेषकार्याणामदर्शनमिति शेषभक्षा न सन्तीत्युच्यते, एवं भक्षणदर्शनाद्भक्षाः सन्तीति गम्यते। दर्शनादर्शनयोश्च दर्शनं प्रमाणम्। किं तद्दर्शनम्। इडामुपह्वयतीत्युपह्वानं ह्यनुज्ञापनम्। तत्सति भक्षणे भवति, नासति। तस्मान्न प्रतिषेधः ॥ ३६ ॥

प्रतिषेधो वा विधिपूर्वस्य दर्शनात् ॥ ३७ ॥

[३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥

---

१ स्विष्टकृद्भक्षप्रतिषेधे —क मु.। २ दर्शने—म,।

प्रतिषेधो वा। तुल्यकारणेन हि प्रत्यक्षश्रुतेनाऽऽनुमानिकं बाध्यते। अथ यद्दर्शनमुक्तं, तद्विधिपूर्वस्य[1] भक्षस्य प्रतिषेधति। एवं ह्याम्नायते। अपे[2]डामेवावद्यति, न प्राशित्रमुपहूय प्राश्नातीति, तस्य दर्शनम्। कृत्वा चिन्तायाः प्रयोजनं न वक्तव्यम्। पूर्वाधिकरणस्य हि तत्प्रयोजनम्। न च प्रयोजनस्य प्रयोजनमुच्यते। चे[3]त्प्रयोक्तव्यं, तस्य प्रयोजनम्। तच्च पूर्वाधिकरणम्॥ ३७॥

(प्रायणीयातिथ्ययोर्नियमेन शंय्विडान्तत्वाधिकरणम्॥ १२॥)

[१२] शंय्विडान्तत्वे विकल्पः स्यात्परेषु पत्न्यनुयाजप्रतिषेधोऽनर्थको[4]हि स्यात्॥ ३८॥ पू०

ज्योतिष्टोमे श्रूयते, शंय्वन्ता प्रायणीया संतिष्ठते, न पत्नीः संयाजयन्तीति। इडान्ताऽऽतिथ्या संतिष्ठते, नानुयाजान् यजतीति। तत्र संशयः। प्रायणीया किं शंय्वन्ता, कृत्स्नसंस्था वा, उत शंय्वन्तैव। तथा, आतिथ्या किमिडान्ता, कृत्स्नसंस्था वा, उतेडान्तैव। किं प्राप्तम्। शंय्विडान्तत्वे विकल्पः स्यादिति। कुतः। पत्न्यनुयाजस्य प्रतिषेधात्। शंय्वन्ता संतिष्ठत इति तावद्व्यक्तमेव वचनम्। अपरमपि वचनं, न पत्नीः संयाजयन्तीति। यदि शंय्वन्तैव नित्यं, पत्न्यनुयाजप्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात्। तस्मात्पत्न्यनुयाजप्रतिषेधेन कृत्स्नसंस्थानमुच्यते। कथम्। प्रायणीयायां पत्नीसंयाजान् केवलान् न करोति, नान्यं न करोतीति। तथा, आतिथ्यायामनुयाजान् केवलान् न करोति, नान्यं न करोतीति। अकर्तव्यपरिसंख्यानार्थमेवेदं भिन्नमेव वाक्यद्वयं पूर्वाभ्यां वाक्याभ्यामिति॥ ३८॥

नित्यानुवादो वा कर्मणः स्यादशब्दत्वात्॥ ३९॥ सि०

न त्वेतदस्ति, विकल्प इति। एक एव कल्पः, शंय्विडान्तत्वम्। तत्र हि विस्पष्टं[5] वचनम्। द्वितीयः कल्पो नास्त्येव। न हि तस्य वचनमस्ति। न च पत्न्यनुयाजप्रतिषे[6]धकं कृत्स्नसंस्थानस्य वाचकम्[7]। किं तर्हि। तन्नित्यानुवादः। नित्यमाप्तमनुवदति। यथा, नान्तरिक्षे न

३७ ॥ ३८ ॥

१ इडाभक्षस्य—ग.। २ अपेडामवद्यति—ग। ३ यत्प्रयोक्तव्यं तच्च पूर्वाधिकरणम्—ङ.। ४ अनर्थकं स्यात्—ग मु। ५ विशिष्टं—मु। ६ प्रतिषेधः—ग.। ७ वाचकः—ग.।

द्विप्रक्षिप्येतव्य इति । पूर्वाभ्यां सहैकवाक्यतैवानयोः, शंय्वन्ता प्रायणीया संतिष्ठते, न पत्नीः संयाजयन्तीति । तथा, इडान्ताऽऽतिथ्या संतिष्ठते, नानुयाजान् यजतीति । अत्र यत्नलाघवेन स्तुतिः । ननु प्रतिषेधवचनः कृत्स्नसंस्थानं वदेत् । य एव हि श्रुतस्यार्थस्योत्सर्गे दोषः स एव श्रुतकल्पनायाम् । तस्माच्छंय्विडान्ततैव स्यादिति ॥३९॥

(प्रायणीयातिथ्ययोः पूर्वाभ्यामेव शंय्विडाभ्यां शंय्विडान्तत्वाधि-करणम् ॥ १२ ॥)

[१३]प्रतिषेधार्थवत्त्वाच्चोत्तरस्य परस्तात्प्रतिषेधः स्यात् ॥ ४० ॥ पू०

इदमेवोदाहरणं, शंय्वन्ता प्रायणीया संतिष्ठते, न पत्नीः संयाजयन्तीति । इडान्ताऽऽतिथ्या संतिष्ठते, नानुयाजान् यजतीति । तत्र द्वौ शंयू, द्वे इडे इति । तत्रायमर्थः सांशयिकः । किं परेण शंयुना शंय्वन्ता संतिष्ठते, उत पूर्वेण । एवं किं परयेडया, इडान्ता संतिष्ठते, उत पूर्वेणेति । किं प्राप्तम् । पूर्वाभ्यां शंय्विडाभ्यामिति । कुतः । पूर्वाभ्यामपि संस्थापयता श्रुत्यर्थः कृतो भवतीति । कृते च शब्दार्थे कस्मादुत्तरान् पदार्थान् कुर्यादिति । उच्यते । उत्तराभ्यामपि संस्थापयञ्छब्दार्थमेव करोति । तत्र यथा पूर्वाभ्यां संस्थापयञ्छब्दार्थं परिच्छिन्द्यात् । शब्दार्थे परिच्छेत्स्यामः । यद्युत्तराभ्यामपि संस्थापनं शब्दो वक्ष्यति, ततस्ताभ्यां संस्थापयन् मुख्यमुपकारं लप्स्यते । तस्मादनियमः, पूर्वाभ्यामुत्तराभ्यां वेति । एवं प्राप्ते, ब्रूमः ।

उत्तराभ्यामिति । कुतः । प्रतिषेधार्थवत्त्वात् । तदैव पत्नीसंयाजस्यानुयाजस्य च प्रतिषेधोऽर्थवान् भवति । यद्युत्तराभ्यां न संस्था-

२९ ॥]

शंय्वन्तताङ्गीतिर्विधीयते । सा च निर्धीयमानाऽऽज्यभागत्वान्निराकाङ्क्षी करोति प्रायणीयाम् ; तस्या च द्वे शंय्वन्तते परिकल्प्येते । तत्र पूर्वस्यां शंय्वन्ततायां गृह्यमाणायामुत्तरस्य शंयोः प्राग्ये पदार्थाः कर्तव्या अवगतास्ते बाध्येरन् । उत्तरस्यां

१ एषोः—ग. । २ यजन्तीति—मु । ३ अत्रापत्नेन लाघवेन च—ग. । ४ निरभाक—क. मु. । ५ एवं परतोऽर्थाकानुयाजस्येय—? । ६ तत्रो द्वौ शंयू परि—ङ. ।

भ्यां च न प्रवर्तेत, उत्तराभ्यां च । तदेव तत्र पूर्वाभ्यामेव संस्थाने कृतं भवति । प्रतिषेधश्च नित्यानुवाद इत्युक्तम् ॥ ४१ ॥

प्रतिषेधस्य त्वरायुक्तत्वात्तस्य च नान्यदेशत्वम् ॥ ४२ ॥

इतश्च पूर्वाभ्यां परं न कर्तव्यमिति । कुतः । त्वरायुक्तो हि प्रतिषेधोऽयं कृतः । कथम् देवासुराः सत्यमभजन्त । अर्धं देवाः सत्यस्याभजन्त, अर्धमसुराः । तदसुरैः सत्यमनूद्यमानं देवानपाक्रामत् । ते प्रायणीयं निरवपन् । तच्छंय्वन्तमासीत् । अथासुरा यज्ञमायंस्ततो यज्ञस्त्वर इति । तमेवं कृत्वा त्वरितमाद्रियन्त इति । तथा, आतिथ्यं निरवपंस्तदिडान्तमासीदथासुरा यज्ञमायंस्ततो यज्ञस्त्वर इति । तदिडान्तमेव कृत्वा त्वरितमाद्रियन्त इति । त्वराकृतश्च पूर्वमपेक्षन्ते, नोत्तरम् । तस्मान्नान्यो देशः प्रतिषेधस्य । तस्माच्च पूर्वाभ्यामेव शंयुविडाभ्यां परं न कर्तव्यमिति ॥ ४२ ॥

(उपसदामपूर्वत्वाधिकरणम् ॥ १४ ॥)

[१४] उपसत्सु यावदुक्तमकर्म स्यात् ॥ ४३ ॥ पू०

अस्ति ज्योतिष्टोमः । तत्रेदम् आम्नायते । षडुपसद[1] उपसाद्यन्त इति । ताः प्रकृत्याऽऽमनन्ति, अप्रयाजास्ता अननुयाजा इति । तत्र संशयः । किं यावत्प्रतिषिद्धं तावन्न कर्तव्यम्, अन्यत्सर्वं कर्तव्यम्, अथ किं यावदुपदिष्टं तावत्कर्तव्यम्, अन्यत्सर्वं न कर्तव्यम्, अथवाऽपूर्वा[2] उपसद इति । किं प्राप्तम् । उपसत्सु यावदुक्तं न कर्तव्यम् । अप्रयाजास्ता अननुयाजा इति प्रयाजानुयाजानां प्रतिषेधं कृत्वा कृतार्थः शब्दोऽवशिष्टाश्चोदकप्राप्तान् न वारयति । तस्मादविशिष्टं सर्वं कर्तव्यमिति ॥ ४२ ॥

तैवेण[3] वाऽगुणत्वाच्छेषप्रतिषेधः स्यात् ॥ ४४ ॥

ङ्गानि प्रापयति । तस्मादाज्यभागन्यायोऽत्र नास्ति । तत्र पूर्वां शंय्वन्ततामतिलङ्घ्य यो गच्छेत्तेनाऽऽगमो बाधितः स्यात् ॥ ४१ ॥ [४२ ॥ ४३ ॥

---

१ 'षडुपसद' इत्येव सर्वत्र पाठो दृश्यते । ऋग्गु (अ० ३ पा० ३ अ० ८) इत्यत्र 'तिस्र एव साह्नस्योपसदः' इत्येव ज्योतिष्टोम उपसद्द्वयस्यैव पूर्वमभिधानं द्वयस्यं भाष्यं पर्यालोचनीयं भवति । २ अथापूर्वा—क. मु. । ३ तीवेण वा गुणत्वात्—श्रो ब. ।

न चैतदस्ति, प्रतिषिद्धं वर्जयित्वा सर्वं कर्तव्यमिति । यावदुपदिष्टं कर्तव्यम् । स्रौवेणाऽऽघारेण सर्वमन्यत्परिसंख्यायते । अविशिष्टो ह्यसौ स्रौव आघारः पुनराम्नायते । न तत्र कश्चिद्गुणो विशिष्टः श्रूयते । तस्मात्तेन तत्परिसंख्यायते ॥ ४४ ॥

[1]अप्रतिषिद्धं वा प्रतिषिध्य प्रतिप्रसवात् ॥ ४५ ॥

न चैतदस्ति—यावदुक्तं कर्तव्यम्, अवशिष्टं नेति । किं तर्हि । सर्वं कर्तव्यं प्रतिषिद्धं वर्जयित्वेति । एवं हि श्रूयते, अप्रयाजास्ता अननुयाजास्ता इति । एवं प्रतिषेधं कृत्वा कृतार्थः शब्दो नान्यस्य बाधको भवितुमर्हति । यदुक्तं, निर्गुणं स्रौवाघारश्रवणमिति । प्रतिप्रसवोऽयं, न परिसंख्या । एवं श्रूयते, नान्यामाहुतिं पुरस्ताज्जुहुयात् । यदन्यामाहुतिं पुरस्ताज्जुहुयादन्यन्मुखं कुर्यात् । स्रुवेणाऽऽघारमाघारयतीति । नान्यामाहुतिं पुरस्ताज्जुहुयात्प्राकृतिकीभ्यः । एता ह्याघारादिका आहुतयः सर्वेष्टीनां मुखम् । यदन्यामाहुतिमौपसदीमग्न्यादिकां जुहुयादन्यन्मुखं कुर्यात् । तस्मात्, स्रुवेणाऽऽघारमाघारयतीति, [2]आघारादिका आहुतीर्जुहोतीत्याघारादीनामभावमाशङ्क्य पुनः प्रतिप्रसवोऽयम् । आघारमाघारयतीति, [3]नान्यत्र करोति । किं तर्हि । आघारमाघारयति, न नाऽऽघारयतीति । तस्मान्न परिसंख्या । प्रतिषिद्धं वर्जयित्वा सर्वं कर्तव्यमिति ॥ ४५ ॥

अनिज्या वा शेषस्य देवतानभीज्यत्वात् ॥ ४६ ॥ सि०

अथवा, अपूर्वा उपसदः । अनिज्या प्राकृतस्य शेषस्य । नित्यानुवादोऽयम्, अप्रयाजास्ता अननुयाजा इति । मुख्यदेवतामनभीज्यामुपदिश्य प्रधानदेवता विधीयन्ते । नान्यामाहुतिं पुरस्ताज्जुहुयादाग्नेय्याः, अग्निर्हि मुखमित्यभिधाय, यदन्यामाहुतिं पुरस्ताज्जुहुयाद्देवतीम्, अन्यन्मुखं कुर्यादाग्नेय्याः । अग्निर्हि मुखम् । स्रुवेणाऽऽघारमाघारयति, नान्यं यजते—अग्निमनीकं, सोमं शल्यं, विष्णुं तेजनमिति । तदेतदापरेण निराकाङ्क्षीकृतं नान्येन [4]प्राकृतेनाङ्गेन सहैकवाक्यता-

४४ ॥ ४६ ॥

१ अप्रतिषेधो वा—पा० क. ग. । २ आघारादिका ह्याहुतयः—क. । ३ नान्यत्करोतीति—क. ग. । ४ प्राकृतेन—ग. ।

मेति । अतः प्राप्ता मुख्यदेवता अनभीज्या अत्रोपदिश्यन्ते, नान्यं यजति, तस्मादग्निः प्रथम इज्यत इति ॥ ४६ ॥

(अवभृथस्यापूर्वत्वाधिकरणम् ॥ १५ ॥)

[१५] अवभृथे बर्हिषः प्रतिषेधाच्छेषकर्म स्यात् ॥ ४७ ॥ पू०

अस्ति ज्योतिष्टोमेऽवभृथः, वारुणेनैककपालेनावभृथमभ्यवयन्तीति । तत्रैतदाम्नायते, अपबर्हिषः प्रयाजान् यजति, अपबर्हिषावनुयाजौ यजतीति । तत्रैषोऽर्थः सांशयिकः । किं बर्हिर्मात्रं वर्जयित्वाऽन्यत्सर्वं कर्तव्यमुताऽऽज्यभागाभ्यामन्यस्य परिसंख्यार्थम्, अथवाऽपूर्वोऽवभृथ इति । किं प्राप्तम् । बर्हिर्मात्रं वर्जयित्वा शेषकर्म स्यात् । सर्वं कर्तव्यम् । कुतः । बर्हिःप्रतिषेधात् । अपबर्हिषः प्रयाजान् यजति, अपबर्हिषावनुयाजौ यजतीति बर्हिर्मात्रं प्रतिषिध्य कृतार्थः शब्दोऽन्यच्चोदकप्राप्तं न शक्नोति वारयितुम् । तस्मादन्यत्स्यादिति । ननु, आज्यभागौ यजतीति परिसंख्यार्थं ग्रहणम् । अप्सुमन्तावाज्यभागौ यजतीति गुणार्थं तन्मन्यते स्म ॥ ४७ ॥

आज्यभागयोर्वाऽगुणत्वाच्छेषप्रतिषेधः स्यात् ॥ ४८ ॥

न चैतदस्ति, शेषकर्म कर्तव्यमिति । किं तर्हि शेषप्रतिषेधः स्यात् । कुतः । आज्यभागयोः श्रवणात्, अप्सुमन्तावाज्यभागौ यजतीति । ननु, अप्सुमत्तागुणविधानार्थं तदित्युक्तम् । नेत्याह । लिङ्गक्रमाभ्यां प्राप्तावेवाप्सुमन्तौ मन्त्रौ, अप्स्वग्ने सधिष्टव, अप्सु मे सोमो अब्रवीदिति । ताभ्यामेवाज्यभागावप्सुमन्तावेवेति, निर्गुणमेवेदं वचनमितरेषामङ्गानां परिसंख्यापकं भवितुमर्हति । यत्तु, अपबर्हिषः प्रयाजान् यजति, अपबर्हिषावनुयाजौ यजतीति । परिसंख्यातानां प्रयाजानामनुयाजयोश्च विधानार्थं भवतीति । तस्माच्छेषाणामेवाङ्गानां परिसंख्येति ॥ ४८ ॥

प्रयाजानां त्वेकदेशप्रतिषेधाद्वाक्यशेषत्वं तस्मा-
न्नित्यानुवादः स्यात् ॥ ४९ ॥

---

४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥

---

१ स्यात् । कुत.—सु । २ गुणत्वात्–श्री. क ग । ३ अप्सुमन्तावेव–क. । ४ भविष्यतीति ग. । ५ शेषाणमङ्गानां–ग. । ६ वाक्यशेषत्व–सु. ।

तुषशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । न चैतदस्ति, परिसंख्येति । त्रिदोषा परिसंख्येत्युक्तम् । किञ्च, अपबर्हिषः प्रयाजान् यजतीति वाक्यशेषो नावक्लृप्यते । यदि, प्रयाजान् यजतीत्येष विधिस्तदा बर्हिःप्रयाजोऽपि प्राप्नोति । तत्र, अपबर्हिष इत्येतन्नोपपद्यते । अथ बर्हिषः प्रतिषेधः । प्रयाजानां विधिर्नावकल्पते । तत्राप्राप्तस्य बर्हिषः प्रतिषेधोऽनुपपन्नः । उभयविधाने वाक्यं भिद्येत । वाक्यशेषो नोपपद्यते । एकं चेदं वाक्यम् । तस्मान्न शेषपरिसंख्या ॥ ४९ ॥

आज्यभागयोर्ग्रहणं नित्यानुवादो गृहमेधीय-
परत्वात् ॥ ५० ॥ सि०

अथवा- अपूर्वोऽवभृथः । यद्वद् गृहमेधीयः, कृतत्वात् । आज्यभागाभ्यां प्रत्यक्षश्रुताभ्यामपेक्षावत्त्वमागतमिति निराकाङ्क्षो नान्यैः प्राकृतैरेकवाक्यतामेति । तस्मादपूर्वोऽवभृथ इति ॥ ५० ॥

(वाजपेयादिविकृतौ वैव विषये प्राकृतानामन्यतमगुणश्रुतौ नियम-
विधित्वाधिकरणम् ॥ १६ ॥)

[१६] विशेषिणामेकश्रुतौ नियमः स्याद्ग्रहणस्यार्थ-
वत्त्वाच्छ्रुत्यश्च श्रुतितो विशिष्टत्वात् ॥ ५१ ॥ सि०

अस्ति वाजपेयः, शरदि वाजपेयेन स्वाराज्यकामो यजेतेति । तत्र श्रूयते । खादिरो यूपो भवतीति । तत्र संशयः । किं खादिरो वा, पालाशो वा, रौहितको वा, उत खादिर एवेति । तथाऽन्यत्र श्रूयते, घृतपृष्ठं भवतीति । तत्र संशयः । किं दृष्टा पृष्ठं, स्थविरं वा, उत घृतमेवेति । तथाऽन्यत्रापि श्रूयते, यवमयो मध्यम इति । तत्र संशयः । किं यवमयो वा, व्रीहिमयो वा, उत यवमय एवेति । सर्वेष्वेषु किं प्राप्तम् । विशेषिणामन्यतमे श्रूयमाणे नियमः स्यात् । खादिर एव यूपः, घृतदेव पृष्ठं, यवमय एव मध्यम इति । कुतः । ग्रहणस्यार्थवत्त्वात् । एवं ग्रहणमर्थवद्भविष्यति । इतरथा प्राप्त-

४९ । ५० ।

१ अस्मदर्थस्य—६ प्र. सू. १३ टि-ग. ।

नुवादमात्रमनर्थकं स्यात्। श्रुत्या विशिष्टाः खदिरादयश्चोदकप्राप्तान् पलाशादीन् बाधेरन्। शरवत्। यथा शरमयं बर्हिर्भवतीति शरेषु श्रुतेषु कुशा निवर्त्तन्ते, एवमिहापीति ॥ ५१ ॥

उभयप्रदेशान्नेति चेत् ॥ ५२ ॥

इति चेत्पश्यसि, उभयं हि प्रदिशति चोदकः, खादिरं पालाशं च, बृहद् रथंतरं च, व्रीहीन् यवांश्च। केनेदानीं चोदकेन तुल्ये प्रदेशे सति पलाशादयो निवर्तिताः। खादिरग्रहणमशक्तं परिसंख्यातुम्। त्रिदोषत्वात्परिसंख्याया इत्युक्तम्। तस्मान्न नियमः, विकल्प एवेति ॥५२॥

शरेष्वपीति चेत् ॥ ५३ ॥

यदुभयप्रदेशादुभयं भवतीत्यध्यवसीयते, शरेष्वपि श्रुतेषु कुशा नैव निवर्त्तेरन्निति, स्थितायां प्रतिज्ञाया सूत्रेण परिचोदयति स्म ॥५३॥

विरोधग्रहणात्तथा शरेष्विति चेत् ॥ ५४ ॥

इति चेत्पश्यसि, एव न्याय उच्यमानः शरेष्वपि दोषं प्रसञ्जयतीति। न शरेषु किंचन दोषं पश्यामि। यत्तत्र कुशा निवर्त्तन्त इति, तथा स्यात्। कुतः। विरोधग्रहणात्। न हि विरोधिषु शरेष्वङ्गीक्रियमाणेषु कुशाः शक्या अङ्गत्वेनोपादातुम्। तस्मात्कुशा निवर्त्तन्त इति ॥ ५४ ॥

तथेतरस्मिन् ॥ ५५ ॥

तथा, इतरस्मिन्नपि खादिरादौ विरोधिन्यङ्गीक्रियमाणे न शक्याः पलाशादयोऽङ्गत्वेनोपादातुम्। तस्मान्निवर्त्तेरन् इति ॥ ५५ ॥

श्रुत्यानर्थक्यमिति चेत् ॥ ५६ ॥

इति चेत्पश्यसि, विरोधग्रहणात्पलाशादीनां निवृत्तिर्भविष्यतीति। चोदकश्रुतेरानर्थक्यं स्यात्। प्रापयति हि चोदकः पलाशादीनि। स हि तुल्यः खदिरादिषु पलाशादिषु च। तदुक्तम्—अग्रहणादिति चेत्, न तुल्यत्वादिति। न च शक्यं वक्तुं, खदिरादिभिः प्रयोगवचन एकवाक्यतां भवतीति। वचनान्तिरप्रयोगवचनेन हि स श्रूयमाणः परस्परेण पशु-

दानं यास्यतीति । अथेदानीं यागप्रयोगवचनस्तद्विशिष्टान् यागान् यास्यति । तेषु पलाशादयो विशेषाश्चोदकप्राप्ता न खदिरादिभिर्निवर्तिताः । तस्माद्विकल्प इति ॥ ५६ ॥

ग्रहणस्यार्थवत्त्वादुभयोरप्रतिपत्तिः स्यात् ॥ ५७ ॥

यस्मात्प्रयोगवचनो हि प्रत्यक्षश्रुतेन खादिरेणैकवाक्यतामेति । तस्मिन् निराकाङ्क्षे न पलाशः प्रवर्तिष्यते । तस्मात्खादिरविशिष्टः पशुयागो प्रयोगवचनेन गृहीतो न पलाशविशिष्टः । तस्मात्खादिरस्यैव प्रवृत्तिर्नोभयोः । एवं रथंतरे, यवमये च । तस्मात्खादिरादीनां नियमः । नैषां पलाशादिभिर्विकल्प इति ॥ ५७ ॥

(विकृतावुपदिष्टैर्द्रव्यदेवतादिभिः प्राकृतद्रव्यदेवतादीनां बाधाधिकरणम् ॥ १७ ॥)

[१७] सर्वासां गुणानामर्थवत्त्वाद्ग्रहणमप्रवृत्ते स्यात् ॥ ५८ ॥ सि०

काम्या इष्टयः श्रूयन्ते । आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेद्रुक्कामः, अग्नीषोमीयमेकादशकपालं निर्वपेद्ब्रह्मवर्चसकामः, ऐन्द्रमेकादशकपालं निर्वपेत्प्रजाकाम इति । तत्रैतेषु यागेष्वयमर्थः सांशयिकः । किं प्राकृतं द्रव्यदेवतं निवर्तते, उत न निवर्तत इति । सर्वासामेवंजातीयकानां चोदनानामुपमाना द्रव्यदेवतेनैव सहोत्पत्तिः । तदपोत्तरकालं चोदकः । तस्मादगृहीते द्रव्यदेवते चोदकेन, विधिनैव प्राप्ते । द्रव्यदेवतं प्रति निराकाङ्क्षे यागेऽवशिष्टान्यङ्गानि चोदकः प्रापयिष्यतीति । अथ यदुक्तम्, अग्रहणादग्रहणमिति । तदिह सिद्धम् ॥ ५८ ॥

अधिकं स्यादिति चेत् ॥ ५९ ॥

इति चेत्पश्यसि, विधिना प्राप्तत्वादवशिष्टानि चोदकः प्रापयिष्यतीति । नैतदेवम् । अधिकं स्यात् । उक्तमेतत्, तुल्यश्चोदकः सर्वेष-

५६ ॥ १७ ॥ १८ ॥

१ इति—पु० । २ नैत—पु० । ३ तान । यदु—ड० । ४ यदुक्तमिति—(अ० १० पा० ७ अ० १ सू० १०) इत्यत्रेति शेषः । ५ तन्त्रमिति—(अ० १० पा० ७ अ० १ सू० ११) इत्यत्रेति शेषः ।

ष्वपि। न हि स पदार्थमाकाङ्क्षति। पदार्थकृतं प्रकारमाकाङ्क्षति। तस्माद्द्रव्यदेवतमपि चोदकः प्रापयति। प्राप्ते वचनप्रामाण्यादधिकं भविष्यति। एकं वचनप्रापितं, अन्यच्चोदकेनेति ॥ ५९ ॥

नार्थाभावात् ॥ ६० ॥

नैतदेवम्, अधिकं कर्त्तव्यमिति। कुतः। अर्थाभावात्। प्रयोजनाभावादित्यर्थः। सत्यं, चोदकप्राप्तं प्रत्यक्षश्रुत्या न प्रतिषिद्धं द्रव्यदेवतम्। किंतु परार्थं तत्, यागनिर्वृत्तये। स च याग एकेनैव द्रव्येणैकया देवतया निर्वर्तयितव्यः श्रूयते, आग्नेयमष्टाकपालं निर्वपेद्रुक्काम इत्येवमादि। तस्मिन् सहायापेक्षे कल्प्यमाने निर्देशो बाध्येत। अथ तेन निर्वर्तिते चोदकप्रापितस्य न किंचिदस्ति प्रयोजनमिति तच्छ्रुतमपि निष्प्रयोजनत्वान्न करिष्यते ॥ ६० ॥

(विकृतौ श्रूयमाणेनौदुम्बरत्वेन प्राकृतखादिरत्वादेर्निवृत्त्यधिकरणम् ॥ १८ ॥)

[१८] तथैकार्थविकारे प्राकृतस्याप्रवृत्तिः प्रवृत्तौ हि विकल्पः स्यात् ॥ ६१ ॥सि०

कस्मिंश्चित्कर्मविशेषे श्रूयते, औदुम्बरो यूपो भवतीति। तत्र संशयः। किं प्राकृतमपि यूपद्रव्यं बाध्यत उत न प्राप्यत इति। किं प्राप्तम्। एकार्थविकारेऽस्मिन् औदुम्बरे—एकार्थश्चासौ खदिरादिभिर्विकारश्च, तत्र प्राकृतस्य खादिरादेरप्रवृत्तिः। यथा प्राकृतस्य द्रव्यदेवतस्य पूर्वस्मिन्नधिकरणे, तथाऽस्मिन् खादिरस्य यूपद्रव्यस्याप्रवृत्तिः। प्रवृत्तौ हि तस्य विषमशिष्टो विकल्पः स्यात्, चोदकप्राप्तस्य प्रत्यक्षश्रुतस्य च। न चैष न्याय्यः। तस्मादप्रवृत्तिः ॥ ६१ ॥

यावच्छ्रुतीति चेत् ॥ ६२ ॥

इति चेत्पश्यसि, विकल्पः सदोष इति। समुच्चयो भवतु। उभयस्मिन् सह नियुज्यतां पशुः। तदा चोदकानुग्रहो भविष्यति ॥ ६२ ॥

---

५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥

---

१ भवति—क मु। २ उत प्राप्यते—क० मु०। ३ विकारश्च प्रवर्तते—ग.।

न प्रकृतावशब्दत्वात् ॥ ६३ ॥

नैतदेवम्। केवले ह्यौदुम्बरे नियोजनं श्रूयते। केवले च खादिरे प्रकृतौ, खादिरे बध्नातीति। उभयस्मिंश्च बन्धनद्रव्ये न प्राकृतं वाक्यं, न च प्रत्यक्षश्रुतम्। तेन समुच्चयस्य प्रमाणमेव नास्ति। अतः प्राकृतं यूपद्रव्यं निवर्तेत इति ॥ ६३ ॥

(सौमारौद्रादियागे श्रूयमाणैः शुक्लादिगुणविशिष्टव्रीहिभिः प्राकृतयवानां निवृत्त्यधिकरणम् ॥ १९ ॥)

[१९] विकृतौ त्वनियमः स्यात्पृषदाज्यवद् ग्रहणस्य गुणार्थत्वादुभयोश्च प्रदिष्टत्वाद्गुणशास्त्रं यदीति स्यात् ॥ ६४ ॥ पू०

सौमारौद्रं घृते चरुं निर्वपेच्छुक्लानां व्रीहीणां ब्रह्मवर्चसकामः, सौमारौद्रं चरुं निर्वपेत्कृष्णानां व्रीहीणामभिचरन्, नैर्ऋतं चरुं निर्वपेत्कृष्णानां व्रीहीणां, सौर्यं चरुं निर्वपेच्छुक्लानां व्रीहीणामिति। तत्र संशयः। किं व्रीहिभिर्यवैर्वा यष्टव्यमुत व्रीहिभिरेव। किं प्राप्तम्। विकृतौ तु विरोधिनामन्यतमे गृह्यमाणेऽनियमः स्यात्, व्रीहिभिर्यवैर्वेति। कुतः। ग्रहणस्य गुणार्थत्वात्। तस्य हि व्रीहेर्ग्रहणं गुणार्थं, न यागसंबन्धार्थम्। शुक्ला व्रीहयो भवन्ति, यागस्तूभाभ्यामपीति। यथा, पृषदाज्येनानुयाजान् यजतीति, आज्यं पृषत्संबन्धार्थं भवति। एवमिहापि व्रीहयः शुक्लगुणसंबन्धार्थाः, न यागसंबन्धेनान्यपरिसंख्यानार्थाः।

तथा, यद्यपि चतुरवत्ती यजमानः पञ्चावत्तैव वपा कार्या, इत्येतद्वचनमुपपद्यते। यद्येवंजातीयकेन प्राकृतं न निवर्त्येत, ततः पञ्चावत्तेन चतुरवत्तेऽनिवर्तिते, यद्यपि चतुरवत्तीति दर्शनं युक्तं भवति। न चानर्थको गुणोपदेशो भवति। उभयोः प्रदिष्टत्वात्। उभये व्रीहियवाश्चोदकेन प्राप्ता विकल्प्यन्ते। यदा व्रीहयः, तदा गुणशास्त्रम्। अव्रीहिपक्षेऽसंभवाद्यौक्तिवदेव। तस्माद्विकल्प इति ॥ ६४ ॥

६३ ॥ ६४ ॥

१ ततः—ग. । २ यदीति—क. ख. मु. । ३ अन्यतमस्मिन्—ग. मु. । अन्यतरस्मिन्—क. ।

ऐकार्थ्याद्वा नियम्येत श्रुतितो विशिष्टत्वात् ॥ ६५ ॥ सि०

एकार्था हि व्रीहियवाः । तत्र व्रीहीणां श्रुतत्वाद्यवा नैव प्राप्नुवन्ति । ननूक्तं गुणसंबन्धार्था[1] व्रीहय इति । नैतदेवम् । यदि गुणसंबन्धार्था भवेयुस्ततो न नियमः स्यात् । न तु गुणसंबन्धार्थाः । विकारसंबन्धे हि षष्ठी भवेत्, व्यतिरिक्ते प्रातिपदिकार्थे । तेन विकारविशेषणं श्रुत्या भवति । गुणविशेषणं वाक्येन । श्रुतिश्च वाक्याद्बलीयसीति । तस्माच्छ्रुत्या व्रीहयो यागेन संबध्यमानाः समानार्थान् यवान्निवर्तयेयुः ॥ ६५ ॥

विरोधित्वाच्च लोकवत् ॥ ६६ ॥

विरोधिनश्चैते । कथम् । ये ह्येकस्मिन् कार्ये विकल्पेन साधकाः श्रूयन्ते, ते परस्परेण विरोधिनो भवन्ति । विरोधिनां च न सह प्राप्तिः । लोकवत् । यथा, मत्स्यान् न पयसा समश्नीयादिति । यद्यपि सगुणा मत्स्या भवन्ति, तथाऽपि पयसा सह न समश्यन्ते । तस्मात्सगुणा अपि व्रीहयो यवान्निवर्तयन्त्येव ॥ ६६ ॥

क्रत्वोश्च तद्गुणत्वात् ॥ ६७ ॥

यदि व्रीहिणां विकारेण संबन्धः, कथमेषां गुणेनापि संबन्धो भविष्यतीति । अत्रोच्यते । नैवैषां गुणेन संबन्धः श्रुत्या वाक्येन वा, नापि गुणस्य व्रीहिभिः । कथं तर्हि । क्रत्वोस्तद्गुणत्वात् । क्रतुरयं शुक्लगुणः श्रूयते, कृष्णगुणश्च । तयैकवाक्यत्वादेकस्मिन् क्रत्वर्थेन[2] द्रव्यगुणौ संबध्येते[3] । तेनार्थभेदोऽपि परिहृतो भवति ॥ ६७ ॥

विरोधिनां च तच्छ्रुतावशब्दत्वाद्विकल्पः स्यात् ॥ ६८ ॥

विरोधिनां चान्यतमे प्रत्यक्षे श्रूयमाणे, अन्यस्मिंश्च चोदकप्राप्ते, अशब्दत्वात्परपक्षे विरोधिनि सति चोदकस्यान्यायत्वो विकल्पः स्यात् । तस्मादपि नियमः ॥ ६८ ॥

पृषदाज्ये समुच्चयाद्ग्रहणस्य गुणार्थत्वम् ॥ ६९ ॥

---

६५ ॥ ६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥

---

१ गुणसंबन्धार्था हि—मु. । २ बलीवर्द—ग. । ३ अर्थेन संबध्येते—ग. । ४ अन्यतमस्मिन्—क. ग. मु. ।

पृषदाज्ये तु युक्तम्। न हि तत्र केनचिद्विरोध आज्यस्य। तेन न पाक्षिकमाज्यम्। तत्तत्र दध्नाऽऽज्यसमुच्चयः। यतः पृषत्तासंजननार्थं दधि। तेन न पाक्षिकं दधि। आज्येन च समुच्चय इति ॥६९॥

यद्यपि चतुरवत्तीति तु नियमे नोपपद्यते ॥ ७० ॥

अथ यदुक्तं, यद्येवंजातीयकेषु नियमो भवेत्, यद्यपि चतुरवत्ती, इति चतुरवत्तदर्शनं नोपपद्यत इति। तत्परिहर्तव्यमिति ॥ ७० ॥

क्रत्वन्तरे वा तन्न्यायत्वात्कर्मभेदात् ॥ ७१ ॥

क्रत्वन्तर एव वा, दर्शपूर्णमासयोश्चतुरवत्तदर्शनं भविष्यति। यद्यपि दर्शपूर्णमासयोश्चतुरवत्ती यजमानः, तथाऽपि पञ्चावत्तैव वपा भवतीति। अन्यस्मिन् कर्मणि चतुरवत्तत्वम्। अन्यस्मिन् पञ्चावत्तत्वम्। यद्यप्येवंजातीयकेषु नियमस्तथाऽपि चतुरवत्तदर्शनमुपपद्यत इति ॥७१॥

(अग्नीषोमीये पशौ हृदयाद्यङ्गेष्वपि पञ्चावदानाधिकरणम् ॥ २० ॥)

[२०] यथाश्रुतीति चेत् ॥ ७२ ॥ पू०

अस्ति ज्योतिष्टोमे पशुरग्नीषोमीयः, यो दीक्षितो यदग्नीषोमीयं पशुमालभत इति। तत्रेदमाम्नायते, यद्यपि चतुरवत्ती यजमानः पञ्चावत्तैव वपा कार्येति। तत्रैषोऽर्थः सांशयिकः। किं वपायां श्रूयमाणं पञ्चावत्तमङ्गापूर्वे चतुरवत्तं निवर्तयति, उत नेति। किं प्राप्तम्। इति चेत्संशयः, नेति संशयः। कुतः। यस्मिन् श्रूयते पञ्चावत्तं तत्रैव चतुरवत्तं निवर्तयति, नान्यत्र। यथा क्रत्वन्तरे न निवर्तयति, एवमङ्गापूर्वेष्वपि पञ्चावत्तश्रुतिर्न निवर्तयितुमर्हतीति ॥ ७२ ॥

---

६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥]

'पञ्चावत्तैव वपा कार्या' इति किमत्र विधीयते [3]लक्ष्यते। येनाङ्गे[4]ष्वपि मन्यसे। न ह्यत्रावदानोद्देशेन संख्या विधीयते। किंतु वपोद्देशेन पञ्चावदानं[5]। उद्देश्यविशेषणस्य चाविवक्षोक्ता[6], न दृश्यताऽपि। इतरथा ग्रहस्याप्यविवक्षितत्वाच्चमसेष्वपि संमार्गः स्यात्। तस्मादङ्गापूर्वेष्वयुक्तमिदम् ॥ ७२ ॥

---

१ सोमे—ग०। २ नेति। कुतः—मु०। ३ लक्ष्यते—विद्यान्वितपट्टौ। ४ अङ्गेऽपि—ङ. ज.। ५ सम्यग इति—पञ्चावदानमिति शेषः। ६ अविवक्षा, नो—ङ. ज.।

न चोदनैकत्वात् ॥ ७३ ॥

नैतदेवम् । एका ह्येषा चोदना, यो दीक्षितो यदग्नीषोमीयं पशुमालभेत इति । तत्र प्रकरणे पञ्चावत्तं श्रुतम् । अतः प्रकरणादङ्गापूर्वे भविष्यति । आह । ननु वाक्याद्वपायां भवितुमर्हतीति । नेत्युच्यते । वपा हि द्रव्यम् । न तत्संबन्धे प्रयोजनमस्तीति । उच्यते । पञ्चावत्तेन वपाप्रयोगवचनं उपसंहरिष्यति । तथा न दोषो भविष्यतीति । अत्रोच्यते । एवं सत्यप्यङ्गापूर्वे पञ्चावत्तं सिध्येत् । कथम् । एका हि सा चोदना । अङ्गयागो वपायागश्च । तेन चेत्पञ्चावत्तं संबध्यते, तदाऽङ्गेष्वपि भवितुमर्हति ।

ननु च वपासंबन्धाद्वपैव पञ्चावत्ता, नाङ्गानीति । उच्यते । नैतदेवं वचनं, वपैव पञ्चावत्तेति । कथं तर्हि । पञ्चावत्तैव वपेति । यत एवकारकरणं ततोऽन्यत्रावधारणम् । न चाविशेषेण या पञ्चावत्तप्राप्तिः सा शक्या वपासंबन्धेन निवर्तयितुम् । निवर्तकस्य शब्दस्याभावात् । तस्मादङ्गेषु न चतुरवत्तम् । अपि चैवंजातीयकेष्वङ्गेषु पञ्चावत्ते ज्ञाते ततोऽपरा चोदना, तानि द्विर्द्विरवद्यतीति, वपाग्रहणं तत्र हविर्ल-

---

उच्यते । अवत्तेत्यनेन निष्ठान्तेन द्रव्यावदानसंयुक्तं, स्त्रीलिङ्गमेकसंख्यायुक्तं चोद्यते । तत्रानूद्य पञ्चसंख्या विधीयते । तस्य चानूद्यमानस्य यदि लिङ्गसंख्ये विवक्ष्येते, वपया च विशिष्येत, वाक्यभेदः स्याद्ग्रहैकत्वाधिकरणन्यायेन । तस्मादवदानप्रातिपदिकस्य पञ्चसंख्या विधीयते । सा च विधीयमाना प्रकरणाद्योगेन गृह्यते । तच्चैवं प्रकरणाविशेषात्सर्वावदानेषु निविशते ।

नन्वेवकारश्रवणादन्यनिवृत्तिर्गम्यते, न पञ्चसंख्याविधानम् । यथा ' षड्विंशतिरित्येव ब्रूयात् ' इति चतुस्त्रिंशद्व्यावृत्त्यर्थं, न षड्विंशतिविधानार्थम्, एवमिहापि चतुरवदाननिवर्तकमिदं, न पञ्चावत्तताविधायकम् । तस्मात्पञ्चावदानमपि न प्राप्नोति । अन्यपरत्वाद्वाक्यस्य ।

उच्यते । पञ्चसंख्यैवात्र विधीयते । तस्यां च विधीयमानायां चोदकप्राप्तो नैव

---

१ पञ्चावदानं—मु. । २ पञ्चावत्तत्वं—च. । ३ अथैवं—ग. । ४ जाते—क. मु. । ५ अवद्यन्तीति—मु. । ६ वदितुमानस्य—ड. म. । ७ (अ० १ पा० १ अ० ७) ८ तत्र—ड. क. । ९ गम्यत इति—निषेधो गम्यत इत्यर्थः । १० निवृत्त्यर्थम्—ड । ११ विधीयत इति—तस्याः पञ्चत्वस्य प्राप्त्यभावेनानुवादासंभवात्तद्ग्रहणं प्रमादपठितं स्यादित्याशयः ।

क्षणार्थं प्राथम्यादवसरप्राप्तं श्रूयते। विधित्सिते हि तस्मिन् वाक्यभेद-प्रसङ्गः। तस्मादङ्गेष्वपि पश्चाद्वचनमेवेति ॥ ७२ ॥

इति श्रीशबरस्वामिविरचिते मीमांसाभाष्ये दशम-स्याध्यायस्य सप्तमः पादः।

अथ दशमाध्यायेऽष्टमः पादः।

(अनुयाज-महापितृयज्ञयोर्येयजामहहोतृवरणपर्युदासा-धिकरणम् ॥ १ ॥)

[१] प्रतिषेधः प्रदेशेऽनारभ्यविधाने च प्राप्तप्रति-षिद्धत्वाद्विकल्पः स्यात् ॥१॥ पू०

प्रतिषेधः[1] श्रूयते, चोदकेन प्रदिष्टे धर्मे, क्वचिदनारभ्यवादेन प्राप्ते। चोदकेन प्रदिष्टे-महापितृयज्ञे, न होतारं वृणीते नाऽऽर्षेयमिति। तथा, अनारभ्यवादेन प्राप्ते—आश्रावयेति चतुरक्षरम्, अस्तु श्रौषडिति चतुरक्षरं, यजेति द्व्यक्षरं, ये यजामह इति पञ्चाक्षरम्, द्व्यक्षरो वषट्कारः, एष वै प्रजापतिः सप्तदशो यज्ञेष्वन्वायत्त इति। ततो नानुयाजेषु ये यजामहं करोतीति। तत्रायमर्थः सांशयिकः। किं प्रदेशानारभ्यवादयोः प्रतिषेधः, स च विकल्पः, उत पर्युदास इति।

किं प्राप्तम्? विकल्प इति। प्राप्तिप्रतिषेधयोः प्रमाणवत्त्वात्। उभौ हि प्राप्तिप्रतिषेधौ प्रमाणवन्तौ। प्राप्तिस्तावत्प्रमाणवती। महापितृयज्ञेन

भवतीत्यर्थादेवकारार्थो लभ्यते। सोऽनुवादः। यत्र तु द्वे संरूपे प्रत्युक्ते तत्रैवकारोऽन्यतरन्निवर्तयेत्। तत्रैवकारार्थः परिगृह्यते। इह तन्नास्ति ॥ ७२ ॥

इति श्रीमद्भट्टकुमारिलविरचितायां मीमांसाभाष्यव्याख्यायां टुप्टीकायां दशमाध्यायस्य सप्तमः पादः ॥

'न होतारं वृणीते' 'नानुयाजेषु येयजामहं करोति' इति इत्यत्र पूर्वपक्षः। अयं नञ्श्रुत्या कर्तव्यतां प्रतिषेधति। ये चानुयाजानां ते अपि तावेव विशेषणः।

---

१ प्रतिषेधः क्वचित्—ग। २ प्राप्नुत इति—यथा 'पशुविधानादेरेव सूक्तात्' इत्यत्र चोद-कात् 'पशुर्निरूपितो व्रज्य' इति समस्तवचनं, वैशेषिकनन्त्र[illegible] [illegible] स्थैर्ये प्राप्त इत्यर्थः। ३ नानुयाजेषु—ङ ञ।

यत्नेन प्रकृतिवदिति । तथा, एष वै प्रजापतिः सप्तदशो यज्ञोऽन्वायत्त इति भवति चाऽयं प्राप्ते· प्रतिषेधमनपेक्ष्यमाणं प्रमाणमूलम् । तथा प्रति· षेधः प्रमाणवान्, न होतारं वृणीते, नाऽऽर्षेयं, पुरस्तादेवानुमन्त्रयतीति। तथा, नानुयाजेषु ये यजामहं करोतीति । सर्वेषु यज्ञेषु येयजामह· क्रिया प्राप्ता, न करोत्यनुयाजेष्विति प्रतिषिध्यते । ये यजामहः कर्तव्य

एवं सर्वाणि पदानि स्वार्थभूतानि भवन्ति प्रतिषेधे । पर्युदासे तु लक्षणाभूतानि भवन्ति । यथा, अब्राह्मणमानयेत्यत्र नञ्ब्राह्मणपदं चान्यस्य लक्षणार्थमुपादीयते सन्निधापितः, न स्वार्थम्, एवमिहापि नञ्शब्दोऽनुयाजशब्दश्चान्यस्य यजतेर्लक्षणार्थमु· पादीयाताम् । तस्मात्पर्युदासो न संहितव्यः

ननु प्रतिषेधेऽपि पर्युदासफलं भवत्येव । यथा दधि ब्राह्मणेभ्यो दीयतां, तक्रं कौण्डिन्यायेति । अत्र ब्राह्मणजातिर्निर्दिष्टा । तदुपलक्षिता तु व्यक्तिर्न वर्णोपात्ता। कौण्डिन्ये तु सैव व्यक्तिः । तत्र दध्यधिदानमर्थात् कौण्डिन्ये प्राप्नोति तद्वर्णेन तक्रदानेन विरोध दृश्यते । एवमत्रापि यज्ञसामान्यं वर्णोपात्तम् । यज्ञविशेषस्तु लक्ष· णया । 'नानुयाजेषु' इति वर्णोपात्त एव यज्ञविशेषः। तत्र विशेषे श्रूयमाणः प्रति· षेधः सामान्यं बाधते । योऽयमर्थलभ्यमानः परित्यजनीयः । कल्पितोऽप्यस्त्यानि माना· न्येव भवन्ति । 'न होतारं वृणीते' इति विशेषेण श्रूयमाणमृत्विग्वरणसामान्य· प्राप्तिं बाधते ।

उच्यते । नचाऽयं निवृत्तिं गमयति । सा च प्रवृत्तिमन्तरेण न संभवति । सा सामान्यशास्त्रेण वा प्रवृत्तिशास्त्रेण वा । अनुयाजेषु, येयजामहो न स्यात्तथा सति प्रवृत्तिरेव न स्यात् । एवं च प्रतिषेधानर्थक्यमेव स्यात् । तेन नाहि 'अब्राह्मणो

इति वचनात्स येयजामहकः प्रयोगः फलवानिति गम्यते। न कर्तव्यो ये यजामह इति वचनादयेयजामहकः प्रयोगः फलवानिति गम्यते। उभयोः प्रामाण्यादुभयथाऽपि फलमिति गम्यते। तस्माद्विकल्पः। एवं होत्रार्षेयवरणेऽपि। तस्मात्प्राप्तविशिष्ट्वाद्विकल्पः स्यात्॥ १॥

अर्थप्राप्तवदिति चेत्॥ २॥

इति चेदवगम्यते विकल्पः स्यादिति। तत्र। अर्थप्राप्तवत्स्यात्। तद्यथा लोकेऽर्थप्राप्ते यत्र प्रतिषेधो भवति, न विषं भक्षयितव्यं, न सर्पायाङ्गुलिर्देया, न कण्टकः पादेनाधिष्ठेय इति, अक्रियैव तस्यार्थस्य भवति, न विकल्पः। तेन मन्यामहे, विधिप्रतिषेधयोः प्रतिषेधो बलीयानिति। प्राप्ते हि विधौ प्रतिषेधो भवति। येन च नाम प्राप्ते यदुच्यते तत्तस्य बाधकं भवति। तस्मादक्रियैवानुयाजेषु येयजामहस्य, महापितृयज्ञे च होत्रार्षेयवरणस्येति॥ २॥

न तुल्यहेतुत्वादुभयं शब्दलक्षणम्॥ ३॥

नैतदेवम्। तुल्यो हि हेतुरिह प्राप्तेः प्रतिषेधस्य च। उभयं शब्दलक्षणं, प्राप्तिरपि प्रतिषेधोऽपि। प्राप्तिरपि प्रतिषेधे प्राप्ते, प्रतिषेधोऽपि प्राप्तौ प्राप्तायाम्। लोके पुनरुभयमपर्थलक्षणं प्रत्यक्षतो गम्यमानं गुणदोषकरम्। तत्र विधिप्रतिषेधयोर्यतरो गुणवान् सोऽनुष्ठीयते। न तु

न हन्तव्यः' इति, एवं भविष्यति। न हि। तत्र सर्पोद्धननं प्राप्तं, कुर्यां वा न वेति। यदा करोति तदा प्रतिषिध्यते, न हन्तव्य इति। तत्रार्थशास्त्रस्य शास्त्रेण नित्यबाधः। इह तु द्वे शास्त्रे। तेन द्वे अपि ग्रहीतव्ये। तयोर्विरोधाद्विकल्पः स्यात्। चोदकोऽप्येवमेव।

अपि चैकस्य शास्त्रस्य कर्तव्यता प्रमेया, अपरस्य निवृत्तिः। तस्माद्भिन्नविषयत्वान्न बाध्यबाधकभावः। तस्माद्विकल्पः। न चेदं पूर्वपक्षोक्तिमात्रं, पारमार्थिकमेव। तथा सूत्रभाष्यकाराभ्याहतुः। 'सर्वप्रतिषेधो वाऽसंयोगात्स्येन स्यात्' इति। वचनेन ऋक् प्रतिषिध्यते। आनुमानिकी प्राप्तिः, प्रकरणाम्नानात्। तत्र विकल्पोऽभ्युपगतः, नाऽऽनर्थक्येन प्रमाणेन। आनर्थक्यं हि परित्यागे कारणं, नोपादने। तस्माद्युक्तो विकल्पः॥ १॥[२॥

---

१ अर्थप्राप्तयोः—ग.। २ प्रसेन—ग.। ३ चोदकोऽप्यति—चोदकस्य पि शास्त्रहन्तव्य-दुरजीव्यत्वाच्च नानर्थं कथं. संभवति। अपि तु विकल्प एवेत्यर्थः। ४ (अ० ९ पा० ४ अ० २ सू० ३१)।

शब्दलक्षणे गुणदोषौ शक्येते अवगन्तुम्। तस्मात्पर्युदासवचनेन प्राप्तं, तत्तदुभयमवधार्येत। उभौ च प्राप्तिप्रतिषेधौ प्रस्तुतः। तस्माद्विकल्पस्तत्र तत्रेति ॥ ३ ॥

अपि तु वाक्यशेषः स्यादन्याय्यत्वाद्विकल्पस्य विधीनामेकदेशः स्यात् ॥ ४ ॥ सि०

अपि त्विति पक्षव्यावृत्तिः। वाक्यशेषः[1] स्यात्प्रतिषेधः, प्रदेशानारभ्यविधानयोः। नैवमभिसंबन्धः, अनुयाजेषु येयजामहो न कर्तव्य इति। कथं तर्हि। नानुयाजेष्विति नञ्शब्दोऽनुयाजशब्देन[2] सह संबध्यते, न करोतिना। किमतो यद्येवम्। नानुयाजेष्वित्येतावदपरिपूर्णं वाक्यं, तत्साकाङ्क्षं पूर्ववाक्यैकदेशेन संबन्ध्यते। यदेतत्, येयजामहं करोतीत्युक्तं, तन्नानुयाजेषु। यावदुक्तं स्यात्। अनुयाजवर्जितेषु यजतिषु येयजामहं करोतीति। तस्माद्विधिरेव पर्युदस्तानुयाजकः, नास्ति प्रतिषेध इति न विकल्पो भविष्यति। महापितृयज्ञेऽपि प्रकृतिवदितिवचनाद्भोत्रार्षेयवरणमिह कर्तव्यं प्राप्तम्। तदुच्यते प्रकृतिवत्कर्तव्यं वरणं वर्जयित्वेति। नञ्शब्दोऽत्र तूष्णींशब्देन संबध्यते। प्रत्ययार्थस्त्वनुवादः। यदत्र प्रकृतिवत्कर्तव्यं तद्वरणं वर्जयित्वेति।

३ ॥ ३]

प्रतिषेधे सति शास्त्रस्य भ्रान्तिः कल्पनीया, विकल्पापत्तेः। द्विरदृष्टकल्पना च। प्रतिषेधादक्रियायां कोऽप्युपकारो भवतीति, विधौ क्रियायाम्। तस्मात्[3]पर्युदासः। तत्र लक्षणा केवलं, नादृष्टकल्पना। अदृष्टकल्पनायाश्च लक्षणा ज्यायसी। ननु 'अर्थैकत्वात्' इत्ययं न्यायोऽत्र नास्ति। येनैकवाक्यता स्यात्।

उच्यते। सत्यमयं न्यायो नास्ति। किं तु यथा 'दध्ना जुहोति' इति होमः पूर्वेण वाक्येन प्राप्तो विपरिवर्तते। तत्र दधि विधीयते। भवति चैकवाक्यत्वम्। [6]एवमिहापि, येयजामहं विपरिवर्तमनवनूद्य पर्युदासार्थो विधीयते। तथा चोदकेऽपि

१ वाक्यशेषः प्रतिषेध प्रदेशानारभ्यवादयोः—क पु०। २ शब्देन संबध्यते—पु०। ३ प्रतिषेधाद्यस्य—पु०। ४ पर्युदास इति—शेषानिति शेषः। ५ (अ० २ पा० १ अ० १४ सू० ४६)। ६ एवमिहापीति—पर्युदासस्थले पुष्पमध्यात्वावरणादेकवाक्यत्वासंभवेऽपि वाक्यैकवाक्यत्वं समवसेयमित्याशयः।

किमर्थं पुनरनुयाजैर्नञः सामर्थ्येन च नञ्शब्दः संबध्यत इति । उच्यते । अन्यतरस्याद्विकल्पस्य । अन्यतरयो हि विकल्पः । कथम् । इह यजतिषु येयजामहं करोतीत्युच्यते । यद्येवमवगम्यते, न शक्येत त्रिना येयजामहेन यजतिरभिनिर्वर्तयितुम् । तत्र प्रतिषेधवचनमनर्थकम् । प्रतिषेधेऽपि विज्ञाते विधिवचनमनर्थकम् । तस्मादन्यतरयो विकल्पः । अन्यतरस्य विधानर्थक्यप्रसङ्गाद्विकल्प आश्रयणीयो भवति । उच्यते । यत्रान्यतरदानर्थक्यमापद्यते, कल्प्यतामपि तत्र विकल्पः, यत्र न केनचिदपि प्रकारेणार्थवत्ता संभवति । इह त्वनुयाजसंबन्धपर्युदासेनार्थवत्ता । तस्मान्न विकल्पः ।

आह । नन्वनुयाजसंबन्धे नञ्शब्दस्य समासः प्राप्नोति । नित्यो ह्यस्य नञ्शब्दस्य सुबन्तसंबन्धेन समास इति वार्तिककारो भगवान्

यस्मकृतिवारिपितृयज्ञेन तद्वारणवर्जमिति । अथवा येयजामहः सामर्थ्येन प्राप्यमाण एवानुयाजवाक्येन विशेष्यते, अनुयाजवर्जं येयजामहं करोतीति । पितृयज्ञेऽप्येवमेव ।

अत्र ग्रन्थः । नन्वनुयाजसंबन्धे नञ्शब्दस्य समासः प्राप्नोति । पर्युदासपक्षे समासः स्यात् । न चात्र समासः । येन पर्युदासः स्यात् । तस्माद्विकल्प एवाऽऽश्रीयते ।

उच्यते । 'विभाषा' इत्यनेन समासो वाक्यं वा भवति । यदि समासलक्षणमेवाऽऽश्रीयेत, राज्ञः पुरुषः इत्यप्रयोगः स्यात् । तस्माद्राज्ञः पुरुष इत्येतदपि साधु । राजपुरुष इत्यपि । उभयोरप्यनुगमात् । यत्रानुगमो नास्ति तत्रासाधुप्रयोगः । यथा गावीति । तेनासत्यपि समासे ॥ एवार्थः समासेऽपि । तेनासमासत्वमदोषः ।

नित्यो ह्यस्य नञः सुबन्तसंबन्धे समास इति । कोऽभिप्रायः । भिन्नार्थौ वेतौ वाक्यसमासौ । वाक्येन पुंलिङ्गैकत्वविशिष्टस्य पुरुषः प्रतीयते । समासे तु न ज्ञायते किं द्वयोः पुंसोरुत बहूनामुत स्त्रिया उत नपुंसकस्येति । तस्माद्वाक्यसमासौ नैकार्थौ । गोशब्दे त्वेकोऽर्थः प्रतीयते । तत्र यस्यानुगमः ॥ साधुरितरेऽपभ्रंशाः । यथैको गोणीशब्द आवपने साधुर्न सास्नादिमति । अत्र राजपुरुष इति लिङ्गसंख्याविमुक्ते वाक्ये नित्यं समास एव साधु । तद्युक्ते राज्ञः पुरुष इति वाक्यमेव ।

---

१ इत्युच्यते—क. ग । २ शक्यते—ग. । ३ सामान्यवाक्येन प्राप्यमाणः—मु० । ४ पा० सू० (२-१-११) । ५ विशिष्टः—मु. ।

कात्यायनो मन्यते स्म । वावचनानर्थक्यं च स्वभावसिद्धत्वादिति । नेति भगवान् पाणिनिः । स हि, विभाषा—इति प्रकृत्येदं समासमुक्तवान् । सद्वादित्वाच्च पाणिनेर्वचनं प्रमाणम् । असद्वादित्वान्न कात्यायनस्य । असद्वादी हि विद्यमानमप्यनुपलभ्य ब्रूयात् । तस्मात्पर्युदास इति ॥ ४ ॥

(सोमे, आज्यभागप्रतिषेधस्य नित्यानुवादत्वेन पशावाज्यभागप्रतिषेधार्थवादार्थत्वाधिकरणम् ॥ २ ॥) .

[२] अपूर्वे चार्थवादः स्यात् ॥ ५ ॥ सि०

स्तो दर्शपूर्णमासौ, तत्राऽऽज्यभागौ प्रकृत्य समाम्नायते, न तौ पशौ करोति, न सोमे, इति । तत्रायमर्थः सांशयिकः । किं पर्युदासः, उत प्रतिषेधः, अथवाऽर्थवाद इति । किं प्राप्तम् । यथा पूर्वत्र पर्युदासस्तथा तावत्पर्युदासो नावकल्पते । कथम् । दर्शपूर्णमासयोरेतच्छ्रूयते । तत्र कः प्रसङ्गो यत्सोमे स्यात् । यदि सोमः पर्युदस्येत, संबन्ध एव न स्यात्, सोमवर्जितयोर्दर्शपूर्णमासयोरिति । तस्मादाज्यभागयोः सोमे प्रतिषेधः । नन्वपूर्वः सोमः । नैवं तत्र चोदके-

अत आह—'वावचनानर्थक्यं च स्वभावसिद्धत्वात्' इति । तेन पर्युदासो नास्ति । समासाभावात् ।

अत्रोच्यते । 'समर्थः पदविधिः' इति समर्थयोः समासः । सामर्थ्यं च यदि लिङ्गसंख्यादिकं नापेक्षते राजशब्दस्तत्र स्यात् । ततः पुरुषेण समस्यते । तस्माल्लिङ्गसंख्याविमुक्तः श्रूयमाणः समासेऽवयवार्थो गम्यते । प्रतीतेरुपलम्भात् । एवं सत्येकोऽर्थः । तस्मादुभयोरनुगमः कार्यः । उभयोश्चानुगमाद्विकल्पे पर्युदासः सिद्धः ॥ ४ ॥

'न तौ पशौ करोति, न सोमे' इत्याज्यभागयोः पर्युदासो न घटते । यदि पशुप्रकरण इदं श्रूयेत, तथा सति चोदकप्राप्तौ पर्युदस्येयाताम्, अर्थप्रकरणवशा-

१ पा० सू० (२—१—१) । २ न च तत्र—ग० । ३ वृत्तिवाक्ययोर्भिन्नार्थकत्वेन समासविधिना वाक्यस्य साधुत्वनिवारणादुभयोरपि भिन्नार्थकरूपत्वायेनैव विकल्पस्य सिद्धत्वाद्विकल्पविधायि विभाषासूत्रं पाणिनीयमनर्थकमेवेत्यर्थः । ४ पा० सू० (२—१—३) ५ नन्वेवं शब्दार्थभेदः स्यादित्यत आह—प्रतीतेरिति । ६ इतीति— अनयोर्वाक्ययोर्मध्ये आद्यवाक्ये पशावाज्यभागयोः पर्युदासो न घटत इत्यर्थः ।

नाऽऽज्यभागौ प्राप्नुतः । उच्यते । लक्षणार्थः सोमशब्दो भविष्यति । सौमिकेषु दीक्षणीयादिषु पशुबन्धमात्रे च न कर्तव्याविति । एवं प्राप्ते, ब्रूमः ।

अपूर्वे चार्थवादः स्यादिति । अपूर्वे सोमे नैवाऽऽज्यभागौ प्राप्नुतः । तस्मान्न तत्र प्रतिषेधः । अथ दीक्षणीयादीन् सोमशब्दो लक्षयति । तत्रायमेव दोषो भवति यल्लक्षणा । अपि च प्राप्तप्रतिषिद्धत्वाद्दीक्षणीयादिषु विकल्पः प्राप्नोति । विकल्पश्चान्याय्य इत्युक्तम् । तस्याऽसंभवत्यस्मिन्न विकल्पो भविष्यति । संभवति चार्थं, यो न पशौ करोतीत्यस्यार्थवादत्वेन । कः पुनरत्र प्रशंसार्थः । सोमे, आज्यभागौ न क्रियेते, पशावपीति । तद्यथा, आदित्यो यूप इत्यञ्जने कृते तेजःसामान्यादुच्यते, एवमिहापि पशावाज्यभागौ कथं न क्रियेयातामिति । तदर्था प्रशंसेति ॥ ५ ॥

(अतिरात्रे षोडशिग्रहणप्रतिषेधाधिकरणम् ॥ ३ ॥)

[३] शिष्ट्वा तु प्रतिषेधः स्यात् ॥ ६ ॥ सि०

ज्यभागवर्जं प्रकृतिवत्कुर्यादिति । इह तु दर्शपूर्णमासप्रकरणे इदं पठ्यते । तत्रेयं वचनव्यक्तिराज्यभागवर्जं दर्शपौर्णमासौ कुर्यादिति दर्शपूर्णमासविधिशेषः स्यात् । ततो विधानमाज्यभागयोरनर्थकं स्यात् । पशावित्ययं च प्रमादपाठः स्यात् ।

अथोच्येत, नाऽऽज्यभागाभ्यां नञः संबन्धः, अनाज्यभागौ दर्शपूर्णमासाविति । किं तर्हि । पशुशब्देन । यद्दर्शपूर्णमासयोराज्यभागौ कुर्यात्तद्यज्ञो पशुवर्जितयोरिति । एतदपि न । असत्त्वाद्दर्शपूर्णमासयोः । तस्मात्पशावाज्यभागयोः प्रतिषेधः । ततश्च विकल्प इति स्थितम् ।

'आनर्थक्यात्तदङ्गेषु' इत्ययं न्यायोऽत्र नास्ति, सोमे येन प्रतिषेधः स्यात् । 'वाजपेयस्य' इति षष्ठ्या संबन्ध उपात्तः । तस्य सप्तदशारत्निता निधीयते । संबन्धमात्रं चाङ्गाङ्गस्याप्यस्त्येनेति यूपे निवेशः । इह त्वाधारत्वेन सोमः श्रूयते, न संबन्धिमात्रतया । न च परम्परासंबन्धेऽस्त्याधारत्वमिति साक्षादेवायं सोमसंबन्धः प्रतीयते । स चाभाव इति । तस्मादर्थवादार्थं सोमग्रहणम् ॥ ६ ॥

१ तस्मान्न प्रतिषेध —क. । २ तस्मादसंभवति, अस्मिन् । विकल्पो भविष्यति—ढ. मु. । ३ कः पुनरत्र । प्रशं—मु । ४ विपरिवर्तते—ढ. । ५ तदपि—ढ. ज । ६ (अ० ३ पा० १ अ० ९ सू० १८) ।

आह । प्रथमेऽधिकरणे नञ्शब्दः पर्युदासार्थः । द्वितीये त्वर्थवादार्थः । अथ किंलक्षणकः प्रतिषेध इति । लक्षणमुच्यते । शिष्टा तु प्रतिषेधः स्यात् । यथा, नातिरात्रे गृह्णाति षोडशिनमिति । न तत्र शक्यं वक्तुं पर्युदास इति । संबन्ध एव हि न स्यात्, अतिरात्रवर्जितातिरात्रे गृह्णाति षोडशिनमिति । नापि कस्यचिदर्थवादत्वेन संभवति । तस्मान्नञो गृह्णातीत्यत्र संबन्धः ।

ननु परस्परं विरुद्धौ विधिप्रतिषेधौ न संभवतः । उच्यते । वचनप्रामाण्यात्प्रतिषेधो विधिं च भित्त्वा भविष्यति । विधिरपि प्रतिषेधम् । नान्या गतिरस्तीति पक्षे मिथ्याप्रत्ययः कल्पयिष्यते । तदा विधिर्यदा न प्रतिषेधः । तदा प्रतिषेधो यदा न विधिरिति । ननु सर्वदा विधिः प्रतिषेधश्च प्राप्नोति । उच्यते । उक्तमेतद्वचनप्रामाण्याद्विरोधाच्च मिथ्याप्रत्ययः प्रयोगवचनं एकं कल्पं गृहीत्वा न द्वितीयमपि गृह्णातीति । तस्मादन्यतरेण कल्पेन सिध्यतीति । ननु कल्पान्तरभावे वैगुण्यम् । अत्रोच्यते । सत्यं वैगुण्यम् । वैगुण्येऽपि तत्सिद्धिरेव वाक्यात्प्रमाणादवगम्यते । तस्माददोषः । यत्र पुनरन्या वचनव्यक्तिरस्ति वाक्यस्य, तत्र न विकल्पो भवति । यथा नानुयाजेषु येयजामहं करोतीति ॥ ६ ॥

(जर्तिलयवाग्वादिनिषेधस्य पयोहोमनिन्दार्थवादत्वाधिकरणम् ॥ ४ ॥)

[४] न चेदन्यं प्रकल्पयेत्प्रक्लृप्तावर्थवादः स्यादानर्थक्यात्परसामर्थ्याच्च ॥७॥ सि०

इदं समाम्नायतेऽग्निहोत्रे, जर्तिलयवाग्वा वा जुहुयात्, गवीधुकयवाग्वा वा जुहुयात्, न ग्राम्यान् पशून् हिनस्ति, नाऽऽरण्यान् ।

तृतीये प्रतिषेधः । न तत्र पर्युदासो भवति । यथा नातिरात्रे गृह्णातीति, अतिरात्रे न ग्रहीतव्यः । तत्र विधानानर्थक्यं षोडशिनः । अथ 'अषोडशिनं गृह्णीयात्' इति । तथाऽप्ययमेव दोषः ॥ ६ ॥

---

१ तस्मान्न गृह्णातीत्यत्र—क. ख. । २ तद्विधिरेव वाक्यप्रमाणात्—ग । ३ गवेधुक—क. ख. । ४ नाऽऽरण्यानिति—क. ग. । ५ ननु प्रथमेऽधिकरणे पर्युदासः । द्वितीये त्वर्थवादः । क तर्हि प्रतिषेध इति चेदाह—तृतीये प्रतिषेध इति—तृतीयेऽधिकरणे । 'नातिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति' इत्यस्मिन् वाक्ये प्रतिषेध इत्यर्थः ।

अथो खल्वाहुरनाहुतिर्वै जर्तिलाश्च गवीधुकाश्च, पयसाऽग्निहोत्रं जुहुयादिति । अत्र संदेहः । किं जर्तिलयवाग्वा गवीधुकयवाग्वा वा जुहोतीति विधिः, अनाहुतिर्वै जर्तिलाश्च गवीधुकाश्चेति प्रतिषेधः, अथवोभावेतावर्थवादार्थौ, पयसाऽग्निहोत्रं जुहोतीति विधिरिति ।

किं प्राप्तम् । जर्तिलयवाग्वेति विधिः । विधिशब्दस्य प्रत्यक्षत्वात् । अनाहुतिरित्यपि प्रत्यक्षः प्रतिषेधः । पयसाऽग्निहोत्रं जुहोतीत्यपरो विधिः, प्रत्यक्षत्वादेव । एवं सति विकल्पः । जर्तिलयवाग्वा गवीधुकयवाग्वा वा होतव्यम् । न वा ताभ्याम् । पयसा होतव्यमिति । न चात्र पर्युदासोऽवकल्पते । न हि नञ्शब्दस्य जर्तिलयवाग्वा गवीधुकयवाग्वा वा सामर्थ्यमस्ति । आहुतिशब्देन सह समस्तत्वात् । कल्प्यमाने वा सामर्थ्ये संबन्ध एव न स्यात् । अजर्तिलयवाग्वा, जर्तिलयवाग्वा जुहोतीति । अनर्थकश्च पर्युदासे विधिर्भवेत् । कृत्स्नस्य पर्युदस्तत्वात् । प्रतिविधाने च पर्युदासानर्थक्यम् । जर्तिलगवीधुकानामप्रसक्तत्वात् । तस्माद्विकल्प इति । एवं प्राप्ते, ब्रूमः ।

नैतयोरस्ति पर्युदासः । अजर्तिलयवाग्वा जुहुयादित्यनेन संबन्धेन पर्युदासाभावः । यदि पयोविधेः, होमे पयश्च जर्तिलयवागूश्च प्राप्नुयाताम् । सति पर्युदासः स्यात् । न चैतयोः प्राप्तिः । पयसस्तु केवलस्य ।

अथैवमुच्येत, अजर्तिलयवाग्वा जुहुयादिति, ततो जर्तिलविधानमनर्थकम् । किं तेन विहितेन । अथैवमुच्येत, अनाहुतिः कर्तव्येति । तथा सर्वथैव न घटते । तस्मात् 'जर्तिलयवाग्वा जुहुयात्' इति विहिता यवागूरनेन निषिध्यते । निषिध्य पयो विधीयते । तस्माद्विरोधः ।

---

१ गवेधुक—क. पु. । २ पर्युदासानपेक्षत्वात् । ज. नैरू—ग. । ३ पूर्वपक्षवाद—चतुर्थे तदादिना । ४ पर्युदासाभाव इति—न हि 'अनाहुतिर्वै जर्तिलाश्च गवीधुकाश्च' इत्यत्राऽऽहुतिपदेन समस्तस्य नञो जर्तिलादिपदेन संबन्धः सामर्थ्यमस्ति । असमस्तेऽपि च संबन्धे, न तावदयं जर्तिलादिविधेः शेषो भवितुमर्हति । न हि—अजर्तिलयवाग्वा जर्तिलयवाग्वेति संबन्धो घटते । अत एवं पर्युदासो न संभवत्येव । ५ भवतु यदि पयो होमविधेः शेष इति चेत्तत्रापि न संभवती-त्याह—यदि पयोविधेरिति । [illegible] पर्युदासो न [illegible] इति पूरणम् । ६ प्रतिषेधो—[illegible] च होमस्यैव प्राप्त्यभावात् [illegible] न [illegible] इत्यर्थः ।

भवेदेवं प्रतिषेधेन विकल्पः, न चेदन्यं विधिं प्रकल्पयेत्। पयसाऽग्निहोत्रं जुहोतीत्यस्य विधेः प्रक्लृप्तौ जर्तिलगवीधुकहोमवचनमनाहुतिवचनमप्यर्थवादार्थं स्यात्। आनर्थक्यात्। अनर्थको हि भवति तदा प्रतिषेधः। यदा हि पयसा जुहोति, अर्थादेव तदाऽनाहुतिर्जर्तिला गवीधुकाश्च भवन्ति। अथ कथमसावनाहुतिः, या यज्ञे हूयते। परसामर्थ्याच्च। परेण च—पयसाऽग्निहोत्रं जुहोतीत्यनेन विधिना सामर्थ्यं जर्तिलगवीधुकविधेः प्रतिषेधस्य च भवति। तस्मात्सर्वमिदमेकं वाक्यम्।

कथम्। जर्तिलयवाग्वा जुहुयात्, गवीधुकयवाग्वा वेति साक्षान्निन्दावचनेनैतत्संबध्यते, अनाहुतिर्वै जर्तिलाश्च गवीधुकाश्चेति। सा च निन्दा पयोविधिप्रशंसार्था। कथम्। जर्तिलगवीधुकाहुतिर्गुणवती। न तत्र ग्राम्याः पशवो हिंस्यन्ते, नाऽऽरण्याः। एवमपि गुणवती पयोहोमं प्रत्यनाहुतिरेव। एवं पयोहोमो गुणवत्तर इति। जर्तिलयवाग्वा जुहुयादिति न कर्तव्यार्थं कीर्त्यते। किं तर्हि। प्रतिषेद्धुम्। कर्तव्योपदेशे हि यत्नीयं किंचित्। प्रतिषेधसंबन्धे प्रत्यक्षनिन्दयेतरस्तुतिः। आनन्तर्यानुग्रहश्च। यथा, विषं भक्षयितव्यं न कदाचिदिति विषभक्षणस्य कर्तव्यता प्रतिषेधसंबन्धार्थं कीर्त्यते, नानुज्ञानाय। एवमिहापि द्रष्टव्यमिति ॥ ७ ॥

उच्यते। अर्थवादोऽयम्। 'अनाहुतिर्वै जर्तिलाश्च' इत्यनाहुतिवचनेन प्रतिषिद्धस्य विकल्पमिच्छन्ति। स च 'पयसा जुहुयात्' इत्यनेनैव लभ्यते। विकल्पो विना प्रतिषेधवचनेन। तस्मात्प्रतिषेधो न घटते। सर्वस्त्वेवं 'पयसा जुहुयात्' इत्यस्य विधीयमानस्य वाक्यशेषत्वेन घटते। यथा देवदत्तः शोभनो विद्वानिति, एवंगुणविशिष्टोऽपि यज्ञदत्तमपेक्ष्याविद्वानशोभनश्चेति। तत्र ये देवदत्तस्य निन्दास्तुती न ते देवदत्तार्थमुच्येते। किं तर्हि। यज्ञदत्तार्थे। एवमत्रापि निन्दास्तुती पयोविधानार्थे ॥ ७ ॥

---

१ भवेदयं प्रतिषेधे विकल्पेन—ग। २ प्रक्लृप्तौ गवेधुक—क मु.। ३ जुहोतीति—ग.। ४ गवेधुक—क मु। ५ वचनेनैतद्—क। ६ वचनेनैतत्—मु०। ७ या च तन्निन्दा सा पयो—मु०। ८ सिद्धान्तमाह—उच्यत इत्यादिना। ९ अर्थवादोऽयमिति—पयोहोमस्तुत्यर्थं, न तु प्रतिषेधः श्रूयते। अपि तु निन्दार्थ इत्यर्थः। १० कथमिति चेदाह—अनाहुतिरिति। ११ पयोविधानार्थे इति—यद्यपि हिंसाद्यभावेन पश्वपेक्षया प्रशस्ततरेऽपि जर्तिलादिर्मुख्यहोमो पयोऽपेक्षया निन्द्यत एव तथाऽपि तु पय एव होमे प्रशस्ततरमिति स्तुतिनिन्दावाक्यशेषः।

(त्र्यम्बकहोमादिषु- अभिघारणानभिघारणादीनामर्थवादार्थत्वाधिकरणम् ॥ ५ ॥)

[५] पूर्वे च तुल्यकालत्वात् ॥ ८ ॥ सि०

चातुर्मास्येषु त्रैयम्बकानधिकृत्य समामनन्ति, अभिघार्या नाभिघार्या इति मीमांसन्ते । यदभिघारयेत्, रुद्रायाऽऽस्ये पशूनपिदध्यात् । यन्नाभिघारयेन्न रुद्रायाऽऽस्ये पशूनपिदध्यात् । अथो खल्वाहुरभिघार्या एव । न हि हविरनभिघृतमस्तीति । तथा, होतव्यमग्निहोत्रं न होतव्यमिति मीमांसन्ते ब्रह्मवादिनः । यदि जुहुयादयथापूर्वमाहुतीर्जुहुयात्, यन्न जुहुयादग्निः परापतेत्, तूष्णीमेव होतव्यं, यथापूर्वमाहुतीर्जुहोति, नाग्निः परापततीति । अत्रायमर्थः सांशयिकः । किमभिघारयितव्यास्त्रैयम्बकाः, (उत) नाभिघारयितव्या इति, होतव्यमग्निहोत्रं, न होतव्यं वा विधिप्रतिषेधावेतौ, उतार्थवादार्थमेतयोः संकीर्तनमिति ।

[1]किं तावत्प्राप्तम् । विधिप्रतिषेधाविति ब्रूमः । तद्रूपत्वात् । विधिप्रतिषेधयोर्हि प्रत्यक्षं रूपमुपलभ्यते । श्रुत्या चानुष्ठानार्थता प्रतिषेधार्थता चावगम्यते । वाक्यादर्थवादार्थता । श्रुतिश्च वाक्याद्बलीयसी । न च पर्युदासोऽवकल्पते । तस्मादग्निहोत्रं होतव्यं न होतव्यं वा । यदा होतव्यं तदा तूष्णीम् । त्र्यम्बका अभिघारयितव्याः, नैव वाऽभिघारयितव्याः । यदा पुनरभिघारयितव्याः, तदाऽभिघारयितव्यवचनमर्थवादार्थं, प्रतिषेधसंकीर्तनादभावाशङ्कायां पुनरुच्यत इति । एवं प्राप्ते ब्रूमः ।

पूर्वाधिकरणोदाहरणैस्तुल्यकालानीमान्युदाहरणानि । का तुल्यकालता । पूर्वं विधिप्रतिषेधावभिधायोत्तरेण तयोरभिसंबन्धः क्रियत इति । तदेतत्पूर्वाधिकरणेनैव तुल्यम् । यौ विधिप्रतिषेधौ श्रूयेते, न तावनुष्ठातुं, वर्जयितुं वा । किं तर्हि । मीमांसितुम् । एवमाह, अभिघार्या नाभिघार्या इति मीमांसन्ते । तथा, होतव्यमग्निहोत्रं, न होतव्यमिति मीमांसन्ते ब्रह्मवादिन इति । मीमांसा चेतरविधिप्रशंसार्था ।

---

१ त्र्यम्बकानधि—ग. । २ तत्र—ग. । ३ त्र्यम्बका —ग । ४ इद चेह च भवतु, इद—ग. ५ न च—ग. ।

यथा मत्पक्षः शब्दार्थेन संबन्धः । न किंचित्कल्पनीयम् । विधिप्रतिषेधयोर्हि किंचित्कल्पनीयं स्यात् । यदभिघारयेत्, रुद्रायाऽऽस्ये पशूनभिदध्यादिति । इदमभिघारणं गुणवत्तरं, यदीदृशोऽपि दोषो नाऽऽद्रियत इति । तथा, यज्जुहुयादयथापूर्वमाहुतीर्जुहुयात्, यन्न जुहुयादग्निः परापतेदिति—इत्थं तूष्णीं होमः प्रशस्तः, यदस्मिन् क्रियमाण उभावपि दोषौ परिहृतौ भवत इति ॥ ८ ॥

(आधाने निन्दावादेन, विहितसामगानप्रतिषेधात्सामविकल्पाधिकरणम् ॥ ६ ॥)

[६] उपवादश्च तद्वत् ॥ ९ ॥ सि०

अस्त्याधानम् । तत्रेदमामनन्ति । य एवं विद्वान् वारवन्तीयं गायति, य एवं विद्वान् यज्ञायज्ञीयं गायति, य एवं विद्वान् वामदेव्यं गायतीति । तत्रेदमाम्नायते, उपवीता वा एतस्याग्नयो भवन्ति, यस्याग्न्याधेये ब्रह्मा सामानि गायतीति । तत्रायमर्थः सांशयिकः । किमयमुपवादः प्रतिषेधार्थः, उत पर्युदासार्थः, उतार्थवादार्थ इति । किं प्राप्तम् । न पर्युदासः । ब्रह्मणोऽप्राप्तत्वात् । असतो वचनमर्थवादार्थं भवति । यथा, प्रजापतिर्वा एक आसीत्, स आत्मनो वपामुदक्खिदादिति । एवं प्राप्ते ब्रूमः ।

न ब्रह्मण उपवादः कस्यचिदर्थवादः संभवति । न च वाक्यान्तरस्थेनार्थवादेन किंचिदपि प्रयोजनमस्ति । तस्मादुपवादस्तद्वत् । किंवत् । यथा, अतिरात्रे गृह्णाति षोडशिनमिति विधाय प्रतिषेधार्थं स्यात् । कथम् । ब्रह्मणो गानं नैव प्राप्तमिति ब्रह्मगानप्रतिषेधार्थं वचनं नावकल्पते । तस्माद्ब्रह्मग्रहणमविवक्षितम् । सामगानप्रतिषेध एवैष स्यात् । ब्रह्मशब्दः प्रमादपाठ इति चेत् । नैतदेवम् । ब्राह्मणवाचित्वादुद्गातृमिधानं भविष्यति ॥ ९ ॥

[८ ॥ ९ ॥

---

१ उपवीताः—अचिरनष्टा इत्यर्थः । तथा चानया निन्दया 'न ब्रह्मा सामानि गायेत' इत्येवं निषेधवचनं प्रकल्प्य तेन चाऽऽधाने सामप्रतिषेधादुद्गातृगानवद्विकल्प इत्याशयः । २ किंवत्—मु ।

प्रतिषेधादकर्मेति चेत् ॥ १० ॥

इति चेत्पश्यसि, सामगानस्यैव[1] निन्देति । अकर्म[2] सामगानस्य । न हि निन्दितं कर्तव्यं भवतीति ॥ १० ॥

न शब्दपूर्वत्वात् ॥ ११ ॥

नैतदेवम् । यथैव हि निन्दया न कर्तव्यमिति गम्यते, एवमुपदेशा[3]त्कर्तव्यमिति गम्यते । न चान्यत्कर्तव्यमिति कश्चिद्विधिः प्रकल्प्यते, यस्य प्रशंसार्थं निन्द्येत । तस्मादनुष्ठातुं विधिः, वर्जयितुमुपवाद इति ॥ ११ ॥

(दुरुपार्थदानपाकहोमानां दीक्षितकर्तृकत्वपर्युदासाधिकरणम् ॥ ७ ॥)

[७] दीक्षितस्य दानहोमपाकप्रतिषेधोऽविशेषा-
त्सर्वदानहोमपाकप्रतिषेधः स्यात् ॥ १२ ॥ पू०

ज्योतिष्टोमे श्रूयते, दीक्षितो न ददाति, न जुहोति, न पचतीति । अत्रैषोऽर्थः सांशयिकः । किं सर्वदानहोमपाकानां प्रतिषेधः, उताक्रतुयुक्तानाम्, अथवा क्रतुयुक्तानामपि चोदकप्राप्तानां प्रतिषेधः, अथवा पर्युदास इति । किं प्राप्तम् । सर्वदानहोमपाकानां प्रतिषेधः । कुतः । अविशेषात् । नास्ति विशेषवचनः शब्दः । तस्मात्सर्वेषां प्रतिषेध इति ॥ १२ ॥

अक्रतुयुक्तानां वा धर्मः स्यात्क्रतोः प्रत्यक्षशिष्ट-
त्वात् ॥ १३ ॥

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । न सर्वेषां प्रतिषेधः । केषां तर्हि । अक्रतुयुक्तानां धर्मः स्यात् । कुतः । क्रतोः प्रत्यक्षशिष्टत्वात् । प्रत्यक्षं हि क्रतो[4]र्दानादीनां शासनमस्ति । तस्मात्प्रत्यक्षं[5] वर्जयित्वा प्रतिषेधः स्यात् ॥ १३ ॥

तस्य वाऽप्यानुमानिकमविशेषात् ॥ १४ ॥

अपि वा तस्य क्रतोर्यदानुमानिकं चोदकप्राप्तं, तस्य प्रतिषिध्यते । आनुमानिकं हि तेन प्रत्यक्षम् । प्रत्यक्षश्रुतस्य प्रतिषेधः ॥ १४ ॥

१० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ।

१ सामगानस्यैषा—ग. । २ अकर्म च—ग. । ३ एवमुपदेशात्तथा कर्तव्य—क. मु. । ४ क्रतो—क. । क्रतौ—मु. । ५ तस्मात्प्रत्यक्षम्—मु. ।

अपि तु वाक्यशेषत्वादितरपर्युदासः स्यात्प्रतिषेधे
विकल्पः स्यात् ॥ १५ ॥ सि०

तुशब्दोऽवधारणायाम् । वाक्यशेषः स्यादप्रतिषेधः । उक्तानामवि-
शेषेण दानादीनां ज्योतिष्टोमिकपर्युदासेन प्रतिषेधो वाक्यशेषः स्यात् ।
अहरहर्दद्यादित्यस्य शेषो, न दीक्षित इति । एवं होमपाकवाक्ययो-
रपि । असति पर्युदासे, प्रतिषेधे विकल्पः स्यात् । स चान्याय्य इत्यु-
क्तम् । तस्मात्पर्युदास इति ॥ १५ ॥

(ज्योतिष्टोमादौ विशेषविहितवर्त्मादिना सामान्यविहिताहवनीय-
बाधाधिकरणम् ॥ ८ ॥)

[८] अविशेषेण यच्छास्त्रमन्याय्यत्वाद्विकल्पस्य तत्सं-
दिग्धमाराद्विशेषशिष्टं स्यात् ॥ १६ ॥ सि०

इदं समामनन्ति ज्योतिष्टोमे, वर्त्मनि जुहोतीति । राजसूये, वल्मी-
कवपायामुपहृत्य जुहुयादिति । इदमपि श्रूयते, यदाहवनीये जुहोति, तेन
सोऽस्याभीष्टः प्रीतो भवतीति । तत्रैषोऽर्थः सांशयिकः । किं ज्योति-
ष्टोमे वर्त्मनि होतव्यं, राजसूये वल्मीकवपायाम्, उत विकल्प एतयो-
राहवनीयेनेति । किं प्राप्तम् । होमार्थत्वात्तावद्वर्त्मवल्मीकवपयोः समु-

---

१९ ॥]

नन्वदृष्टार्थत्वादाहवनीययोर्न विरोधो न बाध्यबाधकभावः । कथमदृष्टार्थता ।
यागमाधारं नाऽऽक्षिपति । विनाऽप्याधारेण सिद्ध्यमानत्वात् । यदि चाऽऽधार-
माक्षिपेत्तथा सत्याहवनीयो निवर्त्येत । यथा, ' आग्नेयोऽष्टाकपालो भवति '
इत्यष्टाकपाले द्रव्यं सिद्धम् । तत्र व्रीहयो निवर्त्यन्ते । इहाऽऽधारो वचनसामर्थ्या-
द्विधीयते । तस्माद्यथा प्रयाजा अदृष्टेनोपकुर्वन्तो नैवहोमादिभिः सह विकल्प्यन्ते ।
न च बाध्यबाधकभावः । एवमिहाप्याहवनीयवर्त्मादयः । तथा च, न देवताग्निशब्द-
क्रियाणां प्रतिनिधिरित्युक्तम् । तेन प्रतिनिधिकारणन्यायेऽ स्थिते समुच्चयस्यैव युक्त-
त्वात्कथमिदमधिकरणमारभ्यते ।

---

१ दानादीनां—ग. । २ हवनीति—[illegible] । ३ हवुप्राधीनि— (अ०
१ पा० ३ अ० ५ सू० १८) इत्यत्रोक्तेः ।

घयो न प्राप्तः। अन्यतरेण होमनिर्वृत्तेः कृतत्वात्। होमार्थता चैतयोः प्रतिज्ञायेत। कुतः। भूतभव्यसमुच्चारणे भूतं भव्यार्थं भवति। न च प्राप्तोऽत्यन्तमेव वर्तमानविषयः। आहवनीयहोमोऽपहृतो भवति। विकल्पे, पक्षे तावदनुगृह्यत इति। एवं प्राप्ते, ब्रूमः।

अविशेषेण यच्छास्त्रं तस्याऽऽराद्विशेषविधिः स्यात्। यद्विशेषेण क्रियते, तदस्य दूरं स्यात्। असंबद्धमित्यर्थः। संदिग्धं हि तत्। कथमिव। यदि सामान्यं विशेषलक्षणार्थं ततो विशेषेऽपि प्राप्तम्। अथ न लक्षणार्थं ततो न प्राप्तम्। एवं संदिग्धम्। अथवा, सामान्यं विशेषेण विकल्प्यते, न विकल्प्यत इत्येवं संदिग्धम्। अथवा, सामान्यं तस्मिंश्च विशेषे, अन्यस्मिंश्चेत्येवं संदिग्धम्। तत्सामान्यविधानं विशेषविधौ न स्यात्। किं कारणम्। अन्यार्थपरत्वाद्विकल्पाच्च। कथमन्यार्थो विकल्पः।

अथोच्यते । यदि चरमार्धाधिकरणता पदे होमेषु श्रूयते, सा पक्षे न भवतीति विकल्पमाश्रयता प्रमाणापेता कल्पयितव्या । अथ चरमार्धाधिकरणता पदे न श्रूयते, ततः पक्षे सा भवतीति प्रमाणापेतैव । चरमग्रहणं च श्रूयमाणमविवक्षितं स्यात् । अर्थोऽन्येन, अर्थान्तरपक्षे प्राप्तिः । स चार्थो होमनिर्वृत्तिराहवनीयेनेति[1] । तत्र । यदि होमनिर्वृत्तिमात्रं कर्तव्यम् । तत आहवनीयेनाप्यर्थः सिध्येत् । इह तु चरमार्धाधिकरणताऽपि विधीयते । साऽऽहवनीय उपादीयमाने नोपसंह्रियेत । अनुपसंहारे च प्रयोगवचनो बाध्येत ।

तत्र केचिद्दूषणं वदन्ति । सादृश्येन प्रतिनिधिः । यदि देवताशब्दो न स्मर्यते ततः सादृश्यमेव न ज्ञायते । अथ स्मर्यते तथा सति स एवोच्चारणीयः । एवं वर्धमाने, यदा व्रीहयो नष्टाः प्रक्रान्ते कर्मणि वचनसामर्थ्याद्[2]यागोऽवश्यं समापनीयः । न च व्रीहीन् स्मरति, कीदृशा व्रीहय इति । तेषां चास्मरणान्न शक्नोति सादृश्यं संपादयितुम् । ईदृश्यामवस्थायां यागो नैव कार्यः । न चेदृश्यवस्था नास्ति । कदाचिद्विद्यते । तस्मात्सादृश्याभावाद्देवतायाः प्रतिनिधिर्नास्तीत्येतदयुक्तम् ।

तेनान्योपपत्तिर्विरुद्धा । सा च षष्ठे वर्णिता[4], न प्रतिनिधीयमाना देवता भवतीति[3] । तेनादृष्टार्थत्वादाहवनीयस्यानाक्षेपात्प्रतिनिधिकाण्डेन नेदं विरुद्धम् ।' अपि चाऽऽहवनीयः पदनिरपेक्षः समस्ताऽऽधारत्वं प्रतिपद्यते । पदमप्याहवनीयनिरपेक्षम् । यथा 'व्रीहिभिः' इति कारकविभक्तिरेव निरपेक्षा प्रतिपादयति यागसाधनत्वेन, तथा 'यवैः' इति । तत्र यः समुच्चयं कुर्यात्तस्मै पुरोडाशं न निर्वर्तयति । शक्यते मिश्रैरपि[5] । किंतु वाक्येन योऽर्थः प्रतिपादितस्तं बाधेत[6] । एवमिहापि ।

अपि च व्रीहियवाभ्यां मिश्राभ्यां पुरोडाशो निर्वर्तते, न तत्र कश्चिद्विरोधः । यदाहवनीयपदयोस्तु समुच्चये, पदे वाऽऽहवनीयो निक्षिप्येत, आहवनीये वा पदम्[7] । तत्र यदाऽऽहवनीयेऽधिकरणं, तद्व्यवधानात्[8]पदमधिकरणं न स्यात् । एवं पदेऽपि । तस्मान्न वस्तुतो[9] न शब्देन पदाहवनीययोः समुच्चयो घटते ।

---

१ सर्वार्थो होमनिर्वृत्तिः—क. ग. । २ वचनसामर्थ्यादिति—शिष्टा हि प्रारब्धकर्मणोऽपरिसमापने विगर्हन्ते प्राक्रमिकोऽयमिति । अतः शिष्टाचारानुमितं वचनसामर्थ्यात्प्रक्रान्तं कर्म परिसमापनीयमेवेत्यर्थः । ३ भवतीति—देवतायाः प्रतिनिधीयमान इति शेषः । ४ (अ० ६ पा० ३ अ० ५) इत्यत्रेति शेषः । ५ मिश्रैरपीति—पुरोडाशोऽभिनिर्वर्तयितुमित्यर्थः । ६ बाध्यते—ङ. ञ. मु. । ७ आहवनीयेऽधिकरणमिति—आहवनीयः पदे निक्षिप्तः सन् होमाधिकरणं भवतीत्यर्थः । ८ तद्व्यवधानादिति—आहवनीयेन पदस्य व्यवधानादित्यर्थः । ९ वस्तुतो वा—सु. ।

भमोच्यते । यद्यपि स्वर्गकामाधिकरणाधारोऽपि विधीयते होमे, तथाप्यधि-रणाद्धोमं समीचीनं करोतीति । तस्मादुपसंहारोऽपि न दोषः । अधिकर-णान्तरेण समीचीनो भविष्यतीति । तस्माद्विकल्प एवेति । नेत्युच्यते । वर्त्मादिहोमसंबन्धोऽत्र विधीयते । स चैव प्रमाणमूलः, न होमः । तस्मि-न्ननुपसंह्रियमाणे न यथाश्रुतं कृतं स्यात् । अथोच्यते । संबन्धेऽपि विधीयमाने द्वयं विधीयते । एकं साध्यम्, एकं साधनम् । तत्साध्यं, तत्साधनम् । स च होमः । तस्माद्विकल्पः । संबन्धेऽपि च श्रूयमाणेऽत्र-द्वयोपादातव्यो भवति होमः । होमश्चेदाहवनीयः प्राप्नोत्येवेति ।

तत्र । आहवनीयस्यानङ्गत्वात् । कथमनङ्गत्वम् । विशेषेऽप्रसक्तेः । कथमप्राप्तिः । वर्त्माद्यधिकरणतायां सत्यामाहवनीयाधिकरणताया ज्ञानं करणं च मत्यसंभवात् । यदि वर्त्माद्यधिकरणमिति ज्ञायते, न तदा-हवनीयाधिकरणं शक्यं ज्ञातुं कर्तुं वा । आह । यथा शक्यते तथा कर्तव्यमित्यर्थाद्गतार्थो भविष्यति । तस्माद्वर्त्मादि बाधित्वाऽऽ-हवनीयो भविष्यतीति । उच्यते । स्यादेतदेवं, यदि वर्त्मादिवाक्यमन्तरे-णाऽऽहवनीयोपदेशो नावकल्पेत । द्वेधा हि शक्यते कर्तुं, वर्त्मादि बाधित्वा परिहृत्य वा । अत्र बाधायां वर्त्मनीति प्रत्ययोऽपह्नोतव्यो भवति । तस्मात्परिहारः श्रेयानिति ।

उदाहरणे तु चोद्यते । 'पदे जुहोति' 'वर्त्मनि जुहोति', इतीदं जुहोति-श्रवणं तुल्यमाहवनीयपदयोः । एकत्रापि होमसामान्यमन्यत्रापि तदेव । तस्मादत्र सामान्यविशेषाभावाद्बाध्यबाधकभावो न घटते । अन्यत्तूदाहरणं मृग्यं, यत्र सामा-न्यविशेषौ स्तः । तदुच्यते । 'गार्हपत्ये पत्नीसंयाजान् जुहोति' इति । अत्र पत्नी-संयाजशब्दो विशेषं ब्रूते श्रुत्या । 'यदाहवनीये जुहोति' इति सामान्यं श्रुत्या । अत्र बाध्यबाधकभावो घटते । यथा, दधि ब्राह्मणेभ्यो दीयतां, तक्रं कौण्डिन्यायेति । [redacted] ब्राह्मणशब्देन ब्राह्मणजातिर्वर्णैरुपात्ता । कौण्डिन्ये व्यक्तिरेव । न च कौण्डिन्ये सामान्यं विद्यते । यथा गोत्वमश्वादिभ्यो व्यतिरिच्यते, शाबलेयादीनन्वेति । तच्च गोत्वं प्रत्यक्षेणोपलभ्यते । न च कौण्डिन्ये वस्तु विद्यतेऽवान्तरसामान्यं, यत्प्रत्यक्षेण गृहीत्वा शब्दः प्रवर्तेत । तस्मात्कौण्डिन्यशब्देन विशेष एवोच्यते ।

---

१ प्रधान—ग. । २ विकल्प एव—ग. । ३ समीचीनमिति—आकरग्रन्थस्तु स्वस्मिन् दृश्यते ।

आह । गृहदाहेऽपि, आहवनीये भवतीति प्रत्ययोऽपह्नूयेत । अपह्नोष्यामहे । भवत्याहवनीयप्रत्ययः । अशक्योऽसौ कर्तुमित्यपि किं न भवति । अशक्यं न करिष्यते । आह । योऽयं सामान्यप्रत्यय उच्यते, स सर्वेषु विशेषेषु कार्यमासज्जति । एवं चेद्वर्मादिहोमेषु चान्यत्र च तेनाऽऽहवनीयो विहितः । तत्र यो वर्मादिहोमे आहवनीयप्रत्ययः स न शक्यः परिहर्तुम् । अतो वर्मादिहोमं बाधित्वाऽनुतिष्ठेनेति ।

अत्रोच्यते । नैतदेवम् । न हि सामान्यवाची शब्दो विशेषानभिवदति । यदि चाभिवदेत्, अज्ञाते गवि नावकल्पेत । पूर्वदर्शनाभावात् । सामान्ये च दृष्टपूर्वत्वादवकल्पते । तस्मान्न सामान्यं विशेषानभिवदति । तस्मान्न वर्मादिहोम आहवनीयप्रत्ययः । अभिवदन्वा न मुख्यया वृत्त्याऽभिवदेत् । कथं तर्हि । लक्षणया । लक्षणा च श्रुत्या बाध्येत । तस्माद्वर्मादिहोमे श्रुत्या वर्मादिषु प्राप्तेष्वशक्य आहवनीयो विज्ञातुं कर्तुं चेति ।

आह । ननु विपरीतमप्येतत्स्यात्, आहवनीये प्राप्ते वर्मादिप्रत्ययो न शक्यते इति । भवेदेवं, किंतु विशेषे वर्मादिप्रत्ययः श्रौतः, आहवनीयप्रत्ययो लक्षणया । तत्र श्रुतिप्रत्ययो बलीयानित्युक्तम् । ननु सामान्येऽप्याहवनीयप्रत्ययः श्रौतः । उच्यते । वर्मादिप्रत्ययोऽपि

अपि च वाक्यार्थे पदैकवचनमिदम् । वाक्यार्थश्चेत्, न सामान्यं प्रत्याययति । तस्माद्विशेष एव शब्देनोच्यते । तत्र यागान्तर एव कार्यम् । इतरस्मिन्सामान्येन, विशेषः प्रकरणादिभिरवच्छेत्तव्यः । तस्मात्तत्र विप्रकर्षः । इह तु संनिकर्षः । अनेन न्यायेन विशेषश्रुतेन गार्हपत्येनाऽऽहवनीयो बाध्यते ।

अथवा—इदमेवोदाहरणं संभवति । आहवनीयः पवमानेष्ट्यादिभिरुत्पादितः प्रयोजनमपेक्षते । तदाऽनारभ्यवादेनाधिकरणभावो होमेषु विधीयते । इह तु पदविशिष्टो होम उत्पाद्यते । तत्राऽऽहवनीयो न शक्यते विधातुम् । पदेन होमस्य व्याप्तत्वात् । आहवनीयो विधीयमान उत्पत्तिवाक्येन यादृशा होमा अवगतास्तादृशाननूद्य विधी-

---

१ आहवनीयः—क. ग. । २ भवतीति—ग. । ३ आहवनीये—ग. । ४ वर्मादिहोमं बाधित्वेति—होमे वर्मादिरधिकरणं बाधितेऽर्थः । अथवा 'वर्मादि बाधित्वा' इति वा पाठ आवश्यक इति भाति । ५ शक्यत इति—ख. । ६ पदैकवचनमिदमिति—पूर्वोक्तन्यायस्य गोचरमिति पूरणम् । ७ विशेषश्रुतेन—पत्नीसंयाजेषु श्रुतेनेत्यर्थः ।

सामान्ये श्रौतः । होमे हि स विशिष्टे विधीयते, नाहोम एकादिश्येत इति । तस्माद्दर्व्यादिहोमं वर्जयित्वाऽन्येषु होमेष्वाहवनीयः करिष्यत इति ॥ १६ ॥

(वैमृधादिषु साप्तदश्यपुनःश्रवणस्यानारभ्याधीतसाप्तदश्योपसंहारार्थ-त्वाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[९] अप्रकरणे तु यच्छास्त्रं विशेषे श्रूयमाणमविकृत-माज्यभागवत्प्राकृतप्रतिषेधार्थम् ॥ १७ ॥ पू०

अनारभ्य किंचिदाम्नायते, सप्तदश सामिधेनीरनुब्रूयादिति । तत्प्रकृतौ विशेषविहितेन पाञ्चदश्येन बाधितं सर्वविकृतीरनुधावति, कासुचिद्विकृतिषु पुनः श्रूयते— वैमृधेऽध्वरकल्पायां पशौ चातुर्मास्येषु मित्रविन्दायां त्रैधातव्यायामाग्रयणेष्ट्यामिति । तासु विकृतिष्वस्य श्रवणं किमर्थमिति विचार्यते । किं प्राप्तम् ।-अप्रकरणे यच्छास्त्रमाम्नातं विकृतिविशेषे पुनरविकृतं श्रूयते, तत्प्राकृतमङ्गमात्रं प्रतिषेद्धुम्, वैमृधादिषु सप्तदश सामिधेनीरनुब्रूयादिति, नान्यत्प्राकृतं कुर्यादिति । न चैवं विज्ञायते, वैमृधादिष्वेव साप्तदश्यं नान्यासु विकृतिष्विति । तासु तत्परत्वेन वाक्येन श्रुते न शक्यं बाधितुम् ॥ १७ ॥

विकारे तु तदर्थं स्यात् ॥ १८ ॥

यदि तु सामिधेनीनां विकारः कश्चिच्छ्रूयेत, ततो विकारार्थमाम्नानमिति गम्यते । न तु विकारः श्रूयते । तस्मात्प्राकृतप्रतिषेधार्थमेवेति ॥ १८ ॥

वाक्यशेषो वा क्रतुनाऽग्रहणात्स्यादनारभ्यविधानस्य ॥ १९ ॥ सि०

यते । तत्र क्षुद्रेषु विधातुं युज्यते । अधिकरणोत्पन्नेषु न घटते ॥ १६ ॥
[१७ ॥ १८ ॥

१ विशेषपठितं—मु । २ विक्रियु र्भीर्—ग । ३ महधार्—श्री. क. ग. मु । ४ क्षुद्रेषु—आधारविधुरेषु होमेष्वित्यर्थः ५ अधिकरणोत्पन्नेष्विति—ये साधिकरणा उत्पन्ना होमास्तेष्वित्यर्थः ।

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । वाक्यशेषोऽयं वैमृधादिष्वनारभ्यविधानस्य, सप्तदश सामिधेनीरनुब्रूयादेतासु विकृतिष्विति । तेनान्यासु विकृतिषु न स्यात् । ननु प्रत्यक्षश्रुतमन्यासु विकृतिषु तन्न शक्यं बाधितुम् । उच्यते । सत्यं प्रत्यक्षश्रुतं सामिधेनीषु, न तु क्रतुना गृह्यते । क्रतुसंबन्धाभावात्प्रयोगवचनोऽपि न गृह्णाति, सति वैमृधादिसंबन्धकरे वाक्ये । यदेतत्साप्तदश्यमनारभ्योक्तं, तद्वैमृधादीनामङ्गमिति प्रत्यक्षं वाक्यम् । तस्मान्नान्या विकृतयस्तद्गृह्णन्ति । अक्रतुग्रहणे च सति सामिधेनीनां साप्तदश्यं निष्फलत्वान्न क्रियेत । तस्मादनारभ्यविधेर्वैमृधादिषु वाक्यशेषः । आह । ननु वाक्यभेदो भवति । सामिधेन्यः सप्तदश भवन्ति । ताश्च वैमृधादिष्विति । उच्यते । द्वे एते वाक्ये । पूर्वेण वाक्येन योऽर्थ उक्तस्तस्यैव विशेषः परेण वाक्येन विधीयत इति वाक्यशेष इत्युच्यत इति ॥ १९ ॥

(क्वचिद्दर्विहोमे स्वाहाकारपुनःश्रवणस्यानारभ्याधीतस्वाहाकारानुसंहारफलत्वाधिकरणम् ॥ १० ॥)

[१०] मन्त्रेष्ववाक्यशेषत्वं गुणोपदेशात्स्यात् ॥२०॥ सि०

दर्विहोमं प्रकृत्य श्रूयते, पृथिव्यै स्वाहा, अन्तरिक्षाय स्वाहा, वायवे स्वाहा, इति । अस्ति चानारभ्यवचनं, वषट्कारेण वा स्वाहाकारेण वा देवेभ्योऽन्नं प्रदीयत इति । तत्र संदेहः । किं तस्यायं वाक्यशेषः, स्वाहाकारेणान्नं प्रदीयते देवेभ्य इति । एतस्मिन् दर्विहोमे पृथिव्यै स्वाहा, अन्तरिक्षाय स्वाहेति, उत नायं वाक्यशेषः, येष्वपि प्रदानेषु स्वाहाकारो नाऽऽम्नातस्तेष्वपि स्वाहाकार इति । किं प्राप्तम् । अनन्तरसूत्रेणाधिकरणेन वाक्यशेष इति । एवं प्राप्ते, ब्रूमः ।

मन्त्रेषु वाक्यशेषत्वं न स्यात् । न हि विधायकाविधायकवाक्ययोरे-

वाक्यपरत्वं भवति। विधायकं ब्राह्मणम्, अविधायको मन्त्रः। अपि च, अनन्तराधिकरणे न क्रतुसंबन्धोऽस्ति। इह तु संबन्धो गम्यते, वषट्कारेण स्वाहाकारेण वा देवेभ्योऽन्नं प्रदीयत इति। प्रदानं चात्र प्रधानकर्म। अपि च, गुणोपदेशो भवति तस्मिन् दर्विहोमे। पृथिव्यै स्वाहा, इत्येवं समुच्चार्यं भवति, न स्वाहा पृथिव्या इति। तस्मादन्येष्वपि दर्विहोमेषु स्वाहाकारोऽस्तीति ॥ २० ॥

वादं विरोद्धुम्। अविधायकत्वात्। न चात्र 'छागो वा मन्त्रवर्णात्' इति न्यायः। कथम्। तत्र यावदग्नीषोमीयात्पूर्वं तावन्मन्त्रः प्रयोक्तव्यः। 'अग्नीषोमीयं पशुमालभेत' इति न कश्चित्पशुजातिविशेषः श्रूयते। तत्रावश्यं जातिविशेषो ग्रहीतव्यः। स यथानियमेन गृह्यते ततो यद्यपि चोदना न विरुध्यते, यत्तु नित्यवच्छ्रुतं मन्त्राम्नानं तत्पाक्षिकं कृतं स्यात्। तस्माद्येषा नियमेन चोदना सा मन्त्रवर्णालोचनेन जातिविशेषपरा कल्प्यते। न च मन्त्रविध्योर्विशेषणविशेष्यता। भाष्यार्थमप्रकाशकत्वान्मन्त्राणामित्युक्तम्।

अपि च 'पृथिव्यै स्वाहा' इति पृथिव्या इत्यनेन देवतोक्ता। तदर्थमिदमाम्नानम्। तस्यां च संप्रदानत्वात्स्वाहाकारो वषट्कारो वा प्राप्नोति। तत्र स्वाहाकारो नियम्यते वषट्कारनिवृत्त्यर्थम्। वषट्कारनिवृत्तिरेव च वाक्यादन्येषु क्रतुषु स्वाहाकारो नास्तीत्याशङ्का नास्ति। स्वाहा पृथिव्या इति यथैव श्रुतेन तथा सति योऽनवगमस्य प्रमाणेन विहितः स्वाहाकारस्तमनुष्ठास्यति नियम्येतेत्यादि। नास्ति च पक्षे नान्येषु। न वेदत्वमपि वाक्यमिति ॥ २० ॥

अनाम्नाते च दर्शनात् ॥ २१ ॥

यत्रापि दर्विहोमे नाऽऽम्नायते स्वाहाकारः, तत्रापि क्वचिद्दृश्यते । घृतेन द्यावापृथिवी आपृणेथामित्यौदुम्बर्या[१] विशाखे जुहोति, आग्नी-ध्रस्रावयति, भूमिमासे स्वाहाकरोतीति प्राप्तं स्वाहाकारं दर्शयति ॥ २१ ॥

प्रतिषेधाच्च ॥ २२ ॥

क्वचिच्च प्रतिषेधो भवति, न स्वाहेति वचनं करोति, मन्त्रं च नाऽऽहेति । प्राप्तिपूर्वकः प्रतिषेधो भवतीत्यवाक्यशेषतोऽध्यवसीयते ॥ २२ ॥

(अभ्यातिग्राह्ययोर्विकृतावतिदेशाधिकरणम् ॥ ११ ॥)

[११] अभ्यातिग्राह्यस्य विकृतावुपदेशादप्रवृत्तिः स्यात् ॥ २३ ॥ पू०

इदमाम्नायते, य एवं विद्वानग्निं चिनुत इति । तथा, उपष्टम्भनं वा एतद्यज्ञस्य यदतिग्राह्या इति । तत्र संदेहः । किमभ्यतिग्राह्यं विकृतौ चोदकः प्रापयति, उत नेति । किं प्राप्तम् । अभ्यतिग्राह्यस्य विकृतावप्रवृत्तिरिति । अभ्यातिग्राह्यग्रहणम् । तद्विकृतौ न प्रवर्तेत । कुतः । विकृतावुपदेशात् । विकृतौ हि तदुपदिश्यते । अथातोऽग्निष्टोमेनानुयजति, तमुक्थ्येन, तमतिरात्रेण, तं चतूरात्रेण, तं पञ्चरात्रेण, तं षड्रात्रेण, तं सप्तरात्रेण, तमष्टरात्रेण, तं नवरात्रेण, तं दशरात्रेणेति । तथा, यत्पृष्ठ्येऽतिगृह्णीयात्प्राञ्चं यज्ञं पृष्ठानि संगृह्णीयुः, यदुक्थ्येऽतिगृह्णीयादिति । न नूनमभ्यतिग्राह्यं चोदकः प्रापयति, यस्मात्कस्यांचिद्विकृतौ चोद्यत इति ॥ २३ ॥

मासिग्रहणं च तद्वत् ॥ २४ ॥

इदं चाऽऽम्नायते, मासि मास्यतिग्राह्या गृह्यन्त इति । यदि चोदकः प्रापयेत्, मासि मास्यतिगृह्यन्त इत्युपदेशः स्यात् । ॥ २४ ॥

ग्रहणं वा तुल्यत्वात् ॥ २५ ॥ सि०

[२१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥

---

१ '[illegible] जुहोति ' 'भूमि त्वा अग्ने स्वाहाकारः ' इति भाष्यीयवा-क्यो दृश्यते । [illegible] अन्तर्वेद्यौदुम्बर्यां जुहोति । भूमिरिति स्वाहाकारं करोति ' इति च (अ० ८ पा० ४ अ० १) एतत्र दृश्यते । २ अन्यान्-सु०।

गृह्यते वा चोदकेनाग्न्यतिग्राह्यं, न ह्यस्यान्यैरङ्गैरस्ति विशेषः । अन्यान्यङ्गानि गृह्णाति, एवञ्च गृह्णातीति नेदवदवकल्पते ॥ २५ ॥

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २६ ॥

लिङ्गं खल्वपि दृश्यते, कङ्कचितं चिन्वीत, शीर्षचितं चिन्वीत, यः कामयेत सुशीर्षा अस्मिँल्लोके संभवेयमिति । तथा, पञ्चैन्द्रानतिग्राह्यान् गृह्णातीति । कङ्काकारसाधैन्द्राणां च विशेष इवाग्न्यतिग्राह्यस्य विकृतौ नास्ति दर्शयति ॥ २६ ॥

ग्रहणं समानविधानं स्यात् ॥ २७ ॥

अथ यदुक्तं, विकृतावुपदिश्यत इति । तत्परिहर्तव्यम् । अत्रोच्यते । यस्यां विकृतावुपदिश्यते, तस्यां प्रकृतौ च समानः स विधिः । अवशिष्टासु विकृतिषु चोदकः प्रापयतीति ॥ २७ ॥

मासिग्रहणमभ्यासप्रतिषेधार्थम् ॥ २८ ॥

अथ मासि ग्रहणं कथमिति । तदभ्यासप्रतिषेधार्थम् । नाहन्यहानि गृह्यन्ते, मासि मासि गृह्यन्त इति ॥ २८ ॥

---

२९ ॥ २९ ॥]

यत्समानविधाने गुणकामानां प्रवृत्तिर्नैवोपपद्यते । कथम् । प्रकृतौ वैकल्पिकोऽग्निः, उत्तरवेद्यां निधातव्यः, स्थले वा । स चोदकेन वैकल्पिक एव प्राप्नोति । तत्र पुनर्वचनं नियमार्थं भविष्यति । यथा खादिरादिपुनर्वचनं नियमार्थम् । यदग्निर्द्विरात्रादीनां प्रकरण आम्नायेत, अग्निरत्र कर्तव्य इति, एवं नियामकं स्यात् । यथा 'खादिरो यूपो भवति' इति । अयं त्वग्निरनारभ्य सेनिकर्तव्यताको विहितः । तं विधायैभिर्वाक्यैस्तस्य क्रतुसंबन्धः क्रियते । एतानि च वाक्यान्यग्निप्रकरणे एव प्रकरणे । तत्र च द्विरात्रादीनां प्रकरणं न विपरिवर्तते । येन द्विरात्रादिषु चोदकेन प्राप्तस्य नियामकानि स्युः । तेन द्विरात्रादीनां चोदकेन वैकल्पिक एवाग्निः । पुनर्वचनं तु यत्राऽग्निस्तत्र गुणकामानां प्रवृत्तिरिति ॥ २७ । २८ ॥

---

१ उपदिश्य —मु । २ तन्नोपपद्यत इति—गुणकामप्रवृत्तिः समानविधानप्रयोजनमिति मीमांसकसमयविद्धं नोपपद्यते, विस्पष्टप्रयोजनान्तरसद्भावादित्यर्थः । ३ द्वयह्यादिविकृतिषु वचनपुनःश्रवणस्य यन्नियमार्थत्वमाशङ्कितं तन्निराकरोति—यदीत्यादिना । ४ एभिर्वाक्यैरिति—'यदा तोऽग्निं चिन्वीत' इत्याद्युपलभ्यते, तदुपलक्षणेन 'इत्यादिवाक्यैरित्यर्थः ।

णाति, सकृदवद्यति, द्विरभिघारयति, चतुरवत्तस्याऽऽप्त्यै, इति द्विर-
भिघारणेन चतुरवत्तं पूर्णं दर्शयति। इतरथा ह्यन्यत् तेन पूर्येत।
आह। दर्शनमेतत्। प्राप्तिरुच्यतामिति। अत्रोच्यते। चतुरवत्तं होमे
श्रूयते, चतुरवत्तं जुहोतीति, न होमार्थं पुरोडाशे सांनाय्ये वा। नैवं
श्रूयते, यद्धोमार्थं द्रव्यं तच्चतुरवत्तं कुर्यादिति। चतुरवत्तं श्रूयमाणं
होमेनासंबध्यमानमनर्थकं स्यात्।

अथोच्यते। प्रयोगवचनग्रहणादर्थवद्भविष्यति। तन्न। साक्षाद्धोमसंबन्धे
वचने सति चतुरवत्तं जुहोतीति, नान्यस्य प्रयोगवचनं कल्प्यते। अस्मिंश्च
साक्षाद्वचने तदर्थादवत्तं, नातदर्थादिति न विशेषः श्रूयते। तदर्थादत-
दर्थाद्वा चतुरवखण्डनसंयुक्तं द्रव्यं होतव्यम्। एवं च श्रुतिः परिगृह्यते।
इतरस्मिन् पक्षे वाक्यं परिगृह्येत। द्विर्हविषोऽवद्यतीति च विरोधः
स्यात्। यदि हविश्चतुरवत्तं क्रियेत, तथेदमपरं श्रवणमसदनुवादभूतं
स्यात्। चतुरवत्तं वा विकल्पयेत्। अभावाच्च पक्षे विकल्पो न न्याय्यः
स्यात्। तस्मात्सहोपस्तरणाभिघारणाभ्यां चतुरवत्तमिति ॥ ३१ ॥

तुल्यवच्चाभिधाय सर्वेषु भक्त्यनुक्रमणात् ॥ ३२ ॥

चत्वारि वा एतानि देवदधात्यवदानानि, यदुपस्तृणाति तदनु-
वाक्यायै, यत्पूर्वमवदानं तद्याज्यायै, यदुत्तरं तद्देवतायै, यदभिघारयति
तद्वषट्कारायेति, चतुरवत्तस्य चत्वार्यवदानानि संकीर्त्यानुवाक्यादि-
भिर्भक्तिवादेनावयवशः संकीर्तयन्नुपस्तरणादीनि दर्शयति। तस्मात्स-

---

स्यात्। तस्मादिदं वचनमकिंचित्करमिति। यच्चतुरवत्तं तज्जुहोतीति। तच्चतुरवत्तं
विधीयते[3]। विधीयमानत्वात्तच्छ्रूयतेऽनुवदितुम्। अनूद्य[4] चतुरवत्तस्य होमसंबन्धः क्रियते।
तत्र होमो वा चतुरवत्तार्थः, चतुरवत्तं वा होमार्थमिति[5]। यदि होमश्चतुरवत्तार्थः,
तदाऽदृष्टं कल्पनीयम्[6]। अथ चतुरवत्तं होमार्थं, ततो दृष्ट एवार्थो होमनिर्वृत्तिः। तस्मा-
च्चतुरवत्तं होमार्थमिति ॥ ३१ ॥

---

१ वचनग्रहणं करोति—क. ख.। २ ग. पुस्तके वचनमकिंचित्करमिति चेत्तद्दर्शयति—यच्चतुरवत्त-
मिति। ३ विधत्त इति—हविषो द्विरवदानविधानादुपस्तरणाभिघारणाभ्यां चात्र चतुष्ट्वं नियतम् इत्यर्थः।
४ अनूद्य च तस्य होम- घ. ङ.। ५ इतीति—इति प्रकाशितेन्द्रियः इति शेषः। ६ कल्पनीय-
मिति—न हि होमेन चतुरवत्तस्य किंचिद्दृष्टं येनमस्तीति शेषः।

(दर्शपूर्णमासयोरसोमयाजिनः पुरोडाशद्वयश्रवणस्यानुवादताधिकरणम् ॥ १४ ॥)

[१४] पुरोडाशाभ्यामित्यधिकृतानां पुरोडाशयोरुपदेशस्तच्छ्रुतित्वाद्देशस्तोमवत् ॥३५॥ पू०

दर्शपूर्णमासयोरिदमाम्नायते, पुरोडाशाभ्यामेवासोमयाजिनं याजयेत्, य एतावाग्नेयश्चैन्द्राग्नश्चेति। तत्रैष संशयः। किमधिकारश्रुतिवाक्यशेषोऽयम्—दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेत्यस्य, पुरोडाशाभ्यामसोमयाजीति, अथ किमधिकयोः कर्मान्तरयोरुत्पत्तिः—अपराभ्यामेवंजातीयकाभ्यां पुरोडाशाभ्यां यजेतेति, अथवा, अङ्गकर्तुरुपदेशः—आभ्यां पुरोडाशाभ्यामृत्विग्याजयेदिति, अथवा, असोमयागकाले, आभ्यां यजेतेति कालोपदेशः, उतैन्द्राग्नस्य विधिराग्नेयस्य चानुवादः, अथवोभयोरनुवाद इत्येते पक्षाः।

किं तावत्प्राप्तम्। अधिकारशेष इति। यदेतत्स्वर्गकामो यजेतेति तस्य शेषः, आभ्यां पुरोडाशाभ्यामसोमयाजी स्वर्गकामो यजेतेति। कुतः। तच्छ्रुतित्वात्। तच्छ्रुतिसम्बन्धौ हि पुरोडाशौ शब्देनानूद्येते। तेन सम्बन्धिकौ। असोमयाजित्वं कर्तुर्व्यापारः आभ्यां सम्बध्यते श्रुत्या, न कालः। स हि लक्ष्येत। श्रुतिश्च लक्षणाया गरीयसी। तत्र सोमयाजिनो वा न पुरोडाशौ। असोमयाजिनो वा न सान्नाय्यम्। यदि पुरोडाशावधिकृत्यासोमयाजी विधीयते, ततो नासोमयाजी सान्नाय्ये। तत्रैवकारः समर्थितो भवति। पुरोडाशाभ्यां केवलाभ्यामसोमयाजी, न सान्नाय्येनेति। अथासोमयाजिनमधिकृत्य पुरोडाशौ विधीयेते, तथा न सोमयाजिनः पुरोडाशौ। तस्मादभावे, एवशब्दो भवति, पुरोडाशाभ्यामसोमयाजिनमेवेति। यथा—

यमेव विद्याः शुचिमप्रमत्तं मेधाविनं ब्रह्मचर्योपपन्नम्।
यस्ते न द्रुह्येत्कतमच्चनाह तस्मै मा ब्रूया निधिपाय ब्रह्मन्॥ इति।

---

१ किमा–ग। २ उभयानु–ग.। ३ निरुक्तम्–(अ० २ पा० १ ख० ६)।

यं शुचिमेव विद्या इति वदितव्ये यमेव विद्याः शुचिमिति । एवमत्रापि । तदुभयोरपि वचनव्यक्त्योरधिकारश्रुतिवाक्यशेष इत्युभयथाऽयं पूर्वपक्षो भवति । यथा वैश्यस्तोमेऽधिकारश्रुतिशेषः, वैश्यो वैश्यस्तोमेन यजेतेति । तद्वदत्राप्यधिकारश्रुतिशेष एवेति ॥ ३५ ॥

न त्वनित्याधिकारोऽस्ति विधेर्नित्येन संबन्ध-
स्तस्माद्वाक्यशेषत्वम् ॥ ३६ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदेवम्, अधिकारवाक्यशेष इति । नित्यौ हि दर्शपूर्णमासौ, यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेति । नित्यौ च तत्रेमौ पुरोडाशौ फलं प्रति सहकारिणौ । तावनित्यमसोमयाजिनं प्रति विधीयेते इत्यनुपपन्नम् । कथम् । नित्यौ हि दर्शपूर्णमासयोर्भविष्यतः । पश्चादसोमयाजी तयोरुपकरिष्यत इति नोपपद्येत । पुरोडाशविधेर्नित्येन दर्शपूर्णमाससमुदायेन संबन्धः । तस्मान्नासोमयाज्यधिकारश्रुतिवाक्यशेषः । किं तर्हि । अधिकयोः कर्मान्तरयोरुत्पत्तिरिति । नैवमभिसंबन्धः क्रियते । यावेतौ पुरोडाशौ दर्शपूर्णमासयोर्विहितौ, तौ प्रत्यसोमयाजी विधीयत इति । कथं तर्हि । असोमयाजी यः स्वर्गकामः स आग्नेयं कुर्यादैन्द्राग्नं चेत्येते कर्मणी विधीयेते । विधीयेते चेत्पूर्वाभ्यां कर्मान्तरे । तत्र, यावेतावित्यनुवादवचनं धर्मार्थं भविष्यति । यथा, एतस्यैव रेवतीषु वारवन्तीयमग्निष्टोमसाम कृत्वेति । एवशब्दश्च पुनरित्यस्मिन्नर्थे भविष्यति । यथा क्षीरेण भुक्त्वा देवदत्तः क्षीरेणैव भुञ्जीतेति । भुञ्जीतैवेति पुनरिति गम्यते । एवमिहापि सोमयाजिनश्चासोमयाजिनश्च दर्शपूर्णमासविधानेन विहितौ पुरोडाशौ पुनरसोमयाजिनस्तौ विधीयेते, पुरोडाशाभ्यामेवासोमयाजिनं याजयेदिति । तदर्थकाम्यमिति गम्यते ॥ ३६ ॥

सति च नैकदेशेन कर्तुः प्रधानभूतत्वात् ॥ ३७ ॥

---

३६ ॥ ३६ ॥

---

१ विधौ—क. मु. । २ तस्मान्न सोम—क. ग । ३ स स्वर्गकामः समाग्नेयं—क । ४ भुञ्जीतेति । भुक्त्वा देवदत्तो भुञ्जीतेति—क. । ५ प्रधानत्वात्—ग्री. ।

संति चाधिकारशेषे पुरोडाशयोरसोमयाजिकर्तृसंबन्धो नोपपद्यते। अधिकारशेषे हि प्रधानभूतः कर्ता निर्दिश्यते। न चासति फले प्रधानभाव उपपद्यते। न च दर्शपूर्णमासैकदेशभूतौ पुरोडाशौ फलस्य साधकौ भवतः। न च वचनप्रामाण्यात्फलं कल्पयिष्यते। वचनव्यक्त्यन्तरस्य भावात्। तस्मादपि नास्त्यधिकारशेष इति ॥ ३७ ॥

कृत्स्नत्वात्तु तथा स्तोमे ॥ ३८ ॥

यदुपवर्णितं, वैश्यस्तोमवदिति। युक्तं वैश्यस्तोमे। कृत्स्नो वैश्यस्तोमो न कस्यचिदेकदेशः। तत्र फलं संभवति। न चात्र फलं संभवति। न च तत्र किंचिदेकं नित्यमनित्येन संबध्यते। तस्माद्वैषम्यं वैश्यस्तोमेन ॥ ३८ ॥

कर्तुः स्यादिति चेत् ॥ ३९ ॥

इति चेन्मन्यसे, नाधिकारश्रुतिशेषोऽयकल्पत इति। तत्रोच्यते। कर्मान्तरयोरुत्पत्तिर्नावकल्पते। याजयेत्—इति हैश्यवेक्षावचनं लक्षणया कल्प्येत। कथं तर्हीदमिति। अङ्गकर्तृरुपदेशः। अङ्गे यः कर्ता, न प्रधाने। याजयेदिति हेतुकर्तृवैवक्ष्यपक्षं वचनम्। लक्षणया यजेः कर्तुः। अपि च नित्यानित्ययोर्विरोधः सेव येऽभ्युपगतो न भविष्यति। न चैकदेशस्य फलं कल्पयिष्यते। असोमयाजी पुरोडाशाभ्यां याजयितव्य इति याजयितुरुपदेशोऽभ्युदयाय भविष्यति ॥ ३९ ॥

न गुणार्थत्वात्तास्थे च नोपदेशार्थः ॥ ४० ॥

नैतदेवम्, अङ्गकर्तुरुपदेश इति। अङ्गकर्ता हि प्रधानकर्तुरेव क्रियोपदेशेन गुणभूतः प्राप्नोति। न चास्य फलं श्रूयते। न च कल्पयितुं शक्यम्, उपग्रहविशेषात्। न च प्राप्तस्य पुनरुपदेशे किंचिदस्ति प्रयोजनम्। अर्थप्राप्तस्य त्वनुवादः पुरोडाशयोर्नार्थं निधातुम्। न च परिसंख्या। त्रिदोषत्वात्। सोमयाजिनश्च विनाऽङ्गकर्त्राऽसंभवात्। तस्मात्कर्मान्तरयोरुत्पत्तिरिति ॥ ४० ॥

३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥

कर्मणोस्तु प्रकरणे तन्न्यायत्वाद्गुणानां लिङ्गेन कालशास्त्रं स्यात् ॥ ४१ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति। नाधिकयोः कर्मान्तरयोरुत्पत्तिरिति। एतयोः कर्मणोः प्रकरणे काल उच्यते। नासोमयाजिनं कर्तारं प्रति पुरोडाशौ विधीयेयाताम्। कुतः। तन्न्यायत्वात्। स हि न्यायः, योऽसावुक्तः। अपि वा कालमात्रं स्याददर्शनादिविशेषस्येति। इहापि स एव न्यायः। असोमयागकाले दर्शपूर्णमासयोरेतौ पुरोडाशौ भवत इति। किमेवं भविष्यति। फलकल्पनादोषो न भविष्यति। यदा समुदायः पूरयिष्यते, तदा सर्वेषां संहतानां फलं भविष्यतीति। शक्यते चासोमयागेन विशेषलिङ्गेन कालो लक्षयितुम्। तस्मिन् काले पुरोडाशाभ्यामेव यजेत, न सांनाय्येनेति ॥ ४१ ॥

यदि तु सांनाय्यं सोमयाजिनो न ताभ्यां समवायोऽस्ति विभक्तकालत्वात् ॥ ४२ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति। यदि सांनाय्यं सोमयाजिनः, न कालार्थं श्रवणं भवितुमर्हति। सांनाय्यं च सोमयाजिन एव। अनाशङ्किते ऽस्मिन्नाशङ्कितवचनम्। यथा—

शास्त्राणि चेत्प्रमाणं स्युः प्राप्तास्ते परमां गतिम्। इति।

एवं हि श्रूयते, नासोमयाजी संनयेदिति। एवं सति न कालार्थं श्रवणम्। कथम्। नैव ताभ्यां पुरोडाशाभ्यां सांनाय्यस्य समवायः प्राप्तः। विभक्तकालत्वात्। प्राक् सोमयागात्पुरोडाशौ। ऊर्ध्वं सांनाय्यं प्राप्तमेव। न तदर्थं यतितव्यम्। तस्मान्न कालार्थं श्रवणं कर्मान्तरचोदनैवेति ॥ ४२ ॥

अपि वा विहितत्वाद्गुणार्थायां पुनःश्रुतौ संदेहे श्रुतिर्हि देवतार्था स्याद्यथाऽनभिधतस्तथाऽऽग्नेये दर्शनादेकदेवते ॥ ४३ ॥

---

४१ ॥ ४२ ।

---

१ (अ ४ पा० ४ अ० ३ सू० ६)। २ समुदाये व्यापरिष्यते—क मु.। ३ भविष्यति—क. मु.। ४ अभिमत्—ग.। ५ सांनाय्यं, प्राप्तत्वं च न—ग.। ६ चोदनेति—ग.। ७ श्रुतिर्हि देवतार्था—ग.।

अपि चेति पक्षव्यावृत्तिः । नैतस्य मान्त्ररचोदनेति । अनुवाद आग्नेयस्य । विहितत्वात् । विहितो ह्यसावुभयत्र, यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां पौर्णमास्यां चाच्युतो भवतीति । ऐन्द्राग्नस्य भवति विधिः । उभयत्राविहितत्वात् । यत्र न प्राप्नोति । पौर्णमास्यामैन्द्राग्नविधानार्थैवा श्रुतिः । यथाऽनभिजेनस्तथाऽऽग्नेय उदरिता । विधानं चोभयत्र । तस्य दर्शने च, आग्नेयं चतुर्धा करोतीति । तथा साकंप्रस्थायीये, आज्यभागाभ्यां प्रचर्याऽऽग्नेयेन पुरोडाशेनेति ॥ ४३ ॥

विधिं तु बादरायणः ॥ ४४ ॥

तुशब्द एतमपि पक्षं व्यावर्तयति । नैतदेवम्, आग्नेयेऽनुवाद ऐन्द्राग्ने विधिरिति । उभयोः कालविधिः स्यात् । कुतः । बादरायण आचार्यो मन्यते स्म, मागपि सोमयाजिनः सांनाय्यविधिरिति । असोमयाजिनोऽपि सांनाय्यं श्रूयते, तदु संनयेदिति । तथा, तथेह स्माऽऽनुगौपायनाः सांनाय्यमेवासोमयाजिनः । तस्मात्कालार्थः संयोग इति ॥ ४४ ॥

प्रतिषिद्धविज्ञानाद्वा ॥ ४५ ॥ सि०

वाशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदस्ति, कालविधिरिति । साम्प्रतिकयोः कर्मणोरुत्पत्तिः । न चाऽऽग्नेयस्यानुवादः, ऐन्द्राग्नस्य विधिः । किं तर्हि । उभयोरनुवादः । कथम् । सोमयाजिनः सांनाय्यविधानार्थमेतद्वाक्यम् । अतो नैन्द्राग्नस्यापि विधिः । भिद्येत हि तदा वाक्यम् । एवमभिसंबन्धः क्रियते । असोमयाजिनः पुरोडाशावेतौ, यौ प्राप्तौ । सोमयाजिनः सांनाय्यमप्यस्तीति । पुरोडाशाभ्यामेवासोमयाजिनं याजयेत् । यावेतावेवमेतौ प्राप्तौ, सांनाय्येन सोमयाजिनमिति, एकैकेन वाक्येन सोमयाजिनः सांनाय्यं विधीयते । अपरेणापि वाक्येनासोमयाजिन । तस्मादुभयोरप्यनुवाद इति ॥ ४५ ॥

तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ४६ ॥

अन्यार्थोऽपि चैतमर्थं दर्शयति, न कर्मान्तरम् इति । कथम् । चतुर्दश पौर्णमास्यामाहुतयो हूयन्ते, त्रयोदशामावास्यायामिति । कर्मान्तरोत्पत्तावभ्यधिका आहुतयो भवेयुरिति ॥ ४६ ॥

(उपांशुयाजे ध्रौवाज्यविधानाधिकरणम् ॥ १५ ॥)

[१५] उपांशुयाजमन्तरा यजतीति हविर्लिङ्गाश्रुतित्वाद्यथाकामी प्रतीयेत ॥ ४७ ॥ पू०

दर्शपूर्णमासयोराम्नायते, उपांशुयाजमन्तरा यजतीति । तत्र द्रव्यं प्रति संदेहः । किमनियम उत नियतं किंचिद्द्रव्यमिति । किं प्राप्तम् । न किंचिद्धवीरूपं श्रूयते । तस्माद्यथाकामी प्रतीयेत । अथोच्यते । श्रूयते हवीरूपम्, आज्यस्यैव नावुपांशु पौर्णमास्यां यजन्तीति । तस्मा-दाज्यद्रव्यकं स्यात् । उच्यते । एवमप्यनियमः । यत्किंचिदाज्यं गृहीत्वेज्येतेति ॥ ४७ ॥

ध्रौवाद्वा सर्वसंयोगात् ॥ ४८ ॥ सि०

ध्रौवाद्वाऽऽज्यादिज्येत, न यतः कुतश्चित् । कुतः । सर्वसंयोगात् । सर्वयजतिभिर्हि संबद्धं, सर्वस्मै वा एतद्यज्ञाय गृह्यते यद्ध्रुवायामाज्यमिति । तस्माद्ध्रौवाज्यादिज्येतेति ॥ ४८ ॥

(उपांशुयाजस्य दर्शपूर्णमासतन्त्रगतदेवतान्यतमदेवतानियमाधिकरणम् ॥ १६ ॥)

[१६] तद्वच्च देवतायां स्यात् ॥ ४९ ॥ पू०

देवतायामप्युपांशुयाजस्य संशयः । किमनियमः, नियम इति । किं प्राप्तम् । यद्वद्द्रव्यं प्रत्यनियमः पूर्वाधिकरणपूर्वपक्षे, तद्वद्देवतायामनियमः । नन्वग्नीषोमौ विधीयेते । उच्यते । पुराकल्पमरूपोऽयं न विधिसरूपः । इमास्तर्हि, विष्णुरुपांशु यष्टव्य इत्येवमादिना देवता विधीयन्ते । उच्यते । वैकल्पिकजामिकरणवचनार्थाः एते अर्थवादा इति । तस्मादनियमः ॥ ४९ ॥

---

४६ ॥ ४७ ॥ ४८॥ ४९ ॥

---

१ यमन्तरामिति-ग. । २ सर्वदद्व-क. । ३ प्राज्यम्-पु० । ४ पुराकल्पः-क. पु. ।
५ इदमिति—(अ० ३ पा० २ अ० ४) इत्यत्रापि शेषः ।

तान्त्रीणां प्रकरणात् ॥ ५० ॥ सि०

न हि देवतामन्तरेण यागो भवति । न च वचनमन्तरेण देवता । न चान्यस्य विहिता देवताऽन्यस्यावकल्पते । तस्मात्प्रकृतानां तन्त्रप्रधानामन्यतमया देवतया प्रकृतत्वादेकवाक्यतां कृत्वा देवतामवगमिष्यामः । एकया च कृतार्थत्वाद् यां कांचिद् देवतामिति ॥ ५० ॥

(उपांशुयाजे वैकल्पिकाविष्ण्वादिदेवता–पौर्णमासीमात्रकालिकत्वोभयप्रतिपादनाधिकरणम् ॥ १७ ॥)

[१७] धर्माद्वा स्यात्प्रजापतिः ॥ ५१ ॥ पू०

तान्त्रीणामन्यतमा देवतेत्युक्तम् । तत्र संदेहः । किं तान्त्रीष्वनियमः, अथवा प्रजापतिः, अथवाऽग्निः, अथवा विष्णुः । अमावास्यायां चोपांशुयाजः, अथवा पौर्णमास्यामुपांशुयाजः, विष्णुश्च देवता । अथवोभयत्रोपांशुयाजः, देवताविकल्पश्चेति । अथवा पौर्णमास्यामेवोपांशुयाजः, तत्रैव विष्ण्वाद्या देवता इत्येते पक्षाः । किं तावत्प्राप्तम् । प्रजापतिर्देवता । कुतः । धर्मात् । तस्य ह्युपांशुत्वं धर्मः, तस्माद्यत्किंचित्प्राजापत्यं यज्ञे क्रियते, उपांश्वेव तत्क्रियत इति । उपांशुयाजनामकत्वाच्चास्य कर्मण इदमवगम्यते नूनमस्योपांशुत्वं धर्म इति । आत्मनि साधनेषु च नोच्चैस्त्वेनास्य संबन्ध इति । तेन प्रजापतिरिति गम्यते । स ह्युपांशुधर्मकः । अन्यस्यां सत्यामुच्चैस्त्वेनास्य संबन्धो भवेदिति ॥ ५१ ॥

देवतायास्त्वनिर्वचनं तत्र शब्दस्येह मृदुत्वं तस्मादिहाधिकारेण ॥ ५२ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदस्ति, प्रजापतिर्देवतेति । तान्त्रीणां मुख्योऽग्निर्देवता स्यात् । प्रजापतेर्देवताया अनिर्वचनं धर्मस्तूष्णींभावः, प्रजापतिं मनसा यजेदिति । नन्पांशुत्वं प्रजापतेर्धर्मः, तस्माद्यत्किंचित्प्राजापत्यं क्रियते, उपांश्वेव तत्क्रियत इति । उच्यते । अनुवादस्वरूपत्वादर्थवाद एषः, प्रजापतिं मनसा यजेदित्यस्य विधेः । इह पुनरुपा-

९० ॥ ९१ ॥

१ तान्द्रीणां—मु. । २ तन्द्र-मु. । ३ तान्द्रीणां-मु. । ४ तान्द्रीणां-मु. ।

शुयाजे तत्र शब्दस्य मृदुत्वम् । तस्मान्न प्रजापतिः, अधिकृतानां मुख्योऽग्निः स्यादिति ॥ ५२ ॥

विष्णुर्वा स्याद्धौत्राम्नानादमावास्याहविश्च स्याद्धौत्रस्य तत्र दर्शनात् ॥ ५३ ॥

वाशब्दात्पक्षो निवर्त्यते । नैतदेवम्, अग्निः स्यादिति । कथं तर्हि । विष्णुर्देवता स्यात् । हौत्राम्नानात् । अमावास्यां प्रकृत्य वैष्णवं हौत्रमाम्नायते, इदं विष्णुर्विचक्रमे, प्रतद्विष्णुः स्तवते वीर्येणेति । तदेवमर्थवद्भवति । यदि विष्णुदेवत्य उपांशुयाजः । एवममावास्यायामाम्नानमर्थवद्भवति, यद्यमावास्यायामुपांशुयाजः । तस्मादमावास्यायामुपांशुयाजः स्यादिति ॥ ५३ ॥

अपि वा पौर्णमास्यां स्यात्प्रधानशब्दसंयोगाद्गुणत्वान्मन्त्रो यथाप्रधानं स्यात् ॥ ५४ ॥

यदुक्तं विष्णुर्देवतेति तद्गृह्यते, न त्वमावास्यायामुपांशुयाज इति । विधायको हि तस्य शब्दः पौर्णमास्याम्, आज्यस्यैव नानुपांशु पौर्णमास्यां यजन्निति । तं मन्त्राम्नानं न शक्नोत्यमावास्यायामाक्रष्टुम् । उपांशुयाजे मन्त्रस्य विधानाद्यत्रोपांशुयाजस्तत्र मन्त्र इति गम्यते, न यत्र मन्त्रस्तत्रोपांशुयाज इति । उपांशुयाजस्य हि मन्त्रो विधीयते, न मन्त्रस्योपांशुयाजः ॥ ५४ ॥

आनन्तर्यं च सांनाय्यस्य पुरोडाशेन दर्शयत्यमावास्याविकारे ॥ ५५ ॥

इतश्च नामावास्यायामुपांशुयाजः । अमावास्याविकारे हि सांकम्प्रस्थायीये सांनाय्यस्याऽऽनन्तर्यं पुरोडाशेन दर्शयते । कथम् । आज्यभागाभ्यां प्रचर्याऽऽग्नेयेन पुरोडाशेनाग्नीध्रे स्रुचौ प्रदाय सह कुम्भीभिरभि-

---

११ ॥ १२ ॥ १४ ॥

---

१ [illegible]—ग. । २ ऋ० सं० (०.८० १ अ० २ व० ७) ३ ऋ० सं० (८० २ अ० २ व० २१) । ४ विधायक—ग. ५ [illegible]—ङ. च. छ. ।

क्रामत्याह, इत्याग्नेयादानन्तर्यं सांनाय्यस्य दर्शयति, नोपांशुयाजस्य । तस्मान्नामावास्यायामुपांशुयाज इति ॥ ५५ ॥

अग्नीषोमविधानात्तु पौर्णमास्यामुभयत्र विधीयते ॥ ५६ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदेवं, पौर्णमास्यामेवोपांशुयाज इति । उभयत्र स्यात् । देवताविकल्पश्च[1] । कुतः । अविशेषेण ह्युपांशुयाजः श्रूयते, उपांशुयाजमन्तरा यजतीति । यदेतत्, आज्यस्यैव नावुपांशु पौर्णमास्यां यजन्निति । देवताविधानमेतत्पौर्णमास्याम् । तस्मादग्नीषोमदेवत्यः पौर्णमास्यामुपांशुयाजः । मन्त्राम्नानाद्वैष्णवोऽप्यमावास्यायामिति देवताविकल्पः स्यात् ॥ ५६ ॥

प्रतिषिध्य विधानाद्वा विष्णुः समानदेशः स्यात् ॥ ५७ ॥ सि०

न चैतदस्ति, यदुक्तमुभयत्रोपांशुयाजो देवताविकल्पश्चेति । किं तर्हि । पौर्णमास्यामेवोपांशुयाजः । तत्रैव च विष्ण्वाद्या देवता इति । कुतः । प्रतिषिध्य विधानात् । किमिदं प्रतिषिध्य विधानादिति । अमावास्यां वर्जयित्वा पौर्णमास्यां विधानादिति । कथम् । आज्यस्यैव नावुपांशु पौर्णमास्यां यजन्निति प्रकृत्य समाम्नायते, जामि वा एतद्यज्ञस्य क्रियते यदन्वञ्चौ पुरोडाशौ, उपांशुयाजमन्तरा यजतीति । पौर्णमास्यामिति गम्यते । तत्रैव चेदं वचनं, विष्णुरुपांशु यष्टव्योऽजामित्वाय, प्रजापतिरुपांशु यष्टव्योऽजामित्वाय, अग्नीषोमावुपांशु यष्टव्यावजामित्वायेति । तत्र पौर्णमास्यामेवोपांशुयाजः । तत्रैव च विष्ण्वाद्या देवता इति ॥ ५७ ॥

तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ५८ ॥

इतश्च नामावास्यायामुपांशुयाजः । कुतः । अन्यार्थोऽप्येतमर्थं दर्शयति । कथम् । चतुर्दश पौर्णमास्यामाहुतयो हूयन्ते, त्रयोदशामावास्यायामिति[2] । इतरथाऽमावास्यायामपि चतुर्दशाऽऽहुतयो भवेयुः, त्रयोदशेति नोपपद्यते । तस्मान्नामावास्यायामुपांशुयाज इति ॥ ५८ ॥

---

५५ ॥ ५६ ॥ ५७ ॥ ५८ ॥

---

१ विकल्पश्चे-क. ग. । २ अमावास्यायामिति । चतुर्दश भवेयु.—ङ. पु. ।

न चानङ्गं सकृच्छ्रुतावुभयत्र विधीयेतासंबन्धात् ॥ ५९ ॥

इतश्च नामावास्यायाम् । न हि सकृच्छ्रूयमाणमनङ्गमुभयत्र भवति । अङ्गं हि प्रधानार्थत्वादुभयत्र स्यात् । प्रधानं चेदं, नाङ्गम् । तस्मात्पौर्णमास्यां श्रूयमाणं नामावास्यायां भवेत् । असंबन्धात् । न हि प्रधानं प्रधानेन, अङ्गमङ्गेन संबन्धं यातीति ॥ ५९ ॥

गुणानां च परार्थत्वात्प्रवृत्तौ विधिलिङ्गानि दर्शयति ॥६०॥

गुणानां च परार्थत्वात्स्थानेषु प्रवृत्तौ विधिलिङ्गानि दर्शयति । न प्रधानानाम्, अपरार्थत्वात् । कथम् । अप्सुमन्तावाज्यभागौ यजतीति, एकादश प्रयाजान् यजत्येकादशानुयाजानिति । तस्मादप्युपांशुयाजो नामावास्यायामिति ॥ ६० ॥

विकारे चाश्रुतित्वात् ॥ ६१ ॥

अमावास्याविकारे च साकंप्रस्थायीये, उपांशुयाजो न श्रूयते । कथम् । आज्यभागाभ्यां प्रचर्याऽऽग्नेयेन च पुरोडाशेनाग्नीधे स्रुचौ प्रदाय सह कुम्भीभिरभिक्रामन्नाहेति, आग्नेयादनन्तरं सांनाय्यं दर्शयति, नोपांशुयाजम् । तस्मादपि नामावास्यायामुपांशुयाज इति ॥६१॥

(एकपुरोडाशायामपि पौर्णमास्यामुपांशुयाजविधानाधिकरणम् ॥१८॥)

[१८] द्विपुरोडाशायां स्यादन्तरार्थत्वात् ॥ ६२ ॥ पू०

दर्शपूर्णमासयोरिदमामनन्ति, उपांशुयाजमन्तरा यजतीति । तत्रायमर्थः समधिगतः, पौर्णमास्यामुपांशुयाज । तत्र च विष्ण्वाद्या देवता इति । अस्ति चोर्ध्वं सोमाद्द्विपुरोडाशा पौर्णमासी । प्राक् सोमादेकपुरोडाशा । तत्रायमर्थः सांशयिकः । किं द्विपुरोडाशायामेवोपांशुयाज उत द्विपुरोडाशायामेकपुरोडाशायां चेति । किं प्राप्तम् । द्विपुरोडाशायां स्यात् । कुतः । अन्तरार्थत्वात् । अन्तरासंयोगेन हि श्रूयते, उपांशुयाजमन्तरा यजतीति । प्राक् पुरोडाशसंकीर्तनात्पुरोडाशान्तरं न कल्पते । द्विपुरोडाशायामन्तरा शक्यं कर्तुं, नैकपुरोडाशायाम् । तेन नियमात्तत्र श्रुतं स्यात् । तस्माद्द्विपुरोडाशायामेवेति ॥६२॥

५९ ॥ ६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥

१ अभिक्रम्याहेति-ग. । २ [illegible] संबन्धं यातीति-क पु. । ३ प्रचर्य-पु । ४ [illegible]-क. ख. पु । ५ तत्र हि [illegible] न [illegible]-ग ।

अजामिकरणार्थत्वाच्च ॥ ६३ ॥

इतश्च द्विपुरोडाशायामेवेति । कुतः । अजामिकरणार्थत्वमत्र श्रूयते । जामि वा एतद्यज्ञस्य क्रियते यदन्वञ्चौ पुरोडाशावुपांशुयाजमन्तरा यजति । विष्णुरुपांशु यष्टव्योऽजामित्वाय, प्रजापतिरुपांशु यष्टव्योऽजामित्वाय, अग्नीषोमावुपांशु यष्टव्यावजामित्वायेति । जामिसादृश्यमिति । पुरोडाशयोश्च सादृश्यदोष उच्यते । जामि वा एतद्यज्ञस्य क्रियते यदन्वञ्चौ पुरोडाशौ, पुरोडाशं कृत्वा पुनरनूचीनः पुरोडाश एवेति । यत्र दोषस्तत्र दोषनिघातार्थेन भवितव्यम् । तस्माद् द्विपुरोडाशायामेवेति ॥ ६३ ॥

तदर्थमिति चेन्न तत्प्रधानत्वात् ॥ ६४ ॥

इति चेत्पश्यसि, तदर्थत्वादन्तरार्थत्वाद्द्विपुरोडाशायामेव भविष्यतीति । तन्न । तत्प्रधानत्वात् । पौर्णमासी प्रधानतः, अन्तरार्थो गुणतः । उपांशुयाजः पौर्णमास्या अवयवो विधीयते । उपांशुयाजस्याप्यन्तरालं गुणः । एकपुरोडाशाऽपि भवत्येव पौर्णमासी । तस्यामुपांशुयाजः केन न स्यात् । अन्तरालं तु गुणोऽसंभवान्न भविष्यतीति । तस्मादसत्यन्तराले, एकपुरोडाशायामुपांशुयाजः कर्तव्य इति ॥ ६४ ॥

अशिष्टेन च संबन्धात् ॥ ६५ ॥

अशिष्टेन चाश्रुतेनान्तरालार्थेनोपांशुयाजस्य संबन्धः कर्तव्यः स्यात् । अन्तरालगुणक उपांशुयाज इति । न ह्यन्तरालं गुणत्वेन विधीयमानं पश्यामः । तस्मादेकपुरोडाशायामप्युपांशुयाजः कर्तव्य इति ॥ ६५ ॥

उत्पत्तेस्तु निवेशः स्याद्गुणस्यानुपरोधेनार्थस्य विद्यमानत्वाद्विधानादन्तरार्थस्य नैमित्तिकत्वात्तदभावेऽश्रुतौ स्यात् ॥ ६६ ॥

---

६३ ॥ ६४ ॥ ६५ ॥

---

१ सादृश्यमिति—तथा च नैरन्तर्येण पुरोडाशद्वयकरणमालस्यसदृशं भवतीति भावः । २ पौर्णमास्यावयवः—क. । ३ अन्तरालं गुणे—क. ग. । ४ कोशनात्—ग. ।

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदस्ति । गुणत्वेनान्तरालं न श्रूयत इति । उत्पत्तिवाक्येनैवोपांशुयाजोऽन्तराले निविशते । अन्तरालमस्य गुण उत्पत्तिवाक्येन श्रूयते, उपांशुयाजमन्तरा यजतीति । तस्मादस्य गुणस्यानुपरोधेन गुणी निविशेत, नैकपुरोडाशायां स्यात् । नैकपुरोडाशायामक्रियमाणोऽनर्थको भवति । अन्तरालार्थो हि द्विपुरोडाशायो विद्यते । तदभावे—अन्तरालार्थस्याभावे,[1] अश्रुतौ—यदि द्विपुरोडाशा न श्रूयेत, ततः स्यादेकपुरोडाशायामुपांशुयाजः । अस्ति त्ववकाशो द्विपुरोडाशा पौर्णमासी । तस्मादेकपुरोडाशायां न स्यादिति ॥ ६६ ॥

उभयोस्तु विधानात् ॥ ६७ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । उभयोः पौर्णमास्योरुपांशुयाजः । एकपुरोडाशायामपि स्यादित्यर्थः । कुतः । विधानात् । विधीयते हि स एकपुरोडाशायामपि । साऽपि हि पौर्णमासी । आज्यस्यैव नाउुपांशु पौर्णमास्यां यजन्निति पौर्णमासीशब्द एकपुरोडाशां वर्जयन्नुपरुध्येत । तस्मादेकपुरोडाशायामपि स्यात् ॥ ६७ ॥

गुणानां च परार्थत्वादुपवेषवद्यदेति स्यात् ॥ ६८ ॥

गुणश्चान्तरालं प्रधानार्थं श्रूयत उपांशुयाजार्थेन, अन्तरालेनोपांशुयाजस्योपकर्तव्यमिति । नासावेकपुरोडाशायामुपांशुयाजं निवर्तयितुमर्हति । पौर्णमास्यां श्रूयमाण उपांशुयाज एकपुरोडाशाया अपि पौर्णमासीत्वात्तत्र प्राप्नोति । अन्तराले च श्रुतत्वादन्तरालेऽपि प्राप्नोति । एकपुरोडाशायामन्तरालाभावादनन्तराले स्यात् । तस्मादन्तरालेऽप्यगुणस्य शास्त्रं यदा पौर्णमासी तदेति स्यात् । उपवेषवत् । यथा, उपवेषेण कपालान्युपदधातीति यदोपवेषस्तदा तेनेति गम्यते ।[2] एवमिहापि यदाऽन्तरालं, तदाऽन्तराले भविष्यति । तस्मादेकपुरोडाशायामपि स्यादिति ॥ ६८ ॥

अनपायश्च कालस्य लक्षणं हि पुरोडाशौ ॥ ६९ ॥

६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥

१ अश्रुतौ—न हि द्विपुरोडाशौ न श्रूयेते—ग । २ यदा नोपवेषस्तदा नेति गम्यते—ग. ।

उच्यते । नन्वन्तरालगुणक उपांशुयाजः श्रूयमाणोऽन्तरालाभावादुत्पद्यमानोऽपि पौर्णमास्यामेकपुरोडाशायां वैगुण्यात्फलस्यासाधक इति न क्रियेत । न हि पौर्णमासीविशेषे यत्रान्तरालमित्यन्तरालगुणता विधीयते । अविशेषेण हि द्विपुरोडाशायामेकपुरोडाशायां च तद्विधानम् । तस्मादेकपुरोडाशायां प्रयोजनाभावान्न करिष्यत इति । आह । एवं सत्युपांशुयाजाभावादेकपुरोडाशा नैव कर्तव्या । अत्रोच्यते । नैष दोषः । फलवती हि सा भविष्यति, यदा द्विपुरोडाशा संभविष्यतीति ।

अत्रोच्यते । यद्येकपुरोडाशायां वैगुण्यमुपांशुयाजस्य स्यात्, ततो न क्रियेत । न तु वैगुण्यमस्ति । न ह्यन्तरालं गुणतः श्रूयते । किं तर्हि । कालं लक्षयितुं, यौ पुरोडाशौ तयोर्मध्ये, इति । कथम् । अनूच हि यौ पुरोडाशावेतद्विधीयते, जामि वा एतद्यज्ञस्य क्रियते, यदन्वञ्चौ पुरोडाशौ, उपांशुयाजमन्तरा यजतीति । यौ तावनूदितौ यथा व्यवहितौ भवतः, तथोपांशुयाजः कर्तव्यः । तस्मिन् काल इति गम्यते । अनपायश्च तस्य कालस्यैकपुरोडाशायामपि । कथम् । यो हि द्वयोः पुरोडाशयोर्मध्ये इति कालोऽवगम्यते, स एव पूर्वस्मादुत्तर इति । एवं चेत्, यद्यप्येकपुरोडाशायां द्वौ पुरोडाशौ न स्तः । तथाऽपि स पूर्व आग्नेयोऽस्ति । तस्मादुत्तरः स एव कालः, योऽसावन्तरालेन लक्षितः । यथा, नागवेलायामागन्तव्यं, शङ्खवेलायामागन्तव्यं, पटहवेलायामागन्तव्यमिति । यस्मिन् ग्रामे न नागाः, न शङ्खाः, न पटहस्तस्मिन्नपि स एव कालः । तत्र ह्यागमनं क्रियते । एवमिहापि द्रष्टव्यम् । तस्मादेकपुरोडाशायामुपांशुयाजः कर्तव्य इति ॥ ६९ ॥

प्रशंसार्थमजामित्वं यथाऽमृतार्थत्वम् ॥ ७० ॥

अथ यदुक्तम्, अजामिकरणार्थत्वादिति । तत्परिहर्तव्यम् । अत्रो-

---

६९ ॥

---

१ यदि–क. ग. । २ मध्ये–क. । ३ यस्मिन्नपि ग्रामे न नागा, शङ्खाः, पटहश्च–ग । ४ 'प्रशंसार्थमजामित्वम्' इत्येव सर्वेषु मुद्रितपुस्तकेषु पाठो दृश्यते । पंडित श्रीसंज्ञके पाठान्तरस्य भाष्यकृन्मतत्वोपक्रमात्स एव प्रकाशितः ।

च्यते । प्रशंसैषोपांशुयाजस्य वैचित्र्येण, न त्वेतदेवात्र फलं विधीयते, यदजामित्वमिति । कुतः । विहितस्य हि प्रयोजनं विधीयते । न चैवं स उपांशुयाजो विहितः स्यात् । विधाने चार्थद्वयविधानं दोषः । न च जामिकरणं नाम किंचिदिष्टं फलम् । तस्मात्प्रशंसैषा । यथोपस्तर-णाभिघारणयोरमृतार्थत्वम् । अमृतं वा आज्यं यत्खं हविर्यदुपस्तृण-त्यभिघारयत्यमृतानुतिपवेनां करोतीति । तस्मादेकपुरोडाशायामप्यु-पांशुयाजः कर्तव्य एवेति ॥ ७० ॥

इति श्रीशबरस्वामिकृतौ मीमांसाभाष्ये दशमस्याध्यायस्याष्टमः पादः ॥
दशमाध्यायश्च समाप्तः ॥

---

७० ॥]

इति श्रीमद्कुमारिलभट्टविरचितायां मीमांसाभाष्यव्याख्यायां टुप्टीकायां
दशमाध्यायस्याष्टमः पादः ॥

दशमाध्यायश्च समाप्तः ॥

(दर्शपूर्णमासादिप्रयोगादीनां समुच्चितानामेकस्वर्गफलकत्वाधिकरणम् ॥ १ ॥)

[१] प्रयोजनाभिसंबन्धात्पृथक्सतां ततः स्यादैककर्म्यमेकशब्दाभिसंयोगात् ॥ १ ॥ सि०

दशमेऽध्याये बाधाभ्युच्चयलक्षणं वृत्तम् । इदानीमेकादशे तन्त्रावापलक्षणं निर्वर्तयिष्यामः[1] । तत्र यत्सकृत्कृतं बहूनामुपकरोति तत्तन्त्रमित्युच्यते । यथा, बहूनां ब्राह्मणानां मध्ये कृतः प्रदीपः । यस्त्वावृत्त्योपकरोति स आवापः । यथा, तेषामेव ब्राह्मणानामनुलेपनम् । श्लोकमप्युदाहरन्ति[2]—

साधारणं भवेत्तन्त्रं परार्थे त्वप्रयोजकः ।
एवमेव प्रसङ्गः स्याद्विद्यमाने स्वके विधौ ॥ इति ।

साधारणं भवेत्तन्त्रमित्युक्तार्थम् । परार्थे त्वप्रयोजक इति । यः परार्थमुत्पन्नस्तदर्थमेव चानुष्ठीयमानः परस्योपकरोति, स परस्याप्रयोजकः । यथा, पश्वालम्भो यागार्थमुत्पन्नस्तदर्थमेव चानुष्ठीयमानो लोहितशकृत्कर्मणोरप्युपकरोतीति । एवमेव प्रसङ्गः स्यात् । अयं तु विशेषः । विद्यमाने स्वके विधाविति । यत्रान्यस्यान्यो विधिर्विद्यते, परविधिना तु कृतार्थत्वान्न क्रियते । यथा, प्रयाजाः पशोरपि चोदकेन प्राप्ताः पशुपुरोडाशस्यापि । पश्वर्था[3] एव तु कृताः पशुपुरोडाशस्योपकुर्वन्तीति न पुनस्तदर्थं क्रियन्ते ।

दशमेऽध्याये बाधाभ्युच्चयौ वृत्तौ । तत्राभ्युच्चयो नाम न किंचिद्वस्तुरूपं विद्यते । किंतूपदेशैरनुपात्ता न बाध्यन्त इति बाधाभावमात्रमभ्युच्चय इत्युच्यते । अपि च दशमे चोदकप्राप्तानां प्रत्यक्षविहितानां च पदार्थानामियत्ता चिन्तिता । इह त्वेकादशे, इयत्ताविशेषश्चिन्त्यते । यत्र त्रयो यागाः श्रूयन्ते तत्र, तेषामियत्ता किं तन्त्रेणोताऽऽवृत्त्येति ।

ननु दशमानन्तरमङ्गानां तन्त्रावापचिन्ता युक्ता, तेषामियत्तावधारणात् । प्रथमेऽधिकरणे फलं चिन्त्यते । तच्चेयत्ता न भवति । तस्मात्तस्य दशमेन नास्ति संबन्धः । किमेकैकस्य फलमुत संहतानामिति कीदृशो दशमसंबन्धः ।

---

१ वर्तयिष्यते—ग. । २ श्लोकमुदा—क ख मु । ३ प्रयाजाः पश्वर्था. पशोः—ग. ।

प्रकृतमिदानीमुच्यते । तन्त्रावापलक्षणं प्रतिज्ञातम् । तदुच्यते । दर्शपूर्णमासयोः प्रयाजाग्न्याग्नेयादीनि । तेषां स्वर्गः फलं श्रूयते, दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेति । स किं तेषां तन्त्रेण भवति, उत भेदेनेति । एवं चातुर्मास्यादिष्वपि द्रष्टव्यम् ।

ननु च नैवात्र स्वर्गः फलं श्रूयते । स्वर्गकामपदेन तावत्पुरुषोऽभिधीयते । यजेतेत्यनेनापि यागनिर्वृत्तिः । तयोर्वाक्येन संबन्धः । केनेदानीं फलमुच्यते । अनेनैव स्वर्गकामपदेनेत्याह । ननु पुरुषस्यायं वक्ता । न खलु कश्चित्पुरुषः स्वर्गकामो नामास्ति । ननु च यस्य स्वर्गः कामः स स्वर्गकाम इति । एतदेव न जानीमः कस्य स्वर्गः काम इति । य एव हि स्वर्गकामः स एवास्वर्गकामो भवतीति । एवं तर्हि कालोपदेशोऽयं भवति । यदा स्वर्गकामस्तदा यजेतेति । अत्रापि न कश्चित्कालविशेषोऽस्ति, यस्मिन्नियमेन स्वर्गकामः स्यात् ।

उच्यते । यदि समुदितानामेकं फलं ततस्तन्त्रावापचिन्ता घटते । अथैकैकस्य फलं, तावत्तन्त्रं नास्त्येव । तस्मात्प्रथमतोऽधिकरणमारभ्यते तन्त्रावापसिद्धये । द्वितीयादीन्यपि प्रसङ्गेन, किं संहतान्यङ्गान्येकं कार्यं कुर्वन्ति, उत निरपेक्षाणीति । अथवा तन्त्रावापसामान्येन प्रथमाधिकरणं चिन्त्यते । 'यजेत' इत्यनेनाऽऽक्षिप्तः कर्ता स विशेष्यते स्वर्गकामशब्देन । यथा 'राजा राजसूयेन यजेत' इति । विशेषणं च कर्त्रङ्गं भवतीति ।

एवं च यदि स्वर्गं नित्यमेव कामयते, नान्यानि ब्रह्मवर्चसादीनि, तथा सत्यसाधारणत्वाद्विशेषणमनर्थकं स्यात् । न चेदृशः कश्चिदस्ति । यदि वा स्वर्गं न कदाचित्कामयते, तथाऽपि तं प्रत्येव विशेषणं घटते । स्वर्गकाम एव स इति । किन्त्वीदृशोऽपि नास्ति यो न कदाचित्स्वर्गं कामयते ।

अथोच्येत यस्यां वेलायां स्वर्गकामः, तस्यां वेलायां दर्शपूर्णमासादीनि करिष्यतीति । एतदपि न घटते । यावत्साङ्गं प्रधानं निर्वर्त्स्यति तावदनेके कामा उत्पद्यन्ते ।

१ एतदपि—ट. । २ न भवतीति—ड । ३ प्रथमाधिकरणमिति—तन्त्रावापचिन्तायाः प्रयोजनमारभ्यत इत्यर्थः । ४ 'ननु नैवात्र स्वर्गः फलं श्रूयते' इति भाष्यार्थमाह—यजेतेत्यादिना । ५ 'ननु च यस्य' इति भाष्यार्थमाह—इदं चेत्यादिना । ६ स्वर्गं नित्यमेवेति—स्वर्गमेव नित्यमित्यर्थः । ७ विशेषणमनर्थकं स्यादिति—स्वर्गं न कामयत इति पाठः । ८ भवति स्यादिति—पु० । ९ तमेवेति—स्वर्गकाममेव प्रतीत्यर्थः । १० कदाचिदिति—अन्यकालेन विशेषणं घटत इति पूर्वम् ।

सर्वेषु कालेषु सर्वे कामा अनियमेनोत्पद्यन्ते। तत्र न कश्चित्कालविशेषोऽनेन शक्यते व्यपदेष्टुम्।

एवं तर्हि नैवायं पुरुषोपदेशो नापि कालोपदेशः। किं खलु। फलकामो निमित्तम्। स्वर्गविषये काम उत्पन्ने यजेतेति। यथा कपाले नष्टे यजेतेति। अस्य पक्षस्य सूत्रेणैव परिहार उक्तः। फलकामो निमित्तमिति चेत्। न नित्यत्वात्, इति। नित्यान्यग्निहोत्रादीनि कर्माणि। तानि यदि निमित्ते विधीयन्ते, नित्यत्वमेषां विहन्येत। तत्र नित्यवच्चोदना यावज्जीविकाद्या उपरुध्येरन्। लिङ्गानि च, अथ वा एष स्वर्गाल्लोकाच्च्यवते यो दर्शपूर्णमासयाजी सन् पौर्णमासीममावास्यां वाऽतिपातयेदित्येवमादीनि। परिशेषात्फलसंयोग एवायम्। कथं पुनरनेन शक्यते फलं विधातुम्।

यदि च शुद्धमेव स्वर्गं कामयेत तथा यथाश्रुतौ दर्शपूर्णमासौ कृतौ स्याताम्, नेतरथा। न चेदृशः कश्चिद्विद्यते। तस्मात्कालद्वारेण विशेषणं न घटते।

योऽयं नित्यानित्यविरोध उक्तः स नोपपद्यते। कथम्। यद्यपि स्वर्गकामशब्देन फलमभिधीयते, तथापि नित्यानित्यविरोधो भवत्येव। दर्शपौर्णमासौ यावज्जीवं कर्तव्यौ ज्ञातौ, पुनः कामेन कर्तव्याविति न कश्चिदिमिनेन विशेषोऽस्ति। न चेदृशो नित्यानित्यविरोधो भवति। अग्निहोत्रादय उत्पन्नाः। तेषामुत्पत्तिवचने न नित्यत्वमवगम्यते, न काम्यत्वम्। ते तु विपरिवर्तमाना एकेन वाक्येन यावज्जीवं प्रति विधीयन्ते, अपरेण स्वर्गम्। न च यावज्जीवस्वर्गकामचोदनयोः परस्परापेक्षा विद्यते। येन य एव यावज्जीविके कर्तव्यः स एव काम्येऽपि कर्तव्य इति। तस्मात्काम्यनित्ययोरुत्पत्तिरपेक्षितव्या।

तेन तर्ह्यन्यथा वर्ण्यते। स्वर्गकामशब्देन निमित्तं नाभिधीयते। सप्तम्यन्तेन निमित्तमुच्यते। यथा 'भिन्ने जुहोति' इति। यद्वृत्तेन वा, 'यस्योभयम्' इति।

---

१ (अ० ६ पा० १ अ० २ सू० ९)। २ (अ० ६ पा० ३ अ० २ सू० १०)। ३ नित्यचोदना—मु.। ४ उपरुध्यन्ते—क.। अपरुध्यन्ते—ग. मु.। ५ ईदृश इति—शाब्दप्रधानप्रयोगसमाप्तिपर्यन्तं स्वर्गमेव कामयमान इत्यर्थः। ६ भाष्यकारेण फलकामो निमित्तं भवतीत्याशङ्क्य, नित्यानित्यसंयोगविरोधरूपपरिहारोऽभिहितः। तमाक्षिपति—योऽयमित्यादिना। ७ विशेषोऽस्तीति—कामस्येति पूर्वं शेषः। ८ स्वर्गचोदनयोः—ग.। ९ इतीति—इत्येवमादिशेषः स्यादिति पूरणम्। १० वर्ण्यत इति—नैमित्तिकत्वनिराकरणमिति शेषः।

तदुच्यते । स्वर्गकामो यजेतेति, यदि वा स्वर्गकामो यागायोपदिश्यते । यथा लोहितोष्णीषाः प्रचरन्ति । यदि वा यागः स्वर्गकामाय । यथा मलिनः स्नायात्, बुभुक्षितोऽश्नीयादिति । तत्र यदि स्वर्गकामः कर्मण उपदिश्यते, उपदिष्टोऽपि न प्रवर्तेत । को हि परार्थं प्रयासमातिष्ठेत् । तथा कर्मचोदनाऽनर्थिकैव भवति । अथ यागः स्वर्गकामार्थः, ततोऽसौ पुरुषस्योपकरोति । तं पुरुषः स्वार्थेन करोतीति । तथा कर्मचोदनाऽर्थवती भवति । अपि च यागविधौ श्रुत्यर्थः परिगृहीतो भविष्यति । स्वर्गकामविधौ वाक्यार्थः । तस्माद्यागः स्वर्गकामस्योपकारकः । स्वर्गकामस्यानेक उपकारः पशुपुत्रग्रामान्नाद्यादिलाभः । स यदि पुत्राद्यादीनामन्यतमं करोति, ततः स्वर्गकामशब्दोऽविवक्षितार्थः पुरुषमात्रवचनो भवति । तथा चाऽऽनर्थक्यमेव । अनन्तरेणापि हि तद्वचनं पुरुषमात्रमाख्यातादेव गम्यते । तस्माद्यागात्स्वर्गो भवतीति ।

न चायं सद्गृह्यन्तः । न च यद्भूतेन युक्तः । तस्मादनेन स्वर्गं कामयमानः पुरुषोऽभिधीयते । स च पुरुषः किं साध्यत्वेन स्वर्गं कामयते, उत साधनत्वेनेति । द्विःप्रकाराऽपि कामनाऽस्ति । यद्ययं साधनत्वेन स्वर्गमिच्छति तथा सति प्रीतिविशिष्टेन द्रव्येण यागः साधनीयः, तदाऽपि न कश्चिच्छब्दोऽस्ति, येन फलमभिधीयेत । यो ह्येवं स्वर्गकामशब्दः स साधनवचनः । अनेनापि प्रकारेणानारब्धव्यमधिकरणम् ।

इदं तु षष्ठे निराकृतम् । स्वर्गस्य साधनत्वेन न कामना । किं कारणम् । सर्व ह्येवं कामयन्ते, स्वर्गो मे स्यादिति । साध्ये च मुख्या कामना, साधने तु नान्तरीयकी, साधनेन विना साध्यासंभवात् । तस्मात्साधने या कामना सा गौणी । अपि च 'यजेत' इति भावनावचनः श्रुत्या पुरुषार्थमभिधत्ते । स चाऽऽक्षिप्तः किमंशं[11] प्रथमं पूरयति । यदि च किमंशो[10] यागेन पूर्येत तदा चोदितमपि यागं न कश्चित्कुर्यात् । तत्र विधिर्व्याहन्येत । तस्मात् स्वर्गं साध्यत्वेन कामयते, तेन तस्योपाय आक्षिप्तः । तत्रोपायत्वेन यागो विधीयते ।

---

१ लोहितोष्णीषाः । यदि—क. ख. मु. । २ प्रतिपत्ति—ग. । ३ स्वर्गकामस्यानेकपुत्रपशुग्रामान्नाद्यादिलाभः—क. ख. ग. । ४ तथा चोदनानर्थक्यमेव—ग. । ५ भवति—क. ख. । ६ यद्भूतेनेति—स्वं भावनावशुत्थितं ... अन्यथा 'वा कामयेत प्रमादेन' इत्यादिषु यच्छब्दयोग्यत्वात्कामनाया निमित्तत्वे स्यात् । ... इति । ७ द्विप्रकारा—क. मु. । ८ तदा च—ग. क. । ९ योऽप्यस्ये स्वर्गे—ग. क. । १० स्वर्गस्य साधनत्वेन कामना—ग. क. । ११ किं तदर्थं—क. मु. । १२ किं यागो—ग. क. ।

तत्रानेककर्मसंनिपाते दर्शपूर्णमासादिषु भवति संशयः । किं तन्त्रेणैषां फलमुत भेदेनेति । किं प्राप्तम् । भेदेनेति । किं कारणम् । इमान्याग्नेयादीनि प्रधानानि परस्परानपेक्षाभिश्चोदनाभिः पृथग्भूतान्युत्पन्नानि पृथगेव फलमाकाङ्क्षन्ति । तत्संनिधौ स्वर्गादि फलं श्रूयमाणं भेदेनाऽऽकाङ्क्षितत्वाद्भेदेनैव संबध्यते । तस्मात्प्रतिप्रधानं फलभेद इत्येवं प्राप्तम् ।

एवं प्राप्ते, इदमारभ्यते, प्रयोजनाभिसंबन्धात्पृथक्सतां ततः स्यादैककर्म्यमेकशब्दाभिसंयोगात् । पृथग्भूतानामप्येषामाग्नेयादीनां ततः स्यादैककर्म्यम् । कुतः । प्रयोजनाभिसंबन्धात् । प्रयोजनं फलम् । तेनैकेनैवैषां समेतानां संबन्धात्—संयोगादित्यर्थः । ऐककर्म्यमिति । कर्मशब्देनात्र फलमुच्यते, क्रियत इति । तदेकमेषां तान्येककर्माणि । तेषां भाव ऐककर्म्यम् । एकफलत्वमित्यर्थः । कथं पुनर्ज्ञायते समेतानामाग्नेयादीनां फलेन योग इति । एकशब्दाभिसंयोगात् । य एषां समुदितानामेकः शब्दो वाचकः, तेनैतान्यभिधाय फलसंबन्धः कृतः, दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकाम इति । अतः समुदितेभ्यः फलं गम्यते, न भेदेन । यथा ग्रामेणोदपानः खेयः, ग्रामेण तडागः खेय इति, ग्रामशब्देन समुदायवचनेन संगृह्य कूपो विधीयमानः समुदितैः पुरुषैरेकः खन्यते, न प्रतिपुरुषं कूपभेदः । एवमिहापि ॥ १ ॥

अत्र ग्रन्थः । य एषां समुदितानामेकः शब्दो वाचकस्तेनैतान्यभिधाय फलसंबन्धः कृतः, दर्शपूर्णमासशब्देनेति । य एषां समुदितानामिति । तेषाम्—आग्नेयादीनाम्, एकः शब्दो वाचक इति—दर्शपूर्णमासशब्द इत्यर्थः । तेनैतान्यभिधायेति—दर्शपूर्णमासशब्देनाभिधाय फलसंबन्धः कृत इति । तदयुक्तम् । न दर्शपूर्णमासशब्दः समुदायवचनः । यदि समुदायवचनः स्यात्तथा सति समुदायो न द्रव्यं, न देवता, न क्रिया । किं तर्हि । गुणोऽसौ । तस्य पुनरयागत्वेन सामानाधिकरण्यं न स्यात् । अस्ति च सामानाधिकरण्यं, दर्शपूर्णमासयाग इति । तस्मात्समुदायवचनोऽयम् । 'एकशब्दाभियोगात्' इत्येतदन्यथा वर्ण्यते । यद्वदेत् । किं, स्वर्गं, केन, यागेन, कतमेन दर्शपूर्णमाससंज्ञकेन । स्वर्गः प्रधानभूतो यागः साधनभूतोऽप्रधानम् । तस्मात्तत्र भिन्नेतरदोषो विभागिनः ॥ १ ॥

१ एवं प्रथमे द्वन्द्व प्रयोजन-ग. । २ [illegible]-ङ. । ३ [illegible]—ङ. । ४ [illegible]—ग. । ५ यागेन—इति [illegible] ऐव ।

शेषवद्वा प्रयोजनं प्रतिकर्म विभज्येत ॥ २ ॥

नायमेकान्तः, यत्समुदायशब्देन संयुक्तं[1]ोच्यते तत्समुदितानामेव भवतीति। भेदेनापि किंचिद्भवति। यथा गणाय स्नानं, गणानुलेपनमिति, अनुलेपनादिशेषो गणशब्देन समुदायवचनेनापि संयोक्योक्तो न समुदायेन संबध्यते। केन तर्हि। समुदायिभिः। प्रतिपुरुषं हि स्नानाद्यावर्तते। अत्र शेषवद्वा फलं भिद्येत, कूपवद्वा सर्वं स्यादिति, अवैशेषिकोऽयं हेतुः समुदायशब्दसंयोग। तस्माद्धेत्वन्तरं वक्तव्यम्, अत्रैष विशेष इति ॥ २ ॥

सोऽयमुच्यते—

अविधानात्तु नैवं स्यात् ॥ ३ ॥

नात्र यागमुद्दिश्य फलं विधीयते, स्वर्गेण यागं कुर्यादिति। किं तर्हि। फलमुद्दिश्य यागो विधीयते। स्वर्गं यागेन कुर्यादिति। किं कारणम्। याऽत्र विधायिका विभक्तिः यजेतेति, सा यागं श्रुत्या विदधाति, फलं वाक्येन विदध्यात्। न च श्रुत्यर्थे संभवति वाक्यार्थो ग्राह्यः। श्रुत्यर्थस्य मुख्यत्वात्। किं पुनः स्यादि फलं विधीयते। फले विधीयमाने यजत्यर्थोऽनूद्येत। न हि द्वयोर्विधीयमानयोः संबन्धोऽस्ति। अनुवादश्च संनिहितानामाग्नेयादीनां स्यात्। तानि च परस्परानपेक्षाणि भिन्नो विभक्त्यनुत्पन्नानीति विभागेनैव तैः फलं संबध्यते। अथ पुनर्यजत्यर्थे विधीयमान आग्नेयादयो यागाः शब्देन समुदायवचनेन फलनिर्वृत्त्युपादेयत्वेन चोद्यन्ते। चोदितानां समुदितत्वं गुणः संनिधानविशेषाद्यो गम्यते स विवक्षितो भवति। अविवक्षायां कारणाभावात्।

यदि यागा विधीयन्ते, दर्शपूर्णमासशब्देन विशेष्टुं न शक्यन्ते। न हि विधीयमानस्य विशेषणं भवति। यत्कारणम्। विशेषणम[2]स्यविधीयमान न भवति। न च द्वयोर्विधीयमानयोः परस्परसंबन्धो

[२ ॥]
अत्र मैन्यः। विशेषणमस्यविधीयमान न भवति। न च द्वयोर्विधीय-

---

१ संयोगेन—भ.। २ ... —भ.। ३ ... —भ.। ४ अत्र ग्रन्थ —चोद्यमस्य इत्यर्थो।

भवति । किं पुनरत्र विशेषणेन कार्यं, यावता रूपवत्तामाग्नेयादीनां संनिपातरूपो दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेति यजतिशब्दः समुदायवचन इति । किमर्थं तर्हि दर्शपूर्णमासशब्दः । अनर्थकश्च, नित्यानुवादमात्रम् । यथा, इन्द्रेण देवेन वृत्रघ्नं, इडान्ताऽऽतिथ्या संतिष्ठते, नानुयाजान् यजतीति । अथवा, वाक्यार्थस्यैवात्र विधानं स्यादयम् । श्रुत्यर्थे हि विधीयमाने दर्शपूर्णमासशब्दोऽनर्थक एवाऽऽपद्यते । वाक्यार्थे तु दर्शपूर्णमासशब्दो विशेषणेनार्थवान् । यजतिरपि भावनाविधानार्थं प्राप्तोऽपि पुनः श्रूयते । नास्तिश्च दर्शपूर्णमासशब्दस्य यागवचनत्वादिति न किंचिदनर्थकम् । तस्मादेष पक्षो ज्यायान् ॥ ३ ॥

शेषस्य हि परार्थत्वाद्विधानात्प्रतिप्रधानभावः
स्यात् ॥ ४ ॥

यत्तु शेषवदिति—शेषस्यानुलेपनादेः परार्थेन विधानं, पुरुषसंस्कारकत्वेन । एवं ईप्सितार्थो भवति । अन्यथा, अदृष्टं फलमवकल्प्यं स्यात् ।

मानयोः परस्परसंबन्धो भवतीति । अयुक्तमिदं दूषणम् । अरुणादीनामप्ययं दूषणप्रकारः स्यात् । यथा भवता वर्णितम् । नैकोपांशुयाजवदेव न्यायः, यद्भावनया सर्वेषां संबन्ध इति इतरेतरसंबन्धस्त्वार्थः ।

अत्र भाष्यः । किं पुनरत्र विशेषणेन कार्यं, यावता रूपवत्तामाग्नेयादीनां संनिपातरूपो दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेति यजतिशब्दः समुदायवचन इति । तदयुक्तम् । यथैवाऽऽग्नेयादीनां द्रव्यदेवतेन रूपवत्त्वम्, एवं प्रयाजादीनामपि । तत्र न कश्चिद्रूपे विशेषो विद्यते । न च संनिधाने । तस्मात्प्रकृतत्वाविशेषात्सर्वेषामेव फले विधानं स्यात् ।

यदपि च दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गमिति संबन्ध इति । एतदपि भावार्थाधिकरणे निराकृतम् । याग एव फले विधीयते । तस्माद्भावना सर्वविशेषणविशिष्टा विधीयते ॥ ३ ॥

---

१ इति ग्रन्थः—ग. । २ दृष्टम्—क ग. । ३ विशेषेण—ग. । ४ दर्शोऽर्थ.—ख. पु । ५ किंच निरवकाशमवेदं चोद्यमित्याह—क कोशपाठे । ६ अत्र भाष्य.—परिहारभाष्य इत्यर्थ. । ७ कश्चिद्रूपविशेषः—पु० । ८ यदपि परिहारान्तरमुक्तं, अथवेत्यादिभाष्येण, तदपि निराकरोति—यदपीत्यादिना । ९ (अ० २ पा० १ अ० १) । १० याग एवेति—भावार्थाधिकरणन्यायेन इति पूर्वं शेषः ।

तत्र गणः पुरुषलक्षणार्थो भवति । शक्नोति च संबन्धात्पुरुषाँल्लक्षयितुम् । अदृष्टं वा कल्प्यतां, लक्षणा वेति । दृष्टा लक्षणा कल्पयितुं न्याय्या । तस्मात्पुरुषलक्षणार्थो गणः । न च लक्षणं कार्येण संबध्यते । किं तर्हि । लक्षितः । तद्यथा शुक्लाभ्यामसमानयेति । यदा तु शुक्ले वाससी पुरुषलक्षणार्थमुच्येते, न तदाऽऽनयनेन संबध्येते, इति । एवमिहापि न गणः कार्येण संबध्यते । किंतु पुरुषा एव कार्येण संबध्यन्ते । तस्मादनुलेपनादि प्रतिप्रधानं भिद्यते ॥ ४ ॥

(अङ्गानां प्राधानोपकारत्वैककार्यर्थस्याधिकरणम् ॥ २ ॥)

अङ्गेष्विदानीं चिन्ता । किमङ्गानि संभूय कार्यं कुर्वन्ति, उत भेदेनेति । तत्रेदमुच्यते—

[२] अङ्गानां तु शब्दभेदात्क्रतुवत्स्यात्फलान्यत्वम् ॥ ५ ॥ पू०

यथा प्रधानानां समेतानामेकं फलं, नैवमङ्गानाम् । अङ्गानां तु प्रयोजनान्यत्वम् । अङ्गस्याङ्गस्य पृथक् फलम् । किं कारणम् । शब्दभेदात् । चोदनाभेदादित्यर्थः । समिधो यजति, तनूनपातं यजति, इत्येवमादिभिः परस्परानपेक्षाभिश्चोदनाभिः पृथक्त्वेनाङ्गानि चोद्यन्ते । तानि पृथगेव प्रयोजनान्याकाङ्क्षन्ति, न साहित्येन । साहित्यस्यानुक्तत्वात् । अतस्तेषां पृथगेव प्रयोजनैरभिसंबन्धो विज्ञायते । क्रतुवत् । यथा क्रतुषु सौर्यादिषु पृथक्त्वेन चोदितेषु पृथगेव फलसंबन्धो भवति ॥ ५ ॥

अर्थभेदस्तु तत्रार्थेह्यैकार्थ्यादैककर्म्यम् ॥ ६ ॥ सि०

युक्तं, यत्क्रतुषु फलभेदः । शब्देन तत्र भिन्नानि फलान्युक्तानि । सौर्यं चरुं निर्वपेद् ब्रह्मवर्चसकामः, ऐन्द्राग्नमेकादशकपालं निर्वपेत्प्र-

---

[४ ॥]

' समिधो यजति ' इत्येवमादीनि परस्परनिरपेक्षाण्युत्पद्यन्ते । उत्पद्यमानानि प्रयोजनमपेक्षन्ते । प्रयोजनापेक्षाया चैकैकं क्रतूपकारं साधयतीतरानिरपेक्षम् । नात्र कश्चिच्छब्दोऽस्ति, य इतरेतरयोगं कुर्यात् । येनैतानि संहत्य कार्यं कुर्युः । तस्मादेकैकस्य क्रतूपकारः कार्यम् ॥ १ ॥

---

१ क्रतुवत्फलान्यत्वं—ग. । २ अङ्गाना पृथक् प्रयोजनम् ।—क. ख. । ३ क्रतुषु पृथक्त्वेन—क. ख. । ४ एकैकमिति—प्रत्येकमेवाङ्गमित्यर्थः ।

जायाय इति । इदमत्राभिप्रायः—सर्वेषामङ्गानामेकोऽर्थः, प्रधानेपूपकारः । उपकारापेक्षायां ह्यङ्गानि श्रूयन्ते । तानि सर्वाण्येकार्थानि भवन्ति । नन्वेवं सत्येकार्थत्वादेषां विकल्पः प्राप्नोति । वक्ष्यते तत्परिहारः, विधेरशेषश्रुतित्वादित्यत्र यथा विकल्पो न भवति । अत एका-

---

नन्वेवं सत्येकार्थत्वादेषां विकल्प इति । एषा परिचोदना नोत्तिष्ठति । कथमत्र पूर्वः पक्षः, एकैकमितरनिरपेक्षं कृत्स्नोपकारं साधयतीति । तेनार्थादेव विकल्पः । 'अर्थभेदस्तु तत्रार्थे ह्यैकार्थ्यादैककर्म्यम्' इत्यनेन यदीतरेतरयुक्तानां कृत्स्नोपकारः प्रतिपादित एवं पूर्वपक्षनिराकरणं कृतं स्यात् । एवं च कृत्वा विकल्पपरिचोदना नोत्तिष्ठति ।

अथेदं सूत्रं नेतरेतरयोगं प्रतिपादयेत्कृत्स्नोपकारं प्रति । तथा च सति किं निराकृतं पूर्वपक्षस्य । यदपि, अथ यदुक्तम्, इत्यादिना तदेकार्थत्वेन, इत्युक्त्वा, न परिह्रियते । सर्वाणि च प्रधानस्योपकुर्युः । भिन्नानि च कार्याणि कुर्युः । तद्यथा कारकाणि कर्मादीनीति । अनेन किं सिध्यति पूर्वपक्षवादिनः । ऐक्यमपि सर्वाण्येव प्रयोक्ष्यन्ते । सा च परिचोदना, या स्वपक्षं वा स्थापयति, परपक्षं वा दूषयति । यश्च दृष्टान्तः, असौ सुतरामविकल्पं प्रतिपादयति ।

अयमन्यथोक्तोऽर्थः । समिदादिभिर्वाक्यैरङ्गानां प्रयोग उच्यते, समिधः प्रयोक्तव्य इति । यदि सत्तामात्रमनेन क्रियते, तथा सति निराकाङ्क्षत्वादेषां प्रकरणेन संबन्ध एव न स्यात् । द्वयोर्हि साकाङ्क्षयोः संबन्धो भवति । तस्मादुत्पद्यमानानामेवैतेषां तत्र आकाङ्क्षा उत्पद्यन्ते । विधायको नास्तीति चेत् । अर्थवादादिना कल्प्यः । यत्र च विधायको विद्यतेऽङ्गानां तत्रापेक्षं कार्यं वाच्यं सिद्धान्तिना । तत्र योपपत्तिः साऽत्रापि भविष्यति, इत्यनयोपपत्त्यैतन्न घटते, यदि विधायको नास्तीति ।

---

१ (अ० ११ पा० १ अ० २ सू० १६)। २ इत्यत्र । तथा च विकल्पो—ग.। ३ प्रतिपादयेत्, कृत्स्नोपकारं प्रति तेनार्थोऽयम्—क. ख.। ४ एवं 'शब्दभेदान्नेति चेत्' इति सूत्रे यच्चोदनाभाष्यं तदप्यनुभाष्याऽऽक्षिपति—यदपीत्यादिना । ५ एकमपि—उपकारोदनया कार्यभेदे सत्यपीत्यर्थः । ६ साधयति—क. ख.। ७ दूषयतीति—अत्र च स्वपक्ष—विकल्प इति । परप.—समुच्चय इति । न चावान्तरकार्यभेदेन विकल्पस्य समर्थनं समुच्चयस्य दूषणं वा संभवतीत्याशयः । ८ दृष्टान्त इति—'तद्यथा कारकाणि कर्मादीनि' इति भाष्योक्त इत्यर्थः । ९ ग्रन्थः—परिहारग्रन्थ इत्यर्थः । १० निराकाङ्क्षत्वादिति—समिदादिवाक्यैः स्वरूपमात्रबोधने क्रियमाणे विध्यभावेन फलनिराकाङ्क्षत्वादित्यर्थः ।

र्थंदङ्गानामेकं कार्यमिति ॥ ६ ॥

शब्दभेदान्नेति चेत् ॥ ७ ॥

अथ यदुक्तं, चोदनाभेदादङ्गानामर्थभेदो न्याय्य इति । तत्परिहर्तव्यम् । परिहृतं तदेकार्थत्वेन । न परिह्रियते । सर्वाणि च प्रधानस्योपकुर्युः । भिन्नानि च कार्याणि कुर्युः । यथा कारकाणि कर्त्रादीनि । सर्वाणि तावत्क्रियाया उपकुर्वन्ति, । अथ च प्रतिकारकं कार्यभेदः । इदं तर्हि परिह्रियते । यदि समिदादिभिर्वाक्यैरङ्गानां प्रयोग उच्यते, समिद्भिः प्रयोक्तव्यः, तनूनपाद्भिः प्रयोक्तव्य इति, ततः स्यात्प्रयोजनाकाङ्क्षा । सा च भवन्ती भेदेन स्यात् । न त्वत्र प्रयोग उच्यते । किं तर्हि । रूपमात्रमाख्यायते । एवंलक्षणको याग इह भवतीति । तत्कस्य हेतोः । प्रयोगवचनस्य प्रत्ययस्याभावात् । अन्येन च प्रयोगस्योक्तत्वात् । क पुनरेषां प्रयोग उक्तः । उत्तरसूत्रे दर्शयिष्यामः । न चेदत्र प्रयोजनाकाङ्क्षा, कुतः प्रयोजनं, कुतो भेदः ॥ ७ ॥

कर्मार्थत्वात्प्रयोगे ताच्छब्द्यं स्यात्तदर्थत्वात् ॥ ८ ॥

प्रधानानां प्रयोगे उच्यमानेऽङ्गानामपि ताच्छब्द्यं स्यात्प्रयोगस्य । तेनैव प्रधानप्रयोगवचनेनैव शब्देनाङ्गानामपि प्रयोग उच्यते । दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेति । कुतः । कर्मार्थत्वात् । क्रियार्थत्वादित्यर्थः । फलस्य क्रियार्थौ दर्शपूर्णमासौ श्रूयेते, दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गं कुर्यादिति । तत्राऽऽकाङ्क्षा भवति, कथमिति । सा समिदादिभिश्चोदनाभिर्निवर्त्यते । समिधो यजति, तनूनपातं यजतीत्येवमिति । तत्कस्य हेतोः । तदर्थत्वात् । तदर्था एताः समिदादिचोदनाः । तेनाऽऽकाङ्क्षितत्वात्, अफलत्वात्, फलवत्संनिधानाच्च । सैषा

तस्मादेतानि सूत्राण्यन्यथा वर्ण्यन्ते । 'अर्थभेदस्तु तत्रार्थे ह्यैकार्थ्यादैककर्म्यम्' इत्यनेन सूत्रेण सर्वेषामङ्गानामविशेषेणोक्तानां कृत्स्नकारनिर्वृत्तेः फलं कथ्यते । कथंभावाकाङ्क्षायामुपस्थायामङ्गसंबन्धः । स कथंभावो यस्मिन्नेव क्षणे प्रधानात् गृह्णाति तस्मिन्नेवानुयाजादीन्यपि । न च भिन्नः कथंभावः, येन भिन्नानि संबध्येरन् । तस्मात्सर्वेषामविशेषेणोक्तानां कृत्स्नकारनिर्वृत्तिः फलम् ॥ ६ ॥

शब्दभेदान्नेति चेत्—इति प्रत्यनुभाषणसूत्रम् ॥ ७ ॥

---

१ परिह्रियते । पांडि प—ज । २ न त्वत्र देशो—ग. । ३ निर्वर्त्यते—ग. म. । ४ तन्निभावत्वेना दर्शपूर्णे—ग. ।

दर्शपूर्णमासयोः फलं साधयतोरितिकर्तव्यता । न चेतिकर्तव्यतामन्तरेण कर्मचोदनाऽर्थवती भवति । तस्मात्सेतिकर्तव्यताकस्य कर्मणः प्रयोगश्चोद्यते । तथा च सिद्धमेतत्प्रधानप्रयोगवचनेनैव शब्देनाङ्गानां प्रयोगश्चोदित इति । एवं च सत्येकशब्दचोदितान्येवाङ्गानि । तत्र यथा प्रधानानामेकशब्दाभिसंयोगात्फलैकत्वम्, एवमङ्गानामपीति ॥ ८ ॥

अत्राऽऽह । नैतद्युक्तम् । कुतः ।

कर्तृविधेर्नानार्थत्वाद्गुणप्रधानेषु ॥ ९ ॥

कर्तुर्यश्च प्रधाने विधिः, दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेति । यश्चाङ्गेषु साङ्गाभ्यामिति, तयोर्नानार्थत्वम् । प्रधानविधिः फलार्थः । अङ्गविधिः प्रधानार्थः । तत्र प्रधानानि फलं प्रति विधातव्यानि, अङ्गानि प्रत्यनूद्यानि । न च विध्यनुवादौ युगपत्संभवतः । तस्मादेकेन वाक्येन प्रधानानि, तेषां चेतिकर्तव्यता शक्या विधातुम् । अतो न प्रधानचोदनागृहीतान्यङ्गानि ॥ ९ ॥

तत्राऽऽह । नैतद्युक्तम् । युक्तमेतत् । कुतः ।

आरम्भस्य शब्दपूर्वत्वात् ॥ १० ॥

आरम्भो व्यापारः क्रियेत्यनर्थान्तरम् । यागेनेह स्वर्गस्य क्रियोच्यते । यजेत—यागेन स्वर्गं कुर्यात् । स्वर्गार्थं व्याप्रियेतेत्यर्थः । इदं

कर्मार्थत्वात्प्रयोगे ताच्छब्द्यं स्यात्तदर्थत्वात् । इति प्रत्यनुभाषणपरिहारः ॥ ८ ॥

कर्तृविधेर्नानार्थत्वाद् गुणप्रधानेषु—इति पुनः पूर्वपक्षः । यद्यपि यागः फलं प्रति विधीयते, इतिकर्तव्यता प्रत्यनूद्येत । न हि सकृदुच्चरित उभयार्थो लभ्यते । आवृत्तौ च वाक्यभेदः । अथोच्येत न यागमनूद्य संबन्धं करिष्यामि । किं तर्हि । भावनया सर्वेषां संबन्ध इति । तथा सतीतिकर्तव्यता न दर्शपूर्णमासाङ्गं स्यात् । तत्र को दोषः । सौर्ये, आग्नेयविकृतौ न स्यात् । आग्नेयस्येतिकर्तव्यताभावात् ॥ ९ ॥

नात्र यागमनूद्येतिकर्तव्यता विधीयते । किं तर्हि । भावनयेतिकर्तव्यतासंबन्धः ।

---

१ सेतिकर्तव्यताकः—क. ख. मु. । २ अत्राऽऽहेति—ग. । ३ कर्तुर्यो यत्र प्रधानेषु विधिः—ग. । ४ तस्मादेकेन प्रधानानि—ग. । ५ अत्राऽऽह—ग. । ६ युक्तमेव—ग. । ७ सर्वेषां—अङ्गानां प्रधानानां चेत्यर्थः । ८ स्यादिति—किंतु फलभावनासंबन्धात्करणस्वरूपाङ्गमेव स्यादिति शेषः ।

तु न ज्ञायते, कोऽसौ व्यापार इति । तत्संनिधौ चाग्न्यन्वाधानादि श्रूयते । तस्मिन् आकाङ्क्षितत्वात्संनिधानाच्चैतद्भवति, अयमस्मिन् व्यापारः, येन यागः स्वर्गं करोतीति । तस्मिन् विधीयमाने नास्ति वाक्यभेदः ।

अथवा प्रधानानां फलं प्रति, अङ्गानां च प्रधानानि प्रति विधेरविरुद्धः । कथं कृत्वा । दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गसाधनमपूर्वमुच्यते । तस्य सविशेषस्य वचनं प्रयुज्यते । यथा, एतस्यैव रेवतीषु वारवन्तीयमग्निष्टोमसाम कृत्वा पशुकामो ह्येतेन यजेतेति । तस्मात्प्रधानप्रयोगवचनेनैवाङ्गानां प्रयोगो विधीयत इति ॥ १० ॥

कथम् । यजेतेत्यस्मिन्भावनावचन उच्चरिते तिस्र आकाङ्क्षा जायन्ते । तत्र किं भाव्यो यः पुरुषार्थः स उपनिपतति । द्वितीयस्यां करणम् । तृतीयस्यामितिकर्तव्यता । एताश्चावेशो यौगपद्येन संबध्यन्ते । क्रमेणाऽऽख्यायन्ते । यथा 'अरुणया क्रीणाति' इति यस्मिन्नेव क्षण एकहायनी संबध्यते तस्मिन्नेव क्षणेऽरुणाऽपि । न च भेदेन । एवमिहाप्येकक्षणोपनिपातस्त्रयाणाम् । प्रयोजकस्य प्रयोज्यं प्रति यो व्यापारः स भावनेत्युच्यते ।

यदुक्तं सौर्ये, इतिकर्तव्यता न प्राप्नोतीति । उच्यते । भावनया संबध्यमानेवेतिकर्तव्यता करणमनुगृह्णती संबध्यते । यथाऽरुणा एकहायनीपरिच्छेदद्वारेण क्रयेण संबध्यते । एवं सतीतिकर्तव्यता पौर्णमासीयागेष्वावर्तते । अमावास्यायागेषु च । तस्मादाग्नेयादीनां फलं साधयतामङ्गमितिकर्तव्यता । सौर्येऽपि फलं साधयति, इतिकर्तव्यतया भवितव्यम् । अयं व्यापारस्ताद्रूर्प्येण एव । प्रत्ययार्थेन हीतिकर्तव्यता संबध्यते न यागेन । यागस्तु पूर्वोपरीभूत इतिकर्तव्यतां गृह्णाति न निष्पन्नरूपः । यदा धातुमात्रमिदं तदा नार्थार्थे वर्तते । न च द्वयोर्नामयोः संबन्धोऽस्ति ॥ १० ॥

---

१ दर्शपूर्णमासाभ्यामिति—ग. । २ अपेक्षा इति—अपेक्ष्यन्त इति व्युत्पत्त्या प्रयोज्याः कथ्यन्ते । ३ प्रयोजकस्य—उत्पादकस्य कर्तुः । ४ प्रयोज्यं प्रतीति—उत्पाद्यं प्रतीत्यर्थः । ५ करणमनुगृह्णतीति—करणानुग्रहद्वारेणेत्यर्थः । ६ सौर्येऽपि—मु० । ७ अयमिति—भावनायेतिकर्तव्यतासंबन्धः प्रत्ययार्थे भावनायां एवोपपद्यत इत्यर्थः । ८ याग एव इति—यागपदस्य याग इत्यर्थं स्पष्टं । ९ यत्नार्थे—प. पु. । १० संबन्धोऽस्तीति—कियाभेदेऽपि संबन्धाभावादिति शेषः । ११ न भावनाद्वारा एव बोद्धा संबन्ध इति नास्ति यजेतेत्यमिति भावः ।

(समुच्चितानामङ्गानां प्रधानोपकारकत्वाधिकरणम् ॥ ३ ॥)

[३] एकेनापि समाप्येत कृतार्थत्वाद्यथा क्रत्वन्तरेषु प्राप्तेषु चोत्तरावत्स्यात् ॥ ११ ॥ पू०

इदं विचार्यते । किमग्निहोत्रादीनां कर्मणामेकदेशाङ्गयुक्तानामपि[1] प्रयोगः, अथवा सर्वाङ्गोपसंहारेणैवेति । अथ तत्र किं उक्तम्, सर्वशक्तौ प्रवृत्तिः स्यादिति[2] । तत्र नैयमिकमारम्भं प्रति चिन्ता कृता । यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेत्यनया चोदनया योऽयं यावज्जीविकः प्रयोगनियम उच्यते, किं[3] तत्र सर्वाङ्गोपसंहार उत नेति । इदानीं फलार्थे प्रयोगे चिन्ता । दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेत्यनया चोदनया योऽयं स्वर्गार्थं आरम्भः, तत्रापि किं नैयमिकवदेव प्रयोग उत सर्वाङ्गोपसंहार इति ।

किं तावत्प्राप्तम् । एकेनापि समाप्येत कृतार्थत्वाद्यथा क्रत्वन्तरेषु प्राप्तेषु चोत्तरावत्स्यात् । एकदेशेनाप्यङ्गानां समाप्येत—कर्म प्रयुज्येतेत्यर्थः । कुतः । कृतार्थत्वात् । योऽसौ, दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गार्थं व्याप्रियेतेत्युक्ते कथं व्यापारितव्यमित्याकाङ्क्षा, सैकेनाप्यङ्गेन कृतार्था भवति । समिधो यजेति, एवं व्यापारितव्यम् । तथाऽङ्गद्वयेनाङ्गत्रयेण च । यो यावन्त्यङ्गानि करिष्यति, स तावत्कृतमुपकारं प्राप्स्यति । यथा क्रत्वन्तरेषु—सौर्यार्यमणप्राजापत्यनैर्ऋतादिषु, यो यावन्ति कर्माणि करोति, स तावद्रूपः फलमश्नुते । ननु तत्संनिधानाविशेषात्सर्वाण्येवाङ्गानि प्राप्यन्ते । प्राप्तेषु चोत्तरावत्स्यात् । तद्यथा, वाग्यतास्तिस्रो दोहयित्वा विसृष्टवागनन्वारभ्य तूष्णीमुत्तरा दोहयतीति[4], यस्य या-

पूर्वस्मिन्नधिकरण इदमवगतमितरेतरयुक्तान्यङ्गानि फलोपकारं कुर्वन्तीति । तेषु[5] नित्ये प्रयोग एकदेशेनाप्यधिक्रियते । काम्ये तु कृत्स्नाविविक्तकर्तव्यतां यः शक्नोति कर्तुं सोऽधिक्रियत इति स्थितम् । एतेष्वधिकरणेषु[6] स्थितेषु केयं चिन्ता, काम्येषु किमेकदेशप्रयोग उत सर्वाङ्गोपसंहार इति । तस्मादयुक्तोऽयं विचारः, गतार्थ-

१ एकदेशयुक्तानां—ग. । २ (अ० ६ पा० ३ अ० १ सू० १) । ३ किमत्र—ग. । ४ यजतीति—ग. । ५ प्र तु—घ. । ६ अत्र प्रति—षष्ठाध्याये तृतीयपादे प्रथमद्वितीयाधिकरणयोरित्यर्थः

यस्यो गावः स तावतीर्दोहयतीति तावतीष्वपि कृतार्थ उत्तराशब्दः, एवमिहापि यो यावन्त्यङ्गान्युत्सहते स तावन्ति करिष्यति ॥ ११ ॥

फलाभावान्नेति चेत् ॥ १२ ॥

इति चेद्भवान् पश्यति, एकदेशाङ्गयुक्तानामनियतानां कर्मणां प्रयोग इति । तन्न । कुतः । फलाभावात् । यावच्छ्रुतं स्वर्गकामस्य स्वर्गकामेनेदं कर्तव्यमिति, तस्माकल्येनाकुर्वतः फलाभावः स्यात् । सर्वं चेदं श्रुतम् । स्वर्गकामो यजेतेत्युक्त्वा सर्वस्याग्न्यन्वाधानादेः कर्मकलापस्याऽऽम्नानात् ॥ १२ ॥

न कर्मसंयोगात्प्रयोजनमशब्ददोषं स्यात् ॥ १३ ॥

नैतदेवम्, अङ्गवैकल्ये फलाभाव इति । कुतः । कर्मसंयोगात् । प्रधानकर्मणा हि फलं संयुक्तम्, दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकाम इति, नाङ्गैः । अङ्गानि तु तदाकाङ्क्षया गृह्यन्ते । सा चाऽऽकाङ्क्षैकेनापि कृतार्था भवतीत्युक्तम् । एवं चेत्, प्रयोजनमङ्गकृत उपकारः । फलं च स्वर्गादि, अशब्ददोषं स्यात् । दर्शपूर्णमासयोः फलार्थत्वे, दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकाम इत्येवंशब्दो न दुष्येत्, तत्संनिधौ चाङ्गानां विधायका ये समिदादयः, ते च तदुपकारित्वे न दुष्येयुः । तस्मान्नाङ्गाभावे फलाभावः ॥ १३ ॥

ऐकशब्द्यान्नेति चेत् ॥ १४ ॥

इति चेत्पश्यसि, दर्शपूर्णमासाभ्यां तत्फलं, न समिदादिभ्य इति । नैतदुक्तम् । किं कारणम् । ऐकशब्द्यात् । एकः शब्द उपदेशकः प्रयोगस्य दर्शपूर्णमासयोः समिदादीनां च दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेति । तेन न फलसंबन्धः कृतः । तत्र कुत एतत्, दर्शपूर्णमासतः फलं नेतरेभ्य इति ॥ १४ ॥

त्वात् । तेन 'अङ्गानां तु शब्दभेदात्' इत्यारभ्य यावत् 'विधेस्त्वेकश्रुतित्वात्' इत्येतावदेकमधिकरणं द्रष्टव्यम् ॥ ११ ॥ [१२ ॥ १३ ॥ १४ ॥

---

१ फलार्थत्वात्–ग. । २ इत्ययं शब्द.–ग. । ३ चाङ्गानां—क. ख. । ४ अङ्गाभावेन–ग. । ५ ऐकशब्द्यादिति चेत्–ग. । ६ द्रष्टव्यमिति—अङ्गानां विकल्पसमुच्चयविचारार्थं द्रष्टव्यमित्यर्थः । एवं यदपरं सूत्रमन्नं 'तथा कर्मोपदेशः स्यात्' इत्यादि तदन्वाचयहेतूपन्यासेन पूर्वाधिकरणस्यैव शेषभूतं द्रष्टव्यमित्यपि ज्ञेयमित्यर्थः ।

नार्थपृथक्त्वात्समत्वादगुणत्वम् ॥ १५ ॥

नैतदेवम्, सर्वाणि फलसंयुक्तानीति । किं तर्हि । दर्शपूर्णमासावेव । कथं ज्ञायते । दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गं कुर्यादिति दर्शपूर्णमासयोरेव स्वर्गं प्रति करणत्वं श्रूयते, न सामिदादीनाम् । आकाङ्क्षया हि तेषां ग्रहणम् । सा च कथंभावस्याऽऽकाङ्क्षा, कथं कुर्यादिति । न करणस्य, केन कुर्यादिति । तस्य निर्दिष्टत्वात्, दर्शपूर्णमासाभ्यामिति । तस्मान्न सामिदादीनां फलेन संयोगः । यदि च संयुज्येरन्, सपान्याग्नेयादिभिः स्युः । समत्वाच्चागुणत्वम् । तत्र यदुच्यते एकदेशाङ्गप्रयुक्तानामपि प्रयोग इति, तदेव नास्ति, ॥ १५ ॥

ऐककर्म्यादिति चेत् ॥ १४ ॥

ये तु—ऐककर्म्यादिति सूत्रं पठन्ति तेषामयमर्थः । इति चेत्पश्यसि प्रधानानामङ्गवचनयाऽङ्गानि क्रियन्त इति । तस्मादैककर्म्यं भवतु । एकमेवाङ्गं प्रयुज्यताम् । एकेनापि प्रधानमङ्गवद्भवति ॥ १४ ॥

नार्थपृथक्त्वात्समत्वादगुणत्वम् ॥ १५ ॥

नैतदेवम् । कस्मात् । अर्थपृथक्त्वात् । अर्थपृथक्त्वं प्रधाने । उपकारपृथक्त्वम् । एकेनाङ्गेनार्थवचायाल्प उपकारो बहुभिर्महान् । कथं ज्ञायते । समत्वादगुणत्वम् । यद्येकेन बहुभिश्च सम उपकारः स्यात्, तत एकस्यैवाङ्गत्वं भवेत्, अन्येषामगुणत्वं स्यात् । अनङ्गत्वमित्यर्थः । तत्र बहूनामाम्नानमनर्थकं स्यात् । न चैषां विकल्प इत्युक्तं, विधेस्त्वेकश्रुतित्वादित्यत्र । तस्मादङ्गभूयस्त्वे फलभूयस्त्वमिति ॥ १५ ॥

विधेस्त्वेकश्रुतित्वादपर्यायविधानान्नित्यवच्छ्रुत-

भूताभिसंयोगादर्थेन युगपत्प्राप्तेर्यथा-

प्राप्तं स्वशब्दो निवीतवत्सर्वप्रयोगे

प्रवृत्तिः स्यात् ॥ १६ ॥ सि०

---

१५ ॥

---

१ न सर्वाणि—क. ख । २ इदमेतद्देद—ख मु । ३ एकेनापि हि—ग. । ४ तत्र—क. ख. । ५ इत्युक्तमिति—(अ ११ पा० १ अ० ३ सू० १६) एतत्सूत्रव्याख्यानावसरे, वक्ष्यते तत्परिहार इत्युक्तमित्यर्थः ।

नन्वेतदेवम्, एकदेशेनाप्यङ्गानां प्रयोग इति । कथं तर्हि । सर्वाङ्गोपसंहारेण । कुतः । विधेरेकश्रुतित्वात् । एकेन शब्देनाङ्गानां प्रयोगो विधीयते, दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेति सर्वापेक्षयेत्युक्तम् । सा त्वपेक्षा कृत्स्ने वाऽऽन्यन्वाधानादिव्यापारे, तदेकदेशे वा । तत्रैकदेशापेक्षा न युक्ता । कस्मात् । अपर्यायविधानात् । इमान्यङ्गानि न पर्यायेण विधीयन्ते, कदाचित्, समिधो यजति, कदाचित्, तनूनपातमिति । कथं तर्हि । निरवयवयथाभूतानि च श्रुतानि तथाभूतान्यपेक्षयाऽभिसंबध्यन्ते । अथोच्येत । निरवयवश्रुतानामपि सतामेकदेशोऽपेक्षिष्यत इति । नैतद्युक्तम् । कुतः । अर्थेन युगपत्प्राप्तेः । अर्थेन प्रधानोपकारेण खले कपोतवद्युगपत्संनिपतन्त्यङ्गानि । तत्र न गृह्यते विशेषः, इदं प्राप्यत इदं नेति । अतः सर्वाणि प्राप्यन्ते । यथाप्राप्तं च स्वशब्दार्थो निवीतवत् । यथा, निवीता ऋत्विजः प्रचरन्तीति ऋत्विग्विशेषाभावात्सर्वेषां च संनिधानात्सर्व ऋत्विजो निवीता भवन्ति, एवमिहापि सर्वप्रयोगे प्रवृत्तिः स्यात् ॥ १६ ॥

तथा कर्मोपदेशः स्यात् ॥ १७ ॥

तथा च कृत्वा, चतुर्दश पौर्णमास्यामाहुतयो हूयन्ते त्रयोदशामावास्यायामिति, आहुतिसंख्या यास्तिकी न भविष्यति ॥ १७ ॥

क्रत्वन्तरेषु पुनर्वचनम् ॥ १८ ॥

तत्र यदुक्तं, यथा क्रत्वन्तरेष्विति । युक्तं तथा क्रत्वन्तरेषु पार्थक्यम् । सोऽपि चरुं निर्वपेद्ब्रह्मवर्चसकाम इत्युक्त्वा पुनरुच्यते, ऐन्द्राग्नमेकादशकपालं निर्वपेत्प्रजाकाम इति । किमतः । अतस्तेषां परस्परानपेक्षाणां कार्यं, न संभूयेति गम्यते । परिसमाप्ते हि पूर्वस्य विधाने उत्तरः पृथक्त्वेन विधीयते । अथेह, विधेस्त्वेकश्रुतित्वादित्यनेन न्यायेन संभूयकार्यमङ्गानां युक्तम् । तस्मादैवम्यं क्रतुभिः ॥ १८ ॥

उत्तरास्वश्रुतित्वाद्विशेषाणां कृतार्थत्वात्स्वसंदोहे यथाकामी प्रतीयेत ॥ १९ ॥

---

१६ ॥ १७ ॥ १८ ॥

१ कर्मोपदेशेनानार्—पु.

प्रासेषु चोत्तरावत्स्यादिति यदुक्तम् । युक्तं यदुत्तरासु यावत्स्वं दोहनम्, अश्रुतित्वात् । नात्रोत्तराणां दोहनं विधीयते । किं तर्हि । अनूद्यते । किं कारणम् । कृतार्थत्वात् । विशेषाणां वागिवसर्जनादीनां विधानेन कृतार्थं तद्वाक्यं नोत्तराणां दोहनं विधातुमुत्सहते । विधीयमानेऽर्थद्वये भिद्येत वाक्यम् । अनुवादश्च प्राप्तस्यार्थस्य भवति । अर्थाच्च यावत्स्वं दोहनं प्राप्तम् । अर्थादस्या न दोह्याः । स्वास्तु सर्वाः कथं दोह्याः । उपरिष्टादेतद्वक्ष्यामः, तथा पयःप्रतिषेधः कुमाराणामित्यत्र । तस्मादयथाकामी प्रतीयते । यावत्यो गावः स तावतीर्दोहयति ॥ १९ ॥

(काम्यानां कर्मणां कामनानुरोधेन पुनः पुनरभ्यासाधिकरणम् ॥ ४ ॥)

[४] कर्मण्यारम्भभाव्यत्वात्कृषिवत्प्रत्यारम्भं फलानि स्युः ॥ २० ॥ सि०

काम्येषु कर्मसु चिन्ता । किं काम्यं कर्म सकृदेव प्रयोक्तव्यम्, अथवा फलस्य भूयस्त्वमिच्छता भूयोऽभ्यसितव्यमिति । किं प्राप्तम् । काम्ये कर्मणि प्रतिप्रयोगं फलभेदः । आरम्भभाव्यत्वात् । कर्मप्रयोगेण फलं भाव्यते । कथं ज्ञायते । प्राक्कृतात्कर्मणः फलं नास्ति । यदि भवेत्कर्मानर्थकं स्यात् । कर्मोत्तरकाले चास्तीति श्रुतितोऽवगम्यते । यच्च प्राक्कर्मणो नास्ति कर्मोत्तरकालं च भवति, तत्तेन कर्मणा भाव्यते । कृषिवत् । यथा कर्षणेन धान्यप्रसवो लभ्यते, पुनः पुनरपि धान्यवदेतद्भविष्यति ॥ २० ॥

अधिकारश्च सर्वेषां कार्यत्वादुपपद्यते विशेषः ॥ २१ ॥

एवं च कृत्वा सर्वेषां कर्मणां पुनः पुनः क्रियमाणानामधिकारो भविष्यति । तत्रेमानि दर्शनान्युपपत्स्यन्ते । तेषां ये प्रथमं यजेरंस्तेषां

१९ ॥ २० ॥

१ प्रथमासे च—क. मु. । २ यदुक्तं, तत्र युक्तम् । यदु—मु. । ३ किं कारणम् । विशेषाणां—क. ख. । ४ वागिवसर्गादीनां विधाने—ख. । ५ न दोह्याः— मु. । ६ (अ० ११ पा० १ अ० ८ सू० ५०) । ७ किं प्राप्तम् । कर्मण्यारम्भभाव्यत्वात्कृषिवत्प्रत्यारम्भं फलानि स्युः । काम्ये—ग. । ८ लभ्यते—क. ख. । ९ धान्ये—क. ख. । १० धान्यवदेव प्रति—ग. ।

गौरातिरात्रः, ये द्वितीयं तेषामायुरिति । प्रथमं यजेरन्, द्वितीयं यजेरन्नित्येवदभ्यासे सति भवति । तस्माद्यावदिच्छमभ्यासः ॥ २१ ॥

सकृत्तु स्यात्कृतार्थत्वादङ्गवत् ॥ २२ ॥ पू०

सकृदेव तु काम्यं कर्म प्रयोक्तव्यम् । कुतः । कृतार्थत्वात् । सकृत्कृतेन कृतश्चोदनार्थः । न च कृते पुनः कर्तव्यमस्ति । कः पुनश्चोदनार्थः । यागस्य कर्तुः फलं, होमस्य कर्तुः फलमिति । कथं कृत्वा तदुच्यते । इह यजेत, जुहुयादिति धातुना क्रियोच्यते । प्रत्ययेन कर्ता । तयोः कर्ता प्रधानभूतः, उपसर्जनभूता क्रिया । प्रकृतिप्रत्ययौ प्रत्ययार्थं सह ब्रूतः । अनुप्रयोगश्च कर्तृप्राधान्य एव भवति, पचति देवदत्त इति । तेन होतुर्यष्टुश्च फलमुच्यते । सकृद्धुतेन सकृदिष्टेन चासौ होता यष्टा च जातः । तत्र द्वितीयादिप्रयोगोऽनर्थकः स्यात् । कृतार्थत्वादङ्गवत् । तद्यथा प्रधानस्य साङ्गत्वोपपादनायाङ्गानि क्रियन्ते । सकृत्कृतैश्च तदुपपादितमिति नाभ्यस्यन्ते, तद्वत् ॥ २२ ॥

शब्दार्थश्च तथा लोके ॥ २३ ॥

लोकेऽपि तथैव शब्दार्थो भवति । काष्ठान्याहरेत्युक्तः सकृदाहरति, न पुनः पुनः ॥ २३ ॥

अपि वा संप्रयोगे यथाकामी प्रतीयेताश्रुतित्वाद्विधिषु वचनानि स्युः ॥ २४ ॥ सि०

अपि वा नैवं स्यात्, अस्मिन्नर्थिनः कर्मणश्च संप्रयोगे सकृदेवार्थी कर्मप्रयोगे वर्ततेति । कथं तर्हि । यथाकामी प्रतीयेत । सकृद्वा बहुकृत्वो वा । फलभूमार्थी बहुकृत्वः, संतुष्टः सकृत् । कुतः । अश्रुतित्वात् । नात्र यष्टुर्होतुर्वा फलं श्रूयते । यत्तु प्रकृतिप्रत्ययौ प्रत्ययार्थं सह ब्रूत इति । तत्कर्तृनिमित्तेषु नामपदेषु—पाचको लावक इत्येवमादिषु । आख्याते तु न कर्ता, न क्रिया प्रधानतः । किं तर्हि । भावप्रधानमा-

२१ ॥ २२ ॥ २३ ॥

१ रात्रिं । तस्मात्—क. ग. । २ कर्म—क. ग. । ३ चाऽसौ— क. ग. । ४ होतुः फलं—क. ग. । ५ प्रकृतिप्रत्ययौ स्वार्थं सह—मु । ६ न कर्ता क्रियाप्रधानत—मु ।

सकृदाहरति, असकृदप्युक्तः सकृदाहरति, नाऽऽहरति वा । अथेह शब्दलक्षणे कर्मणि यथाशब्दार्थं प्रवृत्तिः । तस्माल्लोकवदित्यदृष्टान्तः ॥ २६ ॥

(दृष्टार्थानामवघातादिक्रियाणां प्रयोजननिष्पत्तिपर्यन्तमभ्यासाधि-करणम् ॥ ५ ॥)

[५] क्रियाणामर्थशेषत्वात्प्रत्यक्षोऽतस्तन्निर्वृ-त्त्याऽपवर्गः स्यात् ॥ २७ ॥ सि०

व्रीहीनवहन्ति, तण्डुलान् पिनष्टि, इत्येवमादीनां दृष्टप्रयोजनानां क्रियाणामातण्डुलनिर्वृत्तेः प्रयोगः स्यात् । कुतः । एतासां प्रयोगे प्रत्यक्षोऽर्थो निर्वर्त्यते । तण्डुलाः पिष्टानि च । तैरेह प्रयोजनं पुरोडाशस्य कार्यत्वात् । तस्मादेतासां तदर्थ एव प्रयोगो विज्ञायते । यदि सकृदेव मुसलस्योद्यमननिपातने कृत्वोत्सृज्येत, उपलाया वा प्रकर्षणापकर्षणे, यदेषां कार्यं तन्नैव निर्वर्त्येत । अत आसां तन्निर्वृत्त्याऽपवर्गः स्यात् । आतण्डुलनिर्वृत्तेरा च पिष्टनिर्वृत्तेरभ्यास इति ॥ २७ ॥

(यवनेऽदृष्टार्थस्य सर्वौषधावघातस्यानभ्यासाधिकरणम् ॥ ६ ॥)

[६] धर्ममात्रे त्वदर्शनाच्छब्दार्थेनापवर्गः स्यात् ॥ २८ ॥ सि०

यत्र तु दृष्टं कार्यं न वर्तते । यथाऽग्निचित्यायाम्, औदुम्बरमुलूखलं सर्वौषधस्य पूरयित्वाऽवहन्त्यत्र तदुपदधातीति । तत्र तण्डुलनिर्वृत्त्या नास्ति प्रयोजनम् । तण्डुलकार्यस्य पुरोडाशादेरचोदितत्वात् । तस्मात्तत्र सकृत्क्रियया कृतः शब्दार्थ इति न स्यादभ्यासः । येषां तु तण्डुलफल एव मुसलस्योद्यमननिपातनकर्मण्यवहन्तिशब्दः प्रवर्तत इत्युपगमस्तेषा-मातण्डुलनिर्वृत्तेरेवाभ्यासः प्राप्नोति । स तु मन्द एवाभ्युपगमः । यत्कारणम् । विनाऽपि तण्डुलैः प्रयोगो दृश्यते, कणानवहन्ति, किण्व-मवहन्तीति । न चासौ गौणः प्रयोगः, विशेषाभावात् । अवयवप्रसि-द्ध्या चावघातमात्रवचन एव प्रतीयते । न च समुदायोऽर्थान्तरे प्रसिद्धः । तण्डुलव्यापारस्य तु प्रायो दृष्टेस्तत्र प्रयोगप्राचुर्यम् । अतोऽयं व्या-मोहः ॥ २८ ॥

---

२६ ।। २७ ।। २८ ।।

---

१ कार्यं न निर्वर्त्येत—क. । २ कार्यं निर्वर्तेत—ग. । ३ अनुपपन्नः—ग. । ४ इत्युक्ते—ग. ।

(एकस्मिन् प्रयोगे प्रयाजाद्यङ्गस्य सकृदनुष्ठानाधिकरणम् ॥ ७ ॥)

[७] क्रतुवद्वाऽनुमानेनाऽभ्यासे फलभूमा स्यात् ॥ २९ ॥ पू०

प्रयाजादीन्युदाहृत्य चिन्त्यते । किं सकृत्प्रयोगे एषामुतावृत्त्याऽभ्यासोऽपि कर्तव्य इति । तत्र, धर्ममात्रे त्वदर्शनाच्छब्दार्थेनापवर्गः स्यादित्यनेन न्यायेन सकृत्प्रयोगे प्राप्ते, एवमुच्यते—क्रतुवद्वाऽनुमानेनाऽभ्यासे फलभूमा स्यात् ।

अभ्यासः कार्यः । कुतः । यतोऽभ्यासे फलभूमा स्यात् । कथं गम्यते । अनुमानेन । किं तदनुमानम् । प्राग्दृष्टप्रयोगात्स्वप्रधानोपकारो नासीदूर्ध्वं तस्मो भवति । तेन विज्ञायते नूनमङ्गेन क्रियत इति । क्रियते चेत्पुनः पुनरपि करिष्यते । क्रतुवत् । यथया कर्मसु सौर्यादिषु फलं कर्मणा क्रियत इति कर्माभ्यासे फलभूयस्त्वम् । एवमिहापि ॥ २९ ॥

सकृद्वा कारणैकत्वात् ॥ ३० ॥ सि०

सकृद्वाऽऽवृत्तं प्रयोक्तव्यं, नाऽऽवृत्त्या । कुतः । कारणैकत्वात् । एकं कारणमङ्गानां प्रधानेषूपकारः । कः पुनरसौ । येन प्रधानानि फलं ददति । यदि सकृत्प्रयुक्तेनाङ्गेन कृतं जानाति प्रधानानि फलवन्तीति पुनरङ्गस्याप्रयोगः । अथ न कृतं, सुतरामप्रयोगः । येन सकृत्कृतेन नोपकृतं स पुनः क्रियमाण उपकरिष्यतीति काऽऽशा ॥ ३० ॥

परिमाणं चानियमेन स्यात् ॥ ३१ ॥

यदि चानियमः सकृदसकृद्वा प्रयोगस्ततः चतुर्दश पौर्णमास्यामाहुतयो हूयन्ते, त्रयोदशामावास्यायामिति योऽयं नियमवद् हुतिपरिमाणानुवादः स न स्यात् । स तावद्भवतां पाक्षिकः कल्प्येत, तथाऽस्य रूपं बाध्येत । तस्मादनभ्यासः ॥ ३१ ॥

फलस्याऽऽरम्भनिर्वृत्तेः क्रतुषु स्यात्फलान्यत्वम् ॥ ३२ ॥

यत्तु क्रतुवदिति । युक्तं यत्क्रतुष्वभ्यासः । फलस्याऽऽरम्भनिष्पत्तेः । कर्मारम्भेण तत्र फलं निष्पद्यते । आरम्भान्तरेणापरं निष्पद्यत इति ।

---

२९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥

---

१ क्रतुवच्च—ग. मु. । २ (अ० ११ पा० १ अ० ६ सू० २८) । ३ यदि चा—क. ख. ग. । ४ स्यात्—भवत् पाक्षिक—क. ख । ५ तथा स्वरूपं—ग. ।

अङ्गस्य पुनरुक्तपरिमाणं फलं प्रधानानां फलवत्तासंपादनम् । तच्चैतत्सकृत्कृतेन कृतं न भूयः क्रियाऽस्तीति । एवमपदिष्टो हेतुः । तस्मादनुपन्यासः ॥ ३२ ॥

अर्थवांस्तु नैकत्वादभ्यासः स्यादनर्थको यथा भोजनमेकस्मिन्नर्थस्यापरिमाणत्वात्प्रधाने च क्रियार्थत्वादनियमः स्यात् ॥ ३३ ॥

यदुक्तं, सकृत्कृतेनाङ्गेन कृतत्वादर्थस्यानर्थकोऽभ्यास इति । अत्र ब्रूमः । अर्थवांस्त्वभ्यासोऽङ्गग्रामस्य । नानर्थकोऽभ्यासः । कथं कृत्वा । एकत्वादभ्यासः स्यादनर्थकः । यद्येकमेवार्थमभ्यस्यमानमप्यङ्गं करोति ततोऽभ्यासोऽनर्थकः स्यात् । यथा - भोजनमेकस्मिन् कालेऽभ्यस्यमानमेकमेव फलं तृप्तिं करोतीति नाभ्यस्यते । अथेहार्थस्यापरिमाणत्वम् । इयन्तमुपकारं करोत्यङ्गमिति न ज्ञायते । ननु यावता प्रधानं फलवद्भवति तावत्करोतीति गम्यते । सत्यमेवम् । किंतु प्रधाने क्रियार्थत्वादनियमः स्यात् । प्रधानस्य फलक्रियार्थमङ्गम् । तत्तु प्रधानफलमपरिमितम् । तदङ्गोपकारस्य भूयस्त्वे भूयो भविष्यति । अल्पत्वेऽल्पम् । अभ्यासे चासंशयं भूयानुपकारः स्यात्, कार्यत्वात्तस्य । तस्मादनियमः स्यात्, सकृद्वा प्रयोगोऽभ्यासो वेति ॥ ३३ ॥

पृथक्त्वाद्विधितः परिमाणं स्यात् ॥ ३४ ॥

यत्त्वाहुतिसंख्या विरुध्यत इति । पृथक्त्वादुपकारस्याभ्यासे न्यायप्राप्ते योऽयमाहुतिसंख्यानुवादः, स विधितः स्यात्–आहुतिविधीनभिप्रेत्य, चतुर्दश पौर्णमास्यामाहुतिविषयस्त्रयोदशामावास्यायामिति । नह्याहुतिसंख्या युज्येत । आहुतिविधिसंख्या तु लक्षणयोपपद्यते ॥ ३४ ॥

३२ ॥ ३३ । ३४ ॥]

१ पदरेन इ०-ग. । २ अर्थवांस्तु-क. ग. ३ अभ्यासो भागो नानर्थक.-मु. । ४ कुर्यात्तथाभ्यासः-क. ङ. । ५ एकं फलं-ङ. ख. । ६ अनुवादः स्यात्-क. ख. ।

अनभ्यासो वा प्रयोगवचनैकत्वात्सर्वस्य युगपच्छास्त्रादफलत्वाच्च कर्मणः स्यात्क्रियार्थत्वात् ॥३५॥

अनभ्यासो वाऽङ्गानाम् । कुतः । प्रयोगवचनैकत्वात् । एकः प्रयोगवचनोऽङ्गानां प्रधानानां च । तदेकत्वात्, सर्वस्य युगपच्छासनं, अनेन कर्मणा साङ्गेन यजेतेति । सकृत्कृतैश्चाङ्गैस्तत्साङ्गं जातमिति न पुनः क्रियायां हेतुरस्ति । ननूपकारभूयस्त्वं भविष्यति । यदङ्गान्यदृष्टमुपकारं कुर्वन्त्यनभ्यासे, तदुपकारभूयस्त्वमनुमीयेत । इदमेव स्वयमङ्गानि कुर्वन्ति प्रधानस्याङ्गवत्ताम् । सा चाभ्यासेऽपि तावत्येवाङ्गवत्ता । सा चेह फलसंबद्धा, साङ्गेन यजेतेति, नाङ्गानि । अङ्गानि तत्संपादनेनार्थवन्ति ।

नन्वेतदयुक्तमिव । यदा हि प्रयाजाः, न तदा प्रधानयजिरपूर्वं वा । यदा च यजिरपूर्वं च, न तदा प्रयाजाः । तदेवमदृष्टरहिते समिदादिमात्रे तदपङ्गवचैव नास्ति, कुत उपकारः । अपि च यदि यजिमात्रमेवाङ्गेषु, नापूर्वफलमस्ति, ततः सोमाङ्गभूतानामिष्टिपशुबन्धानां चोदक एव नास्ति । असति ह्यपूर्वे इतिकर्तव्यताकाङ्क्षा नास्ति । यजतेः प्रज्ञातेतिकर्तव्यताकत्वादितिकर्तव्यतां चोदको नातिदिशेत् । तत्रैतानि

भाव्यः स्वर्गः, भावको यागः । इतिकर्तव्यता यागस्यानुग्रहं करोति, न फलसाधिका । तस्याः फलं न श्रूयते । करणात्फलमिति । तत्पर्यं, करणस्य फलं साधयतोऽभ्यस्यमानेतिकर्तव्यता महान्तमुपकारं करोति । तच्च महतोपकारेणानुगृहीतं महत्फलं करोति । अत्राऽऽह—सकृदितिकर्तव्यता । कुतः । भावनया करणेतिकर्तव्यते आकाङ्क्षिते । तत्र करणं फले व्याप्रियते । इतिकर्तव्यता करणमनुगृह्णती, आकाङ्क्षिता । सकृत्कृतया च निराकाङ्क्षीकृता भावना । द्वितीयादिप्रयोगः केनाऽऽकाङ्क्ष्यते । तस्मात्सकृत् ।

अत्र मन्यः । यदा प्रयाजा न तदा प्रधानयजिरपूर्वं वा । यदा च यजिरपूर्वं च, न तदा प्रयाजा इति । एतदयुक्तम् । कथम् । यस्मिन्नेव क्षणे स्वर्गो भवने कर्तृत्वं प्रतिपद्यते तस्मिन्नेव करणमपि भावकत्वेन व्याप्रियते । इतिकर्तव्यताऽपि तस्मिन्नेव करणमनुगृह्णाति । यद्यन्यस्मिन्क्षणे स्वर्गो भवने कर्तृत्वं प्रतिपद्यते, करणमन्यस्य-

१ प्रज्ञातेतिकर्तव्यत्वात्—म. । २ चोदयति—यथामित्यादिना । ३ आह- परिहारमाहेत्यर्थः । ४ केनाऽऽकाङ्क्ष्यत इति—सकृत्कृतयैवेतिकर्तव्यतया करणोपकारे फलं साधयतो लब्धे सतीति शेषः ।

दर्शनानि नोपपद्येरन् । तस्यैकत्वं प्रयाजानुयाजाः, न च सविष्टमिर्जुहोति, महस्य परिधीन् जुहोति हारियोजनमिति । तस्मादियमन्या व्याख्या ।

अनभ्यासो वाऽङ्गानां प्रयोगवचनैकत्वात् । एकः प्रयोगवचनोऽङ्गानां प्रधानानां च । तस्यैकत्वात्, सर्वस्याङ्गप्रधानकलापस्य युगपच्छासनम् । तत्र प्रधानानामनभ्यासः । कस्य हेतोः । सकृत्कृतैः प्रधानैः कृतः श्रुत्यर्थः, दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेति । कृते श्रुत्यर्थे यच्छास्त्रविहितं फलं तल्लभ्यमिति न पुनः क्रियायां हेतुरस्ति । एवमङ्गेष्वपि सकृत्कृतेषु यदङ्गानां प्रापकं शास्त्रं तस्यार्थः कृतः । तस्मिन् कृते यच्छास्त्राधिगतमङ्गफलं तल्लभ्यमिदानीमित्यवगन्तव्यम् । तथा च सत्यभ्यासोऽनर्थकः । यत्तु फलभूयस्त्वं भविष्यतीति । तदयुक्तम् । दर्शपूर्णमासयोर्यत्फलं तद्भावनायामङ्गोपकार उपयुज्यते, नापूर्वस्य फलस्योत्पत्तौ । यद्यपूर्वं फलमङ्गैरुत्पाद्येत, अङ्गफलमेव तत्स्यात् । न चाङ्गानि फलवन्ति । प्रधानानां स्वकार्यं साधयतामदृष्ट उपकारस्तैः क्रियते । सकृत्कृतैश्चासौ कृतः । तस्मान्नाङ्गावृत्तौ फलभूयस्त्वमस्ति ॥३५॥

अभ्यासो वा छेदनसंमार्गावदानेषु वचना-
त्सकृत्त्वस्य ॥ ३६ ॥

अभ्यासो वाऽङ्गानाम् । कुतः । पितृयज्ञे श्रूयते, सकृदाच्छिन्नं बर्हिर्भवतीति । तथाऽनुयाजे, सकृत्परिधीन् संमार्ष्टीति । स्विष्टकृति च, उत्तरार्धात्सकृदवद्यतीति । तद्यसकृदङ्गानां प्रयोगस्तत एतानि वचनान्युपपद्यन्ते । तस्मादभ्यासः ॥ ३६ ॥

अनभ्यासस्तु वाच्यत्वात् ॥ ३७ ॥

सिद्भावकं, तथा सति भाव्यभावकसंबन्ध एव न स्यात् । तस्मादौपपद्यं स्वर्गयागयोः । एवमेव करणेतिकर्तव्यतयोः । तस्मादेषा तुल्यकालता । न चावान्तरक्रियाः परस्पराभिप्रेताः । भिन्नकाला अपि सत्यः प्रयाजादिक्रिया एवाभिप्रेताः । तच्चायुक्तं, स्वरूपाणां भिन्नत्वादिति ॥ ३५ ॥ [३६ ॥

---

१ शासनम् । प्रधानानां–क, ख. । २ न चाङ्गानि–क. ख. । ३ पितृयज्ञे हि—मु० ।
४ अनुयाजेषु—ग. ।

अनभ्यासस्तत्त्वज्ञानां यथोक्तेन न्यायेन । यत्तु छेदनादिषु वचनादसकृत्त्वस्यान्यत्राभ्यासो विज्ञायत इति । अत्र ब्रूमः । यद्यप्यनभ्यासस्तथाऽपि च्छेदनादिषु वाच्यं सकृत्त्वम् । दर्शपूर्णमासयोः, असकृदाच्छिन्नं बर्हिर्भवतीति वचनात् । तत्प्रकृतित्वात्पितृयज्ञेऽप्यसकृत्प्राप्तम् । तथा प्राप्ते सकृत्त्वं वाच्यम् । एवं प्रयाजेषु त्रिः संमार्ग उक्तः । सोऽनुयाजेषु पुनरावर्तते । तत्रापि त्रित्वे प्राप्ते सकृत्त्वं विधातव्यम् । तथा, द्विर्हविषोऽवद्यतीत्यविशेषेणोक्ते स्विष्टकृत्यपि द्वित्वं प्राप्तम् । तत्र सकृत्त्वं विधीयते । तस्माच्छेदनादिषु सकृद्वचनादन्यत्राभ्यासो विज्ञातुं न्याय्य इति ॥ ३७ ॥

(कपिञ्जलाधिकरणम् ॥ ८ ॥)

[८] बहुवचनेन सर्वप्राप्तेर्विकल्पः स्यात् ॥ ३८ ॥ पू०

वसन्ताय कपिञ्जलानालभत इति श्रूयते । तत्र विचार्यते । किं तत्र त्रयश्चत्वारः पञ्च वा, विकल्पेनाऽऽलब्धव्याः, अथवा त्रय एवेति । किं प्राप्तम् । विकल्पेनाऽऽलब्धव्याः । कस्मात् । सर्वप्राप्तेः । सर्व एते संख्याविशेषा बहुवचनेन प्राप्यन्ते । सर्वे तस्य वाच्याः । सर्वत्र प्रयोगात् । न च सकृदुच्चारणेन संभवन्ति । अशक्यत्वात् । तस्माद्विकल्पः । नन्वेवं सत्येकस्य शब्दस्यानेकार्थताऽऽश्रिता भवति । न चैव न्याय्या । उच्यते । सत्यमेवम् । अगत्याऽऽश्रीयते । येषामगत्याऽऽश्रीयते, तेषां गतौ नाऽऽश्रयितव्या । अस्ति त्विह गतिः, यत्त्रित्वं बहुवचनस्यार्थः स्यात् । तद्योगाच्चतुरादिष्वपि वर्तते । सर्वेषु तेषु त्रित्वमस्तीति ।

नैतदुक्तम् । यदि बहुवचनस्य त्रित्वमर्थः स्यात्, चत्वारो ब्राह्मणा इति सामानाधिकरण्यं नोपपद्येत । ब्राह्मणा इत्यस्य त्रयोऽर्थः । चत्वार इत्यस्य चत्वारः । तयोः सामानाधिकरण्यं न प्राप्नोति । न हि भवति चत्वारस्त्रय इति । एवं सर्वत्र लक्षणया परिहरन्ति । यथा न्यग्रोधः शेष-

मिति । त्रित्वं हि चतुष्टादीनि साहचर्याच्छक्नोति लक्षयितुम् । सिध्यति । लक्षणा त्वाश्रिता भवति । किं क्रियताम् , अगत्याऽऽश्रीयते । सत्यां गतौ नाऽऽश्रयितव्या । अस्ति चेयं गतिः, यद्बहुत्वं बहुवचनस्यार्थः स्यात् । सर्वेऽपि ते बहव इति श्रुत्यैव सामानाधिकरण्यम् । यदि बहुत्वं विज्ञायेत, किं तद्बहुत्वमिति उच्यते । बहुत्वं-वृद्धिः, उपचयः, आधिक्यमित्यर्थः । कथं कृत्वा । बृंहतिरयं वृद्ध्यर्थः । तस्यौणादिक उकारः प्रत्ययः, बृंहेर्नलोपश्चेति । तस्य रूपं बह्विति । बहु—वृद्धमधिकमित्यर्थः । सर्वे चैते त्र्यादयोऽधिकाः । तस्मात्सर्वे बहुशब्दवाच्याः ।

नन्वापेक्षिकमेतद्बह्वधिकमिति । यदेव हि बहु तदेवान्यापेक्षयाऽबहु भवति । सत्यमेवम् । यत्तु यदपेक्ष्य बहु न तत्तदेवापेक्ष्याबहु । तद्यथा, उत्तराः कुरवो दक्षिणान् कुरूनपेक्ष्योत्तरा इत्युच्यन्ते । न च ततोऽन्ये उत्तरा देशा न सन्ति । अथ च नियतापेक्षत्वादुत्तरत्वं न जहाति । एवं त्रिप्रभृतयो द्वित्वमपेक्ष्य बहुत्वं लभन्ते । न च ते ततः कदाचिदेप्यबहवः । कथं पुनर्ज्ञायते द्वित्वापेक्षं त्रिप्रभृतीनां बहुत्वमिति । उच्यते । अपेक्षा तावत्समानजातीयेषु भवति । यथा बलवान् देवदत्त इति न हस्तिनं सिंहं वाऽपेक्ष्य भवति । किं तर्हि । समानजातीयान् पुरुषानपेक्ष्य । एवं संख्याऽपि संख्यामेवापेक्ष्य बहुत्वं लब्धुमर्हति । तत्रैकत्वं तावन्नापेक्षितं । द्वयोर्बहुवचनस्यादर्शनात् । त्र्यादिषु च सर्वेषु दृश्यते । तेन विज्ञायते द्वित्वापेक्षमिति । तच्च बहुवचनेनोपलभ्यते । कुतः । तद्भावे भावात्, तदभावेऽभावात् । तद्भावे त्रित्वादिषु भवति । तदभावे च द्वयोरेकस्मिंश्च न भवति । एवं बहुवचनमिति समाख्याऽन्वर्था भवति । अभियुक्तवचनं च, बहुषु बहुवचनमिति । यदि त्रित्वं बहुवचनस्यार्थः स्यात् । त्रिषु वचनमित्येव ब्रूयात् । लाघवादसंदेहात् ।

अथवा यत्रैकत्वद्वित्वे न स्तस्तत्रायं वर्तते । एतस्मिन्पक्षे सामान्यवचनोऽयम् ।

---

१ त्वाश्रीयते—ग. । २ विज्ञायते—क. ख. । ३ मित्युच्यते—क. ख. । ४ न तदेव—क. ख. । ५ ते कदाचिदबहवः—क. ख. । ६ अपेक्ष्यते—ग. । ७ चाऽभावात्—ग. । ८ पा० सू० (१—४—२१) । ९ तद्ब्रूयात्—क. ख. । १० सामान्यवचन इति—पूर्वस्मिन् पक्षे बहुवचनस्य गणनार्थत्वापत्तेस्तत्परिहारार्थं द्वित्वाधिक्यरूपं सामान्यं निमित्तीकृत्य द्वित्वाधिकसंख्यामात्रमेव शास्त्र-स्वीकारो युक्त इति भावः ।

तस्माद्द्वित्वमपेक्ष्यैते बहवः । अतोऽवस्थितं त्र्यादीनां बहुत्वम् । एवं च सति नैकः शब्दोऽनेकार्थो भवति । सर्वेषां च बहुत्वान्न कश्चिल्लक्षणया प्रयोगः ।

अथोच्यते । त्रिषु निरुपपदं प्रयुज्यते । चतुरादिषु तु सोपपदम् । चत्वारो ब्राह्मणा इति । तच्च मिथ्या । त्रिष्वपि सोपपदं प्रयुज्यते । यथा, त्रयो लोकास्त्रयो वेदा इति । यदि च निरुपपदं त्रित्वं प्रत्याययेत्ततो, वसन्ताय कपिञ्जलानित्युक्ते विचार एवायं न प्रवर्तेत । यथाऽत्रैव न विचार्यते—किं कपिञ्जला आलब्धव्या उत मयूराः, कपोता वेति । तत्कस्य हेतोः । यतः कपिञ्जलशब्दस्य न मयूराः कपोता वा वाच्याः । इहापि यदि बहुवचनस्य त्रित्वमेव वाच्यं स्यात्ततराः संख्याः, पूर्ववद्विचार एवायं न स्यात् ॥ ३८ ॥

दृष्टः प्रयोग इति चेत् ॥ ३९ ॥

अथोच्येत । दृष्टो बहुवचनस्य प्रयोगश्चतुरादिषु, चत्वारो ब्राह्मणा इति । ततो विचार इति ॥ ३९ ॥

तथेह ॥ ४० ॥

इहापि कपिञ्जलशब्दस्य दृष्टः प्रयोगः कपोते मयूरे च । महान् कपोत उच्यते कपिञ्जलोऽयं न कपोत इति । यथाऽन्यो मयूरः, कपिञ्जलोऽयं न मयूर इति ॥ ४० ॥

भक्त्येति चेत् ॥ ४१ ॥

आह । भक्त्या तत्र कपिञ्जलशब्दः प्रयुज्यते । न च भाक्ते प्रयोगे शब्दार्थशङ्का भवति ॥ ४१ ॥

तथेतरस्मिन् ॥ ४२ ॥

इतरस्मिन्नपि चत्वारो ब्राह्मणा इति लक्षणया प्रयुज्यत इत्युक्तम् । न च लक्षणाप्रयोगे शब्दार्थशङ्का भवति । अपि च प्रातिपदिकार्थस्य या संख्या सा वचनेनाभिधीयते । यथा ब्राह्मणा इति । प्रातिपदिकार्थ एव वा, यथा द्वावेक इति । न च भिन्नं प्रातिपदिकस्यार्थः, न

सिद्धान्तेऽप्ययमेव दृष्टार्थो न व्यावर्तते ॥ ३८ ॥ [३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥

र्वेत्संख्या इति । तस्माच्चत्वार इति बहुवचनं न प्राप्नोति । अथो-च्यते । अस्ति चतुर्ष्ववयवभूतं त्रित्वं, तदपेक्षं बहुवचनमिति । द्वित्व-मपि तत्रास्ति, एकत्वं च । कारणेनैव हेतुना द्विवचनमेकवचनं चो-त्पद्येत । तस्मान्न त्रित्वयोगाच्चतुरादिषु बहुवचनप्रयोगः । बहुत्वादेव तेषां बहुवचनम् । अतः सर्वे त्र्यादयः परार्धपर्यन्ताः बहुवचन-स्यार्थः । सर्वे चेदर्थाः, कपिञ्जलानालभेत, इति सर्वे प्राप्यन्ते । तस्मा-द्विकल्पः ॥ ४२ ॥

प्रथमं वा नियम्येत कारणादतिक्रमः स्यात् ॥ ४३ ॥ सि०

प्रथमं वा बहुत्वं त्रित्वं नियम्येत । किं कारणम् । न हि कश्चि-च्चतुर उपाददानो न त्रीनुपादत्ते । यत्कारणम् । अनुगतास्त्रयश्चतुर्षु । त्रिषु चोपात्तेषु कृतः शब्दार्थः । बहूनालभेतेति श्रुतम् । आलब्धाश्च बहवः । एवं सति कारणादतिक्रमः स्यात् । यदि च यथाश्रुतानुपा-दाने किंचिदन्यत्कारणं त्रित्वातिक्रमे स्यात्ततोऽतिक्रमः । न तदस्ति । तस्मात्त्रित्वं नियम्येत । ननु फलभूयस्त्वं कारणं भविष्यतीति । नैत-दस्ति । यत्र बहवः कल्पाः श्रूयन्ते, तेषां कश्चिल्लघुः कश्चिद् गुरुः । तत्र गुरोः कल्पस्यानुष्ठानाम्नानसामर्थ्यात्तदनुष्ठानात्फलभूयस्त्वमनुमी-यते । यथा, एका देया षड् देया द्वादश देयाश्चतुर्विंशतिर्देया इति । इह तु एक एव कल्पो बहूनामालम्भः । स त्रिभिश्चतुरादिभिस्तुल्यः । अतस्तत्र यो लघुस्तमुज्झ्य गुरुकल्पमाश्रियेत तस्य फलभूयस्त्वं न भवि-तुमर्हति ॥ ४३ ॥

श्रुत्यर्थाविशेषात् ॥ ४४ ॥

---

४२ ॥]

अनेन तु नियमः । प्रकृतेरियं लोके । यथा [illegible] इति प्रथम एव प्रयोगेऽवतिष्ठते, एवमिहापि ॥ ४३ ॥

---

१ [illegible] इति—ड.। २ [illegible] द्विवचनं— [illegible]। ३ [illegible]। ४ [illegible]। ५ [illegible]। ६ [illegible]। ७ [illegible]। ८ [illegible]।

यथा, पशुमालभेतेति श्रुते यो महान्तं महार्घं वा पशुमालभेत, न तस्य फलभूयस्त्वं भवति । यस्तु मांसीयन् शिष्टप्रतिक्रामेत्स यदि तावद्वैदिकीष्वपि हिंसासु प्रत्यवायस्ततः प्रत्यवेयात् । अथाप्रत्यवायस्तथाऽपि शिष्टविगर्हणं च लभेत । कृते श्रुत्यर्थे मांसीयन् पशून् हन्तीति । तस्मात्त्रयः कपिञ्जला आलब्धव्याः ॥ ४४ ॥

तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ४५ ॥

अन्यार्थोऽपि चैतमर्थं दर्शयति, यथा न्याय उपदिष्टः । यथा, कृष्णा याम्या अवलिप्ता रौद्रा नभोरूपाः पार्जन्याः, तेषामैन्द्राग्नो दशम इति । यदि च त्रय एते त्रिका एवं नियोगत ऐन्द्राग्नो दशमः संपद्यते । इतरथा पाक्षिकः स्यात् । तस्मादपि त्रित्वनियमः ॥ ४५ ॥

प्रकृत्या च पूर्ववत्तदासत्तेः ॥ ४६ ॥

प्रकृत्याऽग्नीषोमीयेणैकत्वं प्राप्यते तथाऽऽसत्तिर्भविष्यति त्रित्व उपादीयमाने । इतरथा विप्रकर्षः स्यात् । इदं चापि लिङ्गम् । पुर-मेधीये श्रूयते, ओदनानुद्धरतीति । तत्र पञ्चपञ्चेति प्रयाणो निरुपपदं भवति । अन्यत्र सोपपदं, पञ्चानां मध्यमः, अष्टानां मध्यम इति ॥ ४६ ॥

(उत्तरागोदोहाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[९] उत्तरासु न यावत्स्वमपूर्वत्वात् ॥ ४७ ॥ पू०

सांनाय्ये दोहनं प्रकृत्य श्रूयते, प्रागपरास्तिस्रो दोहयित्वा विसृष्टवागनन्वारभ्योत्तरा (दोहयतीति । किमयं विधिरनुवाद इति । किं प्राप्तम् । अपूर्वार्थत्वाद्विधिरिति । अनुवादो ह्यनर्थकः स्यादिति प्राप्ते उच्यते ॥ ४७ ॥)

[४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥

१ त्रित्वे—ग. । २ वैदिकीषु—क. ख. । ३ तस्मात्त्रित्व—क. ग. । ४ सांनाय्य—ग. ।
५ (दोहयतीति । तत्र विचार्यते, किं तिस्रो दोहयितव्या उत यावत्स्वमिति । कथं संदेहः । उत्तरासां विध्यनुवादाशङ्कायाम् । किं प्राप्तम् । तिस्रो दोहयितव्या इति । बहुवचनश्रुतेः । तिसृषु बहुत्वलाभात् । तदुक्तं—प्रथमं वा नियम्येतेति । यो हि चतस्रो दोहयति दोहयत्यसौ तिस्रः । तदनुग्रहात् । तिसृषु बहुत्वयोगात्कृते च श्रुत्यर्थे चतसृषु कारणं नास्ति । न च फलभूयस्त्वं कार्यं श्रुतम् । अपि च, उत्तरा दोहयतीति श्रुतेः । विसृष्टवागिति चानर्थं स्यात् । तस्मात्तिस्रो दोहयितव्या इत्येवं प्राप्तम् । एवं प्राप्ते ब्रूमः ॥ ४७ ॥) ग. ।

यावत्त्वं वाऽन्यविधानेनानुवादः स्यात् ॥ ४८ ॥ सि०

अनुवादः स्यात्। नायं विधिः, उत्तरा दोहयतीति। अन्योऽत्र विधिः, विसृष्टवागनन्वारभ्येति। यद्येषोऽपि विधिः स्याद्वाक्यं भिद्येत। उत्तरा दोहयति, वाञ्चानन्वालभ्येति॥ ४८॥

अथ कुतः प्राप्तेऽनुवादः—

साकल्यविधानात् ॥ ४९ ॥

साकल्यमत्र विधीयते गवां दोग्ध्रीणाम्। नास्यैतां रात्रिं पयसाऽग्निहोत्रं जुहुयात्, कुमाराश्च न पयो लभेरन्निति। ननु कुमाराणां पयोदानप्रतिषेधोऽयम्। न हि पयःप्रतिषेधे किंचिद् दृष्टमस्ति। अदृष्टं कल्पयितव्यम्। नन्वितरत्रापि लक्षणाऽऽश्रयणीया। बाढम्[1]। अदृष्टार्थाच्चादृष्टार्थाल्लघीयसीति। तस्मात्साकल्यविधिर्वा पयःप्रतिषेधेनायं लक्षणया। ततः प्राप्तेऽनुवादः॥ ४९॥

बह्वर्थत्वाच्च ॥ ५० ॥

बहुदुग्धीन्द्राय देवेभ्यो हविरिति चः मन्त्रस्य सर्वासु दुह्यमानास्वपासिकत्वं भविष्यति। बहुत्वं च सकलापेक्षम्॥ ५०॥

अग्निहोत्रे चाशेषवद्यवागूनियमः ॥ ५१ ॥

अग्निहोत्रे च श्रूयते, नास्यैतां रात्रिं पयसाऽग्निहोत्रं जुहुयात्, यथाऽन्यस्यै देवतायै अवत्तमन्यस्यै देवतायै दद्यात्तादृक् तत्स्यात्, यवाग्वा जुहुयादिति। सर्वस्य पयसः सांनाय्यार्थतां दर्शयति॥५१॥

तथा पयःप्रतिषेधः कुमाराणाम् ॥ ५२ ॥

इति व्याख्यातम्॥ ५२॥

सर्वप्राप्तिणाऽपि लिङ्गेन संयुज्य देवताभिसंयोगात् ॥ ५३ ॥

वत्सेभ्यश्च ह वा एता मनुष्येभ्यश्च पुराऽऽप्यायन्ते। अथैतर्हि देवेभ्य एवैता आप्यायन्तीति, सर्वप्राप्तेरेतल्लिङ्गम्। कथम्। या वत्सेभ्यो मनुष्येभ्यश्च पुराऽऽप्यायन्ते ता एतर्हि देवेभ्य आप्याय-

४८॥ ४९॥ ५०॥ ५१॥ ५२॥

१ आलभ्य—क. मु.। २ अदृष्टार्थादृष्टार्थो लक्षणा लघीयसीति—ग.। ३ संयुज्यते—मु.।

स्तीरयाह । सर्वांश्च वा वत्सेभ्यश्च मनुष्येभ्यश्चाऽऽप्याययन्ते । तस्मात्स-र्वमासैरेवलिङ्गम् । अतो यावत्सत्पुत्तरासु दोहनं स्यात् ॥ ५३ ॥

(दर्शपूर्णमासादिषु तन्त्रेणाऽऽधाराद्यङ्गानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १० ॥)

[१०] प्रधानकर्मार्थत्वादङ्गानां तद्भेदात्कर्मभेदः प्रयोगे स्यात् ॥ ५४ ॥ पू०

दर्शपूर्णमासयोः प्रधानान्याग्नेयादीनि । तेषामङ्गान्याघारादीनि । तेषु चिन्त्यते । किं तस्य तस्य प्रधानस्य भेदेनाङ्गानां प्रयोगः, अथवा सर्वेषां तन्त्रेणेति । अथ तत्र किं वृत्तं, क्रतुवचानुमानेनाभ्यासे फलभूमा स्यादिति । तत्र कृत्स्नौ दर्शपूर्णमासावुद्दिश्य कथा वृत्ता । इह तु प्रत्यप्रधानं प्रति चिन्त्यते । किं प्राप्तम् । प्रधानकर्मार्थत्वादङ्गानां तद्भेदात्कर्मभेदः प्रयोगे स्यात् ।

अङ्गानां प्रयोगे कर्मभेदः स्यात्—क्रियाभेदः । तस्य तस्य प्रधानस्य भेदेनाङ्गानां प्रयोगः । कुतः । प्रधानकर्मार्थत्वात् । प्रधानार्थत्वादित्यर्थः । प्रधानार्थेन ह्यङ्गान्युपदिश्यन्ते । अङ्गवन्ति प्रधानानि कथं स्युरिति । अङ्गसंबन्धे च प्रधानानां सहत्वं न विवक्ष्यते । न हि तत्र प्रधानानि विधीयन्ते । किं तर्हि । अङ्गानि । न चाविधीयमानस्यार्थस्य गुणो विवक्षितो भवति । यथा, ग्रहं संमार्ष्टीत्येकत्वम् । एवं चेदेकैकस्य प्रधानस्याङ्गैः संबन्धः कर्तव्यः । तानि यदि सकृत्क्रियेरन्, न विभागेन संबध्येरन् । यथा प्रायणीयोदयनीययोरेकादशिन्याः समस्तैश्च संबन्धः कर्तव्य इत्युक्तं, विधेस्त्वेकश्रुतित्वादित्यत्र । तस्मात्प्रतिप्रधानमङ्गभेदः ॥ ५४ ॥

---

१३ ॥]

भावनयेतिकर्तव्यता करणमनुगृह्णती संबध्यत इत्युक्तम् । इदानीं तु विचार्यते, किमाग्नेयादीनां तन्त्रेणेतिकर्तव्यतोपकरोत्युत भेदेनेति । भेदेनेति ब्रूमः । कथम् । आग्नेयादीनां सर्वेषामितिकर्तव्यतोपकरोति । उपकारवेलायां च प्रधानभूतानां तेषां साहित्यमविवक्षितम् । तस्मादेकैकस्येति ॥ १४ ॥

---

१ (अ० ११ पा० १ अ० ७ सू० २६) । १ क्रतुवद्वा-प. । २ उदयनीययोरेकादशिन्या-स. म । ३ (अ० ११ पा० १ अ० २ सू० १६) ।

क्रमकोपश्च यौगपद्ये स्यात् ॥ ५५ ॥

प्रधानानि च क्रमवन्ति । तानि च यथाक्रमं साङ्गानि कर्तव्यानि । तत्र यदि तन्त्रमङ्गानि स्युः, ततोऽकृत्वाऽऽग्नेयं साङ्गमग्नीषोमीयः प्रक्रान्तः स्यात् । तथा च प्रधानानां क्रमकोपः स्यात् । अथ तु भेदस्ततः साङ्गमाग्नेयमपवृज्याग्नीषोमीयः साङ्गः प्रक्रान्तः क्रियत इति नास्ति क्रमकोपः । अपर आह । यदि तन्त्रं भवेयुरङ्गानि ततो यावत्तनूनपादाग्नेयस्योपकरोति तावत्सन्निधावग्नीषोमीयस्योपकर्तव्यम् । स एष उपकारक्रमकोपः । अपि चाङ्गारापोहनादीनि संस्पर्शादीनि प्रतिप्रधानं भिद्यन्ते । तेषां चाऽऽघारादीनामपेक्षणं भविष्यति ॥ ५५ ॥

तुल्यानां तु यौगपद्यमेकशब्दोपदेशात्स्याद्विशेषाग्रहणात् ॥ ५६ ॥ सि०

तुशब्दः पक्षान्तरं परिजग्राह । न चैव पक्षः श्रेयान्, भेद इति । किं तर्हि । यौगपद्यं, सकृत्प्रयोगः स्यात् । सकृदेव प्रयुक्तान्यङ्गानि सर्वैः प्रधानैर्युगपत्संबध्यन्ते । तुल्यानामेकशब्दोपदिष्टानां चेदमर्थ्यं भवति विशेषाग्रहणात् । इमानि कर्तृतो देशतः कालतश्च तुल्यानि । दर्शपूर्णमासयोर्यज्ञक्रत्वोश्चत्वार ऋत्विजः । सर्वे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत, पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत, अमावास्यायाममावास्यया यजेतेति । प्रधानैश्च सहाङ्गानामेकदेशकालकर्तृकत्वं वक्ष्यति, अङ्गानि तु विधानत्वात्प्रधानेनोपदिश्येरन्नित्यत्र । एकेन च शब्देन प्रधानानि फलं प्रत्युपदिष्टानि, दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेति । कियतः । अतस्तेषां फले संभूयकारित्वम् । तेन स्वर्गकामस्य सर्वेषां युगपच्चिकीर्षा, नैकशः । सर्वचिकीर्षया स्वाधारादीनां क्रियमाणानां तुल्यकर्त्रादीनां न गृह्यते विशेषः, कस्यैतानि, आग्नेयस्याग्नीषोमीयस्य वेति । सर्वेषां च युज्यन्ते । तस्मात्सर्वार्थानि भवन्ति । तस्मादनावृत्तिः ॥ ५६ ॥

---

११ ॥]

एकदेशकालकर्तृकत्वं मध्यन्याङ्गप्रधानानाम् । तेनागृह्यमाणविशेषत्वात्सकृदेव प्रयुक्तोपकरोतीति । तस्मात्तन्त्रमङ्गानामनुष्ठानम् ॥ ५६ ॥

---

१ पौर्णमास्यादि-सू० १२ (अ० ११ पा० २ अ० १ सू० ८) ।

ऐकार्थ्यादव्यवायः स्यात् ॥ ५७ ॥

अथ, क्रमकोपश्च यौगपद्ये स्यादिति। तत्र ब्रूमः। ऐकार्थ्यादव्यवायः स्यात्। न क्रमकोपः। कुतः। ऐकार्थ्यात्। संभूयकारीण्येतानीत्युक्तम्। तेषां सह क्रिया, नैकशः। न हि तत्रैकेन कृतेन कश्चिदर्थः। एकसंबन्धक्रियायामानुपूर्व्यं स्यात्। तस्माच्च तेषां प्रयोगे क्रमः। कुतः क्रमकोप इति। यथोपकारे क्रमकोप इति। तथापि नाऽऽघारः कृतमात्र एव प्रधानमुपकरोति। यत्कारणम्। अस्मिन् काले प्रधानान्येव न सन्ति। यदा तु सर्वाण्यङ्गानि कृतानि तदाऽङ्गान्यपूर्वाणि संभूय प्रधानमुपकुर्वन्ति। अङ्गानामपि हि संभूयकारित्वमुक्तम्, अथैकार्थ्यादैकरूप्यमिति। तस्मादुपकारेऽपि नास्ति क्रमकोपः ॥ ५७ ॥

तथा चान्यार्थदर्शनं कामुकायनः ॥ ५८ ॥

तथा चान्यार्थदर्शनं भवति, यथा न्याय उपदिष्ट इति कामुकायन आचार्यो मन्यते स्म। किं पुनस्तत्। चतुर्दश पौर्णमास्यामाहुतयो हूयन्ते, त्रयोदशामावास्यायामिति। यद्याघारौ स्यातां त्रयोदश चतुर्दश वा व्यवतिष्ठेरन् ॥ ५८ ॥

अथ संसर्गवदारादुपकारिणामप्यावृत्तिरस्त्विति। तत्र सूत्रम्—

तन्न्यायत्वादशक्तेरानुपूर्व्यं स्यात्संस्कारस्य तदर्थत्वात् ॥ ५९ ॥

स हि न्यायः संभूयकारिणां सहक्रियेति। तन्न्यायेन सर्वत्रैव सहक्रिया। अशक्तेस्तु धर्मसंसर्गेष्वानुपूर्व्यं स्यात्, भेदेन क्रिया। न युगपदेकस्याङ्गारापोहनेन सर्वेषां पाकः कर्तुम्। न चैकस्मिन् पुरोडाशे प्रथिते सर्वे प्रथिता भवन्ति। संस्कारस्य तदर्थत्वात्। संस्कारोऽयं पाकार्थो विधीयते। तत्र एवं प्रत्यस्तोपकारिणः प्रतिप्रधानमावृत्तिः स्यात्। अन्यथा पाक एव न संवर्तेत ॥ ५९ ॥

[१७ ॥ १८ ॥ १९ ॥

१ नैकशः—ग. । २ तदङ्गान्यपूर्वाणि—क. ख. । ३ (अ० ११ पा० १ अ० १ सू० ६)।
४ अन्यार्थदर्शनमपि—ग. । ५ यत्र—ग. । ६ सहक्रियेति सर्वत्रैव । सहक्रियान्यायेन—क. ख. ।

असंसृष्टोऽपि तादर्थ्यात् ॥ ६० ॥

असंसृष्टोऽप्याघारादिः प्रतिप्रधानमावर्तते। कुतः। तादर्थ्यात्। यस्य समीपे कृतस्तदर्थ इति गम्यते विशेषः। आघारादीन्याज्यभागान्तान्याग्नेयस्य, स्विष्टकृदादीन्यग्नीषोमीयस्येति श्रूयमाणे विशेषे भेदः। तस्मादुपांशुयाजादीनां समीपे भागाघारादीनि, ऊर्ध्वं स्विष्टकृदादीनि कर्तव्यानि। एवं च संस्पर्शिभिरितरेषामवैलक्षण्यं भविष्यति ॥ ६० ॥

विभवाद्वा प्रदीपवत् ॥ ६१ ॥

यदुक्तं यस्य संनिधौ प्रयुक्तानि तस्येमानीति श्रूयते विशेषः। तस्मादावृत्तिरिति। नैतद्युक्तम्। विभवात्। कुतः। विभवन्ति ह्यन्येतान्येकस्यापि संनिधौ क्रियमाणानि सर्वेषामुपकर्तुम्। प्रदीपवत्। तद्यथा—प्रदीप एकस्मिन् प्रदेशे भुञ्जानानां ब्राह्मणानामेकस्य संनिधौ प्रज्वलितः सर्वेषामुपकारं करोतीति। तस्मादनावृत्तिः ॥ ६१ ॥

अर्थात्तु लोके विधितः प्रतिप्रधानं स्यात् ॥ ६२ ॥

उपवर्णनापरिहारः पूर्वं न कृत इति स तावद्वर्ण्यते। यदुपवर्णितं प्रदीपवदिति। तदयुक्तम्। अर्थाल्लोके प्रदीपस्य सकृदसकृद्वा क्रिया। यदि सकृत्कृतः सर्वं प्रकाशयति सकृत्क्रियते, अथ न प्रकाशयति ततोऽसकृत्। तत्तथास्य प्रत्यक्षसामर्थ्यम्। अथेह विधित उपकारोऽनुपकारो वा गम्यते, न प्रत्यक्षेण। न चास्ति विधानमस्योपकरोतीति। संनिधानाद्विशेषग्रहणाद्गम्यते, यस्य संनिधौ प्रयुक्तस्तस्योपकरोतीति। तस्मादावृत्तिः ॥ ६२ ॥

सकृदिज्यां कामुकायनः परिमाणविरोधात् ॥ ६३ ॥

अथ यदुक्तं सकृदिज्यां कामुकायन आचार्यो मेने, चतुर्दश प्रयोदधेत्याहुतिपरिमाणस्य विरोधादिति। तस्य कः परिहारः। आभाषान्तं सूत्रम् ॥ ६३ ॥

---

६० ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥

---

१ विभवा—मु। २ कर्षेति, तदर्थ—प। ३ सिद्धे.—क. ध. ङ.। ४ एवं च ग. ५ मन्यते। न चेह क्तु—क ख.। ६ सिद्धा तादृ—क. ग.।

विधेस्त्वितरार्थत्वादसंकृदिज्या[1] श्रुतिव्यतिक्रमः स्यात् ॥ ६४ ॥

विधीयत इत्यङ्गं विधिशब्देनोच्यते । अङ्गस्येतरार्थत्वात् । यदेतदित्थं यत्संनिधौ यत्कृतं तदर्थमेव तदिति, तदाऽऽवृत्त्याऽङ्गानां प्रयोगः। तत्र चतुर्दश त्रयोदशेत्याहुतिसंख्या नोपपद्यते । आहुतिविधयस्तु चतुर्दश त्रयोदश । तेषां लक्षणया वचनमुपपद्यते । चतुर्दश पौर्णमास्यामाहुतिविषयः । त्रयोदशामावास्यायामिति । नैतत्संख्याविधानम् । प्रत्यक्षेणैव संख्यायाः प्राप्तत्वात् । अनुवादस्त्वयम् । अनुवादश्च लक्षणयोपपद्यते । विदितस्य स भवति । आहुतिविधीनां चेयं संख्या विहिता, नाऽऽहुतीनाम् । तस्माच्चेयमनुवादः ॥ ६४ ॥

विधिवत्प्रकरणाविभागे प्रयोगं बादरायणः ॥ ६५ ॥

तन्त्रेण प्रयोगं बादरायणो मन्यते स्म । कुतः । प्रकरणाविभागात् । सर्वेषां प्रधानानामविभक्ता प्रक्रिया, संभूयकारित्वादित्युक्तम् । तत्रेदमर्थ्यं प्रति न गृह्यते विशेषः । यत्तु संनिधिप्रयोगेण विशेषग्रहणमुक्तं, तदयुक्तम् । किं कारणम् । विशेषो यः संनिधिकृतः स प्रकरणेन बाध्यते । विधिवत् । यथा विधौ तुल्यत्वात्प्रकरणस्य सर्वार्थान्यङ्गानि विज्ञायन्ते, न यस्य संनिधौ तदर्थानि । क्रमस्य प्रकरणेन बाधितत्वात् । अपि चैकेन संनिधानमविशेषको हेतुः[2] । यदाऽपि सर्वार्थानि, तदाऽप्येकस्य कस्यचिदवश्यं संनिधौ कर्तव्यानि । तस्मान्न विशेषः संनिधेरेकार्थत्वतः शक्योऽवधारयितुम् । अतस्तन्त्रेण प्रयोगः । बादरायणग्रहणं कीर्त्यर्थं[3], नैकीयमतार्थम् ॥ ६५ ॥

६४ ॥ ६५ ॥

१ असकृदिज्या श्रुति—श्री क. प. । २ 'अपि चैकेन संनिधानमविशेषको हेतुः' इत्येवं ग्रन्थ काशीमुद्रितपुस्तके सूत्रपाठक्रमे संयोज्य प्रकाशितः । परंतु श्रीरङ्गके पुस्तके आनन्दाश्रमादिमुद्रितपुस्तकेषु चानुपलम्भाद्भाष्यग्रन्थ एवायं स्यादिति तथैव प्रकाशितः । यदि सूत्रमेवैतत्स्यात्तदा पूर्वसूत्रस्यैव दाढर्यपदव्याख्यानमेतत्सूत्रव्याख्यानान्ते क्रियमाणमसंगतं स्यात् । अतो भाष्यमेवैतदिति भाति तदत्र सुधियः सूक्ष्मतोऽवगच्छन्तु । ३ तन्त्रकीर्त्यर्थं—ग. ।

क्वचिद्विधानान्नेति चेत् ॥ ६६ ॥

नैवमुक्तं सकृत्क्रियेति । कुतः । क्वचित्सहत्वमाहृत्य विधीयते । सहावघ्नन्ति, सह पिपन्ति । तदनाहृत्यो सर्वतः प्राप्तायां परिसंख्यार्थं भवति । इहैव सहत्वं नान्यत्रेत्युच्यते ॥ ६६ ॥

न विधेश्चोदितत्वात् ॥ ६७ ॥

न तत्र परिसंख्या युज्यते । प्राप्तस्य पुनर्वचनं परिसंख्यार्थं भवति । न चेह सहत्वं प्राप्तम् । कुतः । भेदेन निर्वापस्य चोदितत्वात्। आग्नेयाग्नीषोमीययोर्भेदेन निर्वापस्तूक्तः । तयोर्भेदेनैवावहननपेषणे प्राप्नुतः । तत्रावश्यं विधेयं सहत्वम् । तस्माच्च क्वचित्सहत्वविधाना-दन्यत्र भेदेन क्रिया विज्ञायेतेति ॥ ६७ ॥

(आग्नेयद्वयस्याऽऽवृत्त्या प्रदानानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ११ ॥)

[११] व्याख्यातं तुल्यानां यौगपद्यमगृह्यमाणवि-शेषाणाम् ॥ ६८ ॥ पू०

कश्चिच्छ्रूयते, आग्नेयं कृष्णग्रीवमालभेत, सौम्यं बभ्रुम्, आग्नेयं कृष्णग्रीवं पुरोधायां स्पर्धमान इति । तत्र विचार्यते । किं कृष्णग्रीवस्य प्रथमस्य तृतीयस्य च सह प्रदानं कर्तव्यम्, अथवा भेदेनेति । किं प्राप्तम् । व्याख्यातं तुल्यानां यौगपद्यमगृह्यमाणविशेषाणाम् । व्याख्यातं प्रयोगे यौगपद्यमिति । तुल्यानां तु यौगपद्यमेकशब्दोपदेशात्स्यादिति । इह तु कृष्णग्रीवयोरेकदेवतत्वात्सह प्रयोगे क्रियमाणे न गृह्यते विशेषः। सहक्रिया चैकफलत्वात्प्राप्ता । तस्मात्सहप्रदानम् ॥ ६८ ॥

भेदस्तु कालभेदाच्चोदनाव्यवायात्स्याद्विशिष्टानां विधिः प्रधानकालत्वात् ॥ ६९ ॥ सि०

भेदस्तु प्रदानस्य युक्तो न तन्त्रता । कुतः । कालभेदात् । कथं कालभेदः । चोदनाव्यवायात् । सौम्यचोदनया व्यवहिते कृष्णग्रीव-चोदने । तत्र पाठक्रमादेकस्य पुरस्तात्सौम्यस्य प्रयोगः प्राप्तः, एक-

६६ ॥ ६७ ॥ ६८ ॥

१ (अ० ११ पा० १ अ० १० सू० ५६) । २ व्यवेते—पा० ।

स्थोचरत्र । तयोर्यदि सह प्रदानं क्रियेत क्रम उपरुध्येतान्यतरस्य । पुरस्तात्क्रियायामुत्तरस्य उपरिष्टात्पूर्वस्य । तस्माद्भेदेन प्रयोगः ॥ ६९॥

तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ७० ॥

अभितः सोम्यप्राग्नेयौ भवत इति ॥ ७० ॥

विधिरिति चेन्न वर्तमानापदेशात् ॥ ७१ ॥

अथ विध्यभिप्रायं कल्प्येत । श्रुत्यर्थमुत्सृज्य लक्षणार्थः परिगृहीतः स्यात् । तस्मात्पदार्थभेदः ॥ ७१ ॥

इति श्रीशबरस्वामिनः कृतौ मीमांसाभाष्य एकादशाध्यायस्य प्रथमः पादः ।

अथैकादशाध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

(आग्नेयादिप्रधानानामेकदेशकालकर्तृकत्वाधिकरणम् ॥ १ ॥)

[१] एकदेशकालकर्तृत्वं मुख्यानामेकशब्दोपदेशात् ॥ १ ॥ सि०

दर्शपूर्णमासयोराग्नेयादीनि प्रधानानि । तत्र देशकालकर्तारः समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत, पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत, अमावास्यायाममावास्यया यजेत, दर्शपूर्णमासयोश्चतुरऋत्विजोमरवार ऋत्विज इति । तथा चातुर्मास्ये, प्राचीनप्रवणे वैश्वदेवेन यजेत, वसन्ते वैश्वदेवेन यजेत, चातुर्मास्यानां यज्ञक्रतूनां पञ्चर्त्विज इति । तत्र विचार्यते, किमाग्नेयादीनां प्रधानानां तन्त्रे देशकालकर्तारः, अथवा भेदेनेति । यत्र एवा-

---

६९ ॥ ७० ॥ ७१ ॥:]

इति श्रीभट्टकुमारिलविरचितायां मीमांसाभाष्यव्याख्यायां टुप्टीकायामेकादशाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

किमाग्नेयोऽग्नीषोमीयादिभिरेकैको देशादिभिः संबध्यत उताग्नेयोऽपि पादिस हैव इति । अत्र पूर्वः पक्षः । आग्नेयादयः प्रधानाः । तानन्वय देशादयोऽप्यज्ञाता विधीयन्ते ।

---

१ भेद एवेति—ध० पु० । २ पूर्वपक्ष —च० । ३ प्रधाना इति—'यदाग्नेयोऽष्टाकपालोऽमावास्यायां पौर्णमास्यां चाच्युतो भवति' इत्यादिभिरेवाक्यैरिति शेषः । ४ विधीयन्त इति— 'समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत' इत्यादिभिर्वाक्यैरिति शेषः ।

वन्नैः परीक्ष्यम् । किं चोदनाविशेषा देशादयोऽपि, यदाग्नेयोऽष्टाकपाल इत्येवमादय आग्नेयादिचोदनाविषयः, तेषामिमे समादिविषयः शेषाः । आग्नेयोऽष्टाकपालः समे भवति, एवं सर्वत्र । अथवा प्रयोगाङ्गं देशादयः । न एषामाग्नेयादीनां प्रयोगः फलसाधनार्थस्तदङ्गमिति । किंचातः । यदि प्रयोगाङ्गं ततस्तन्त्रम् । अथ चोदनाविशेषास्ततो भेदेनेति । किं प्राप्तम् । एकदेशकालकर्तृत्वं मुख्यानां तन्त्रमित्येषा प्रतिज्ञा । तत एवं तावद्वर्णयन्ति, प्रयोगाङ्गं देशादय इति । कुतः । न शक्यते देशकालकर्तृभ्यः प्रयोगो भवति । यच्च येन विना न भवति तत्तदङ्गमित्यवगम्यते । तस्मात्प्रयोगाङ्गं देशादयः । यदा

तेषां चोद्दिश्यमानानामितिकर्तव्यतया संबन्धः । तस्मिंश्चाऽऽग्नेयोऽग्नीषोमीयादिनिरपेक्ष इतिकर्तव्यतया संबध्यते । तस्माद्देशकालकर्तृवादितिकर्तव्यता चाग्नीषोमीयादिनिरपेक्षस्यैवाऽऽग्नेयस्य स्यादेतावितिकर्तव्यतायां आवृत्तिः ।

अत्र चोद्यते । यदाग्नेयमन्वाधानादि प्राशित्रवर्णान्तं कृत्वाऽग्नीषोमीय आरभ्यते तदैतयोर्यः फलं प्रतीतरेतरयोगः सोऽत्यन्तं बाधितः स्यात् । यथा सौर्ये, आग्नेयेनेतरेतरयोगाकाङ्क्षा नास्ति, एवमिहापि प्रसज्यते । तस्माद्यदि तन्त्रेणेतिकर्तव्यता क्रियते, एवमितरेतरयोगः संपादितो भवति नान्यथा ।

उच्यते । इतरेतरयोगादसमर्थो लभ्यते । एकेनाप्यनिष्पन्नेन यागेन फलं न प्राप्यते । तस्मादेकैकस्य क्रियमाणा कृत्स्नेतिकर्तव्यतेतरेतरयोगं न बाधते ।

सिद्धान्तस्तु—यदयं कालः षष्ठीविभक्तियुक्तः श्रूयते, तथाऽप्यनुपादेयः । अवश्यं च क्रियया सहास्य संबन्धः करणीयः । तस्मिंश्चानुपादेयं कालं प्रति यागा उपादीयन्ते । तस्मादितरेतरयोगादि विकल्पितम् । षष्ठीविभक्तिश्चेतिकर्तव्यतया विना नोपपद्यते । तस्मादितरेतरयुक्तावेव यागाः पौर्णमास्यां सेतिकर्तव्यताका विधीयन्ते । एवममावास्यायामपि । एवं च यदर्थोऽन्यत्र विहितो भवति । [illegible] श्रुतिरनुगृहीता । इतरथा चातुः पर्यनुयोगेनेति । एवं देशेऽपि द्रष्टव्यम् ।

---

१ एतावत्—ख. । २ देशादय—ख. । ३ एवं—ख, ग. । ४ यत्प्राप्तो—ग. । ५ इतिकर्तव्यताया इति—अन्वाधानादिकाया अग्नीषोमीयस्येत्यर्थः । ६ यथा चाग्नावाजनि प्रथमकालत्वादि लिप्सतोऽप्याह—यजेत्यादेना । ७ पुनेरिति—यद्युत्तरेत्यर्थः । ८ यदर्थमिति—दर्शपूर्णमासार्थमित्यर्थः ।

प्रयोगादन्यत् तदा तन्त्रभावः। कस्मात्। एकशब्दोपदेशात्। दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत, इत्येकशब्दोपदेशादेकं फलम्। एकफलत्वात्सहप्रयोगः। तत्र न गृह्यते विशेषो देशादीनामैदमर्थ्यं प्रति।

कर्तारस्तु सेतिकर्तव्यताके प्रयोगे विज्ञाते कथमेनं करिष्यतीत्येतस्यामवस्थायां यजमाने प्राप्ते वचनादृत्विगादयो विधीयन्ते। तस्माद्यद्येकैकमितरेतरनिरपेक्षं करोति, तथा सति देशं प्रति विधीयमानानामितरेतरयोगो बाधितः स्यात्। कालेऽपि। अह्नैर्विना करणविभक्तिर्बाधिता स्यात्। तस्माद्वचनात्तन्त्रता।

ननु 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत' इत्यनेन कालविधानं न क्रियते। उत्पत्तिवाक्येनाऽऽग्नेयादीनां कालस्य प्राप्तत्वात्। फलसंबन्धोऽपि न क्रियते। दर्शपूर्णमासवाक्येन प्राप्तत्वात्। अपि च फलसंबन्धाशङ्काऽपि नास्ति। फलाश्रवणात्।

उच्यते। एतेन वाक्येन विना, एकैकस्येतिकर्तव्यता काण्डमावर्तेत। सति त्वस्मिन्वाक्ये ये यागा उत्पन्नास्ते करणविभक्तिसंयुक्ताः फले विधीयन्ते। करणविभक्तिश्चेतिकर्तव्यतामन्तरेण न संभवति। उपादीयमानत्वात्साहित्यविवक्षा। तस्माद्यद्येकैकं प्रत्येतिकर्तव्यताकं क्रियेत यत्तत्साहित्यमवगतं तद्बाध्येत। तेनेतिकर्तव्यतां प्रति साहित्यं क्रियते। तस्मादनेन वाक्येनेतिकर्तव्यता तन्त्रेण भवतीत्ययमर्थः क्रियते त्रयाणां यागानाम्।

कथं भवतोऽर्थो विवक्षितः। अयं च वाक्यान्तरेण लभ्यत एव। 'समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत' इत्यनेन वाक्येनेतरेतरयुक्ताः सेतिकर्तव्यताका देशं प्रति विधीयन्ते। विधीयमानानां च साहित्यं विवक्षितम्। यदीतिकर्तव्यताऽऽवर्तेत, तत्र साहित्यमवगतं तद्बाध्येत। तस्मादस्मिन्वाक्ये सति 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत' इत्यनुवाद एव।

---

१ ननु देशकालयोरनुपादेयत्वात्तदुद्देशेनोपादीयमानानां यागानामितरेतरयोगस्य तन्त्राभिधानावगतस्य विवक्षितत्वेऽपि कर्तॄणामुपादेयत्वात्तदुद्देशेनैव कर्तृविधानादुद्दिश्यमानानां च यागानामितरेतरयोगस्याविवक्षितत्वात् 'दर्शपूर्णमासयोश्चत्वार ऋत्विजः' इति कर्तृविधौ तृतीयाया अश्रवणाच्च कथं होत्रादीनां यहिसानां च कर्तृतन्त्रता सिध्यतीति चेत्तत्राऽऽह—कर्तारस्त्विति २ प्रयोगे नियुज्यन्ते। ३ एतं—घ. पु.। ४ ऋत्विगिति—उद्गात्रो नि.सद्यो वेत्यर्थ.। ४ प्राप्त इति— 'कामफलं प्रयोक्तरि तत्लक्षणत्वात्तस्मात्स्वयं प्रयोगे स्यात्' (अ० ३ पा० ७ अ० ८ सू० १८) अन्नत्वन्यायेनेति शेषः। ५ तन्त्रते ति—साहित्यप्रधाने प्रति देवतानां तन्त्रतेत्यर्थः। ६ आवर्तेतेति—उत्पत्तिवाक्येषु प्रत्येकं कालश्रवणादिति शेषः। ७ यादेयति—यथमित्यादिना।

अगृह्यमाणे विशेषे तन्त्रभावो युक्तः । तस्मात्तन्त्रं देशादयः ॥ १ ॥

अविधिश्चेत्कर्मणामभिसंबन्धः प्रतीयेत तल्लक्षणार्थाभि-
संयोगाद्विधित्वाच्चेतरेषां प्रतिप्रधानं-
भावः स्यात् ॥ २ ॥ पू०

तत्र केचित्तावद्वर्णयन्ति । प्रधानस्य पौर्णमासीकालोऽन्यतः । अङ्गानामनवगमात्कालस्य पञ्चम्यामपि प्रयोगः प्राप्नोति । तस्मादनेनाङ्गानां कालनियमः क्रियत इति । तदयुक्तम् । कथम् । करणमनुगृह्णातीतिकर्तव्यतोपकरोतीत्युक्तम् । यस्मिंश्च काले करणं तस्मिन्नेवेतिकर्तव्यतेत्येतदप्युक्तम् । यौ च संनिपत्योपकारिकेतिकर्तव्यता या चाऽऽरादुपकारिका ते उभे अप्येकेन कथंभावेन संबध्येते । तत्र पौर्णमास्यां प्रधानं कुर्वता संनिपत्योपकारिकेतिकर्तव्यताऽवश्यं करणीया । येन प्रमाणेन संनिपत्योपकारिकां करोमि, तेनैवाऽऽरादुपकारिकामपि । न चेदृशः कश्चिन्न्यायः, येन प्रधानमात्रमेव कर्तव्यं पौर्णमास्यां स्यात् । तस्मादवाच्यमिदम् ।

नैतदेवम् । 'समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत' इत्यनेन षड्यागा इतरेतरयुक्ताः सेतिकर्तव्यताका देशं प्रति विधीयन्ते । तत्र षण्णामपि यागानां तन्त्रेणेतिकर्तव्यता प्राप्नोति, साहित्यस्य विवक्षितत्वात् । तस्माद्ये पौर्णमासीसंस्कारास्तेषां पौर्णमास्यां क्रियमाणानामाग्नेयस्याङ्गानि करिष्यन्ते । एवममावास्यासंयुक्तानामनुयाजादीनि करिष्यन्ते । एवं तन्त्रेणाङ्गप्रयोगे प्राप्ते 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत' 'अमावास्यायाममावास्यया यजेत' इत्यनेनाङ्गानामावृत्तिः प्रतिपाद्यते ।

अपि च 'समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत' इत्यनेनेतरेतरयोगस्य विवक्षितत्वात्तन्त्रेणेतिकर्तव्यता प्राप्यते । तत्र पौर्णमास्यामारब्धं प्रधानममावास्यायां समाप्यते । पौर्णमास्यमावास्ययोरन्तराले कुर्वन्नङ्गानि 'समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत' इत्यस्य न किंचिद्बाधेते । न च फलवाक्यस्य । तस्मादनेन वचनेन 'पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत' इत्यनियमोऽङ्गानामपनीयते । नियतकालता चोच्यते । तस्मादनेनाङ्गानां कालविधिः क्रियते ॥ १ ॥

१ कर्मणामभि—घ. ण मु. । २ प्रधानभाव —धी. मु । ३ किंच या च संनिपत्योपकारिका या च—ख. ग. । ४ अप्यनेन—च ज मु. । ५ प्रकारेण—घ मु. । ६ कुर्वीति शेषः । समानकथंभावगृहीतत्वादिति हेतुपूरणम् । ७ कर्तव्यं स्यात्—ख. ज. । कर्तव्यं पौर्णमास्यामेवाङ्गं स्यात्—घ. । ८ पौर्णमासीसंयुक्ता—घ. । ९ प्राप्यते—"

अविधिश्चेत्—यदि चोदनाविधिशेषो न स्याद्देशादिविधिस्ततः कर्मणामाग्नेयादीनां भेदेन देशादिभिरभिसंबन्धो न प्रतीयेत । चोदनाविधिशेषस्त्वयम् । किं कारणम् । इह, यजेत दर्शपूर्णमासाभ्यामित्येवमादिभिर्वाक्यैर्देशादयो विधीयन्ते । अप्राप्तत्वात् । ते चेद्विधीयन्ते, आग्नेयादीनां दर्शपूर्णमासशब्देनानुवाद एषितव्यः । अन्यथा, अनेकार्थविधानमेकस्मिन् वाक्ये भवतीति । अनुवादे च तेषां सहत्वं न विवक्ष्यते । विवक्ष्यमाणे वाक्यभेदो भवति । आग्नेयादीनां देशादयः, तेषां च सहितानामिति । कथं पुनः ? यजेत दर्शपूर्णमासाभ्यामित्येवमादिभिर्वाक्यैराग्नेयादिषु देशादयो विधातुं शक्यन्ते । लक्षणार्थाभिसंयोगात् । लक्षणार्थेनाभिसंयोगो विज्ञायते । दर्शपूर्णमासशब्दः समुदायार्थोऽयम् । समुदायश्च समुदायिलक्षणार्थः शक्नोति साहचर्यात्समुदायिनो लक्षयितुम् । न ह्येवमपि लक्षणाऽश्रिता भवति । वरं लक्षणा, नैकवाक्यस्यानेकार्थत्वम् । अनेकार्थत्वेऽगमकत्वम् । लक्षणा तु गमिका । लौकिकत्वात् ।

अपि च श्रुत्या समुदाये देशादयो विधीयेरन् । न च समुदायस्य देशादिभिः संबन्धोऽस्ति । कारकं हि समादयः । कारकस्य कर्मणा संबन्धो न कर्मगुणेन । तस्मादपि लक्षणा । यथा, पौर्णमासीमभिमृशेदिति हविर्लक्षणा । चोदनाविधित्वाच्चेतरेषां देशादीनां प्रतिसंधानं भावः स्यात् । गृह्यमाणविशेषत्वात् । अथ केन समादय आग्नेयादिषु विधीयन्ते । समे यजेत, पौर्णमास्यां यजेतेत्यनेनाऽऽख्यातेन । अत्र हि धातुना यागमनूद्य विभक्त्या तेषु समादीनां विधिः । कर्तारोऽपि यस्त्वेषां यागानां रूपविधानार्थो भवति, अस्त्युतो भवतीति तेन विधीयन्ते । अथवा, अस्तिर्भवन्तीपरः प्रथमपुरुषोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्तीति ॥ २ ॥

(अङ्गानां प्रधानैः सहैकदेशकालकर्तृकत्वाधिकरणम् ॥ २ ॥)

एवं स्थितमपर्यवसितं भवत्यतोऽन्तरा चिन्तान्तरं प्रक्रियते । किं पुनः कारणमेतस्मिन्नपर्यवसिते चिन्तान्तरमारभ्यते । एतस्मिन्न्याये

[२ ॥

१ न ह्यनेकार्थ—ग. । २ कथम् । समे —घ. । ३ लक्षणाऽनुगमिता—ग. । ४ प्रतिप्रधानभावः—ग. ।

स्थिते तत्प्रार्थितया पूर्वपक्ष उच्यते । अतोऽङ्गेष्वदेशादिनियम मुच्यते—

[२] अङ्गेषु च तदभावः प्रधानं प्रति निर्देशाद्यथा[1] द्रव्यदेवतम् ॥ ३ ॥ पू०

अङ्गेष्विदानीं विचार्यते । किं तेषां समादय एव देशकालकर्तारः, अथवाऽनियम इति । किं प्राप्तम् । अङ्गेषु च तदभावः । कुतः । प्रधानं प्रति निर्देशात् । चोदनाविधिशेषत्वेनाऽऽग्नेयादीनि प्रधानानि प्रति समादयो निर्दिष्टा[3] नान्यत्र भवन्ति । तस्मादनियमः । यथा द्रव्यदेवतं, यत्प्रधानेषु न तदङ्गेषु । एवं देशादयोऽपि ॥ ३ ॥

स्थितादुत्तरम्—

यदि तु कर्मणो विधिसंबन्धः स्यादेकशब्द्यात्प्रधानार्थाभिसंयोगात् ॥ ४ ॥ अ० १—सि०

यथाग्नेयादेः कर्मणः समादिविधिसंबन्धः स्यात्ततः स्याच्चोदनाविधिशेषत्वं, भेदेन च समादयः । न तु तदस्ति । कुतः । ऐकशब्द्यात्प्रधानार्थाभिसंयोगात् । यस्मादाग्नेयादीनां समस्तानामेकः शब्दो वाचकस्तेन समादीनामभिसंयोगः, समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेति, न ये व्यस्तानां वाचकाः, यदाग्नेयोऽष्टाकपाल इत्येवमादयः । तत्र प्रत्यक्षं समस्तसंयोगमुत्सृज्य परोक्षो व्यस्तसंयोगः कल्प्यः । सोऽपि लक्षणया । अथ तु प्रधानार्था[4]भिसंयोगः क्रियेत[5] तत उभयमपि परिहृतं भवति । का पुनः प्रधानार्थः । प्रधानं फलं, तत्साधनार्थो यो व्यापारः । कश्चासौ । आग्नेयादीनां प्रयोगः । कथं तेनाभिसंयोगः समादीनां विज्ञायते । उच्यते । दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेत्यनेन समस्तानामाग्नेयादीनां फलसाधनार्थः प्रयोग उक्तः । तस्य च यदि पुन श्रुत्या समादयो विधीयन्ते, याभ्यामेवाभ्यां दर्शपूर्ण-

३ ॥

१ निर्देशात्॥—क. ख. ग. । २ शेषत्वे—ग. । ३ निर्दिष्टाः प्रधानाङ्गानि भवन्ति । न चान्यत्र निर्दिष्टोऽर्थोऽन्यत्र भवति । तस्मात्—ग. । ४ प्रधानार्थे—क. ख. । ५ क्रियते—ख. ।

मासाभ्यां यजेत ताभ्यां सह यजेतेति, ततो न परोक्षो व्यस्तसंबन्धः कल्पितो भवति । न च लक्षणा । तस्मात्प्रयोगे विधिरेतेषाम् । स च सर्वेषां प्रधानानां साधारणः । तत्रेदमर्थं प्रति न गृह्यते विशेषः । तस्मात्तन्त्रं देशकालकर्तारः ॥ ४ ॥

तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ५ ॥

अन्यार्थोऽप्येतमेवार्थं दर्शयति । उग्राणि ह वा एतानि घोराणि हवींषि यदमावास्यायां संस्त्रियन्ते, आग्नेयं प्रथममैन्द्र उत्तर इति । संभरणं पौर्वापर्यं चैककालत्व उपपद्यते । तस्मादपि तन्त्रम् ॥ ५ ॥

श्रुतिश्चैषां प्रधानवत्कर्मश्रुतेः परार्थत्वात् ॥ ६ ॥

इतश्च प्रयोगचोदनागताश्रुतिरियम् । कुतः । श्रुतिस्तेषां समादीनां प्रधानानामिव । कथं कृत्वा । कर्मश्रुतेः परार्थत्वात् । याऽत्र कर्मश्रुतिः, दर्शपूर्णमासाभ्यामिति, सा परार्था । तृतीयायोगात् । तथा सामानाधिकरण्यात् । यजेतेति यजिरपि परार्थ एव । तदेवदेवं संपद्यते, दर्शपूर्णमासयागेनान्यत्किंचिदपि कुर्यादिति ॥ ६ ॥

कर्मणोऽश्रुतत्वाच्च ॥ ७ ॥

कर्म च न श्रुतं, कार्यं न श्रुतं, प्रधानं न श्रुतमित्यर्थः । तदेव प्रधाने समादीनि श्रूयन्ते । [१]प्रधानसाधने श्रुतत्वात्, श्रुतिरेषां प्रधानचोदितस्योच्यते । न च तानि प्रधानानि । तत्र यथाप्रयाजादिवाक्यानां पुनःश्रुतिरियं कल्प्येत गुणभावानुवादो [२]भवेत । न हि तत्र तेषां गुणभाव उक्तः । उत्पत्तिमात्रवचनानि तानि । न च किंचित्कार्यं निर्दिष्टं, [३]यदपेक्ष्यानुवादोऽपि गुणभावोऽर्थप्राप्तोऽनूद्येत । प्रयोगचोदनायां तु गुणभावो [५]युक्तः । कार्यमपि फलम् । तस्मात्तत्र पुनःश्रुतिरियम् । तथा च तन्त्रभावः सिद्धः ॥ ७ ॥

अङ्गानि तु विधानत्वात्प्रधानेनोपदिश्येरंस्तस्मात्स्यादेकदेशत्वम् ॥ ८ ॥ अ० २ सि०

४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥

१ व्यस्तसंयोगः—ग. । २ प्रधानस्थाने—मु. । ३ [illegible]—ग. । ४ [illegible]—क. ख. ।
५ उक्तः—घ. ।

अङ्गेषु स्थितादुत्तरम् । यदा प्रयोगाङ्गं देशादय इत्युपपन्नं तदाऽयमुत्तरः पक्ष उत्तिष्ठति । तस्मात्तयोऽनन्तरमुच्यते । यदुक्तमङ्गेषु देशादीनामनियम इति । तन्न । अङ्गेषु समादिनियम इति । कुतः । यतोऽङ्गान्यपि प्रधानेन फलसिद्धावुपदिश्यमानेन सहोपदिश्यन्ते । कथम् । विधानत्वात् । प्रधानानां फलं साधयतां विधानमेतद्यदुताङ्गप्रयोगः । विधानं कल्प इतिकर्तव्यतेत्यर्थः । अतो दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेत्यत्राङ्गवान् प्रयोगः प्रधानानामुक्तः । यथाविधस्तथोक्तस्तथाविधेन पुनःश्रुत्या समादीनां विधिः । अतोऽङ्गानामपि प्रधानैः सहैकदेशकालकर्तृत्वं स्यात् ॥ ८ ॥

द्रव्यदेवतं तथेति चेत् ॥ ९ ॥

अथ यदुक्तं यथा द्रव्यदेवतं प्रधानानामङ्गानां च भेदेन भवति, एवं देशादयोऽपि स्युरिति । तत्परिहर्तव्यम् । आभाषान्तं सूत्रम् ॥९॥

न चोदनाविधिशेषत्वान्नियमार्थो विशेषः ॥ १० ॥

नैतदेवम् । कुतः । चोदनाविधिशेषत्वात् । चोदनाविधिशेषो हि द्रव्यदेवताविधिः । तेन प्रधानेषु द्रव्यदेवताविशेषो नियतः । इहाग्नेः पुरोडाशश्च । इहाऽऽज्यमग्नीषोमौ चेति । तथाऽङ्गेष्वपि, आज्येन प्रयाजान् यजति, शेषात्स्विष्टकृतं यजतीति । न चान्यत्र निर्दिष्टोऽन्यत्र भवति । तथेह प्रयोगाङ्गत्वाद्देशादीनां तस्य च प्रयोगस्य साधारण्यात्तन्त्रभाव इत्यपदिष्टो हेतुः । तस्माद्विषमं द्रव्यदेवतेन ॥१०॥

तेषु समवेतानां समवायात्तन्त्रमङ्गानि भेदस्तु तद्भेदात्कर्मभेदः प्रयोगे स्यात्तेषां प्रधानशब्दत्वात्तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ ११ ॥

यदि च समानं द्रव्यदेवतमङ्गानां प्रधानानां च स्यात्ततस्तेषु द्रव्यदेवतेषु समानेषु समवेतानामङ्गानां प्रधानानां च समवायात्तद्देवत्योऽविशेष इति तन्त्रमिज्या स्यात् । भेदस्तु तद्भेदात् । अथ तु भेदो द्रव्यदेवतस्य ततस्तद्भेदात्कर्मभेदः प्रयोगे स्यात् । इज्याकर्मणः प्रयोगे

---

८ । ९ ॥ १० ॥

---

१ निर्दिष्टेऽर्थे—ष. । २ दृष्टेवमप—ग. ३ देवतेनेति—ग. । ४ तद्देवतेऽविशेष इति—क. ।

विशेषग्रहणाद्भेदः स्यात् । तथा चान्यार्थदर्शनं युक्तं भविष्यति, चतुर्दश पौर्णमास्यामाहुतयो हूयन्ते, त्रयोदशामावास्यायामिति । तस्मा-दपि द्रव्यदेवतस्य भेदः ॥ ११ ॥

(दर्शपूर्णमासचातुर्मास्यादिषु तत्तद्वाक्यप्रयोगानुरोधेनाङ्गानामा-
वृत्त्यधिकरणम् ॥ २ ॥)

[३] इष्टिराजसूयचातुर्मास्येष्वैककर्म्यादङ्गानां
तन्त्रभावः स्यात् ॥ १२ ॥ पू०

दर्शपूर्णमासेष्ट्यां द्वौ समुदायौ दर्शः पूर्णमासश्च । तथा राजसूयेऽनुमत्यादय इष्टयः, पवित्रादयः सोमाः । चातुर्मास्येष्वपि पर्वाणि वैश्वदेवादीनि । तत्र विचार्यते । किं दर्शस्य पूर्णमासस्य च तन्त्रेणाङ्गानां प्रयोगः । तथा राजसूये, इष्टीनां सोमानां च । चातुर्मास्येषु च पर्वणाम्, उत भेदेनेति । किं प्राप्तम् ।

तत्र तत्र तन्त्रेण प्रयोगः । कुतः । ऐककर्म्यात् । एकफलत्वादित्यर्थः । एकं फलमिह तत्र तत्र श्रूयते, दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत, राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेत, चातुर्मास्यैः स्वर्गकामो यजेतेति । एकत्वात्फलस्यैकः प्रयोगः । तत्र न श्रूयते विशेषः । तस्मात्तन्त्रम् ॥ १२ ॥

कालभेदान्नेति चेत् ॥ १३ ॥

नैतदेवं, तन्त्रमङ्गानीति । किं तर्हि । भेदेन । कुतः । कालभेदात् । क्वचित्कालभेदः, क्वचिद्देशभेदः । दर्शपूर्णमासयोः कालभेदः, पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत, अमावास्यायाममावास्यया यजेतेति । तथा, चातुर्मास्येषु पर्वणां, वसन्ते वैश्वदेवेन यजेत, वर्षासु वरुणप्रघासैर्यजेत, हेमन्ते साकमेधैर्यजेतेति । राजसूये देशभेदः । बार्हस्पत्यश्चरुर्ब्रह्मणो गृहे, ऐन्द्र एकादशकपालो राज्ञो गृहे, आदित्यचरुर्महिष्या गृह इति । कालभेदाद्देशभेदाच्च गृह्यते विशेषः । पौर्णमासी येषामङ्गानां कालस्तानि पौर्णमास्या उपकुर्वन्ति, नामावास्यायाः । वैगुण्यात् । तस्माद्भेदः ॥ १३ ॥

११ ॥ १२ ॥ १३ ॥

१ उत तन्त्रभेदेन—क ख ग घ । २ चातुर्मास्येषु—घ.

नैकदेशत्वात्पशुवत् ॥ १४ ॥

नैतदेवं, भेद इति । कुतः । एकदेशत्वात् । यत्र फलसंबन्धस्तत्राङ्गानां चोदना । यत्कारणम् । फलं साधयतां प्रधानानामङ्गान्युपकारे वर्तन्ते । समुदायचोदनायाः फलसंबन्धः, दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेति । राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेतेति । चातुर्मास्यैः स्वर्गकामो यजेतेति । नैकदेशचोदनायां, पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत, वसन्ते वैश्वदेवेन यजेत, बार्हस्पत्यस्य ब्रह्मणो गृह इति । न चैवमङ्गानां प्राप्तिः, कुतो भेदेन प्रसङ्गः । समुदायस्य तु फलैकत्वादेकः प्रयोगः । तस्माद्यस्मिन् कस्मिंश्चिदवयवे क्रियमाणान्यङ्गानि समुदायेन संभत्स्यन्ते । समुदायस्यावयवैरव्यतिरेकात् । पशुवत् । यथा पशौ भिन्नकालेष्वप्येकदेशेषु, वपया प्रातःसवने चरन्ति, पुरोडाशेन माध्यंदिने, अङ्गैस्तृतीयसवन इति नाङ्गानामावृत्तिर्भवति, तद्वत् ॥ १४ ॥

अपि वा कर्मपृथक्त्वात्तेषां तन्त्रविधानात्साङ्गानामुपदेशः स्यात् ॥ १५ ॥ सि०

अपि वा, न तन्त्रमङ्गानि स्युः । कुतः । कर्मपृथक्त्वात् । तेषां च तन्त्रविधानात् । कर्माणि तावदेतानि भिन्नानि । अन्यः पौर्णमासः समुदायोऽन्य आमावास्यः । एवं सर्वत्र । तेषां च देशकालभेदः, पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेतेत्येवमादिः । साङ्गानां च तेषां तत्र तत्र देशकालविधिः । ननु नैवात्राङ्गानि प्राप्यन्त इत्युक्तं, कुतस्तेषां देशकालविधिः । उक्तमेतत् । प्रयोगे पुनःश्रुत्या समादयो विधीयन्त इति । तत्र, समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेति, समुदायप्रयोगे पुनःश्रुतिः । पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेतेत्येकदेशे पुनःश्रुतिः । एवं सति पौर्णमासप्रयोगे कालो विहितः । अविभक्तश्चाङ्गानां प्रधानेन प्रयोगः । तस्मात्पौर्णमास्यङ्गानां पौर्णमासीकालः । अमावास्याङ्गानाममावास्याकालः । तत्र गृह्यते विशेषः । विशेषग्रहणाद्भेदः ॥ १५ ॥

तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ १६ ॥

---

१४ ॥ १९ ॥

---

१ न च तत्र—ग । २ तेषां च-श्री. । ३ पौर्णमासं.समु—मु ।

प्रातर्मध्यंदिनेऽपराह्ण इति । तत्रैषां साङ्गानामुपदेशः स्यात् । अतः कालभेदादङ्गानां ग्रहणे विशेषः । तस्माद्भेदः ॥ २१ ॥

यत्तु विशेषस्यैककालत्वादिति । तत्र ब्रूमः—

प्रथमस्य वा कालवचनम् ॥ २२ ॥

प्रथमस्य कर्मणो यो निर्वापस्तस्यैतत्कालवचनम्, पुरा वाचः प्रवदितोर्निर्वपेदिति । ननु प्रकरणात्सर्वेषां प्राप्नोति । न प्रकरणं धर्माणां विशेषकम् । किं तर्हि । विनियोजकम् । इदमत्र प्रवर्तीत्येतत्प्रकरणस्य सामर्थ्यं, नास्य यत्तस्येदमिति । त्रयाणां च निर्वापाणां क्रमप्राप्तस्य पूर्वस्यैव विज्ञायते । तस्मान्नास्ति विशेषस्यैककालत्वम् । कर्मणां च तन्त्रभेदः कालभेदादिति ॥ २२ ॥

फलैकत्वादिष्टिशब्दो यथाऽन्यत्र ॥ २३ ॥

यस्त्विष्टिरिति, भिन्नानामपि कर्मणामेकफलानां फलस्यैकत्वमपेक्ष्यैकवचनं भवति । फलान्तरवादी हायाः । यथा सर्वपृष्ठेष्टिर्मृगारेष्टिः सुमेनानामेष्टिरिति ॥ २३ ॥

(एकदेवताकपशुगणे वसाहोमस्य तन्त्रताधिकरणम् ॥ ५ ॥)

[५] वसाहोमस्तन्त्रमेकदेवतेषु स्यात्प्रदानस्यैककालत्वात् ॥ २४ ॥ सि०

एकदेवताः पशव उदाहरणम् । सप्तदश प्राजापत्यान् पशूनालभेत इति । अस्ति तु प्रकृतावग्नीषोमीयपशौ वसाहोमः कर्तव्यः, याज्यार्धर्चान्ते वसां जुहोतीति । स इह चोदकेन प्राप्तः । तत्र चिन्त्यते । किं भेदेन वसाहोमः कर्तव्यः, अथवा तन्त्रमिति । किं प्राप्तम् । वसाहोमस्तन्त्रमेकदेवतेषु स्यात्प्रदानस्यैककालत्वात् । वसाहोमः सर्वेष्वेकदेवतेषु तन्त्रं स्यात् । कुतः । प्रदानस्यैककालभावात् । एककालं तेषां प्रदानं, वैश्वदेवीं कृत्वा प्रचरन्तीति । देवता चैका प्रजापतिः । अतस्तेषामेकप्रदानत्वम् । प्रदानस्यैकत्वादेकः सर्वेषां साधारणो याज्यार्धर्चान्तः ।

प्रातर्विशेषमात्रं विधीयते । सामान्यं प्राप्तमेव । तस्माद्यत्रैको विधीयते स ग्रहीतव्यः । २१ ॥ [२२ ॥ २३ ॥

तत्र क्रियमाणस्य होमस्येदमर्थ्यं भवति न गृह्यते विशेषः । तस्मात्तन्त्रम् ॥ २४ ॥

(भिन्नदेवताकपशुयागे वसाहोमस्याऽऽवृत्त्यधिकरणम् ॥६॥)

[६] कालभेदात्त्वावृत्तिर्देवताभेदे ॥ २५ ॥ सि०

देवताभेदे, ऐकादशिनेषु भिन्नप्रदानेषु भिन्ना याज्यार्थवन्तः । तेषु गृह्यते विशेषो यस्य प्रदानस्य याज्यार्थवन्तः कृतः स तदर्थ इति । तस्मात्तन्त्रभेदः ॥ २५ ॥

(यूपैकादशिन्यां यूपाहुतेस्तन्त्रताधिकरणम् ॥ ७ ॥)

[७] अन्ते यूपाहुतिस्तद्वत् ॥ २६ ॥ पू०

ज्योतिष्टोमे यूपैकादशिनी, एकादश यूपान् छिनत्तीत्याम्नाता । अस्ति तु प्रकृतावग्नीषोमीये पशौ यूपाहुतिः । सा किं भेदेन कर्तव्या, उत तन्त्रमिति । किं प्राप्तम् । अन्ते यूपाहुतिस्तद्वत् । यद्वन्नानादेवतेषु वसाहोमो भेदेन, तद्वदियमपि भेदेन कर्तव्येत्यर्थः । कुतः । यूपस्यान्तिकेऽग्निं मथित्वा यूपाहुतिं जुहोतीति श्रूयते । बहूनां च यूपानां भिन्नान्यन्तिकानि । यस्यैव यूपस्यान्तिके न हूयेत तस्यैव तेन गुणेन वर्जनं स्यात् । तस्माद्भेदेन कार्यम् ॥ २६ ॥

इतरप्रतिषेधो वा ॥ २७ ॥ सि०

अथवा नैव भेदेन कर्तव्येति । किं तर्हि । तन्त्रम् । कस्मात् । इतरप्रतिषेधोऽयम्—आहवनीयप्रतिषेधो नान्तिकविधिः । कथं गम्यते । आहवनीये जुहोतीत्युत्सर्गात्सर्वहोमेष्वाहवनीयः प्राप्तः । तत्र, अग्निं मथित्वेति वाच्यम् । तदपि मन्थनं प्राप्तं कर्मणः प्रकृतत्वात्तादर्थ्ये प्राप्तम् । तत्रेदमपि वक्तव्यं, यूपस्यान्तिकेऽग्निं मथित्वेति । उभयस्मिंश्चापि विधीयमाने वाक्यभेदः । मन्थनस्य स्वार्थपरार्थत्वाभावात् । तस्मादन्यतरदविवक्षितं, मन्थनमन्तिकं वा । तत्र च मन्थनं विवक्षितमविवक्षितमन्तिकमिति ब्रूमः । कुतः । मन्थनविधिपरत्वाद्वाक्यस्य । एवं ह्याह—यूपमच्छेदता होतव्यं, न हि दीक्षितस्याग्नौ जुह्वतीति, दीक्षि-

२४ ॥ २५ ॥ २६ ॥

१ एकादशिनेषु—क. ख. ग. । २ तत्र भेदः क. ङ. । ३ श्रूयते । तदुच्यते ।—ग. । ४ जुहोति—ग. ।

तस्याग्नौ होमे दोषं मन्यते इति । तत्परिहारार्थं कल्पान्तरमुक्तं, वैश्व-थीमनुव्याऽऽहरेयेतीति । यथाऽप्यहोमे दोषमिव मन्यमानः पुनराह— होतव्यमिति, यूपस्यैव जुहोत्यायतन इति । तदुभयमपि तत्र न शक्यमिति प्रतिषिध्य तृतीयं कल्पमाह । यूपस्यैवान्तिकेऽग्निं मथित्वा तथा होतव्यम् । तदुभयमपि शक्यं, जुहोत्येव न दीक्षितस्याग्नौ जुहोतीति ।

तत्र यदि यूपस्यान्तिके जुहोतीत्येतद्विवक्षितं न मन्यते, ततश्चाऽऽहवनीयमेव यूपस्यान्तिके नीत्वा होमः प्राप्नोति । आहवनीये जुहोतीति नियमात् । तत्र, न दीक्षितस्याग्नौ जुहोतीत्येतन्न संबध्यते । अथ तु, अग्निं मथित्वेत्येतद्विधीयते तत आहवनीयप्रतिषेधो भवति । अन्योऽप्याहवनीयादग्निर्गृह्यते । तथैतत्समर्थितं भवति, जुहोति च, न चाऽऽहवनीये जुहोतीति । तस्मान्मन्थनं विधीयते, नान्तिकम् ॥ २७ ॥

अनुवादमात्रमन्तिकस्य[6] ॥ २८ ॥

कुतः प्राप्तेऽनुवादः । सौकर्यात् । सहाग्निना यूपान्वेषणं दुष्करम् । यूपान्तिके त्वग्निं मथित्वा सुकरो होमः । न्यायप्राप्तस्यानुवादः । एवं सति यद्यनन्तिके जुहोति, न दोषः । अथ कस्मान्मन्थनमात्रं कृत्वाऽऽहवनीय एव न हूयते[7] । अदृष्टं कल्पितं भवति । तस्मात्तन्त्रं यूपाहुतिः ॥ २८ ॥

अशास्त्रत्वाच्च[8] देशानाम् ॥ २९ ॥

न यान्तिकदेशाः शक्याः शासितुम्, आपेक्षिकत्वादन्तिकस्य । अथ परमान्तिकं शिष्येत, तदा यूप उपदह्येत[9] । तच्च प्रतिषिद्धम् । न च शक्यं परमान्तिकेऽग्निमन्थनं कर्तुम् । तस्मादप्यविवक्षितत्वमन्तिकस्य[10] ॥ २९ ॥

२७ ॥ २८ ॥ २९ ॥

१ मन्यते—ग. । २ अन्वेष्यत्यान्यितेति–ख. । ३ पुनः पुनराह—क. ख. । ४ अत्र 'न तु परस्यैव' इति पाठ आवश्यक इति भाति । ५ तत्र–क. ख. । ६ 'अनुवादमात्रमन्तिकस्य' इतीदं सूत्रं काशीमुद्रितपुस्तके भाष्यग्रन्थतया प्रकाशितं वर्तते । एवं चाऽऽनन्दाश्रमादिमुद्रितग्रन्थेष्वपि नोपलभ्यते, तथाऽपि श्रीसंज्ञके वेङ्कटसूत्रपाठे । क–पुस्तके भाष्ये सूत्रत्वेनोपन्यासात् प्रमाणीकृत्य सूत्रपाठे संयोज्य प्रकाशितमेतम् । ७ हूयेत—क. ख. । ८ अशास्त्रत्वाच्च—मु । ९ उपदह्येत–ग. । १० तस्मादविवक्षाऽन्तिकस्य—ग. ।

(अवभृथेऽप्सु साङ्गप्रधानानुष्ठानाधिकरणम्। ८॥)

[८] अवभृथे प्रधानेऽग्निविकारः स्यान्न हि तद्धेतुरग्निसंयोगः॥ ३० ॥ पू०

अस्ति ज्योतिष्टोमेऽवभृथः। तस्मिंश्च श्रूयते, अप्स्ववभृथेन चरन्तीति। तत्र विचार्यते। किं प्रधानमात्रमप्सु कर्तव्यमथवाऽङ्गान्यपीति। किं प्राप्तम्। अवभृथे प्रधानेऽग्निविकारः। प्रधानमात्रमप्सु कर्तव्यम्। कुतः। न हि तद्धेतुरग्निसंयोगः। न ह्यङ्गानां प्रधानहेतुकोऽग्निना संयोगः। यदाहवनीये जुहोतीति होममात्रेऽग्निर्विहितः। स यथा प्रधाने तथाऽङ्गेषु। आपस्तु प्रधाने केवले विहिताः। अप्स्ववभृथेन चरन्तीति। अवभृथशब्दो हि वरुणदेवत्यस्यैककपालद्रव्यस्य यागस्य वाचकः। तदुत्पत्तिवाक्ये श्रुतत्वात्, वारुणेनैककपालेनावभृथं यन्तीति। न चात्र गमनं विधीयते। अर्थगृहीतं तत्, अप्सु प्रचारवचनात्। न चावभृथो नाम कश्चिद्देशोऽस्ति, यं वारुणेनैककपालेन गच्छेयुः। न च वारुण एककपालोऽस्ति, येन गमनमुच्येत। तस्मादेककपालस्य देवतासंबन्धकरणमेवाभिधीयते। स च यागः। तद्वचनोऽवभृथशब्दः। तस्मिन्नापो विहिताः। तासामङ्गेषु कः प्रसङ्गः॥३०॥

द्रव्यदेवतवत्॥ ३१ ॥

यथा द्रव्यमेककपालो वरुणश्च देवता प्रधाने विहितत्वान्नाङ्गेषु प्रवृत्तः। एवमापोऽपि॥ ३१ ॥

साङ्गो वा प्रयोगवचनैकत्वात्॥ ३२ ॥ सि०

[1]साङ्गो वाऽवभृथोऽप्सु प्रवर्तेत। कुतः। प्रयोगवचनैकत्वात्। नात्राऽऽपोऽवभृथे श्रूयन्ते। किं तर्हि। प्रयोगे। न ह्येतद्वचनम्। अप्स्ववभृथ इति। कथं तर्हि। अप्स्ववभृथेनेति। द्वे अपि पदे कारकवचने। न च विशेषणविशेष्यता। उभयोश्चरन्तीति क्रियया संबन्धो न मिथः। चरन्तीति च प्रयोग उच्यते। तस्मात्प्रयोगाङ्गमापः। अविभक्तश्चा-[2]क्रमप्रधानानां प्रयोग इत्युक्तम्, अङ्गानि तु विधानत्वात्प्रधानेनोपदि-

३० ॥ ३१ ॥

१ इदं च सूत्रं काशीमुद्रितपुस्तके पतितम्। [illegible] पुस्तके. इत्यादर्शपुस्तकेष्व[illegible]सोपलभ्यमानत्वा[illegible]मिति विशेषम्। २ (अ० ११ पा० २ अ० २ सू० ८)।

इष्येरन्नित्यत्र । तस्मात्साङ्गोऽवभृथोऽप्सु प्रादिष्टो न केवलः । अतोऽङ्गान्यपि तत्रैव कर्तव्यानि ॥ ३२ ॥

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ३३ ॥

लिङ्गं चैतमर्थं दर्शयति, अप्सु तृणं प्रास्याऽऽघारमाघारयतीति । यद्यङ्गानामप्सु वृत्तिः स्यादुभयं विधीयेत, अप्स्वाघारयति, तृणं प्रास्यतीति च । तथा वाक्यभेददोषः स्यात् । अथ यथोक्तो न्यायस्तथाऽप्स्वित्यनूद्य तृणप्रासनं केवलं विधीयत इति नास्ति दोषः ॥ ३३ ॥

अथ यदुपवर्णितं द्रव्यदेवतवदिति । तत्र ब्रूमः—

शब्दविभागाच्च द्रव्यदेवतानपनयः ॥ ३४ ॥

विभक्तः शब्दः, प्रधानस्यावभृथ इति वाचकः । अङ्गानामाघारादयः शब्दाः । अवभृथशब्दसंयुक्तं च द्रव्यदेवतं, वारुणेनैककपालेनावभृथं यन्तीति । तस्मात्तदङ्गेषु भवति । आपस्तु प्रयोगाङ्गमित्येवमपदिष्टो हेतुः । अतोऽनुपवर्णनमेतत् ॥ ३४ ॥

(वरुणप्रघासेषु दक्षिणविहारे क्रियमाणमारुत्यर्थे पृथगङ्गानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[९] दक्षिणेऽग्नौ वरुणप्रघासेषु देशभेदात्सर्वं क्रियेत ॥ ३५ ॥ सि०

वरुणप्रघासेषु विहारपृथक्त्वमाम्नातं, पृथगग्नी प्रणयतः, पृथग्वेदी कुरुत इति । तत्र श्रूयते, अध्वर्युरुत्तरे विहारे हवींष्यासादयति, मारुतीमेव प्रतिप्रस्थाता दक्षिणस्मिन्निति । इह विचार्यते । किं भेदेन दक्षिणविहारेऽङ्गानि कर्तव्यानि, अथवा यान्युत्तरे कृतानि तान्येवेतरस्याप्युपकुर्वन्तीति । किं प्राप्तम् ।

भेदेनाङ्गानि कर्तव्यानि । कुतः । देशभेदात् । देशौ हि भिद्येते, दक्षिण उत्तर इति । यान्युत्तरे विहारे प्रधानानि तेषां तद्देशान्येवाङ्गान्युपकुर्वन्ति, अङ्गानि तु निधानत्वात्प्रधानेनोपदिश्येरंस्तस्मात्स्यादेकदेश-

३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ।

१ प्रास्याऽऽघारमाघारयतीति—क. ख. । २ तद्वाक्यभेद—क. ख. । ३ देवतानपनयः.—ङ. च. । देवतानय—झ. । ४ सर्वं तन्त्रं विक्रियते—ग. घ. । सर्वं । क्रियते—ङ० । ५ (अ० ११ पा० ३ अ० ८)।

स्वामिति । नान्यदेशता मारुत्याः । तस्मात्तदर्थं दक्षिणे विहारे भेदेन कर्तव्यानीति ॥ ३५ ॥

अचोदनेति चेत् ॥ ३६ ॥

एवं चेत्पश्यसि देशभेदादङ्गानां पृथक्क्रियेति । नैतद्युक्तम् । यत्कारणम् । अचोदनाऽत्र मारुत्याः । यत्र याग. फलं प्रति चोद्यते तत्राङ्गानि गृह्णाति । न चेह मारुत्याः फलं प्रति चोदना । क तर्हि । चातुर्मास्यैः स्वर्गकामो यजेतेति । न चेदिह कर्म चोद्यते, अङ्गानां प्राप्तिरेव नास्ति, कुतो भेदस्तन्त्रता वा ॥ ३६ ॥

स्यात्पौर्णमासीवत् ॥ ३७ ॥

स्यादङ्गानां प्राप्तिः । पौर्णमासीवत् । तद्यथा, पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेतेति न तावत्कर्म फलं प्रति चोद्यते । अन्यत्रैव तच्चोदितं, दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेति । अथ च साङ्गप्रधानं पौर्णमास्यां क्रियत इति । एवमिहापि भविष्यति ॥ ३७ ॥

प्रयोगचोदनेति चेत् ॥ ३८ ॥

अथोच्येत, प्रयोगस्तत्र पौर्णमास्यां चोद्यते यजेतेत्याख्यातेन । प्रयोगश्चाङ्गप्रधानानां विवक्षितः । प्रयोगाङ्गं च कालः । तस्मात्तत्र साङ्गं प्रधानं पौर्णमास्यां क्रियत इति ॥ ३८ ॥

तत्र सूत्रम्—

तथेह ॥ ३९ ॥

इहापि मारुत्याः प्रयोगश्चोद्यत आसादयतीत्यनेनाऽऽख्यातेन । यथा च कालः प्रयोगाङ्गमेवं देशोऽपि । तस्मान्मारुत्यपि साङ्गा दक्षिणविहारे कर्तव्या । ननु नाऽऽसादयतिशब्देन याग उच्यते । कथं तस्य प्रयोगं वक्ष्यति । आह । यागार्थमेतदासादनं, यथा प्रकृतौ । तथा

---

३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

---

१ कर्मफले चो—क. ख. । २ अत्र—क. ख. । ३ यदत्र काशीमुद्रितपुस्तके 'तथेह' इति सूत्रं भाष्यरूपेण 'इहापि मारुत्याः प्रयोगश्चोद्यते' इति भाष्यं च सूत्ररूपेण प्रकाशितं तदेतत्सर्वं प्रमादमूलकमिति ज्ञेयम् । आदर्शपुस्तकेषु, शास्त्रदीपिकादिमुद्रितपुस्तकेषु च तथाऽनुपलम्भात् । यद्यपि शास्त्रदीपिकादिग्रन्थेषु 'अथेह' इत्येवं पाठो दृश्यते तथाऽपि 'तथेह' इत्येव पाठः प्राचीनानामिति ज्ञेयम् ।

दृष्टार्थं भवति । इतरथाऽदृष्टोऽर्थः कल्पयितव्यः स्यात् । यागार्थं चेत्तत्र यागोऽवश्यं कार्यः । सैषा लक्षणया यागचोदना भवति । यथा, सौर्यं चरुं निर्वपेत्, सौम्यं बभ्रुमालभेतेति । तस्मादिहापि मारुत्याः प्रयोगश्चोद्यते । तथा च प्राप्तानामङ्गानां भेदेन क्रिया ॥ ३९ ॥

आसादनमिति चेत् ॥ ४० ॥

आह । नाऽऽसादयतिशब्देन याग उच्यते । किं तर्हि । आसादनम् । ननु लक्षणया यागं वक्ष्यति । न श्रुतिमुत्सृज्य लक्षणाऽऽश्रयणीया । आसादनस्य दृष्टार्थत्वेनाऽऽश्रयिष्यते । आश्रीयेत, यद्यासादनं दृष्टार्थं संभवति । यदि दक्षिणेऽग्नौ मारुत्या होमः सिद्धः स्यात्तत्समीपे नयनं दृष्टार्थं भवेत् । स त्वसिद्धः । प्रकृतौ त्वेकत्वादाहवनीयस्य तत्रैव सिद्धो होमः । अतस्तत्संनिकर्षे नयनं दृष्टार्थं संभवति । न त्विह तथा । न चेद्दृष्टार्थता युज्यते श्रुत्यर्थ एव ग्राह्यः । तस्मादासादनमासादयतिशब्देनोच्यते न यागः ॥ ४० ॥

नोत्तरेणैकवाक्यत्वात् ॥ ४१ ॥

नैतददृष्टार्थमासादनम् । कुतः । उत्तरेणैकवाक्यत्वात् । अष्टावुत्तरे विहारे हवींष्यासादयतीत्यनेनोत्तरविहारसंबद्धेन पदसंचयेन, मारुतीमेव प्रतिप्रस्थाता दक्षिणेऽग्नावित्येतस्यैकवाक्यत्वादेवं ज्ञायते, यथा नाऽऽसादनमदृष्टार्थमिति । कथं कृत्वा । आहवनीयद्वयेऽव्यवस्थया हविषां होमः प्राप्तः । तदनुविधानादासादनमपि तथैव प्राप्तम् । तत्र व्यवस्थामात्रमनेन क्रियते । यथाप्राप्तस्य च व्यवस्था । होमाय च प्राप्तं नादृष्टाय । तस्माद्धोमार्थमासादनम् । अपर आह । एकस्मिन् वाक्य एक एवायमासादयतिशब्द उभयोर्विहारयोरासादनमाह । उत्तरस्मिंश्च स्पष्टं तद्धोमार्थम् । एकस्मिंश्चोच्चारणे दक्षिणे होमार्थं न भविष्यतीत्येतन्नोपपद्यते । तस्मादुभयत्र होमार्थम् । अथोच्येत, आसादनमेवेदं विधीयते ।

३९ ॥ ४० ॥

१ आश्रयिष्यते । यद्यासादनं दृष्टार्थं भवेत् । तत्र दृष्टार्थं भवति । यदि—ग. । २ पदसमुदायेन—ग. । ३ एतत्—ग. । ४ विदम् । तत्कथं—क. ङ. । ५ व्यवस्था, मारुतीमेव प्रतिप्रस्थाता दक्षिणे विहार इति—ग. । ६ श्रौतमथ—क. ग. ङ. ।

यत्र दृष्टार्थं भवति, तत्र दृष्टार्थम्। यत्र न संभवति तत्रादृष्टार्थमिति। तन्न। विध्यनुवादयोर्यौगपद्यप्रसङ्गात्। यत्र दृष्टार्थं तत्रानूद्यते, प्रकृतितः प्राप्तत्वात्। यत्रादृष्टार्थं तत्र विधीयते। तदुभयं युगपन्न संभवति। तस्मादयुक्तमेतत्। अथ होमार्थत्वे सति कस्माद्यागचोदना कल्प्यते, नाऽऽसादनमात्रमेवेति। आह। होमपान्यत्रेति। नैवम्। आसादनं हि होमार्थं भवति। नान्यत्राऽऽसाद्यमानमन्यत्र होमार्थं भविष्यति॥ ४१॥

अपि च—

अवाच्यत्वात्॥ ४२॥

न च होमार्थमासादनं वक्तव्यं, सति होमे प्रकृतित एव प्राप्नोति। यागस्तु वक्तव्यः। स च सति होमे शक्यते लक्षणयाऽऽनेन वक्तुम्। तस्मादनाप्यासादयतिशब्देन पौर्णमासीवद्यागस्य प्रयोग उच्यते। तथा च तन्त्रभेदः॥ ४२॥

आम्नायवचनं तद्वत्॥ ४३॥

वैदिकवचनं तद्वद् युक्तं भविष्यति यद्न्यायोऽपदिष्टः, यदेवाध्वर्युः करोति तत्प्रतिप्रस्थाता करोतीति। तथा, यस्मिन्नेव होमस्तस्मिन् हुते देवतायजनमिति, दक्षिणेऽपि विहारे देवतायागं दर्शयति। यथार्थे आसादयतिशब्दो युज्यते। तस्मादप्येवम्॥ ४३॥

(वरणप्रयातेषु कर्तॄणां तन्त्रताधिकरणम्॥ १०॥)

[१०] कर्तृभेदस्तथेति चेत्॥ ४४॥ पू०

अत्रैव चिन्त्यते, किं कर्तारो भेदेनोत तन्त्रमिति। किं प्राप्तम्। कर्तृभेदस्तथा, यथाऽङ्गभेदः। अङ्गानां हविषां साङ्गानां कर्तृभिरुत्तरे विहारे भवितव्यम्। इतरैर्दक्षिणे। एवं यथादेशं साङ्गानि प्रधानानि कृतानि भवन्ति। तेनोत्तरवैहारिकाः कर्तारो गृह्यमाणविशेषा दक्षिणे विहारे नोपकुर्वन्ति। तस्मात्कर्त्रन्तरैर्भवितव्यम्॥ ४४॥

४१॥ ४२॥ ४३॥ ४४॥

१ मेवेत्याद्—ग.। २ अवाच्यत्वाच्च—औ. ग.।

न समवायात् ॥ ४५ ॥ सि०

नैवदेवम्, अङ्गत्वात्कर्तृभेद इति । किं तर्हि । तन्त्रेण कर्तारः स्युः । कुतः । समवायात् । वचनेन हि कर्तारः समवयन्त्यत्र, चातुर्मास्यानां यज्ञक्रतूनां पञ्चर्त्विज इति । समुदायसंबन्धेऽपि सत्यवयवा एव कर्तृभिः संबध्यन्ते । वरुणप्रघासानां च तदवयवत्वात्पञ्चभिरभिसंबन्धोऽभ्युपगम्यते । एकश्चायं वरुणप्रघासानां प्रयोगः । एककालत्वात् । समानोपक्रमोपसंहाराच्च । तद्यावद्वचनं तावदेवात्र भेदेन कर्तव्यं, नान्यदपि । न च कर्तॄणां भेद उक्तः । तस्मात्तन्त्रेण भवन्तीति । तत्रैतत्स्यात् । प्रधानभेद उक्तेऽनुक्तोऽप्यङ्गानां भेदोऽभ्युपगम्यते । कुतः । अङ्गानां प्रधानगामित्वात् । यथैव हि प्रयाजादीनां प्राकृत्या भेदाद्भेदेन क्रिया, एवमङ्गभूतत्वात्कर्तॄणां प्रयाजादिवत्कस्मान्न भेदोऽध्यवसीयेत इति ।

तत्रोच्यते । अङ्गत्वाविशेषेऽपि सत्यन्यथाजातीयोऽन्यस्याङ्गस्योपकारोऽन्यथाजातीयोऽन्यस्य । प्रयाजादीन्यदृष्टेनोपकारसंबन्धेनोपकुर्वन्ति । बर्हिरादीनि यागद्रव्यधारणेन । अपराण्यधिकरणसंस्कारद्वारेण । तानि यागदेशाधिकरणभेदाद्भिद्यन्ते । कर्तारस्तु क्रियानिर्वृत्त्योपकुर्वन्ति । तेन ते देशभेदेऽपि सति प्राकृतोपकारप्रत्यभिज्ञानात्तन्त्रेण क्रियानिर्वृत्तिं शक्नुवन्ति कर्तुमिति न भिद्यन्ते । कः पुनः प्राकृत उपकार इति । होता तावदग्रतो गार्हपत्यस्य पश्चादाहवनीयादवस्थितो याज्यानुवाक्यावचनेन संबोधयन् यागस्य कर्तेत्युच्यते । शक्नोति तद्देशावस्थित एव सामीप्यात्तन्त्रेण क्रमप्राप्तं यागं कुर्वाणमध्वर्युवत्प्रतिप्रस्थातारमपि संबोधयितुमिति । अतो न भिद्यते । तथाऽऽग्नीध्रः समानत्वादुत्करदेशस्य तत्रावस्थित एव प्रत्याश्रावणेनोभौ कर्तारावनुग्रहीतुम् । अतोऽसावपि न भिद्यते । तथा ब्रह्मा दक्षिणतोऽवस्थित उभयोराहवनीययोः समानत्वाद्देशस्य य एवोत्तरस्य दक्षिणः स एव दक्षिणस्य दक्षिण इति तत्रावस्थितः कृताकृतप्रत्यवेक्षणेनानुज्ञावचनेन च शक्नोत्युभावनुग्रहीतुम् । अतस्तस्याप्यभेदः । अध्वर्युप्रतिप्रस्थात्रोस्तु वचनाद्भेद एक एवेत्यदोषः । तस्मान्न कर्त्रन्तरैर्भवितव्यम् ॥ ४५ ॥

४१ ॥

१ भिद्यते । नं ह—ग २ कध्यवसीयते—ख । ३ अत्र—ग. । ४ अन्यदादी—ग. ।

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ४६ ॥

लिङ्गं चैतमर्थं दर्शयति । नवयसमृषभं दक्षिणां ददातीति दक्षिणैक्यमाह । तदेककर्तृत्वेनोपपद्यते । अन्यत्र दक्षिणाभावान्न याजयेयुः । नन्वन्वाहार्येण याजयिष्यन्ति । न ज्ञायते कोऽन्वाहार्यः, कर्षभ इति । विशेषाग्रहणादुभयत्रर्षभः । उपादेयत्वेन चोदितस्यैकत्वं विवक्षितम् । तस्माद्दक्षिणैक्यम् । तथा च तन्त्रं कर्तारः ॥ ४६ ॥

वेदिसंयोगादिति चेत् ॥ ४७ ॥

अथोच्येत, वेदिसंयोगो होतुः श्रूयते, अन्तर्वेद्यन्यः पादो होतुर्भवति, बहिर्वेद्यन्य इति । एकश्च होतुः पाद उभयत्रोपकर्तुमसमर्थः । तस्मात्कर्तृभेदः ॥ ४७ ॥

न देशमात्रत्वात् ॥ ४८ ॥

नैतदेवम् । कस्मात् । देशमात्रत्वात् । नात्र होतुः पादो वेद्युपकारार्थत्वेनोपदिश्यते । किं तर्हि । देशमात्रमेवाभिधीयते । तस्मिन्देशे होत्रा स्थातव्यं, यत्रास्यैकः पादोऽन्तर्वेदि भवति बहिर्वेद्यन्य इति । कुतः । एकवाक्यत्वात् । एकमिदं वाक्यं युक्तं, संनिध्यनुग्रहादेकार्थत्वाच्च । यदि च होतुः पादो वेद्यङ्गत्वेनोपदिश्येत, एकस्मिन्नन्तर्वेदिनिहिते कृतः श्रुत्यर्थ इति द्वितीयस्यानियमः स्यात् । सोऽपि विधातव्यो बहिर्वेद्यन्य इति । कथं पुनरेकोऽन्तर्वेदीत्युक्ते द्वितीयोऽपि तत्र प्रसज्येत । अप्रतिषिद्धत्वात् । यदि द्वयोरन्तर्वेद्यन्यतः प्राप्तिः स्यात्तत एकस्य वचनं द्वितीयनिवृत्त्यर्थम् । न चास्ति प्राप्तिः । तस्मादस्ति प्रसङ्गः । तथा च वाक्यभेदः । अथ तु देशविशेषविधानार्थमेतद्वचनं तदेताभ्यामुभाभ्यां संभूय क्रियत इत्येकार्थत्वादेकवाक्यत्वमुपपन्नम् । तस्मान्न होतृपादो वेद्युपकारकः । अतो नोभयत्र विधेयः ॥ ४८ ॥

---

४६ ॥ ४७ ॥ ४८ ॥

---

[1] यद्यन 'एकवाक्यत्वात्' इति भाष्यं काशीमुद्रितपुस्तके सूत्ररूपेण प्रकाशितं तदस्माभिः समादृतेष्वादर्शपुस्तकेषु कुत्रापि तथाऽनुपलम्भादानन्दाश्रमीयजैमिनीयन्यायमालादिमुद्रितपुस्तकेष्वपि तथाऽदर्शनाद्दरतुतः सूत्रभेदाप्रतीतेश्चायुक्ततरं मत्वोपेक्षितम् । [2] कृतः । नोभयत्र-क.ख. ।

(वरुणप्रघासेष्वपराग्निकानां पत्नीसंयाजानामावृत्त्यधिक-
रणम् ॥ ११ ॥)

[११] एकाग्नित्वादपरेषु तन्त्रं स्यात् ॥ ४९ ॥ पू०

इदमपरं तत्रैव चिन्त्यते । किमपराग्निका होमास्तन्त्रं कार्या उत भेदेनेति । किं प्राप्तम् । तन्त्रमिति । कुतः । एकाग्नित्वात् । पौर्वाग्निकानामग्निभेदाद्भेद उक्तः । इह स हेतुर्नास्ति । एकाग्नित्वादेतेषाम् । तस्मादेते तन्त्रं भवेयुः ॥ ४९ ॥

नाना वा कर्तृभेदात् ॥ ५० ॥ सि०

नाना भवेयुः । कुतः । कर्तृभेदात् । प्राकृत्या यान्यङ्गानि तानि प्रतिप्रस्थात्रा कार्याणि । इतराण्यध्वर्युणा । तन्त्रभावेऽन्यतरेण कर्तृकृतं वैगुण्यं स्यात् । तस्माद्भेदः ॥ ५० ॥

(ब्रह्मसामकाले प्राजापत्यानां पशूनामालम्भोत्कर्षमात्रविधानाधिकरणम् ॥१२॥)

[१२] पर्यग्निकृतानामुत्सर्गे प्राजापत्यानां कर्मोत्सर्गः श्रुतिसामान्यादारण्यवत्तस्माद्ब्रह्मसाम्नि चोदनापृथक्त्वं स्यात् ॥ ५१ ॥ पू०

वाजपेये प्राजापत्यान् पशून् प्रकृत्य श्रूयते, तान् पर्यग्निकृतानुत्सृजन्ति, ब्रह्मसाम्न्यालभन्त इति । तत्र विचार्यते । तान् पर्यग्निकृतानुत्सृजन्तीति, किमयं कर्मशेषप्रतिषेधः, ब्रह्मसाम्न्यालभन्त इति कर्मान्तरचोदना, अथवा पूर्वः पर्यग्निकरणात्परेषां संस्काराणां प्रतिषेधार्थः, उत्तरश्च तेषामेव कालान्तरे प्रतिप्रसवार्थ इति । किं प्राप्तम् । कर्मोत्सर्गः । कर्मशेषप्रतिषेध इत्यर्थः । श्रुतिसामान्यादारण्यवत् । यथा, पर्यग्निकृतानारण्यानुत्सृजन्तीत्ययं कर्मशेषप्रतिषेध इत्युक्तं, शेषप्रतिषेधो वाऽर्थाभावादिहान्यवदिति । तथा श्रुत्या तुल्येयं श्रुतिः । किमनयोस्तुल्यत्वम् ।

---

४९ ॥ ५० ॥]

' पर्यग्निकृतानुत्सृजन्ति ' इति पर्यग्निकरणान्तसंस्कारातिदिश्यते । तथैते प्राजापत्या निराकाङ्क्षा क्रियन्ते गृहमेधीयवत् ।

---

१ ' उत्सृजति, ब्रह्मसाम्न्यालभते ' इति भाट्टदीपिकादिषु पाठः । २ (अ० ९ पा० ४ अ० ११ सू० ५१) । ३ तुल्यम्—क. ख. ।

तत्र कर्माणि चोदितानि, वसन्ताय कपिञ्जलानालभेतेति । तेषु सर्वेषु प्राकृता गुणाः प्राप्ताः । तेषु प्राप्तेषु पर्यग्निकरणान्तं गुणकाण्डं पुनः श्रुतं, पर्यग्निकृतानुत्सृजन्तीति । निर्गुणं पुनर्वचनमितरपरिसंख्यापकं भवतीति कर्मक्षेपस्य प्रतिषेधकं विज्ञायते । एवमिहापि, प्राजापत्यानालभेतेति चोदितानां कर्मणां तथैव सर्वाङ्गेषु प्राप्तेष्विदं पर्यग्निकरणान्तस्य गुणकाण्डस्य निर्गुणं पुनर्वचनं कर्मक्षेपस्य निवर्तकम् । यस्माच्चैवं तस्मात्, ब्रह्मसाम्न्यालभत इति कर्मान्तरचोदना स्यात् । पूर्वापेक्षया ब्रह्मसाम्न्यालभते सप्तदश प्राजापत्यानिति ॥ ५१ ॥

संस्कारप्रतिषेधो वा वाक्यैकत्वे क्रतुसामान्यात् ॥५२॥ सि०

न वा कर्मक्षेपप्रतिषेध इति । किं तर्हि । संस्काराणां प्राप्तावसराणाम् । तस्मादवसरात्प्रतिषिध्य ब्रह्मसाम्नि प्रतिप्रसवः । किं कारणम् । वाक्यैकत्वे क्रतुसामान्यात् । एकमिदं वाक्यं, तान् पर्यग्निकृतानुत्सृजन्ति, ब्रह्मसाम्न्यालभत इति । कथं ज्ञायते । आलभत इति द्रव्यदेवतस्याश्रवणात् । समाने च क्रतौ वाक्यैकत्वं भवति । यदा हि केवल आलम्भो वक्तव्यः, द्रव्यदेवतस्योक्तत्वात् । अथ वाक्यभेदः स्यात्, ततः पूर्वेण कर्मक्षेपः प्रतिषिध्येत, परेण कर्मान्तरं चोद्येत । तत्र द्रव्यदेवतं वक्तव्यम् । यत्तु पूर्वोक्तं संबन्त्स्यत इति । तत्रैव कृतार्थत्वादिह न संबध्येत । तस्मादेकं वाक्यम् । नन्वेकस्मिन्नपि क्रतौ पूर्वेण संस्काराः प्रतिषिध्यन्ते, परेण विधीयन्त इत्यर्थभेदाद्वाक्यभेद एवं भवति । न हि । ब्रह्मसाम्न्यालभत इत्युक्तेऽर्थादेव पर्यग्निकरणान्त

'ब्रह्मसाम्न्यालभते' इति कर्मान्तरम् । तत्र यदेव द्रव्यदेवतं पूर्वेषु तदेवानुषज्यते ॥ ११ ॥

यथावसरं प्राप्ताः संस्कारा अस्मिन्काले न कर्तव्या इत्येवमपि वाक्यार्थ उपपद्यमानेऽङ्गरीतिविधानं न गृहीतम् । वाक्यभेदाददृष्टकल्पनापत्तेश्च । अपि चास्मिन्काले संस्कारा न कर्तव्या इत्ययमर्थः प्राप्तानुवाद एव । यदा ह्यालम्भोऽन्यस्मिन्काले विहि-

---

१ प्रतिषेधः ।—ग. । २ 'वाक्यैकत्वे क्रतुसामान्यात्' इति सूत्रावयवः पृथक्सूत्रत्वेन काशीपुस्तके प्रकाशितः । स प्रमादकृत इति ज्ञेयम् । ३ एवमपि—ग. । ४ पर्यग्निकृतान्—क. ख. ।
५ संस्कारा इति—पर्यग्निकरणोत्तरकालं कर्तव्यतया प्राप्ता आलम्भादयः संस्कारा इत्यर्थः ।

उत्सर्गः सिद्धः। स न विधीयते। तमनूद्याऽऽलम्भः केवल उत्कृष्यत इति नास्ति क्रतुपाघान्ये वाक्यभेदः ॥ ५२ ॥

वपानां चानभिघारणस्य दर्शनात् ॥ ५३ ॥

सन्ध्या वा एतर्हि वपा यदनभिघृता अहा वै ब्रह्मसाम यद्ब्रह्मसाम्न्यालभते, तेनासन्ध्यास्तेनाभिघृता इति। यदि संस्कारप्रतिषेधः, ततो जुहूः [1] सवनीयप्रचारेण रेचितत्वात्प्रयाजशेषो नास्ति। तदभावादनभिघृतत्वं युज्यते। अथ कर्मशेषप्रतिषेधस्ततो ब्रह्मसाम्न्यालम्भः कर्मान्तरे। तत्र प्रयाजाः पुनरिज्यन्ते। तेषां शेषोऽस्ति। तेनाभिघारणं स्यात्। अनभिघारणदर्शनं नोपपद्येत।

तस्तदा न्यायादेव सर्वसंस्काराणामुत्कर्षोऽस्य प्रसङ्गोऽन्यस्मिन्काले संस्काराणां, येन प्रतिषिध्येरन् ॥ १२ ॥

यद्यपि ' ब्रह्मसाम्न्यालभते ' इति कर्मान्तरं, तथापि पुरोडाशस्येव प्रासङ्गिकाः प्रयाजाः। तस्मादेतद्दर्शनमयुक्तं, [2] द्वयोरपि तुल्यत्वात्।

तत्र केचिद्वर्णयन्ति। [3] तेषां द्वौ पक्षौ। [4] एकः पक्षो ब्रह्मसामकाले, आलम्भः। द्वितीयः सह क्रतुपशुभिः समाप्तिः। अस्मिन्द्वितीये पक्षे वपानामभिघारणं विद्यते। यदा च माध्यंदिने आलम्भस्तदा वपाभिघारणं तत्रास्ति, वपाया अनुत्पन्नत्वात्। प्रागेकत्वे योऽसावभिघारणसंस्कारो नान्तरीयको हविष्यनुभूतस्तस्येदानीमविद्यमानत्वादा[5]शङ्कावचनमुपपद्यते। कर्मान्तरपक्षे तु स धर्मोऽननुभूतपूर्वः। तत्र शङ्कैव [6] नास्तीति।

इदमपि नोपपद्यते। कर्मान्तरवादिनोऽपि हविषां चोदकेन संस्कारः प्राप्नोतीति स

---

१ सवनीयप्रचारेण रेचितत्वादिति—क्रतुपशुवपाभिघारणेन रिक्तत्वादित्यर्थः। २ द्वयोरपीति—द्वयोरपि पक्षयोः प्रयाजाभावेनानभिघारणस्य तुल्यत्वादित्यर्थः। ३ तेषां—प्राजापत्यपशूनाम्। ४ एक इति—आश्विनग्रहग्रहणानन्तरं क्रतुपशुभिः सहोपाकृतानां प्राजापत्यानां पशूनां पर्यग्निकरणान्तं कृत्वा तत उत्सृज्य ब्रह्मसामकाले, आलम्भ इत्येकः पक्ष इत्यर्थः। ५ आशङ्कावचनमिति—' सन्ध्या वा एतर्हि वपा ' इति दोषाशङ्कावचनमित्यर्थः। ६ नास्तीति—अभिघारयितव्यानामनभिघारणे दोषाशङ्का भवति। अकर्मान्तरत्वे त्वियमुपपद्यते। कर्मान्तरत्वपक्षे तु तदीयवपाभिः कदाचिदप्यभिघारणाख्यस्य धर्मस्याननुभूतत्वाद्दोषाशङ्कैव नोदेतीत्याशयः।

तस्मादपि संस्कारप्रतिषेधः ॥ ५३ ॥

(पञ्चशारदीये–उक्षवालये कर्मलोपप्रतिषेधविधानेन प्रतिसंवत्सरं भिन्ना-
नामेवोक्ष्णामालम्भनाधिकरणम् ॥ १३ ॥)

[१३] पञ्चशारदीयास्तथेति चेत् ॥ ५४ ॥ पू०

अस्ति पञ्चशारदीयोऽहीनो मारुतीयः पञ्चशारदीयः, यः कामयेत बहुः स्यामिति स एतेन यजेतेति । तत्र श्रूयते, वैशाख्याममावास्यायां सप्तदश मारुतीस्त्रिवत्सा अप्रवीता उपाकरोतीति । सप्तदश पृश्नीनुक्ष्ण-स्तान् पर्यग्निकृतान् प्रोक्षितानितरा आलभन्ते, प्रेतरानुत्सृजन्तीति । तथा संवत्सरे राजीवा आलभन्ति ... पर्यग्निकृतानितरा आलभन्ते प्रेतरानुत्सृजन्तीति । तत्र सैव चिन्ता । किमुक्ष्णामुत्सर्गे आरण्यवत्कर्मलोपप्रतिषेधः, अथ वा प्राजापत्यवत्संस्कारकर्मप्रतिषेधः । तेषां च मुख्यास्तु प्रतिप्रसवः, यांस्त्रीनुक्ष्ण एकैकस्मिन्नहन्यालभन्ते, पञ्चोत्तम इति । यदि कर्मलोपप्रतिषेधः प्रतिवर्षमन्य उक्षाणः । अथ संस्कारप्रतिषेधः, तत एव पञ्चवर्षाण्युपरध्यन्ते, पुनः पुनः संस्क्रियन्ते । अन्त्यास्तु मुख्या आलभ्यन्त इति ।

इह नास्तीत्याशङ्कावचनमुपपद्यत एवेति ॥ ५३ ॥

'सप्तदश मारुतीस्त्रिवत्सा अप्रवीता उपाकरोति, सप्तदश पृश्नीनुक्ष्णः' इति पूर्वास्तु त्रिहायणीषु या देवता साऽन्यानुपपद्यते । तस्माद्द्रव्यदेवतासंयोगाच्चतुर्विंशत्क-र्माण्येतानि । द्वितीयं वाक्यं 'तान्पर्यग्निकृतान्प्रोक्षितान्, इतरा आलभन्ते, प्रेतरानु-त्सृजन्ति' इति । तत्र तानिति प्रकृताः परामृश्यन्ते । इतराशब्देन वत्सतर्य उच्यन्ते । तासामालम्भविशसनादि कृत्स्नं चोदकप्राप्तं क्रियते । अतस्तासु संदेह एव नास्ति । 'प्रेतराननुत्सृजन्ति' इत्यनेनानड्वाह उच्यन्ते । तेष्वेव संदेहः । किं पर्यग्नि-करणान्ताङ्गरीत्याऽनड्वाह एकवाक्यतां गत्वा चोदकेनाङ्गानि न गृह्णन्ति, यथाऽऽ-रण्याः । उत प्राजापत्यानामिव प्रातःसवनकाले संस्काराणां प्रतिषेध इति ।

१ त्रिवत्साः–त्रिवत्सरा इत्यर्थः । २ अप्रवीताः–अप्रसूता इत्यर्थः । ३ पृश्नीन्–अल्पशरीरानि-त्यर्थः । ४ उपपद्यत एवेति–तस्मादुक्ष्णामेवेदं लिङ्गं परमतत्त्वेन वेयमिति वार्तिककाराशयः । यत्तु नद्यु प्राजापत्यानां पशुभिः सहकारणपक्षे 'सह पशूनालभते वपानामभिघृतत्वाय' इत्येवमुक्तार्थ-पक्षेऽभिधारणाभावमात्रदर्शनमुपपादने । पर्यग्निकरणान्ताङ्गरीतिविधाने तु वपानामेवाभावादनि-धारणाभावदर्शनमसमञ्जसं स्यात् । अत एतल्लिङ्गाभिप्रायमेव च 'वपानां चाननिधारणस्य दर्शनात्' इति सूत्रं, ननु भाष्यकारोक्तलिङ्गाभिप्रायमित्येवं भाष्यवदेवाभिप्रायः ।

किं तत्र प्राप्तम् । पञ्चशारदीयास्तथेति चेत् । इति चेत्पश्यसि । कथम् । पञ्च शारदीया इति । पञ्च शारदीयास्तथा, यथाऽनन्तराः प्राजापत्याः संस्कारप्रतिषेध इत्यर्थः । एवं प्रकृतप्रत्ययो भवति । स एवमनुग्रहीष्यते । इतरथा प्रकृतहानमप्रकृतप्रत्ययश्च भवेत् । एवं च तथैवोक्ष्ण इत्यपेक्षावचनं युक्तं भविष्यतीति । प्रायश्चित्तविधानं च, यदि कूटः काणो वा भवेद्बार्हस्पत्यं चरुं निर्वपेत्, यदि म्रियेत वायव्यं चरुं, यद्यवसीदेदैन्द्राग्नं चरुमिति । निरुद्धानामेतानि निमित्तान्युत्पद्येरन् । तस्मात्संस्कारप्रतिषेधः ॥ ५४ ॥

न चोदनैकवाक्यत्वात् ॥ ५५ ॥ सि०

नैतदेवं, संस्कारप्रतिषेध इति । कथं तर्हि । कर्मशेषप्रतिषेधः । कुतः । चोदनैकवाक्यत्वात् । सप्तदश मारुतीरुपाकरोतीति कर्मचोदनैषा । द्रव्यदेवतासंबन्धात् । तथैकवाक्यमेतत्, सप्तदश पृश्नीनुक्ष्ण इति । कथं ज्ञायते । सप्तदश पृश्नीनुक्ष्ण इत्येतावदपरिसमाप्तम् । तत्पूर्वापेक्षया परिसमाप्यते, मारुतानालभत इति ।

एवं सत्यनुषङ्गोऽवश्यं भवति । तथा च सामर्थ्याद्वाक्यभेदः । किमु-च्यते चोदनैकवाक्यत्वादिति । आह । यत्तावदस्य शेषत्वेनापेक्ष्यते

किं तावत्प्राप्तम् । संस्काराणां प्रतिषेधोऽयम्, अस्मिन्काले ऽनडुहामालम्भाद्यो न कर्तव्याः संस्कारा इति । यथा प्राजापत्यानाम् । त्रींस्त्रीनुक्ष्ण एकैकस्मिन्नहन्यालभेतेति तुल्यास्तु प्रतिप्रसव इति । यथा 'प्राजापत्यानालभते' इति । कर्मशेषप्रतिषेधे तु 'तांस्तान्' इति च कर्मान्तरं कल्प्येत प्रतिसंवत्सरम् । 'त्रींस्त्रीन्' इति च । तत्र बहुद्वयं कल्प्येत । संस्कारप्रतिषेधे तु तेषामेव द्वितीये संस्कारमात्रं विधीयते न याग इति ॥ १४ ॥

'सप्तदश मारुतीः पृश्नीरुपाकरोति इति' द्रव्यदेवतासंयोगाद्यागचोदनैषा । 'सप्तदश पृश्नीनुक्ष्णः' इत्यस्य सापेक्षत्वान्निराकाङ्क्षीकरणेन भवितव्यम् । तत्र 'मारुतीरालभते' इति मनागपि विपरिवर्तमानेनैव निराकाङ्क्षी क्रियते । अत्र च द्वयी गतिः ।

---

१ इति चोदे—कर्मान्तरं कल्प्येतेत्यस्यानुषङ्गः । २ द्वितीये—द्वितीयादिसंवत्सर इत्यर्थः । एवं प्रथमेऽपि संवत्सरे प्रतिसंवत्सरं पर्यग्निकृतानामेवानडुहामुत्सर्जनमात्रविधानं, न तु यागस्य विधानमिष्टमिति ज्ञेयम्

ततोऽनुषङ्गः । अथायं तस्य, तत एकवाक्यत्वम् । इदं तस्य शेषत्वेनापेक्षिष्यामहे । एतच्चात्र युक्तं, यदयं तस्य शेषः स्यात्, नासावस्य । तच्छेषत्वेऽपेक्षामात्रम् । इतरत्रापेक्षाऽनुषक्तव्यं च । अर्थेन च संबध्येत । सप्तदश पृश्नीर्मारुतीरुपाकरोति, सप्तदश च पृश्नीरुक्षण इति वार्यो न वक्तव्यः । प्रत्ययादेव गम्येत । तस्मादेकेनानेन वाक्येन चतुस्त्रिंशदेतानि कर्माणि चोद्यन्ते । तेषां सप्तदशानां पर्यग्निकरणान्त उत्सर्गः क्रियते । सप्तदशसु यथाप्रकृति । एवमुत्तरास्वपि चोदनासु । न चोत्सृष्टानां कर्मान्तर उपयोगो युज्यते । असत्त्वाद्यातयामत्वाच्च । तस्मादारण्यवत्कर्मशेषप्रतिषेधः । अन्ये चान्ये चोक्षाणः । पूर्वेषामुक्षणामभावात्स्वकृतहानम् । प्रायश्चित्तमप्युपाकृतानां प्रागुत्सर्गात् । अपेक्षावचनमपि तेषामभावादन्यांस्तादृशानेवापेक्ष्य भवेत्, पृश्नीन्मारुतांश्च । यथा

यदि वाऽनडुहः प्रति ' मारुतीरालभते ' इत्यनुषज्यते । अथवा ' मारुतीरालभते ' इत्येतस्मात्पृश्न्यनडुवाहो नीयन्ते । तत्रानडुवाहः सापेक्षाः । यस्मिन्नेव क्षणे त्रिहायण्यः संबध्यन्ते, तस्मिन्नेवानडुवाहोऽपीति । एवं परस्परापेक्षितः संबन्धो भविष्यति । एकवाक्यत्वं च । इतरथा पूर्वस्मिन्वाक्ये निराकाङ्क्षीकृतस्य पुनराकाङ्क्षा कल्पनीया । ततः पुनः संबन्धः ।

तस्मादेकेन वाक्येन चतुस्त्रिंशत्कर्माणि विधीयन्ते । ननु पूर्वपक्षवाद्यपि चतुस्त्रिंशत्कर्माण्येकवाक्यत्वं चेच्छत्येव, कर्मशेषप्रतिषेधं नेच्छति । न चानेन स निराक्रियते । तस्मात्कथमेतत् । प्राजापत्येषु यः संस्कारप्रतिषेधः स 'ब्रह्मसाम्न्यालभते' इत्यस्य सामर्थ्यात् । अस्मिन् सत्यनुवादो वा प्रतिषेधो वा 'पर्यग्निकृतानुत्सृजन्ति', इति । इह तु न शक्यः सुत्याकाले प्रतिप्रसवः कर्तुम् । तत्र यद्यालभते तान्यथ, तांश्चोत्तमेऽहनीति वाक्यभेदः स्यात् । एवं औक्षीनित्यपि योज्यम् । तस्मादेतत्सुत्याकालिकं कर्मान्तरम् ।

अपि च येषां संस्काराः प्रतिषिध्यन्ते, तस्य द्वितीये संवत्सरे पर्यग्निकरणं न

१ अपेक्षयाऽनुषक्तव्या—ग. २ 'यातयामत्वाच्च' इति यत्सूत्रत्वेन काशीमुद्रितपुस्तक एव प्रकाशितं तदनवधानमूलकमिति ध्येयम् । ३ यस्मिन्निति—अत इति पूर्वे शेषः । ४ भूयस्य—ख. ग. । ५ अनेन स इति-भाष्यस्थैकवाक्यत्वव्याख्यानेन पूर्वपक्ष्यभिमतः संस्कारप्रतिषेध इत्यर्थः । ६ अतः कथमेतदर्थं स्यादित्यर्थमित्याह—तस्मादिति । ७ इहत्विति—'औक्षीन्त्सन्वहमालभेत पर्यग्नितमेऽहनि ' इति वाक्य इत्यर्थः । ८ यस्य—मते, इति शेषः ।

तावेव यथाग्रं ऽप्यहं पिबतीति । तान्येवौषधानि, स एव विधिरिरिति ॥ ५५ ॥

संस्काराणां च दर्शनात् ॥ ५६ ॥

संस्कारांश्च प्रतिवर्षं दर्शयति । तान् पर्यग्निकृतान् प्रोक्षितानितरा आलभन्ते प्रेतरानुत्सृजन्तीति । ननु वचनमेतद्भविष्यतीति । नं । वाक्यभेदप्रसङ्गात् । पर्यग्निकरणं करोति, पर्यग्निकृतांश्चोत्सृजन्तीति । अपि च वत्सतरीणामुक्ष्णां च युगपत्पर्यग्निकरणमुच्यते । तद्वत्सतरीषु प्रकृतितः प्राप्तत्वादनूद्यते । इतरेष्वप्राप्तत्वाद्विधीयते । एवञ्चोपपद्यते । सत्सु संस्कारेष्वेतदुभयं न युज्यते । यागे च सत्यम् । तस्मादुभयत्र यागः ॥ ५६ ॥

(अभिषेचनीयदशपेययोर्भिन्नतन्त्रताधिकरणम् ॥ १४ ॥)

[१४] दशपेये क्रयप्रतिकर्षात्प्रतिकर्षस्ततः प्राचां तत्समानं तन्त्रं स्यात् ॥ ५७ ॥ पू०

राजसूयेऽभिषेचनीयदशपेयावेकाहौ । तत्र चिन्त्यते । किं तयोः सतन्त्रप्रयोगः, अथवा भेदेनेति । किं प्राप्तम् ।

समानं तन्त्रमनयोः । कुतः । दशपेयस्य क्रयः प्रतिकृष्यते, सह सोमं क्रीणात्यभिषेचनीयदशपेययोरिति । अभिषेचनीयस्य पूर्वकालीनत्वात्तत्क्रयकाले दशपेयक्रयस्य प्रतिकर्षः । स प्रतिकृष्यमाणस्ततः प्राग्भाविनः पदार्थान् प्रतिकर्षति । यदोदि वाऽभिसंयन्त्याचदन्तप्रकर्षं स्यादिति । अतस्तयोरेकाहयोस्तन्त्रं प्रकर्षः । तन्त्रप्रकान्तयोः प्रवृत्तिः; तत्तन्त्रमेव समाप्तिर्युक्ता । तस्मात्समानतन्त्रौ ॥ ५७ ॥

प्राप्नोति । तस्माद्द्विधातव्यमुत्सर्गश्च । तत्र वाक्यभेदो विवक्षाभेदश्च । एवञ्च प्रकृतिप्राप्तमनूद्यते । अप्राप्तं विधीयते । प्रवृद्धचरितस्यैतदन्याय्यम् ॥ १५ ॥ [१६ ॥]

अत्राधिकरणप्रतिकर्षं चिन्त्यते ॥ [१७ ॥

---

१ नैतदेवम्—प. । २ तत्समानतन्त्रं स्यात्—पी. । ३ तन्त्रं—च. ग. । ४ पूर्वकालत्वात्—ग. । ५ (अ० ५ पा० १ अ० १२ सू० २८) । ६ तत्क्रय.—ग. । ७ प्रकृत्या—ग. । ८ यस्य-मते इति शेष. । ९ एतत्र—प्रभवत्यु । १० अनूद्यते—पर्यग्निकरणमिति शेषः । ११ अन्यत्र-भवतु । १२ विधीयत इति—अनड्वाहौ प्रभेदार्थं पर्यग्निकरणस्य इत्यादानुमः पर्यग्निकरणात्प्रभृतेः पर्यग्निकरणान्तं विधीयत इत्यर्थः ।

समानवचनं तद्वत् ॥ ५८ ॥

समानो वा एष यज्ञो यद्दशपेयश्चाभिषेचनीयश्चेति तन्त्रस्य समानत्वाद्यज्ञयोः समानत्वम्, आत्मना भिन्नत्वात् ॥ ५८ ॥

अप्रतिकर्षो वाऽर्थहेतुत्वात्सहत्वं विधीयते ॥ ५९ ॥ सि०

न वा प्रतिकर्षः क्रयस्य । कुतः । अर्थहेतुत्वात् । द्वाविमौ क्रयौ । एकोऽर्थहेतुकोऽन्यः शब्दकृतः । यस्मात्क्रतुप्रवृत्तेर्यज्ञसाधनोपार्जनकाले सोमविक्रयिणा सह संवादः, सोमस्य परिक्रयणं—मूल्यपरिच्छेदः, सोऽर्थादवश्यं करणीयः । तस्मिन्नकृते कर्तुरेव प्रवृत्तिर्न युक्ता । कुतः । क्रतुकाले कदाचित्सोमो न स्यात् । विक्रेता वाऽस्य नार्घेण वा दद्यात् । तथा क्रतुरेव न संवर्तेत । तस्यैतत्सहत्वमुच्यते । किं कारणम् । मुख्यत्वात् । तत्रैव च क्रयो निर्वृत्तकल्पः । मूल्यार्पणमात्रं परिशिष्टम् । यदन्यत्तत्र, कलया ते क्रीणामीत्येवमादि तदर्पणमात्रम् । परतन्त्रत्वादेव विक्रेतुः । एवं च सति भिन्नकालयोर्यथाकालमेवाङ्गानि भविष्यन्ति । दृष्टश्च तस्मिन्नुपसंवादे क्रयार्थे क्रीणातेः प्रयोगः, देवदत्तेन सहास्माभिर्धान्यं क्रीतम्, उपज्ञा संवृत्तेति । अतस्तस्य संवादः । स च बहिः क्रतोर्वर्तते । तस्मान्नास्ति प्रतिकर्षः । कालभेदाद्यथोक्त एव तन्त्रभेदः ॥ ५९ ॥

पूर्वस्मिंश्चावभृथस्य दर्शनात् ॥ ६० ॥

पूर्वस्मिंश्चाभिषेचनीयेऽवभृथदर्शनं भवति । कथम् । समानं वा एतद्यज्ञं विच्छिन्दन्ति यदभिषेचनीयस्यावभृथमभ्यवयन्तीति । तदेतदवभृथदर्शनं पूर्वस्मिन्नुपपद्येत, यदि भेदेन तन्त्रप्रवृत्तिः । इतरथा दशपेयान्तेऽवभृथः स्यात् ॥ ६० ॥

दीक्षाणां चोत्तरस्य ॥ ६१ ॥

दशपेयस्य च पृथग्दीक्षाणां दर्शनं, तथाऽभिषेचनीयस्य दीक्षा वर्ध-

---

१८ ॥ १९ ॥ ६० ॥

---

१ समानत्वात्स्यात्तद्यज्ञयोः—ग. । २ 'अप्रतिकर्षो वाऽर्थहेतुत्वात् ।'—मु० । ३ वादः—क ख. । ४ 'दीक्षाणां चोत्तरस्य' इति सूत्रं काशीमुद्रितपुस्तके भाष्यान्तर्गततया प्रकाशितमपि निर्मूलत्वादुपेक्ष्य पृथक्प्रकाशितं ध्येयम् ।

येयुर्यथा दशपेयेऽहनि दशपेयाः [संपद्यन्ते, सद्यो दीक्षयन्ति, सद्यः सोमं क्रीणातीति । इतरथा, अभिषेचनीय एव दशपेयस्यापि दीक्षाः स्युः । तत्रैतद्दर्शनं नोपपद्यते ॥ ६१ ॥

यत्तु, समानवचनं तद्वदिति । तत्र ब्रूमः—

समानः कालसामान्यात् ॥ ६२ ॥

एकस्मिन् ऋतावेतौ सोमौ वर्तेते, तत्र उत्तरे संवत्सरादूर्ध्वम् । एतत्कालसामान्यमपेक्ष्य तत्समानवचनमन्यथोपपद्यत इति । तस्मात्तन्त्रभेदः ॥ ६२ ॥

(वरुणप्रघासेष्ववभृथधर्मककर्मान्तरविधानाधिकरणम् ॥ १५ ॥)

[१५] निष्कासस्यावभृथे तदेकदेशत्वात्पशुवत्प्रदानविप्रकर्षः स्यात् ॥ ६३ ॥ पू०

वरुणप्रघासेषु श्रूयते, वारुण्या निष्कासेन तुषैश्चावभृथमभ्यवयन्तीति । तत्र विचार्यते । किं प्रदानविप्रकर्षोऽयमुत कर्मान्तरचोदनेति । किं प्राप्तम् ।

प्रदानविप्रकर्षोऽयम् । कुतः । तदेकदेशत्वात् । वरुणं प्रत्यामिक्षोत्पन्ना, मारुत्यामिक्षा, वारुण्यामिक्षेति । सा द्विधा प्रदीयमाना दृश्यते । एकदेशोऽस्या आवापस्थाने, एकदेशः समिष्टयजुरूर्ध्वम् । उभयत्रापि वरुणदेवता । तेन प्रदानविप्रकर्षो विज्ञायते । पशुवत् । यथा सवनीयस्य पशोः, वपया प्रातःसवने चरन्ति, पुरोडाशेन माध्यंदिने, अङ्गैस्तृतीयसवन इति । अवभृथशब्द इदानीं किमर्थः । यस्याऽनुवादमात्रम् । देशसामान्याद्देवतासामान्याच्च । अथ धर्मातिदेशकोऽविरोध-

---

११ ॥ ६२ ॥]

वारुण्यामिक्षोत्पन्ना । तस्या एकदेशः पूर्वं हूयते । एकदेश उत्तरत्र । तथैव संपद्यते वरुणदेवतया । यथा पशोः । अवभृथशब्दो देवतासामान्येन । अथ धर्मातिदेशः कस्मान्न भवतीति चेत् ।

---

१ आवापस्थाने—आज्यभागस्विष्टकृतोरन्तरेत्यर्थः । प्रधानान्तरकालादित्यनेनेति यावत् । २ तथैव—प. पु. । तथैव—स्वीकृतेत्यर्थः । ३ देवतासामान्येनेति—गौण इति शेषः । ४ धर्मातिदेश इति . अवभृथधर्मककर्मान्तरविधिरित्यर्थः ।

पदवदेव कस्मान्न भवति । अशक्यत्वात् । अनेनैव प्रदानविप्रकर्षोऽने-
नैव धर्मातिदेश इत्यशक्यमेकस्य वाक्यस्य । प्रदानविप्रकर्षं कृत्वा
कृतार्थस्य धर्मानातिदेष्टुं न शक्तिरिति ॥ ६३ ॥

अपनयो वा प्रसिद्धेनाभिसंयोगात् ॥ ६४ ॥ सि०

न चाऽयं प्रदानविप्रकर्षः । किं तर्हि । अपनयो निष्कासस्य; पूर्व-
कर्मणः कर्मान्तरोपदेशः । किं कारणम् । प्रसिद्धेनाभिसंयोगात् । प्रसि-
द्धेन नामधेयेनावभृथशब्देन संयोगात्, निष्कासेनावभृथमभ्यवयन्तीति ।
ननु भाक्तोऽयमनुवादमात्रमित्युक्तम् । अनुवादः सन्प्रवृत्तिविशेषक-
रोऽनर्थकः स्यात् । अतिदेशस्त्वर्थवान् । ननु तत्रापि लक्षणा भवति ।
अस्तु । लक्षणाऽपि हि प्रवृत्तिविशेषकरत्वादर्थवती । यथाऽग्नौ तिष्ठति,
प्रघटे तिष्ठति [1] । अनेकार्थता तर्हि दोषो भवति । नापूर्वकर्मचोदनाया-
मसौ दोषः । यथा, एतस्यैव रेवतीषु वारवन्तीयमग्निष्टोमसाम कृत्वा
पशुकामो ह्येतेन यजेतेति । कथं पुनरनेन शक्यतेऽपूर्वं कर्म चोदयि-
तुम् । उच्यते । वारुण्या निष्कासेन तुषैश्चावभृथमभ्यवयन्तीति
श्रूयते । न चावभृथः शक्यतेऽभ्यवैतुम् । तत्रैवं विज्ञायते, निष्कासेन
तुषैश्चावभृथं कर्तुमपोऽभ्यवयन्तीति । यथा शाटकं कर्तुं सूत्राणि वय-
न्तीति । लक्षणया वा यथा, यं एवं विद्वांसः सत्रमुपयन्तीति ॥ ६४ ॥

प्रतिपत्तिरिति चेन्न कर्मसंयोगात् ॥ ६५ ॥

अथान्यक्षेपत्वान्निष्कासस्यावभृथगमनं प्रतिपत्तिर्भवत्विति । तन्न ।
कुतः । कर्मसंयोगात् । अर्थकर्मणा ह्यस्य गुणभूतस्य संयोगो विज्ञायते ।

उच्यते । यत्राऽऽख्यातेन कर्म प्रतिपाद्यते, तत्र यन्नाम तद्धर्मातिदेशकं भवति ।
यथा ' मासमग्निहोत्रं जुहोति ' इति । इह [illegible] नामशब्द एव केवलः श्रूयते । स
एव कर्म विधास्यति । स एव धर्मातिदेशको भविष्यतीत्यनुपपन्नमेतत् ॥ ६३ ॥
नायं प्रदानविप्रकर्षः । कुतः । अवभृथेन कर्मणा संयोगात् । नन्वनुवाद इत्युक्तम् ।
असत्यां गतावनुवाद आश्रीयते । अस्ति [illegible] गतिः । लक्षणया धर्मातिदेशको भवि-
ष्यति । लक्षणया च यागं प्रतिपादयिष्यति ॥ ६४ ॥

---

1 अग्रवृत्तिद्वारः—मु० । 2 यन्तीति लक्षणया—मु० । 3 आसीरन्, य एवं विद्वांसः
सत्रमुपयन्तीति—ग० । 4 संयोगात्—निष्कासस्येति शेषः ।

तृतीयासामर्थ्यात् । प्रतिपत्तौ हि द्रव्यप्राधान्याद्द्वितीयया निरदेक्ष्यत । यथा, चात्वाले कृष्णविषाणां प्रास्यतीति । अथवाऽवभृथशब्देनास्य कर्मणा संयोगात् । यदि च प्रतिपत्तिः स्यात्ततोऽवभृथशब्दोऽनर्थक एव भवेत् । अयमवभृथशब्दो धर्मानतिदिशेत् । न च प्रतिपत्तौ प्रधानकर्मणो धर्माः शक्या अतिदेष्टुम् । वैषम्यात् । तदा ह्यवभृथेन प्रतिपादयन्तीत्युक्तं स्यात् । न चावभृथेन किंचित्प्रतिपादितं, यदतिदिश्येत ॥ ६५ ॥

(प्रायणीयनिष्कासस्योदयनीयनिर्वापार्थत्वाधिकरणम् ॥ १६ ॥)

[१६] उदयनीये च तद्वत् ॥ ६६ ॥ पू०

ज्योतिष्टोमे श्रूयते, प्रायणीयस्य निष्कासे, उदयनीयमनुनिर्वपतीति । तत्राप्यवभृथवन्निष्कासो गुणतः स्यात् । तत्रापि ह्युदयनीयशब्देन प्रधानकर्मणा संयोगो भवति, प्रायणीयस्य निष्कास उदयनीयमनुनिर्वपतीति । न च शक्यत उदयनीयो निर्वप्तुम् । अतश्चेहापि संबन्धोऽभिधीयते, निष्कासेनोदयनीयं कर्तुं हविष्यं निर्वपतीति । लक्षणया वा पूर्ववत् । अपि च द्वितीयासंयोगात्कर्मणः प्राधान्यं विज्ञायते । निष्कासस्य सप्तमीयोगाद्गुणभावः । प्रतिपत्तौ तु कर्म गुणतः स्यात्, निष्कासः प्रधानतः । तत्र कर्म तृतीयासंबद्धं भवेत् । निष्कासो द्वितीयासंबद्धः । ननु प्रधानभूतेऽपि सप्तमी भवति । यथा, अँगारे गावो वास्यन्तां, शर्कारे कुसुमानीति । भवति, यत्र प्रमाणान्तरेण द्रव्यं प्रधानं विदितम् । यत्र तु शब्दगम्य एवार्थस्तत्र गुणभावो युक्तः । यत्कारणम् । कारकविभक्तिरियम् । कारकं च क्रियार्थं, भूतत्वात् । भूतभव्यसमुच्चारणे हि भूतं भव्यार्थं भवति । इष्टार्थे-

---

न चेयं द्रुपनिष्कासस्य प्रतिपत्तिः । कथम् । यथा तेन कृतं तथाऽनेनापि कर्मणा । तत्र च द्रव्यं गुणतो यागः प्रधानतः । इह तु विपरीतं कथं तद्भावमाप्नुयात् ॥ ६१ ॥

---

१ शब्देन—ग. । २ तथा हि—क ख. ग. । ३ विज्ञायते—ग. । ४ निष्कासे तु—ङ. । ५ अङ्गारे—क. ख. । ६ प्रकारे—क. ख. । ७ तेन—अवभृथेनावभृथेनेत्यर्थः । ८ आप्नुयादिति—अतो यस्यैव नामधेयस्य प्रवादात्कर्मान्तरमिति सिद्धं तत्र एवैतदर्थकर्मान्तरमि शिष्यतीत्यभिप्रायः ।

स्यात् । अन्यस्य तु भूतार्थत्वेऽदृष्टार्थता कल्प्या स्यात् । न च दृष्टे सत्यदृष्टकल्पना संभवति ॥ ६६ ॥

प्रतिपत्तिर्वाऽकर्मसंयोगात् ॥ ६७ ॥

प्रतिपत्तिर्वा, उदयनीयः स्यान्निष्कासस्य, न गुणभावः । कुतः । अकर्मसंयोगात् । नात्र निष्कासस्योदयनीयकर्मणा संयोगः । केन तर्हि । निर्वापेण । निष्कासे निर्वपतीति । ननु मुख्यत्वादुदयनीयस्यैतेन संबन्धो न्याय्यः । न हि । मुख्यसंबन्धे साकाङ्क्षमेतद्भवति, निष्कासे उदयनीयं किं करोतीति । तत्रावश्यं निर्वपतीत्यनेन परिसमापयितव्यम्, उदयनीयं निर्वपतीति । न चोदयनीयस्य निर्वापेण सह संबन्धोऽस्तीत्युक्तम् । तदेतदवश्यं तथैवाऽऽपद्यते, उदयनीयं कर्तुं प्रायणीयस्य निष्कासे हविष्यं निर्वपतीति । निष्कासश्च प्रायणीयशेषः । निष्कासशब्दश्च शेषवचन एव, यदुखायां शेषं तदनेनोच्यते । शेषस्य चार्थान्तरगमनं प्रतिपत्तिः । तच्च सामवायिकमङ्गं भवति । तत्र प्रधानेन दृष्टसंबन्धम् । आरादुपकारकत्वेऽनुमेयसंबन्धम् । सप्तमी च विभक्तिः प्राधान्ये दृष्टा । तस्मात्प्रतिपत्तिः । नन्वेवमपि कर्मान्तरचोदनाऽभ्युपगन्तव्यमिति । भवेत्, यदि न चोदितं कर्म भवेत् । चोदितस्तूदयनीयः, आदित्यः प्रायणीयश्चरुर्भवति, आदित्य उदयनीयो दिशां प्रज्ञात्या इति । तं कर्तुं प्रायणीयनिष्कासे निर्वपेदिति तत्रैव प्रज्ञायते । तस्मान्न कर्मान्तरचोदनेयम् ॥ ६७ ॥

अर्थकर्म वा शेषत्वाच्छ्रयणवत्तदर्थेन विधानात् ॥ ६८ ॥ सि०

अर्थकर्म वा निष्कासे निर्वापो न प्रतिपत्तिः । कुतः । शेषत्वात् । निर्वापं प्रति शेषभूतो निष्कासः । गुणभूत इत्यर्थः । कथं ज्ञायते । तदर्थेन विधानात् । तदर्थेन शब्देन सप्तम्या विभक्त्या विधानात् । सप्तमी हि विभक्तिराधारे भवति । आधारश्च क्रियायास्तत्कारकाणां च विशिष्टानां धारणे वर्तते । तस्माद्गुणभूतः । ननु निष्कासो धारणेऽसमर्थः । स्थाल्येव तत्र धारणं करोति । पात्रीवदेतद्द्रष्टव्यम् । तद्यथा

[६६ ॥ ६७ ॥

१ कर्मसंयोगः—ग. २ निष्कासेन—ग । ३ श्रवणं—क. ख. । ४ परिशिष्टानां—घ. ।

पाऽयोदनं धारयति, पात्री भूमिः । न च पात्री नाऽऽधारः । तत्रै-तस्यात्, न दृष्टमुपकारं करोतीति । पात्र्यपि तथा ।

अपि च हविष्या उदयनीयानिर्वृत्त्या प्रयोजनवन्तः । ते यदि निष्कासेन संस्क्रियन्ते निष्कासोऽपि प्रयोजनवान् भवति । अथ तु निष्कासः संस्क्रियते, न च तेन कश्चिदर्थः । न हि तेन किंचित्करिष्यते । ननु तेनापि प्रायणीयो निर्वर्तितः । तदर्थस्यापि संस्कारोऽर्थवान् भविष्यति । नैवम् । उपयुज्यमानसंस्कारो हि गरीयाननुपयुक्तसंस्कारात् । अपि च निष्काससंस्कारोऽयं भवन् प्रायणीयस्याङ्गं भवेत् । तत्रोदयनीयसंनिधिर्बाध्येत । तस्मादुदयनीयहविष्याणामयं निष्काससंसर्गेणादृष्ट उपकारः क्रियते श्रपणवत् । तद्यथा, पयसा मैत्रावरुणं श्रीणाति, धानाभिर्हारियोजनमिति श्रपणेः सोमस्य ॥ १८ ॥

इति श्रीशबरस्वामिनः कृतौ मीमांसाभाष्य एकादशाध्यायस्य
द्वितीयः पादः ॥

अथैकादशाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

(वचनेनाङ्गप्रधानयोर्भिन्नकालकत्वाद्यधिकरणम् ॥ १ ॥)

[१] अङ्गानां मुख्यकालत्वाद्वचनादन्यकालत्वम् ॥ १ ॥ सि०

अङ्गानां मुख्यकालत्वं मुख्यदेशत्वं मुख्यकर्तृत्वं चोक्तम् । अङ्गानि तु विधानस्याप्रधानेनोपदिश्येरंस्तस्मात्स्यादेकदेशत्वमिति । एवं च

---

१८ ॥]

इति श्रीभट्टकुमारिलविरचितायां मीमांसाभाष्यव्याख्यायां तुप्टीकायामेकादशाध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

---

१ हविष्या इति—उदयनीयार्थं निरुप्ता इत्यर्थः । २ संस्कारो गरी—क. ख. । ३ निष्कासशब्दस्थाने सर्वत्र निष्काय इति पाठो—ग. पुस्तके । ४ (अ० ११ पा० २ अ० ३ सू० ८) ।

सर्वत्र प्राप्तम् । वचनादन्यकालत्वम् । यत्र वचनं तत्रान्यकालत्वमन्यदेशत्वमन्यकर्तृत्वमपि भवति । यथा, पूर्वेद्युरमावास्यायां वेदिं करोति, अप्स्ववभृथेन चरन्ति । अग्नौ सौत्रामण्यां, दक्षिणाभेदादन्यकर्तृत्वं विज्ञायते, वडवा दक्षिणेति ॥ १ ॥

(आधानस्य तन्त्रताधिकरणम् ॥ २ ॥)

[२] द्रव्यस्य चाकर्मकालनिष्पत्तेः प्रयोगः सर्वार्थः स्यात्स्वकालत्वात् ॥ २ ॥ सि०

वसन्ते ब्राह्मणोऽग्निमादधीत, ग्रीष्मे राजन्यः, शरदि वैश्य इति श्रूयत आधानम् । तत्कर्मार्थमित्यभ्युपगमः । किं कारणम् । अफलत्वात् । आहवनीये जुहोति, गार्हपत्ये हवींषि श्रपयति, दक्षिणाग्नावन्वाहार्यश्रपणादि करोतीति तेषामग्नीनां कर्मसूपयोगः । तत्र विचार्यते, किं तस्य तस्य कर्मणोऽर्थेन भेदेनाऽऽधानं कर्तव्यमथवा सर्वेषामैष्टिकपाशुकसौमिकदार्विहोमिकानां कर्मणां तन्त्रमिति । किं प्राप्तम् । द्रव्यस्य—अग्नेः, अकर्मकालनिष्पत्तेः, वसन्ते ग्रीष्मे शरदीति, प्रयोगः—आधानं सर्वार्थं स्यात् । कुतः । स्वकालत्वात् । स्वोऽस्य कालो वसन्तादिः । न कस्यचित्कर्मणः काले श्रूयते । तत्र न गृह्यते विशेषोऽस्मै कर्मण इदमाधानं नास्मा इति । अगृह्यमाणविशेषत्वाच्च तन्त्रभावो न्याय्यः ।

नन्वाधानानन्तरं यस्य कर्मणः प्रयोगस्तदर्थं तदाधानमिति गृह्यते विशेषः । स खलु गृह्यते विशेषः । किंत्वानन्तर्यमकारणम् । यदाऽपि सर्वार्थं तदाऽप्यवश्यं कस्यचित्कर्मणः पूर्वं प्रयोगः, यौगपद्यस्यासंभवात् । तदेकेनाऽऽनन्तर्यं समो हेतुः, सर्वार्थत्व एकार्थत्वे च । समत्वादहेतुर्भवति । न चाऽऽधानेन कर्माण्युपक्रम्यन्ते । यथा प्रणयनेन । यद्युपक्रम्येरंस्ततो यदनन्तरं कर्म तस्योपक्रमो विज्ञायेत, नोत्तरेषाम् । तेन व्यवहितत्वात्तदपवर्गे चापवृज्येत, प्रणयनवत् । न ह्यनेन किंचित्कर्म प्रक्रम्यते । अप्राक्कालत्वात् । अथ उत्तरकाला हि कर्मश्रुतयः । किं

अतोऽग्न्यधिकरणान्यतिक्रम्य लिख्यते ॥ [१ ॥

१ आप भिति । नास्ति इत्यधिकम्—२. अ. । २ पूर्वप्रयोगात्—क. ख. । ३ न च—ख. ग. । ४ अत इति—धारयितमपूर्वमर्थः ।

तदनेन क्रियते । द्रव्यमर्जयतेऽभिविशेषः । यथा कश्चिल्लोहं सुवर्णं वाऽर्जयेदनेन स्वाधीनेन यथोपपन्नं कर्म करिष्यामीति । स तेन यथाकालमिष्टं दात्रादि करोति । एवमयमग्निविशेषमर्जयति । अनेन स्वाधीनेन यथोपपन्नं कर्म करिष्यामीति । तत्र न गृह्यते विशेषोऽस्मै कर्मण इदमर्जितम्, अस्मै चेति । सर्वेभ्यश्च युज्यते । तस्मात्सर्वार्थम् । अपि च नित्यकाम्यनैमित्तिकानि कर्माणि यथोपपत्तिकालानि । तेषां वसन्ते आहितेनाग्निना कार्यम् । न चान्यस्मिन् काले शक्यो वसन्तेऽग्निराधातुम् । सोऽयमसंयोगो भवति भेदेनाऽऽधाने । अथ तु सर्वकर्मणामर्थं तन्त्रमाधानं, नैष विरोधो भवति । तस्मादपि तन्त्रम् ॥ २ ॥

(ज्योतिष्टोमे त्रयाणां पशूनामर्थे यूपतन्त्रताधिकरणम् ॥ ३ ॥)

[३] यूपश्चाकर्मकालत्वात् ॥ ३ ॥ सि०

ज्योतिष्टोमे पशवः, अग्नीषोमीयसवनीयानुबन्ध्याः तेषां यूपाः, खादिरे बध्नाति, पालाशे बध्नाति, रौहितके बध्नातीति श्रुतः । तत्र विचार्यते । किं त्रयाणां पशुबन्धानां भेदेन यूपः, अथवा तन्त्रमिति । किं प्राप्तम् । भेदेनेति । किं कारणम् । अग्नीषोमीये तावत्प्रयोगवचनेन गृह्यते यूपः । उत्तरयोरपि चोदकेन प्राप्यते । कर्मविशेषावसायिनश्चोदकप्रयोगवचना भेदेन यूपं प्रापयन्ति । तस्माद्भेदः । एवं प्राप्ते, उच्यते । यूपश्च तन्त्रं भवेत् । कुतः । अकर्मकालत्वात् । नास्य पशुकर्मकाल उत्पत्तिः । किं तर्हि । पूर्वकाले, दीक्षासु यूपं छिनत्ति, क्रीते वा राजनीति । तत्रोत्पद्यमानस्य न गृह्यते विशेषोऽस्मै पशुबन्धाय यूपोऽस्मै नेति । सर्वेभ्यश्च प्रयुज्यते । तस्मात्सर्वार्थो भवति ॥ ३ ॥

एकयूपं च दर्शयति ॥ ४ ॥

एकं यूपं त्रयाणामपि पशूनां साधारणं दर्शयति । सवनीये पशौ छित्वा यूपं परिवीयेति, छित्वा परिव्याणं विदधाति । यदि नाना यूपा भवेयुस्ततः पूर्वस्य यूपस्यापवर्गाद्यूपान्तरे चोदकेनैव प्राप्ते छित्वा परिव्याणं न विधातव्यं भवेत् । अथ तन्त्रं यूपः, ततः संस्कारा भवि

---

२ ॥ ३ ॥

---

१ रौहितके—क. ग. । २ शुद्धे—ङ. । ३ कर्मोप—ग. ङ. । ४ भवेद् । नतर्हि—ट. ठ. ।

तन्त्रमित्यग्नीषोमीय एव परिवीतस्य कृतार्थत्वात्पुनः सवनीये परि-व्याणं न प्राप्नोति। तद्विधातव्यं भवति। विधीयते च। तस्मादपि तन्त्रम् ॥ ४ ॥

(यूपसंस्काराणां तन्त्रताधिकरणम् ॥ ३ ॥)

[४] संस्कारास्त्वावर्तेरन्नर्थकालत्वात् ॥ ५ ॥ पू०

यूपसंस्कारा ये पशुतन्त्रमध्ये क्रियन्ते, यथा प्रोक्षणमञ्जनमुच्छ्रयणं परिव्याणं च, तेषु चिन्त्यते। किं तस्य तस्य पशोर्भेदेन कर्तव्याः, अथवा तन्त्रमिति। किं प्राप्तम्। संस्कारास्त्वावर्तेरन् यूपस्य, न यथा यूपास्तन्त्रं तथा स्युः। किं कारणम्। अर्थकालत्वात्। अर्थः पशोर्नियोजनम्। तत्काला एते संस्काराः। तत्र गृह्यते विशेषः। यस्य पशोर्नियोजनकाले कृतास्तदर्था इति। इतरयोश्च पश्वोरप्राप्तकालत्वात्तादर्थ्येन नास्ति प्रयोगः। तस्मादावर्तेरन्। यथाऽग्नेः संमार्जनम् ॥ ५ ॥

तत्कालास्तु यूपकर्मत्वात्तस्य धर्मविधानात्सर्वार्थानां च वचनादन्यकालत्वम् ॥ ६ ॥ सि०

सत्यमावर्तेरन्, यद्येते नियोजनकाला भवेयुः। तत्कालास्त्वेते-दीक्षाकालाः। कथं ज्ञायते। यूपकर्मत्वात्। नैते नियोजनार्थाः। यूप एतैः क्रियते। यूपो नियोजनार्थः। स च दीक्षासु कर्तव्यः। दीक्षासु यूपं छिनत्तीति वचनात्। संस्कारैश्च स क्रियते। तस्माद्दीक्षाकाला एवैते संस्काराः। ननु छेदनमात्रं तत्र यूपस्य श्रूयते, न यूपक्रिया। उच्यते। न किंचिद्द्रव्यं यूपाख्यमस्ति, यस्य छेदनमुच्येत। तदेतदेवं ज्ञायते। दीक्षासु छेदनाभिर्यूपं करोतीति। छेदनग्रहणं च मुख्यत्वात्प्रदर्शनार्थम्। यत्कारणम्। नासौ छेदनेन केवलेन यूपो भवतीति। एवं चेद्दीक्षाकाला एवैते संस्काराः। सर्वार्थानां च सतां वचनादेषांविदन्यकालत्वं कृतम्। यथाऽऽग्निमारुतादूर्ध्वमनुयाजैश्चरन्तीति। तस्माद्यूपवत्संस्कारा अपि तन्त्रम्।

---

२ ॥ १ ॥

---

१ सवनीय—क ख.। २ प्रदद.-घ.।

यूपकर्मत्वादित्यन्यथापरा व्याख्या । यूपकर्म तत्र एते संस्काराश्छेदनाद्याः । यूपोऽप्येवं क्रियते तक्षणादिव्यापारेण । यथा राजपथेन सम्राट् सत्कृतश्चेत्तस्य पुनः क्रिया निरर्थिका, तस्मादनावृत्तिः । नन्वेवं सति निरूढपशावपि कार्यं स एव यूपः कर्तव्यो भवेत् । बाढं भवेत्, यदि निमित्तकेन यागप्रतिषेधो न स्यात् । अस्ति तु स प्रतिषेधः । तस्मान्न भवति । यथा, न तैरेव दर्भैः प्रयोगान्तरमपि क्रियते । अथवा यदर्थं स यूपः कृतस्तत्कर्मापवृक्तम् । तस्यापवर्गे यूपोऽप्यपवृक्तः ॥ ६ ॥

सकृन्मानं च दर्शयति ॥ ७ ॥

त्रिवृता यूपं परिवीय सवनीयं पशुमुपाकरोतीति, परिव्याणेन यूपधर्माननुक्रममाणः सकृन्मितं स्वातं यूपं दर्शयति । इतरथा सुवचत्वाद्यूपोत्सर्गेणोपक्रमेत । आनन्तर्यार्थमिति चेत् । न । प्रकृतितः सिद्धत्वात् । तस्मादपि तन्त्रं संस्काराः ॥ ७ ॥

(स्वरुतन्त्रताधिकरणम् ॥ ५ ॥)

[५] स्वरुस्तन्त्रापवर्गः स्यादस्वकालत्वात् ॥८॥ पू०

अस्ति स्वरुः, यूपस्य स्वरुं करोतीति श्रुतः । स किं सर्वपशूनां तन्त्रं भेदेन वेति । किं प्राप्तम् ।

स्वरुः खलु तन्त्रे तन्त्रेऽपवृज्येत । अस्वकालत्वात् । नास्य स्वः काल उत्पत्तौ । कर्मकालेऽप्युपादीयते, स्वरुणा स्वधितिना वा पशुं समनक्तीति । यस्य पशोः समञ्जनकाल उपात्तस्तदर्थोऽसाविति पृथग्विशेषः । तस्माद्भेदः । ननु यूपस्य स्वरुं करोतीति स्वे काले चास्योत्पत्तिः । न खल्वेषाऽप्यन्तःप्रयोगेव । अपि च कार्यवचनोऽत्र स्वरुशब्दः । स्वरुं करोति, स्वरुकार्यं करोतीति । यत्कारणम् । स्वरुर्न ज्ञायते । स्वरुकार्यं तु ज्ञायते पशोरञ्जनम् । ननु कल्पान्ते स्वरोः प्रतिपत्तिर्दृश्यते, संस्थिते सोमे प्रस्तरं प्रहरति, स्वरुं चायज्ञवेशसायेति । सत्यमस्ति दर्शनम् । तत्तु

१ ॥ ७ ॥

१ स्वकाले चास्योत्पत्तिः । न स्वप्रयोग एवोत्पत्तिः प्रयोगे वा—म. । २ करोति—ख. घ. । ३ वा यज्ञ—क ग. । ४ यज्ञवेशसाय—ग.

स्वरुमात्रस्य, न तु स्वरुविशेषस्य । तत्राग्नीषोमीय उपात्तस्य तन्त्रेण तया प्रवृत्तस्य दर्शनं सोमान्ते स्यात्, अथवा चोदकप्राप्तस्यानुबन्ध्याकालस्येति संशये, किं न्याय्यं, यदनुबन्ध्याकालस्य दर्शनं भवत्र तन्त्रतया प्रवृत्तस्येति । कुतः । यत्र उक्तो न्यायः स्वरुतन्त्रापवर्गः स्यादस्वकालत्वादिति । न च दर्शनं केवलं साधकं भवति । यथासंभवं तु दर्शनं कल्पितम् । तदेवं यथा प्रस्तरस्यानुबन्ध्याकालस्य दर्शनं तद्वत्स्वरोरपि भविष्यतीति ॥ ८ ॥

साधारणो वाऽनुनिष्पत्तिस्तस्य साधारणत्वात् ॥ ९ ॥ सि०

नैतदस्ति, प्रतितन्त्रं स्वरुभेद इति । किं तर्हि । साधारणः स्यात् । कुतः । यतोऽयमनुनिष्पद्यते । यूपः साधारणः सर्वपशूनाम् । तस्य साधारणत्वादयमपि साधारण एव न्याय्यः । यथैक एव यूपः सर्वपशूनां साधारणः, एवमयमप्यगृह्यमाणविशेषत्वात्साधारणो भविष्यति । नैतद्युक्तम् । अङ्गप्रतिकर्षवचनादगृह्यमाणविशेषत्वाद्यूपस्य साधारण्यमुपपद्यते, न तु स्वरोः प्रतिकर्षे किंचन वचनमस्ति, यतोऽगृह्यमाणविशेषत्वादस्यापि साधारण्यमुपपद्येत । यदेतत्, यूपस्य स्वरुं करोतीति तदन्तःप्रयोगसंबद्धं स्वरुकार्यमञ्जनं कर्तुं यमुपादत्ते तं यूपादिति । न चान्यस्य साधारण्येनास्य साधारण्यं युक्तम् । संभवन्ति ह्येकस्यापि बहवः शकला इति । चोदकप्रयोगवचनाच्च भिद्यमाना अन्तःप्रयोगसंबद्धमङ्गमाग्नेयीयं प्रतितन्त्रं प्रापयन्ति गृह्यमाणविशेषत्वादित्यतो भेद एव युक्त इति ।

उच्यते । यद्यप्यस्य नास्ति प्रतिकर्षवचनं प्रत्यक्षम् । न चान्यस्मिन् प्रतिकृष्यमाणेऽन्यस्य प्रतिकर्ष इति नैतद्युक्तम् । असंबद्धयोर्हि, तदेवं भवति, न संबद्धयोः । अयं च शकलो यूपमनुनिष्पद्यते । तदस्य यूपप्रतिकर्षादेव सिद्धः प्रतिकर्षः । अतो यत्र यूपस्तत्रायमपि । यच्च, यूपस्य स्वरुं करोतीत्यन्तःप्रयोगसंबद्धा श्रुतिरिति । तदपि

८ ॥

१ उपपद्यते—ग. । २ इति । नैतद्युक्तम्—मु० ।

नैवम् । द्वौ हि कालौ द्रव्यस्य । एक उपादानकालः, एक उपात्तस्य प्रयोगकालः । यद्ध्युपादातव्यं न हि तदनुपादाय कश्चित्प्रयोगमारभते । न ह्यनुपादाय व्रीहीन्, प्रत्युत्य प्रयोगं व्रीहीन् मृगयति । एवंकुर्वाणस्य प्रयोग एव न संवर्तेत । अयं च यूपं छिद्यमानमनुनिष्पद्यते । अतो यत्र छेदनं तत्रायमपि । यद्यप्येकस्यापि यूपस्य बहवः स्वरवः संभवन्तीति । स्यादेवं, यदि प्राथम्याविशिष्टस्य नोपादानं भवेत् । विशिष्टस्य तूपादानमुक्तं, ततो यः प्रथमः शकलः परापतेत्स स्वरुः कार्य इति वचनात् । बहूनां च प्राथम्याभावाद्बहवो न संभवन्ति । तस्मादेक एव साधारणः स्वरुरिति ॥ ९ ॥

सोमान्ते च प्रतिपत्तिदर्शनात् ॥ १० ॥

सोमान्ते चास्य प्रतिपत्तिर्दृश्यते । संस्थिते सोमे प्रस्तरं प्रहरति स्वरुं चायज्ञवेशसायेति । तत्साधारण्य एवोपपद्यते । तन्त्रापवर्गे ह्यग्नीषोमीयान्त एव स्यात् । तस्मादपि साधारणः ॥ १० ॥

तत्कालो वा प्रस्तरवत् ॥ ११ ॥

इति यदुक्तं तत्परिहर्तव्यम् ॥ ११ ॥

न वोत्पत्तिवाक्यत्वात्प्रदेशात्प्रस्तरे तथा ॥ १२ ॥

नास्यानुबन्ध्याकालस्य स्वरोः प्रहरणम् । किं कारणम् । इदमेव प्रहरणस्योत्पत्तिवाक्यं, सोमान्ते प्रस्तरं प्रहरन्ति, स्वरुं चायज्ञवेशसायेति । अनेन क्रमादग्नीषोमीयकालस्य प्रहरणं गम्यते । स यदि साधारणस्ततः सर्वपशूनां कृतार्थे कर्मण्यस्योत्सर्गविशेषस्याभावो प्रहरणस्य दर्शनमुपपद्यते । अथ तु पृथक् स्यात्ततोऽग्नीषोमीयस्यान्त एव दृश्येत । अथ वचनमिदं कस्मान्न भवति । अग्नीषोमीयान्ते प्राप्तस्य सोमान्ते वचनात् । नैतदेवम् । वचनेन द्वावुत्सर्गस्य विशेषावुच्येयाताम् । अग्नौ च प्रहरणं, सोमान्ते च । तथा च वाक्यभेदः स्यात् । तस्मान्नैतद्वचनम् । यत्तु

९ ॥ १० ॥ ११ ॥

१ अत.—ख. । २ या यत्र—क । ३ 'तत्काले वा प्रस्तरवत्' इति सूत्रं भाष्यरूपेण सत्योमुद्रितपुस्तके प्रकाशितमप्युपेक्ष्य बहुतरप्रमाणानुरोधेन यथायथप्रकाशितमिति ज्ञेयम् । ४ न वोत्पत्ति—क. ग. ।

प्रस्तरत्वादिति । प्रदेशात्प्रस्तरे तथा । प्रस्तरस्य दर्शपूर्णमासयोः प्रहरणमुक्तम्, आशीर्भिः प्रस्तरं प्रहरतीति । चोदकेन प्रतिपत्तु प्राप्यते । तत्रानुबन्ध्याकालस्य दर्शनं युज्यते, न स्वरुप्रहरणस्यैतदस्ति । तस्माद्विषमोऽयमुपन्यासः ॥ १२ ॥

(अहर्गणेऽन्त्यदिन एव कृष्णविषाणायाः प्रासननियमाधिकरणम् ॥ १ ॥)

[६] अहर्गणे विषाणाप्रासनं धर्मविप्रतिषेधादन्ते प्रथमे वाऽहनि विकल्पः स्यात् ॥ १३ ॥ पू०

ज्योतिष्टोमे दीक्षितव्रतमाम्नातं, कृष्णविषाणया कण्डूयतीति । तत्रैव च पुनः श्रुतं, नीतासु चात्वाले कृष्णविषाणां प्रास्यतीति । तदुभयं द्वादशाहे चोदकेन प्राप्तम् । तत्र विचार्यते । किमन्ते प्रथमे वाऽहनि कृष्णविषाणायाः प्रासनं कर्तव्यम्, अथवाऽन्त्य एवेति । किं प्राप्तम् ।

विकल्पः कर्तव्यः । अन्ते प्रथमे वाऽहनि प्रासनम् । कुतः । धर्मविप्रतिषेधात् । यदि प्रथमेऽहनि करिष्यते, उत्तरेष्वहःसु प्राग्दक्षिणानयनात्पूर्वे पदार्थास्तेषां विषाणाकण्डूयनं धर्मः सोऽधेत । अथान्त्ये ततः पूर्वेषामह्नां दक्षिणानयनादूर्ध्वं ये पदार्थास्तेषां हस्तकण्डूयनं धर्मः, स बाध्येत । स एष धर्मविप्रतिषेधः । तस्माद्विकल्पः ॥ १३ ॥

पाणेस्त्वश्रुतिभूतत्वाद्विषाणानियमः स्यात्प्रातःसवनमध्यत्वाच्छिष्टे चाभिप्रवृत्तत्वात् ॥ १४ ॥ सि०

नैतदेवं, स्याद्विकल्प इति । किं तर्हि । विषाणानियमः स्यात् । विषाणाकण्डूयनं सर्वस्मिन्नहर्गणे नियम्येत । अन्त्येऽहनि प्रासनं स्यात् । कस्मात् । प्रातःसवनमध्यत्वात् । बहूनि प्रातःसवनान्यस्याहर्गणस्य मध्ये । तेषां विषाणाकण्डूयनं धर्मोऽनुग्रहीतो भविष्यति । नन्वितरयोः सवनयोर्हस्तकण्डूयनं धर्मः, स बाधिष्यते । नैष दोषः । नैवं श्रूयते, पाणिना कण्डूयितव्यमिति । अर्थात्प्रत्यासत्त्या क्रियते । यश्चार्थादर्थो न स चोदनार्थः ।

१२ ॥ १३ ॥

१ प्राप्यते—क. ग.

एवमध्युत्तरयोः प्रत्यासत्त्या हस्त एव प्राप्नोतीति । अत्र ब्रूमः । शिष्टे चाभिप्रवृत्तत्वात् । प्रातःसवनशेषे कण्डूयनस्य शिष्टत्वादुत्तरयोरपि विषाणाकण्डूयनमेव नियम्येत । अभिप्रवृत्तत्वात् । अभिप्रवृत्तस्य नियमस्योत्सर्गे, आचारविरोधः स्यात् । अथ प्रकृतौ कथमुत्सर्गः । विषाणाया अभावात् । अन्या विषाणा कस्मात्कण्डूयनार्थेन नोत्पाद्यते । पूर्वविषाणाया प्रासनं धारणयत्नविमोकार्थम् । तत्र यद्यन्या विषाणाऽऽनीयेत, तस्या धारणमदृष्टार्थम् । तस्या अदृष्टोऽर्थः कल्पयितव्यः स्यात् । इह तूत्तरयोः सवने धारयितव्या विषाणा । तस्याः सत्त्वा नास्ति नियमोत्सर्गे कारणम् । तस्मादाद्यस्याह्नो दक्षिणानयनकालादूर्ध्वं विषाणाकण्डूयनमेव स्यात् ॥ १४ ॥

(नानाबीजेष्ट्यवान्तरबीजसंबन्धिहविष्कृदाह्वानकाल एव वाग्विसर्गनियमाधिकरणम् ॥ ७ ॥)

[७] वाग्विसर्गो हविष्कृता बीजभेदे तथा स्यात् ॥ १५ ॥ सि०

राजसूये नानाबीजेष्टिः, अग्नये गृहपतये आशूनामष्टाकपालं निर्वपेत्, सोमाय वनस्पतये श्यामाकं चरुं, सवित्रे प्रसवित्रे सवीनामष्टाकपालमिति । नानाबीजेष्वेकमुलूखलं विषयादित्युक्तम् । अवहत्य क्रमेणावहतिः क्रियते । प्रकृतौ च श्रूयते, अपः प्रणेष्यन् वाचं यच्छति, तां सहविष्कृता विसृजतीति । हविष्कृद्ग्रहणं च काललक्षणार्थमित्युक्तं, यथाऽऽह्वानवपीति चेत् । न कालविधित्वादिदवस्थास्थिति । इहानेको हविष्कृदाह्वानकालः । तत्र पूर्वेण विचारणा । किमन्त्ये प्रथमे वा हविष्कृत्काले वाग्विसर्गः कर्तव्यः, अथवाऽन्त्य एवेति ।

---

१४ ॥

---

१ ननु दर्शेऽपीष्टेऽपि प्रातःसवनशेषवत्त्वयोः प्रत्यासत्त्या प्रवृत्तमिव परिच्छेदकत्वेन प्राप्नोतीति । कृष्णविषाणावत्त्वात 'शिष्टे चाभिप्रवृत्तत्वात्' इति सूत्रावयवस्य व्याख्येति—इत्यर्थस्त्वादिना । अत एतस्य पृथक्सूत्रत्वेन प्रकाशनं काशीपुस्तके प्रमाद इति ध्येयम् । २ (अ० ५ पा० ४ अ० ५ सू० १२) ३ (अ० ३ पा० २ अ० ३ सू० ५)। ४ (अ० २ पा० २ अ० २ सू० ६)।

तथैव च पूर्वः पक्षः । प्राग्घविष्कृत्कालाद्ये पदार्थास्तेषां वाग्यमो धर्मः । स बाध्येत, यदि पूर्वस्मिन् वाग्विसर्गः क्रियते । अथोत्तरस्मिंस्ततो हविष्कृत्कालादूर्ध्वं ये पदार्थास्तेषां व्याभाषणकरणं धर्मस्तद्बाध्येत । तथैव चोत्तरः पक्षः, व्याभाषणस्याश्रुतत्वाच्छिष्टे च वाग्यमस्याभिप्रवृत्तत्वादिति । अधिकरणप्रदेशोऽयम् ॥ १५ ॥

(पाशुकवाग्यमस्य पौरोडाशिकहविष्कृदाह्वानकाले विसर्गाधिकरणम् ॥८॥)

[८] पशौ च स पुरोडाशे समानतन्त्रं भवेत् ॥ १६ ॥ सि०

अग्नीषोमीये पशौ पशुः पुरोडाशश्च । तयोः पाशुकं पौरोडाशिकं च तन्त्रम् । अत्रापि सैव चिन्ता । किं पाशुककर्मार्थे हविष्कृदाह्वानकाले वाग्विसर्गः कर्तव्य उत पौरोडाशिककर्मार्थे इति । तथैव पूर्वोत्तरपक्षौ बोध्यौ । अयमप्यधिकरणप्रदेश एव । ननु नैव पशौ हविष्कृदस्ति, ओषध्यर्थत्वात् । सर्वार्थत्वमेवं कृत्वा चिन्त्यते । कृत्वा चिन्तेयम् ॥ १६ ॥

(चयने प्रधानान्तरमेवाग्निविमोकाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[९] अग्नियोगः सोमकाले तदर्थत्वात्संस्कृतकर्मणः परेषु साङ्गस्य तस्मात्सर्वापवर्गे विमोकः स्यात् ॥ १७ ॥ पू०

अग्नौ श्रूयते, अग्निं युनज्मि शवसा घृतेनेति जुहोति । अग्निमेवैतद्युनक्तीति । पुनः, इमं स्तनं मधुमन्तं धयापामित्यग्निविमोकं जुहोतीति । तत्र विचार्यते । किमङ्गप्रधानार्थो योगः, सर्वापवर्गे विमोकः कर्तव्य उत प्रधानार्थो योगः, प्रधानापवर्गे विमोक इति । किं प्राप्तम् । अग्नियोगः सोमकाले तदर्थत्वात्संस्कृतकर्मणः परेषु साङ्गस्य,

१९ ॥ १९ ॥]

१ पशौ च पुरोडाशे–मु. । २ ओषध्यर्थत्वात्–ग. । ओषध्यर्थत्वात्– ?. । ३ अत्र 'अङ्गप्रधानार्थो योगः सर्वापवर्गे च विमोकः स्यात्' इति पाठः काशीमुद्रितपुस्तक एव दृश्यते, नान्यत्रेति स पाठ उपेक्षितः । वस्तुतस्तु नेदं सूत्रं, किंतु सूत्रं व्याकुर्वाणानां भाष्यकाराणां वचनमेतद्मित्याकलयन्तु सुधियः ।

२७१

तस्मात्सर्वापवर्गे विमोकः स्यात्। अङ्गप्रधानार्थो योगः सर्वापवर्गे च विमोकः स्यात्।

किं कारणम्। अविशेषेण श्रूयते। अग्निं युनज्मि शवसा घृतेनेति जुहोत्यग्निमेवैतद्युनक्तीति। न च श्रूयते, तस्मा अस्मै वा कर्मण इति। अविशेषात्सर्वार्थ इति विज्ञायते। अपि च तस्मिन् युक्तेऽङ्गान्यङ्गानि प्रधानानि च क्रियन्ते। तस्मादपि सर्वार्थम्। तदुक्तं, सर्वेषां वा शेषत्वस्यातत्प्रयुक्तत्वादिति सर्वार्थे। चेत्सर्वापवर्गे विमोकः कर्तव्यः। तदा हि योगकार्यमवसितं भवति। योगापवर्गार्थश्च विमोकः॥ १७॥

प्रधानापवर्गे वा तदर्थत्वात्॥ १८॥ सि०

न वा सर्वापवर्गे विमोकः स्यात्। किं तर्हि। प्रधानापवर्ग एव। प्रधानसंयोगेन हि श्रूयते, पञ्चभिर्युनक्ति पाङ्क्तो यज्ञो यावानेव यज्ञस्तमालभत इति। यज्ञस्यार्थे युनक्तीति विज्ञायते। तस्मात्प्रधानार्थो योगः। प्रधानार्थश्चेत्तदपवर्गे योगकार्यमवसितं भवति। तस्मा-

---

सर्वापवर्गे विमोकः कर्तव्यः। कुतः। 'अग्निमेव युनक्ति' इत्यनेन तावद्विशेषो न गम्यते, प्रधानार्थो योगो नाङ्गानामिति। अग्नौ च प्रधानमङ्गानि च क्रियन्ते। यथा 'वेद्यां हवींष्यासादयति' इत्यङ्गहविषां प्रधानहविषां च वेद्यामासादनं, न प्रधानहविर्भिर्विशेष्यते। यथा चाऽऽहवनीये क्रियमाणः संस्कारो न शक्यते वक्तुं प्रधानस्य योऽग्निस्तस्यायं संस्कारो नाङ्गानां योऽग्निरिति, एवमिहाप्यग्नेरविशेषाद्योगः सर्वार्थः, प्रकरणस्याविशेषकत्वादित्युक्तम्॥ १७॥

प्रधानापवर्गे विमोकः। कुतः। 'पञ्चभिर्युनक्ति पाङ्क्तो यज्ञः' इति श्रुत्या यज्ञसंयोगेन। [illegible] प्रधानवचन इति। नैतदेवम्। 'पञ्चभिर्युनक्ति' इति गुणवाक्यमिदम्। तेन तदेकवाक्यतया [illegible] एवापवर्गपर्यवसानो न योगस्य। 'अग्निं युनज्मि शवसा घृतेनेति जुहोति' इत्यनेन कर्मोत्पद्यते। तत्रप्रधानं [illegible] भिन्नापि भवति। तत्र [illegible] वाक्येन वा प्रयोजनसंबन्धो दीयते। तेन निराकाङ्क्षी भवति। इह तु वाक्येनैव प्रयोजनं दीयते। [illegible] यज्ञसंयोगो नास्ति। यद्यपि तु यज्ञसंयोगो भवेत्तथापि यज्ञशब्दो यागमात्रवचनः। 'यदङ्गा

---

१ (अ० ३ पा० ४ अ० १ सू० २)। २ क्वचित् पाठे—[illegible]। ३ न प्रधानहविर्भिरिति—[illegible]। ४ [illegible]। ५ [illegible]। ६ [illegible]। ७ [illegible]।

एवं च कृत्वाऽवभृथे आर्षेयवरणस्य होतृवरणस्य च प्रतिषेधो युक्तो भविष्यति, न होतारं वृणीते, नाऽऽर्षेयमिति । यथा न्यायोऽपदिष्टः । सोमार्थं हि होतृवरणं कृतम्, यद्धोतारं वृणीते अग्नीं तद्वृणीत इति । एतस्मिन्न्यायेऽसति तदप्यङ्गप्रधानार्थमित्यवभृथेऽपि प्रसज्येत । तत्र कृतार्थत्वात्प्राकृतं होतृवरणं नैव प्राप्नोति । तस्य प्रतिषेधोऽनर्थकः । सति त्वेतस्मिन्न्याये तदपि प्रधानार्थमेव । तथापि हि यज्ञसंयोगः, यदहुत्वा वषट्कुर्युर्भ्रातृव्यं यज्ञस्याऽऽशीर्गच्छेत्, यद्धुत्वा वषट्कुर्वन्ति, एकधा यजमाने यज्ञस्याऽऽशीः प्रतितिष्ठतीति । प्रधानार्थे चेत्तदपवर्गे तत्कार्यमवसितमित्यवभृथे प्राकृतं होतृवरणं प्राप्नोति । तस्य प्रतिषेधो वक्तव्यः । उच्यते च । तस्मात्प्रधानार्थो योगः । प्रधानापवर्गे वियोक इति ॥ १९ ॥

अहर्गणे च प्रत्यहं स्यात्तदर्थत्वात् ॥ २० ॥

अहर्गणे च द्वादशाहे प्रत्यहं योगविमोकौ दर्शयति । स वा अहरहर्युनक्ति, अहरहर्विमुञ्चतीति । तदुपपद्यते, यदि प्रधानार्थो योगः । इतरथाऽऽद्येऽहनि योगः स्यात्, अन्त्ये वियोकः । तदा हि सर्वापवर्ग इति ॥ २० ॥

(अहर्गणे—उपसत्काळीनसुब्रह्मण्याह्वानस्य तन्त्रताधिकरणम् ॥ १० ॥)

[१०] सुब्रह्मण्या तु तन्त्रं दीक्षावदन्यकालत्वात् ॥ २१ ॥ सि०

द्वादशाहे, उपसत्काळं सुब्रह्मण्याह्वानं प्रति चिन्त्यते । किं भेदेन कर्तव्यमुत तन्त्रेणेति । कर्मभेदाद्भेदेनेति प्राप्ते, उच्यते—

सुब्रह्मण्या तु तन्त्रं स्यात् । कुतः । अन्यकालत्वात् । कर्मप्रयोगात्पृथक्कालेयम् । तत्र न गृह्यते विशेषः । अगृह्यमाणे विशेषे तन्त्रभावो युक्तः । दीक्षावत् । यथा दीक्षा पृथक्कालत्वात्तन्त्रं भवति, तथेयमपि ॥ २१ ॥

(अहर्गणे सुत्याकालीनसुब्रह्मण्याह्वानस्याऽऽवृत्त्यधिकरणम् ॥ ११ ॥)

[११] तत्काला त्वावर्तेत प्रयोगतो विशेषसंयोगात् ॥ २२ ॥ सि०

[१९ ॥ २० ॥ २१ ॥

१ उपसत्प्रत्ये सुब्र—क. । २ तत्कालस्त्वावर्तेत—घ. ।

तस्मिन्नेव द्वादशाहे तत्काला या सुब्रह्मण्या सा स्वावर्तेत, भेदेन स्यात्। कुतः। प्रयोगं प्रति तस्या विशेषसंयोगो भवति, अद्य सुत्यामागच्छेति। अद्येत्युक्ते श्वः परश्वो वेति नोक्तो भवति। तत्रापि च प्रकृत्यतिदेशाद्वक्तव्यम्। तस्मादावर्तेत॥ २२॥

अप्रयोगाङ्गमिति चेत्॥ २३॥

इति चेत्पश्यसि—अद्येति विशेषसंयोगादावृत्तिरिति। नैतदुक्तम्। कुतः। यतोऽप्रयोगाङ्गमेतत्, यदद्येति वचनम्। इदं हि प्रकृतावेकत्वादह्नोऽविवक्षितम्। अर्थादेव सिद्धत्वात्। अनङ्गीकृतत्वाच्च चोदकेन न प्राप्येत। यावदुक्तं स्यात्, सुत्यामागच्छेति तावदेवाद्येति। सुत्यात्वं सर्वेषामह्नामविशिष्टम्। तस्मात्तन्त्रम्॥ २३॥

स्यात्प्रयोगनिर्देशात्कर्तृभेदवत्॥ २४॥

स्योद्भेदः। कुतः। प्रयोगनिर्देशात्। यद्यप्यद्यशब्दस्यार्थो न विवक्षितस्तथाऽपि यस्मिन्नहनि प्रयुज्यते तत्कालस्य प्रधानस्योपकरोति। नान्यकालस्य। कर्तृभेदवत्। तद्यथा, अग्नावध्वर्युरुत्तरं विहारे हवींष्यासादयति। माकतीमेव प्रतिप्रस्थाता दक्षिणस्मिन्नित्यौत्तरवैहारिकाण्यङ्गानि देशभेदान्नावरत्या नोपकुर्वन्ति। यथा तानि देशभेदान्नोपकुर्वन्ति, एवमिदमपि कालभेदादन्यकालस्य नोपकरिष्यति। तस्मादावर्तेत॥ २४॥

तद्भूतस्थानादग्निवदिति चेत्तदपवर्गस्तदर्थत्वात्॥ २५॥

अथोच्येत। एकस्मिन्नहन्याहूता देवता आह्वानसंस्कृता भवति। एका चासौ। तस्याः पुनराह्वानमनर्थकम्। अग्निवत्। यथाऽग्नेः सकृदाधानेन संस्कृतस्य न पुनः कर्मणि संस्कार एकस्य क्रियत इति। तन्नायुक्तम्। यत्कारणम्। प्रतिकर्मापवर्गः। यस्मिन् कर्मण्याह्वानं क्रियते तदर्थं तद्भवति। तस्य कर्मान्तेऽपवर्गः। यथा, अन्येषां सुत्याकालानां संस्काराणामग्निसंमार्गादीनाम्। तस्मादावृत्तिः॥२५॥

अग्निवदिति चेत्॥ २६॥

२२॥ २३॥ ॥ २४॥ २५॥

---

१ स्योद्भेद-। प्रयोग-क. ख.। २ एतस्य-ख.। एतस्यान्-ग.।

इति यदुक्तं, यथाऽऽधानं सर्वकर्मणि तन्त्रं भवति, एवमिदमपी-त्येतस्य कः परिहारः । आधानत्वं सूत्रम् ॥ २६ ॥

न प्रयोगसाधारण्यात् ॥ २७ ॥

नैतदाधानेन तुल्यम् । आधानस्य स्वकालत्वात् । स्वेकाले हि क्रियते । तत्र न गृह्यते विशेषः । इदं पुनः कर्मकालमाह्वानम् । तदस्य कर्मणः काले क्रियते तदर्थमिति गृह्यमाणविशेषम् । तस्मान्नैत-दाधानेन तुल्यम् ॥ २७ ॥

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ २८ ॥

लिङ्गं चैतदर्थं दर्शयति प्रत्यहं सुब्रह्मण्याह्वानमिति । एवं ह्याह, संस्थिते संस्थितेऽहन्याग्नीध्रागारं प्रविश्य सुब्रह्मण्य सुब्रह्मण्यामाह्वयेति प्रेष्यतीति । प्रेषणमाह्वानक्रियार्थम् । तस्मादपि प्रत्यहमाह्वानम् ॥२८॥

तद्वि तथेति चेत् ॥ २९ ॥

तदित्यनेन यूपाहुतिं प्रतिनिर्दिशति । तद्धि यूपाहुतिकर्म यथा यूपे-कादशिन्यां तन्त्रं भवति । तथेदमपि भविष्यति । किं तस्य प्रादप च सादृश्यम् । तत्क्रियमाणमवश्यं कस्यचिद्यूपस्यान्तिके भवति । सर्वसाधारणस्यान्तिकस्य दुर्लभत्वात् । यथा तदेकस्य कस्यचिद्यूप स्यान्तिके क्रियमाणं सर्वयूपार्थं भवति, एवमिदमप्येतस्य कस्यचि-त्सौत्यस्य कर्मणोऽन्तिके क्रियमाणं सर्वार्थं भविष्यतीति ॥ २९ ॥

नाशिष्टत्वादितरन्यायत्वात् ॥ ३० ॥

नैतचेन तुल्यम् । कुतः । अशिष्टत्वात् । नात्र यूपान्तिके होमः शिष्यते । अविवक्षितमन्तिकमाहवनीयप्रतिषेधार्थमेतदित्युक्तम्—इदं-स्प्रतिषेधो वा, अग्रासुत्वाच्च देवानामिति । इतरन्यायत्वाच्च । इह त्वितरो न्यायः । कालभेदाद्गृह्यमाणविशेषस्याऽऽवृत्त्या भवितव्य-मिति । तस्माद्विषम उपन्यासः ॥ ३० ॥

---

२६ ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥

---

१ स्वकाले—क. ख. । २ सुब्रह्मण्ये—क. ख. ग. मु । ३ तस्मादस्य—ग । ४ (अ० ११ पा० ३ अ० ७ सू० २७) । ५ (अ० ११ पा० २ अ० ७ सू० २३) ।

विध्येकत्वादिति ॥ ३१ ॥

अथ कश्चिद्ब्रूयात्, इह द्वादशाहिको विधिस्तन्त्रशब्दो वसतीवरीपर्यन्तोऽवभृथादिश्च। अयमपि च द्वादशाहिको विधिः। तस्मादस्यापदनेनापि तथा भवितव्यमिति ॥ ३१ ॥

न कृत्स्नस्य पुनःप्रयोगात्प्रधानवत् ॥ ३२ ॥

न। कुतः। कृत्स्नस्य पुनःप्रयोगात्। कृत्स्नोऽन्यो विधिः पुनः प्रयुज्यते, अभिषवपवमानग्रहचमसस्तोत्रशस्त्रादिः। प्रधानवत्। तद्यथा प्रधानानि प्रत्यहं क्रियन्ते तथा। तत्र वसतीवरीवद्वा सकृत्त्वं स्यात्, स्तोत्रादिवद्वा बहुकृत्वः कृतं स्यात्। तत्र बहुकृत्वः कृतमिति न्याय्यम्। तथा सर्वेषामुपकरोति। सकृत्कृतं तु यत्र क्रियते तत्रैव कालभेदादुपकुर्यात्। तस्मादावृत्तिः॥ ३२ ॥

(देशकर्तृविषयेऽनियमाधिकरणम् ॥ १२ ॥)

[१२] लौकिके तु यथाकामी संस्कारानर्थलोपात् ॥३३॥ सि०

इह लौकिकार्था उदाहरणम्। यथा देशः, समे दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत। कर्तारः, दर्शपूर्णमासयोर्यज्ञक्रतोश्चत्वार ऋत्विजः। स्रुगादीनि च पात्राणि। तेषु विचारः। किं प्रतिप्रयोगमन्यान्युपादेयानि, उत तान्येवाऽन्यानि वोपादाय प्रयोग इति। किं प्राप्तम्। अन्यान्यन्यान्युपादेयानीति। किं कारणम्। निरिष्टकेन पुनः क्रिया शिष्टा नाऽऽचरन्तीति। एवं प्राप्ते, ब्रूमः। लौकिकेषु यथाकामी, तानि वाऽन्यानि वा, अनियमः। कुतः। संस्कारानर्थलोपात्। न कश्चित्पूर्वस्मिन् प्रयोगे कर्त्रादीनां संस्कारः कृतः योऽन्योपादाने लुप्येत। नाप्यर्थलोपः। अन्यैरपि हि शक्यते प्रयोगः कर्तुम्। तस्मादनियमः। अथ यदुक्तं निरिष्टकेन शिष्टा यागं नाऽऽचरन्तीति। एतैराचरन्तीति। तस्मान्नैष दोषः। ननु ऋत्विगाचार्यौ नातिचरितव्याविति स्मरन्तीति। पुरुषधर्मोऽसौ, न कर्मधर्मः। कर्मसंयोगाभावात्प्रकरणाभावाच्च। देशेषु कर्तृषु च पर्यवसितम्। पात्रेषूत्तरा कथा करिष्यते ॥ ३३ ॥

३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

१ अत्र च ' प्रस्ताराणीर्जाः ' इति पाठ अनवरतः इति भाति। २ निरिष्टकेन–घ. पु.।

(यज्ञपात्राणां यावज्जीवं धारणनियमाधिकरणम् ॥ १३ ॥)

[१३] यज्ञायुधानि धार्येरन् प्रतिपत्तिविधानादृजीषवत् ॥ ३४ ॥ सि०

यज्ञपात्राणि स्वान्ताद्धारयितव्यानि । कुतः । प्रतिपत्तिविधानात् । प्रतिपत्तिस्तेषां परिधानीये कर्मणि विधीयते, आहिताग्निमग्निभिर्दहन्ति यज्ञपात्रैश्चेति (तदर्थः) । ऋजीषवत् । तद्यथा, अहर्गणे सर्वेषामह्ना- मृजीषोऽवभृथे प्रतिपादनार्थं धार्यते । ऋजीषमप्सु प्रहरन्तीति श्रूयते ॥ ३४ ॥

यजमानसंस्कारो वा तदर्थः श्रूयते तत्र यथाकामी तदर्थत्वात् ॥ ३५ ॥ पू०

न चेयं पात्राणां प्रतिपत्तिः । किं तर्हि । यजमानसंस्कारोऽयम् । तदर्थस्तेषां पात्राणामर्थः श्रूयते । कथं ज्ञायते । तेषां तृतीयया निर्दे- शात् । यजमानस्य द्वितीयया, तत्र यथाकामी स्यात् । तेषामन्येषां वा प्रासनम् । तदर्थत्वात् । अर्थकर्मत्वात्, पात्राणां यैः कैश्चिदप्यर्थः सिध्यतीति ॥ ३५ ॥

मुख्यधारणं वा मरणस्यानियतत्वात् ॥ ३६ ॥

मुख्यानां वा—आद्यानां पात्राणां धारणं, नानियमः । कुतः । मर- णस्यानियतत्वात् । अनियतकालं मरणम् । कदाचिदानि पात्राण्युत्स- ष्टानि भवेयुः, मरणं चाऽऽपद्येत । तत्र यजमानशरीरसंस्कारलोपः स्यात् । एवमपि तावद्धारयितव्यानि यावत्परः प्रयोगः, परतस्तदीयैः पात्रैरर्थकर्म भविष्यति । पूर्वेषु विद्यमानेषूपादानमन्येषामनर्थकम् । तस्मान्मुख्यधारणमेव न्याय्यम् ॥ ३६ ॥

यो वा यजनीयेऽहनि म्रियेत सोऽधिकृतः स्यादुपवेषवत् ॥ ३७ ॥

अथवा न मुख्यानां धारणम् । यो यजनीयेऽहनि म्रियेत यजमानः सोऽनेन संस्कारेणाधिकृतः स्यात् । तस्य तानि पात्राणि संनिहितानि । उपवेषवत् । यथा सांनाय्ययाजिन एवोपवेषोपधानेनाधिकारः । तस्यो- पवेषः संनिहित इति ॥ ३७ ॥

३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥

१ प्रहरन्तीति—क. । १ मुख्येषु—ग. ।

न शास्त्रलक्षणत्वात् ॥ ३८ ॥

तदेतन्नोपपद्यते । किं कारणम् । शास्त्रलक्षणं तद्भवति । यथा सांनाय्ययाजिन एवोपवेषो नान्यस्येति । तत्र हि सांनाय्यार्था शाखा । तामनुनिष्पद्यत उपवेषः । तस्या असांनाय्ययाजिनोऽसंभवः । अथेदमनियतं संस्कारविधानं, यजनीये वाऽहन्यन्यत्र वा, अनारभ्यविधानात्, आहिताग्निमग्निभिर्दहन्ति यज्ञपात्रैश्चेति । न चान्यस्मिन्नहनि यज्ञपात्राणामुपवेषवदसंभवः । शक्यते हि धारणेन संपादयितुम् । तस्मादुपवेषोऽदृष्टान्तः ॥ ३८ ॥

उत्पत्तिर्वा प्रयोजकत्वादाशिरवत् ॥ ३९ ॥

अथवा न धारणम् । किं तर्हि । संस्कारकालेऽन्यानि नवानि पात्राण्युत्पाद्यानि । प्रयोजकत्वात्संस्कारस्य । आशिरवत् । यथा, क्रतुपेये, घृतवती भवत इति वचनादभावे घृतदुहः, अन्यां यजमानस्य प्रयुक्तामाशिरे दुहन्तीति श्रुतेराशिरार्थमन्या गौरुत्पाद्यते, एवम् ॥ ३९ ॥

शब्दासामञ्जस्यमिति चेत् ॥ ४० ॥

अथ यद्यप्येवं सति यज्ञपात्रशब्दोऽसमञ्जसो भवति । यज्ञसंबन्धेन हि पात्राणि यज्ञपात्राणि भवन्ति । न च नवानां यज्ञसंबन्धोऽस्तीति ॥ ४० ॥

तथाऽऽशिरेऽपि ॥ ४१ ॥

आशिरेऽपि याऽन्याऽन्या गौरुत्पाद्यते सा यजमानस्य प्रयुक्ता न भवति । तत्र शब्दस्यासामञ्जस्यमेव । यदि तत्रान्या गौरिहाप्यन्यानि पात्राणि भविष्यन्ति । वक्तव्यो वा विशेष इति ॥ ४१ ॥

अत्रोच्यते—

शास्त्रात्तु विप्रयोगस्तत्रैकद्रव्यचिकीर्षा प्रकृतार्थयेहापूर्वार्थवद्भूतोपदेशः ॥ ४२ ॥

यदुक्तं विप्रयोगस्तत्र । शास्त्रेण तत्र शब्दस्यासामञ्जस्यम् । यत्तूक्तो

---

३८ ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥

---

१ प्रत्युक्तत्वादिति—ड. । २ यद्यद्य इति—ड. ।

सोमानामविशेषवचनात्प्रतीयते । यस्त्वाभवकालः प्रकृतितः प्राप्यत इति । अबाध्यो हि प्रकृतिकालः । चोदकेनैव प्राप्त । तदर्थो विधिः कृतकरोऽनर्थकः स्यात् । तस्मात्सर्वसोमानामुपरिष्टात्प्रचारः ॥ ४६ ॥

अङ्गविपर्यासो विना वचनादिति चेत् ॥ ४७ ॥

अथ यदुक्तम् । एवं सत्यङ्गविपर्यासो विना वचनेन कृतो भविष्यतीति । तस्य कः परिहार इत्याशयान्तं सूत्रम् ॥ ४७ ॥

उत्कर्षः संयोगात्कालमात्रमितरत्र ॥ ४८ ॥

नैष दोषो यदुक्तमङ्गविपर्यास इति । कथं कृत्वा । पशुप्रचारे यावदुत्कृष्यमाणेऽनुयाजानां परिधिप्रहरणस्य चोत्कर्षो न्याय्यः । संयोगात् । तानि हि पशुप्रचारेण क्रमतः संयुक्तानि । न चाऽऽग्निमारुतस्यानुयाजैः सह, हारियोजनस्य वा परिधिप्रहरणेन क्रमो विवक्षितः । न हि परिधिप्रहरणं हारियोजनस्याङ्गं, हारियोजनो वा परिधिप्रहरणस्य । उभौ वा कस्यचिदेकस्य प्रधानस्य । एवमाग्निमारुतमनुयाजाश्च यदि परस्परस्याङ्गभूतानि भवेयुः, एकस्य वा प्रधानस्य, तत एतेन क्रमेणोपकुर्वन्तीति विवक्षितः क्रमः स्यात् । अथ पुनः पशोरङ्गमनुयाजाः, आग्निमारुतं सोमस्य, तथा परिधिप्रहरणं पशोरङ्गं, हारियोजनः सोमेज्या । तेषां क्रमो निष्प्रयोजनः । तस्मादविवक्षितः ।

कालमात्रमितरत्र । आग्निमारुतादूर्ध्वमनुयाजैश्चरन्तीति प्रहृत्य, परिधीन् जुहोति हारियोजनमिति, एतस्मिन् काल इति लक्षणमाग्निमा-

---

प्रातःसवने माध्यंदिने वा सवने, एते संस्कारवाक्ये, आलम्भमात्रश्रवणात् । अङ्गप्रचार आभवकाल एव, नान्यस्मिन् । तस्मादविशेषात्सर्वसोमानामूर्ध्वम् ॥४६॥

ननु ' आग्निमारुतादूर्ध्वं, प्रहृत्य परिधीन् ' इति च क्रमविपर्यासः प्राप्नोतीत्युक्तम् ॥ ४७ ॥

उच्यते । आग्निमारुतं सोमाङ्गम् । अनुयाजाः पश्वङ्गम् । अनयोरङ्गाङ्गिसंबन्धस्तावन्नास्ति, येनाऽऽग्निमारुतं कृत्वाऽनुयाजाः क्रियमाणाः सगुणा भवेयुः । न चैत एकेन प्रयोगवचनेन गृह्यन्ते, येनाऽऽग्निमारुतं कृत्वाऽनुयाजाः क्रियेरन् । प्रकृतौ परिध्य-

---

१ सवने इति—सवने वेति ये प्रवदुक्ते वाक्ये इति शेषः । २ गुणाः—प. । ३ आग्निमारुतात्—प. । ४ क्रियेरन्निति—अनोऽत्रदृष्टत्वात्क्रमयोरपि न दृष्टिरिति भावः । ५ ' आग्निमारुतादूर्ध्वमनुयाजैश्चरन्ति ' इति वचनार्थमाह—प्रहृत्यत्यादिना ।

रुतं परिधिप्रहरणं च । अनपेतश्च लक्षणापाये कालः । यथाऽग्निहोत्र- वेलायामागन्तव्यामिति । यत्राग्निहोत्रं नास्ति, तत्राप्यनपेता वेला । नन्वेवं लक्षणा भवति । न हि । काल एवेह श्रुत्यर्थः । तत्रा तावत्पूर्व- काल एव स्मर्यते । ऊर्ध्वशब्दोऽपि देशं कालं वा ब्रूयात् । देशस्यासं- भवात्कालार्थो विज्ञायते ॥ ४८ ॥

प्रकृतिकालासत्तेः शस्त्रवतामिति चेत् ॥ ४९ ॥

इति चेत्पश्यासि सर्वसोमानामुपरिष्टात्प्रचार इति । नैतद्युक्तम् ।

ग्निसंमार्गेनक्षणोत्तरकालमनुयाजाः प्राप्नुवन्ति । ईदृशे चोदकेन प्राप्ते, अत द्वितीये क्षणेऽनुयाजा न कर्तव्याः, क्षणमात्रं स्थित्वा कर्तव्या इति चोदकशेष एवेदं वचनं, न तु चोदकं बाधते । द्वितीयेऽप्येवमेव । नन्वेवं लक्षणा भवति । न हि । काशशब्दः कालवचन एव स्मर्यते । स तावत्परिधिप्रहरणस्य पूर्वकालतायां श्रुत्या वर्तते । तद्वद्यात्परिधिप्रहरणं कृत्वा तत उत्तरकालं हारियोजनः कर्तव्य इति सर्वाण्येव श्रुतिवृत्तानि । आग्निमारुतशब्दोऽपि स्वार्थमेव प्रतिपादयति । ऊर्ध्व- शब्दोऽपि कालवचन एव । अतो न किंचित्पदं लक्षणावृत्तम् । ईदृशे च लक्षणा भवति । यथा गौर्वाहीक इति गोशब्दो वाहीके तिष्ठन्मूत्रभक्षणादि यत्तल्लक्षयति । यथा वा जातिर्व्यक्ति लक्षणार्था । एवमत्र न काचिल्लक्षणां पश्यामः ।

एतेनैं व्याख्यातेन 'वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेत' इति यो दोष उक्तः सिद्धान्तवादिना पूर्वपक्षवादिनः, स नास्ति । सर्वेषां श्रुतिवृत्तत्वात् । एवमिदं प्रदर्शनार्थम् । उच्यते । नैतदेवम् । अत्रापि हि लक्षणा । सेष्यतीति । कथम् । पदार्थ उच्चार्यमाणः स्वरूपं वा कर्तव्यं ब्रवीति । अन्यत्र वा कर्त- व्यं, तत्र वा कर्तव्यमिति । इह तु स्वरूपं न कर्तव्यं, तस्य निर्ज्ञातत्वात् । अन्यत्रापि न । तत्रापि न किंचित् । किमर्थं तदुच्चारणम् । परार्थं, तस्य यः कालस्तं लक्षयितुम् ॥ ४८ ॥

---

१ मतेऽदं लक्षणा भवति . काल—क. । २ क्षणमात्रमिति—आग्निमारुतकार्ष यावादित्यर्थः । ३ इति—घ. । ४ एवं भाष्यमनुभाष्य चोदयति—एतेनेत्यादिना । ५ सिद्धान्तवादिना—भङ्गादि- संबन्धे वदतीति शेषः । ६ पूर्वपक्षवादिनः—कालविधिमिच्छत इति शेषः । ७ आग्निमारुता- नुयाजयोः परःपरमाग्निमारुतकार्योपरितनं विकल्पद्वयं निराकरोति—अन्यत्रापीत्यादिना ।

शस्त्रवतां सोमानामुपरिष्टात्प्रचारो युक्तः । कुतः । प्रकृतिकालासत्तेः । एवं प्राकृतस्य कालस्याऽऽसत्तौ कृतः प्रचारो भविष्यति । अङ्गविपर्यासश्चाऽकस्मान्न कृतो भविष्यति । अथ कतमोऽसौ कालः । तार्तीयसवनिकस्य वैश्वदेवस्य यदूर्ध्वम् ॥ ४९ ॥

न श्रुतिप्रतिषेधात् ॥ ५० ॥

एवं सति, उपरिष्टात्सोमानामित्यविशेषश्रुतिर्विप्रतिषिध्यते । केषांचित्सोमानामधस्तादयं प्रचारः स्यात् । न चाऽऽसत्त्या प्राकृतः कालो लभ्यते ॥ ५० ॥

विकारस्थान इति चेत् ॥ ५१ ॥

इति चेत्पश्यसि शस्त्रवतामुपरि प्रचारोऽयुक्त इति, विकारस्थाने भवतु । कतमत्पुनर्विकारस्थानम् । उक्थ्यादयः संस्था अग्निष्टोमसंस्थाया विकाराः । तासां यत्स्थानमग्निष्टोमप्रचारादूर्ध्वं, तत्र प्रचारो भवतु । तेन ऊर्ध्वं सर्वेषामागन्तूनां प्रचाराणां स्थानम् । अयमपि चाऽऽगन्तुः । तस्मादयमपि तत्रैव भवति ॥ ५१ ॥

न चोदनापृथक्त्वात् ॥ ५२ ॥

नैतदेवम् । कस्मात् । चोदनापृथक्त्वात् । कर्मपृथक्त्वादित्यर्थः । पृथगेते कर्मणी, एकं सौमिकं, एकं पाशुकम् । सौमिकानां प्रचाराणामेतत्स्थानं न पाशुकानाम् । तस्मादेतस्य वचनात्सर्वसोमानामुपरिष्टात्स्थानम् ॥ ५२ ॥

(आग्निमारुतादूर्ध्वमनुयाजोत्कर्षेणोत्कृष्यमाणे सूक्तवाके सवनीयपुरोडाशदेवतापदानामप्युत्कर्षाधिकरणम् ॥ १६ ॥)

[१६] उत्कर्षे सूक्तवाकस्य न सोमदेवतानामुत्कर्षः
पश्वनङ्गत्वाद्यथा निष्कर्षेऽनन्वयः ॥ ५३ ॥ पू०

अनुयाजा उत्कृष्यमाणाः सूक्तवाकमप्युत्कर्षन्ति । तत्र सवनीयानां

[४९ ॥ ५० ॥ ५१ ॥ ५२ ॥]

सवनीयानां या देवतास्ताः सूक्तवाकोत्कर्षेऽपि नोत्कृष्यन्ते । पश्वनङ्गत्वात्सवनी-

---

१ प्राकृतस्याऽऽसत्ती—घ. । २ कृतः प्रकृत प्रचार—क. । ३ तादि एषां—ग. ।

पुरोडाशानां देवताः संकीर्त्यन्ते, भूयसीरिन्द्राय हरिवते धानाः, पूषण्वते करम्भमित्यारभ्य । तासामुत्कर्षः, नेति संदेहः । किं प्राप्तम् । उत्कर्षे सूक्तवाकस्य न सवनीयदेवतानामुत्कर्षः । कुतः । यज्ञनङ्गत्वात् । अनुयाजाः पशोरङ्गमुत्कृष्यमाणाः पश्वङ्गमेवोत्क्रष्टुमर्हन्ति, न सोमाङ्गम् । सोमाङ्गं च सवनीयदेवताः । तस्मात्तासामनुत्कर्षः । यथा निष्कर्षेऽनन्वयः । यथा पौर्णमास्यां सूक्तवाकस्य प्रयोगे पूर्णमासीदेवतानां निष्कर्षेऽमावास्यादेवतानामनन्वयः । इतरत्र चेतरासाम् । तस्कस्य हेतोः । इतरेतरस्यानङ्गत्वात् । तद्वदिहाप्यनुत्कर्षः ॥ ५३ ॥

वाक्यसंयोगाद्वोत्कर्षः समानतन्त्रत्वादर्थ-
लोपादनन्वयः ॥ ५४ ॥ सि०

अथवोत्कर्ष एव न्याय्यः । कुतः । वाक्यसंयोगात् । सूक्तवाकस्यैकदेशभूतानि सौमिकदेवतासंकीर्तनानि, भूयसीरिन्द्राय हरिवते धानाः, पूषण्वते करम्भं, सरस्वतीवते परिवापम् । अयं यजमान इति संबध्यते । तथा, इन्द्राय हरिवते धानाभिः, पूषण्वते करम्भेण, सरस्वतीवते परिवापेण सुवत्या अग्र देवो वनस्पतिरभवदिति संबध्यते । तान्येतानि सूक्तवाकस्य मध्य उच्यमानान्यर्थवन्ति । निष्कृष्टानि केवलान्यनर्थकानि भवन्ति । न च सवनीयानां सूक्तवाकोऽस्ति, यमेतान्युपायेरन् । पाशुक एव सूक्तवाकस्तेषां प्रसङ्गासिद्धः । अतस्तत्रैतद्देवतानां संकीर्तनं युक्तम् । स चोत्कृष्यते । तस्मात्तासामप्युत्कर्षः । आर्षं चैवमनुग्रहीष्यते ।

यानाम् । यथा पौर्णमास्यां प्रयुज्यमानः सूक्तवाकोऽमावास्यादेवता नोत्कर्षतीति, एवमिहापि ॥ ११ ॥

प्रस्तरस्तावत्प्राधान्येनाभिहितो याग्यः । यदर्थश्च प्रस्तरस्तदर्थं प्रहरणम् । प्रहरणार्थं च सूक्तवाकः । तस्मात्सूक्तवाकोऽपि परार्थः । सूक्तवाकमध्ये सवनीयदेवतानां पाठात्तेन सहैकवाक्यतया बाध्यन्ते । अपि चापकृष्टानि साकाङ्क्षत्वादनर्थकानि भवेयुः ।

---

१ भूयसीरिन्द्राय—ग. । २ नाऽऽकर्षति—ख. । ३ एतत्स्थाने [illegible]—[illegible] [illegible]

यत्तु, यथा निष्कर्षेऽनन्वय इति, समानतन्त्रत्वादर्थलोपादनन्वयः । समानतन्त्रौ दर्शपूर्णमासौ । तयोः साधारणं सूक्तवाकाम्नानम् । तद्यथार्थं निविशते । अर्थलुप्तं चामावास्यादेवतानां पौर्णमास्यां संकीर्तनम् । इतरासां चेतरत्र । यत्कारणम् । या इष्टा देवतास्ताः संकीर्तनेन प्रत्यवेक्ष्यन्ते । इयमपीष्टा न काचिदन्तरितेति । तस्मात्, यथ निष्कर्षेऽनन्वय इत्यदृष्टान्तः ॥ ५४ ॥

इति श्रीशबरस्वामिनः कृतौ मीमांसाभाष्ये एकादशाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

अथैकादशाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

(राजसूये पृथक्दक्षिणायुक्तनामाग्नावैष्णवादीनां भेदेनाङ्गानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १ ॥)

[१] चोदनैकत्वाद्राजसूयेऽनुक्तदेशकालानां समवायात्तन्त्रमङ्गानि ॥ १ ॥ पू०

राजसूयेऽनुक्तदेशकालानि प्रधानानि, यथा, त्रिसंयुक्ते द्वे एवमादि चिन्त्यते । किं तत्राङ्गानां तन्त्रभाव उत भेद इति । किं प्राप्तम् । राजसूयेऽनुक्तदेशकालानां प्रधानानां तन्त्रमङ्गानि । कुतः ।

न च तदर्थैरङ्गानामपकर्षो दृश्यते । येन निराकाङ्क्षा भवेयुः । परार्थत्वात्सूक्तवाकस्य । पौर्णमास्याममावास्यायां च तन्त्रेण सूक्तवाको विनियुक्तः । प्रकरणाविशेषात् । तत्रापकर्षो युक्तः । इह तूत्कर्षे सूक्तवाकस्योत्कृष्टा एव सन्निधाना देवताः प्रकाशयिष्यन्ते ॥

इति श्रीभट्टकुमारिलविरचितायां मीमांसाभाष्यव्याख्यायां टुप्टीकायामेकादशाध्यायस्य तृतीयः पादः ।

---

१ अमावास्यावृत्ती—क. । २ त्रिसंयुक्ते द्वे इति—'सोमापौष्ण एकादशकपालः, ऐन्द्रापौष्णश्चरुः, पौष्णश्चरुः, श्यामो दक्षिणा' 'आग्नावैष्णव एकादशकपालः, ऐन्द्रावैष्णवश्चरुः, वैष्णवस्त्रिकपालः, वामनो दक्षिणा' इत्यादिना विहितं त्रिसंयुक्तमित्यर्थः । ३ तन्त्रवदङ्गानीति—'अग्निमद्य होतारमवृणीतायं सुतासुती यजमानः' इत्यादिमन्त्रैरित्यर्थः । ४ प्राप्तः—ख. ।

समवायात्। फलनिवर्तने तेषां समवायः। सर्वेत्यैतानि फलं साधयन्ति, नैकशः। कथं ज्ञायते। चोदनैकत्वात्। राजसूयेनेत्येकवचनान्तेन शब्देन तानि प्रधानान्युक्त्वा फलसंबन्धः कृतः। तस्मात्समुदायः फलवान्। यच्च फलवत्तच्चिकीर्षितम्। तदर्थेतिकर्तव्यता। इतिकर्तव्यता चाङ्गानि। तस्मात्तन्त्रम्॥ १॥

प्रतिदक्षिणं वा कर्तृसंबन्धादिष्टिवदङ्गभूतत्वा-
त्समुदायो हि तन्निर्वृत्त्या तदेकत्वादेक-
शब्दोपदेशः स्यात्॥ २॥ सि०

न चैतदेवं, तन्त्रमङ्गानीति। किं तर्हि। भेदेन। कुतः। प्रतिदक्षिणं कर्तृसंबन्धात्। एतेषु कर्मसु दक्षिणाभेदः श्रूयते। आग्नावैष्णव एकादशकपालः, ऐन्द्रावैष्णवश्चरुः, वैष्णवस्त्रिकपालो वामनो दक्षिणा। सोमापौष्ण एकादशकपालः, ऐन्द्रापौष्णश्चरुः, पौष्णश्चरुः, श्यामो दक्षिणेति। दक्षिणाभेदात्प्रतिदक्षिणं कर्तृसंबन्धो भवति। वामनक्रीताः पूर्वस्य त्रिसंयुक्तस्य कर्तारः। अनङ्गं च उत्तरस्य त्रिसंयुक्तस्य। श्यामपरिक्रीता उत्तरस्य त्रिसंयुक्तस्य कर्तारः। तेऽप्यनङ्गं पूर्वस्य। अतः कर्तृभेदादङ्गभेदः। इष्टिवत्। यथा पौर्णमासकालान्यङ्गानि कालभेदाच्च दर्शस्योपकुर्वन्ति। एवमिहापि कर्तृभेदाच्च परस्परस्य। तस्माद्भेदेन कर्तव्यानीति। यत्तु चोदनैकत्वादुत्तरस्यापि समुदायो विवक्षित इति। उच्यते। समुदायो हि तन्निर्वृत्त्या। समुदायः फलनिष्पत्त्या विवक्षितः। तदेकत्वात्—फलैकत्वात्, सहवचनं, न प्रयोगैकत्वात्, इष्टिवत्। यथा दर्शपूर्णमासयोः प्रयोगभेदेऽपि फलैकत्वात्समासवचनं, दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेतेति॥ २॥

तथा चान्यार्थदर्शनम्॥ ३॥

अन्यार्थोऽप्येतमर्थं दर्शयति। पूर्वं त्रिसंयुक्तमुत्तरं त्रिसंयुक्तमिति। तत्र भेदे हि पौर्वापर्यं स्यात्। नन्वेकतन्त्रत्वेऽपि प्रधानापेक्षं पौर्वापर्यं भवेत्। नैवमेतत्। वाक्यशेषेण तु विज्ञायते, साङ्गयोः प्रधानयोरेतत्पौ-

[१॥२॥

१ अनङ्गमुत्तरस्य—क०ख०। २ पौर्णमासी—ग०।

वैपर्यमिति । एवं ह्याह—यत्पूर्वं त्रिसंयुक्तं वीरजननं तत्, यदुत्तरं त्रिसंयुक्तं पशुजननं तदिति । फलसंबन्धश्च साङ्गयोर्भवति, न केवलयोः । तस्माद्दर्शनमेवैतत् ॥ ३ ॥

(राजसूयोपक्रमे वृतानामेव कर्तृणामान्तमुपादाननियमाधिकरणम् ॥ २ ॥)

[२] अनियमः स्यादिति चेत् ॥ ४ ॥ पू०

तत्रैव विचार्यते, किमुपक्रमे ये कर्तारस्त एवान्तादुतानियमः, ते वाऽन्ये वेति । किं प्राप्तम् । अनियमः स्यादिति चेत् । इति चेत्पश्यसि, प्रतिदक्षिणं कर्तृसंबन्ध इति, अनियमः । पवित्रदक्षिणाभिर्ये परिक्रीताः पवित्रार्थास्ते भवन्ति । पवित्रान्ते तेषामपवर्गः । उत्तरे कर्मणि यथाकामी, ते वाऽन्ये वा स्युः । तस्मादनियमः ॥ ४ ॥

नोपदिष्टत्वात् ॥ ५ ॥

नैतदेवं युक्तम्, अनियम इति । किं तर्हि । य एव प्रक्रमे त एवाऽऽन्तात्स्युः । कस्मात् । उपदिष्टत्वात् । आदावेव वरणकाले यजमानेन तेषामुपदिष्टम्, अनेन मां राजसूयसंज्ञकेन कर्मसमुदायेन याजयतेति । वरणं च प्राक् कर्मप्रवृत्तेः । तदगृह्यमाणविशेषत्वात्कृत्स्नम् । तेनाऽऽनताः सर्वार्था भवन्ति । आह । यदि समुदायमुद्दिश्य व्रियन्ते

---

१ ॥]

पवित्रस्य दक्षिणाम्नानात्पवित्रस्य ये कर्तारस्ते पवित्रार्थमुपादीयन्ते । ते द्वितीयस्य सोमस्य नाङ्गम् । कथम् । अनियमेन कर्तृणामुपादाने प्राप्ते वचनान्नियम्यते । तच्च नियमवचनं यस्यैवार्थेनोपादत्ते तस्यैव तेऽङ्गम् । द्वितीयस्य पुनरसावुपादाननियमो न भवति । यथाऽन्ये पदार्था भेदेन क्रियन्ते, एवं वरणमपि भेदेन प्राप्नोति । तत्र यदि वा त एव वरीतव्याः, अथवाऽन्ये । एवमेष्टिकेष्वपि भेदेनैव ॥ ४ ॥

स्वाराज्यकामस्य राजसूयसंज्ञको याग उपायत्वेन चोद्यते । स उपाये प्रवर्तमान आदावेवर्त्विजो वृणीते, राजसूयसंज्ञकेन यागेन याजयतेति । तच्चागृह्यमाणविशेषत्वात्सर्वेषां कृतं भवतीति ।

---

१ एवंमुद्दिश्य—सु. । २ द्वितीयस्य सोमस्येति—अभिषेचनीयाख्यस्य सोमयागस्येति शेषः । ३ तत्र—न । ४ उपादत्ते—उपादापयतीत्यर्थः । ५ न भवतीति—पूर्वस्मिन्कर्मणि इतो वरणात्स्य उपादाननियमो द्वितीयस्य कर्मणोऽङ्गं न भवतीत्यर्थः । ६ याज.—यागसमुदायेन इत्यर्थः ।

तत एवम् । अथ पुनरवयवं पवित्रमुद्दिश्य ततो न सर्वार्थाः । तदर्था एव भवन्ति । किं पुनरत्र युक्तम् । समुदायमुद्दिश्येति । तथा सत्य-विघ्नेन कर्तुः कर्म निर्वर्तेत । इतरथा पवित्रान्ते, उत्तरस्मिन् कर्मणि त एव कामयो न संप्रवर्तेरन् । अन्ये च कर्तारो नोपपद्येरन् । कर्मविघ्नः स्यात् । लाघवोपपत्तिश्च । एवं च सति लाघवं भवति । इतरथा प्रति-कर्मोपादानं तद्गुरुः स्यात् । ऋत्विग्याज्ययोश्चाप्यभिचारो धर्मः ।

अपि च समुदायमुद्दिश्य क्रियमाणेषु यो यत्कालो निर्ज्ञातः स तत्काल एव करि-ष्यते । अविप्रमेणोपादाने पूर्ववृता नेच्छेयुरपि । कदाचिदन्ये न लभ्येरन् । तत्र योऽसौ काल उपदिष्टः स बाध्यते । ततः कर्मवैगुण्यात्फलाभावो भवेत् । तस्मात् प्रतिकर्म वरणं कर्तव्यमिति ।

अयुक्तमिदं व्याख्यानम् । यः कर्माणि जानाति तस्य राजसूयेनाधिकारः । स एवं जानाति, ऐष्टिकं वरणमिष्टिष्वेवोपकरोति, न सौमिकेषु । यच्च सौमिकं वरणं न तदै-ष्टिकेष्विति । यथाऽऽदावाधाने कृते कश्चिदेवं वरणं कुर्यात्, अहं कर्माणि करिष्ये, तत्र मे भवन्त ऋत्विजो भवतेति । यथैतदप्रमाणकं, एवमिदमपि । न कश्चिदत्राविशेषो. । न च पवित्रस्यादौ सोमे इष्टिर्या, येन प्रासङ्गिकेन वरणेन निवृत्तिः । यथा दक्षिणीयादीनां ज्योतिष्टोमिकेन वरणेन ।

यदप्युच्यते समुदायमुद्दिश्य क्रियन्त इति, तदयुक्तम् । न हि समुदायः फले चोद्यते । येन तदर्थं वरणं स्यात् । कतरो वा शब्दः समुदायवाचकः । राजसूयशब्द इति चेत् । तन्न । सोमपश्विष्टिदर्विहोमा निरपेक्षा उत्पन्नाः । ते निरपेक्षा एव प्रयोजनमपेक्षन्ते । तेषामपेक्षमाणानां संनिधावरूपः शब्दः श्रूयमाणो रूपवतः फले

---

१ अथ पूर्वमत—ख. । २ कालातिपत्तिश्च—ग. । अत्र च जैमिनीयन्यायमालादिमुद्रित-पुस्तकेषु 'लाघवातिपत्तिश्च' इत्येवं पृथक्सूत्रत्वेन प्रकाशितं दृश्यते । तत्र इष्टिदर्विहोमान्तरामा वादहमसिस्वर्पेक्षितम् । ३ यत्कालं—ग । ४ विप्रलम्भते—च अ । ५ अप्रमाणकम्—अशास्त्री-यमित्यर्थः । ६ न विशेष इति—अशास्त्रीयत्वेन साम्यादिति शेषः । नहि शास्त्रेण सर्वादौ वरणं कर्तव्यतया विहितम् । यदपि चोदकेनेष्टिपश्वादौ प्राप्तं यदपि देशकालभेदात्प्रतिकर्म कर्तव्यम् । नापि पवित्रस्य यः कालः सोऽन्येषां भवितुमर्हति । येन कालैक्यात्प्रसङ्गतन्त्रता स्यादिति भावः । ७ नापि प्रसङ्गतो वरणैक्यमित्याह—न चेत्यादिना । ८ सोम इति—इतरसोमयाग इत्यर्थः । ९ निवृत्तिरिति-अन्यत्र वरणनिवृत्तिरित्यर्थः । १० यदुच्यते ख. । ११ शब्द इति-'राजा राजसूयेन स्वाराज्यकामो यजेत' इति चोदनात्मकः शब्द इत्यर्थः ।

तस्मात्समुदायमुद्दिश्य क्रियन्ते । तथा च तन्त्रम् ॥ ५ ॥

प्रयोजनैकत्वात् ॥ ६ ॥

एकं च प्रयोजनमवयवदक्षिणानामपि समुदायसंपत्तिः । न ह्यवयवेन केवलेन कृतेन कश्चिदर्थः । अवयवैः समुदायः संपादयितव्य इत्यवयवैः परिक्रीयन्ते । तेषां समुदायसंपत्तौ कृतार्थत्वम् । तस्मात्त एव कर्तार आन्तात्स्युः ॥ ६ ॥

आह । यदि समुदायसंपत्त्यै, अवयवशः परिक्रयः, सकृदेव कर्तव्यः, किं पुनराहत्येति । उच्यते—

विशेषार्था पुनःश्रुतिः ॥ ७ ॥

उभयथा परिक्रये प्राप्ते सकृद्वा प्रत्यवयवं वा, परिक्रयविशेषो नियम्यते, प्रत्यवयवं कर्तव्यः । द्रव्यसंख्यानियमेन च यावतो दक्षिणा, अयुतमभिषेचनीये ददातीत्येवं क्रियमाणमभ्युदयकारि भवतीति ॥७॥

(अवेष्टेर्भिन्नतन्त्रताधिकरणम् ॥ २ ॥)

[२] अवेष्टौ चैकतन्त्र्यं स्याल्लिङ्गदर्शनात् ॥ ८ ॥ पू०

विदधाति । ये फले विधीयन्ते तेषामितिकर्तव्यता । अयं च वरणनियम इतिकर्तव्यतात्वेन गृह्यते । तस्माद्यथाऽन्येतिकर्तव्यता भेदेन क्रियन्ते, एवं वरणमपि भेदेन कर्तव्यम् । न कश्चिद्विशेषः । तस्मादेकैकस्य भेदेन वरणम् ।

यदि समुदायमुद्दिश्य वरणं तन्त्रेणेष्यते ततोऽन्याऽपीतिकर्तव्यता कस्मात्तन्त्रेणैव न क्रियते । कैतव वरणे पक्षपातः । तस्माद्यदेतद्वरणं वैदिकं नैवेदं चिन्त्यते । किंतु योऽयं लौकिकोऽभ्युपायः स चिन्त्यते । पूर्वपक्षवादी—अनियमेन लौकिकमभ्युपायमिच्छति । सिद्धान्तवादी तु लौकिकमप्युपायमादावेव नियमेनेच्छति ॥ ५ ॥
[१ ॥ ७ ॥]

---

१ समुदायमुद्दिश्येति—यदत्र सर्वदा समुदायमुद्दिश्य वरणं भाष्यकारेण साधितं न तद्वैदिकवरणाभिप्रायेण प्रयाजादीनामिव वैदिकवरणस्यापि तन्त्रत्वे प्रमाणाभावात् । अपि तु कर्मविशेषाद्युक्त्याऽदावेव लौकिकवरणाभिप्रायकमिति ज्ञेयम् । तदिदं वार्तिक एव विस्तरशः प्रतिपादितम् । २ अवयवैः—ग. । ३ कथ—ग. । ४ चिन्त्यत इति—कि तन्त्रं पृथक्त्वेन नियमः, उत तन्त्रमेवेति चिन्त्यत इत्यर्थः ।

तस्मिन्नेव राजसूयेऽवेष्टिः, आग्नेयोऽष्टाकपालो हिरण्यं दक्षिणा, बार्हस्पत्यश्चरुः शितिपृष्ठो दक्षिणेत्याम्नातः। तस्यां चिन्त्यते किमङ्गानां भेदोऽथ तन्त्रभाव इति। किं प्राप्तम्। अवेष्टौ चैकतन्त्र्यं स्यात्। तन्त्रतालिङ्गदर्शनात्। लिङ्गं हि तन्त्रभावस्य सूचकं दृश्यते। यदि ब्राह्मणो यजेत बार्हस्पत्यं मध्ये निधायाऽऽहुतिमाहुतिं हुत्वाऽभिघारयेत्, यदि राजन्य ऐन्द्रं, यदि वैश्यो वैश्वदेवमिति। सामस्त्ये च हविषां मध्ये निधानमुपपद्यते। एकतन्त्रे च सामस्त्यम्। तस्मादेकतन्त्रम्। ननु लिङ्गमुपदिश्यते, कुतः प्राप्तिः। सह चोदनया प्राप्तिः। अथैतां दिशामवेष्टयः। इयं वा अथ सं लोकं पुनरुपावरोहन्तीति। अवेष्टिरिति चैकवच्छ्रुतेः। एतयैवान्नाद्यकामं याजयेदिति च॥ ८॥

वचनात्कामसंयोगेन॥ ९॥ सि०

न वा तन्त्रभावः। कुतः। उक्तो न्यायः, प्रतिदक्षिणं वा कर्तृसंयोगः स्यादिति। लिङ्गदर्शनादिति यदुक्तम्। तत्र ब्रूमः। वचनादियं कामसंयोगेनापि श्रूयते, एतयैवान्नाद्यकामं याजयेदिति। तत्रैतद्दर्शनम्। न च तत्र दक्षिणाभेदः। न हि राजसूयविषयो दक्षिणास्तत्र प्राप्यन्ते। एतयैवान्नाद्यकामं याजयेदित्येकवचनान्तेन शब्देन फलं प्रति निर्देशात्सहप्रयोग एव।

' बार्हस्पत्यं मध्ये निधाय ' इति मध्यशब्दोऽर्थम्। यद्यन्यान्यपि हवींपि तन्त्रेण क्रियन्ते, एवं मध्यशब्दो भवति। ' आहुतिमाहुतिं हुत्वा ' इति तन्त्र एवोपपद्यते। ' एतया यजेत ' इत्येकवचनप्रयोगः श्रूयते। यदि भेदेन प्रयोगो भवेत्तया सति प्रयोगे बहुवचनं श्रूयेत। तस्माल्लिङ्गेन एकवचनश्रवणात्तन्त्रम्॥ ८॥

' प्रतिदक्षिणं वा कर्तृसंयोगात् ' इत्यनेन न्यायेन तन्त्रभेदः प्राप्नोति। ' मध्ये निधाय ' इत्यनेन लिङ्गेन च तन्त्रं प्राप्नोति। तत्र को निर्णयः, भेदेन वा तन्त्रम्। उच्यते। ' एतयाऽन्नाद्यकामो यजेत ' इति कामसंयोगेन श्रूयते। तत्र योऽन्नाद्यं कामयमानः करिष्यति तस्य तन्त्रेण प्रयोगो भविष्यति। भेदेन क्रियमाणायां प्रयोग एकवचनं तद्बाध्येत।

१ ऐकतन्त्र्ये च—मु.। २ उक्त इति—(अ० ११ पा० ४ अ० १) इत्यत्रेति शेषः। ३ अयमिति—श्रूयत इति शेषः। ४ श्रूयेतेति—एकवचनं श्रूयमाणं नाऽऽद्रियेतेत्यर्थः। ५ प्रयोग इति—अन्नाद्यकामप्रयोग इत्यर्थः। ६ (अ० ११ पा० ४ अ० १ सू० २)।

तत्रैतद्दर्शनमुपपद्यते । तस्मादपेक्षमेतत् ॥ ९ ॥

क्रत्वर्थायामिति चेन्न वर्णसंयोगात् ॥ १० ॥

अथ पश्यसि क्रत्वर्थायामेवैतद्दर्शनं भवतु । एवं प्रकृतशेषत्वं भविष्यतीति । तन्न । कुतः । वर्णसंयोगात् । यदि ब्राह्मणो यजेत, यदि वैश्य इति । न च क्रतौ ब्राह्मणवैश्यौ स्तः । राजन्यस्यैव राजसूयः । राजा राजसूयेनेति वचनात् । तस्मादक्रत्वर्थायामेतद्दर्शनम् ॥ १० ॥

(पवमानहविषां त्रयाणामेकतन्त्रत्वाभावाधिकरणम् ॥ ४ ॥)

[४] पवमानहविःष्वैकतन्त्र्यं प्रयोगवचनैकत्वात् ॥ ११ ॥ पू०

आधाने पवमानेष्टयः, अग्नये पवमानायाष्टाकपालं निर्वपति, अग्नये पावकाय, अग्नये शुचय इति । तत्र विचार्यते । किमासामेकतन्त्र्यं, भेदो वेति । किं प्राप्तम् । पवमानहविःष्वैकतन्त्र्यं स्यात् । कुतः । प्रयोगवचनैकत्वात् । एक आसां प्रयोगवचनः, अह्नो निरुप्याणीति । प्रयोगवचनैकत्वात्सहप्रयोगः । तत्र न गृह्यते विशेषः । तस्मादेकतन्त्र्यम् ॥ ११ ॥

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ १२ ॥

लिङ्गं च सहप्रयोगं दर्शयति । समानबर्हींषि भवन्तीति । अनुवादोऽयं वर्तमानापदेशात् ॥ १२ ॥

वचनात्तु तन्त्रभेदः स्यात् ॥ १३ ॥ सि०

नैकतन्त्र्यं स्यात् । किं तर्हि । तन्त्रभेदः । स च भवन्नेवं स्यात्, प्रथमाया भेदः, उत्तरयोस्तन्त्रम् । कस्मात् । वचनात् । वचनमिदं भवति, अथ यः कामयेत वर्षीयान् श्रेयान् स्यामिति तस्याग्नये पवमानाय निरुप्य, अथ पावकाय शुचये चोत्तरे हविषी समानबर्हिषी

तस्मादेकवचनादनन्यथासिद्धाल्लिङ्गाच्च काम्ये तन्त्रेण प्रयोगः । क्रत्वर्थायां त्ववेष्टानुप्रयोगाभावाद्दक्षिणाभेदाच्च भेदेनैव प्रयोगः ॥ ९ ॥ [१० ॥]

'अह्नो निरुप्याणि' इति कालवचनं मन्यमानस्तन्त्रतामापादयति । यथा पौर्णमास्यां त्रयाणां कालसंयोगात्तन्त्रेणाह्नानि, एवमिहापि ॥ ११ ॥ [१२ ॥]

सिद्धान्तवादी तु, अहःशब्देन सद्यःकर्तव्यानीति विज्ञायते, न कालं प्रत्युपादी

---

१ तत्र न—क. ग. । २ न वा—ग । ३ वर्षीयान्—ख. । ४ निरुप्य—पु । ५ [illegible] न । ६ तत्र इति-पाठोऽयमन्वाधानं कृत्वा तस्मिन्नेवाहनीत्यर्थः ।

निर्वपेत्, यदेनमप्रहीचेत स उत्तरं वर्षीयान् श्रेयान् भवतीति । किमिव वचनं न कुर्यात् । नास्ति वचनस्यातिभारः । तस्मादेवं कर्तव्यम् । अथ यदुक्तं प्रयोगवचनैकत्वादिति । तस्य कः परिहारः । नासौ प्रयोगवचनः । कालवचनोऽसौ, अह्नो निरुप्याणीति । तस्मादहेतुः स भवति ॥ १३ ॥

. सहत्वे नित्यानुवादः स्यात् ॥ १४ ॥

यथोक्तं, समानबर्हींषि भवन्तीति समानप्रयोगं दर्शयतीति । तत्र ब्रूमः । सहत्वे नित्यानुवादः स्यात् । इदमपरं श्रूयते, यो ब्रह्मवर्चसकामः स्यात्तस्य सर्वाणि हवींषि निरुप्याणीति । तस्मै सहप्रयोगो भवति । तस्मिन् सहत्वे नित्यानुवादोऽयं स्यात्, समानबर्हींषि भवन्तीति । कथं पुनर्निरुप्याणीत्युक्ते सहप्रयोगो विज्ञायते । निरुप्याणीति बहुत्वयुक्तः प्रयोगो विज्ञायते । तथ बहुत्वमुपादेयत्वेन चोदितानां विवक्षितम् । न चैकस्मः प्रयोगो बहुप्रयुक्तः प्रयोगो भवति । तस्मात्सहप्रयोगो विज्ञायते ॥ १४ ॥

(द्वादशाहे दीक्षोपसत्सुत्यानां प्रत्येकं द्वादशादिनसाध्यत्वाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[५] द्वादशाहे तत्प्रकृतित्वादेकैकमहरपवृज्येत कर्मपृथक्त्वात् ॥ १५ ॥ पू०

द्वादशाहेन प्रजाकामं याजयेदिति श्रूयते । तत्र विचार्यते । किमेकैकशः पृथक् पृथग्दीक्षोपसदेनाहः संपाद्य द्वादश पञ्चविंशतिरात्राः कर्तव्याः, अथवा द्वादश साधस्क्राः, अथवा चतुरहे दीक्षाश्चतुरह उपसदः,

---

यन्ते । अहःशब्दस्य कालो न वाच्यः । येन कालं प्रत्युपादीयेरन् । तस्माद्वेदो वचनात् ॥ १३ ॥

' समानबर्हींषि भवन्ति' इत्यनुवादः । ' ब्रह्मवर्चसकामस्य सर्वाणि हवींषि सह निरुप्याणि ' इति । तत्र निर्वापे सहचोदिते वचनात्तत्त्वं भवति । तस्मात्तदपेक्षयाऽनुवादो भवति ॥ १४ ॥

प्रकृतावुपाध्यादेर्होरियोजनपर्यन्तस्य यागस्याहःशब्दः परिच्छेदको दृष्टः । तेन

---

१ निरुप्य—मु । २ तत्र—ध. । ३ किं पु—क ख । ४ कस्मते—क ख । ५ निरुप्याणि—क ख. । ६ तु प्रती—मु ।

चतुरहे सुत्याः, अथवा स्वस्थानानां दीक्षोपसत्सुत्यानां विवृद्धिरिति । किं प्राप्तम् । तत्सूत्रेणैव प्रक्रमः । द्वादशाहे तत्प्रकृतित्वादेकैकमहरपसृज्येत कर्मपृथक्त्वात् ।

एकैकं सदीक्षोपसदमहरहरपसृज्येत । द्वादश पञ्चविंशतिरात्राः कर्तव्याः । कुतः । तत्प्रकृतित्वात् । सदीक्षोपसदमहरपवर्जितं ज्योतिष्टोमे । यस्मात्तत्प्रकृतीन्येतानि द्वादशाहाहानि पृथग्भूतानि कर्माणि पृथक्त्वेनैव धर्मानाकाङ्क्षन्ति । तस्माज्ज्योतिष्टोमवत्सदीक्षोपसदमेकैकमहः कर्तव्यमिति ॥ १५ ॥

अह्नां चाश्रुतिभूतत्वात्तत्र साङ्गं क्रियेत यथा माध्यंदिने ॥ १६ ॥

न चैतदस्ति, यदुक्तं द्वादश पञ्चविंशतिरात्राः कर्तव्या इति । किं तर्हि । द्वादश साद्यस्काः कार्याः । किं कारणम् । अह्नां श्रुतिभूतत्वात् । द्वादशाहेनेति द्वादशसंख्याऽह्नां प्रत्यक्षश्रुता । सा बाध्येत, यदि द्वादश पञ्चविंशतिरात्राः क्रियेरन् । तस्माद्द्वादशस्वहःस्वेकैकं

तत्परिच्छेदद्वारेण कर्मणि वर्ततेऽहःशब्दः । इहापि द्वादशाहे प्रथममहर्द्वितीयमहरित्येवं श्रूयते । सोऽयमहःशब्दः श्रूयमाणः कर्म लक्षयति । यथा कर्म लक्ष्यते, अनेन तदुपपद्यते । एवं दश सौमिकान्यहःसंयुक्तानि कर्माण्युपादीयन्ते । अपरौ च प्रायणीयोदयनीयौ । तावपि लक्षणया कर्म प्रदिशतः । तस्माद्द्वादश कर्माण्युपरचयन्ते । तान्युपपन्नानि साकाङ्क्षाणि 'द्वादशाहेन प्रजाकामं याजयेत्' इति फले विधीयन्ते । तत्र द्वादशाहशब्दः सामानाधिकरण्ययोगेनायमपि कर्मवचनः, न लौकिकमहर्ब्रवीति । संख्याशब्दस्तु द्वादश यागान्प्रतिपादयति । नत्वेकैको यागः फलसाधनत्वाज्ज्योतिष्टोमाद्विकल्पत्वं गृह्णाति । तत्र चोदकेन ज्योतिष्टोमिके दीक्षोपसत्परिमाणे प्राप्ते वचनेन द्वादश दीक्षा विधीयन्ते, उपसदश्च । तस्मादेकैको यागः पञ्चविंशतिरात्रः ॥ १५ ॥

यागास्तावत्फले विधीयन्त इति दूरम् । संख्याशब्दोऽहर्विशेषणार्थमुपादीयते, द्वादशाहानि भवन्तीति । द्वादशशब्दोऽपि श्रुतिभूतः । अहःशब्दोऽपि लौकिकमहर्ब्रवीति न कर्म । लक्षणार्थो भविष्यति । द्वादशाहेनेति द्वादशभिरहोभिर्न यागाः कर्तव्याः ।

---

१ तत — त. । २ अह्ना वा — च. । ३ उपपद्यते — घ. । ४ न — न — त. । ५ ज्योतिष्टोमविधानर्त — च म । ६ परिमाणे इति — 'एकविंशत्या ... ' इत्यादिना विहिते परिमाण इत्यर्थः । ७ [illegible] — घ ८ विधीयेत — घ । ९ [illegible] घ. ।

प्रधानं प्रयुज्येत । प्रधानकालत्वाच्चाङ्गानां तत्कालं तदीयं दीक्षोपसदम् । यथा माध्यंदिने । तद्यथा, सांतपनीयस्य माध्यंदिने निरुप्येत इति वचनान्मध्यंदिनकालान्येवाङ्गानि भवन्ति, एवमिहापि । तस्माद् द्वादश साद्यस्क्राः कर्तव्याः ॥ १६ ॥

अपि वा फलकर्तृसंबन्धात्सहप्रयोगः स्यादाग्नेयाग्नीषोमीयवत् ॥ १७ ॥

अपि वा नैवं स्याद्द्वादश साद्यस्का इति । कथं तर्हि । सहप्रयोगः स्यात् । चतुरहे दीक्षाश्चतुरहे उपसदश्चतुरहे सुत्याः । कुतः । फलकर्तृसंबन्धात् । फले कर्तृषु चैतेषां प्रधानकर्मणां समेतानां संबन्धः । द्वादशाहशब्देन समुदायवचनेन संयोगात्फले संबन्धः । सत्रे स्वयंकर्तृत्वादहीने च दक्षिणैक्यात्कर्तृषु च । एकफलत्वादेककर्तृत्वाच्च सहप्रयोगो भवति । आग्नेयाग्नीषोमीयवत् । यथाऽऽग्नेयाग्नीषोमीययोरेकफलत्वादेककर्तृत्वाच्च सहप्रयोगो भवति । सहप्रयोगे च विशेषाग्रहणात्तन्त्रं दीक्षोपसदं, द्वादशाहश्रुतिश्चानुग्राह्या । तदुभयमेवमुपपादितं भवति सहप्रयोगोऽहःसंख्या च । तस्मादेष पक्षः श्रेयान् ॥ १७ ॥

साङ्गकालश्रुतित्वाद्वा स्वस्थानानां विकारः स्यात् ॥ १८ ॥ सि०

तस्मादनेन द्वादशाहेनेति साङ्गाना द्वादशाहकालत्वं प्रतिपाद्यते । याऽसौ चोदकेनान्याहशी परिसमाप्तिः प्राप्नोति, सा प्रत्यक्षयाऽहर्गतया संख्यया बाध्यते । एवं च प्रधानसंनिधावङ्गानि कृतानि भविष्यन्ति ॥ १६ ॥

एकस्मिन् फले चोद्यन्ते । तेषां द्वादशसंख्या प्रत्यक्षा श्रूयते । सा चोदकप्राप्तां संख्यां कार्यापत्त्या बाधते । तत्र ये संख्यायुक्तास्ते बाध्यन्ते । ते च दीक्षणीयादयः संख्यायुक्ताः, नाग्नीषोमीयादयः । अपि चैकस्मिन्फले चोदितानां तन्त्रेणेतिकर्तव्यता भविष्यति । दक्षिणैक्यात्कर्तृभेदो नास्ति । तस्मात्सहप्रयोगः सिद्धो भवति । सत्रे च यजमाना एव कर्तारः । तत्रापि कर्तृभेदो नास्ति । तत्रापि तन्त्रम् ॥ १७ ॥

१ समवेतानां—ग. । २ प्राप्तिः सा—च. ज. । ३ निवार्यते—च. ज. । ४ आग्नीषोमीयः पशुः—घ. ज. । ५ ननु एकफलानामपि सतां तु(?)कर्तृभेदो भवतीति शङ्कायामाह—दक्षिणैक्यादिति । ६ तन्त्रमिति—दीक्षोपसद इति शेषः ।

अथैतदपि न युक्तम् । कुतः । साङ्गकालश्रुतित्वात् । यद्यत्र प्रधानानामेव कालश्रुतिः स्यान्नाङ्गानां, तत एवं स्यात् । अत्र तु साङ्गानां कालः श्रुतः । द्वादश दीक्षाः, द्वादशोपसद इति दीक्षाणामुपसदां च पृथक् पृथक् कालः श्रुतः । यदि चतुरहे क्रियेत, ततो बाध्येत । तस्मात्स्वस्थानानां विवृद्धिः । तदपेक्षं च द्वादशत्वम् । दीक्षोपसत्सुत्यापेक्षम् । प्रथमं दीक्षाः, तासां तत्रैव द्वादशत्वम् । तत उपसदः, तासामपि तद्देशानामेव । अन्ते सुत्या, तस्या अपि तत्स्थानाया एव विवृद्धिः । तदपेक्षं द्वादशत्वम् ॥ १८ ॥

दीक्षोपसदां च संख्या पृथक् पृथक् प्रत्यक्षसंयोगात् ॥ १९ ॥

अपि च, द्वादशाहेन प्रजाकामं याजयेदित्युक्त्वा त्रिवृदादीन्यनुक्रान्तानि । तस्मादपि तदपेक्षा द्वादशसंख्या ॥ १९ ॥

वसतीवरीपर्यन्तानि पूर्वाणि तन्त्रमन्यकालत्वाद-वभृथादीन्युत्तराणि दीक्षाविसर्गार्थत्वात् ॥ २० ॥

भावयेत्प्रजाः । केन । यागेन । कतरेण । द्वादशाहसंज्ञकेन यागेन । सामानाधिकरण्यात् । अहःशब्दः कर्म ब्रवीति । संख्याशब्दः 'संख्यया कर्मभेदः' इत्यनेन न्यायेन द्वादश यागान्प्रतिपादयति । तत्रैकैको यागश्चोदकेन धर्मान्गृह्णाति । तत्र प्रत्यक्षेण संख्यावचनेन चोदकेन या दीक्षोपसत्संख्या प्राप्नोति सा बाध्यते । दक्षिणैक्यात्तन्त्रेण प्रयोगः । तस्माद्दीक्षाणामुपसदां च स्वस्थानविवृद्ध्या प्रयोगः । द्वादशसंख्या च या द्वादशश्रुतेः सा कर्मोपकर्मभेदेनोपपन्ना भवति । एवं च 'षट्त्रिंशादहो वा एष द्वादशाहः' इति दर्शनमनुगृहीतं भवति ॥ १८ ॥ [१९ ॥

१ त्रिवृदादीनीति—अहानीति शेषः । २ इदं च सूत्रं शास्त्रदीपिकादिमुद्रितपुस्तकेषु नोपलभ्यते । एवं क. ख. संज्ञकयोरादर्शपुस्तकयोरपि पृथङ्नोपलभ्यते । तथाऽपि म. संज्ञके 'एवं वसतीवरी' इत्यादिभाष्यापेक्षया पृथगस्योपलम्भात्प्रकाशितमिति ज्ञेयम् । ३ प्रजा—प. । ४ (अ० २ पा० २ अ० ७ सू० २१) । ५ द्वादशसंख्याऽवयवद्वादशसंख्या भवति । एवं कर्मभेदः । षट्—प. पु । ६ द्वादशश्रुतेरिति—प्रजातीनीत्यनेनावगम्यत इति शेषः । ७ कर्मोपकर्मेति—कर्मपदेन प्रधानकर्माण्युच्यन्ते । उपकर्मपदेनाङ्गकर्माणीति ज्ञेयम् ।

एवं च वसतीपरीपर्यन्तानि पूर्वाण्यस्वकालत्वादगृह्यमाणविशेषाणि तन्त्रं भवन्ति । अवभृथादीनि चोत्तराणि । तस्य दीक्षाविसर्गार्थत्वात् । स हि दीक्षोन्मोचनार्थः । एवं ह्याह । अप्सु दीक्षां प्रवेशयित्वा देवाः स्वर्गं लोकमायन् । यदप्सु स्नाति तामेव दीक्षामालभते । अथ यद्-पोऽवभृथमभ्यवयन्ति तामेव दीक्षां पुनरप्सु प्रवेशयन्तीति । तन्त्रं च दीक्षोत्पन्ना । सा तन्त्रमेवोत्सृज्यते । विशेषाग्रहणात् ॥ २० ॥

तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ २१ ॥

एवं च सत्यन्यार्थदर्शनमिदं युक्तं भविष्यति, षट्त्रिंशदहो वा एष द्वादशाह इति ॥ २१ ॥

चोदनापृथक्त्वे त्वैकतन्त्र्यं समवेतानां कालसंयो-गात् ॥ २२ ॥

यथाऽऽग्नेयाग्नीषोमीयवादीति । युक्तं यदाग्नेयाग्नीषोमीययोश्चोदनापृ-थक्त्वेऽप्यैकतन्त्र्यं, सहप्रयोगः । कुतः । समवेतानां कालसंयोगात् । समवेतानामङ्गप्रधानानां कालसंयोगात् । पौर्णमास्यां पौर्णमास्या यजेत, साङ्गयेति । तस्मात्तन्त्रम् । पौर्णमास्यामेवाङ्गानि च प्रधानानि च क्रियन्ते । इह पुनः, साङ्गकालश्रुतित्वादित्येवमपदिष्टो हेतुः । तस्मादत्र द्वादशाहेऽङ्गप्रधानानि पौर्णमासीवत्सह कार्याणि ॥ २२ ॥

(द्वादशाहे सुत्याकालीनाङ्गानामावृत्त्यधिकरणम् ॥ ६ ॥)

[६] भेदस्तु तद्भेदात्कर्मभेदः प्रयोगे स्यात्तेषां प्रधानशब्दत्वात् ॥ २३ ॥ सि०

अथ यानि प्रधानैरपृथक्कालान्यङ्गानि तेषु चिन्त्यते । किं तान्य-पि तन्त्रमथवा भेदेनेति । किं प्राप्तम् । तन्त्रमिति । किं कारणम् । एवं सहत्वस्य वक्ता प्रयोगवचनोऽनुग्रहीष्यते, द्वादशाहेन प्रजाकामं याजयेदिति । तदुक्तं, विधिवैत्प्रकरणाविभागे प्रयोगं बादरायण इति । एवं प्राप्ते, ब्रूमः ।

भेदस्तु स्यात् । कुतः । तद्भेदात् । तदित्यनेन पूर्वसूत्रनिर्दिष्टः

---

२० ॥ २१ ॥ २२ ॥

१ (अ० ११ पा० ४ अ० ५ सू० १८) । २ तपदिष्टः—पा० । ३ (अ० ११ पा० १ अ० १० सू० ६५) ।

कालः प्रतिनिर्दिश्यते । कालभेदात् । काले भिद्यमाने तन्त्रभेदो भवति । यथा दर्शे पूर्णमासेऽपि । इहापि कालभेदः । अद्य श्वः परश्व इति । तत इहापि कर्मभेदः स्यात् । करणभेद इत्यर्थः । कथं पुनरङ्गानां कालभेदो विज्ञायते । तेषां प्रधानशब्दत्वात् । प्रधानशब्दगृहीतान्यङ्गानि यत्र प्रधानं तत्र विज्ञायन्ते । यदद्य प्रधानं तस्याद्यकालान्यङ्गानि । यत् श्वस्तनस्य श्वःकालानि । तस्माद्भेदः ॥ २३ ॥

तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ २४ ॥

पत्नीसंयाजान्तान्यहानि संतिष्ठन्त इति भेदेनाह्नां पत्नीसंयाजान्ततां दर्शयति ॥ २४ ॥

श्वः सुत्यावचनं तद्वत् ॥ २५ ॥

संस्थिते संस्थितेऽहन्यग्नीदाग्नीध्रागारं प्रविश्य सुब्रह्मण्य सुब्रह्मण्यामाह्वयेति प्रेष्यतीति, संस्थिते संस्थित इति वीप्सावचनात्सुब्रह्मण्याभेदं दर्शयति ॥ २५ ॥

पश्वतिरेकश्च ॥ २६ ॥

पश्वतिरेकश्च दृश्यते, य एकः पशुरतिरिच्यते स ऐन्द्राग्नः कार्य इति । न तावदतिरिच्यते, यथैकैको[1] न भवति, एकादशैते पशवो द्वादशाहानि । तत्पश्वालम्भभेद उपपद्यते । तदभावे सकृदेवैकादशिनीमालभेत । तस्मादपि भेदः ॥ २६ ॥

(द्वादशाहे—उपसत्कालीनसुब्रह्मण्याह्वाने विवृद्धसुत्याहानुपलक्षणाधिकरणम् ॥ ७ ॥)

[७] सुत्याविवृद्धौ सुब्रह्मण्यायां सर्वेषामुपलक्षणं प्रकृत्यन्वयादावाहनवत् ॥ २७ ॥ पू०

उपसत्काले सुब्रह्मण्याह्वानं, चतुरहे सुत्यामागच्छ मघवन्निति द्वादशाहे चोदकेन प्राप्यते । तत्रेदं विचार्यते । द्वादशाहे सुत्याहान्युपलक्षयितव्यानि, उताविकारेणैव प्रयोगः कर्तव्य इति । किं प्राप्तम् । सुत्याविवृद्धावेतस्यां सर्वेषामह्नामुपलक्षणं कर्तव्यम् । कुतः । प्रकृत्यन्व-

२३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥]

प्रकृतौ ' चतुरहे सुत्यामागच्छ मघवन् ' इति कालेगत्ता विवक्षिता । इह प्र

१ यद्येको भवति—ग. ।

यात्। मरुतो सौम्यमहरुपलक्षितम्। सर्वाणि चैतानि तत्प्रकृतीनि। अतः सर्वाण्युपलक्षणीयानि। नन्वेकैवासौ देवता, इन्द्रः सकृदुपलक्षणेन संस्कृतः संस्कृत एव। तस्य पुनरुपलक्षणमनर्थकमिति। उच्यते। ओघोपलक्षणकृतः संस्कारः सोऽध्यवनस्य प्रधानस्याङ्गम्। तस्मादुत्तरार्थं पुनः पुनरुपलक्षयितव्यः। आवाहनवत्। तद्यथा, आग्नेयं कृष्णग्रीवमालभेत, सौम्यं बभ्रुम्, आग्नेयं कृष्णग्रीवं पुरोधायां स्पर्धमान इत्येकत्वेऽप्यग्नेर्देवतायाः कर्मभेदाद्भेदेनाऽऽवाहनं क्रियते। एवमिहापि॥ २७॥

अपि वेन्द्राभिधानत्वात्सकृत्स्यादुपलक्षणं कालस्य लक्षणार्थत्वात्॥ २८॥ सि०

अपि वा—न स्यात्सर्वेषामुपलक्षणम्। अविकारेणैव प्रयोगः स्यात्। कुतः। इन्द्राभिधानत्वात्। इन्द्रोऽत्रोपलक्षणेन संस्क्रियते। स सकृत्संस्कृतः संस्कृत एव, न पुनः संस्कर्तव्यः। ननु चतुरहेऽसौ संस्कृतः, चतुरहे सुत्यामागच्छेति वचनात्। अविवक्षितोऽत्र कालः, इन्द्र आगच्छेत्येतावदेव विवक्षितम्। विवक्षिते सति काले वाक्यं भिद्यते। आगच्छ मघवन् चतुरह आगच्छेति सकृदुच्चरिताऽऽगच्छेतिविभक्तिरूपो संबन्धो न शक्नोति वदितुम्। अथ कस्मादिन्द्रागमनसंबन्धो

चोदकेन तथैव प्राप्नोति। सा चोहमन्तरेण न शक्यते विवक्षितुम्। तस्मादूहः कर्तव्यः, द्वादशाहे त्रयोदशाह इति। न चैतस्माद्देवतायाः सकृदुपलक्षणं कर्तव्यमित्ययमर्थो लभ्यते। कथम्। या प्रथमस्य यागस्य संस्कृता देवता सा द्वितीयस्य संस्कृता न भवति, भावभेदात्॥ २७॥

'इन्द्र आगच्छ' इति विवक्षितं 'चतुरहे' इत्यविवक्षितं, वाक्यभेदभयात्। एवं 'इन्द्र आगच्छ, तत्सुत्यामागच्छ' इति वाक्यभेदः। एवं वाक्यभेदभयाच्च सुत्याग्रहणमप्यविवक्षितमेव। तस्मात्प्रकृतावप्यविवक्षितत्वाद्विकृतावप्यविकारेणैव प्रयोग इति।

---

१ ओघोपलक्षण—क.। अत्र च उपलक्षु—ग.। २ अहानि क्रियन्ते—क, ख.। ३ इन्द्राभिधानात्—क. ख.। ४ आगच्छेति विभक्ति—मु०। ५ तथैव प्राप्नोति—कालेयत्ता सर्वेषामह्नां भेदेन नकुम्बा प्राप्नोतीत्यर्थः। ६ वाक्यभेद एव। वाक्य—क. मु.।

विवक्षितो न पुनः कालाभिसंबन्धः। आगच्छ पचतान्निति प्रत्यक्षः संयोगः। चतुरह आगच्छेति परोक्षः। सुत्याशब्देन व्यवायात्।

ननु च सुत्यामागच्छेत्यपि प्रत्यक्षः। स विवक्षितो भवतु। नैवं कश्चिद्विरोधः। सुत्यात्वस्याविशेषात्। ननु चतुरह इति सुत्याविशेषो गम्यते। न खलु। किं कारणम्। कालस्य लक्षणार्थत्वात्। चतुरहकालोऽत्र सुत्यालक्षणार्थः। चतुरहादिसुत्यामागच्छेति। यत्कारणम्। नाथ देवताऽऽगच्छति। यजतौ तूद्देशेन केवलमङ्गी भवति। स यजताबङ्गभावोऽप्युपलक्ष्यते। सर्वसुत्यासु चासौ तुल्यः। तत्र चतुरहव-

एतदयुक्तम्। यदीदृशेऽपि वाक्यभेदो भवताऽङ्गी क्रियते, सर्वत्रैव वाक्यभेदः स्यात्। 'व्रीहीन् प्रोक्षति' इति प्रोक्षणं कर्तव्यं, तच्च व्रीहीणामिति वाक्यभेदः स्यात्। अपि च प्रकृतौ चतुरहे, त्र्यहे, इति किमर्थमुच्चार्यते। अविवक्षितत्वादेतेषाम्। 'सुत्यामागच्छ' इति प्रयोगः कर्तव्यः। एवं स्थिते विकारेणाविकारेण चेत्यधिकरणमेव नोत्तिष्ठति।

तस्मादन्यथा वर्ण्यते। 'इत्यहे सुत्यामागच्छ मघवन्निति ब्रूयात्' इतीतिशब्दोऽयं प्रकारवाची। अस्मिन्वाक्येऽस्य प्रकारवाचित्वं नोपपद्यते। प्रकारस्यासंभवात्। किं तर्हि। इयत्तावाची वाक्यशेषादवगम्यते। अह:शब्देन सामानाधिकरण्यादहर्गतेयत्ताऽवगम्यते। तच्चाहरागमनक्रियाविशेषणार्थमुच्चार्यते। सुत्याशब्दोऽप्यागच्छतिक्रियाविशेषणार्थमेव। इन्द्रस्य करिष्यमाणप्रयोजनत्वादागमनक्रिया तदर्था। 'इत्यहे' इति सामान्येन परिमाणवाची। न च सामान्येन व्यवहारः। तस्मादध्याहारं कृत्वा विशेषणीयः। अध्याहारे यः समवेतार्थः सोऽध्याह्रियते कालेयत्ता प्रकाशयितुम्। तस्माद्यत्र चतुरहःसु सुत्या तत्र 'चतुरहे' इत्यध्याहारः। यत्र त्रिषु तत्र 'त्र्यहे' इति। तस्मादध्याहारविशिष्टमहर्गच्छतिक्रिया प्रति विशेषणभूतम्। तथा सुत्यापदमपि। अयं प्रकृतिवाक्यार्थो वृत्तः। यच्चे

१ विवक्ष्यते—ग। २ अविरोधात्—क. ख.। ३ एवं भाष्योक्तं व्याख्यानमनूद्याधुना दूषयति—एतदयुक्तमित्यादिना। ४ ईदृशेऽपीति—क्रियाकारकभावेन वैशिष्ट्यविवक्षाविषयेऽपीत्यर्थः। ईदृशेऽपि—ग.। ५ इतिशब्द इति—इत्यहे, इत्यत्र य इतिशब्दः स इत्यर्थः। ६ प्रकारवाचीति—लोके, इति शेषः। ७ तदर्थेति—उपयोक्ष्यमाणेन्द्रसंस्कारार्थेत्यर्थः। ८ सुत्याहे—ग.। ९ वाक्यशेष सम—ख. घ.। १० आपादयितुम्—क. च.। ११ प्रकृतवाक्यार्थो वृत्त—च. ग.। १२ यच्चेति—यदेव प्रकृतौ समवेत, स्वार्थं च प्रकाशयति तदेवेह इत्यर्थः।

चनं प्रदर्शनमात्रम् । मुख्यत्वात् । मुख्येन हि प्रदर्शनं भवति । यथा, इडान्ताऽऽतिथ्या संतिष्ठते, नानुयाजान् यजतीति ॥ २८ ॥

अविभागाच्च ॥ २९ ॥

अथ यदुक्तमावाहनवदिति । तत्र ब्रूमः । विभक्तः कालः कृष्णग्रीवयोः, सौम्येन व्यवायात् । तत्र गृह्यते विशेषः, पूर्वस्य कृष्णग्रीवस्यैतदेवतावाहनं नोत्तरस्येति । अथेहाविभक्तकालाः सुत्याः, अव्यवेताः । केनचित्तासु न गृह्यते विशेषः । चतुरहग्रहणं चाविशेषकमित्युक्तम् । तस्मादविकारेण प्रयोगः ॥ २९ ॥

(वाजपेये प्राजापत्यपशुष्वङ्गादिश्रपणार्थं कुम्भ्यादीनां तन्त्रताधिकरणम् ॥ ८ ॥)

[८] पशुगणे कुम्भीशूलवपाश्रपणीनां प्रभुत्वात्तन्त्रभावः स्यात् ॥ ३० ॥ सि०

वाजपेये प्राजापत्येषु पशुषु कुम्भ्याः शूलस्य वपाश्रपण्याश्च तन्त्रभावः स्यात् । विभुत्वात् । विभवत्येका कुम्भी सर्वपशूनामवदानानां श्रपणे, शूलं हृदयानां, वपाश्रपणी वपानाम् । तस्मात्तन्त्रं स्युः ॥३०॥

(भिन्नभिन्नदेवताकैकजातीयेषु च पशुषु कुम्भ्यादीनां तन्त्रताधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[९] भेदस्तु संदेहाद्देवतान्तरे स्यात् ॥ ३१ ॥ पू०

ऐकादशिनेषु तु भेदेन कुम्भ्यादीनि स्युः । संदेहात् । एकस्यां कुम्भ्यामुख्याना संदेहः स्यात् । कस्य पशोः कान्यवदानानीति । एवं हृदयादीनां वपानां च ॥ ३१ ॥

अर्थाद्वा लिङ्गकर्म स्यात् ॥ ३२ ॥ सि०

अथवा न स्याद्भेदः । कुतः । सहप्रयोगात् । यत्तु संदेहादिति । अर्थाच्चिह्नं किंचित्करिष्यते, येन विशेषग्रहणं भविष्यति ॥ ३२ ॥

प्रकृतौ चोद्यते प्रधानं तस्योहो भवति । अह सुत्याशब्दो तु परार्थो । तस्मादनेन प्रकारेणोहाभावो न वाक्यभेदभयेनेति ॥ २८ ॥ [२९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

---

१ प्रदर्शनम्—ङ. च. । २ 'अविभागाच्च' इति सूत्रस्याऽऽनन्दाश्रमीयजैमिनिन्यायमालादिपुस्तकेष्वन्येषु पूर्वसूत्रावयवत्वेन ग्रहणं दृश्यते । एवं क. ख. पुस्तकेऽपि । परंतु घ. ङ. पुस्तकस्य पृथक्पाठोपलम्भात्तथैव स्थापयित्वानुसंधाय पृथक्सूत्रत्वेनैव प्रकाशः कृतः । ३ कुम्भ्यां पशूनां—मु. ।

अयाज्यत्वाद्वसानां भेदः स्यात्स्वयाज्या-
प्रदानत्वात् ॥ ३३ ॥

कुम्भ्यास्तन्त्रभावो न घटते। अयाज्यत्वाद्वसानाम् । याज्यार्धर्चान्ते वसां जुहोतीति श्रुतं प्रकृतौ। तत्र स्वयाज्यार्धर्चान्ते वसा हुता। इहापि तथैव होतव्या। न च वसानां लिङ्गं कर्तुं शक्यम् ॥ ३३ ॥

अपि वा प्रतिपत्तित्वात्तन्त्रं स्यात्स्वत्व-
स्याश्रुतिभूतत्वात् ॥ ३४ ॥

अपि वा तन्त्रं कुम्भी स्यात्। प्रतिपत्तित्वात्। शेषभूता वसाः। तासां प्रतिपत्तिरियम्। प्रतिपत्तिश्च द्रव्यं न प्रयोजयति । कुतः। तद्धारणार्थं पात्रम्। अत्यन्तसंसृष्टाश्च वसास्ताः स्वयाज्यार्धर्चान्त एव हुता भवन्ति। ननु परयाज्यार्धर्चान्तेऽपि प्रसज्यन्ते। अत्रोच्यते। स्वत्वस्याश्रुतिभूतत्वात्। नात्र श्रूयते स्वयाज्यार्धर्चान्ते होतव्या न परयाज्यार्धर्चान्त इति। तस्मात्परत्र होमो न दोषाय, आभ्युदयाय। अतस्तन्त्रमेव कुम्भ्यपि स्यात् ॥ ३४ ॥

सकृदिति चेत् ॥ ३५ ॥

इति चेत्पश्यसि स्वत्वं न श्रुतमिति। तेन तर्हि सकृदेव होमः प्रथमे याज्यार्धर्चान्ते भवतु। एवं सहत्वं चानुग्रहीष्यते, याज्यार्धर्चान्ते च हुतं भविष्यति। स्थितायां प्रतिज्ञायां सूत्रेण परिचोदयति ॥ ३५ ॥

न कालभेदात् ॥ ३६ ॥

नैतदेवं प्रथमेऽर्धर्चान्त इति। किं तर्हि। प्रत्यर्धर्चान्ते होतव्याः। कुतः। कालभेदात्। भिन्ना याज्यार्धर्चान्ताः[1]। निमित्तसप्तमी चेयं, याज्यार्धर्चान्त इति। अधिकरणस्यासंभवात्। निमित्तावृत्तौ च नैमित्तिकावृत्तिः। यथा, भिन्ने जुहोतीति। तस्मात्सर्वयाज्यार्धर्चान्तेषु होमः ॥ ३६ ॥

---

३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥

---

1 भिन्नानि याज्यार्धर्चान्तानि—ग.।

(नानाजातीयेषु पशुषु पाकभेदात्कुम्भ्यादीनां भेदाधिकरणम् ॥ १० ॥)

[१०] जात्यन्तरेषु भेदः स्यात्पक्तिवैषम्यात् ॥ ३७ ॥ सि०

ऐकादशिनेषु नानाजातीयेषु कुम्भ्यादीनां भेदः स्यात्। पक्तिवैषम्यात्। [पंक्तिभेदात्कुम्भीशूलवपाश्रपणीनां भेदः स्यात्। अस्ति सौत्रामणी। तत्राऽऽश्विनो धूम्रः, सारस्वतो मेषः। ऐन्द्र ऋषभ इत्येवंविधाः पशवः सन्ति। तेष्वपि तन्त्रभावः 'मभुत्वात्माप्तोऽपोद्यते। सौत्रामण्यामेवंजातीयेषु कुम्भ्यादीनां भेदः स्यात्। पक्तिवैषम्यात्।] विषमा हि पक्तिरजानामाविकानां च मांसानाम्। यावता कालेनाऽऽजानि पच्यन्ते तावताऽऽविकानि विलीयन्ते। तत्रावदानसंभेदो भवति। तस्मात्पात्रभेदः स्यात् ॥ ३७ ॥

वृद्धिदर्शनाच्च ॥ ३८ ॥

वृद्धिश्च सौत्रामण्यां शूलानां गोजाविषु दृश्यते, शूलैश्च मासरेण पात्रभूयमभ्यवयन्तीति। तस्मादपि भेदः ॥ ३८ ॥

(अश्वप्रतिग्रहेष्ट्यां प्रतिपुरोडाशं कपालभेदाधिकरणम् ॥ ११ ॥)

[११] कपालानि च कुम्भीवत्तुल्यसंख्यानाम् ॥३९॥पू०

अश्वप्रतिग्रहेष्ट्यां वारुणाश्चतुष्कपालाः पुरोडाशा अश्वसंख्याः श्रूयन्ते, यावतोऽश्वान् प्रतिगृह्णीयात् तावतश्चतुष्कपालान् वारुणान्निर्वपेदिति। तत्र विचार्यते। किं दीर्घेषु कपालेषु सर्वेषां श्रपणं कर्तव्यम्, अथवा प्रतिपुरोडाशं कपालचतुष्कभेद इति। किं प्राप्तम्। कपालानि कुम्भीवत्। यथा प्राजापत्येषु कुम्भी तन्त्रम्, एवं तुल्यसंख्यानां पुरोडाशानां कपालानि तन्त्रमित्यर्थः। किं कारणम्। एवं सहत्वं चानुग्रहीष्यते। सर्वे चतुर्षु कपालेषु संस्कृता भविष्यन्ति ॥ ३९ ॥

प्रतिप्रधानं वा प्रकृतिवत् ॥ ४० ॥ सि०

प्रतिपुरोडाशं कपालचतुष्कभेदः। एवं यथाप्रकृति कृतं भवति। प्रकृतौ दर्शपूर्णमासयोः प्रतिपुरोडाशं कपालानि भिन्नानि, इहापि तद्वदेव भेत्तव्यानि चोदकानुग्रहाय। अपि च यदि कपालानि तन्त्रं भवे-

३७ ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

१ ( ) एतच्चिह्नान्तर्गतः पाठ. ख. ग. पुस्तकयोर्नोपलभ्यते। २ अजादिषु पशुषु-ग.।

षुः, नैकोऽपि पुरोडाशश्चतुष्कपालेषु संस्कृतः स्यात्। सर्वे कपालावय- वेषु एका भवेयुः। अत्र कपालशब्दो बाध्येत। तस्माद्भेदः ॥ ४० ॥

सर्वेषां चाभिप्रथनं स्यात् ॥ ४१ ॥

इदं च श्रूयते, यावत्कपालं पुरोडाशं प्रथयतीति। तथाऽशक्यं तन्त्र- भावे संपादयितुम्। तस्मादपि भेदः ॥ ४१ ॥

(दर्शपूर्णमासयोरवघातमन्त्रस्य सकृदनुष्ठानाधिकरणम् ॥ १२ ॥)

[१२] एकद्रव्ये संस्काराणां व्याख्यातमेककर्मत्वं तस्मिन् मन्त्रार्थनानात्वादावृत्तौ मन्त्रस्या- सकृत्प्रयोगः स्यात् ॥४२॥ सि०

दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते, व्रीहीनवहन्तीति। तत्र मन्त्रः, अवरक्षो दिवः सपत्नं वध्यासमिति। तस्मिन् विचार्यते। किं प्रतिप्रहारं मन्त्र उत सकृदे- वाऽऽदाविति। किं प्राप्तम्। प्रतिप्रहारमिति। कुतः। प्रहारात्प्रहारः कर्मान्तरं, यतेः पर्यवसानात्। कर्मभेदे च सति श्रूयते विशेषः। येन कर्मणा संनिपतितो मन्त्रस्तदर्थ इति। गृह्यमाणे च विशेषे भेदो दृष्टः। तस्मात्प्रतिप्रहारं मन्त्र इति।

एवं प्राप्ते, उच्यते। एकस्मिन् द्रव्ये व्रीह्यादौ संस्काराणामवहन्त्या- दीनां व्याख्यातमेककर्मत्वम्, आतण्डुलनिर्वृत्तेरेकमिदं कर्मेति, सर्वेषां त्वेककर्म्यदिवेषां च तद्गुणत्वादिति। ननु प्रतिप्रहारं कर्मभेद इत्यु- क्तम्। उच्यते। एकस्यैव कर्मणोऽयमभ्यासः, फलस्याभ्याससाऽप- स्वारसोमपाजिवत्। तस्मिन् मन्त्रार्थनानात्वादावृत्तौ मन्त्रस्यासकृत्प्र- योगः। यत्र मन्त्रार्थस्य नानात्वं तत्राऽऽवृत्तिर्भवति। यथाऽग्नौ कोकंपृणायाः। यत्र पुनरेक एव मन्त्रार्थस्तत्राऽऽवृत्तिरनर्थिका। [illegible] चैको मन्त्रार्थः। कथं ज्ञायते। करणोऽयं मन्त्रः। करणश्च कर्तव्यस्य वस्तुनोऽभिसंधानार्थः समधिगतः। समस्तार्थैव प्रहाराः

४० ॥ ४१ ॥

१ 'तस्मिन् मन्त्रार्थनानात्वात्' इत्यादेः पृथक्सूत्रत्वेन न्यायमालादिपुस्तकेषूल्लेखो दृश्यते। परंतु, आदर्शपुस्तकेष्वेकसूत्रत्वेनैवोपलम्भात्तथैव प्रकाशितमिति ज्ञेयम्। २ स्यादग्नावमिति- (अ० ५ पा० १ अ० ७) इत्यत्रेति शेषः।

कर्तव्याः । समस्ता हि कार्यं साधयन्ति, न व्यस्ताः । उप्तानां व्रीहीणां तण्डुलविवेचनं यच्चिकीर्षितं, तदभिसंधातव्यम् । तस्मात्सर्वप्रहाराणां क्रिया मन्त्रेणाभिसंहिता । तत्राऽऽवृत्तिरनर्थिका । तस्मान्मन्त्रस्य सकृत्प्रयोगः स्यात् ॥ ४२ ॥

(नानाबीजेष्ववघातमन्त्रस्याऽऽवृत्त्यधिकरणम् ॥ १३ ॥)

[१३] द्रव्यान्तरे कृतार्थत्वात्तस्य पुनःप्रयोगान्मन्त्रस्य च तद्गुणत्वात्पुनःप्रयोगः स्यात्तदर्थेन विधानात् ॥ ४३ ॥ सि०

राजसूये नानाबीजेष्टिः, अग्नये गृहपतय आशूनामष्टाकपालं निर्वपेत्, सोमाय वनस्पतये श्यामाकं चरुमित्येवमादि । तस्यामवहन्तिः समन्त्रकश्चोदकेन प्राप्यते । अत्रापि पूर्वेण न्यायेन सकृन्मन्त्रस्य प्रयोगः प्राप्तः । सर्वबीजानां वितुषीकरणं चिकीर्षितं, तदभिसंधीयत इति । तथा प्राप्ते, उच्यते । द्रव्यान्तरे—बीजान्तरे पुनःप्रयोगः स्यान्मन्त्रस्य । कुतः । कृतार्थत्वात् । पूर्वस्मिन् बीजे योऽवहन्तिः स कृतार्थः । संनिपत्योपकारी हि सः । स च येन बीजेन संनिपतितस्तदेव संस्करोति । तदेव चेत्संस्करोति, उत्तरसंस्कारार्थं पुनः प्रयोक्तव्यः । तस्य पुनःप्रयोगान्मन्त्रस्यापि पुनःप्रयोगः । तद्गुणत्वात् । तस्यावहन्तेः स मन्त्रो गुणः । तदर्थेन विधानात् । तस्याप्यसौ प्रविकर्मावसायिना चोदकेन विहितः । तस्मात्प्रतिबीजं मन्त्रस्याऽऽवृत्तिः ॥ ४३ ॥

(निर्वापादिमन्त्राणामावृत्त्यधिकरणम् ॥ १४ ॥)

[१४] निर्वपणलवनस्तरणाज्यग्रहणेषु चैकद्रव्यवत्प्रयोजनैकत्वात् ॥ ४४ ॥ पू०

दर्शपूर्णमासयोः, चतुरो मुष्टीन्निर्वपतीति । तस्य मन्त्रः, देवस्य त्वेति । तत्रैव च दर्भाणां लवनमन्त्रः, बर्हिर्देवसदनं दामीति । तथा

४२ ॥ ४३ ॥

१ आदिः—प० । २ तद्गुणत्वात् । ३ तस्यापि बीजान्तरे तस्य—क ।

स्तरणमन्त्रः, ऊर्णाम्रदसं त्वा स्तृणामीति । आज्यग्रहणमन्त्रः, धाम-नामासीति । तेषु संदेहः । किं मन्त्रस्य सकृत्प्रयोगः, अथवा प्रतिमुष्टि प्रतिदानं प्रतिघातं प्रतिग्रहणं चाऽऽवृत्तिरिति । किं प्राप्तम् । निर्वपण-लवनस्तरणाज्यग्रहणेषु चैकद्रव्यवत्प्रयोगमनेकत्वात् । निर्वपणादिष्वेक-द्रव्यवत्स्यात्, सकृत्प्रयोग इत्यर्थः । कुतः । प्रयोजनैकत्वात् । तत्र तत्रैकं प्रयोजनम् । निर्वपणे तावद्धविष्याणामापादनम् । लवने वेदिस्त-रणयोग्यस्य बर्हिष उपसादनं, स्तरणे वेद्याच्छादनम् । आज्यग्रहणे पात्रयोग्यस्याऽऽज्यस्योपादानम् । यावता प्रयोजनं तच्चिकीर्षितं, तदर्थो मन्त्र इत्युक्तम् ॥ ४४ ॥

द्रव्यान्तरवद्वा स्यात्तत्संस्कारात् ॥ ४५ ॥ सि०

द्रव्यान्तरवद्वा स्यात् । नैकद्रव्यवत् । भेदः स्यादित्यर्थः । कुतः । तत्संस्कारात् । ये व्रीहय एकेन मुष्टिना निरुप्तास्ते संस्कृताः । संनिप-त्योपकारित्वान्निर्वापस्य । द्वितीयो मुष्टिरन्यानन्यान् व्रीहीन् संस्करोति । तत्र यदि मन्त्रो न प्रयुज्येत, मन्त्रकृतेन संस्कारेण तेषां वर्जनं स्यात् । एवं सर्वत्र । तस्मात्तत्र तत्र मन्त्रस्याऽऽवृत्तिः ॥ ४५ ॥

(वेदिप्रोक्षणाङ्गमन्त्रस्य सकृत्प्रयोगाधिकरणम् ॥ १९ ॥)

[१५] वेदिप्रोक्षणे मन्त्राभ्यासः कर्मणः पुनःप्रयोगात् ॥४६॥ पू०

वेदिप्रोक्षणं श्रूयते, त्रिः प्रोक्षतीति । तस्य मन्त्रः, वेदिरसि बर्हिषे त्वेति । तत्र चिन्त्यते । किं प्रत्यावृत्ति मन्त्रोऽथवा सकृदेवेति । किं प्राप्तम् । वेदिप्रोक्षणे मन्त्रस्याभ्यासः । कुतः । कर्मणः पुनःप्रयोगा-त् । यस्मिन् कर्मप्रयोगे उक्तो मन्त्रस्तदर्थोऽसाविति गृह्यते विशेषः । तस्मादावृत्तिः ॥ ४६ ॥

एकस्य वा गुणविधिर्द्रव्यैकत्वात्तस्मात्सकृत्प्रयोगः स्यात् ॥ ४७ ॥ सि०

सकृदेव प्रयोगः । कुतः । द्रव्यैकत्वात् । एकं वेदिद्रव्यं सकृदुक्तेन मन्त्रेण संस्कृतम् । तत्र भूयो मन्त्रकार्यं नास्ति । ननु कर्मद्वारेण मन्त्रो

---

४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥

---

१ 'इषे त्वा इत्यतो धाम्ने धाम्ने' इत्येवं शब्ददेवदिष्टो मन्त्रः ।

द्रव्यं संस्करोति । तच्च कर्म भिन्नम् । अत्रोच्यते । नैतद्भिन्नम् । आवृत्तिस्तस्य गुणः । क्रियाभ्यावृत्तौ हि कृत्वसुजर्थः प्रत्ययो न क्रियाभेदे । तन्मन्त्रवदावृत्तिमच्च कर्तव्यम् । सकृदुक्तेन मन्त्रेण मन्त्रवत्कृतम् । आवृत्तिसंपादनार्था पुनःक्रिया । तस्मात्सकृत्प्रयोगः ॥ ४७ ॥

(ज्योतिष्टोमे कण्डूयनाद्यमन्त्रस्य सकृत्प्रयोगाधिकरणम् ॥ १६ ॥)

[१६] कण्डूयने प्रत्यङ्गं कर्मभेदात्स्यात् ॥ ४८ ॥ पू०

ज्योतिष्टोमे कण्डूयनार्थो मन्त्रः । कृषिषु स्यामकृच इति । यदाऽनेकस्मिन्नङ्गे युगपत्कण्डूरुत्पद्यते तदा चिन्ता । किं प्रत्यङ्गं मन्त्रावृत्तिः, अथवा सकृदेव प्रयोग इति । किं प्राप्तम् । प्रत्यङ्गं मन्त्र इति । कुतः । कर्मभेदात् । अङ्गेऽङ्गे कण्डूयनं कर्म भिन्नं, यतः पर्यवसानाद्गृह्यते विशेषः । तस्मादावृत्तिः ॥ ४८ ॥

अपि वा चोदनैककालमैककर्म्यं स्यात् ॥ ४९ ॥ सि०

अपि वा नैवं स्यात् । न ह्यत्र कण्डूयनं चोद्यते । अर्थात्क्रियते कण्डूपनयनार्थम् । कियतः । यदि चोद्यते । अदृष्टार्थं स्यात् । अप्राप्ते शास्त्रमर्थवदिति । प्रतिप्रयोगं चादृष्टभेदात्कर्मनानात्वं भवेत् । तथा गृह्येत विशेषः । अथ पुनरर्थगृहीते कण्डूयने यावतोत्पन्ना कण्डूरपनीयते तावच्चिकीर्षितम् । तत्र विशेषो न गृह्यते । ननु यस्याङ्गस्य निष्कर्षणं कृतं तत्संस्कृतम् । अङ्गान्तरे[1] पुनः कर्तव्यम् । उच्यते । नाङ्गनिष्कर्षणार्थोऽयं यत्नः । किं तर्हि । कण्डूपनयनार्थः । सा च कण्डूरात्मनो न शरीरस्य । तत्र न गृह्यते विशेषः । तस्मात्सकृदेव प्रयोगः ॥ ४९ ॥

(ज्योतिष्टोमे स्वप्नाद्यर्थमन्त्राणामनावृत्त्यधिकरणम् ॥ १७ ॥)

[१७] स्वप्नदीतरणाभिवर्षणामेध्यप्रतिमन्त्रणेषु चैवम् ॥ ५० ॥ सि०

---

४७ ॥ ४८ ॥ ४९ ॥

---

१ अङ्गान्तरेषु—ग ।

ज्योतिष्टोमे स्वप्नार्थो मन्त्रः, त्वमग्ने व्रतपा असीति । तत्रैव नदीतरणार्थः, देवीराप इति । तथाऽभिवृष्टस्य, उन्दतीरोजो धत्ते, इति । अमेध्यप्रतिमन्त्रणश्च, अबद्धं चक्षुरिति । स यदा पुनः प्रतिबुद्धः स्वपिति, अनेकस्रोतसं वा नदीं तरति, संतानेन वाऽभिवृष्यते, अनेकं वाऽमेध्यमेककालं पश्यति, तत्र चिन्ता किं, मन्त्रस्याऽऽवृत्तिः, अथवा सकृदेव प्रयोग इति । तत्र विशेषग्रहणादावृत्तौ प्राप्तायामुच्यते । स्वप्नादिषु चैवम् । यथा कण्डूयने सकृत्प्रयोग इत्यर्थः । कृत्स्नां रात्रिमसावुद्दिश्य स्वप्नमन्त्रं प्रयुङ्क्ते, नैकां निद्राम् । तथा सर्वस्रोतांसि तितीर्षुः, सर्वाभिवर्षाणि, सर्वामेध्यानि च । युगपत्सर्वेषामुपगमोऽपि न गृह्यते विशेषः । तस्मादनावृत्तिर्मन्त्रस्य ॥ ५० ॥

(प्रयाणमन्त्रस्य सकृत्प्रयोगाधिकरणम् ॥ १८ ॥)

[१८] प्रयाणे त्वार्थनिर्वृत्तेः ॥५१॥ सि०

दीक्षितस्य प्रस्थितस्य प्रयाणमन्त्रः । भद्रादभिश्रेयः प्रेहीति । तत्र विचार्यते । किं विश्रामे विश्रामे पुनः पुनः प्रतिष्ठमानो मन्त्रं प्रयुञ्जीत, उत सकृदेवाऽऽद्याविति । विशेषग्रहणात्प्रतिप्रस्थानमिति प्राप्ते, उच्यते । प्रयाणे त्वार्थनिर्वृत्तेः । अर्थप्राप्तिमुद्दिश्य प्रतिष्ठते । आर्थनिर्वृत्तेस्तस्य प्रस्थानाभिसंबन्धः । तस्मात्सकृदेव प्रयोक्तव्यः ॥ ५१ ॥

(ज्योतिष्टोमे उपरवमन्त्रस्य प्रत्युपरवखननमावृत्त्यधिकरणम् ॥ १९ ॥)

[१९] उपरवमन्त्रस्तन्त्रं स्याल्लोकवद्बहुवचनात् ॥ ५२ ॥ पू०

ज्योतिष्टोमे, उपरवमन्त्रः, रक्षोहणो वलगहनो वैष्णवान् खनामीति । तत्र संदेहः । किं सर्वोपरवेषु सकृदेव मन्त्रः प्रयोक्तव्य उत प्रत्युपरवमिति । किं प्राप्तम् । उपरवमन्त्रस्तन्त्रं स्यात् । सकृदेव प्रयोक्तव्यः । कुतः । बहुवचनात् । बहुवचनान्तोऽयं, वैष्णवान् खनामीति । यदि प्रत्युपरवं प्रयुज्येत, एकस्मिन् बहुवचनान्ताभिधानं न साधयेत् । लोकवत् । यथा लोक एकस्मिन्नर्थे बहुवचनं न प्रयुज्यते । अपि च सकृदुक्त एव शक्नोति सर्वोपरवानभिधातुम् । शक्नोति चेदावृत्तिरनर्थिका । तस्मात्सकृदेव प्रयोक्तव्यः ॥ ५२ ॥

१० ॥ ११ ॥ १२ ॥

१ तरणार्थः—क. ख. । २ पुनः पुनः प्रतिष्ठम—घ. । ३ तत्र किं—क. ख. । ४ उपगमाम—ग. ।

न संनिपातित्वादसंनिपातिकर्मणां विशेषाग्रहणे कालैकत्वात्सकृद्वचनम् ॥ ५३ ॥ सि०

नैव तन्त्रं स्यात् । कुतः । संनिपातित्वात् । संनिपाति खननकर्म, येनोपरवेण संनिपतितं तदर्थमेव विज्ञायते । मन्त्रोऽपि चायं संनिपाती । मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपातात् । अतो यस्योपरवस्यायं मन्त्रः संनिपतित-स्तस्यैव मन्त्रकारितः संस्कारो न सर्वेषाम् । अतो न सकृत्प्रयोक्तव्यः । असंनिपातिकर्मणां विशेषाग्रहणे कालैकत्वात्सकृद्वचनम् । ये त्वसंनि-पातिकर्मणो मन्त्राः, यथा सुब्रह्मण्याह्वाने, देवा ब्रह्माण इत्यौपवसथ्येऽ-हनि, तेषामेककालत्वादगृह्यमाणविशेषाणां सकृद्वचनं स्यात् । यत्तु न बहुवचनान्त एकस्याभिधायक इति । प्रातिपदिकार्थोऽभिहितः । विभ-क्त्यर्थश्च कर्मत्वम् । वचनार्थः केवलो नाभिहितः । स च नैवाभिधान-मर्हति । अभिधायकस्य शब्दस्याभावात् । एकस्यैव वा पूजार्थे बहुवच-नम् । तस्मादविरोधः ॥ ५३ ॥

(हविष्कृदाह्वानाध्रिगुप्रैषादीनामावृत्त्यधिकरणम् ॥ २० ॥)

[२०] हविष्कृदध्रिगुपुरोनुवाक्यामनोतस्याऽऽवृत्तिः कालभेदात्स्यात् ॥ ५४ ॥ सि०

इदं सूत्रं पूर्वसूत्रप्रत्युदाहरणार्थम् । कालैकत्वादिति किमर्थं, हवि-ष्कृदध्रिगुपुरोनुवाक्यामनोतस्याऽऽवृत्तिः कालभेदात्स्यादिति । अथवाऽ-धिकरणान्तरम् । ज्योतिष्टोमे प्रतिसवनं सवनीयाः पुरोडाशाः । तेषु हविष्कृदाह्वानम् । वाजपेये क्रतुपशवः प्राजापत्याश्च । तत्राध्रिगुप्रैषः । कृष्णग्रीवयोः पुरोनुवाक्या मनोतासूक्तं च । तेषु चिन्ता । किं तस्य तस्य सकृत्प्रयोगः, अथवाऽऽवृत्त्येति । सहत्वानुग्रहाय सकृदिति प्राप्ते, उच्यते । आवृत्तिः स्यादिति । कुतः । कालभेदात् । प्रातःसवने यद्ध-विष्कृदाह्वानमध्रिगुप्रैषश्च तस्य कालभेदादगृहने विशेषः । प्रातःसवनी-यानां पुरोडाशानामयं हविष्कृत्क्रतुपशूनां चाध्रिगुरिति । तथा कृष्ण-ग्रीवयोः सौम्येन व्यवायात्पूर्वस्य कृष्णग्रीवस्येयं पुरोनुवाक्या

५३ ॥

१ स्यादिति—ग । २ तु—ग. । ३ प्रत्ययार्थे—ग. ।

मनोता चेति। सर्वत्र काले भिद्यते। कालभेदाद्गृह्यते विशेषः। तस्मादावृत्तिः ॥ ५४ ॥

अग्निगोश्च विपर्यासात् ॥ ५५ ॥

अग्निगोश्चायमपरो विशेषः, विपर्यासः स्यात्। तन्त्रभावेऽग्निगोर्ये पुरस्तात्पदार्थाः प्राजापत्यानां, यथा पश्वालम्भ आप्लुतमत्याप्लुते अजैदग्निरिति मन्त्रः। ते यदि तावत्प्रातःसवने क्रियन्ते पर्यग्निकरणान्तं काण्डं नोत्सृष्टं भवति। अथ वा यूदेष दोष इति प्रक्षसान्नि क्रियन्ते, तथाऽपि विपर्यासः कृतो भवति। पुरस्तादग्निगोः कर्तव्यानां परस्तात्करणेन। तस्मादप्यावृत्तिः ॥ ५५ ॥

किंच—

करिष्यद्वचनात् ॥ ५६ ॥

या चेयमग्निगोर्विभक्तिः, आरभध्वमुपनयतेति। सा प्रातःकालं करिष्यमाणं ब्रूते। स यदि प्रातःसवन उच्यते, अप्रातःकालत्वात्पदार्थेष्वासमर्थः स्यात्। अथ प्रेषणार्थं, तथा समर्थः स्यात्। प्रेषणं मधुरमर्थम्। न च प्राजापत्येषु तत् मधुरमर्थं युज्यते। बहूनां कर्मणाचीर्णां व्यवायात्स्पष्टः प्रेषणमत्ययो भवति। तथाऽप्यसमर्थः। तस्मादग्निगोरावृत्तिरिति सिद्धम् ॥ ५६ ॥

इति श्रीशबरस्वामिनः कृतौ मीमांसाभाष्ये एकादशाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

एकादशाध्यायः संपूर्णः ॥

५४ ॥ ५५ ॥ ५६ ॥]

इति श्रीभट्टकुमारिलविरचितायां मीमांसाभाष्यव्याख्यायां टुप्टीकायामेकादशाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

एकादशाध्यायः संपूर्णः ॥

१ नेत्स्पृष्टमिति-पर्यग्निकरणान्ते प्राजापत्याः पशवः उत्सृष्टा न भवन्तीत्यर्थः। २ ब्रवन्—प्रच—ग. ३ प्रेषणार्थं-ङ. ४ तथाऽपि प्रेषणं-क. ख. ५ विद्यान्त—ङ. ख.

अथ द्वादशाध्यायस्य प्रथमः पादः ।

(पश्वर्थानुष्ठितप्रयाजादिभिरेव पशुपुरोडाशाद्युपकारसिद्धेस्तदर्थं पृथ-गङ्गाननुष्ठानाधिकरणम् ॥ १ ॥)

[१] तन्त्रिसमवाये चोदनातः समानानामैकतन्त्र्यमतुल्येषु तु भेदो विधिप्रक्रमत्वात्ध्वर्वाच्चादर्थ्यं श्रुतिकालनिर्देशात् ॥ १ ॥ पू०

एकादशेऽध्याये तन्त्रावापलक्षणं व्याख्यातम् । अधुना प्रसङ्गलक्षणं द्वादशे व्याख्यायते । प्रसङ्गशब्दार्थोऽप्येकत्र कृतः, एवमेव प्रसङ्गः स्याद्विद्यमाने स्वके विधाविति । अन्यत्र कृतस्यान्यत्रापि प्रसक्तिः प्रसङ्गः । यथा प्रदीपस्य प्रासादे कृतस्य राजमार्गेऽप्यालोककरणम् । तदिह प्रसङ्ग एवाऽऽदौ विचिन्त्यते । अग्नीषोमीये पशौ पुरोडाशः, अग्नीषोमीयस्य वपया प्रचर्याग्नीषोमीयं पशुपुरोडाशमेकादशकपालं निर्वपेदिति । किं तस्य पृथक्त्वेनाङ्गानि कर्तव्यानि, उत यानि पशौ कृतानि तस्याप्युपकुर्वन्तीति । ततः सूत्रेणैवोपक्रमः । तन्त्रिसमवाये चोदनातः समानानामेकतन्त्र्यमतुल्येषु तु भेदो विधिप्रक्रमत्वात्ध्वर्वाच्चादर्थ्यं श्रुतिकालनिर्देशात् ।

तन्त्रं—साधारणो धर्मग्रामः । यथा दर्शपूर्णमासयोराज्यभागादिः पूर्वः, स्विष्टकृदादिरुत्तरः । स येषां प्रधानानां तानि तन्त्रीणि प्रधानानि । तेषां तु समवाये—एकदेशकालकर्तृत्वे चोदनातः, समानानाम्—एकत्वावयचोदितानाम्, एकतन्त्रत्वं भवति । यथा दर्शपूर्णमास-

'अग्नीषोमीयस्य वपया प्रचर्याग्नीषोमीयं पशुपुरोडाशमेकादशकपालं निर्वपति' इति । अत्रे संशयः । किं तस्य पृथगङ्गानि कर्तव्यानि, उत यानि पशोरङ्गानि तानि तस्याप्युपकुर्वन्ति प्रसङ्गेनेति । तत्र एतत्सिद्ध्यर्थं प्रसङ्गोऽस्ति नास्तीति विचार्यते । नास्ति प्रसङ्ग इति । कुतः । तन्त्रिसमवाये—प्रधानानां समवाये, चोदनातः समानानामेकतन्त्रत्वम्—सामान्येन्या चोदनया चोद्यन्ते तेषां समानतन्त्रत्वम् ।

१ भेदः स्यात्-मु. । २ कृष्णान्वयजन्मनः प्राधान्यं-क. । ३ तत्र-क. ग. । ४ दर्श-पूर्णमासयोरेवेति पुनः इति नैव । ५ तत्र-ग. घ । ६ विचार्यते इति-नास्तीत्युक्त्वा तत् उपोद्घात-वशेन प्रसङ्गः । ७ एव नास्तीत्युक्ते अन्ते विचारः इत्यर्थः । ८ तत्र पूर्वपक्षे—नास्तीति-दिशा । ९ तन्त्रे तन्त्रे—क मु.

योः । यथा च चित्रायामिष्टौ । अतुल्येषु तु भेदः स्यात् । यानि तु चोदनातो न तुल्यानि, नानावाक्यैश्चोदितानि, तेषु तु भेदः स्यात्तन्त्रस्य । यथाऽत्रैव, अग्नीषोमीयं पशुमालभेत, अग्नीषोमीयं पशुपुरोडाशमेकादशकपालं निर्वपतीति । किं कारणम् । विधिप्रक्रमतादर्थ्यात् । विधिर्विधानं तदङ्गानां प्रयोगः । तस्य प्रक्रमः, तदर्था प्रवृत्तिः । विधिप्रक्रमतादर्थ्यं विज्ञायते, अयं पश्वर्थो विधिप्रक्रमो न पुरोडाशार्थ इति । कथं पुनः पश्वर्थत्वं विधिप्रक्रमस्य । तादर्थ्यं श्रुतिकालनिर्देशात् । श्रुत्या तत्र कालो निर्दिश्यते । अग्नीषोमप्रणयनादनन्तरं पशोः कालः । तत्र हि तस्य चोदना । वपाप्रचारादूर्ध्वं पुरोडाशस्य कालः । पशोरवसरे यो विधिप्रक्रमः स केवलः पश्वर्थो विज्ञायते, पुरोडाशस्याप्राप्तत्वात् । अतस्तस्य पृथक् तन्त्रं कर्तव्यम् । लिङ्गं च पश्वर्थतां तन्त्रस्य दर्शयति । यदेकादश प्रयाजान् यजति पशुमेव तत्प्रयजति । यदेकादशानुयाजान् यजति पशुमेव तदनु-

---

यथा दर्शपूर्णमासयोः । यथा च चित्रायामिष्टौ । अतुल्येषु तु भेदः स्यात् । यानि पुनश्चोदनातो भिन्नानि तेषां भेद एव । यथा दर्शस्य पूर्णमासस्य । तस्माद्द्विप्रकारस्यास्य कर्मणा तृतीयप्रकारो नास्ति । तदिह पशुपुरोडाशो दार्शपूर्णमासिकादग्नीषोमीयात्पुरोडाशाद्विध्यन्तं गृह्णाति । पशुरपि सान्नाय्यात् । एतावानतिदेशस्य व्यापारः । यथाप्राप्ताङ्गयुक्तश्च प्रयोगः । तत्र तयोर्भिन्नप्रयोगविधिचोदितत्वाद्भेदेनैवाङ्गानि कर्तव्यानीति न प्रसङ्गेन पशुतन्त्रं पुरोडाशस्योपकर्तुमर्हतीति । लोके तु युक्तः प्रसङ्गः । प्रत्यक्षगम्यत्वात्[3] ।

अत्र परिचोद्यते । विशेषैरनुदाहरणम् । कथम् । 'दधि मधु घृतं पयो धाना उदकं तण्डुलास्तत्संसृष्टं प्राजापत्यम्' इति, तदित्येकवचनान्तं सर्वनाम संसृष्टशब्देन संबध्यते, एकवचनान्तेनैव । यदि दध्यादिभिः संबध्येत बहुवचनान्तं स्यात् । वीप्सा वा तत्तदिति । न च वीप्सा श्रूयते । न च बहुवचनम् । तस्मात्संसृष्टशब्देन संबन्धः । संसृष्टस्य च प्रजापतिसंबन्धः । संसृष्टं चैकं वस्तु । तस्मादेक एव यागः । सुतरां तन्त्रम् ।

---

१ विधिप्रक्रमस्य—क । २ अग्नीषोमीयप्रण—ङ. ख सु । ३ प्रत्यक्षगम्यत्वादिति—उपकारस्येति शेषः । तथा च लोके प्रत्यक्षगम्यत्व उपकारस्य अनष्टप्रमाणेऽपि प्रसङ्गेऽन्यप्रयुक्तादुपकारस्य न प्रसङ्गः संभवतीति भावः ।

यजतीति । एवकारकरणादवधारणं विज्ञायते, पशुमेव न पुरोडाशमिति ॥ १ ॥

गुणकालविकाराच्च तन्त्रभेदः स्यात् ॥ २ ॥

अपि च पशुकाः प्रयाजानुयाजा गुणतः कालतश्च विकृताः । एकादशसंख्याः पशावुभयेऽपि । पञ्चभिश्च प्रयाजैस्त्रिभिरनुयाजैः पुरोडाशस्य कार्यम् । तथा, पृषदाज्येनानुयाजाः पशोरिज्यन्ते । केवलेनाऽऽज्येन च पुरोडाशस्यार्थः । कालविकारोऽपि, आसन्ने हविषि पौरोडाशिकैः प्रयाजैर्भवितव्यम् । पाशुकास्तु तिष्ठति पशौ वर्तन्ते, तिष्ठन्तं पशुं प्रयजन्तीति वचनात् । उभयेऽपि पुरोडाशस्य पृथक्त्वेनाक्रियमाणा न यथावत्संपादिता भवेयुः । तस्मादपि तन्त्रभेदः ॥ २ ॥

तन्त्रमध्ये विधानाद्वा मुख्यतन्त्रेण सिद्धिः स्यात्तन्त्रार्थस्याविशिष्टत्वात् ॥ ३ ॥ सि०

अथवा नैव भेदेन पुरोडाशस्य तन्त्रं कर्तव्यम् । किं तर्हि । मुख्यतन्त्रेण सिद्धिः स्यात् । पाशुकमेव तन्त्रं पुरोडाशस्योपकुर्यात् । किं कारणम् ।

तत्रोच्यते । दध्यादिभिः सर्वनाम संबध्यते । निर्दिष्टस्य हि प्रतिनिर्देशकं सर्वनाम । निर्दिष्टानि च दध्यादीनि प्रथमया विभक्त्या । अतस्तान्येव शब्दोपात्तानि मनसि विपरिवर्तमानानि सर्वनाम्ना प्रतिनिर्दिश्यन्ते । अथ यदुक्तं दध्यादिसंबन्धे बहुवचनं प्राप्नोति, वीप्सा वा ।

अत्रोच्यते । सर्वनामप्रातिपदिकस्य निर्दिष्टप्रतिनिर्देशकत्वशक्तिः । वचनस्य त्वेकार्थप्रतिपादकत्वम् । तस्मादनयोर्विरोधः । तत्र प्रथमोपनिपातालिङ्गसंख्ययोश्च तदर्थत्वाद्यथाश्रुतं प्रातिपदिकं गृह्यते । उत्तरकालभावित्वाच्च लिङ्गसंख्ययोरविवक्षैव । योऽयं 'गुणे त्वन्याय्यकल्पनैकदेशत्वात्' इति । स एवात्रापि न्यायः । अथवा, एकदेवतत्वाल्लक्षणया लक्षितलक्षणया चोपपन्नमेकवचनं लिङ्गं च । सर्वत्रैव लक्षणया लिङ्गसंख्ये प्रवर्तेते । प्रातिपदिकं जातिं ब्रूते । लक्षणया तु द्रव्यम् ॥ १ ॥

इतश्च नास्ति प्रसङ्गः । यतः कालगुणविकृताः प्रयाजानुयाजाः पशौ । तेऽन्यस्य नोपकुर्वन्ति ॥ २ ॥

अस्ति प्रसङ्गः । तस्य विषयो निरूप्यते । अन्यस्य तन्त्रे प्रवृत्ते यदन्यस्तुल्यधर्मकप्रा-

---

१ उभयथा—ग. । २ प्रथमोपनिपातादिति—प्रातिपदिकस्येति शेषः । ३ (अ० ६ पा० १ अ० ५ सू० १५) ।

तन्त्रमध्ये विधानात् । पाशुकस्य तन्त्रस्य मध्ये पुरोडाशो विहितः, अग्नीषोमीयस्य वपया प्रचर्याग्नीषोमीयं पशुपुरोडाशमेकादशकपालं निर्वपतीति । क्रियतः । तन्त्रार्थस्याविशिष्टत्वं भवतीति । तन्त्रस्यार्थस्तन्त्रार्थः । अङ्गकृत उपकारः । सोऽत्राविशिष्टः, पशोः पुरोडाशस्य च, संनिधानाविशेषात् । पशावपि क्रियमाणान्यङ्गानि पुरोडाशस्य संनिहितानि । संनिधानाच्च पशोरप्युपकुर्वन्ति । प्रदीपवत् । यथा प्रासादे कृतः प्रदीपः संनिधानाद्राजमार्गेऽप्युपकरोति ।

विषम उपन्यासः । स खलु प्रत्यक्षेण ज्ञायते । अयं पुनरप्रत्यक्षोऽङ्गोपकारः कथं शक्यो विज्ञातुमिति । अयमपि शास्त्रदृश्यः, शास्त्रप्रत्ययाद्गम्यते । शास्त्रं चेदं दर्शपूर्णमासवत्कर्तव्यानीति । तद्वच्चेत्कृतानि किमिति नोपकरिष्यन्ति । दर्शपूर्णमासयोः स्वप्रधानैरेकदेशकालकर्तृकाणि क्रियमाणान्युपकृतवन्ति । इहापि तथाविधान्येव क्रियन्ते । तस्मादिहापि तद्वदेवोपकुर्वन्तीति विज्ञायते । आह । नेह तद्विधानि । दर्शपूर्णमासयोः स्वप्रधानान्युद्दिश्य कृतान्यङ्गानि । इहापि तद्वदेव कर्तव्यानि । न च पुरोडाशमुद्दिश्येह क्रियन्ते । किं तर्हि । पशुम् । तस्मात्पुरोडाशस्य न प्रकृतिवत्कृतानि भवन्तीति ।

पतति कर्म, तस्य पूर्वकर्मणो येतिकर्तव्यता सा प्रसज्यते । यथा पशौ प्रतते पशुपुरोडाश आपतति । तस्य पाशुकीतिकर्तव्यता प्रसज्यते । कथम् ।

तदुच्यते । भावयेत् । किं, पशूपकारम् । केन, पशुपुरोडाशयागेन । कथमित्यनेन यागगतो व्यापारः । स चोपमितलक्षितप्रापणेनाग्नीषोमीयस्य यो यागगतो व्यापारस्तं सा हृदयेनाऽऽकाङ्क्षति । तत्र यदेतदग्नीषोमीययागगतव्यापारविशेषनियमनमष्टमलक्षणसिद्धं तदुत्पत्तिविरोधोत्पत्तेः । तस्य च व्यापारस्य यदितरेण संबन्धकरणं सा प्राप्तिः । द्वावपि चेमौ चोदकव्यापारौ । तत उत्तरकालमुपसंग्रहः । उप—इति समीपे करणं, समिति साकल्येन ग्रहणम् । एष प्रयोगवचनस्य व्यापारः । स इह पाशुकेन प्रयोगवचनेन कृतत्वान्न भूयः पौरोडाशिकः समीपे करोति । तस्मात्पौरोडाशिकः प्रयोगवचनो लुप्यते । एष प्रसङ्गः ।

---

१ शास्त्रं चेह दृष्टं—क. । २ तस्येति—तन्त्रमध्यपातिन इत्यर्थः । ३ तत्र—ख. । ४ व्यापार इति—अभिलषित इति शेषः । ५ अग्नीषोमीयस्येति—पौर्णमासिकस्येत्यर्थः । ६ उत्पत्तिरिति प्रथमालोचितत्वादित्यभिप्रायः । ७ प्राप्तिरिति—विनियोग इत्यर्थः ।

उच्यते । प्रकृतौ न शाब्द उपदेशः । नहि तत्र श्रूयते प्रधानान्युद्दिश्याङ्गानि कर्तव्यानीति । किं तर्हि । अर्थात्क्रियन्ते । तेषां तत्र चिकीर्षितत्वात् । न चार्थात्कृतं चोदकेन प्राप्यते । यत्कारणम् । विध्यन्तस्य तत्रापेक्षणात् । तेन यत्पठितं तत्प्राप्यते न पाठाद्बाह्यम् । तस्मादनुद्दिश्यापि क्रियमाणानि प्रकृतिवत्कृतानि भवन्ति । एवं सिद्धा प्रसङ्गादुपकारनिर्वृत्तिः । नन्वेवं सति तन्त्रलक्षणादविशिष्टमेव भवति । न खलु तत्राङ्गमेव साधारणम्, इह स्वङ्गकृत एवोपकारः । सोऽपि न साधारणः । अन्यकृतोऽन्यस्य भवति ॥ ३ ॥

विकाराच्च न भेदः स्यादर्थस्याविकृतत्वात् ॥ ४ ॥

अथ यदुक्तं गुणकालविकाराच्च तन्त्रभेदः स्यादिति । तत्र ब्रूमः ।

कथमिदमवगम्यते, पाशुकः प्रयोगवचनः समीपे करोतीति । 'अग्नीषोमीयं पशुमालभेत' इत्यस्मादेवावगम्यते । कथम् । भावयेत् । किं, ज्योतिष्टोमोपकारम् । केन, पशुयागेन । कथमितीतिकर्तव्यता संबध्यते । तत्र यस्मिन्नेव क्षणे ज्योतिष्टोमोपकारो भवने कर्तृत्वं प्रतिपद्यते, तस्मिन्नेव करणेन भाव्यते । तस्मिन्नेव चेतिकर्तव्यता करणमनुगृह्णती भाव्यमानेन संबध्यते । तस्मात्त्रयाणामेतेषां तुल्यकालत्वं, भवन्तं ज्योतिष्टोमोपकारं यागेनेत्थं भावयेदिति । यदि च भूते भविष्यति वा भाव्ये करणेतिकर्तव्यते स्याताम्, तयोस्तेन संबन्ध एव न स्यात् । तत्र यद्यप्युपकारस्य कालो नावधार्यते तथाऽपि संबन्धात्करणेतिकर्तव्यताकालेन परिच्छिद्यते । पशोश्च दीर्घकालत्वात्तन्मध्यपाती पुरोडाशः समीपे कृतानुपकारान्पूर्वाङ्गानि च पाशुकेन प्रयोगवचनेनोपसंगृह्णाति, न तु स्वयं समीपे करोति । यानि च तेन समीपे न कृतानि तानि पृथगुपसंगृह्णाति । 'न चेदन्येन शिष्टाः' इत्यनेन न्यायेन येऽन्येन न विहितास्तान्विदधाति ॥ २ ॥

अथ यदुक्तं द्रव्यसंस्कारकालभेदान्न प्रसज्यत इति । तदुच्यते । सर्वैः कथंभाव

---

१ शब्द उपदेश.—ग. । २ विध्यन्तस्तत्रापेक्ष्यते—क. । विध्यन्तः, तत्राक्षेपात्—च. । ३ न खलु । तत्र—क. । ४ अङ्गकृत उपकारः—क. । ५ समीपे करोतीति—पुरोडाशस्यापि समीपे प्राकृतं प्रकारं करोतीति कथमवगम्यते । यतः पशुसमीपे हि स कृतः, न पशुपुरोडाशसमीपे, इति प्रश्नाभिप्रायः । ६ नावधार्यत इति—अहरहरित्यादुपकारस्येति शेषः । ७ संबन्धादिति—त्रयाणामेककालसंबन्धात्करणेतिकर्तव्यतयोर्यः कालः स उपकारस्यापीत्यवधार्यत इत्यर्थः । ८ (अ० १ पा० ४ अ० ६ सू० ५) ।

विकाराच्च न भेदः स्यादर्थस्याविकृतत्वात् । अर्थः—अङ्गजनित उपकारः, स न विकृतः । यो दर्शपूर्णमासयोः स एव । कथं ज्ञायते । तदुच्यते । प्रयाजानुयाजास्तावदेते दार्शपौर्णमासिकाः । तत्र प्रयाजानुयाजशब्दौ प्रज्ञातौ । ते च चोदकेनेह प्राप्ताः संनिहिता विधीयन्ते । प्रकृतगामित्वं च शब्दस्य न्याय्यम् । न चैकः शब्दोऽनेकार्थो युक्तः । तस्माद्दार्शपौर्णमासिकास्ते । तदुपकारोऽप्येषां दार्शपौर्णमासिक एव । स हि तेषां प्रज्ञातः । यदि च प्राकृतादुपकारादुपकारान्तरं प्रकुर्युस्ततो प्राकृतकार्यत्वान्नैव चोदकेन प्राप्येरन् । अपूर्वा भवेयुः । यथा सत्रे गोगुल्गुलादिभिरभ्यञ्जनम् । अथाप्नौ वाऽनेनैव प्रयाजा विधीयन्ते, अनेनैव तेषां विकार इति । तत्र द्विकरः शब्दः स्यात् । न च सकृदुच्चरितः शक्नोत्यर्थद्वयं विधातुम् । अपूर्वत्वे चैतेषां प्राकृता अपि चोदकेन प्राप्येरन् । तत्र वैश्वदेवे त्रिंशत्संख्यानामाहुतीनां न युज्यते, नव प्रयाजा नवानुयाजा द्वावाज्यभागौ, अष्टौ हवींषि, अग्नये समवद्यति वाजिनो यजत्याहुतीनां संपत्त्यै त्रिंशत्त्वायेति । तस्माद्गुणविकारेऽप्यविकृतः प्राकृतोऽङ्गोपकारः । तत्कृता एव पुरोडाशस्याप्युपकुर्वन्तीति न गुणकालविकारेऽपि तन्त्रभेदः । तदानीं तावुभौ प्रार्थयेते पशुः पुरोडाशश्च । उभयोश्च प्रकृतिवत्क्रियन्तेऽङ्गानि । तस्मात्सकृत्कृतान्येवोभयोरुपकुर्वन्ति । विकार इदानीं किमर्थः । पश्वर्थः । पाशुकेषु हि प्रयाजानुयाजेषु श्रूयन्ते । न च पशोः पुरोडाशस्य च साधारणान्यङ्गानि । पाशुकान्येव संनिधानात्पुरोडाशस्याप्युपकुर्वन्तीत्युक्तम् ।

उपकारमाकाङ्क्षति । तमुपकारं चोदकः सादृश्येनोत्पादयति प्रापयति च । उत्पादिते प्रापिते प्रयोगवचनं उपसंगृह्णाति । ते च शास्त्राण्यन्तरेण न संभवन्तीति शास्त्रीणामुत्पत्तिं प्राप्तिं च करोति । पूर्वत्रप्रयोगवचनोपसंग्रहः । तदिह पाशुकचोदकप्रयोगवचनौ सर्वं कुरुतः । पौरोडाशिकस्तु चोदक उत्पत्तिमात्रं करोत्येव ।

---

१ प्रकृति—ग. । २ विकार इति—एकादशत्वं द्विगुणकं वा विकारो विधीयत इत्यर्थः । ३ श्रूयन्ते, न तु पशोः पुरोडाशस्य च । न च साधारण—क. । ४ सन्तीति—ग. पु. । ५ प्रकृतगामिति—शास्त्रवदं पदार्थानामप्युपलक्षणं ज्ञेयं, पदार्थजन्यत्वादुपकाराणां पदार्थाभावे, उपकारासंभवादिति ।

अपि च पृषदाज्येनापीज्यमाना अनुयाजा आज्येनेष्टा भवन्ति । न हि पृषत्त्वमाज्यत्वं नाशयति । यस्य क्षीरेण भोजनमुदितं भवति, यदि तस्मै सशर्करं दीयते, न कश्चिद्विरोधो भवति, सशर्करमपि तत्पय एवोक्तं । तथा य एकादश प्रयाजान् यजति, असौ तदन्तर्गतान् प्राकृतान् पञ्च । येऽप्यधिकाः षट्, न तैरिज्यमानैः पञ्च प्राकृता नष्टा भवन्ति । एवं तिष्ठत्यपि पशौ क्रियमाणाः प्रयाजाः कृता एव पुरोडाशस्य भवन्ति । क्रमस्तेषां प्राकृतो हापितः । गुणमात्रं च क्रमः । न च गुणानुग्रहार्थं प्रधानस्याऽऽवृत्तिर्युक्ता । न च गुणवशवर्ति प्रधानम् । कामं क्रमविपर्यासनिमित्तं प्रायश्चित्तं भवेत्, नाऽऽवृत्तिः । प्रायश्चित्तं तर्हि कर्तव्यम् । क्रियते । अपाश्चाग्नेरिति सर्वप्रायश्चित्तं जुहोतीति । प्रासङ्गिकत्वाद्वा प्रायश्चित्ताभावः । तस्मादविरोधः ॥ ४ ॥

एकेषां चाशक्यत्वात् ॥ ५ ॥

एकेषां चार्थानामशक्यता भेदेन क्रिया । यथा वेदेरग्न्युद्धरणस्य प्रतोपायनस्येति । वेदिः कृताऽनपवृक्ता तिष्ठति । सा न शक्या कर्तुम् । न ह्यर्थः कृतः सन् कर्तुं शक्यते । अथोच्यते । अन्यां करिष्यतीति । आहोपुरुषिकं स्यात् । निरर्थकं चासौ भवेत् । तत्र द्विष्कृतं भवेत् । विहारपृथक्त्वं चाश्रुतमापद्येत । तस्मादेकदेशकालकर्तृकत्वमङ्गप्रधानानामिति स्थितो न्यायः प्रत्युद्ध्रियेत । एवमग्न्युद्धरणं तदाहवनीयनिर्वृत्त्यर्थम् । सकृ-

---

प्रयोगवचनस्तु पाशुकेनोपसंगृहीतत्वाच्च पृथगुपसंगृह्णात्युपकारान् । न चेदुपसंगृह्णाति, ते पदार्था एव न सन्ति । नतरां पदार्थानां गुणाः । तस्मान्नास्ति वैगुण्यम् । न च संख्याभेदेन द्रव्यभेदेन वाऽपूर्वान्तरं भवति । किं तर्हि । प्राकृती संख्या प्राकृतं च द्रव्यमपनीयते । उपकारस्तु स एव । प्रयाजोपकाराश्चाऽऽदावुत्पद्यन्ते । ते चाऽऽफलनिष्पत्तेर्विद्यन्ते । विद्यन्ते चेद्दोषे एव कालभेदः ॥ ४ ॥

---

१ पृषद्—क । २ एकेषां चा–मु । ३ एकेषां चाशक्या–ग । ४ 'आहोपुरुषिकं स्यात्' इति सूत्रत्वेन काशीमुद्रितपुस्तके प्रदर्शितमपि, तथाऽन्यत्र कुत्राप्यनुपलम्भादुपरितनभाष्यानुरोधेन सूत्रत्वाप्रतीतेश्च भाष्यत्वेनैव प्रकाशितमिति ज्ञेयम् । आहोपुरुषिकं–ग. । ५ द्विष्कृतं भवेत्–ग. । ६ न कर्तुमिति—न कर्तव्या इत्यर्थः । ७ एवं कालाभेदकृतवैगुण्यमपि परिहरति–प्रयाजेत्यादिना । ८ आदावित्ति—तिष्ठति पशावित्यर्थः । ९ भवेत एव ॥–च. ग ।

दुद्धरणेन च निर्वर्तितोऽसौ । न च निर्वर्तितः शक्यो निर्वर्तयितुम् । यथा कृतः कर्तुम् । अथोच्यते । अन्यं निर्वर्तयिष्यतीति । न तस्मिन्ननुपरते द्वितीयस्तत्राऽऽहवनीयोऽस्ति । यत्कारणम् । गार्हपत्याहवनीयावुभावेकस्थौ । आहवनीयेऽपयातिते परिशिष्टो गार्हपत्यो भवति । यथा सर्वसाधारणाद्ध्रौवादाज्यादुपांशुयाजार्थेऽपयातिते परिशिष्टमन्यदेवतार्थं भवति । विहारपृथक्त्वं च पूर्ववदापद्यते । तत्र पूर्वोक्ता एव दोषाः । तथा ग्रस्तं यद्गृहीतं न तत्पुनरुत्सृष्टं शक्यते ग्रहीतुम् । अनुत्सृष्टं च तदाप्रधानापवर्गात् ॥ ५ ॥

एकाग्निवच्च दर्शनम् ॥ ६ ॥

एकाग्निं पशोः पुरोडाशस्य च दर्शयति, मध्येऽग्नेराज्याहुतीर्जुहोति पुरोडाशाहुतीः पश्वाहुतीश्चेति । नाग्न्युद्धरणस्य भेदः । तस्मात्पाशुकं तन्त्रं पुरोडाशे प्रसज्येत इति ॥ ६ ॥

(पशुपुरोडाशेऽन्यतोऽलब्धोपकाराणामाज्यभागादीनां कर्तव्यताधिकरणम् ॥ २ ॥)

[२] जैमिनेः परतन्त्रोपपत्तेः स्वतन्त्रप्रतिषेधः स्यात् ॥७॥ सि०

तस्मिन्नेव पशुपुरोडाशे चिन्ता । किमाज्यभागौ कर्तव्यावुत नेति । आह । तत्र एतत्परीक्ष्यम् । किं प्रसङ्गेन चोदको बाध्यते, उत प्रयोगवचन इति । यदि चोदको बाध्यते ततो न कर्तव्यौ । अथ प्रयोगवचनस्ततः कर्तव्याविति । किं पुनरत्र युक्तम् । चोदको बाध्यत

[१ ॥ ६ ॥]

अस्यैव पशुपुरोडाशस्याऽऽज्यभागनिर्वापप्रोक्षणादि कर्तव्यं न वेति संशयः । अत इदमाह—किं प्रयोगवचनेन चोदको बाध्यते, उत प्रयोगवचनश्चोदके-

१ कर्तुं न ।—ग. । २ साधारणध्रौव—ग. मु. । ३ अन्यदेवतार्थं—ग. मु. । ४ प्रयुज्यते—ग. मु. । ५ परतन्त्रत्वापत्तेः—ग. मु. । ६ वार्तिकतन्त्ररत्नाद्यनुरोधेन प्रसङ्गेनेति स्थाने 'प्रयोगवचनेन' इति पाठ आवश्यक इति भाति । ७ प्रयोगवचनेनेति—नेयं कर्तरि तृतीया, किंतु, सहयोगे । तथा चायमर्थः । किं प्रयोगवचनसहित एव पशुपुरोडाशयाग इति न स लुप्यते । अपि तु चोदक एव, किंवा चोदकसहित एव पुरोडाशयाग इति चोदको न लुप्यते, किंतु प्रयोगवचन इतीति ।

इति । किं कारणम् । आनुमानिकश्चोदकः । प्रत्यक्षः प्रयोगवचनः । प्रत्यक्षं चानुमानाद्बलीयः । दुर्बलस्य च बाधो न्याय्यो न च बलीयसः । एवं चेन्न कर्तव्यौ । चोदकेन हि तौ प्राप्येयाताम् । स चेह बाधितत्वान्नास्तीति ।

एवं प्राप्ते, उच्यते । जैमिनेराचार्यस्य मतं कर्तव्यावाज्यभागाविति । कुतः । यतः परतन्त्रापत्तेः स्वतन्त्रप्रतिषेधः स्यात् । यस्य स्वतन्त्रस्य कार्यं परतन्त्रमापद्यते तस्य प्रतिषेधः स्यात् । यथा पौरोडाशिकानां पाशुकम् । यस्य तु न किंचित्परकीयं कार्यमापद्यते तस्याप्रतिषेधो न युक्तः । यथा देवदत्ते यज्ञदत्तयानमारूढे देवदत्तयानं निवर्तते, न वस्त्रालंकारः । न चेहाऽऽज्यभागयोः कार्ये किंचित्पाशुकमङ्गमापद्यते । तस्य प्रतिषेधो न युक्तः । तस्मात्तयोरनिवृत्तिः । यत्तु प्रत्यक्षः प्रयोगवचन इति । नैवात्र प्रयोगवचनस्य प्रवृत्तिः । स ह्यङ्गा-

नेति । चोदकबाधेऽकारणं, प्रयोगवचनबाधे कारणम् । तत्राऽऽनुमानिकत्वाच्चोदको बाध्यते, न प्रयोगवचनः । तस्य प्रत्यक्षत्वादिति पूर्वः पक्षः ।

सिद्धान्तस्तु—प्रयोगवचनस्यैकदेशो बाध्यते । कतरोऽसौ । उच्यते । उपशब्दः समीपवचनः, संशब्दः साकल्यवचनः, ग्रहशब्दो गृहीतिवचनः । एवं त्र्यंशः प्रयोगवचनः । तत्रायं ग्रहणात्मकस्वरूपः । इतरे त्वस्य समीपकरणसाकल्ये विशेषणे । ताभ्यां स विशिष्टः सर्वत्रोपलभ्यते । विशेषणं चान्यथानुपपत्त्या गृह्यते । इतरथाऽहं सामीप्यसाकल्यविशिष्टो न प्रभवामीति सामीप्यं साकल्यं च करोति । इह पाशुकेन प्रयोगवचनेन केषांचिदङ्गानां सामीप्यं कृतं येषां, तेषामन्यथानुपपत्तिः क्षीणा । येषामाज्यभागाग्निर्वापप्रोक्षणादीनां न कृतं सामीप्यं, तेषामन्यथानुपपत्त्या सामीप्यं करोत्येव । तस्मात्सामीप्यकरणैकदेशो बाध्यते तस्य प्रसङ्गेन ।

अथ यदुक्तमानुमानिकत्वाच्चोदकबाध इति । तन्न । यदि चोदक उत्पत्तिप्रापी न

१ स्वतन्त्रस्य—क. । २ कार्ये किंचित् । न च किंचित्पाशुकमङ्गमापद्यते । तस्मात्तयोरुपपत्तिः । यत्तु—ग. पु. । ३ गृहीतिवचन इति—अनुष्ठानवचन इत्यर्थः । ४ ग्रहणात्मकस्वरूप इति—अंशत्रयमध्ये योऽनुष्ठानात्मकग्रहणांशः स प्रयोगवचनस्य स्वरूपमिति भावः । ५ ताभ्यामयं विशिष्टः—च. । ६ सर्वत्रोपलभ्यत इति—सर्वप्रयोगवचनस्यानुष्ठानाङ्गानामुपसंहारको विशेषण-विशेष्यभावेनोपलभ्यते प्रयोगवचन इत्यर्थः । ७ अन्यथानुपपत्तिरूपप्रमाणेन—इत्येवमादिना ।

ऽभ्युपगृह्णीयात् । पाशुकैरेव चाङ्गैः पुरोडाशोऽङ्गवान् । प्रत्यक्षोऽपि ह्ययं नाऽऽज्यभागौ गृह्णाति । प्रकरणसंनिहितमङ्गं प्रयोगवचनेन गृह्यते । न च पशावाज्यभागौ विद्येते । प्रतिषिद्धत्वात् । तौ न सौम्येऽध्वरे न पशाविति । अपि चोक्तमेतत्, प्रयोगवचन उत्पन्नानामङ्गानां ग्राहकः । चोदकस्तूत्पादको ग्राहकश्च । तस्मात्स बलवान् ॥ ७ ॥

(सोमाङ्गेष्टिपश्वादिषु सौमिकवेद्या दार्शिकवेदेः प्रसङ्गाधिकरणम् ॥ २ ॥)

[३] नानार्थत्वात्सोमे दर्शपूर्णमासप्रकृतीनां वेदिकर्म स्यात् ॥ ८ ॥ पू०

सोमे यानि दर्शपूर्णमासप्रकृतीनि कर्माणि महावेद्यां वर्तन्ते, तेषु चिन्ता । तेषां वेदिर्भेदेन कर्तव्योत नेति । किं प्राप्तम् । भेदेन कर्तव्या । किं कारणम् । चोदकं प्रापयति । एवं चोदकानुग्रहो भवति । ननु सौमिक्येव प्रसङ्गात्कार्यं साधयेत् । अत्रोच्यते । न साधयेत् । कस्मात् । नानार्थत्वात् । नानार्थे एते वेदी । दार्शपूर्णमासिकी हविरासादनार्था । सौमिकी प्रचारार्था । तत्र प्रसङ्गो नोपपद्यते । यत्तन्त्रिणोऽङ्गमध्यपात्यङ्गेनैकार्थं तत्प्रसज्यते । यथा पाशुकाः प्रयाजाः पौरोडाशिकेषु । न त्विह तथा । तस्माद्वेदिः कर्तव्या ॥ ८ ॥

करोति कस्य सामीप्यकरणं कस्य वा साकल्येनोपसंग्रहः । तस्मात्प्रत्यक्षोऽपि प्रयोगवचनश्चोदकाद्दुर्बलः । उत्तरकालभावित्वात् । अपि च सति चोदके प्रसङ्गः । यदि चोदक आघारादीनि पत्नीसंयाजान्तानि पशुपुरोडाशस्य कल्पयति, तत उत्तरकार्यं प्रयोगवचनः समीपी करोति । तच्च समीपीकरणं पाशुकेन कृतमिति प्रसङ्गस्याऽऽरम्भः । यदि च तस्याङ्गानामुत्पत्तिप्राप्ती न स्तः, तथा सत्यनुत्पन्नानां प्रयोगवचनस्य समीपकरणे शक्तिरेव नास्ति । समीपकरणाभावादन्येन सामीप्यं कृतमिति नैवोपपद्येत, अनाकाङ्क्षितत्वादिति ॥ ७ ॥ [८ ॥

१ प्रसङ्गो ह्ययं—ग. मु । २ अपि च प्रमे तत्प्रयोगवचन उत्पन्नानामङ्गानां ग्राहकश्चुत्या चोदको ग्राहकश्च । — ग. मु. । ३ चिन्त्यते—ग. मु । ४ दार्शपौर्ण—क. । ५ प्रधानार्था—ग. मु. । ६ अनाकाङ्क्षितत्वादिति—आकाङ्क्षितस्य हि समीपकरणस्यान्येन कृते प्रसङ्गो भवति । न चानङ्गानां समीपकरणमाकाङ्क्षितं भवति । अतोऽस्मयं प्रयाजादिकस्योपकाराय पुरोडाशस्येदयं चोदकोऽभ्युपगन्तव्यः । तथा चाऽऽकाङ्क्षितस्य समीपकरणस्य पाशुप्रयोगवचनेनैव कृतत्वादिदं सिध्यति प्रसङ्गस्याऽऽरम्भ इत्याशयः ।

अकर्म वा कृतदूषा स्यात् ॥ ९ ॥

न वा कर्तव्या दार्शिकी वेदिः। कुतः। कृतदूषा स्यात्। सा क्रियमाणा केवलं सौमिकया वेद्या कृताया दूषणं स्यात्। न किंचित्स्वार्थं साधयति। ननु हविरासादनं तत्र करिष्यते। शक्यं तु तन्महावेद्यामपि कर्तुम्। नन्वन्यार्थां सेत्युक्तम्। अन्यार्थाऽपि सती हविरासादनेऽधिकरणी भवितुं प्रभवति। वेद्यां हविरासादनं श्रुतम्। इयमपि च वेदिः। न तत्र तदर्थायामतदर्थायां वेद्येव विशेषः श्रूयते। तस्मान्न कर्तव्या दार्शिकी ॥ ९ ॥

(ज्योतिष्टोमे सवनीयपुरोडाशादिषु सौमिकपात्रैर्ग्रहचमसैर्दार्शिकपात्राणां जुह्वादीनां प्रसङ्गाभावाधिकरणम् ॥ ४ ॥)

[४] पात्रेषु च प्रसङ्गः स्याद्धोमार्थत्वात् ॥ १० ॥ पू०

सोम एव यानि दर्शपूर्णमासप्रकृतीनि ग्रहचमसे प्रयुक्ते वर्तन्ते, यथा सावनः पशुः, सावनाः पुरोडाशाः, सोमभक्षकरिति। तेषु विचार्यते। किं तेषां ग्रहैश्चमसैर्वा होमः कर्तव्यः, अथवा दार्शिकैः स्रुवादिभिः पात्रैरिति। तत्रोच्यते। पात्रेषु च प्रसङ्गः स्यात्। कुतः। होमार्थत्वात्। होमार्थानि तानि पात्राणि। स च होमो ग्रहचमसेनापि निर्वर्त्यते। सोमतन्त्रमध्यपतितानि कर्माणि। तेषु ग्रहैश्चमसैर्वा होमः कर्तव्यः ॥ १० ॥

न्याय्यानि वा प्रयुक्तत्वादप्रयुक्ते प्रसङ्गः स्यात् ॥ ११ ॥ सि०

न्याय्यानि वा दार्शपूर्णमासिकानि स्युः। तैर्होमः क्रियते। कुतः। प्रयुक्तत्वात्। प्रयुक्तानि तानि विद्यन्ते। यद्गृहीत्वाऽऽज्यानि सोममासाद्येयुरुपहन्ति यजमानम्। अथ यद्गृहीत्वाऽऽज्यान्यासादयन्ति न यजमानमपहन्तीति प्रथमं तावत्तेषां प्रयोगः। प्रोक्षणं संमार्जनं च। तत आज्यग्रहणम्। तान्येवाऽऽज्यप्रयुक्तानि विद्यन्ते। अप्रयुक्ते प्रसङ्गः स्यात्। यन्मध्यपातिनोऽङ्गेन प्रयुक्तं, तत्कार्ये तन्निष्णोऽङ्गं प्रसज्यते। स्वस्याभावे हि परकीयमुपजीव्यते। असंनिहिते हि स्वस्मिन् याने देवदत्तो यज्ञदत्तयानमारोहति। संनिहिते तु स्वयानेनैव

९ ॥ १० ॥

१ तत्—गी. मु.। २ अधिकरणं-ग. मु.। ३ तदर्थायामित्येष विशेषः—क.। ४ कर्तव्याः॥—ग.।

हि याति । तत्र हि तस्य यादृशं स्वातन्त्र्येण गमनसुखं न तादृशं पर-याने। पुरोडाशानामपि दार्शिकैः पात्रैर्यादृशं साद्गुण्यं तादृशं ग्रहचमसैर्न। न तत्र प्रकृत्यो ग्रहजातयः प्रोक्षणादयश्च संस्कारा लभ्यन्ते । ग्रहचमसे तेषामभावः । येऽपि सौमिकास्तैः पुरोडाशानामसंबन्धः ।

यदि पुनर्दार्शिकान्यप्रयुक्तानि भवेयुः, किं ग्रहचमसं प्रसज्येत । नेति ब्रूमः । दार्शिकान्येव प्रसज्येरन् । यत्र सन्निपातेऽङ्गं क्रियमाणमितरस्यापि कृतं भवति तत्र प्रसङ्गः, यथा पशुकेषु प्रयाजेषु क्रियमाणेषु पौरोडाशिकाः। इह तु ग्रहचमसे प्रयुक्ते नेतराणि प्रयुक्तानि भवन्ति । न हि सोमे हूयमाने पुरोडाशा हुताः । तस्मात्तस्त्वत्र प्रसङ्गः । किं तर्हीदमुच्यते, अप्रयुक्ते प्रसङ्गः स्यादिति । यदि प्रयोग एषां नोपपद्येत, प्रतिषिध्येत वा, ततः प्रसङ्गः स्यादित्यर्थः । अपि च न्याय्यानि दार्शपूर्णमासिकानि, न ग्रहचमसम् । किं तेषां न्याय्यत्वम् । दर्शपूर्णमासयोस्तानि शब्देनोक्तानि । तत्रशोदकेन पुरोडाशेऽविदिष्यन्त इत्यादि शब्दसंस्पर्शः । ग्रहचमसेन तु हविर्ग्रहे न कश्चिद्दोषः श्रुतः । अर्थात्तिक्रयेत । असति शब्देऽक्तेऽर्थक्रिया भवति । दर्शयति चैतानि पात्राणि, पनुज्मि ते पृथिवीं ज्योतिषा सहेति ध्रुवामभिमृशति । पुनज्मि वायुमन्तरिक्षेण ते सहेत्युपभृतं, पुनज्मि वाचं सह दिवा सूर्येणेति जुहूमिति । तस्मादेतैर्होमः कर्तव्यः ॥ ११ ॥

(शामित्राग्नौ पशुपुरोडाशश्रपणाननुष्ठानाधिकरणम् ॥ ५ ॥)

[५] शामित्रे च पशुपुरोडाशो न स्यादितरस्य प्रयुक्तत्वात् ॥ १२ ॥ सि०

पुरोडाश एव चिन्ता । किमेतस्य शामित्रेऽग्नौ श्रपणं कर्तव्यमुत शालामुखीय इति । तत्र स एव न्यायः । इतरस्य प्रयुक्तत्वादिति । गार्हपत्ये च हविषां श्रपणं श्रुतम् । स च प्रयुक्तो विद्यते, शालामुखीय एवोऽत्र ऊर्ध्वं गार्हपत्यो भवतीति । तस्मात्तत्र श्रपणं कर्तव्यम् ॥ १२ ॥

११ ॥ १२ ॥

१ स्वातन्त्र्येण—क. । २ तस्मादसत्यत्र—ग. मु. । ३ शब्दोक्तानि—क. ।

(कौण्डपायिनामयने मार्जालितेऽग्नौ मासाग्निहोत्रश्रपणानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥)

[६] श्रपणं चाग्निहोत्रस्य शालामुखीये न स्यात्मार्जालिनस्य विद्यमानत्वात् ॥ १३ ॥ सि०

कौण्डपायिनामयनेऽग्निहोत्रे चिन्त्यते। किं तदीयस्य द्रव्यस्य शालामुखीये श्रपणमथवा मार्जालिन इति। मार्जालित इति गार्हपत्यस्य पूर्वाचार्यसंज्ञा। अत्रापि स एव न्यायः। गार्हपत्ये श्रपणं श्रुतम्। स एव प्रयुक्तो विद्यते। अप्रयुक्ते च प्रसङ्गः स्यादिति। पूर्वाश्चात्र परिहारः। चोदकेन शालामुखीयः प्राप्यते। ज्योतिष्टोमे हि तस्य गार्हपत्यत्वं श्रुतम्। तच चोदकपरम्परया कौण्डपायिनामयनमागतम्। नामधेयेन तु मार्जालिते श्रपणं प्राप्यते। चोदकाच्च नामधेयशब्दो बलवत्तरः। तस्मात्तत्र श्रपणं कर्तव्यमिति ॥ १३ ॥

(ज्योतिष्टोमे हविर्धानशकटयभिन्नशकटान्तरे पशुपुरोडाशादीनां हविर्निर्वापानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ७ ॥)

[७] हविर्धाने निर्वपणार्थं साधयेतां प्रयुक्तत्वात् ॥ १४ ॥ पू०

कृते हविर्धाने येऽन्योपयशुणकान्येष्टिकानि कर्माणि वर्तन्ते, यथा पशुपुरोडाशः, सवनीयाः पुरोडाशाः, सौम्यश्चरुः। तेषु विचार्यते। किं तेषां निर्वापो हविर्धाने कर्तव्यः, अथवाऽन्यत्तरमुपादेयमिति। किं प्राप्तम्। हविर्धाने निर्वपणार्थं साधयेताम्, एकं वा। कुतः। प्रयुक्तत्वात्। प्रयुक्तमस्ति। शक्नोति च तेषां निर्वापं साधयितुम्। अन्यस्योपादाने केवलमनर्थको व्यापार आपद्यते। तस्मात्तयोरन्यतरेण निर्वापः कर्तव्यः ॥ १४ ॥

असिद्धिर्वाऽन्यदेशत्वात्प्रधानवैगुण्यादवैगुण्ये प्रसङ्गः स्यात् ॥ १५ ॥ सि०

असिद्धिर्वा हविर्धानाभ्यां निर्वापस्य। न ताभ्यां साधयितव्यः। कुतः। प्रधानवैगुण्यात्। निर्वापस्य देशः, अपरेण गार्हपत्यं प्राचीप-

१३ ॥ १४ ॥

१ साधयतां—मु। २ यान्योपय—क. मु। ३ आपयेत—क.। ४ साधयितव्यम्—मु.।

यनोऽवस्थितं भवति। तस्य दक्षिणचक्रयाऽऽदानेऽसोऽपि निर्वपतीति। यदि हविर्धाने निर्वापः क्रियते तदेवं तस्मिन् हीयेत। तथा प्रधानं सोमकर्म विगुणं भवेत्। हविर्धानयोर्भिन्नवच्च नियमवच्च प्रवर्तनं स्थापनं कृतं तत्सर्वमनर्थकं स्यात्। अथ च पुनः क्रियेते, तथाऽप्यावृत्तिरश्रुताऽनुष्ठीयेत। अवैगुण्ये च प्रधानस्य प्रसङ्गो युक्तः। यत्कारणम्। प्रधानस्य यो धर्मस्तमितरे यथाश्रुतमुपजीवन्तीति। परवशत्वात्। यदि यथाश्रुतेनास्य कार्यं न सिध्यतीति ततः कामं कार्यलोपो भवेत्, स्वं वा साधनं प्रयुञ्जीत, न त्वनुयात्प्रधानकार्यं व्याहृत्य स्वार्थं साधयितुम्।

अथ कस्माद्धविर्धानदेशे निर्वापो न क्रियते। एवमपि तेषां कर्मणां वैगुण्यं भवेत्। अस्तु परतन्त्रोपजीवीन्येतानि यथावस्थितं परतन्त्रमुपजीवितुमर्हन्ति। यथा पाशुकान् प्रयाजानन्यकालानपि पशुपुरोडाश उपजीवति। उच्यते। युक्तं तत्र, कृतास्ते प्रयाजाः। न च कृतस्य क्रमानुग्रहार्थं पुनःक्रिया न्याय्या। अयं पुनः करिष्यमाणो निर्वापः शक्यते कर्तुम्। स यदि सगुणः शक्यते कर्तुं, तथा सगुणः कर्तव्यः। शक्यते चानोऽन्तरमुपादाय। तस्मात्र हविर्धानयोर्निर्वापः ॥१५॥

अनसां च दर्शनात् ॥ १६ ॥

अनोबहुत्वं च दृश्यते। अनांसि प्रवर्तयन्तीति। तस्मादप्यनोऽन्तरमुपादेयमिति ॥ १६ ॥

(सौमिकेन दीक्षाकालीनजागरणेन प्रायणीयादिषु दार्शिकजागरणस्य प्रसङ्गाभावाधिकरणम् ॥ ८ ॥)

[८] तद्युक्तं च कालभेदात् ॥ १७ ॥ सि०

सोमे दीक्षाकाले रात्रिजागरणमाम्नातं, यां प्रथमां दीक्षितो रात्रिं जागर्ति तया स्वप्नेन व्यावर्तत इति। दर्शपूर्णमासयोरप्युपवसथेऽहन्येकेषामाम्नातम्। तत्प्रायणीयादिषु चोदकेन प्राप्यते। तेषां तन्त्रमध्य-

१५ ॥ १६ ॥

१ अनसोऽप्यपि—ग मु.। २ इतरे न यथा—ग. मु.। ३ उक्तं तत्र, प्रकृताः—ग.। ४ अहन्येवमाम्नातम्—मु.।

यावद्दीक्षाकालेनैव जागरणेन प्रसङ्गात्कार्यसिद्धौ प्राप्तायामिदमुच्यते । तद्युक्तं च दीक्षायुक्तं च जागरणं, नेतरेषु प्रसज्येत । कुतः । कालभेदात् । यदि तावद्यज्ञाङ्गानां रक्षणायाप्रमादार्थं, ततो दीक्षाकालेषु रक्षितेषु नेतराणि रक्षितानि भवन्तीति तद्रक्षणार्थं प्रायणीयादिपूपवसथकाले भेदेन कर्तव्यम् । अथाप्यदृष्टार्थम् । तथाऽप्यौपवसथी रात्रिरस्य निमित्तम् । निमित्तप्राप्तौ नैमित्तिकं कर्तव्यम् । तस्माद्भेदेन कर्तव्यम् ॥१७॥

(वरुणप्रघासेषु दक्षिणविहारे प्रतिप्रस्थात्रा पृथङ्मन्त्रोच्चारणाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[९] मन्त्राश्च संनिपातित्वात् ॥ १८ ॥

वरुणप्रघासेषु विहारपृथक्त्वे सति ये मन्त्राः संनिपातिनः, यथाऽऽज्यग्रहणे प्रोक्षणेऽभिमर्शने, तेषां किं तन्त्रेण प्रयोगः, अथवा भेदेनेति । तन्त्रावापचिन्तेयं, न प्रसङ्गचिन्ता । तत्र प्रयोगवचनानुग्रहाय तन्त्रभावे प्राप्ते, उच्यते । मन्त्राश्चाऽऽज्यग्रहणादयो भेदेन कर्तव्याः । कुतः । संनिपातित्वात् । संनिपत्योपकारेण एते मन्त्रा उपस्थितं कर्माभिदधति । पृथगर्थेऽध्वर्युप्रतिप्रस्थात्रोरुपतिष्ठेते । तस्मात्पृथक् प्रयोक्तव्याः । अपि च करणानां मन्त्रत्वेन कर्मादिसंपातं चक्षते, मन्त्राणां करणार्थत्वान्मन्त्रत्वेन कर्मादिसंनिपातः स्यात्सर्वस्य वचनार्थत्वादिति । तथा सति येन कर्मणा संनिपतितो मन्त्रस्तद्द्वयोऽसाधिते गृह्यते विशेषः । तस्मादप्यावृत्तिः ॥ १८ ॥

(सोमे दीक्षणीयादिषु दार्शिकाग्न्यन्वाधानाभावाधिकरणम् ॥१०॥)

[१०] धारणार्थत्वात्सोमेऽग्न्यन्वाधानं न क्रियते ॥ १९ ॥ सि०

सोमे दीक्षणीयादिष्वैष्टिकेषु कर्मसु चोदकप्राप्तमग्न्यन्वाधानं किं कर्तव्यमुत नेति । कर्तव्यम् । एवं चोदकोऽनुगृहीतो भविष्यति । एवं प्राप्ते, उच्यते । न कर्तव्यम् । कुतः । धारणार्थत्वात् । विहृतस्याग्नेर्धारणार्थं तत् । सोमार्थेन च विहृतत्वं दृष्टम् । तेन धृतोऽग्निः । न च

१७ ॥ १८ ॥

१ कर्तव्ये—ग. पु. । २ [illegible] —ग. पु. । ३ (अ० ११ पा० ३ अ० १० सू० ३५) । ४ विधृतत्व—घ पु. ।

धृतस्य धारणकार्यमस्ति । नन्वयमन्त्रकं तत् । सत्यमेवमन्त्रकम् । अपि तु संस्कृतम् । न च कृतस्य मन्त्रार्थं पुनरावृत्तिरस्ति । तस्मान्न कर्तव्यम् ॥ १९ ॥

(सोमे प्रायणीयादिषु दार्शिकव्रताननुष्ठानाधिकरणम् ॥ ११ ॥)

[११] तथा व्रतमुपेतत्वात् ॥ २० ॥ सि०

तथैव दार्शपौर्णमासिकं व्रतं चोदकप्राप्तं तथैव न क्रियते, यथाऽग्न्यन्वाधानम् । उपेतत्वात् । न शुद्धमनपहतं सच्छक्यमुपेतुम् । अप्राप्तस्य हि प्रापणमुपगमनम् । तस्मादेतन्न कर्तव्यम् ॥ २० ॥

विप्रतिषेधाच्च ॥ २१ ॥

अग्ने व्रतपते व्रतं चरिष्यामीति ब्रुवतो वचनं विप्रतिषिद्धं, वर्तमानस्य भविष्यद्वचः ॥ २१ ॥

सत्यवदिति चेत् ॥ २२ ॥

अथ सत्यवाक्यस्मान्न भवति । यथा सत्यवचनं व्रतं पुरुषधर्मत्वादनुवर्तमानमपि दर्शपूर्णमासयोः पुनरुपेयत इति । विप्रतिपत्तौ भविष्यद्वाचा सूत्रेण चोदयति ॥ २२ ॥

न संयोगपृथक्त्वात् ॥ २३ ॥

नैतदेवं तुल्यम् । संयोगपृथक्त्वात् । तत्र पुरुषसंयोगः कर्मसंयोगश्च । पुरुषार्थमेवैतं कर्मार्थं पुनरुपेयते । नन्विहापि संयोगपृथक्त्वं दोहसोमार्थमुपेतमैष्टिकार्थं पुनरुपेयत इति । नेह पुनरुपगमनेनार्थः । यत्सोमार्थं तदेवेतरत्र प्रसङ्गात्कार्यं साधयति । नन्विहापि तदेव साधयिष्यति । साधयेत्, यदि कर्मार्थता तस्य ज्ञाता भवेत् । सा त्विहैव प्राप्यते । ऐष्टिकानां तु प्रकृतौ ज्ञाता । तस्मात्सत्यवदित्यदृष्टान्तः । कर्मार्थत्वज्ञानस्य तु प्रयोजनं प्रापयितुमविशेषश्रुतावपेक्ष्यमाणे व्याख्यातः ॥ २३ ॥

(सोमाङ्गेष्ट्यादिषु दार्शिकान्वाधानप्रसङ्गस्याऽऽक्षेपसमाधानाधिकरणम् ॥ १२ ॥)

[१२] ग्रहार्थं च पूर्वमिष्टेस्तदर्थत्वात् ॥ २४ ॥ सि०

---

१९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥]

---

१ तस्मादेतदपि न कर्तव्यम्—ख. ग. घ. । २ वचनं—क । ३ पुरुषधर्म—क. । ४ संयोगपृथ- ग. घ. । ५ तस्मात्सत्यवदृष्टान्तः । विमर्शम् । ६ ... ।

पूर्वोक्तमग्न्यन्वाधानं सौमिकं प्रसङ्गादैष्टिकेषु कार्यं साधयतीत्युक्तम् । तदिदानीमाक्षिप्यते । धारणार्थत्वात्तस्य प्रसङ्ग उक्तः । न च तत्केवलं धारणार्थम् । किं तर्हि । धारणार्थं च, देवतापरिग्रहार्थं च । एवं हि दर्शपूर्णमासयोः श्रूयते, ममाग्ने वर्चो विहवेष्वस्त्विति पूर्वमग्निं गृह्णाति, देवता एव तत्पूर्वेद्युर्गृहीत्वा श्वोभूते यजत इति । तत्र यद्यपि धारणार्थं सौमिकेन [1]प्रसङ्गात्सेत्स्यति । देवतापरिग्रहार्थं तद्दार्शपौर्णमासिकमैष्टिकेषु कर्मसु कर्तव्यम् । आह । नैतद्युक्तम् । देवतापरिग्रहार्थमपि प्रसङ्गादेव सिध्यति । कुतः । इष्टेस्तदर्थत्वात् । सोमेऽपि दीक्षणीयेष्टिर्देवतापरिग्रहार्था श्रूयते, आग्नावैष्णवमेकादशकपालं[2] निर्वपेद्दीक्षिष्यमाणः । अग्निः प्रथमो देवतानां विष्णुः परमो यदाग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपति देवता यज्ञं च तदुभयतः परिगृह्य दीक्षत इति । सैव देवतापरिग्रहणार्था प्रसङ्गादैष्टिकानां कार्यं साधयिष्यतीति ॥ २४ ॥

---

[3] न देवतापरिग्रहार्थमग्न्यन्वाधानं वस्तुतोऽवगम्यते । नापि शब्दतः । वस्तुतस्तावत्प्रत्यक्षेणाग्निधारणार्थमवगम्यते । 'ममाग्ने वर्चो विहवेष्वस्त्विति पूर्वमग्निं परिगृह्णाति । देवता एव पूर्वेद्युर्गृहीत्वा श्वोभूते यजते' इत्ययं शब्दो देवतापरिग्रहार्थत्वमवबोधयेत् । न चेदृशेन शब्देन देवतापरि[4]ग्रहार्थत्वं प्रतिपादयितुं शक्यते । अर्थवादत्वादस्य वाक्यस्य अन्वाधानमेवानेन स्तूयते । एवं चादृष्टकल्पना न भविष्यति । मन्त्रोऽपि स्वसामर्थ्येनाग्निमभिदधाति, नान्यत्किंचित् ।

यदप्युक्तं दीक्षणीयया देवतापरिग्रहः कृत इति । एतदप्ययुक्तम् । कथम् । 'दीक्षिष्यमाण इति शानचा कर्ताऽभिधीयते । लृटा भविष्यत्कालः । दीक्षाशब्देन मुण्डनवपनादिसंस्कारो लक्ष्यते । तेन तद्विषयः संकल्पः । तस्माद्दीक्षितस्य संस्कारो विधीयत आग्नावैष्णवः श्रुत्या । असौ दीक्षा संपादयितुम् । तस्य विधीयमानस्य 'सर्वा एता देवताः परिगृह्णाति' इत्यर्थवादोऽयमाग्नावैष्णवस्य स्तुत्यर्थः । न चेदृशेन[5] देवतापरिग्रहः शक्यो विधातुम् । देवतापरिग्रहार्थतायां च सत्यां पुरुषसंस्कारिका देवतापरिग्रहार्थेति वाक्यभेदः स्यात् । द्विरदृष्टकल्पना च ॥ २४ ॥

---

1 प्रसङ्गादेतत्सि—ग. पु. । 2 कपालं पुरोडाशं—ग. पु. । 3 अन्वाधानस्य देवतापरिग्रहार्थत्वमभ्युपेत्यापि दीक्षणीयया प्रसङ्गः साधितः । वस्तुतोऽन्वाधानस्य देवतापरिग्रहार्थत्वे न किंचित्प्रमाणमिति परमार्थमाह—न देवतेत्यादिना । 4 ग्रहण—ग. पु. । 5 ईदृशस्येति—अनिष्पन्नशाकनृपुदरस्येत्यर्थः ।

शेषवदिति चेत् ॥ २५ ॥

उच्यते, न सिध्यति । दीक्षणीया प्रधानार्था । सा प्रधानदेवतापरिग्रहणे वर्तते । शेषास्तु—अङ्गानाङ्गानां देवताः, अपरिगृहीताः । तत्परिग्रहार्थं दार्शपौर्णमासिकमैष्टिकेषु कर्तव्यम् ॥ २५ ॥

न वैश्वदेवो हि ॥ २६ ॥

न कर्तव्यम् [1] । दीक्षणीययैव प्रसङ्गादेवतापरिग्रहार्थः सेत्स्यति । ननु प्रधानदेवतापरिग्रहार्था [2] दीक्षणीयेत्युक्तम् । प्रधानदेवतार्था सत्यङ्गदेवता गृह्णाति । कथम् । वैश्वदेवो हि । अस्ति सोमे वैश्वदेवो ग्रहयाजिः [3] । तत्र सर्वदेवता इज्यन्ते । तन्मध्ये चाङ्गदेवता अपि । तस्मात्ताः परिगृहीताः । अनेन तत्परिग्रहार्थेनैष्टिकेनाग्न्यन्वाधानेन नार्थः [4] ॥ २६ ॥

स्याद्वा व्यपदेशात् ॥ २७ ॥

स्याद्वाऽयं ऐष्टिकेनाग्न्यन्वाधानेन । नाङ्गदेवतापरिग्रहणम् । ननु विश्वेदेवा इज्यन्त इति परिगृहीताः । न तत्र सर्वा देवता इज्यन्ते । किं तर्हि । विशेषदेवतागणः [5] । यथा, साध्या वसवो रुद्रा इति । कथं ज्ञायते । व्यपदेशात् । व्यपदेशो भवति । अग्निर्वसुभिः सोमो रुद्रैरिन्द्रो मरुद्भिर्वरुण आदित्यैर्बृहस्पतिर्विश्वेदेवैरिति [6] वस्वादिभ्योऽर्थान्तरभूतान् विश्वान् देवान् दर्शयति । यदि च सर्वे देवा उच्येरन् विश्वेदेवशब्देन तेभ्योऽर्थान्तरभूता न स्युः । तस्माद्विश्वदेवशब्दो [7] गणवचन एव । एवं चेदपरिगृहीता अङ्गदेवताः । तदर्थमैष्टिकमग्न्यन्वाधानं कर्तव्यम् । ॥ २७ ॥

न गुणार्थत्वात् ॥ २८ ॥

नैतदेवम् । कस्मात् । गुणार्थत्वात् । नानेन व्यपदेशेन गणो विश्वेदेवः शक्यः कल्पयितुम् । गुणार्थोऽयं व्यपदेशो बृहस्पतिप्रशंसार्थः । अग्न्यादयो वस्वादिभिः केवलैः समेताः । बृहस्पतिस्तु सर्वदेवैः, तेषामन्येषेति । यथा सेनापतिर्भृत्यबलेन सहागतः सपाहर्ता निजेन बलेन ।

[२५ ॥ २६ ॥ २७ ॥

, १ दीक्षणीयैव—मु. । २ परिग्रहार्था—मु. । ३ ग्रहयाजः—मु. । ४ आग्न्यन्वाधानार्थेन—क. ग. मु. । ५ विशेषदेवतागणः—क. । ६ विश्वेदेवैः—मु. । ७ विश्वेदेव-ग. मु. ।

राजा तु सर्वैर्वैश्यैश्वान्यैश्चेति । अपि च वैश्वदेवो गणः कल्प्यः । सर्वे तु देवाः शब्दादेवावगम्यन्ते । तथा च दीक्षणीययाऽङ्गदेवतापरिग्रहोऽपि प्रसङ्गात्सिध्यतीति न कर्तव्यं दार्शपौर्णमासिकमैष्टिकेष्वान्यन्वाधानम् ॥ २८ ॥

(सोमाङ्गेष्टिपश्वादिषु पत्नीसंनहनाननुष्ठानाधिकरणम् ॥ १३ ॥)

[१३] संनहनं च वृत्तत्वात् ॥ २९ ॥ सि०

पत्न्याः संनहनं च दर्शपूर्णमासयोः समाम्नातम् । योक्त्रेण पत्नीं संनह्यतीति । तत्सोमाङ्गभूतेष्वैष्टिकेषु कर्मसु चोदकेन प्राप्तमपि न कर्तव्यम् । कुतः । वृत्तत्वात् । दीक्षाकाले सोमार्थे पत्न्याः संनहनं वृत्तं, योक्त्रेण पत्नीं संनह्यति, मेखलया दीक्षितं, मिथुनत्वायेति यदाम्नातम् । संनहनं च वाससो धारणार्थं सर्वार्थम् । सौमिकेनैवाऽऽकर्मापवर्गात्प्रसङ्गेन सिध्यतीति ॥ २९ ॥

(सोमाङ्गप्रायणीयादिषु सौमिकेन पयोव्रतेनाऽऽतिदेशिकस्याऽऽरण्याशनस्य प्रसङ्गाधिकरणम् ॥ १४ ॥)

[१४] अन्यविधानादारण्यभोजनं न स्यादुभयं हि वृत्त्यर्थम् ॥ ३० ॥ सि०

दर्शपूर्णमासयोरारण्यभोजनमाम्नातम् । यदारण्यमश्नाति तेनाऽऽरण्यानयो इन्द्रियं वाऽऽरण्यम्, इन्द्रियमेवाऽऽत्मं धत्त इति । तत्प्रायणीयादिषु चोदकेन प्राप्यते । प्राप्तमपि तत्र कर्तव्यम् । किं कारणम् । अन्यविधानात् । यद्दर्शपूर्णमासयोरारण्यभोजनं तद्वृत्त्यर्थम् । सोमेऽप्येतदाम्नातं, पयोव्रतं ब्राह्मणस्य, यवागू राजन्यस्याऽऽमिक्षा वैश्यस्येति । तदपि दृष्टकार्यत्वाद्वृत्त्यर्थमेव । तयोः सौमिकं प्रत्यक्षं, श्रुतत्वात्प्राधान्याच्चावश्यं कार्यम् । तेनैव च वृत्तौ प्रसङ्गात्सिद्धायामितरन्निवर्तते ॥ ३० ॥

(सोमाङ्गेष्टिपश्वादिषु शेषभक्षाननुष्ठानाधिकरणम् ॥ १५ ॥)

[१५] शेषभक्षास्तथेति चेन्नान्यार्थत्वात् ॥ ३१ ॥ सि०

---

२८ ॥ २९ ॥ ३० ॥

---

१ यत्तु—क. । २ तेन वृत्तौ—घ. पु. ।

दर्शपूर्णमासयोः शेषभक्ष ऐडादिः, सोमे चैष्टिकेषु कर्मसु चोदकप्राप्तः। सोऽपि सौमिकेन भक्षेनाऽऽरण्यवन्निवर्तेत इति चेत्। न। कस्मात्। न स वृत्त्यर्थः। न ह्यलं वृत्तये। संस्कारार्थोऽसौ, उपयुक्तशेषत्वाद्भक्षाणां, द्वितीयानिर्देशाच्च, यजमानपञ्चमा ऋत्विज इडां भक्षयन्तीति। तस्मात्कर्तव्यम् ॥ ३१ ॥

(सोमाङ्गदीक्षणीयादिष्वन्वाहार्यदक्षिणाया अननुष्ठानाधिकरणम् ॥ १६ ॥)

[१६] भृतत्वाच्च परिक्रयः ॥ ३२ ॥ सि०

दर्शपूर्णमासयोः परिक्रयोऽन्वाहार्य आम्नातः, इह चोदकेन प्राप्तः स न कर्तव्यः। कुतः। भृतत्वात्। भृतास्त ऋत्विजः सोमार्थेन परिक्रयेण, तस्य द्वादशशतं दक्षिणेति। एकदेशकालकर्तृत्वं चाङ्गप्रधानानाम्। तस्मात्तैरेवाङ्गानि कर्तव्यानि। अतो न पृथगङ्गानां परिक्रयः। तस्मादन्वाहार्यो निवर्तते ॥ ३२ ॥

(सौमिकदक्षिणया शेषभक्षाणां प्रसङ्गाभावाधिकरणम् ॥ १७ ॥)

[१७] शेषभक्षास्तथेति चेत् ॥ ३३ ॥ पू०

अथ शेषभक्षा अपि तथा निवर्तेरन्, यथा, अन्वाहार्य इति चेत्। परिक्रयार्थताशङ्कयोच्यते ॥ ३३ ॥

न कर्मसंयोगात् ॥ ३४ ॥ सि०

नैते निवर्तेरन्। न ह्येते परिक्रयार्थाः। अन्वाहार्येण कर्मार्थिमानःहानां निर्वृत्ते भूयिष्ठे कर्मण्येते विधीयन्ते। न चाख्यानमस्ति। तस्मान्नैते परिक्रयार्थाः, किंतु संस्कारार्थाः। अतस्तदर्थं कर्तव्याः ॥ ३४ ॥

(सोमाङ्गेष्टिपश्वादिषु दार्शिकहोतृवरणानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १८ ॥)

[१८] प्रवृत्तवरणात्प्रतितन्त्रं वरणं होतुः क्रियेत ॥ ३५ ॥ सि०

दर्शपूर्णमासयोर्होतुर्वरणमाम्नातम्। अग्निर्देवो दैव्यो होता देवान् यक्षदिति। तच्चोदकेनैष्टिकेषु कर्मसु सोमाङ्गभूतेषु प्राप्यते। अस्ति तु सोमेऽपि होतुर्वरणम्, अग्निर्होता स मे होता होतस्त्वं मे होताऽसीति

---

३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥

१ भक्षयन्तीति—ग.। २ चोद्यते—ग. पु.।

होतारं वृणीत इति। तत्र विचार्यते : किमैष्टिकेषु कर्मसु दार्शपौर्णमासिकं होतुर्वरणं कर्तव्यमुत नेति। किं प्राप्तम्। कर्तव्यमिति। कस्मात्। वरणं तावदानत्यर्थम्। सौमिकेन च वरणेनाऽऽनतो होता। साङ्गस्य सोमस्य करणेन चाऽऽनतस्याऽऽनमनकार्यमस्ति। तस्मान्न कर्तव्यम्। एवं प्राप्ते, ब्रूमः। प्रवृत्तवरणात्प्रतितन्त्रं वरणं होतुः क्रियेत। नैतदस्ति, सौमिकं वरणं प्रसङ्गाद्दार्शपौर्णमासिकस्य कार्यं साधयिष्यतीति। प्रवृत्ते वरणात्प्रवृत्ते कर्मणि दार्शपौर्णमासिकं वरणं क्रियते। अतस्तत्राऽऽनत्यर्थम्। किं तर्हि। कर्ममात्रम्। न चेतिक्रियेत तेन गुणवैगुण्यं स्यात्। तस्मात्प्रतिकर्म भेदेन कर्तव्यम् ॥ ३५ ॥

ब्रह्माऽपीति चेत् ॥ ३६ ॥

इति चेत्पश्यसि प्रवृत्तवरणाद्धोतुर्वरणं प्रतिकर्म कर्तव्यमिति। ब्रह्माऽपि प्रवृत्ते कर्मणि व्रियते प्रणीताप्रणयनकाले। तस्मात्तस्यापि वरणं धर्ममात्रम्। अतस्तदपि प्रतिकर्म कर्तव्यम्। वक्तव्यो वा विशेषः ॥ ३६ ॥

न प्रागुनियमात्तदर्थं हि ॥ ३७ ॥

न ब्रह्मवरणं कर्तव्यम्। किं कारणं, प्राङ्नियमात्-प्राग्वरणादित्यर्थः। सत्यम्, प्रवृत्ते कर्मणि ब्रह्मणो वरणम्। प्राग्वरणात्तु किंचिद्ब्रह्मत्वमस्ति। वरणादुत्तरकालं ब्रह्मणः कर्म, तदर्थं वरणं कर्मार्थम्। तस्मान्न धर्ममात्रम्। किमर्थं तर्हि। आनत्यर्थमेव। सौमिकेन वरणेनाऽऽनतोऽसौ। तस्माद्ब्रह्मवरणं न कर्तव्यम् ॥ ३७ ॥

निर्दिष्टस्येति चेत् ॥ ३८ ॥

अथोच्येत। अस्त्यमावास्यायामोपवसथ्येऽहनि वेदिकर्म निर्दिष्टं, पूर्वेद्युरमावास्यायां वेदिं करोतीति। तत्र वेदिपरिग्रहप्रसवो ब्रह्मणा क्रियते। तेन ब्रह्माऽपि प्रवृत्तवरण इति ॥ ३८ ॥

नाश्रुतित्वात् ॥ ३९ ॥

पूर्वेद्युरमावास्यायां वेदिकरणं श्रुतं, न परिग्रहणम्। अश्रुतत्वात्। यथाकालमेव वृते ब्रह्मणि परिग्रहः करिष्यते, वरणस्य कर्मार्थत्वात्। न प्राग् वेदिकरणात्पूर्वपरिग्रहः। तथापि ब्रह्मणा प्रसवो दातव्यः।

३९ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

१ गुणे—ग. पु.। २ वेदिपरिग्रहे—ग. पु.। ३ पूर्वे—ग. पु.।

षादम् । अयं तर्ह्यन्यः परिहारः । दर्शपूर्णमासप्रकरणे हविषामभिवास-नादूर्ध्वं वेदिकरणमाम्नातम् । ब्रह्मवरणमपि प्रणीताप्रणयनकाले । प्राग् ब्रह्मत्वप्रवृत्तेर्दृष्टार्थत्वादानन्त्यर्थम् । एवं स्थितेऽमावास्यायां वेदिकरणं वचनेनोपदिष्टम् । तस्मिन्नपकृष्यमाणे परिग्रहोऽप्यपकृष्टः प्रसक्तोऽपि ब्रह्मवरणमपि, प्रधानदेशकालत्वाद्गुणानाम् । एवं सति पौर्णमास्यां प्रणयनकाले ब्रह्मवरणम् । अमावास्यायां पूर्वेद्युः । उभयत्राप्रवृत्ते ब्रह्मत्वे । तस्मादुभयत्राऽऽनन्त्यर्थम् । अतो न प्रतिकर्म ब्रह्मवरणं कर्तव्यम् । सौमिकेनैव वरणेनाऽऽनततत्वाद्ब्रह्मणः ॥ ३९ ॥

होतुस्तथेति चेत् ॥ ४० ॥

इति चेत्पश्यसि, यद्यपि प्रवृत्ते कर्मणि ब्रह्मणो वरणं, न च वरणात्प्राक् किंचिद्ब्रह्मणः कर्मास्ति । तस्मान्न प्रवृत्तवरणो ब्रह्मेति । होतुस्तथा । होतुरपि प्राग्वरणान्न किंचित्कर्मास्ति । तस्यापि वरणं न पर्वमात्रम् ॥ ४० ॥

न कर्मसंयोगात् ॥ ४१ ॥

अस्ति होतुः प्राग्वरणात्सामिधेनीकर्मणा संयोगः, अनूक्ताः सामिधेनीरन्वाहेति । तस्माद्धोतृवरणमदृष्टार्थम् । तदैष्टिकेषु कर्मसु दीक्षणीयादिषु कर्तव्यम् । ब्रह्मवरणं तु दृष्टार्थम् । तत्सौमिकेनैव कृतत्वान्न कर्तव्यमिति ॥ ४१ ॥

(आतिथ्याबर्हिःप्रोक्षणादेरुपसदग्नीषोमीययोः प्रसङ्गाधि-
करणम् ॥ १९ ॥)

[१९] यज्ञोत्पत्त्युपदेशे निष्ठितकर्म प्रयोगभेदात्प्र-
तितन्त्रं क्रियेत ॥ ४२ ॥ पू०

सोमे श्रूयते, यदातिथ्यायां बर्हिस्तदुपसदां तदग्नीषोमीयस्येति । तत्र यन्निष्ठितस्य बर्हिषो लूनस्य क्रियते, यथा प्रोक्षणमग्राणामुपघातनं मूलानामवसेचनं, तत्किमातिथ्यादिप्रयोगभेदेन कर्तव्यम्, अथवा यदातिथ्यायां कृतं तदेवेतरत्र प्रसज्यते । किं प्राप्तम् । यज्ञोत्पत्त्युपदेशे-

१९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥

१ अनूक्ता— ग पु । २ दीक्षादिषु— क ग पु ।

आतिथ्योपसत्सूपदेश एकस्मिन्, यदातिथ्यायां बर्हिस्तदुपसदामिति, यन्निर्दिष्टकर्म क्रियेत, तत्प्रयोगभेदाद्भिन्नम् । भिन्नप्रयोगाण्येवान्यातिथ्यादीनि कर्माणि । तेषु गृह्यते विशेषः । यद्यस्य प्रयोगे प्रोक्षणादि कृतं तत्तदर्थमिति । तस्मादन्यार्थमावर्तयितव्यमिति । एवं प्रतिकर्माभ्यासः । न चात्र प्रसङ्गो युज्यते । न ह्यातिथ्यायास्तन्त्रमध्यपतिता उपसद् अग्नीषोमीयो वा ॥ ४२ ॥

न वा कृतत्वात्तदुपदेशो हि ॥ ४३ ॥ सि०

न वा प्रोक्षणादि कर्तव्यम् । कुतः । कृतत्वात् । कृतं तदातिथ्यायां बर्हिषः । तेन संस्कृतं तद्बर्हिः, पुनः क्रियायां हेतुर्नास्ति । ननु कर्मार्थाः संस्काराः । तच्च कर्म भिन्नम् । अतो यस्मिन्नेव कर्मणि क्रियन्ते तदर्था भवन्ति । उच्यते । कर्मार्था अप्येते संस्का नाऽऽस्कन्दपालिकावत्कर्मणि संबध्यन्ते । किं तर्हि । बर्हिर्द्वारेण । यदीयं बर्हिः, तेन संबध्यते । साधारणं चेदमातिथ्यादीनां बर्हिः । कथं ज्ञायते । तदुपदेशो हि । यदातिथ्यायां बर्हिरित्यनेन वाक्येन तेषां बर्हिषः साधारण्यमुच्यते । न धर्मातिदेशः । न हि निरिष्टकोपदेश इत्युक्तम्, अपि चोत्पत्तिसंयोगात्तदर्थसंबन्धोऽविशिष्टानां प्रयोगैकत्वहेतुः स्यादिति । एवं चेदातिथ्यायामपि क्रियमाणाः संस्काराः सर्वार्था एव भवन्ति । तस्मान्न प्रतिकर्म कर्तव्या इति ॥ ४३ ॥

(आतिथ्याबर्हिषोऽग्नीषोमीयार्थं स्तरणकाले स्तरणमन्त्रावृत्त्यधिकरणम् १० ॥)

[२०] देशपृथक्त्वान्मन्त्रोऽभ्यावर्तते ॥ ४४ ॥ सि०

तत्रैव स्तरणमन्त्रश्चिन्त्यते । किमग्नीषोमीये भेदेन कर्तव्यः, अथवाऽऽतिथ्यायां प्रयुक्तः स एव प्रसज्यत इति । साधारणे बर्हिषि प्रयोगात्पूर्वोक्तेन न्यायेन प्रसङ्गे प्राप्ते, उच्यते, मन्त्रोऽभ्यावर्तते, भेदेन कर्तव्य इति । कुतः । देशपृथक्त्वात् । पृथगेतौ देशौ, उत्तरवेदिसमीपं प्राग्वंशश्च । देशभेदात्स्तरणमावर्तेत । स्तरणाङ्गं च मन्त्रः,

---

४२ ॥ ४३ ॥

---

१ स्कन्दपालिका कर्मणीति—ग. पु. । १ (अ० ४ पा० १ अ० १४ सू० ३०)।
२ प्यावर्तेते—ग. पु. ।

ऊर्णाम्रदसं त्वा स्तृणामीति । स्तरणावृत्तौ मन्त्रस्याऽऽवृत्तिर्न्याय्या । प्रधानतन्त्रत्वाद्गुणानाम् । अपि च स्तरणं देशसंस्कारकम् । तेनाऽऽतिथ्यायां प्राग्वंशदेशः संस्कृतो नोत्तरवेदिदेशः । अथ यदि मन्त्रो न प्रयुज्येत, विगुणस्तस्य संस्कारः स्यात् । तस्मादावृत्तिः स्तरणमन्त्रस्य ॥ ४४ ॥

(आतिथ्याबर्हिष्यग्नीषोमीयार्थे स्तरणार्थं संनह्याऽऽह्रियमाणे संनहनाहरणमन्त्रयोरनावृत्त्यधिकरणम् ॥ २१ ॥)

[२१] संनहनहरणे तथेति चेत् ॥ ४५ ॥ पू०

अग्नीषोमीय एव देशान्तरं नीयमानस्य बर्हिषः संनहनहरणमन्त्रौ प्रयोक्तव्यौ नेति चिन्त्यते । तत्राऽऽह । संनहनहरणमन्त्रौ तथा, यथा, स्तरणमन्त्रः । भेदेन प्रयोक्तव्यावित्यर्थः । कुतः । उक्तो न्यायः । संनहनहरणमन्त्रौ कर्माङ्गे । ते च कर्मणी आवर्तेते । अतो मन्त्रयोरावृत्तिर्न्याय्या । तस्माद्भेदः ॥ ४५ ॥

नान्यार्थत्वात् ॥ ४६ ॥ सि०

नैतदुक्तम् । कुतः । अन्यार्थत्वात् । लूनस्य बर्हिषो ये संनहनहरणे ते उपादानार्थे । तत्र हि मन्त्रौ स्वीक्रियमाणस्यैवोपवर्णनारूपौ, पूषा ते ग्रन्थिं ग्रथ्नातु, बृहस्पतेर्मूर्ध्ना हरामीति । इमे पुनः स्वीकृतस्य देशान्तरप्रापणार्थे, अन्यार्थत्वादप्राकृतकार्ये न मन्त्रं गृह्णीतः । यथा तत्रैवाऽऽतिथ्यायां यदा गार्हपत्यदेशादाहवनीयदेशं प्रोक्षणाय बर्हिर्नीयते न तदाऽऽहरणमन्त्रः प्रयुज्यते । एवमिहापि ॥ ४६ ॥

इति श्रीशबरस्वामिनः कृतौ मीमांसाभाष्ये द्वादशाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥

---

४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥]

इति श्रीभट्टकुमारिलविरचितायां मीमांसाभाष्यव्याख्यायां टुप्टीकायां द्वादशाध्यायस्य प्रथमः पादः ।

---

१ न्याय्यावृत्ति—घ. पु. । २ गुणानामपि च—ग. पु. । ३ तथा हि स्वीक ग. पु. । ४ प्रोक्ष्य—घ. पु. ।

अथ द्वादशाऽध्यायस्य द्वितीयः पादः ।

(गार्हपत्याद्यग्निषु लौकिककर्मानुष्ठानाधिकरणम् ॥ १ ॥)

[१] विहारो लौकिकानामर्थं साधयेत्प्रभुत्वात् ॥ १ ॥ पू०

विहार इति गार्हपत्यादिरग्निसङ्घोच्यते, विहरणात् । स लौकिकानां कर्मणां पार्वणस्थालीपाकादीनाम्, अन्येषां चाग्निसाध्यानां पचनदहनप्रकाशनादीनामर्थं साधयेत्—निर्वृत्तिं कुर्यात्, प्रभुत्वात् । प्रभवति ह्याहुतिप्रक्षेपणे पाकादौ च । संयुक्तं च न केनचित्प्रयोजनेनाग्निद्रव्यमुत्पन्नं, वसन्तेऽग्नीनादधीतेति । तत्सामर्थ्याद्यत्र यत्रोपयुज्यते तत्र तत्रोपयोज्यम् । एवं तस्योत्पत्तिरर्थवती भवति ॥ १ ॥

मांसपाकप्रतिषेधश्च तद्वत् ॥ २ ॥

मांसपाकप्रतिषेधो भवति तद्वत् । यद्वन्न्यायोऽपदिष्टः । मांसं न पचेयुस्तस्मिन्नग्नौ, यत्पचेयुः क्रव्यादं कुर्युरिति । लौकिके हि पाके मांसप्रसङ्गो न वैदिके, शामित्रे मांसपाकः ॥ २ ॥

निर्देशाद्वा वैदिकानां स्यात् ॥ ३ ॥ सि०

वैदिकानां वा कर्मणां विहारोऽर्थं साधयेत्, न लौकिकानाम् । कुतः । निर्देशात् । निर्दिश्यते गार्हपत्यादीनां कार्यम्, यदाहवनीये जुहोति, तेन सोऽस्याभीष्टः प्रीतो भवतीत्येवमादिभिर्वाक्यैः । याऽसावुत्पन्ना कार्याकाङ्क्षा सैतैर्वचनैर्निवर्तिता । अत एवमर्थैवेषामुत्पत्तिः । तस्मान्न लौकिकेषु प्रसज्येरन् । प्रवेत्पाकादीनामयं परिहारो न स्थालीपाकादीनाम् । तेषामप्याहवनीय एव होमः प्राप्नोति । नैष दोषः । यदाहवनीये जुहोतीति नियमार्थ एष वादः । अन्तरेणापि हि वचनमाहवनीये होमोऽन्यत्र च प्राप्तः । तदेवानियमप्रत्यासन्नं, यत्रानियमप्रसङ्गस्तद्विषयो विज्ञायते । वैदिकेषु चानियमप्रसङ्ग आगतः । आयतनस्यानिर्दिष्ट-

---

किमाहवनीयादिभिर्यद्यच्छक्यं कर्तुं तत्कर्तव्यं, उत यदेव निर्दिष्टं तदेव कर्तव्यम् । अत्र लिङ्गेन प्रमाणेन यद्यच्छक्यते तत्तत्कर्तव्यं, वैदिकं लौकिकं वाऽग्निसाध्यम् । ॥ १ ॥ [२ ॥]

एवं प्राप्ते, आह—आहवनीयादय उत्पन्नाः साक्षाद्वा वाक्येनैव निराकाङ्क्षी क्रियन्ते । 'यदाहवनीये जुहुति' 'गार्हपत्ये हवींषि श्रपयन्ति' 'दक्षिणाग्नाव-

---

१ कर्तव्यमिति—इति निरस्त इति पाठः ।

त्वात् । लौकिकानां तु निर्दिष्टमायतनम्, औपासनोऽग्निः । तस्माच्च तान्याहवनीये प्रसज्येरन् ॥ ३ ॥

सति चौपासनस्य दर्शनात् ॥ ४ ॥

सति च विहार औपासनोऽग्निर्दृश्यते, यः कामयेत राष्ट्रं स्यात् प्रजायै स्यादिति, तस्यौपासने अविहितमालभ्य जुहुयादिति । राजसूये प्रवृत्ते कर्मण्येतद्वचनम् । तस्मिंश्च काले विहारोऽस्ति । यदि च प्रेतेव लौकिकानां कार्यं साधयेत्, सत्या तस्यां नौपासनः कार्याभावात्स्यात् ॥ ४ ॥

अभावदर्शनाच्च ॥ ५ ॥

मांसपाकस्य च वैहारिकेऽग्नावभावं दर्शयति । मांसीयन्ति ह वा एतस्याऽऽहुतोऽग्नयो यजमानस्य, ते यजमानमेव ध्यायन्ति, यजमानं संकल्पयन्ति, पचन्ति ह वाऽन्येष्वग्निषु वृथा मांसम्, अथैतेषां नातोऽन्यत् मांसाशा विद्यते, इत्यन्यत्र पशुबन्धान्मांसस्पर्शनमेव वैहारिकाणामग्नीनां परिहरति । तस्मादपि न लौकिकेषु विहारप्रसङ्गः ॥ ५ ॥

मांसपाको विहितप्रतिषेधः स्यादाहुतिसंयोगात् ॥ ६ ॥

यत्तु, मांसपाकप्रतिषेधश्च तद्वदिति । तद्विहितप्रतिषेधः स्यात् । आहवनीये वपायाः श्रपणं विहितम् । तस्यायं प्रतिषेधः । कस्मात् । मांसत्वात्, आहुतिसंयोगाच्च । तस्मिन्नग्नौ न मांसं पचति, यस्मिन्नाहुतीर्जुहोति, इत्याहुतिसंयोगेन वाक्यशेषः श्रूयते । आहवनीये चाऽऽहुतयो हूयन्ते । तस्माद्वपाश्रपणस्यायं प्रतिषेधः ॥ ६ ॥

वाक्यशेषो वा दक्षिणेऽस्मिन्नारभ्य विधानस्य ॥ ७ ॥

अथवाऽयमन्यः परिहारः । दक्षिणेऽग्नौ पत्न्या व्रतस्य श्रपणमाम्नातम् । यदाऽऽमयदोपान्मांसं व्रतकार्ये उपादीयते तदा तच्च दक्षिणाग्नौ श्रपयित-

---

न्याहार्ये पचति ' इति । न च लौकिकेषु शक्या विधातुम् । ते हि सहैवाऽऽचारेणो-त्पद्यन्ते होमादयः । यथा पदहोमः ॥ ३ ॥ [४ ॥ ५ ॥ ६ ॥

---

१ अविहितमभ्या जुहु—ग. पु. । २ मांसस्यादनमेव—ग. पु. । ३ दक्षिणेऽस्मिन्नार—क. ख. पु. । ४ प्रत्यक्षवाक्येनैव निराकाङ्क्षीकृतेष्वाहवनीयादिषु लिङ्गेनैवान्यथा विनियोगासंभवेऽपि वाक्येनैव लौकिकसाधारण्येन विनियोगे प्राप्ते लिङ्गात् परिहरति—न चेति ।

ष्यामिति तस्य दक्षिणाग्नौ प्रतश्रपणवाक्यस्थार्थं शेषः, अन्यत्र प्रासादिति। या सरस्वती वेशमतीति योऽसौ दक्षिणाग्नौ होमस्तत्रैतच्छ्रूयते। तस्माद्दक्षिणाग्न्यभिप्रायं विज्ञायते ॥ ७ ॥

(सवनीयपशौ पशुपुरोडाशकर्तव्यत्वाधिकरणम् ॥ २ ॥)

[२] सवनीये छिद्रापिधानार्थत्वात्पशुपुरोडाशो न स्यादन्येषामेवमर्थत्वात् ॥ ८ ॥ पू०

सवनीये पशौ पुरोडाशो न स्यात्। न कर्तव्यः। कुतः। छिद्रापिधानार्थत्वात्। पशोश्छिद्रापिधानार्थः स एवं श्रूयते, सुषिरो वा एतर्हि पशुः, यर्हि वपामुत्खिदन्ति, यद्व्रीहिमयः पुरोडाशो भवत्यपिधानायासुषिरायेति। अन्येषां चैवमर्थत्वात्। तच्छिद्रापिधानमन्यैरेव क्रियते, सवनीयैः पुरोडाशैः। तत्रापि श्रूयते, अनुसवनं सवनीयाः पुरोडाशा निरुप्यन्तेऽपिहित्या अच्छिद्रताया इति। अतः कृतार्थत्वात्पशुपुरोडाशो निवर्तते ॥ ८ ॥

क्रिया वा देवतार्थत्वात् ॥ ९ ॥ सि०

कर्तव्यो वा पशुपुरोडाशः। कुतः। देवतार्थत्वात्। देवतासंस्कारार्थोऽयमित्येतदुक्तम्, अपि वा शेषभूतत्वात्संस्कारः प्रतीयेत स्वाहाकारवदङ्गानामर्थसंयोगादिति। न च पुरोडाशश्छिद्रापिधानार्थः, प्रत्यक्षविरोधात्। अर्थवादमात्रं तत्। पुरोडाशविधानार्थं वादमात्रम्। सवनीयेष्वप्येवमेवार्थवादमात्रम्। तस्मात्प्रोदकपाल्पा कार्यः पुरोडाशः ॥ ९ ॥

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ १० ॥

वपया प्रातःसवने चरन्ति, पुरोडाशेन माध्यंदिने सवने, अङ्गैस्तृतीयसवन इति। सन्निविप्रकर्षपरे वाक्ये पुरोडाशं दर्शयति। तस्मादपि कार्यः ॥ १० ॥

(सवनीयपुरोडाशेषु हविष्कृदाह्वानाभावाधिकरणम् ॥ ३ ॥)

[३] हविष्कृत्सवनीयेषु न स्यात्प्रकृतौ यदि सर्वार्था पशुं प्रत्याहूता सा कुर्याद्ध्रियमाणत्वात् ॥ ११ ॥ सि०

---

७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥

---

१ प्रातुयते—ग. मु. १२ (अ० १० पा० १ अ० ९ सू० २३)।

सवनीयेषु पुरोडाशेषु हविष्कृदाह्वानं न कर्तव्यम् । कुतः । पशुं प्रत्याहूताऽसौ । पशुमध्यपतिताश्च सवनीयाः । तेषु सैव विद्यमानत्वा-त्मसङ्ख्यादुपयोक्ष्यते । नार्थः पुनराह्वानेन । ननु नैव पशोर्हविष्कृदस्ति, औषधार्था, अवहननार्था वा । यथा पत्नी तुषवच्छ्रुपव इति संकर्षे वक्ष्यति । मकृतो यदि सर्वार्था, आज्यौषधसांनाय्यार्थेत्येवं कृत्वा चिन्त्यते । कृत्वाचिन्तेयम् ॥ ११ ॥

(तार्तीयसवनिकपुरोडाशादिषु भेदेन हविष्कृदाह्वानाभावा-धिकरणम् ॥ ४ ॥)

[४] पशौ तु संस्कृते विधानात्तार्तीयसवनिकेषु स्यात्सौम्याश्विनयोश्चापवृक्तार्थत्वात् ॥ १२ ॥ पू०

तार्तीयसवनिकेषु पुरोडाशेषु तु सौम्याश्विनयोश्च भेदेन हविष्कृत्स्यात् । कुतः । पशौ संस्कृते विधानात् । पक्वे पशाववेते विधीयन्ते । तस्मिन् काले पाशुकी हविष्कृत्कृतार्थत्वादपवृक्ता । तस्माद-न्याऽऽह्वातव्या ॥ १२ ॥

योगाद्वा यज्ञाय तद्विमोके विसर्गः स्यात् ॥ १३ ॥ सि०

न चाऽन्याऽऽह्वातव्या । सैव कुर्याद्विद्यमानत्वात् । ननु कृतार्थ-त्वादपवृक्ताऽसौ । नापवृज्यते । कुतः । योगाद्यज्ञाय । यज्ञायासौ पशुचन्याय, युक्ताऽऽदावेव । न केवलं सा यज्ञाङ्गानि सर्वाणि साध-यितुम् । कस्त्वा युनक्ति स त्वा युनक्तीत्येवमादिना मन्त्रेण यज्ञार्थं युक्ता । तस्या यज्ञविमोके विसर्गो न्याय्यः । यत्कारणम् । कस्यां-चिदापदि पुनस्तया कदाचित्कार्यं भवेत् । तस्मान्न भेदेनाऽऽह्वा-तव्या ॥ १३ ॥

(निशिपक्षेऽभावास्यातन्त्रस्य प्रसङ्गाधिकरणम् ॥ ५ ॥)

[५] निशिपक्षे प्राकृतस्यापवृत्तिः स्यात्प्रत्यक्ष-शिष्टत्वात् ॥ १४ ॥ पू०

११ ॥ १२ ॥ १३ ॥

१ आज्यौषधि—ग पु. । २ संभृते—क । ३ अपवृक्ता—ग. पु. ।

इदं श्रूयते, अग्नये रक्षोघ्नेऽष्टाकपालं निर्वपेत्, यो रक्षोभ्यो बिभीयादिति । पुनरपि तत्रैव, अमावास्यायां निशि यजेतेति । तस्मिन् किममावास्यातन्त्रं प्रसज्यते, उत नेति चिन्तायां, पक्षः परिगृह्यते, निशियज्ञे प्राकृतस्याप्रवृत्तिरिति । अस्मिन्निशियज्ञे प्राकृतस्य—अमावास्यातन्त्रस्य, अप्रवृत्तिः—न प्रसज्यते । कुतः । प्रत्यक्षशिष्टत्वात् । प्रत्यक्षशिष्टेयमिष्टिः । अग्नये रक्षोघ्नेऽष्टाकपालं निर्वपेत्, यो रक्षोभ्यो बिभीयादिति । किमतः । तत एवं विज्ञायते । स्वतन्त्रेयमुत्पन्ना, न कस्यचित्कर्मणस्तन्त्रमध्ये, यथा पशुपुरोडाशः, अग्नीषोमीयस्य वपया प्रचर्याग्नीषोमीयं पशुपुरोडाशमेकादशकपालं निर्वपतीति । यथा च वैष्णवो वैश्वदेवस्य, यद्घोऽवमृषेत्, यच्च स्फ्य आश्लिष्येत्, तद्विष्णव उरुक्रमायावद्येदिति । ननु, अमावास्यायामिति, आमावास्यस्य कर्मणो मध्ये श्रुता । नामावास्याशब्दः कर्मवचनः । किं तर्हि । कालवचनः । काले श्रुतिः, कर्मणि लक्षणा । श्रुतिश्च लक्षणातो न्याय्या । न चेदकस्यचित्कर्मणो मध्ये श्रूयते, कस्य तन्त्रं ग्रहीष्यते । तस्मात्स्वतन्त्रा ॥ १४ ॥

कालवाक्यभेदाच्च तन्त्रभेदः स्यात् ॥ १५ ॥

कालभेदाद्वाक्यभेदाच्च । कालभेदस्तावदमावास्यायां रात्रौ निशियज्ञः । प्रतिपद्यहन्यामावास्यम् । कालभेदेन वैगुण्यान्नामावास्यातन्त्रं निशियज्ञस्योपकर्तुमर्हति । कथं तर्हि पाशुकाः प्रयाजादयः पशौ क्रियमाणाः सन्तस्तस्य पुरोडाशस्योपकुर्वन्ति । उक्तस्तत्र न्यायः । न कृतस्य गुणानुग्रहार्थमावृत्तिरस्तीति । इह पुनरकृतमामावास्यम् । तस्माद्वैगुण्याय स्वतन्त्रं कर्तव्यम् । वाक्यभेदाच्च । भिन्नदेशे चैते वाक्ये, अमावास्यायां यजेत, अमावास्यायां निशि यजेतेति । एकं दर्शपूर्णमासप्रकरणे । एकं काम्यास्विष्टिषु । किमतः । यदि समानदेशे स्यातां ततः, अमावास्यायां यजेतेति, योऽसावामावास्ये कर्मणि काल उपात्तस्तस्मिन्नेव च निशियज्ञश्चोदित इति गम्येत । तत्रामावास्यातन्त्रमध्य

१४ ॥

१ तन्त्रं निशि प्रस—ग. म. । २ इत्युरुक्रम—ग. पु. । ३ अष्टाकपालस्यामावास्या—ख. पु. ।

एव विहितैः स्यात् । अथ पुनर्देशभेदे सति यथा, अमावास्यायां यजे-तेत्युपात्तः काल उपादेयत्वेन चोद्यते, एवमिहापि । न च तुल्यकालत्वे प्रसङ्गो भवति । यथा वैकृत्य इष्टयो दर्शपूर्णमासाभ्यां तुल्यकाला अपि सत्यो न दार्शपौर्णमासिकं तन्त्रमुपजीवन्ति । तस्मात्तन्त्र-भेदः ॥ १५ ॥

वेद्युद्धननव्रतं विप्रतिषेधात्तदेव स्यात् ॥ १६ ॥

किमेष एवोत्सर्गः सर्वं तन्त्रं भिन्नम् । न खलु । वेद्युद्धननं व्रतं च स्यात्तदेव, यदर्थं वेदेरुद्धननं कृतम् । तेनोद्धतायाः पुनरुद्धनने नेह किंचित्कार्यमस्ति । केवलं कृतदूषणं भवेत् । व्रतं चोपेतमनुत्सृष्टं पुनरुपेतुमशक्यम् । उपेयमानं च पिष्टपेषणवदकिंचित्करं स्यात् । तस्मादेतदुभयमपि तदेव प्रसज्यते ॥ १६ ॥

तन्त्रमध्ये विधानाद्वा तत्तन्त्रा सवनीयवत् ॥ १७ ॥ सि०

सतन्त्रा वा निशीष्टिः स्यात् । आमावास्यतन्त्रेयं, न स्वतन्त्रा । कुतः । तन्त्रमध्ये विधानात् । आमावास्यातन्त्रमध्य इयं विहिता, अमावस्यायां निशि निर्वपेदिति । ननु कालवचनोऽमावास्याशब्दो न धर्मवचन इत्युक्तम् । सत्यं, कालवचनः । स तु कालस्तन्त्रमध्ये । तत्र विधीयमाना तन्त्रमध्ये विहिता भवति, सवनीयवत् । तद्यथा सवनीयाः पुरोडाशा न तावत्पशुकर्मोद्दिश्य विधीयन्ते । अथ च पशुतन्त्रमध्ये विहिता भवन्ति । यस्मिन्स्थाने विहितास्तत्स्थानं पशुतन्त्रमध्य इति । इयमपि तन्त्रमध्ये पतिता चेत्सवनीयवदेव न स्वतन्त्रा भवितुम-र्हति ॥ १७ ॥

वैगुण्यादिध्माबर्हिर्न साधयेदग्न्यन्वाधानं च यदि देवतार्थम् ॥ १८ ॥

अत्राऽऽह । किमेष एवोत्सर्गः । सर्वममावास्यातन्त्रं निशीष्टयर्थं साधयतीति । न खलु । इध्माबर्हिर्न साधयेत् । कुतः । वैगुण्यात् ।

---

१५ ॥ १६ ॥ १७ ॥

---

१ विहिता—क. । २ सर्वतन्त्रं—ग. मु । ३ नहि— ग. मु. । ४ ——— मु. । ५ पतिता । सव—ग. ६ आमावास्यं तन्त्रं-क. ।

इध्मोऽग्निसमिन्धनार्थः । स प्रतिपद्यहनोऽमावास्यायां निशि वर्तमानस्य निशियज्ञस्याग्निसमिन्धनं न साधयेत् । बर्हिरपि वेदिस्तरणार्थम् । ते यदि प्रसज्येयातां विगुणो निशियज्ञः स्यात् । तस्माद्भेदेन ते कर्तव्ये । अग्न्यन्वाधानं च यदि देवतार्थम् । यदि देवतापरिग्रहार्थमग्न्यन्वाधानं, तदपि भेदेन कर्तव्यम् । प्राकृतेनाग्न्यन्वाधानेनामावास्यादेवताः परिगृहीताः । न च रक्षोघ्नोऽग्निः । तत्परिग्रहार्थमप्यग्निधारणार्थं, ततः प्राकृतेनैव धारितत्वादग्नेर्न कर्तव्यम् । देवतापरिग्रहार्थता वाक्यशेषे श्रूयते, ममाग्ने वर्चो विहवेष्वस्त्विति पूर्वमग्निं परिगृह्णाति । देवता एव तत्पूर्वेद्युः परिगृहीताः । श्वोभूते यजत इति ॥ १८ ॥

(दर्शपूर्णमासविकृतिषु सौर्यादिष्वारम्भणीयाननुष्ठानाधिकरणम् ॥ ६ ॥)

अत्राऽऽशङ्क्यते—

[६] आरम्भणीया विकृतौ न स्यात्प्रकृतिकालमध्यत्वात्कृता पुनस्तदर्थेन ॥ १९ ॥ पू०

वैकृतेषु कर्मसु दार्शपौर्णमासिक्यारम्भणीया कर्तव्या, उत नेति विचारे न कर्तव्येत्युच्यते । किं कारणम् । प्रकृतिकालमध्यत्वात् । प्रकृतेः—दर्शपूर्णमासयोः, कालः, यावज्जीवं दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेतेति । तन्मध्ये वैकृतानि कर्माणि पतन्ति । कृता पुनस्तदर्थेन । कृतैव यावज्जीविकस्य प्रयोगस्यार्थेनाऽऽदौ कृताऽऽरम्भणीया, सकृद्वाऽऽरम्भसंयोगादेकः पुनरारम्भो यावज्जीवप्रयोगादित्युक्तम् । एवं सैव तेषां प्रसङ्गात्कार्यं साधयिष्यतीति । तस्मान्न तेषु भेदः स्यात् ॥ १९ ॥

स्याद्वा कालस्याशेषभूतत्वात् ॥ २० ॥ सि०

स्याद्वा विकृतिष्वारम्भणीया । कुतः । चोदकेन प्राप्यत इति । ननु प्रकृतिकालमध्यगतात्प्रसज्यत इत्युक्तम् । न यावज्जीवकालः प्रकृतेः शेषभूतः । कर्तृधर्मोऽभ्यास इत्युक्तं, कर्तुर्वा श्रुतिसंयोगादिति । योऽसौ कर्तृधर्मो नियमः, तस्यायं कालः । प्रकृतेस्तु दर्शश्च

---

१८ ॥ १९ ॥

---

१ इध्मो नास्ति—ग । २ प्रतिपद्ग्रहणं नास्ति—ग घ पु० । ३ (अ० १ पा० ३ सू० १० पृ० ३६) । ४ (अ० २ पा० ४ अ० १ सू० २) ।

पूर्णमासश्च कालः । तस्मान्न दर्शपूर्णमासप्रयोगस्य तन्त्रमध्ये पतिता विकृतयः । अतो न १तास्वारम्भणीया प्रसज्यते । अन्यथा कृत्वा दोष उक्तोऽन्यथा परिहारः । दार्शपूर्णमासिको २यावज्जीवकाल इति कृत्वा दोष उक्तः । नैयमिक इति परिहारः । पक्षान्तरैरपि परिहारा भवन्ति ॥ २० ॥

आरम्भविभागाच्च ॥ २१ ॥

विभक्तः प्रकृतिविकृत्योरारम्भः । यदा प्रकृतेरारम्भस्तदा विकृतिरनुत्पन्नैव । सा हि कामेन निमित्तेन वा चोद्यते । अतस्तस्याः प्रकृत्यारम्भे नाऽऽरम्भः । आरम्भभेदाच्च तन्निमित्ताया आरम्भणीयाया भेदः स्यात् । तस्मात्स्याद्विकृतिष्वारम्भणीया ॥ २१ ॥

(सहानुष्ठीयमानेषु प्रधानेषु धर्मविरोधे भूयसां स्वधर्मानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ७ ॥)

[७] विप्रतिषिद्धधर्माणां समवाये भूयसां स्यात्सधर्मत्वम् ॥ २२ ॥ सि०

पञ्चदशरात्रेऽग्निष्टुदेकाहः प्रथममहः । ततो ज्योतिर्गौरायुरिति त्र्यहः । परिशिष्टान्येकादशाहानि द्वादशाहप्रकृतीनि । तत्र धर्मविप्रतिषेधे सत्येकादशानामह्नामग्निष्टुतश्च विचार्यते । किमेषु द्वादशाहिको धर्मः कर्तव्य उताग्निष्टुत इति । ननु सिद्धमेतत्, चोदकनामधेययोर्बलाबलपरीक्षायामैकाहिको धर्मः कर्तव्य इत्युक्तम्, ३न वा क्रत्वभिधानादधिकानामशब्दत्वमिति । तथा सिद्धं न्यायान्तरेणाऽऽक्षिप्यते । अथवा नाम्नामेव मियाक्षिप्ता ।

विप्रतिषिद्धधर्माणामेतेषा४मग्निष्टुतश्चैकादशानां चाह्नां समवाये एतस्मिन् पञ्चदशरात्रे भूयसामेकादशानामह्नां सधर्मत्वं स्यात् । तदीयो धर्मः कर्तव्यः । को हेतुः । भूयस्त्वमेव । बहुषु गुणसंपन्नेषु महत्फलं

---

२० ॥ २१ ॥]

अस्मिन्सूत्रे पञ्चदशरात्रस्तावदनुदाहरणम् । कथम् । या तावद्बृहतीपरिग्रहणोत्तर-

---

१ प्रतीमाः—मु । २ तस्मादि—ग मु । ३ (अ० ७ पा० ४ अ० २ सू० १५) ।
४ एतेषामिति—ज्योतिरादीनां [illegible] ।

भवति । एकस्मिंस्त्वल्पं फलम् । एष हि लोके दृष्टान्तः । लोके, एकादशसु प्रदीपेषु वैल्ववर्तिसंपन्नेष्वेकस्मिन् गृहे महान् प्रकाशो भवति । विपर्ययेऽल्पः । किं पुनरिहोदाहरणम् । सुब्रह्मण्याऽग्निष्टुत्याग्नेयी । इतरेष्वहःस्वैन्द्री । तत्रैन्द्री कर्तव्या ॥ २२ ॥

(समानसंख्येषु प्रधानेषु धर्मविरोधे प्रथमपठितस्यैव धर्मानुग्रहाधिकरणम् ॥ ८ ॥)

[८] मुख्यं वा पूर्वचोदनाल्लोकवत् ॥ २३ ॥ सि०

काले सुब्रह्मण्या, सा प्रतिदिवसं क्रियते । यथादैवतं चाग्निष्टुत्याग्नेयी । अन्येष्वैन्द्री । तत्र तावत्संशय एव नास्ति । अविरोधात् । या त्वाग्निष्टुत्यपि, उपसत्सु च तयोर्विरोधः । तत्रापि देवतासंस्कारकत्वान्निगदस्य यथादैवतमेव तन्त्रभेदः । नास्ति तन्त्रेणोपोच्चारणम् । यथा निर्वापमन्त्रः संस्कारकत्वात्प्रतिनिर्वापं क्रियते, एवमिहापि । प्राशित्रदर्शे अपि सुब्रह्मण्ये आह्वातव्ये । किं तर्ह्युदाहरणं, यत्र बहवो यागाः सह चोद्यन्ते फलं प्रति । तत्र च यथा या पौर्णमासिको विध्यन्तः । इहोदाहरणम् । तत्राग्नेयेनाग्नेयमागमस्योपविरोधः । तत्र पूर्वस्य धर्माणामनुग्रहः, प्रयोगवचनानुग्रहाय ॥ २३ ॥

१ काले—ग. पु. । २ क्रियत इति—'तत्काल्यत्वावर्तेत प्रयोगतो विशिष्यधर्मोपात् ।' (अ० ११ पा० ३ अ० ११ सू० २९) अप्रयत्न्यायादिति शेषः । ३ आग्नेयमिष्टुति—ग. क. । ४ आतिभाष्यु—ग. पु. । ५ विरोध इति—तन्त्रेण क्रियमाणयोरिति शेषः । ६ तन्त्रभेदः—प्रयोगभेद इत्यर्थः । ७ भवतीति शेषः—ग. पु. । ८ तर्हि किमुदाहरणम्—ग. पु. । ९ दर्शयेद इति—बहूदाहरणमिति शेषः । यथा, 'अग्नये दात्रे पुरोडाशमष्टाकपालं निर्वपेत्, इन्द्राय प्रदात्रे पुरोडाशमेकादशकपालं, दधि मधु घृतमापो धानाः, तत्संसृष्टं प्राजापत्यं पशुकामः' इति वाक्येन विशिष्टदेव द्रव्यदेवताकानेकयागाः सह चोद्यन्ते । तत्राऽऽग्नेयस्याऽऽग्नेयपुरोडाशस्य, [illegible] च प्राजापत्यस्य [illegible] चोदनकाले धर्मविरोधाभावेन न तत्र विचारः । इतरेषु पञ्चसु धर्मविरोधोद्भिद्यते । तत्र, ऐन्द्र पुरोडाशस्य ऐन्द्राग्नविधानः । दधिधाने दधिधानस्यैव । [illegible] । मधुघृतयोर्दत्तानां [illegible] धर्मा; अत्र धर्मविरोधे केषां धर्मा अनुग्राह्या इति चिन्त्यत इति भावः । [illegible] [illegible] भेदम् । यदि तु [illegible] [illegible] मुख्यम् । १ अग्नये रिति—'अनुदृष्टा पौर्णमासीमभि[illegible], यत्र [illegible]' इति विहितं [illegible] । 'पाकेन्द्री पौर्णमास्यामनुब्रूयात्, [illegible] अमावास्यायाम्' इति विहितार[illegible]न्त्री ज्ञेयौ ।

यत्र तुल्यसंख्यानां प्रधानानां धर्मविप्रतिषेधः, तत्र मुख्यधर्मः कर्तव्यः । यथा, आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेदपराह्णे । सारस्वतीमयाऽऽज्यस्य यजत इति । तत्र मुख्यस्याऽऽग्नावैष्णवस्य कल्पो भवति । कुतः । पूर्वचोदनात् । पूर्वचोदितत्वात्पाठक्रमेण पूर्वमाग्नावैष्णवः कर्तव्यः । तस्य धर्मा अप्रत्यनीकाः प्राप्नुवन्ति । उत्तरस्य तु पूर्वेण विरुद्धाः । तदुत्तरकाला हि तस्य प्राप्तिः । तद्धर्माणां च । पूर्वस्य कृते यस्य उत्तरस्य तेनैव कृतार्थत्वात्स्वकल्पो निवर्तते । ऐकाधिकरण्यं त्वेके मन्यन्ते । तेषां पञ्चदशरात्रेऽपि मुख्यधर्मानुग्रह एव ॥ २३ ॥

तथा चान्यार्थदर्शनम् ॥ २४ ॥

अन्यार्थोऽपि पूर्वं प्राप्तस्य बलीयस्त्वं दर्शयति । अध्वरस्येव पूर्वमथाग्नेर्यजते रूपाऽपि ह्येव कर्मवदग्निकर्मेति, इदं चापि, यथा वै पूर्वावसायिनां जघन्यावसायिनं नोदीयन्ते नावसास्यन्तीत्येवमेवैतदिति । ॥ २४ ॥

(अङ्गप्रधानयोर्धर्मविरोधे प्रधानस्यैव धर्मानुग्रहाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[९] अङ्गगुणविरोधे च तादर्थ्यात् ॥ २५ ॥ सि०

ज्योतिष्टोमे दीक्षणीया, आग्नावैष्णवमेकादशकपालं निर्वपेद्दीक्षिष्यमाण इति । तत्रैव सौत्यमहः । तयोः पर्वकालः, य इष्ट्या पशुना सोमेन वा यजेत सोऽमावास्यायां पौर्णमास्यां वा यजेतेति वचनात् । यदा एका दीक्षा, तिस्र उपसद इत्येवमादयः कल्पास्तदा विरोधः । तत्र चिन्ता । किं दीक्षा पर्वणि कर्तव्या, अपर्वणि सुत्या, उत विपर्यय इति । मुख्यत्वाद्दीक्षा कार्येति प्राप्ते, उच्यते । अङ्गगुणेन प्रधानगुणस्य विरोध एतस्मिन्, अङ्गगुणो बाध्येत । कुतः । तादर्थ्यात् ।

'मुख्यं वा पूर्वचोदनाल्लोकवत्' इति समसंख्ययोर्धर्माणाम् । तस्माद्भिन्ने एवैते अधिकरणे ॥ २३ ॥ [२४ ॥

१ अध्वरस्य पूर्वमथाग्ने । तथाहि ह्येतत्कर्मेति—क । २ नेनीयन्ते-क. । ३ समसंख्ययोर्धर्माणामिति—समसंख्ययोः प्रधानयोर्धर्मविरोधेऽनियमप्राप्तावस्य मुख्यस्य साधर्म्यमनेन सूत्रेणोच्यत इति पूरणम् । ४ भिन्ने एवैते इति—एवकारेण, 'विप्रतिषिद्धधर्माणाम्' 'मुख्यं वा' इति सूत्रयोरैकाधिकरण्यं वृत्तिकाराभिमतं निरस्तं वेदितव्यम् ।

अङ्गं गुणवत्क्रियते प्रधानं सगुणं स्यादिति । तच्चेदङ्गे गुणवति क्रियमाणे विगुणमापद्यते, कोऽर्थोऽङ्गेन गुणवता कृतेन । तस्मात्पर्वणि सुत्या कर्तव्या । अपर्वणि दीक्षा ॥ २५ ॥

(पाशुकचातुर्मास्येषु परिधौ यूपपरिध्युभयधर्माणामविरुद्धानामनुष्ठानाधिकरणम् ॥ १० ॥)

[१०] परिधिर्द्व्यर्थत्वादुभयधर्मा स्यात् ॥२६॥ सि०

पशुमत्सु चातुर्मास्येषु श्रूयते, परिधौ पशुं नियुञ्जीतेति । स परिधिरुभयधर्मा स्यात् । परिधिधर्मा यूपधर्मा च । कस्मात् । द्व्यर्थत्वात् । स करोति, अग्नेश्च परिधानं, पशोश्चाभावन्धार्थम् । अर्थप्रयुक्ताश्च धर्माः । तस्मादुभये कर्तव्याः, अविरुद्धाश्च ये । यथा, यववतीभिरद्भिः प्रोक्षणमञ्जनं परिव्याणमिति यूपधर्माः । इध्मसंनहनं संमार्जनं जुह्वा वसुरसीत्येवमादिभिरञ्जनमभ्याश्रावणमिति परिधिधर्माः ॥ २६ ॥

(परिधौ स्वधर्मविरोधे यूपधर्मानुष्ठानाधिकरणम् ॥ ११ ॥)

[११] यौप्यस्तु विरोधे स्यान्मुख्यानन्तर्यात् ॥२७॥ पू०

विरोधे तु सति यूपधर्मः कर्तव्यः, न परिधिधर्मः । कस्मात् । मुख्यानन्तर्यात् । मुख्यः पशुः । स हि यागं निर्वर्तयति । तस्यानन्तरो यूपः । संनिपातित्वात् । तेन सोऽन्तरङ्गः । परिधिस्त्वग्निना संबध्यते, अग्निर्हविषा । स बहिरङ्गः । अन्तरङ्गबहिरङ्गयोश्चान्तरङ्गं बलीयः । तत्करस्य हेतोः । अत्र हि पूर्वः प्रत्ययो भवेत् । ये धर्मा अपूर्वार्थास्ते साक्षादपूर्वेणासंबध्यमानास्तदङ्गेषु विज्ञायन्ते । अतस्तत्र बुद्धिरपूर्वासंभवेन निर्वर्तमानाऽङ्गेषु प्रवर्तमानाऽन्तरङ्गे तावदापतति । ततो व्यवहिते बहिरङ्गे । यत्र च पूर्वमापतति तत्रैव तिष्ठति । तदतिक्रमे कारणाभावात् । तस्माद्विरोधे यूपधर्मः कर्तव्यः । कः पुनरसौ । तक्षणमुच्छ्रयणं निखननमिति ॥ २७ ॥

:९ ॥ २६ ॥ २७ ॥

१ परिधेः-ग. । २ नियुञ्जन्तीति—क ख. मु । ३ अग्न्याधानस्य—इ. । ४ यूपधर्माः कर्तव्याः, न परिधिधर्माः—ग. । ५ आनिष्ठते—क । ६ यूपधर्मः कर्तव्या—ग. मु ।

इतरो वा तस्य तत्र विधानात् ॥ २८ ॥ सि०

इतरो वा–यूपधर्मो वा, अविरोधी कर्तव्यः । कुतः । तस्य तत्र विधानात् । तस्य यूपकार्यस्य पशुनियोजनस्य, तत्र–परिधौ, विधानात्, परिधौ पशुं नियुञ्जन्तीति । अवस्थाप्य परिधित्वं नियोजनमुच्यते । तत्परिधित्वानुपमर्देन विज्ञायते, तथाभूतोपदेशात् । यथा, खलेवाली यूपो भवतीति । यद्युच्छ्रयेत तक्षेद्वा परिधित्वमेव व्याहन्येत । तत्तक्षोऽसावुपशयश्च । तत्र, परिधौ पशुं नियुञ्जन्तीत्येवदेवापयार्थं स्यात् ॥ २८ ॥

उभयोश्चाङ्गसंयोगः ॥ २९ ॥

उभयोश्च पक्षयोरङ्गेनैव धर्मस्य संयोगः । न कश्चित्प्रधानेन प्रत्यासत्तिरिति । नाऽऽसत्त्योपकारविशेषः । तस्मादकारणं सा । अतः परिधिधर्मः कर्तव्यः ॥ २९ ॥

(सवनीयपुरोडाशेषु पाशुकतन्त्रस्यैव प्रसङ्गाधिकरणम् ॥ १२ ॥)

[१२] पशुसवनीयेषु विकल्पः स्याद्वैकृतश्चेदुभयोरश्रुतिभूतत्वात् ॥ ३० ॥ पू०

सवनीये पशौ सवनीयेषु च पुरोडाशेषु प्रसङ्गे विकल्पः स्यात् । पाशुकं वा तन्त्रं सवनीयेषु प्रसज्यते । सवनीयतन्त्रं वा पशौ । कुतः । विशेषाभावात् । नात्र पुरोडाशाः पशुतन्त्रे विधीयन्ते, न पशुः पुरोडाशतन्त्रे । उभयेऽपि स्वतन्त्राः । आश्विनं ग्रहं गृहीत्वा त्रिवृता यूपं परिवीयाऽऽग्नेयं सवनीयं पशुमुपाकरोति, अनुसवनं सवनीयाः पुरोडाशा निरुप्यन्त इति । तत्र यदि कस्यचित्तन्त्रं प्रत्यक्षशिष्टं स्यात्, कस्यचिदानुमानिकं, तदा

२८ ॥ २९ ॥]

सवनीयस्य पशोः सवनीयानां च, इतरस्य वेतरेषु तन्त्रं प्रसज्यते, इतरेषां वेतरस्मिन् । कुतः । यतो नास्तीदृशी चोदना, सवनीयमुपक्रमस्य सवनीया निर्वप्तव्या इति । यथा पशुपुरोडाशस्य प्रक्रान्ते पशौ । विशेषश्चापोऽन्यत्र नास्ति । तत्र

१ पशोः–ग. पु. । २ उभयो. स्वतन्त्रम्–ग पु । ३ पशावपि–'अग्नीषोमीयस्य वपया प्रचर्याग्नीषोमीयं पशुपुरोडाशमेकादशकपालं निर्वपेत' इत्येवं श्रवणम् । येन पशुतन्त्रमध्यपातात्सवनीयपुरोडाशाः प्रसज्येरन्निति शेषः ४ (अ० १२ पा० २ अ० ५ सू० १४) अत्रत्यन्यायो द्रष्टव्यः ।

यस्य प्रत्यक्षाश्रितं तु तन्त्री स्यात्, इतरः प्रसङ्गभाक्। उभयोश्चाश्रुतिभूतत्वम्। पशुरपि वैकृतः, पुरोडाशा अपि। तेनायमपि विशेषो नास्ति। अत उभयोस्तुल्यप्राप्तेरन्यतरेण कृतार्थत्वाद्विकल्पः। ननु वैकृत एवायं पशुः। तत्र वैकृतश्चेदिति संशयवचनं न युक्तम्। अत्रोच्यते। असंशयितेऽपि संशयवादो भवति। यथा—

ईजाना बहुभिर्यज्ञैर्ब्राह्मणा वेदपारगाः।
शास्त्राणि चेत्प्रमाणं स्युः[1] प्राप्तास्ते परमां गतिम्॥ ३०॥

पाशुकं वा वैशेषिकाम्नानाद्यदनर्थकं विकल्पे स्यात्॥ ३१॥ सि०

पाशुकं वा तन्त्रं पुरोडाशेषु प्रसज्यते। न विकल्पः स्यात्। कुतः। तस्य वैशेषिकाम्नानात्। पशोर्वैशेषिको धर्मस्तत्राऽऽम्नातः सूक्तवाकप्रैषः—अग्निमद्येति। तदाम्नानमनर्थकं विकल्पे सति स्यात्। अन्तरेणापि ह्याम्नानं पक्षे भवत्येव सः। अत आम्नानसामर्थ्यान्नित्योऽसौ। न च पौरोडाशिके तन्त्रे प्रसज्यते। स हि मैत्रावरुणेन प्रैषो वक्तव्यः। न च तत्र मैत्रावरुणोऽस्ति। दर्शपूर्णमासयोश्चत्वार ऋत्विज इति नियमात्। पशौ तु सोऽस्ति। पशुतन्त्रे प्रसज्यमाने न किंचिद्वैगुण्यम्। पुरोडाशतन्त्रे सति ऋत्विक्संख्या वा वर्जयितव्या, अमैत्रावरुणेन वाऽयं प्रैषो वक्तव्यः।

हि प्रक्रान्ते दर्शे कतिपयैः पदार्थैः कृतैः सति निमित्ते नैमित्तिकीष्टिरापतति। साऽपि तन्त्रमध्ये पतत्येव। इह तु प्रातरनुवाककाले पशुसवनीययोः समानकालः प्रक्रमः। तस्माद्विकल्पात्तन्त्रस्य॥ ३०॥

दा[2]र्शिकः सूक्तवाकप्रैषोऽग्नीषोमीये पशौ 'अग्निमद्य होतारमवृणीत' इत्येवं विकृतः पुनः सवनीये पशौ विक्रियते 'अग्निमद्य होतारमवृणीतायं यजमानः सुतासुतौ' इति। यदि पौरोडाशिकं तन्त्रं स्यात्तत इदं नित्यवदाम्नानं पाक्षिकं कृतं स्यात्। तस्मादाम्नानसामर्थ्यान्नित्यमसौ प्रयोक्तव्यः। तस्य च मैत्रावरुणेन कर्त्रा क्रियमाणस्य पशोः साद्गुण्यं भवति।

---

१ यतस्ते परमा गति—ग. पु.। २ यदि ततो निमित्तेन—छ. ज.। ३ दार्शिक इति—'इति दैव्या होतारः' इत्येवंरूप इत्यर्थः। ४ स्यादिति—सवनीये पशौ कदाचित्स्यादित्यर्थः। ५ आम्नातं—घ. पु.।

उभयथाऽपि प्रकृतिविरोधः। तस्मान्नियमेन पाशुकं तन्त्रं प्रसज्यते ॥ ३१ ॥

पशोश्च विप्रकर्षस्तन्त्रमध्ये विधानात् ॥ ३२ ॥

अपि च पशोस्तन्त्रस्य विप्रकर्षः, वपया प्रातःसवने चरन्ति, पुरोडाशेन मध्यंदिने सवने, अङ्गैस्तृतीयसवन इति। तस्य विप्रकृष्टत्वात् तन्त्रमध्ये पुरोडाशानां विधानं युज्यते। प्रातःसवनीयानां तु पुरोडाशानां तन्त्रं प्रातःसवन एवापवृज्यते। अनुसवनं सवनीयाः पुरोडाशा निरुप्यन्त इति वचनात्। तन्मध्ये पशोः पातो न घटते, पुरोडाशाङ्गप्रधानयोर्व्यतिरेकात्। इह च प्रातःसवनीयैरेव सह पशोः संदेहः। इतरे पुनः पुरोडाशा असंशयं पशोः प्रातःसवनीयानां वा तन्त्रमध्ये पतिताः।

ननु, आग्निमारुतादूर्ध्वमनुयाजैश्चरन्तीत्यनुयाजानामुत्कर्षात्पौरोडाशिकमपि तन्त्रं प्रसक्तम्। नेत्याह। अयमपि पाशुकानामनुयाजानामुत्कर्षः।

न च सवनीयानां मैत्रावरुणोऽस्तीति[1] ॥ ३१ ॥

पशुमन्ति त्रीणि सवनानि कर्तव्यानीति[2]। तत्रेदं[3] वचनं 'वपया प्रातःसवने चरन्ति, पुरोडाशेन माध्यंदिने सवने, अङ्गैस्तृतीयसवने, इति। एवं[4] पशोर्विप्रकर्षः। प्रातःसवनादारभ्याऽऽतृतीयसवनाद्ध्रियते पशुः। पुरोडाशेषु 'अनुसवनं सवनीया निरुप्यन्ते' इति। माध्यंदिने ये पुरोडाशास्ते तस्मिन्नेव प्रक्रम्यन्ते, परिसमाप्यन्ते च। प्रातःसवने प्रक्रमस्याविधानात्। तार्तीयसवनिकानामप्ययमेव न्यायः। तस्माद्येषां माध्यंदिनतृतीयसवनयोः प्रारम्भपरिसमाप्ती तेषां तु पशुना सह चिन्तैव नास्ति प्रसङ्गं प्रति। तेषां पशुरेव तन्त्री।

येऽपि प्रातःसवने सवनीयास्तेऽपि नैव तन्त्रिणः। कथम्। तेऽपि हि प्रातःसवन एव प्रक्रम्यन्ते, परिसमाप्यन्ते। न पशुवद्दीर्घकालाः। वचनाभावात्। दीर्घकालस्तन्त्री भवति। पशुश्च दीर्घकालः। तस्मात्स एव तन्त्री। यदि चैषां दीर्घकालता

---

१ अस्तीति—अतो वैगुण्यपरिहाराय पशुस्तन्त्री, पुरोडाशाः प्रसङ्गिन इति शेषः। २ कर्तव्यानीति—सवनीय इति समाख्यया सवनत्रयार्थत्वावगमादिति हेतुपूरणम्। ३ कथमेकस्यैव पशुयागस्य सवनत्रयसंबन्ध इति चेत्तत्रेदं विभागवचनमाह—तत्रेदमित्यादिना। ४ एवं पशोर्विप्रकर्षे आतृतीयसवनाद्ध्रियते—घ. मु.। ५ तृतीयसवनीयाना—घ. मु.। ६ येषां तयोः प्रारम्भ—छ. ञ.। ७ चिन्ताऽपि—घ. मु.। ८ ननु 'आग्निमारुतादूर्ध्वमनुयाजैश्चरन्ति' इति वचनेन सवनीयपुरोडाशसंबन्धिनामेवानुयाजानामुत्कर्षविधिर्भवतु। तथा च तेषां दीर्घकालता सिध्यतीति शङ्कामनूद्य दूषयति—यदि चेत्यादिना।

कथं ज्ञायते। सोमान्ते स्वरोः प्रतिपत्तिर्दृश्यते, संस्थिते यज्ञे प्रस्तरं प्रास्यति सस्वरुम्, अयज्ञवेशसायेति। सा पश्वनुयाजैरुत्कृष्टस्य युज्यते, न पौरोडाशिकैः। तस्योत्कर्षो न प्राप्नोति। प्रासङ्गिकं च नोत्कर्षेदसंयोगादिति। तेषां हि हविःप्रचारादूर्ध्वमनन्तरः। तद्देशश्चोत्कर्षवादः। प्रातःसवनीयानां च येऽनुयाजा न वै तद्देशाः। अतो न तेषामुत्कर्षः। तस्मात्पाशुकं तन्त्रम्। अथ वचनमिदं कस्मान्न भवति। परिहृतमेतत्, द्विकरं वाक्यं स्यात्, प्रतिपत्तिविशेषं कालं च विदधत्। तस्मात्पाशुकं तन्त्रं पुरोडाशेषु प्रसज्यते, न विकल्पत इति ॥ ३२ ॥

(प्रकृतिविकृत्योः समानतन्त्रत्वे वैकृताङ्गेन प्रकृतेः प्रसक्तिन्याधिकरणम् ॥ १३ ॥)

[१३] अपूर्वं च प्रकृतौ समानतन्त्रा चेदनित्यत्वादनर्थकं हि स्यात् ॥ ३३ ॥ सि०

यदा प्रकृतिर्विकृत्या समानतन्त्रा, तदा किं प्राकृतं तन्त्रं कर्तव्यम्, उत वैकृतम्। ननु नैव प्रकृतिर्विकृत्या समानतन्त्राऽस्ति। समानतन्त्रा चेदित्येवं कृत्वा चिन्त्यम्। किं प्राप्तम्। यदि पूर्वं प्रकृतिः प्रयुज्यते ततः प्राकृतम्। अथ विकृतिस्ततो वैकृतम्। किं पुनरत्र युक्तम्। प्रकृतिरिति। नित्या प्रकृतिः, आगन्तुर्विकृतिरिति। काम्ये वा निमित्ते वोत्पन्न आगच्छति। पूर्वावसायिनश्च बलीयांसो जघन्यावसायिभ्यः। तस्मात्प्रकृतिः पूर्वं प्रयुज्यते। तस्य तन्त्रं कर्तव्यम्। प्राप्तकालत्वात्। तस्मात्प्राकृतं तन्त्रं कर्तव्यमित्येवं प्राप्तम्।

विधीयेत, अनुयाजास्तृतीये सवने[४] कर्तव्या इति विधातव्यं स्यात्। ते चाऽऽग्निमारुतादूर्ध्वं कर्तव्याः, नानियमेनेति वाक्यं भिद्येत। पक्षेः पुनरुत्कर्षित्वे ‘ अङ्गैस्तृतीयसवने ’ इत्यङ्गप्रचारोत्कर्षादनुयाजा उत्कृष्यन्ते। तेषामनियतकाले प्राप्ते विशेषमात्रं विधीयते ‘ आग्निमारुतादूर्ध्वम् ’ इति ॥ ३२ ॥

---

१ (अ० ५ पा० १ अ० १५ सू० २८)। २ तत्—तदा। ३ इतीति—इत्यपीत्यर्थः। ४ इति वाक्यं भिद्येतेति—इत्यपि विधातव्यं स्यात्। तथा च गौरवलक्षणो वाक्यभेद इत्यर्थः। ५ इतीति—तथा च लाघवमपेक्षितविधाने च संभवतीति पाशुकानामेवानुयाजानां तेषोत्कर्ष इत्याशयः।

एवं प्राप्ते, ब्रूमः। अपूर्वे च वैकृतं तन्त्रं प्रकृतौ प्रसज्यते, समानतन्त्रा चेत्। अनित्यत्वाद्विकृतेः। अनित्या विकृतिः कामे चोत्पन्ने निमित्ते चाऽऽसावागच्छति। नैमित्तिकी चिकीर्षा नित्यां चिकीर्षां बाधते। सत्यां हि नित्यायां सा भवति। अतस्तामबाधमाना नैवोत्पद्यते। यदि न बाध्येत, अनर्थकं स्याद्वैकृतं विधानम्। यस्य चिकीर्षा प्रत्युपस्थिता तस्य पूर्वं प्रयोगः। तस्माद्विकृतेः पूर्वं क्रिया। यस्य च पूर्वं क्रिया तत्तन्त्रं पूर्वं यथा कर्तव्यं तत्पूर्वपक्ष उक्तम्। तस्माद्वैकृतं तन्त्रं प्रकृतौ प्रसज्यत इति ॥ २३ ॥

(आग्रयणे ऐन्द्राग्नद्यावापृथिव्यानुरोधेन मुख्यस्यैन्द्राग्नादेरपि विरोधाभावे प्रसूनमयबर्हिर्नियमाधिकरणम् ॥ १४ ॥)

[१४] अधिकश्च गुणः साधारणेऽविरोधात्कांस्यभोजिवद-मुख्येऽपि ॥ ३४ ॥ सि०

आग्रयणे द्यावापृथिव्य एककपालः। स वैश्वदेविकैककपालप्रकृतिः। तस्य धर्मः प्रसूनं बर्हिः। इतरेषां प्रसूनमप्रसूनं वा। तत्र किमनियमः, उत प्रसूनमेवेति विचारः। आग्रयणे स्वैन्द्राग्नस्य मुख्यत्वादनियमे प्राप्ते, उच्यते।

साधारण एतस्मिन्, दार्शपौर्णमासिकैन्द्राग्नादीनां योऽयमधिको गुणो द्यावापृथिवीयस्य वैशेषिकः, सोऽमुख्येऽपि सति द्यावापृथिवीये नियम्येत। अविरोधात्। कांस्यभोजिवत्। तद्यथा शिष्यस्य कांस्यपात्रभोजित्वनियमः, उपाध्यायस्य न नियमः। यदि तयोरेकस्मिन् पात्रे भोजनमापद्यते, अमुख्यस्यापि शिष्यस्य धर्मो नियम्येत, मा भूद्धर्मलोप इति। एवमिहापि न स्यादनियमः ॥ ३४ ॥

(आग्रयणे, ऐन्द्राग्नवैश्वदेवयोर्द्यावापृथिव्यानुरोधेन वैश्वदेविकतन्त्रानियमाभावाधिकरणम् ॥ १५ ॥)

[१५] तत्प्रवृत्त्या तु तन्त्रस्य नियमः स्याद्यथा-पाशुकं सूक्तवाकेन ॥ ३५ ॥ पू०

[१३ ॥ १४ ॥

---

१ प्रकृत्यै—क.। प्रकृतः—सु.। २ द्यावापृथिवीयः—क. ख. ग.। ३ दार्शपौर्णमासिके, आग्नेयेन्द्राग्नादीनां—ग. श्रु.।

तस्य प्रसूनस्य प्रकृत्या वैश्वदेविकं तन्त्रं नियम्यते । यथा पाशुकं तन्त्रं सूक्तवाकस्य प्रैषेण वैशेषिकेण नियतम् ॥ ३५ ॥

न वाऽविरोधात् ॥ ३६ ॥ सि०

न वा नियम्यते । कुतः । अविरोधात् । अविरुद्धोऽयं धर्म इतरेषामपि हविषाम् । तेन न वैशेषिकः । अवैशेषिकत्वाच्च ततोऽन्यतरन्नियन्तुं शक्नोति । वैशेषिकस्तु सूक्तवाकः । तस्मात्सोऽन्यतरन्नियन्तुमुत्सहते ॥ ३६ ॥

किंच—

अशास्त्रलक्षणाच्च ॥ ३७ ॥

न च शास्त्रविहिताः प्रसूनाः । किं तर्हि । चोदकप्राप्ताः । किमतः । यदि शास्त्रविहिता भवेयुः ततस्तेन प्रकृतिलिङ्गेन वैश्वदेविकं तन्त्रं नियम्येत । अथवा द्यावापृथिवीयपर्वत्वात्प्राप्तानामेव प्रसूनानां पुनर्वचनमानर्थक्यपरिहाराय लक्षणया वैश्वदेविकस्य तन्त्रस्य विधानं विज्ञायते । प्रसूनादि तत्र भवतीति न तच्छास्त्रलक्षणम् । तस्मात्प्रावृत तन्त्रस्य नियम इति ॥ ३७ ॥

इति श्रीशबरस्वामिनः कृतौ मीमांसाभाष्ये द्वादशाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

---

३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥]

इति श्रीमद्कुमारिलविरचितायां मीमांसाभाष्यव्याख्यायां टुप्टीकायां द्वादशाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥

अथ द्वादशाध्यायस्य तृतीयः पादः ।

(अष्टरात्रे वत्सत्वगहतवाससोः समुच्चयाधिकरणम् ॥ १ ॥)

[१] विश्वजिति वत्सत्वङ्नामधेयादितरथा तन्त्रभूयस्त्वादहतं स्यात् ॥ १ ॥ पू०

अस्त्यष्टरात्रोऽहीनः । तस्य विश्वजिदभिजितावग्निष्टोमावभित उभयतो ज्योतिर्मध्ये षडहः, पशुकामो ह्येतेन यजेतेति । विश्वजित्येकाहे वत्सत्वक् परिधानार्थमाम्नाता, अवभृथादुदेत्य वत्सत्वचं परिधत्त इति । ज्योतिष्टोमेऽहतं वासः । अष्टरात्र उभयं प्राप्यते । तयोः परिधानयोरेकार्थत्वाद्विकल्पे प्राप्ते, उच्यते । वत्सत्वक् स्यान्न विकल्पः । नामधेयेन वत्सत्वक् प्राप्यते । चोदकेनाहतम् । चोदकाच्च नामधेयशब्दो बलवत्तर इत्युक्तम् । न वा क्रत्वभिधानादधिकानामशब्दत्वमिति । यदि नामधेयतः प्राप्तिर्न स्यात्ततो भूयस्त्वेन ज्योतिष्टोमधर्माणामहतं स्यात् । अस्ति त्वसौ । तस्मान्नाहतं भवति । ननु, अभितो ज्योतिरिति ज्योतिष्टोमिकधर्मग्राहीण्येतानि नामधेयानि सन्ति । तथाऽपि भूयस्त्वाद्विश्वजित एव बलवत्त्वम् ॥ १ ॥

अविरोधो वा, उपरिवासो हि वत्सत्वक् ॥ २ ॥ सि०

न वा नियमो वत्सत्वगेवेति । किं तर्हि । समुच्चयः । समुच्चये सर्वाङ्गोपसंहारी प्रयोगवचनोऽनुगृह्यते । ननु नामधेयस्य बलवत्त्वादहतं बाध्यते । विरोधे सति बाध्येत । अविरोधश्चानयोः । कथम् । उपरिवाससः कार्ये वत्सत्वग्भविष्यति । वासोद्वयं पुरुषस्याऽऽचारतः प्राप्यते । ननूपरिवाससि, परिधत्त इति न भवति । नैतदेवम् । उपरिवाससप्यपि भवति । यथा, कम्बलं परिधत्ते, रौरवं परिधत्त इति । तस्मात्समुच्चयः ॥ २ ॥

(अनुनिर्वाप्येषु पशुपुरोडाशतन्त्रस्यैव प्रसङ्गाधिकरणम् ॥ २ ॥)

[२] अनुनिर्वाप्येषु भूयस्त्वेन तन्त्रनियमः स्यात् ॥३॥ पू०

अग्नौ श्रूयते, अग्नीषोमीयस्य पुरोडाशमनुदेवसुवां हवींषि निर्वप-

[॥ १ ॥ २ ॥

१ (अ० ७ पा० ४ अ० २ सू० १५) । २ स्यात्त्विष्टकृद्दर्शनाच्च-सु. ।

षतीति । अनुबन्ध्यायामपि देविकाहवींषि । तत्र भूयस्त्वेन तन्त्रं नियस्यते । अनुनिर्वाप्याणां बहुत्वात् । तत्तन्त्रं पशुपुरोडाशे प्रसज्येत । किंच यत्स्विष्टकृच्छन्दकं स्विष्टकृतो वचनं दृश्यते पशुपुरोडाशस्य देविकाहविषां च, अग्नये स्विष्टकृते समवद्यतीति, तदनुनिर्वाप्याणां तन्त्र उपपद्यते । यदा तु पशुपुरोडाशतन्त्रं तदाऽस्विष्टकृच्छब्दकं स्यात् । तस्मादनिरुक्तं स्यात् ॥ ३ ॥

आगन्तुकत्वाद्वा स्वधर्मा स्याच्छ्रुतिविशेषा-
दितरस्य च मुख्यत्वात् ॥ ४ ॥ सि०

आगन्तवोऽनुनिर्वाप्याः । श्रुतिविशेषात् । एवं हि श्रूयते, पशुपुरोडाशमनुनिर्वपतीति । एवं श्रुते पूर्वं पशुपुरोडाशः, पश्चादनुनिर्वाप्या भवन्तीति । स मुख्य इतरे तु जघन्याः । अतस्तेषामागन्तुकत्वादितरस्य च मुख्यत्वात्पशुपुरोडाशः स्वधर्मा स्यात् ॥ ४ ॥

स्वस्थानत्वाच्च ॥ ५ ॥

अपि च पशुपुरोडाशस्थानं यद्वपाप्रचारात्परतः, अङ्गैरपि तस्य तत्स्थानैरेव भवितव्यं, प्रधानदेशत्वात्तेषाम् । यद्यनुनिर्वाप्याणां तन्त्रं स्यात्, ततस्तस्मिन् स्थाने तदङ्गानि क्रियेरन् । पशुपुरोडाशाङ्गान्यन्यस्थानानि भवेयुः । तेषां स्वस्थानत्वाय पशुपुरोडाशस्य तन्त्रं कर्तव्यम् ॥ ५ ॥

स्विष्टकृच्छ्रवणान्नेति चेत् ॥ ६ ॥

इति यदुक्तं तत्परिहर्तव्यम् ॥ ६ ॥

अत्रोच्यते—

विकारः पवमानवत् ॥ ७ ॥

एवं च पशुपुरोडाशस्य तन्त्रेणानिरुक्ते स्विष्टकृति प्राप्ते विकारो वचनाद्भविष्यति, अग्नये स्विष्टकृते समवद्यति, सस्विष्टकृच्छब्दकं वचनं कर्तव्यमिति । यथा, अग्नये पवमानाय निर्वपतीति वचनात्पवमानशब्दको निर्वापः क्रियते, एवमिहापि ॥ ७ ॥

---

१ । ४ ॥ १ ॥ ६ ॥ ७ ॥

---

१ छन्दस्विष्टकृच्छब्दस्य श्रवणात्–मु. । २ तत्तत्स्थान–प. पु. । ३ तन्त्रं स्यात्–ख. पु. ।

अविकारो वा प्रकृतिवच्चोदनां प्रति भावाच्च ॥ ८ ॥

अविकारः । अस्विष्टकृच्छब्दकं वचनं कर्तव्यं, प्रकृतिवदतिदेशात् । यत्तु वचनादिति । नात्र विकारो विधीयते । किं तर्हि । समवदानं देविकाहविषां, अग्नये स्विष्टकृते समवद्यतीति । तत्र विकारेऽन्यस्मिन् विधीयमाने वाक्यं भिद्यते । कथं तर्हि स्विष्टकृद्वचनम् । चोदनां प्रति भावाच्च । दर्शपूर्णमासयोर्ह्यस्ति स्विष्टकृच्चोदना, सा स्विष्टकृच्छब्दिका । तस्मादेतद्वचनं, तदुपलक्षणाय । तस्मादग्नये योऽसौ शेषभागिति यावदुक्तं स्यात्तावत्, अग्नये स्विष्टकृत इति । यथा, घृतमयं बर्हिर्भवतीति, नवनीतमाज्यमिति प्राकृतं कार्यं लक्ष्यते प्रकृतिलिङ्गेन द्रव्यशब्देन, एवमिहापि स्विष्टकृच्छब्देन प्राकृती लक्षणया देवताऽनूद्यते ॥ ८ ॥

(एकस्मिन्कर्मणि भिन्नकार्याणां गुणानां समुच्चयाधिकरणम् ॥ ३ ॥)

[३] एककर्मणि शिष्टत्वाद्गुणानां सर्वकर्म स्यात् ॥ ९ ॥ सि०

य एकस्मिन् कर्मणि गुणा बहवः शिष्यन्ते, तेषां सर्वेषां क्रिया स्यात्, समुच्चयः । एवं सर्वेषां शासनमर्थवद्भविष्यति । सर्वाङ्गोपसंहारी च प्रयोगवचनोऽनुगृह्यते । यथाऽऽघारे, ऋजुमाघारयति, सन्ततमाघारयति, प्राञ्चमाघारयतीति च ॥ ९ ॥

(एकार्थानां विकल्पाधिकरणम् ॥ ४ ॥)

[४] एकार्थास्तु विकल्पेरन् समुच्चये ह्यावृत्तिः स्यात्प्रधानस्य ॥ १० ॥ सि०

ये त्वेकार्थाः, एककार्यास्ते विकल्पेरन् । यथा व्रीहियवौ, यथा खादिरादीनि यूपद्रव्याणि, बृहद्रथंतरे च । ते विकल्पेरन् । कस्मात् । समुच्चये ह्यावृत्तिः स्यात्प्रधानस्य । एकेन कार्ये कृते यदि द्वितीय उपादीयते, आवृत्तिः प्रधानस्य भवेत् । सा चायुक्ता । किं कारणम् । प्रधानं हि फलाय वा क्रियते, फलवदुपकाराय वा, नाङ्गाय । सकृत्कृतेन च कृतं कार्यम् । तस्य निरर्थिकाऽऽवृत्तिः ॥ १० ॥

८ ॥ ९ ॥ १० ॥

१ विकल्पेरन्—ग्र.।

अभ्यस्येतार्थवत्त्वादिति चेत् ॥ ११ ॥

इति चेत्पश्यसि, अनर्थकोऽभ्यास इति । नानर्थकः । गुणान्तरशासनस्यार्थवत्त्वायाभ्यस्येत ॥ ११ ॥

नाश्रुतित्वात् ॥ १२ ॥

नैतदुक्तम् । कुतः । अश्रुतित्वात् । अश्रुतोऽभ्यासः । तस्य प्रमाणं नास्ति, केन करिष्यति । गुणान्तरशासनस्यार्थवत्त्वं वक्ष्यति, कालान्तरेऽर्थवत्त्वं स्यादिति ॥ १२ ॥

सति चाभ्यासशास्त्रत्वात् ॥ १३ ॥

अभ्यासशास्त्रं क्वचिद्भवति, संसव उभे कुर्यात्, गोसव उभे कुर्यात् । अपचितावप्येकाहे श्रूयते, उभे बृहद्रथंतरे कुर्यादिति । तत्समुच्चये सति न स्यात् । तस्मादपि विकल्पः ॥ १३ ॥

विकल्पवच्च दर्शयति ॥ १४ ॥

विकल्प इव दर्शनं भवति, बैल्वो वा खादिरो वा पालाशो वाऽन्येषां यज्ञक्रतूनां यूपा भवन्ति, अथैतस्य खादिर एव कार्य इति वाजपेये खादिरं नियच्छन्नन्यत्र विकल्पमनुवदति । तस्मादपि विकल्पः ॥ १४ ॥

कालान्तरेऽर्थवत्त्वं स्यात् ॥ १५ ॥

यद् गुणान्तरशासनस्याऽऽनर्थक्यमिति । नाऽऽनर्थक्यम् । कालान्तरे—प्रयोगान्तरेऽर्थवत्त्वं तस्यापि भविष्यति । तस्मिन्नर्थवति नाभ्यासस्य प्रमाणम् । ननु विकल्पस्यापि नास्ति प्रमाणम् । न । विकल्पे [illegible] किंचिदश्रुतं क्रियते । व्रीहिभिर्यजेतेति श्रुतं, तैरिज्यते । यवैर्यजेतेत्यपि । तैरपीज्यत एव । एकस्मिन् प्रयोगे कार्याभावाद्द्वाभ्यां नाभ्यापिज्यते । अथ कस्मान्न मिश्रीयते । नैतदुक्तम् । एकैकस्य निरपेक्षस्य साधकत्वं श्रुतम् । तन्मिश्रीभावे बाध्येत । तस्माद्विकल्पः ॥ १५ ॥

११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥

१ नाश्रुतत्वात्—मु. ११ (अ० १२ पा० ३ अ० ४ सू० १५) । २ अनर्थकमिति । कालान्तरे—ग मु. । ४ यजेतेति श्रुतेरिज्यते । यजेर्यजेतापि श्रुतम् । तेरपीज्यते—ग, मु. ।

(दोषनिर्घातार्थानां प्रायश्चित्तानां विकल्पाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[५] प्रायश्चित्तेषु चैकार्थ्यान्निष्पन्नेनाभिसंयोग-स्तस्मात्सर्वस्य निर्घातः ॥ १६ ॥ सि०

प्रायश्चित्तानि द्विप्रकाराणि । कानिचिद्वैगुण्यस्य प्रमादादापतितस्य समाधानार्थानि । कानिचिन्निमित्ते कर्माङ्गानि । तत्र समाधानार्थानि यथा, यद्यृक्तो यज्ञ आर्तिमियात्, भूः स्वाहेति गार्हपत्ये जुहुयात्, अथ यदि यजुष्टो दक्षिणाग्नौ भुवः स्वाहेति, यदि सामतः स्वः स्वाहेत्याहवनीये । यद्यविज्ञातो भूर्भुवः स्वः स्वाहेत्याहवनीय एवेति । आर्तिमियात्, विनाशमियादित्यर्थः । कः पुनर्यज्ञस्य विनाशः । विहितस्याक्रिया, प्रतिषिद्धसेवनं च । कथं पुनर्ज्ञायते, विनष्टस्य समाधानार्थं तत्प्रायश्चित्तमिति । वाक्यसंयोगात् । यद्यार्तिमियादिदं कुर्यात् । यदि तस्मिन् कृतेऽपि तद्विनष्टमेव, कोऽर्थस्तेन कृतेन । यत्त्वत्र सूत्रे, आर्त्तौ निमित्ते कर्माङ्गं प्रायश्चित्तमिति । स च वक्तव्यः । अङ्गं नाम तत्, यत्प्रधानं फलवत्करोति । प्रधानं च विनाशादफलत्वमापन्नम् । यदि तदनेन फलवत्क्रियते तत एतदङ्गम् । अथैतत्फलं प्रमत्तवेतेन फलवत्क्रियते, हन्त तर्हि जातस्य विनष्टस्य समाधानार्थम् । अथ न क्रियते न तर्हि कर्माङ्गम् । तत्र यदुच्यते निमित्ते कर्माङ्गमिति तदेव नास्ति ।

अपि च [redacted] तत्र नष्टसमाधानमेव वाक्यशेषे श्रूयते, अग्निर्वै देवानां यविष्ठस्तेन भागधेयेनोपासीरन् । [redacted] एवैनं यन्यानपि नयति, [redacted] एवं प्रवसानमयनीति । तस्मादेते दोषनिर्घातार्थाः । तेषु विकल्पः स्यात् । कुतः । ऐकार्थ्यात् । कथमैकार्थ्यमेतेषाम् । निष्पन्नेन दोषेण केवलस्य तस्य तस्याभिसंयोगो, यद्यृक्तो यज्ञ आर्तिमियात्, भूः स्वाहेति जुहुयादिति । तस्मात्सर्वस्य दोषस्यैकेन निर्घात । एकेन चेन्निर्हतो दोषो द्वितीयादीनि प्रयोजनान्तरार्थानि भवन्ति । एवं स्थानेष्वपि द्रष्टव्यम् ॥ १६ ॥

---

१६ ॥

(अदोषनिर्घातार्थानां प्रायश्चित्तानां समुच्चयाधिकरणम् ॥ ६ ॥)

[६] समुच्चयस्त्वदोषार्थेषु ॥ १७ ॥ सि०

यानि तु न दोषनिर्घातार्थानि, तेषु समुच्चयः । कानि पुनस्तानि । यानि श्रुतस्याक्रियया प्रतिषिद्धसेवनानि, तान्युच्यन्ते । यथा, यस्याहुतमग्निहोत्रं सूर्योऽभ्युदियादाग्नेयं[2] चरुं निर्वपेत्, सौर्यमेककपालम् । यस्याहुतमग्निहोत्रं सूर्योऽभ्युदियात्, अग्निं समाधाय वाचं यत्वा दंपती सर्वाहमुपासीयातामिति । तत्र दोषो न दृश्यते । दोषस्याभावान्निर्घातार्थता नास्ति । केवलमभ्युदये निमित्ते कर्म विधीयते । तन्नैमित्तिकं कर्मणः प्रकरणं उत्पन्नत्वात्कर्माङ्गं विज्ञायते । यावन्ति चोद्यन्ते तानि सर्वाणि प्रयोगवचनेन गृह्यन्ते । तेषां समुच्चयः ॥ १७ ॥

(अनध्यायादावपि कर्मकालीनमन्त्रप्रयोगाधिकरणम् ॥ ७ ॥)

[७] मन्त्राणां कर्मसंयोगात्स्वधर्मेण प्रयोगः स्याद्धर्मस्य तन्निमित्तत्वात् ॥ १८ ॥ पू०

कर्मणि प्रयुज्यमानानां मन्त्राणां स्वधर्मेण प्रयोगः स्यात्, य एषां ग्रहणकाले धर्मा:—पर्वणि नाध्येयं, वाते नाध्येयं, स्तनयित्नौ नाध्येयमित्यादयः । कस्मात् । धर्मस्य तन्निमित्तत्वात् । धर्मोऽयं मन्त्रप्रयोगनिमित्तः । अयमपि च मन्त्रप्रयोगः । तस्मादत्रापि तेन भवितव्यम् ॥१८॥

विद्यां प्रति विधानाद्वा सर्वकालं प्रयोगः स्यात्कर्मार्थत्वात्प्रयोगस्य ॥ १९ ॥ सि०

सर्वकालं प्रयोगः स्यात्, अध्यायेऽनध्यायेऽपि[3] । कुतः । विद्यार्थो यः प्रयोगः, तं प्रत्येतद्धर्मविधानम् । स एष ग्रहणस्य धर्मः । तस्माद्ग्रहणं गुणवत्करोति । कः पुनर्ग्रहणस्य गुणः । आविघ्नेन निर्वृत्तिः । कथं पुनर्ज्ञायते ग्रहणार्थोऽयं धर्म इति । ग्रहणकाले श्रूयते न कर्मकाले । मा भूत्स्वधर्मो, मन्त्रधर्मो भविष्यति । मन्त्रधर्मश्च सन् यत्र मन्त्रस्तत्र प्राप्नोति । उच्यते । न धर्मो मन्त्रेषु विधीयते, किं तर्हि ।

---

१७ ॥ १८ ॥

---

१ 'समुच्चयस्त्वदोषनिर्घातार्थेषु '—इति न्यायमालायां पाठः । २ प्रतिषिद्धानि वा यानि—मु । ३ स्यादनध्यायेऽपि—क. ।

ग्रहणे। ग्रहणमेवमभिनिर्वर्त्यते, नैवं मन्त्रो भवति। तस्माद्ग्रहणधर्मः। न च कर्मणि ग्रहणार्थः प्रयोगः। किं तर्हि। कर्मार्थः। तस्मात्तत्र धर्मस्याप्राप्तिः। अपि च कर्म पर्वणि। पर्वणि चाध्ययनस्य प्रतिषेधः। यद्यमन्त्रकं कर्म क्रियते, प्रयासानर्थक्यम्। अथापर्वणि तथाऽपि स एव दोषः। श्रुत्यनुरोधेन प्रयोगः प्राप्नोति। स्मृत्यनुरोधेनाप्रयोगः। श्रुतिश्च स्मृतितो बलीयसी। तस्माज्जाऽऽदस्यः प्रयोगनियमः॥ १९॥

(जपादिमन्त्रेषु मन्त्रसमाम्नायसिद्धस्वरनियमाधिकरणम्॥ ८॥)

[८] भाषास्वरोपदेशादैरवत्प्रावचनप्रतिषेधः स्यात्॥२०॥ पू०

भाषिकेण स्वरेण केचिन्मन्त्रा ब्राह्मण उपदिष्टाः। मन्त्रसमाम्नाये त्रैस्वर्येण पठिताः। यथा, इयामग्रस्णन्नित्यश्वमेधे। कः पुनर्भाषिकः स्वरः। उच्यते—

छन्दोगा बह्वृचाश्चैव तथा वाजसनेयिनः।
उच्चनीचस्वरं प्राहुः स वै भाषिक उच्यते॥ इति।

तेषु मन्त्रेषु प्रावचनस्य स्वरस्य प्रतिषेधः स्यात्—निवृत्तिः। कस्मात्। स्वरान्तरोपदेशात्। ऐरवत्। यथा, इरापदस्योपदेशात्कर्मकाले गिरापदस्य निवृत्तिः। कथं पुनर्ज्ञायते स्वरस्यायमुपदेशो न मन्त्रस्येति। मन्त्रो नोपदेष्टव्यः। रूपादेव प्राप्नोति। स्वरस्त्वनुपदिष्टो न प्राप्नोति। तस्मात्तस्योपदेशः॥ २०॥

मन्त्रोपदेशो वा न भाषिकस्य प्रायापत्तेर्भाषिकश्रुतिः॥ २१॥ सि०

मन्त्रस्य वाऽयमुपदेशो न स्वरस्येति। कथं ज्ञायते। मन्त्रोपदेशसरूपोऽयं शब्दः। किमस्य तत्सारूप्यम्। इत्यश्वाभिधानीमादत्त इत्याह।

१९॥]

सामर्थ्येन मन्त्रो यच्छक्नोत्यभिधातुं तत्र न विधीयते, प्राप्तत्वादेव। किंतु भाषिकस्वरस्त्वप्राप्तः, स विधीयते ब्राह्मणेन। अथवा स्वरविशिष्ट एव मन्त्रो विधीयते॥ २०॥

ये तावन्मन्त्रा लिङ्गेन विनियुज्यन्ते, ते यादृशा एव निर्ज्ञातास्तादृशा एव

---

१ तेन मन्त्रो—ग. पु.। २ प्रयोगानर्थक्यम्—ग. पु.। ३ भाषास्वरोपदेशे—क, ग, पु.। ४ाद्दुवन्ति ग. क.। ५ यादृशा—तत्स्वरयुक्ता इत्यर्थः।

मन्त्रेण चासावादीयते। न भाषिकेण स्वरेण। मन्त्रोपादानं प्रत्याययति। नेतरस्य। कस्मात्तर्ह्युच्चार्यते। भाषापत्तेर्भाषिकश्रुतिः। भाषास्वरो ब्राह्मणे प्रवृत्तः। तन्मध्ये यदि प्रवचनेन पठ्यते, भाषिकस्वरसंतानो विच्छिद्येत। तत्परिहारार्थं भाषिकेणोपदेशः। यथा गायना गीतवस्तुकानि यानि गीतकेषु प्रक्षिपन्ति तान्यपि तेनैव गीतिस्वरेणैवोच्चारयन्ति, मा भूत्स्वरसंतानस्य विच्छेद इति। तस्माच्च भाषिकस्वरोपदेश इति ॥ २१ ॥

विकारः कारणाग्रहणे ॥ २२ ॥

इरापदेन तु गिरापदस्य विकारो युक्तः। कारणाग्रहणात्। यथा भाषिकस्यानुपदेशो मन्त्रोपदेशेन कारणेनोक्तः, नैवमिरापदस्यानुपदेशे किंचित्कारणं गृह्यते। तस्मात्तस्योपदेशः। स कर्मकाले विधानात्समाम्नायेन प्राप्तं गिरापदं बाधते। तस्मात्तत्र विकारः ॥ २२ ॥

(ब्राह्मणोत्पन्नमन्त्राणां भाषिकस्वरनियमाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[९] तन्न्यायत्वाददृष्टोऽप्येवम् ॥ २३ ॥ पू०

यो मन्त्रो मन्त्रसमाम्नाये त्रैस्वर्येण दृष्टस्तस्य तथैव प्रयोगः। यस्तु तत्र न दृष्टो, ब्राह्मणेन च भाषिकेणोपदिष्टः। यथा त्वं वै मोहेद्वानस्पत्योऽसीति। तत्र का प्रतिपत्तिः। उच्यते। तन्न्यायत्वाददृष्टोऽपि। योऽसौ न्याय उक्तः, मन्त्रोपदेशोऽयं तद्रूपत्वाच्छब्दस्येति, तेनैव न्यायेनादृष्टोऽपि मन्त्रोपदेश एव, न भाषिकोपदेशः। तस्माच्च तस्यापि प्रावचनेनैव स्वरेण प्रयोगः ॥ २३ ॥

प्रयोक्तव्याः। तत्र ब्राह्मणस्य व्यापार एव नास्ति। ये पुनर्लिङ्गेनाप्राप्ता वचनेन विधीयन्ते, तेषामप्राप्तत्वादेव मन्त्रविधानेनैव कृतार्थं वाक्यं न भूयः स्वरमपि विधत्ते। वाक्यभेदभयात्। न चारुणाधिकरणन्यायोऽत्र। स्वरान्तरस्य स्वाध्याये सिद्धस्य द्वितीयस्यादृष्टार्थताप्रसङ्गात् ॥ २१ ॥ [२२ ॥ २३ ॥

---

१ व्यापार एव नास्तीति–लिङ्गविनियोज्यमन्त्रविषये ब्राह्मणपुनःश्रवणस्य क्वचिद्गुणार्थत्वात्, क्वचित्परिसंख्यार्थत्वात्, क्वचिदर्थवादार्थत्वान्मन्त्रविनियोग एव व्यापाराभावे न सुतरां मन्त्राङ्गभूतस्वरविनियोगकर्तृत्वं संभवतीति भाव. । २ न चा–ध. मु. । ननु वाक्यभेदपरिहारार्थं स्वरमन्त्रोभयविशिष्टार्थप्रकाशनं ब्राह्मणेन विधीयताम्। पश्चादारुणान्यायेन स्वरमन्त्रयोर्नियमसिद्धेर्न कोऽपि दोष इति शङ्कां परिहरति–न चेत्यादिना। ३ (अ० ...)

तदुत्पत्तेर्वा प्रवचनलक्षणत्वात् ॥ २४ ॥ सि०

तदुत्पत्तेर्वा—ब्राह्मणोत्पत्तेर्मन्त्रस्य, भाषिकेण प्रयोगः स्यात् । प्रवचनलक्षणत्वात् । प्रवचनं मन्त्राणां लक्षणं, यथा प्रोच्यन्ते तथाविधा विज्ञायन्ते । ते च भाषिक एवोत्पन्नाः । तेषामन्यथाविधत्वे प्रमाणं नास्ति । तस्माद्यथोत्पन्नास्तथाविधा एव प्रयोक्तव्याः ।

मन्त्रोपदेशो वा न भाषिकस्य ॥ २१ ॥ इत्यस्यापरा व्याख्या । इमामगृभ्णन्निति नैतस्योपदेशः । किं तर्हि । अनेन प्रतीकेन लक्षणेनासौ यथोत्पन्नो लक्ष्यते । प्रावचनेन च स्वरेणोत्पन्नः । तस्मात्तद्विधानं, उपदेशः । यस्तु ब्राह्मणोत्पत्तिरेव मन्त्रः, तत्र लक्षणस्याभावाच्च लक्षणा । अतस्तस्य यथाश्रुति प्रयोगः ॥ २४ ॥

(करणमन्त्रेषु मन्त्रान्ते कर्मप्रारम्भाधिकरणम् ॥ १० ॥)

[१०] मन्त्राणां करणार्थत्वान्मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपातः स्यात्सर्वस्य वचनार्थत्वात् ॥ २५ ॥ सि०

ये पदार्थकरणा मन्त्राः—यथा, इषे त्वेति छिनत्ति, देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्यादत्त इति । तेषां मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपातः, यस्मिन् कर्मण्युपयुज्यते । किं कारणम् । सर्वस्य वचनार्थत्वात् । सर्वो मन्त्रः समस्तं वचनार्थं करोति । कः पुनर्मन्त्रस्य वचनार्थः । प्रयोगकाले पदार्थस्योपस्थानम् । मन्त्रेणोपस्थितः पदार्थः कर्तव्य इति विज्ञायते, तदर्थस्य मन्त्रस्याऽऽम्नानसामर्थ्याद्वचनाच्च । कश्चित्, इत्यादत्ते, निर्वपतीति मन्त्रान्ते च तस्योपस्थानम् । उपस्थितः पर्याप्तो यावन्न भ्रश्यत इति । तस्मान्मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपातः करणमन्त्रेषु ॥ २५ ॥

(धारासंयुक्तेषु कर्मसु मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपाताधिकरणम् ॥ ११ ॥)

[११] संततवचनाद्धारायामादिसंयोगः ॥ २६ ॥ पू०

अग्नौ श्रूयते, संततां पयोधारां जुहोतीति । अत्रापि पूर्वोक्तेन न्यायेन तथैव प्राप्ते, उच्यते । धारायामादिसंयोगः । कर्मादिः मन्त्रादिना संनिपात्यः । कस्मात् । संततवचनात् । अविच्छेदभावः । यतो-

२४ ॥ २५ ॥

१ संततो हि—ग. पु । २ स्मृतं—क. ग. पु ।

विर्विस्तारे । द्वयोर्यत्र सह तननं भवति, तत्र संपूर्वस्तनोतिर्वर्तते । इह कर्म च मन्त्रश्च संनिहितौ । तस्मात्तयोः सह तननमुच्यते । तत्त्वाऽऽयोः संनिपाते भवति । तस्मादादिसंयोगः ॥ २६ ॥

कर्मसंतानो वा नानाकर्मत्वादितरस्याश-
क्यत्वात् ॥ २७ ॥ सि०

कर्मणां वा संतानोऽयम्, संततं जुहोति, इति हि होमस्य केवलस्य हि संतान उच्यते । नात्र मन्त्रसंकीर्तनमस्ति । ननु द्वयोः संयोगे संशब्दो भवति । एकश्च होमः । उच्यते । नैष दोषः । नानाकर्मत्वात् । बहून्येतानि कर्माणि । तेषामनुपरमेण क्रियासंतानो भवति, कर्मनानात्वं वचनात् । द्वादश द्वादशानि जुहोतीति । ननु द्रव्यसंख्यैषा । नेत्याह । नात्र द्रव्यसंकीर्तनमस्ति । होमोऽत्र संख्यया युज्यते । द्वादश द्वादशानि जुहोतीति, एवंसंख्यान् होमान् करोतीति । किंच, इतरस्य च मन्त्रकर्मणोः संतानस्याशक्यत्वात् । क्षणिकं कर्म, न मन्त्रेण सह तानितुं शक्यते । तस्मादत्रापि कर्मादिसंनिपात एव ॥ २७ ॥

(आघारे मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपाताधिकरणम् ॥ १२ ॥)

[१२] आघारे च दीर्घधारत्वात् ॥ २८ ॥ सि०

दर्शपूर्णमासयोराघारं प्रकृत्य श्रूयते, संततमाघारयतीति । तथापि क्षणिकत्वान्मन्त्रेण कर्मणः सह तननं न घटते । एकत्वात्कर्मसंतानो नास्ति । तस्माद्द्रव्याभिप्रायः संतानशब्दः । संततं धारयतीति दीर्घधारया जुहोतीति दीर्घधारत्वात्संततशब्दः ॥ २८ ॥

(एकार्थानां करणमन्त्राणां विकल्पाधिकरणम् ॥ १३ ॥)

[१३] मन्त्राणां संनिपातित्वादेकार्थानां विकल्पः
स्यात् ॥ २९ ॥ सि०

ये मन्त्रा एकार्थाः, यथा पुरोडाशविभागार्थाः, पूषा वो विभजतु, भगो वो विभजतु, अर्यमा वो विभजत्वित्येवमादयः । तेषां विकल्पः । कुतः । संनिपातित्वात् । करणा एते मन्त्राः । करणानां च मन्त्रान्तेन

२१ ॥ २७ ॥ २८ ॥

१ तन्ते—क. ख. । २ तेनेदानाः—क. ग ।

तदुत्पत्तेर्वा प्रवचनलक्षणत्वात् ॥ २४ ॥ सि०

तदुत्पत्तेर्वा—ब्राह्मणोत्पत्तेर्मन्त्रस्य, भाषिकेण प्रयोगः स्यात् । प्रवचनलक्षणत्वात् । प्रवचनं मन्त्राणां लक्षणं, यथा प्रोच्यन्ते तथाविधा विज्ञायन्ते । ते च भाषिक एवोत्पन्नाः । तेषामन्यथाविधत्वे प्रमाणं नास्ति । तस्माद्यथोत्पन्नास्तथाविधा एव प्रयोक्तव्याः ।

मन्त्रोपदेशो वा न भाषिकस्य ॥ २१ ॥ इत्यस्यापरा व्याख्या । इमामगृभ्णन्निति नैतस्योपदेशः । किं तर्हि । अनेन प्रतीकेन लक्षणेनासौ यथोत्पन्नो लक्ष्यते । प्रवचनेन च स्वरेणोत्पन्नः । तस्मात्तद्विधानं, उपदेशः । यस्तु ब्राह्मणोत्पत्तिरेव मन्त्रः, तत्र लक्षणस्याभावान्न लक्षणा । अतस्तस्य यथाश्रुति प्रयोगः ॥ २४ ॥

(करणमन्त्रेषु मन्त्रान्ते कर्मारम्भाधिकरणम् ॥ १० ॥)

[१०] मन्त्राणां करणार्थत्वान्मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपातः स्यात्सर्वस्य वचनार्थत्वात् ॥ २५ ॥ सि०

ये पदार्थकरणा मन्त्राः—यथा, इषे त्वेति छिनत्ति, देवस्य त्वा सवितुः प्रसव इत्यादत्त इति । तेषां मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपातः, यस्मिन् कर्मण्युपयुज्यते । किं कारणम् । सर्वस्य वचनार्थत्वात् । सर्वो मन्त्रः समस्तं वचनार्थं करोति । कः पुनर्मन्त्रस्य वचनार्थः । प्रयोगकाले पदार्थस्योपस्थानम् । मन्त्रेणोपस्थितः पदार्थः कर्तव्य इति विज्ञायते, तदर्थस्य मन्त्रस्याऽऽम्नानसामर्थ्याद्वचनाच्च । कश्चित्, इत्यादत्ते, निर्वपामीति मन्त्रान्ते च तस्योपस्थानम् । उपस्थितः पर्याप्तो यावन्न श्रूयत इति । तस्मान्मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपातः करणमन्त्रेषु ॥ २५ ॥

(वसोर्धारादिस्रवेषु कर्मसु मन्त्रान्तेन कर्मादिसंनिपाताधिकरणम् ॥ ११ ॥)

[११] संततवचनाद्धारायामादिसंयोगः ॥ २६ ॥ पू०

अग्नौ श्रूयते, संततां वसोर्धारां जुहोतीति । अत्रापि पूर्वोक्तेन न्यायेन तथैव प्राप्ते, उच्यते । धारायामादिसंयोगः । कर्मादिः मन्त्रादिना संनिपात्यः । कस्मात् । संततवचनात् । अविरपेक्षितः । मनो-

२४ ॥ २५ ॥

१ कर्मणो ति—ग. पु. । २ संततां—क. ग. पु. ।

ब्राह्मणे च ये मन्त्रा विधीयन्ते, यथा—उरुप्रथस्वेति पुरोडाशं प्रथयति, उरु प्रथा उरु ते यज्ञपतिः प्रथतामिति पुरोडाशं प्रथयतीति च । तेषु च समुच्चयः स्यात् । सर्वेषामुपदिष्टत्वात् । यो न प्रयुज्यते तस्योपदेशो बाध्यते । सर्वाङ्गोपसंहारी च प्रयोगवचनोऽनुग्रहीष्यते । संख्याविहितवच्च सर्वेषामसकृदभिधानेनार्थवत्ता भविष्यति । तस्मात्समुच्चयः ॥ ३१ ॥

याज्यावषट्कारयोश्च समुच्चयस्य दर्शनं तद्वत् ॥ ३२ ॥

समुच्चय एव याज्यावषट्कारयोः समुच्चयदर्शनं भवति, याज्याया अधि वषट्करोतीति । समुच्चये हि पौर्वापर्यं भवति । तस्मादपि समुच्चयः ॥ ३२ ॥

विकल्पो वा समुच्चयस्याश्रुतित्वात् ॥ ३३ ॥ सि०

विकल्पो वैषां मन्त्राणां, न समुच्चयः । कुतः । उक्तो न्यायः । मन्त्राणां संनिपातित्वादेकार्थानां विकल्पः स्यादिति । ननु संख्याविहितवदेकार्था अपि सन्तोऽसकृदभिधानेन समुच्चेष्यन्ते । नैतद्युक्तम् । कुतः । समुच्चयस्याश्रुतित्वात् । यथा तत्र संख्याश्रवणात्कृतकरमप्यसकृदभिधानमाश्रितं, नैवं समुच्चयश्रवणमस्ति । तस्मादयथान्यायमेकार्थत्वाद्विकल्पः ॥ ३३ ॥

गुणार्थत्वादुपदेशस्य ॥ ३४ ॥

यच्च सर्वेषामुपदेशोऽर्थवान् भविष्यतीति । अहेतुः सः । गुणार्थत्वादुपदेशस्य । नैवासौ मन्त्रप्राप्त्यर्थ उपदेशः । किं तर्हि । गुणार्थः । अर्थवादो पूर्वं विधास्यतीति । तदुक्तं—गुणार्थेन पुनःश्रुतिः, परिसंख्या, अर्थवादो वेति । यदि तर्हि नैवायं मन्त्रोपदेशः किमिदमुच्यते, सर्वे-

---

३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥

---

१ समुच्चय एव याज्यावषट्कारयोः । समुच्चयोऽवगन्तव्यः । समुच्चयदर्शनं भवति । याज्याया—ग. पु. । २ (अ० १२ पा० १ अ० ११ सू० २५) । ३ तत्र—ग. पु. । ४ (अ० ३ पा० १ अ० ४ सू० ११) । ५ (अ० १ पा० २ अ० ४ सू० १४) । ६ (अ० १ पा० २ अ० ४ सू० १४) ।

पामुपदिष्टत्वादिति । एवं तर्हि कृत्वाचिन्तेयम् । मन्त्रोपदेश इति कृत्वा चिन्त्यते । अथवा—उदाहरणान्तरं द्रष्टव्यम् ॥ ३४ ॥

वषट्कारे नानार्थत्वात्समुच्चयः ॥ ३५ ॥

वषट्कारः प्रदानार्थः, याज्या देवतोपलक्षणार्था । तयोर्नानार्थत्वात्समुच्चयः, न सर्वोपदेशात् ॥ ३५ ॥

(हौत्रमन्त्राणां समुच्चयाधिकरणम् ॥ १६ ॥)

[१६] हौत्रास्तु विकल्पेरन्नेकार्थत्वात् ॥ ३६ ॥ पू०

हौत्रास्तु ये मन्त्राः, यूपोच्छ्रयणीया वा, उच्छ्रयस्व वनस्पते इति, यूपपरिव्याणार्था वा, युवा सुवासा इति । ते विकल्पेरन् । कुतः । एकार्थत्वात्। एकार्था एते, उच्छ्रयणस्य, परिव्याणस्य चाभिधायकाः। एकैकश्च तेषामितरानपेक्षस्तदाभिधत्ते । तस्माद्विकल्पः ॥ ३६ ॥

समुच्चयो वा क्रियमाणानुवादित्वात् ॥ ३७ ॥ सि०

समुच्चयो वा हौत्राणाम् । कुतः । क्रियमाणानुवादित्वात् । करणानां विकल्प उक्तः । न चैते करणाः । क्रियमाणानुवादिन एते । कः पुनरनयोर्विशेषः । करणाः करोमीत्येवं प्रत्ययं कुर्वन्ति । क्रियमाणानुवादिन एवं कर्तव्यमिति । कथं कृत्वा । उच्यते । अध्वर्योस्तावत्करोमीत्येतेन प्रत्ययेनार्थः । असति ह्येतस्मिन् क्रियैव न प्रवर्तते । एष च प्रत्ययः सति पूर्वस्मिन् प्रत्यये भवति । यो हि स्मरतीदं मया कर्तव्यमिति, स तत्करोति । क्रियमाणानुवादिनश्चाध्वर्युणा क्रियमाणमर्थमनुवदन्ति, अग्नाग्नि त्वावध्वरे देवयन्त इति । सोऽनुवादोऽध्वर्योः स्मृतिं कर्तुम्। अवस्तरस्वरूपः। तेन च कर्मणाऽऽकाङ्क्षितत्वात्स्मरणार्था एते विज्ञायन्ते । स्मरणार्थस्य च मन्त्रस्याऽऽम्नानसामर्थ्यात्स्मारितं कृतमदृष्टार्थाय भवति । यथा [1]प्रेषितं कृतम् । ननु विधिशब्दादेव स्मृतिर्भवति । सत्यं, विधिशब्दादपि सामर्थ्याद्भवति । मन्त्रादपि भवति । मन्त्रस्याऽऽम्नानसामर्थ्यान्मन्त्रेण कर्तव्या । [2]प्रतत्तेषु च कर्मसु

१४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥

१ प्रोक्षितं—ग । २ प्रवृत्तं—मु ।

स्मृतिसंतानेनार्थं इत्यनेकस्यापि क्रियमाणानुवादिनो मन्त्रस्यैकस्मिन्नेव प्रयोगे संभव इति क्रियमाणानुवादित्वाद्धोत्राणां समुच्चयः ॥ ३७ ॥

समुच्चयं च दर्शयति ॥ ३८ ॥

त्रिः प्रथमामन्वाह, त्रिरुत्तमामन्वाह, ज्योतिष्मतीरनुब्रूयादिति । अनेकसंनिपाते चैतद्भवति प्रथमा, उत्तमेति । तस्मात्समुच्चयः ॥ ३८ ॥

इति श्रीशबरस्वामिनः कृतौ मीमांसाभाष्ये द्वादशाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

अथ द्वादशाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

(जपस्तुत्याशीरभिधानमन्त्राणां समुच्चयाधिकरणम् ॥ १ ॥)

[१] जपाश्चाकर्मयुक्ताः स्तुत्याशीरभिधानाश्च याजमानेषु समुच्चयः स्यादाशीःपृथक्त्वात् ॥ १ ॥ सि०

जपाः—वैष्णवीमनूच्य याग् यन्तव्या, सारस्वतीमनूच्य याग्

---

२७ ॥ ३८ ॥]

इति श्रीभट्टकुमारिलविरचितायां मीमांसाभाष्यव्याख्यायां टुप्टीकायां द्वादशाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥

'वैष्णवीमनूच्य याग्यन्तव्या' एवमादीन्युदाहरणानि । एतेषां मन्त्राणां विकल्पः समुच्चयो वेति चिन्त्यते । पूर्वेण[1] न्यायेन विकल्पे प्राप्ते, उच्यते समुच्चय इति । कुतः । अन्यकार्यत्वात् । वैष्णव्यामृचि ये वर्णास्तेषामुच्चारणं कर्तव्यम्[2] । इदं हि जपशब्देनोच्यते । यः पुनस्तत्र पदैरुच्चार्यमाणैः स्वाभाविकोऽर्थप्रत्ययः, सोऽचोदितत्वादविवक्षित एव । अथवाऽयमर्थप्रत्ययः संयुक्तत्वाद्वर्णोच्चारणस्येवाङ्गम् ।

---

१ पूर्वेण न्यायेनेति—'विकल्पो वा' (अ० १२ पा० ३ अ० १५) अधस्तन्यायेनेत्यर्थः ।
२ कर्तव्यमिति—अदृष्टार्थमिति शेषः । तथा चैकेनोच्चारणेन जायमानमदृष्टमपरस्य बाधक इत्यत्र प्रमाणाभावाच्चैषां समुच्चय इति भावः ।

पत्नन्या, गार्हपत्यमनूच्य वाग् यन्त्वन्वेति । स्तुतयः—अग्निर्मूर्धा दिव इति । आशिषः—आयुर्दा अग्नेऽस्यायुर्मे देहीति । अभिधानार्थाः—एषोऽसीति । अथ जप इति कः शब्दार्थः । जप व्यक्तायां वाचीति । जप्यत इति जपः । यद्येवम्, अयमपि जपः, अग्निर्मूर्धा दिव इति । अयमपि जप्यते । सत्यम्, अयमपि जपः । स्तुतिरपि त्विष्यते । अयं तु जप एव केवलः । इतरैः स्तुत्यादिभिः समुच्चार्यमाण एतस्मिन्, जपाश्चाकर्मसंयुक्ताः स्तुत्याशीरभिधानार्थेति केवला जपाः प्रतीयन्ते । यथा, ब्राह्मणाः परिव्राजका ब्रह्मचारिणश्च निर्गच्छन्तीत्युक्ते केवलब्राह्मणा ब्राह्मणशब्देनोच्यन्ते, तद्वत् ।

ननु, इदं विष्णुर्विचक्रम इति स्तुतिरियम् । न खलु । नास्त्यत्र स्तुतिशब्दः । नापि किंचित्स्तोतव्यमस्ति । ननु विष्णुः । न च विष्णुना स्तुतेन कश्चिदर्थोऽस्ति । न स्तुत्यो विष्णुः क्वचिदङ्गी क्रियते । नापि स्तुतिः कर्तव्या चोदिता । वचनमात्रं तु चोदितं, वैष्णवीमनूच्येति । तत्कर्तव्यम् । वचनं जपनमिति समानार्थः, यस्मात्—जप व्यक्तायां वाचीति स्मर्यते । तेन यत्र वचनमात्रं मन्त्रस्य क्रियते, न स्तूयते, नाऽऽशास्यते, स जपः ।

अथ जपस्याभिधानार्थस्य च को विशेषः । जपे वचनमात्रं मन्त्रस्य क्रियते न स्तूयते । अभिधानेन तु परः । सताऽसता वा गुणेनाऽऽदिश्यते, एषोऽसि त्वेषोऽसीति । तेषां तत्र तत्रैकार्थत्वाद्विकल्पे प्राप्ते, उच्यते । समुच्चयः । कुतः । आशीःपृथक्त्वात् । जपपृथक्त्वात् ।

यत्र पुनः, 'आज्यैः स्तुवते' इति चोदना, तत्र कानिचित्पदानि गुणं प्रत्याययन्ति कानिचिद्गुणिनम् । तत्र गुणगुण्युच्चारणेन स्तुतिर्भवति । स्तौतिचोदनात्तु स्तुतिमात्रस्य चोदितत्वाद्विपरिवृत्त्या न गुणगुण्यभिधानं विवक्ष्यते । करणेषु विपरिवृत्त्या स्तुतिर्गुणिनं व्यापयति ।

---

१ एषोऽसि त्वेषोऽसीति—ग. पु. । २ जपा इति—क. । ३ नाऽऽशास्यन्तीति—क. ।
४ स्तुतिमुदाहरति—यत्रेत्यादिना । ५ अभिधानस्य स्तुतितो विशेषं दर्शयति—स्तौतीति ।
६ स्तुतिमात्रस्येति—गुणाभिधानात्मकस्येत्यर्थः । ७ करणेष्विति—अभिधानेष्वित्यर्थः ।

स्तुतिपृथक्त्वात्। अभिधानपृथक्त्वाच्च। न हि, इदं विष्णुरिति योऽर्थोऽभिधीयते स एव, पावमानः सरस्वतीत्यनेन। एवं सर्वत्र। तस्मान्नानार्था एते। अतस्तेषां समुच्चयः स्यात् ॥ १ ॥

समुच्चयं च दर्शयति ॥ २ ॥

समुच्चयं दर्शयति मन्त्रानुवचनयोः, त्रिः प्रथमामन्वाहेति त्रिरुत्तमामन्वाहेति। समुच्चये च सति प्रथमा चोत्तमा च विद्यते, न विकल्पे। तस्मादपि समुच्चयः। याज्यमानेष्विति प्रायिको निर्देशः। एकस्मिंश्च मन्त्रे त्रितयमपि संभवति, स्तुतिरभिधानं जपश्च। यथा, इदं विष्णुर्विचक्रमे, इति यदि विष्णुर्बोध्यते ततः स्तुतिः। अथान्यस्ये घृतान्त आख्यायते ततोऽभिधानम्। अथाऽऽत्मनाऽऽवर्त्यते ततो जपः ॥ २ ॥

(ऐन्द्राबार्हस्पत्ये कर्मणि याज्यानुवाक्यायुगलद्वयस्य विकल्पाधिकरणम् ॥ २ ॥)

[२] याज्यानुवाक्यासु तु विकल्पः स्याद्देवतोपलक्षणार्थत्वात् ॥ ३ ॥ सि०

ऐन्द्राबार्हस्पत्ये कर्मण्यनेकं याज्यानुवाक्यायुगलमाम्नातम्। इदं वामास्ये हविः प्रियमिन्द्राबृहस्पती। अयं वा परिषिच्यते सोम इन्द्राबृहस्पती इत्येकम्। अस्मे इन्द्राबृहस्पती। बृहस्पतिर्नः परिपातु पश्चादित्यपरम्। तयोः किं समुच्चयो विकल्प इति विचारः। तत्रोच्यते। याज्यानुवाक्यासु तु विकल्पः स्यादिति। कस्मात्। देवतोलक्षणार्थत्वात्। कर्मणि गुणभूता देवता याज्यानुवाक्याद्वयेन कर्मसिद्ध्यर्थमुपलक्ष्यते। सकृदुपलक्षणेन च तत्सिध्यति। कर्मसिद्धौ कर्मण्युपलक्षणकार्ये ना-

गुणो न्यायो यत्र प्रार्थ्यते ते मन्त्रा आशिष उच्यन्ते ॥ १ ॥ [२ ॥

१ अत एवा-च.॥ । २ आवर्तोध्यते—ग. पु. । ३ ऋ सं (३—७—२५) । ४ ऋ. सं. (३-७-२५) । ५ ऋ सं (३—७—२५) । ६ ऋ सं (५-८-२७) । ७ आद्यो सरूपमादुगुणीति ।

स्तौति द्वितीयं याज्यानुवाक्याद्वयं प्रयोगान्तरार्थं भवति । तस्मा-
द्विकल्पः ॥ ३ ॥

लिङ्गदर्शनाच्च ॥ ४ ॥

लिङ्गं चैवमर्थं दर्शयति । किं लिङ्गं भवति । एवमाह । ऊरू वै देवानां याज्यानुवाक्ये, एकया प्रत्यागच्छति, गमयत्यन्यया । अथात्र तिस्रः कार्या इति, पितृयज्ञे याज्यानुवाक्याप्रयविधानपरे वाक्ये तयो-र्द्वित्वमुचितं दर्शयति । तथा, न सर्वाणि सह यज्ञायुधानि प्रहरणानि, मानुषं तत्क्रियते । नैकमेकं, पितृदैवं तत् । द्वे द्वे सहप्रहर्ये, याज्यानुवा-क्ययो रूपमिति । तस्मादपि विकल्पः ।

अथ तयोरेव मिथः कस्माद्विकल्पो न भवति । एकार्थत्वात्प्राप्नोति । अन्यतरस्यापि हि देवतोपलक्षणं सिध्यति । उच्यते । समाख्या पुरोनुवाक्येति, पूर्वस्नूच्यत इति पुरोनुवाक्या । आपेक्षिकः पूर्वशब्दो याज्यामपेक्ष्य भवति । समुच्चये चैतदुपपद्यते । तस्मात्समुच्चयः । ननू-पलक्षिते, उपलक्षणकार्याभावादर्थलोपादन्यतरस्याः प्रयोगो न प्राप्नोति । उच्यते । समाख्यासामर्थ्याद्‌द्विरुपलक्षणसाध्यं कर्म भविष्यति । यथा, द्वाभ्यां खनतीति वचनसामर्थ्याद्‌द्वयभिधानसाध्यम् । तस्मादविरोधः ॥ ४ ॥

(सोमक्रयद्रव्याणां समुच्चयाधिकरणम् ॥ १ ॥)

[२] क्रयणेषु तु विकल्पः स्यादेकार्थत्वात् ॥ ५ ॥ पू०

सोमक्रयणार्थानि द्रव्याणि समाम्नातानि—अजया क्रीणाति, हिर-ण्येन क्रीणातीत्येवमादीनि । तेषु क्रयणेषु[1] विकल्पः स्यात् । सर्वाणि हि क्रयणस्य साधनत्वेन निरपेक्षाणि विधीयन्ते । यथा व्रीहियवौ या-गेषु । तथा, अजया क्रीणाति, हिरण्येन क्रीणाति, वाससा क्रीणातीति, तान्येकार्थानि भवन्ति । तस्मात्तेषु विकल्पः ॥ ५ ॥

समुच्चयो वा प्रयोगे[2] द्रव्यसमवायात् ॥ ६ ॥ सि०

---

१ ॥ ४ ॥ १ ॥

---

१ क्रयेषु—ग.। २ प्रयोगद्रव्य—ग. मु.।

वाग्रन्द्र पक्षं व्यावर्तयति । न चैतदस्ति, विकल्प इति । किंतु समुच्चयः । कस्मात् । प्रयोगे द्रव्यसमवायात् । क्रयणस्य प्रयोगे, अधिकस्यापि द्रव्यस्य समवाय उपायते । तत्र विक्रेतुर्मूल्येनाऽऽनमनं क्रियते । तद्बहुभिः सुकरतरं भवति । तस्य तस्य द्रव्यस्याऽऽम्नानमपार्थकम् । सर्वाङ्गोपसंहारी च प्रयोगवचनोऽनुग्रहीष्यते । अपि च विषमाण्येतानि, अश्वशफेन क्रीणातीति, गोमिथुनाभ्यां क्रीणातीति । समुच्चयेनाऽऽनतिं कर्तुं शक्नुवन्ति, न विकल्पेन । विकल्प्यमानानामानर्थक्यमापद्यते । तस्मात्समुच्चयः ॥ ६ ॥

समुच्चयं च दर्शयति ॥ ७ ॥

तं वै दशभिः क्रीणाति, दशाक्षरा विराट्, विराजमेव प्राप्नोतीति क्रीणात्यनुवादोऽयम् । स एतेन न्यायेन प्राप्नोति स्यात् । तस्मादपि समुच्चयः । अथार्थवादेन विधिः कस्मान्न विज्ञायेत । तथाऽप्यनुवादरूपं बोध्यते । तत्र सति संभवे न बाधितव्यम् । तस्मादनुवादः ॥ ७ ॥

(पशुगणे—उपयाजसाधनानां गुदानां समुच्चयाधिकरणम् ॥ ४ ॥)

[४] संस्कारे च तत्प्रधानत्वात् ॥ ८ ॥ सि०

अग्नीषोमीये पशौ गुदेनोपयजनमाम्नातं, गुदेनोपयजति प्राणो वै गुद इति । ऐकादशिनेषु पशुष्वनेकगुदसंनिपाते विचारः प्रभवति, किमुपयजनगुदानां समुच्चयो विकल्पो वा । यद्यर्थकर्मोपयजनं ततो विकल्पः । अथ प्रतिपत्तिस्ततः समुच्चयः । किं पुनरत्र युक्तम् । अर्थकर्मेति । कुतः । भूतभव्यसमुच्चारणे भूतं भव्यायोपदिश्यत इति । यदाऽर्थकर्म तदेकेनापि तत्सिद्धयतीति बहूनामेकत्र प्राप्ताना विकल्पो भवति । एवं प्राप्ते—

उच्यते । संस्कारे च तत्प्रधानत्वात् । संस्कारोऽयं—प्रतिपत्तिरित्यर्थः । कुतः । उपयुक्तशेषत्वात् । अग्नीषोमीयपशार्थः पशुरुपयुक्तः । तच्छिष्टे तच्छेषाः प्रतिपादनार्हाः । तस्माद्गुदस्य प्रतिपत्तिनियमोऽयं दृष्टार्थः ।

---

१ ॥ ७ ॥

---

१ प्रतिपादनार्थाः—ग. पु. ।

नन्वर्थकर्मपक्षेऽपि दृष्टार्थतैव हेतुरुक्तः । तुल्योऽसौ प्रतिपत्तावपि । तत्रापि हि प्रतिपाद्यमानः कर्म साधयति । तस्माद्वैशेषिकोऽसौ । यदा प्रतिपत्तिस्तदा समुच्चयः । तत्प्रधानत्वाद्द्रव्यसंस्कारार्थं कर्म । यस्यैव पशोर्हृदो न संक्रियते तस्यैव तेन संस्कारेण हानिः स्यात् । तस्मात्समुच्चयः ॥ ८ ॥

(अन्याधेये दक्षिणानां विकल्पाधिकरणम् ॥ ५ ॥)

[५] संख्यासु तु विकल्पः स्याच्छ्रुतिप्रतिषेधात् ॥ ९ ॥ सि०

आधाने दक्षिणाविषयः, एका देया, षड् देयाः, द्वादश देयाः, इत्येवमादयः । तेषां समुच्चयो विकल्पो वेति विचारणा । तत्राङ्गभूयस्त्वाय सर्वाङ्गग्राहिणा प्रयोगवचनेन समुच्चये प्राप्ते, उच्यते । संख्यासु तु विकल्पः स्यात् । कुतः । श्रुतिविप्रतिषेधात् । एका देयेत्येकसंख्यापरिच्छिन्नं द्रव्यं परिक्रयसाधनं श्रूयते । तथा, षड् देयेति षट्संख्यापरिच्छिन्नम् । यद्येका च षट् च समुच्चीयेरन्, संख्यान्तरं सप्तसंख्योत्पद्यते । तत्परिच्छिन्नेन द्रव्येण परिक्रयः कृतः स्यात् । तत्रैकश्रुतेः षट्श्रुतेश्च विप्रतिषेधः स्यात् ।

ननु नैवात्र परिक्रयः श्रूयते । किं तर्हि । दानम्, एका देया षड् देया इति । अत्रोच्यते । दानं नामाऽऽत्मीयस्य द्रव्यस्य परस्वापादनम् । तच्च परः स्वत्वान्स्यादित्येवमर्थम् । स्ववानेवासौ । तस्याऽऽर्त्विज्यं करोति । तेन चास्य दातुरर्थः । एवं दृष्टार्थो भवति । अथ दानमात्रं कल्प्यते, ततोऽदृष्टं कल्पयितव्यम् । परिक्रय एवैकादीनां श्रवणम् । तत्र, यः सप्तभिः परिक्रीणीते, न तेनैकया षड्भिः परिक्रीतो भवति । न हि ते एकेत्यामनन्ति, न षडिति । किं तर्हि । सप्तेति । स एष श्रुतिविप्रतिषेधः । तस्माद्विकल्पः संख्यासु ॥ ९ ॥

८ ॥ ९ ॥]

. १ मतेऽपि—क. । २ प्रतिपाद्यमानः—मु. । ३ साधयन्ति—मु. । ४ विशेषं दर्शयति—तस्मादिति । तस्मात्—अर्थकर्मण., प्रतिपत्तेश्चासौ—वक्ष्यमाणो विशेष इत्यर्थः । ५ विचारणम्—ग. मु. । ६ दानं नामाऽऽत्मीयस्य परस्वत्वापादनम् तच्च परस्वत्वात्स्यादित्येवमर्थः—मु. ।

(पशुगणे पत्नीसंयाजेषु जाघनीनां विकल्पाधिकरणम् ॥ ६ ॥)

[६] द्रव्यविकारं तु पूर्ववदर्थकर्म स्यात्तथा विकल्पे नियमः प्रधानत्वात् ॥ १० ॥ सि०

जाघन्या पत्नीः संयाजयन्तीति श्रूयते । तत्र पशुगुणेषु विचारो भवति । किं जाघनीनां समुच्चय उत विकल्प इति । अत्रापि पूर्व एव न्यायः । यद्यर्थकर्म ततो विकल्पः । अथ प्रतिपत्तिस्ततः समुच्चय

पशुगणे जाघनीनां विकल्पोऽथ समुच्चय इति । समुच्चय इति ब्रूमः । कथम् । अग्नीषोमीये पशावाज्यं च जाघनी च विकल्पेन प्राप्येते[२] । पुनरुच्यते 'जाघन्या पत्नीः संयाजयन्ति' इति । तत्पुनर्वचनं जाघनीं नियमयति । स चायं नियमो दृष्टार्थः[३] । कथम् । विशसनेन हृदयादीन्युत्पादितानि । तानि वाक्यान्तरैर्विनियुक्तानि[४] । जाघनी त्वविनियुक्ता । तेन प्रतिपत्त्यर्हा । तावनतयाऽपि नियतया तया यागे क्रियमाणे याऽसौ प्रतिपत्तिरपेक्षिता जाघन्याः सा भवत्येव ।

साम्नाय्ये तु यागादपूर्वम् । योऽप्ययमाज्यसाम्नाय्योर्विधानानियमः, सोऽदृष्टार्थ एव । पशौ यागादपूर्वं, नियमो द्रव्यसंस्कारकः । पशुगणेऽप्येवमेव प्राप्यते चोदकेन । तस्मात्सर्वाः संस्कर्तव्याः । यदेतत्तस्यैकदेशोऽन्यदेवत्यः स्यादिति पूर्वपक्षवादी सिद्धान्ते दोषमुपन्यस्यति । तदयुक्तम् । हृदयादीनामग्नीषोमदेवतत्वात् । तदुक्तं दशमे[११] । तस्मात्पूर्वोक्तः पूर्वपक्षो नेतर[१२] ।

---

१ विकल्पेन—क. ख. २ प्राप्येते इति—पत्नीसंयाजरूपयागयोरिति शेषः । ३ दृष्टार्थ इति—जाघनीप्रतिपत्त्यर्थ इत्यर्थः । ४ वाक्यान्तरैरिति—'हृदयस्याग्रेऽवद्यति' इत्यादिभिर्वाक्यान्तरैरग्नीषोमीययागार्थत्वेन विनियुक्तानीत्यर्थः । ५ ननु यदि देवतान्तरसंयुक्तस्य द्रव्यस्य देवतान्तरसंयोगः प्रतिपत्तिः, तदाऽनुदिष्टे अन्यथा स्वोत्पन्नत्व तस्य [illegible] देवतान्तरगमनं प्रतिपत्तिर्भवतीति शङ्का निराकरोति—साना[illegible] इत्यादिना । [illegible] । उपयुक्तावशिष्टे हि द्रव्ये प्रतिपत्तियोग्यं भवति । तत्र [illegible] तु न कश्चिदनुपयुक्तम् । अतो यागादपूर्वमेव भवति, न प्रतिपत्तिरिति । ६ विधाननियम इति—प्रकृतौ दर्शपूर्णमासयोरिति शेषः । ७ अदृष्टार्थ एवेति—प्रतिपत्त्यनर्हत्वादिति पूरणम् । ८ य[illegible]पूर्वमिति—[illegible] अदृष्टार्थो एवेत्यर्थः । ९ एवमेव [illegible] द्रव्यसंस्कारकतया नियमः प्राप्यत इत्यर्थः । १० 'प्रतिपत्तिश्च चेत्ता[illegible]' इति सूत्रे 'भाज्ञन्तः प्राधान्य [illegible]' इत्यादि पूर्वपक्षवाद्यर्थोऽभूय दूषयति—यदेतदित्यादिना । ११ (अ० १० पा० ७ अ० २) । १२ पूर्वोक्त इति—सूत्रकारोक्त एवोक्तः । १३ इतर—सूत्रकारोक्तः ।

इति । किं प्राप्तम् । द्रव्यविकारं तु पूर्ववदर्थकर्म स्यात् । पूर्ववदेवदर्थकर्म, यज्जाघन्या पत्नीसंयाजनं दर्शपूर्णमासपूर्वकं चोदकपरम्परया पशुगुणं प्राप्तम् । दर्शपूर्णमासयोश्चैतदर्थकर्म । न हि तत्र काचिच्छेषभूता जाघन्यस्ति, यस्याः प्रतिपत्तिः स्यात् । लौकिक्यास्तु तत्राऽऽज्येन सह विकल्पश्चोदकेनाग्नीषोमीयं पशुं प्राप्तः । तत्रापि श्रूयते, जाघन्या पत्नीः संयाजयन्तीति । सा श्रुतिर्विकल्पे प्राप्ते नियमार्था भवति । यथाप्राप्तस्यैव नियमः । गुणभूता च प्राप्ता । तस्मादग्नीषोमीये गुणभूता जाघनी, कर्म प्रधानम् । यथाऽग्नीषोमीये तथा पशुगुणेषु । तस्मात्तत्राप्यर्थकर्म । अर्थकर्मणि चैकार्थानां जाघनीनां समुच्चयो न युक्तः । तस्माद्विकल्पः ॥ १० ॥

द्रव्यत्वेऽपि समुच्चयो द्रव्यस्य कर्मनिष्पत्तेः प्रतिपशु कर्मभेदादेवं सति यथाप्रकृति ॥ ११ ॥

यद्यपि जाघनी गुणभूता कर्मणि, एवमपि समुच्चयो युक्तः । कुतः । द्रव्यस्य कर्मनिष्पत्तेः । जाघनी द्रव्यं, कर्मणा—विशसनेन, निष्पन्नमिति । तत्र प्रयोजनापेक्षा भवति । इदं च श्रूयते, जाघन्या पत्नीः संयाजयन्तीति । तदेवं विज्ञायते, इदमस्य प्रयोजनम् । पशुगुणे च प्रतिपशु कर्मभेदः । तस्य तस्य पशोः कर्मनिष्पन्नं जाघनी द्रव्यम् । अतस्तस्यापि तत्पत्नीसंयाजार्थमेव कर्तव्यम् । एवं सति यथाप्रकृति कृतं भवति । तस्मादर्थकर्मण्यपि समुच्चय एव ॥ ११ ॥

एवं प्राप्ते, ब्रूमः । नास्ति समुच्चयो जाघनीनाम् । कुतः । यागोऽपूर्वार्थो द्रव्यार्थं द्रव्यं, नियमाच्च यागः संस्कारक इति विवक्षाद्वयं न लभ्यत एकेन वाक्येन । अपि च यागादपूर्वं प्रधानभूतं, द्रव्याद्यागो, नियमाद्द्रव्यम् । तेन भवता प्रधानमहाकार्यमपि कृतं स्यात् । यदि च संस्कार्या जाघनी ततोऽप्राकृतकार्यत्वात्कर्मान्तरं पशौ प्राप्नोति । चोदकेन चान्ये पत्नीसंयाजाः प्राप्नुवन्ति । एवमेते दोषाः पूर्वपक्षे । तस्माद्यथा विज्ञाताः पत्नीसंयाजाः प्रकृतौ तथा प्राप्तानां पशौ जाघनी नियम्यते ॥ १० ॥ [११ ॥

---

१ द्रव्यकर्म—ग. पु. । २ प्रधानमहाकार्यमिति—प्रधानभूतो याग स्याद्भूतद्रव्याद्विनियमार्थं स्यादित्यर्थः ।

कपालेऽपि तथेति चेत्॥ १२॥

इति चेत्पश्यसि कर्मनिष्पत्तिरशक्ताधनीनां समुच्चय इति। तेन तर्हि कपालेऽपि समुच्चयः प्राप्नोति, पुरोडाशकपालेन तुषानुपवपतीति। तदपि कर्मणा प्रयुज्यते। तस्यापि तुषोपवपनं प्रयोजनं भवितुमर्हति। तथा पुरोडाशगणे तस्य तस्य पुरोडाशस्य कपालेन तुषोपवपनं कर्तव्यम्। वक्तव्यो वा विशेषः॥ १२॥

न कर्मणः परार्थत्वात्॥ १३॥

नैतदेवम्। कुतः। कर्मणः परार्थत्वात्। परार्थं च कपालानां प्रयोगकर्म, पुरोडाशश्रपणार्थम्। तदर्थमुपात्ते कपाले तुषोपवपनमप्रयत्नासज्यते। यथा काष्ठान्याहर्तुं प्रस्थिते पुरुषे शाकाहरणमप्युपाधिः क्रियते, शाकमप्याहरेति। न तस्य गमनं शाकार्थमपि भवति। कथं पुनर्ज्ञायते पुरोडाशार्थे कपाले तुषोपवपनमन्वासज्यते, नैतदुभयार्थमिति। उक्तोऽत्र न्यायः। अविस्पष्टा संयोगस्य सन्निधित्वादिति। न चेत्तुषोपवपनार्था कपालानामुत्पत्तिः। नावश्यं सर्वैस्तुषोपवपनं कर्तव्यम्।

अथवा—उभयोरपि प्रतिषेधोऽयं, न कर्मणः परार्थत्वादिति। कपाले व्याख्यातम्। जापन्यामपि कर्मणः परार्थत्वम्। हृदयादीनां निष्पत्त्यर्थं विशसनकर्म, न जापन्याः। अपि च, हृदयादिभिरवदानैर्यष्टुं पशोरवयवस्य विशसनकर्मापि तदर्थमेव। तस्मान्न जापन्या निष्पत्त्यर्थं विशसनम्। न चेदेवं, नैवात्र प्रयोजनवाक्यदृष्टा। कुतस्तत्संबन्धः। हृदयादीन्यनुनिष्पन्ना जापनी, सा पत्नीसंयाजनिर्वृत्त्यर्थमुपदिष्टा। यद्यपि च तथा ते निर्वर्त्यन्ते। तस्मात्पशुगुणे जापनीनां विकल्पः॥ १३॥

प्रतिपत्तिस्तु शेषत्वात्॥ १४॥ पू०

प्रवृत्तिकरणी यदर्थकर्म स्यात्। प्रतिपत्तिस्त्वेषा। कस्मात्। शेषत्वात्। पशुना निर्वर्तिते यागे शेषभूता जापनी निष्प्रयोजना कश्चिदितिपार्हा। तस्या निक्षेपः पत्नीसंयाजेषु क्रियते, न जापनी विधीयते, न पत्नीसंयाजाः। उभये विहिताः। संबन्धो न विहितः। स विधीयते। तत्र च

१२॥ १३॥

१ पुरोडाशकपालेन—तै०। २ (अ० ४ पा० १ अ० ११ सू० २६)।

जाघन्याः प्राधान्यं युक्तं, न गुणभावः। गुणभावेऽस्या अनेकत्र गुणभावः स्यात्। तत्र को दोषः। अग्नीषोमीयं पशुमालभेतेत्येषा चोदना बाध्येत। नानादेवतोऽयं तदा पशुर्भवति। एकदेशोऽस्याग्नीषोमीयः। एकदेशः पत्नीसंयाजदेवतानामिति। तस्मात्प्रतिपत्तिः। प्रतिपत्तौ यस्यैव पशो-र्जाघनी न प्रतिपाद्यते, तस्यैव तेन संस्कारेण वर्जनं स्यात्। तस्मादपि संमुचयः॥ १४॥

शृतेऽपि पूर्ववत्त्वात्स्यात्॥ १५॥

शृते चरुं, दधंश्चरुमित्यत्रापि प्रतिपत्तिः स्यात्। कुतः। पूर्ववत्त्वात्। अन्यपूर्वकं शृतं दधि चेन्द्राग्नोत्पन्नम्। तस्यार्थान्तरगमनं विष्णुं शिपिविष्टं प्रति। तस्मात्तत्रापि, उत्पत्तौ येन संयुक्तं तत्र तदर्थं तच्छ्रुतिहेतु-त्वात्तस्यार्थान्तरगमने शेषत्वात्प्रतिपत्तिः स्यादित्यनेन न्यायेन प्रतिपत्तिः प्राप्नोति। वक्तव्यो वा विशेषः॥ १५॥

विकल्पे त्वर्थकर्म नियमप्रधानत्वाच्छेपे च कर्मकार्य-समवायात्तस्मात्तेनार्थकर्म स्यात्॥ १६॥ सि०

अस्मिन् सूत्रे द्वयोः सूत्रयोः परिहार उच्यते। प्रतिपत्तिस्तु शेषत्वा-दिति, शृते च पूर्ववत्त्वादिति च। यत्तावदुक्तमुक्तं जाघन्याः प्रतिप-त्तिरिति। तत्र ब्रूमः। विकल्पः प्रकृतौ जाघन्या आज्येन सह। एवं च तथैव विकल्पे प्राप्ते, नियमप्रधाना पुनःश्रुतिः, जाघन्या पत्नीः संयाजयन्तीति। आज्यस्य निवृत्तिं कृत्वा कृतार्था भवति। जाघन्या अर्थकर्म न वारयति। यत्तु शेषत्वादिति। शेषस्यापि वचनादनेकत्र गुणभावो भवति। यथा प्रस्तरस्य।

यच्च शृतस्यान्यार्थमुत्पन्नस्यान्यत्र गमनं प्रतिपत्तिरिति। तदप्ययुक्तम्। कुतः। शेषे च कर्मकार्यसमवायात्। य उपयुक्तः शेषस्तस्मिन् कर्मकार्यं समवैति। किं पुनस्तत्। संस्कारः। स हि कर्मणा क्रियते। न चेन्द्र-ग्न्युपयुक्तं दधि च कश्चिदुपयुक्तम्। यस्मै यागायोत्पन्नं स नैव शारद्भिर्वर्त्यते। तस्मात्तेन जाघनीद्रव्येण, दधिशृताभ्यां चार्थकर्म स्यात्, न प्रतिपत्तिः॥ १६॥

१४॥ १५॥ १६॥]

१ पूर्वसूत्र—ग. पु. १२ (अ० ४ पा० १ अ० ७ सू० १६)। २ (अ० १२ पा० ४ अ० ६ सू० १४)। ४ कर्मेन्द्राग्नी वचनोदिन—ग. पु.

(काम्येन आघ्राद्यग्निना नित्यस्योख्याग्नेर्विकाराधिकरणम् ॥ ७ ॥)

[७] उखायां काम्यनित्यसमुच्चयो नियोगे कामदर्शनात् ॥ १७ ॥ पू०

अस्त्युखानायुख्योऽग्निः, संतापेनाग्निं जनयतीति । तं प्रकृत्य श्रूयते । वृक्षाग्राज्ज्वलतो . . . . . . धकामस्य, वैणुलाद्वृष्टि . . . . वाऽग्नेः समुच्चयः अथवा काम्येन नित्योऽग्निर्विक्रियत इति । तत्रोच्यते । उखायां काम्यनित्ययोरग्न्योः समुच्चयः । कुतः । एवं सर्वाङ्गोपसंहारी प्रयोगवचनोऽनुग्रहीष्यते । ननु नैमित्तिकं तु प्रकृतौ तद्विकारः संयोगविशेषादित्यनेन न्यायेन काम्योऽग्निर्नित्यस्य विकारको भविष्यति । न भविष्यति । किं कारणम् । नियोगे कामदर्शनात् । अग्नेर्नियोजनेऽयं कामः श्रूयते, आहरेत्यादध्याद्ब्रह्मवर्चसकामस्येति, न ब्रह्मवर्चसकामस्यायमग्निर्होमार्थो भवतीति । एवं चेदाहरणादधानात्फलं भविष्यति । होमस्तु यथाप्राप्त उख्य एव [3]संनिपातादुभयोरग्न्योः समुच्चयः ॥ १७ ॥

असति चासंस्कृतेषु कर्म स्यात् ॥ १८ ॥

यदि च काम्येन नित्योऽग्निर्विक्रियेत, स नैव स्यात् । तस्मिंश्चासत्यसंस्कृतेषु आघ्रादिषु कर्म स्यात् । तथा, आधानस्य सर्वार्थता बाध्येत । तस्मादपि समुच्चयः ॥ १८ ॥

तस्य च देवतार्थत्वात् ॥ १९ ॥

अपि चाऽन्वाधानेन देवतापरिग्रहणं कृतम् । यदि सोऽग्निरुत्सृज्येत ततो देवता अपरिगृहीता भवेयुः । [4]अन्यन्वाधानेनाग्निर्धार्येत, तत्कृतादग्निधारणाद्देवतापरिग्रहः ॥ १९ ॥

' वृक्षाग्राज्ज्वलतो ब्रह्मवर्चसकामस्याऽऽहृत्याऽऽदध्यात् ' इत्यत्राधानात्कामः श्रूयते, नाऽन्यन्तरात् । एवं चेदवधानमात्रं कृत्वा कृतार्थः शब्दो नाऽन्यन्तरं निवर्तयितुं शक्नोति । तस्मादवधानमात्रात्फलम् ॥ १७ ॥ [१८ ॥ १९ ॥]

---

१ उखाग्निः—प. पु । २ (अ० ३ पा० ६ अ० ३ सू० १०) । ३ संनिधानाच्च—प. पु । ४ यद्यन्यन्वाधानस्य ' धारणार्थत्वात्तस्मिन्नन्यन्वाधानं न विद्यते ' इति द्वादशाध्यायप्रथमपादोक्तन्यायेनाग्निधारणार्थत्वमिष्यते तदाऽग्नेर्धारणस्यैव देवतापरिग्रहार्थतामभिप्रेत्य सूत्रार्थमाह—अग्नीति ।

विकारो वा तदुक्तहेतुः ॥ २० ॥ सि०

विकारो वा नित्यस्याग्नेः काम्येन । तदेतदुक्तहेतुः, नैमित्तिकं तु प्रकृतौ तद्विकार इति । सामान्येनैतदुक्तं, यदाहवनीये जुहोतीति । वृष्टिकामो वैद्युतादिति विशेषेण । तेन सामान्यं बाध्येत । किं कारणम् । स्वार्थेष्वव्याहृतविषयस्य सामान्यस्य ततोऽन्यत्रापि वृत्तिसंभवात् । विशेषस्य चान्यपरिच्छिन्नस्य, एकावसायिनस्तदसंभवे विषयाभावप्रसङ्गादुपदेशवैयर्थ्यं मा भूदिति ।

'स्वार्थेष्वव्याहृतविषयस्य सामान्यस्य ततोऽन्यत्रापि वृत्तिसंभवादिति— स्वार्थेषु ब्राह्मणपिण्डेषु, अव्याहृतविषयस्य सामान्यस्य— अपरिच्छिन्नविषयस्य, विशेषापेक्षया ततोऽन्यत्रापि वृत्तिसंभवात् । तस्माद्विशेषात्कौण्डिन्यादन्यत्रापि ब्राह्मणपिण्डेषु वृत्तिः संभवत्येव । तस्मात्सामान्यशास्त्रं कृतार्थमन्यस्मिन् विषये । विशेषस्य चान्यतः परिच्छिन्नस्य तदवसायिनः, तदसंभवे विषयाभावप्रसङ्गादुपदेशवैयर्थ्यं मा भूदिति । विशेषस्य पुनः कौण्डिन्यादेः, अन्येभ्यो ब्राह्मणपिण्डेभ्योऽवच्छिन्नस्य, तदवसायिनः, तदसंभवे— तद्विषयासंभवे विषयाभावप्रसङ्गादुपदेशवैयर्थ्यं स्यात् । तस्मात्तदपि विशेषशास्त्रमनुग्रहीतव्यम् ।

एवं बाधो वर्णितः सोऽयुक्तः । यत्कारणम् । शास्त्रानुग्रहः कार्य इति नास्ति चोदना । यदि शास्त्रानुग्रहमात्रं स्यात्, दधिदाने कृतेऽनुगृहीतं शास्त्रमित्युभयत्र दधिदानम् । एतत्तु नेष्यते । तस्माद्य एव बाधोऽस्माभिर्वर्णितो नित्यनैमित्तिकयोः, स एव ।

---

१ (अ० ३ पा० ३ अ० ३ सू० १०) । २ स्वार्थेष्वव्याहृतविषयस्येति वैशेषिकस्य—क. ग. । ३ स्वार्थेष्विति—ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तक्रं कौण्डिन्याय, इत्यादाविति पूर्वे शेषः । ४ विशेषापेक्षया—कौण्डिन्यरूपविशेषापेक्षयेत्यर्थः । ५ तदवसायिनः—केवलकौण्डिन्यपर्यवसायिनः । ६ तस्मादिति—वैयर्थ्यं मा भूदितीत्यर्थः । ७ एवं व्याख्यातं भाष्यं दूषयति—एवमित्यादिना । ८ स्यादिति—भवतार्थं कार्यमिति पूर्वे शेषः । ९ उभयत्र—कौण्डिन्येऽन्यत्र चेत्यर्थः । स्यादिति शेषः । १० वर्णित इति—(अ० १ पा० ४ अ० ११ सू० २१) इत्यत्र ।

* पुरस्तादपवादाः कार्यं नित्यस्य बाधकम् ।
विशेषस्य सामान्ये पूर्वं सत्ये प्रवर्तनात् ॥

' इत्यादिना वर्णित इत्यर्थः । ११ स एवेति—युक्त इति शेषः ।

अथ यदुक्तं नियोगे कामदर्शनादिति । तत्र ब्रूमः । आप्लुदाहृत्यावदध्यादिति नित्यस्यैव होमार्थस्यावधानस्यायं विशेषकामसंयोग[1], आप्लुदाहृत्यान्नाद्यकामस्येति । अवदध्यादिति पुनःश्रुतिः । यद्यवधाने कामश्रुतिः स्यादवधानं विधीयेत, नाविधीयमानं कामस्य साधनत्वेन युज्यते । तस्मिंश्च विधीयमाने विशेषश्च स चेत्यनेकार्थत्वाद्वाक्यं भिद्येत । तस्मान्न नियोगे कामश्रुतिः । किं तर्हि । होमार्थैवायं नित्यो नियोगोऽग्निविशेषविधानार्थमनूद्यते । यावदुक्तं स्यात्, वैद्युतमग्निं होमार्थं कुर्यादिति तावदेवेदम् । एवं चैतस्मिंश्चिकस्तस्मिंस्तस्मिन् कार्ये नित्यमग्निं विकरोतीत्युपपन्नम् ॥ २० ॥

वचनादसंस्कृतेषु कर्म स्यात् ॥ २१ ॥

यच्चेदमुक्तं, असति चासंस्कृतेषु कर्म स्यादिति । तत्र ब्रूमः । वचनादसंस्कृतेषु कर्म स्यादिति । किमिव वचनं न कुर्यात् । नास्ति वचनस्यातिभारः । यथा, पदे जुहोतीति ॥ २१ ॥

संसर्गे चापि दोषः स्यात् ॥ २२ ॥

अपि च यदि समुच्चयः स्यात्सादान्येन सह संसर्गः स्याद्वैहारिकस्य । तत्र तु दोषः श्रूयते, अग्नये शुचयेऽष्टाकपालं निर्वपेद्यस्याग्निः सादान्येन सह संसृज्यते, अशुचितर एष योऽग्निः सादान्यः ॥ २२ ॥

वचनादिति चेत् ॥ २३ ॥

आह । नैष दोषः । वचनात्संसर्गः, न वाचनिके क्रियमाणे दोषः ॥ २३ ॥

उच्यते—

तथेतरस्मिन् ॥ २४ ॥

अथ यदुक्तमभ्याधानात्फलमिति । अत्रोच्यते । 'तानि द्वैधम्' इत्यभ्याधानेन द्रव्यं चिकीर्ष्यते । दृष्ट एव संस्कारोऽग्नेः । तस्मान्नादृष्टार्थमिति[2] सिद्धम् ॥ २० ॥ [२१ ॥ २२ ॥ २३ ॥

---

१ युज्येत—क.। २ इतीति-(अ० २ पा० १ अ० ३ सू० ६) अवत्येन न्यायेनेत्यर्थः।

२ नादृष्टार्थमिति-न फलार्थमभ्याधानं, क्लिप्तेन्द्रियकामाधिकरणन्यायेन प्रकृतोऽग्न्याधिकरणावधानाविधौ आप्लुदिरनिः फलार्थं विधीयत इति तेन च सम्येन नित्यस्योऽग्न्यस्याग्नेर्नेतृत्वा गोदोहनेनेव चमसस्य प्रवृत्तसिद्धिः संभवतीति भावः।

इतरस्मिन्नपि पक्षे वाचनिकोऽसंस्कृतेषु होमः। एवमुभयत्र वाचनिकत्वाद्दोषाभावे सति नैमित्तिकत्वाद्विकार आश्रीयते, न समुच्चयः ॥ २४ ॥

उत्सर्गेऽपि कर्मणः कृतत्वात् ॥ २५ ॥

अथ यदुक्तं, तस्य देवतार्थत्वादिति। तत्र ब्रूमः। उत्सर्गेऽपि नित्यस्याग्नेर्देवतापरिग्रहो न विरुद्धः। कर्मणः कृतत्वात्। अन्वन्वाधानेन देवताः परिगृह्यन्ते, नाग्निना। एवं श्रूयते, यः पूर्वेद्युरग्निं गृह्णाति स वै श्वोभूते देवता अभि यजत इति। तच्च कृतमग्निग्रहणम्। तेन परिगृहीता देवताः। अग्न्यन्तरे वचनाद्यजते। तस्मादविरोधः ॥ २५ ॥

(काम्यस्याग्नेराहवनीयत्वाभावाधिकरणम् ॥ ८ ॥)

[८] स आहवनीयः स्यादाहुतिसंयोगात् ॥ २६ ॥ पू०

यथासौ वैहारिकोऽग्निः स आहवनीयः स्यात्। कुतः। आहुतिसंयोगात्। यस्य हूयते यस्मिन् स आहवनीयः। हूयते चास्मिन्निति— तस्मादयमप्याहवनीयः ॥ २६ ॥

अन्यो वोद्धृत्याऽऽहरणात् ॥ २७ ॥ सि०

अन्यो वाऽऽहवनीयात्स्यात्। नायमाहवनीयः। कस्मात्। उद्धृत्याऽऽहरणात्। लौकिकोऽप्युद्धृत्याऽऽह्रियते, आहवनीयादाहरेत्, गार्हपत्यादाहरेदिति। आहवनीयशब्दश्च संस्कारनिमित्तः, संस्कारेषु तत्समाख्यानात्, अभावाच्च प्रकृतेऽस्य। यदाऽऽहुतिसंयोगादिति, सिद्ध आहवनीयत्वे, आहुतयो विधीयन्ते, यदाऽऽहवनीये जुहोतीति। सिद्धेन तेनाऽसौ विधानान्न तत्कृतं लक्षणमिति। तस्मादनाहवनीयः। प्रयोजनं, आहवनीयधर्माभावः ॥ २७ ॥

(काम्येष्टावाधानादिसंस्कारलोपाधिकरणम् ॥ ९ ॥)

[९] तस्मिन् संस्कारकर्म शिष्टत्वात् ॥ २८ ॥

---

२४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥

---

१ तदन्ते—ग०। २ आहवनीयधर्माभाव इति— 'यदौ [illegible] आहवनीय' इत्या- [illegible] ।

तस्मिन्-वैहारिकेऽग्नौ, आधानिकाः संस्काराः कर्तव्याः । शिष्टत्वात् । सर्वकर्मार्था हि ते, आधानस्य सर्वशेषत्वात् । यदि न क्रियेरन्, तत्कर्म तेनाङ्गेन हीनमफलं स्यात् ॥ २८ ॥

स्थानात्तु परिलुप्येरन् ॥ २९ ॥

परिलुप्येरन् आधानिकाः संस्काराः । कस्मात् । स्थानात् । तस्य संस्कृतस्याग्नेः स्थानेऽयमसंस्कृतः श्रुतः । वैशेषिकत्वाच्चस्य निवर्तकः । स चेन्निवृत्तः, किमर्थं संस्काराः करिष्यन्ते । संस्कृतः स्यादित्येवमर्थं ते क्रियेरन् । असंस्कृतेन चात्रार्थः । तस्माल्लुप्येरन् ॥ २९ ॥

(नित्यस्योद्धृतस्याग्नेर्नित्यं धारणाभावाधिकरणम् ॥ १० ॥)

[१०] नित्यधारणे विकल्पो न ह्यकस्मात्प्रतिषेधः स्यात् ॥ ३० ॥ पू०

तस्मिन्नेवोद्धृते चिन्ता । किमयं नित्यं धार्यो न वा । अथवा नैव धार्येतेति । तत्रोच्यते । नित्यधारणे विकल्पः, धार्यो वा न वा । कुतः । न ह्यकस्मात्प्रतिषेधः स्यात् । धारणप्रतिषेधस्तस्य भवति । नैं प्रतिसमिन्धेत्, यत्प्रतिसमिन्ध्यति । भ्रातृव्यमस्मै जनयतीति श्रुतिः । धारणप्रसङ्गे च सति प्रतिषेधोऽर्थवान् भवति । यथा न गन्तव्यं, न भोक्तव्यमिति सति गमनप्रसङ्गे भोजनप्रसङ्गे च भवति । न च श्रुतिमन्तरेण प्रसङ्ग उपपद्यत इति नित्यधारणस्य विधायिका श्रुतिरनुमीयते । तया प्राप्तिः । प्रतिषेधेन निवृत्तिः । तस्माद्विकल्पः ॥ ३० ॥

नित्यधारणाद्वा प्रतिषेधो गतश्रियः ॥ ३१ ॥ सि०

यदि कदाचिदन्यतया श्रुत्या प्रसङ्गो न स्यात्तदान्याऽनुमीयेत । अस्ति तु नित्यधारणस्य प्रसञ्जिका गतश्रियः श्रुतिः, धार्यो गतश्रिय आहवनीय इति । आहवनीयस्याप्रत्यत्वादुद्धृतस्यापि नित्यधारणं प्रसक्तम् । तत्प्रतिषेधार्थेयं श्रुतिः । तस्मान्न श्रुत्यन्तरस्यानुमानं भवति । अतो नित्यधारणस्याविधानात्कार्याभावाच्चाधारणमेव स्यात् ॥ ३१ ॥

---

२८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥

---

१ कर्म—ग. पु. । २ न संस्कृतः—ग. पु. । ३ न प्रतिसमिन्धीत, यत्प्रतिसमिन्धीत—क. । ४ श्रुतिः, नित्यधृत आहवनीयो गतश्रियः—क. ।

(सत्राहीनयोरनेकयजमानसमवाये शुक्रान्वारम्भादीनामेकयजमानकर्तृकत्वाधिकरणम् ॥ ११ ॥)

[११] परार्थान्येको यजमानगणे ॥ ३२ ॥ सि०

सत्राहीनयोर्यजमानानां गणे यानि परार्थानि कर्माणि यथा, शुक्रं यजमानोऽन्वारभते, यजमानसंमितौदुम्बरी भवतीति । तान्येको यजमानः कुर्यात्, न सर्वे । कस्य हेतोः । परार्थत्वादेव । न तत्र कर्मणा यजमानस्य कश्चिदुपकारः क्रियते । यदि क्रियेत ततः स्वस्या उपकाराय सर्वे कुर्युः । यजमानेन तु तत्कर्म क्रियते । तदेकेनैव कृतमिति द्वितीयानां प्रवृत्तौ हेतुर्नास्ति । तस्मादेकः कुर्यात् ॥ ३२ ॥

(अहीने शुक्रान्वारम्भादीनामनियतयजमानकर्तृकत्वाधिकरणम् ॥ १२ ॥)

[१२] अनियमोऽविशेषात् ॥ ३३ ॥ सि०

तस्यैकस्यानियमो यः कश्चिदेकः कुर्वीत । कुतः । अविशेषात् । नात्र शब्दकृतो वाऽर्थकृतो वा विशेषो गृह्यते । तस्मादनियमः । अहीने मुख्यस्याभावादेवमवस्थितम् ॥ ३३ ॥

(सत्रे शुक्रान्वारम्भादौ नियोगतो गृहपतिकर्तृकत्वाधिकरणम् ॥ १३ ॥)

[१३] मुख्यो वाऽविप्रतिषेधात् ॥ ३४ ॥ सि०

सत्रे तु मुख्यः कुर्याद्गृहपतिः । कुतः । अविप्रतिषेधात् । कुर्वतोऽविप्रतिषेधः । न हि तेनाऽऽर्त्विजीनाः पदार्थाः कर्तव्याः । ऋत्विजां तु स्वपदार्थसंनिपाते विप्रतिषेधः स्यात् । एवं तर्हि गृहपतेरर्थवत्त्वं, करवाणि याजमानानि करिष्यतीति ॥ ३४ ॥

(सत्रे यजमानसंस्काराणां सर्वार्थत्वाधिकरणम् ॥ १४ ॥)

[१४] सत्रे गृहपतिरसंयोगाद्धौत्रवत् ॥ ३५ ॥ पू०

अथ यानि याजमानानि संस्कारार्थानि कर्माणि, तान्यपि किं सत्रे गृहपतिनैव कर्तव्यानि, उत सर्वैरिति । उच्यते । गृहपतिना कर्तव्यानि । कुतः । असंयोगात् । एवं गृहपतिरिति समाख्यया अर्थेना-

३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥

१ मन्वर्थेन—ग पु० ।

संयोगो न भविष्यति । अर्थवत्ता भविष्यतीत्यर्थः । कथं कृत्वा । तदुच्यते । इहानेन गृहशब्देन कर्मोच्यते, न शाला । शालायामभिधीयमानायामविशेषः स्यात् । सर्वे हि ते शालायाः पतयः ।

ननु च कर्मणोऽपि ते सर्व एव पतयः । सत्यमेवं, समाख्यानात्प्रकर्षावगतिर्विज्ञायते । यथा देवदत्तो मथुरायां ब्राह्मण इति । प्रकर्षश्च कर्मभूयस्त्वाद्वा स्यात्, फलभूयस्त्वाद्वा । तत्र कर्मभूयस्त्वं नोपपद्यते । यत इतरेषां बहुतरं कर्म । फलभूयस्त्वं तु युज्यते । यजमानसंस्काराणां तस्याधिक्यात् । तस्माद्गृहपतिसमाख्याया अर्थवत्त्वात्पुरुषार्थानां गृहपतिः कर्तेति । हौत्रवत् । तद्यथा हौत्रमिति समाख्याया अर्थवत्त्वाद्धोता हौत्रस्य कर्ता भवति, एवमिहापि ॥ ३५ ॥

आम्नायवचनाच्च ॥ ३६ ॥

आम्नायिकं वचनं गृहपतेः फलभूयस्त्वे भवति, यो वै सत्रे बहूनां यजमानानां गृहपतिः स सत्रस्य प्रत्येता । स हि भूयिष्ठामृद्धिमृध्नोतीति । तदेतस्मादेव कारणात्स्यात् ॥ ३६ ॥

सर्वे वा तदर्थत्वात् ॥ ३७ ॥ सि०

सर्वे वा यजमानाः पुरुषार्थानि कुर्युः, न गृहपतिरेव । कुतः । तदर्थत्वात् । सर्वार्थमेव हि कर्म, अविशेषेण हि श्रुतं, द्वादशाहमृद्धिकामा उपेयुरिति । यस्त्वेषां संस्कारैर्न युज्यते, तस्य गुणहीनमफलं कर्म भवेदिति । तत्राविशेषश्रुतिर्बाध्येत ॥ ३७ ॥

गृहपतिरिति च समाख्या सामान्यात् ॥ ३८ ॥

यथा गृहपतिः स्वयं कर्म न करोति, अन्ये तस्य कर्मकारा भवन्ति, एवमस्यापीत्यनेन सामान्येन स्वामित्वप्रकर्षः, न फलप्रकर्षः, फलप्रकर्षाभावात् ॥ ३८ ॥

ननु स्वार्थलाभेन यजमानाः कर्त्तव्यं परिहापयन्ति । अत्रोच्यते —

विप्रतिषेधे परम् ॥ ३९ ॥

---

३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ ३८ ॥

---

१ अन्वेता—पं. । २ कर्तव्यं न परिहापयेयु—क. ।

यत्र क्रत्वर्थेन पुरुषार्थस्याविप्रतिषेधः, तत्र स्वार्थं करिष्यन्ति । विप्रतिषेधे तु परकीयं क्रत्वर्थम् । किं कारणम् । क्रत्वर्थे ह्यक्रियमाणे क्रतुरेव न संपद्यते । पुरुषार्थे तु हीने पुरुषो विगुणः । अङ्गगुणविरोधे च तादर्थ्यादिति क्रत्वर्थो बलवान् । तस्मात्कर्तव्यः ॥ ३९ ॥

हौत्रे परार्थत्वात् ॥ ४० ॥

यत्तु होत्रवदिति । हौत्रे परार्थः पुरुषः, न कर्म पुरुषार्थम् । तदेकेन केनचित्कर्तव्यं, न सर्वैः । तत्र समाख्या नियामिका स्यात् । इह पुनर्गृहपतिरिति समाख्या निवृत्तिं न शक्नोति कर्तुम् । यतोऽन्यथाऽपि युज्यते । अयुज्यमानाऽपि कामश्रनार्थिका स्यात् । नैव निवर्तयितुं शक्नुयात् । निवर्तकस्य वचनस्याभावात् ॥ ४० ॥

वचनं परम् ॥ ४१ ॥

यच्च दर्शनमुपदिष्टं, स सत्रस्य प्रत्येता, इति । न तद्दर्शनम् । किं तर्हि । वचनं तत् । फलमुपस्त्वस्याप्राप्तेः । प्राप्तिपूर्वकं हि दर्शनं भवति ॥ ४१ ॥

(ब्राह्मणस्यैवाऽऽर्त्विज्याधिकाराधिकरणम् ॥ १९ ॥)

[१५] प्रभुत्वादार्त्विज्यं सर्ववर्णानां स्यात् ॥ ४२ ॥ पू०

आर्त्विज्यं सर्ववर्णानां—ब्राह्मणराजन्यवैश्यानां स्यात् । कुतः । प्रभुत्वात् । प्रभवन्ति सर्वे, शक्नुवन्ति कर्तुम् । सर्वेऽध्ययनवन्तो विद्वांसश्च । न ह्यविद्वान् विहितोऽस्ति । ऋणापाकरणं सर्वेषां कर्म । तद्दर्शनार्थं ब्राह्मणग्रहणमित्युक्तम् ॥ ४२ ॥

स्मृतेर्वा स्याद्ब्राह्मणानाम् ॥ ४३ ॥ सि०

ब्राह्मणानामेवाऽऽर्त्विज्यं स्यात्, नेतरयोर्वर्णयोः । कुतः । स्मृतेः । एवं शिष्टाः स्मरन्ति । याजनाध्यापनप्रतिग्रहा ब्राह्मणस्यैव [illegible] इति । स्मृतिश्च प्रमाणमित्युक्तम् । अपि वा कारणाग्रहणे प्रयुक्तानि

३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥

१ (अ० १२ पा० २ अ० ५ सू० २५)। २ वचनम् । इत्यन्त—क० म० पु० । ३ (अ० ३ पा० ४ अ० ८ सू० १८)। ४ (अ० ६ पा० २ अ० ११ सू० ३१)। इत्यत्रेति शेषः। ५ (अ० १ पा० ३ अ० ३ सू० ७)।

भक्षीयेरन् । तस्माद्ब्राह्मणा एव याजयेयुः ॥ ४३ ॥

फलचमसविधानाच्चेतरेषाम् ॥ ४४ ॥

इतरेषां—राजन्यवैश्यानां, फलचमसो विधीयते । स यदि राजन्यं वैश्यं वा याजयेत्, स यदि सोमं बिभक्षयिषेत्, [1]न्यग्रोधस्तिभीराहृत्य ताः संपिष्य दधन्युन्मृज्य तमस्मै भक्षं प्रयच्छेन्न सोममिति । यथा यदि क्षीरे लिप्स्यति तक्रं दीयते, तत्र यदि वा क्षीराभावो विज्ञायते, यदि वा भोक्तुरक्षीरभोजित्वं, इहापि सोमे बिभक्षयिषिते फलानि दीयन्ते, तत्रापि सोमाभावो वा, यदि वा भोक्तुरसोमपत्वं विज्ञायते । तत्र सोमस्तावत्संनिहितः । तस्मान्न सोमाभावः, भोक्तुस्त्वसोमपत्वं विज्ञायते । न चाऽसोमपाऽन्यः शक्नुयात् आर्त्विज्यं कर्तुम् । नियमात्सोमभक्षस्य । तस्मान्न राजन्यवैश्ययोरार्त्विज्यम् ॥ ४४ ॥

सान्नाय्येऽप्येवं प्रतिषेधोऽसोमपीथहेतुत्वात् ॥ ४५ ॥ सि०

अपि च सान्नाय्ये भक्षं राजन्यवैश्ययोः प्रतिषेधन्, असोमपीथत्वं हेतुमाह । न राजन्यो न वैश्यो वा सान्नाय्यं पिबेत्, असोमपीथो ह्येष इत्येवं ब्रुवन् सोमपीथाभावं राजन्यवैश्यानां दर्शयति ॥ ४५ ॥

चतुर्धाकरणे च निर्देशात् ॥ ४६ ॥

दर्शपूर्णमासयोश्च पुरोडाशस्य चतुर्धाकरणे ब्राह्मणा एव निर्दिश्यन्ते । ब्राह्मणानामिदं हविः सोम्यानां सोमपीथिनां, नेहाब्राह्मणस्यास्तीति । शेषभक्षार्थं चतुर्धाकरणमित्युक्तम् । शेषभक्षाश्चर्त्विजाम् । यदि राजन्यवैश्ययोरप्यार्त्विज्यमस्ति, न ब्राह्मणानामेवेदं हविः स्यात् । राजन्यवैश्ययोरपि पक्षे स्यात् । तत्रेदमवधारणमसमर्थं भवेत् ॥ ४६ ॥

अन्वाहार्ये च दर्शनात् ॥ ४७ ॥

दार्शपूर्णमासिक्यां चान्वाहार्यदक्षिणायां ब्राह्मणा एव दृश्यन्ते । त

४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥

१ न्यग्रोधस्तिभीः—ऐ. ब्रा. ७. ५. ? ? भक्षप्रतिषेधः—ऐ. ब्रा. ७. ? ? ? ? ? ? प्रतिषेधः कर्म—? ? ? ? (अ. ३ पा० ५ अ० १७ सू० ५०) इत्यत्रोक्त एव ।

एते वै देवा अहुतादो यद्ब्राह्मणा यदन्वाहार्यमाहरन्ति तानेव तेन प्रीणातीति। दक्षिणा च ऋत्विग्भ्यो दीयते। तस्माद्ब्राह्मणानामार्त्विज्यम्। यस्मादित्थं स्मृतिः। तां चैतानि दर्शनान्युपोद्बलयन्ति। तस्मादार्त्विज्यं ब्राह्मणानामेव स्यान्नेतरयोर्वर्णयोरिति[1] ॥ ४७ ॥

इति श्रीशबरस्वामिकृतौ मीमांसाभाष्ये द्वादशाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

संपूर्णो द्वादशाध्यायः ॥

समाप्तं चोत्तरषट्कम् ॥

---

४७ ॥]

इति श्रीभट्टकुमारिलविरचितायां मीमांसाभाष्यव्याख्यायां टुप्टीकायां द्वादशाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥

समाप्तो द्वादशोऽध्यायः ॥

---

१ यस्मादित्थंलक्षणा स्मृति.—ग पु० । २ इतःपरं यत्, त्रयोदशाध्यायप्रभृति षोडशाध्याया-न्तमध्यायचतुष्टयात्मकं संकर्षकाण्डापरनामधेयं जैमिनीयं शास्त्रं तन्मीमांसकवासनावासितान्तःकरणानां सुप्रसिद्धमेवास्ति। येन च पूर्वमीमांसाशास्त्रं पूर्णतां यास्यति। तस्य च संकर्षकाण्डस्य शाबरं भाष्यं तत्र तत्र ग्रन्थकृतो व्यवहारेण सतां मृग्यमाणमपि नोपलभ्यते। तदुपलम्भने त्वितोऽप्यधिकं प्रयत्नं विधाय तत्प्रकाशनेऽपि यत्नं करिष्याम इति शम्।

पञ्चम-षष्ठभागस्थपूर्वमीमांसासूत्राणां वर्णानुक्रमसूचीपत्रम् ।

पञ्चम–षष्ठभागस्थसूत्राणां सूचीपत्रं समाप्तम् ।

टुप्टीकासहितशाबरभाष्यसहिते मीमांसादर्शने शुद्धिपत्रम् ।

पृष्ठे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम् ।
१९४८	३	थिक	विक
१९५२	१३	माछिरतु	माछिम्तु
,,	२९	नाघ	बोघ
१९५७	९	स्या द्धर्म	स्यात्तद्धर्म
१९६०	१२	शपण	शेषेण
१९७०	३	वर्ती	वर्ती
,,	१७	निर्वत्तिः	निर्वृत्तिः
१९७८	१७	नथा	गथा
,,	२२	मम् ।	मम् ।
१९७९	२१	शुक्राम	शुक्रामः
१९८०	७	ऐन्द्र	ऐन्द्र
१९८१	६	एपा	एषा
१९८२	३	पर्यावृ	पर्या-
१९८३	९	सघ	सघा
१९८७	१२	नीथ	नीय
,,	२४	थस्य	र्थस्य
१९९०	९	र्वने	र्वर्ते
१९९१	९	व्यह [illegible]	व्यह.सु
१९९४	१	उक्थ्थादि	उक्थ्यादि
१९९४	११	यथा	यथा
,,	२१	सामकार्यं	...
,,	१३	त्रिवृ	त्रिवृ
१९९७	१	मप्य	मप्य
१९९८	२८	उभयाः	उभयोः
२००१	१८	कतृगं	कतृणा
२००४	१८	नाऽन्य	नान्य—
२००५	२१	बच्छूय	बच्छूय
२००८	२	भविश्य	भविष्य

पृष्ठे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम् ।
,,	२१	बहुत्वं	बहुत्वं
२००९	२२	अमिषा	अमर्षा
	२७	आमि	आमि
२०११	१७	गुह	गृह
२०१३	१२	कुद्दन	कुद्दान
२०१४	१२	हष्ट	द्दष्ट
	२१	दशाह	दशाहे
२०१५	१३	निवृत्तेः	निर्वृत्तेः
	२६	हर्तव्य	हर्तव्य
२०१७	२७	पग	परा
२०२०	१	तत्रैवह	तत्रैवाह
	७	किं ताहिं	किं तर्हि ।
	१२	छपे	छमे
	११	एव	एव
	२०	मध्य	भाष्य
२०२१	१३	प्रकश्ण	प्रकरणं
२०२२	११	कश्य	कस्य
२०३१	१७	संबन्ध	संबन्धः
२०३२	१०	तस्या	तस्मा
२०३३	१६	र्वव्य	र्तव्य
२०३४	१७	किं	किं
२०३५	१०	वाद्दोऽ	वाद्दोऽन
२०३६	१५	किं	किं
२०३९	२४	सूचितः ।	सूचिताः
	२९	प्रमा	प्रमा
२०४३	१५	दुंत्तरांन्	दुत्तरान्
	२४	तस्या	तस्यां
२०४४	१०	अनाकष्टूप	मनाकाङ्क्षम

पृष्ठे	पङ्क्तौ	शुद्धम्	अशुद्धम् ।
	११	यान्त	यान्ति
	२२	प्रतिषेवार्थे	प्रतिषेधार्थ
	२४	नात्राङ्करोति	नात्राङ्करीति
	२६	श्रुतिरूसू	श्रुतिरूसु
२०४५	९	कथम्	कथम् ।
	२४	न्यायोऽव	न्यायोऽत्र
२०४६	२	ऽऽधारेण	ऽऽधरणे
२०४७	१२	आउ।	आउव
	२१	अत्वार्हि	अपवार्हि
२०४८	२	प्रयाजन्	प्रयाजान्
	९	बर्हिषः	बर्हिष.
	२९	स्त्रादिरयथा	स्त्रौदिरयथा
		महणपर्थ	महणमर्थ
२०४९	६	मैहीन्	मोहीन्
	२२	पलश	पलाश
	२३	पठ श	पलाश
२०५०	१४	मकथापाठ	मप्टाकपठ
२०५१	२४	विकल्पः	विकल्पः
२०५२	४	समुच्चय	समुच्चय
२०५३	४	न गुग	न तु गुण
	२२	तस्मा	तस्मा
	१९	मैहीणा	मोहीणा
	१९	पारिहृतो	परिहृतो
	२३	श्रुप	श्रुव
२०५४	२४	नोद्दय	नेद्दय
२०५६	१८	प्राण	प्रमाण
	१९	ऽत्नुनः	प्राप्नुनः
	२६	षटशीनि	पटशीति
२०५७	१	प्रज पतिः	प्रजापतिः

पृष्ठे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम् ।
	१७	प्राप्ति	प्राप्ति
२०५९	६	शेवः	शेषः
२०६०	१४	पर्युद्गास	पर्युदास
	२१	नपुंस	न पुंस
२०६२	२६	प्रास	प्राप्त
२०६३	४	संबन्व	संबन्ध
	,,	अरात्र	अतिरात्र
	५	बादन	बादत्वेन
	८	बधित्वा	बाधित्वा
	१६	वि ल्पो	विकल्पो
२०६४	११	संबन्व	संबन्ध
	१५	विने:	विधेः
	२३	घुकश्च	घुकाश्च
	२५	विधे	विधेः
	२८	जर्तिठ	जर्तिछ
	,,	विषनं	विधानं
२०६५	१	विकरस	विकल्पः
	२	होत्र	होत्रं
	१९	इत्यनहु	इस्यनाहु
	२०	विकल्प	विकल्प
२०६६	४	भिपर	भिघार
२०६७	४	जुहुयत्	जुहुयात्
	६	दोषे	दोषै
	१९	स्यनोय	स्येनार्थ
२०७०	१८	परता	पारता
२०७१	२	संह रोऽपि	संहारेऽपि
	२८	प्रधान-	प्रधानभूतम्—
	,,	एति	एवेति
२०७३	२	एवैनीय	एवनीयै
	२३	अदृत्य	आहृत्यं

पृष्ठे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम्।
२१००	९	नेप	नेव
	२९	ऐकरुत्त्यं	ऐकफल्यं
२१०३	२०	दक्कर्म्यम्	दैककर्म्यम्
२१०६	२०	कर्तव्यता	कर्तव्यतां
२१०७	३	विधीप	विधीय
	२०	भवित्य	भवितव्य
	१०	तिस्रः	तिस्रः
२१०८	२२	पंष्ठे	पैष्ठे
२११७	४	अर्थवांस्तु	अर्थवास्तु
	२	च्छेदन	छेदन
२१२१	९	मिति उ	मिति उ
	२३	मित्येव	मित्येव
२१२३	१७	विंशाति	विंशति
२१२४	१४	प्रयाणो	प्रगाणा
२१२५	२४	पुराऽप्या	पुराऽऽप्या
२१२८	२२	शक्यतः	शक्यते
२१३१	३	पिबन्ति	पिबन्ति
२१३३	१२	स्येवा	स्यैवा
२१३४	११	कर्तव्यत	कर्तव्यता
	१२	त्वरिमन्वावये	त्वस्मिन्वाक्ये
	१९	स्ययर्थः	स्यपनर्थः
२१३५	२	त्कर्मणांना मि	त्कर्मणां नापि
	३	प्रवानं	प्रधानं
	२०	वास्याया	वास्यायां
२१३७	१९	प्रवाना	प्रधाना
२.४३	२२	भेदेम	भेदेन
२१४४	८	नास्य	न, नास्य
२१४६	२९	वाद्मा प्रम- प्रपन्तिकाम्य	वाद्मा- न्तिकाम्य'
२१४९	९	याग	यागः
	११	तावंत्कर्म	तावत्कर्म
	२०	यथा	यथा
	२२	माद्य	साद्य
२१५०	१२	प्र ह्यः	प्राह्यः
२१५३	१९	अराति	अराति
२१५६	२	मामान्ये	सामान्ये
२१६०	९	आलम्भन्ते	आलभन्ते
२१६१	१९	कथम	कथम्
२१६३	२	भेकस्य	मेकस्यः
	११	घथ-	वष-
२१६४	२८	यस्येव	यस्यैव
२१७०	६	सत्कृत	सकृत्कृत
२१७१	१८	पयोग	प्रयोग
२१७२	२०	स्वोत्सर्ग	स्योत्सर्ग
२१७३	१६	बोध्येत	बोध्येत
२१७५	२०	इं	इमं
२१७७	१९	स्तथा	स्तथाऽ
	२०	बचन	वचन
२१७७	७	बषट्	वषट्
	१९	विमाक	विमोक
	२६	तत्काला	तत्काला
२१८२	२६	वानेन	धानेन
	२७	३ प्रहर	१ प्रहर
	"	१ मुख्ये	२ मुख्ये
२१८१	९	रम्यवि	रम्य वि
	१९	याऽमा	याऽसा
	२९	सत्र	स्तत्र
		स्यम्.	स्यन्.

पृष्ठे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम् ।	पृष्ठे	पङ्क्तौ	अशुद्धम्	शुद्धम् ।
	११	पश्चा	पश्चो		२२	ह्यादिति	स्यादिति
११८०	२१	कोण्डिन्याय	कौण्डिन्याय	२२८९	३१	कर्मकाया	कर्मकाय

इति टुप्टीकासहितशाबरभाष्यसमेते मीमांसादर्शने षष्ठभागे
शुद्धाशुद्धपत्रिका ।

८९	काव्यप्रकाशः—संकेताख्यटीकासमेतः ।		४
९०	शाङ्खायनारण्यकम्—ऋग्वेदान्तर्गतबाष्कलशाखीयम् ।	०	९
९१	गौतमप्रणीतन्यायसूत्राणि—भाष्यवृत्तिभ्यां समेतानि ।	४	८
९२	श्रीमद्भगवद्गीता—सटीकरामानुजभाष्ययुता ।	७	८
९३	दर्शपूर्णमासप्रकाशः—किंजवडेकरोपाह्ववामनशास्त्रिकृतः ।	६	१२
९४	संस्कारपद्धतिः—अभ्यंकरोपाह्वभास्करशास्त्रिविरचिता ।	२	८
९५	काश्यपशिल्पम्—महेश्वरोपदिष्टम् ।	३	१
९६	करणकौस्तुभः—कृष्णदैवज्ञविरचितः ।	०	९
९७	मीमांसादर्शनम्—सतन्त्रवार्तिकशाबरभाष्योपेतं भागपञ्चकात्मकम्।	२१	९
९८	धर्मतत्त्वनिर्णयः—अभ्यंकरोपाह्ववासुदेवशास्त्रिप्रणीतः ।	०	९
९९	भास्करीयबीजगणितम्—नवाङ्कुराटीकासहितम् ।	२	०
१००	प्रायश्चित्तेन्दुशेखरः—नागेशभट्टविरचितः। कुण्डार्कयुतः।	१	१०
१०१	शांकरपाददूषणम्—पर्वतेइत्युपाह्वरघुनाथशास्त्रिकृतम्	८	५
	श्रीमत्पद्मपुराणम्—महापुराणान्तर्गतं चतुर्भागात्मकम् ।	२०	०
	सिद्धान्तदर्शनम्—महर्षिवेदव्यासप्रणीतं निरञ्जनभाष्ययुतम् ।	१	४
	आधानपद्धतिः—किंजवडेकरोपाह्ववामनशास्त्रिभिः कृता ।	१	१४
	पश्वालम्भमीमांसा—किंजवडेकरोपाह्ववामनशास्त्रिविरचिता ।	०	१०
	शिवभारतम्—कवीन्द्रपरमानन्दविरचितम् ।	१	५

आनन्दाश्रममुद्रणालयमुद्रितग्रन्थावल्या अकारादिवर्णानुक्रमेण ग्रन्थाङ्केन मूल्याङ्केन च सहितं सूचीपत्रम् ।

ग्रन्थाङ्काः	मूल्यम् रु०	मूल्यम् आ०
४१ अग्निपुराणम्	५	४
८७ अग्निहोत्रचन्द्रिका	२	१४
८४ अद्वैतामोदः	२	०
५७ आचारभूषणम्	४	६
५८ आचारेन्दुः	४	०
आधानपद्धतिः	१	१४
८१ आश्वलायनश्रौतसूत्रम्	४	११
६२ ईशकेनकठाद्युप०(रामा०)	२	८
७६ ईशकेनकठोपनिषदः	१	०
५ ईशावास्योपनिषत्	०	१४
२९ उपनिषदां समुच्चयः	६	१२
३२ ऐतरेयब्राह्मणम्	१०	१०
३८ ऐतरेयारण्यकम्	३	०
११ ऐतरेयोपनिषत	१	४
९६ करणकौस्तुभः	०	९
७ काठकोपनिषत्	१	४
६६ काव्यप्रकाशः	६	४
८९ काव्यप्रकाशः	३	४
९५ काश्यपशिल्पम्	३	१
६ केनोपनिषत्	१	०
५२ गणेशगीता	२	०
१ गणेशाथर्वशीर्षम्	०	६
७३ गायत्रीपुरश्चरणपद्धतिः	१	८
६१ गौतमसूत्रम्	२	८
१४ छान्दोग्योपनिषत् (शां०)	५	०
६३ छान्दोग्योपनिषत्(रामा०)	३	१२
७० छान्दोग्योप०(मिताक्षरा०)	२	०
२० जीवन्मुक्तिविवेकः	४	१२
२४ जैमिनीयन्यायमालाविस्तरः	८	०
६९ ज्ञानार्णवतन्त्रम्	१	४
८५ ज्योतिर्निबन्धः	३	१५
३७ तैत्तिरीयब्राह्मणम्	१४	८
४२ तैत्तिरीयसंहिता	४८	१०
३६ तैत्तिरीयारण्यकम्	९	१
१२ तैत्तिरीयोपनिषत्	१	१२
१३ तैत्तिरीयोपनिषद्भाष्यवार्ति०	२	२
७८ त्रिस्थली सेतुः	३	१२
९३ दर्शपूर्णमासप्रकाशः	६	१२
७४ द्राह्यायणगृह्यसूत्रवृत्तिः	१	०
३३ धन्वन्तरीयनिघण्टुरा०स०	६	४
९८ धर्मतत्त्वनिर्णयः	०	९
५६ नित्याषोडशिकार्णवः	३	४
८८ निरुक्तम्	१६	४
३० नृसिंहपूर्वोत्तरतापनीयोप०	१	१२
९१ न्यायसूत्राणि	४	८
पद्मपुराणम्	२०	०
प गलम्भमीमांसा	०	१०
७२ परिभाषेन्दुशेखरः	२	६
४७ पातञ्जलयोगसूत्राणि	३	०
३ पुरुषसूक्तम्	०	८
५५ पुरुषार्थचिन्तामणिः	४	०
८ मन्त्रोपनिषत्	१	